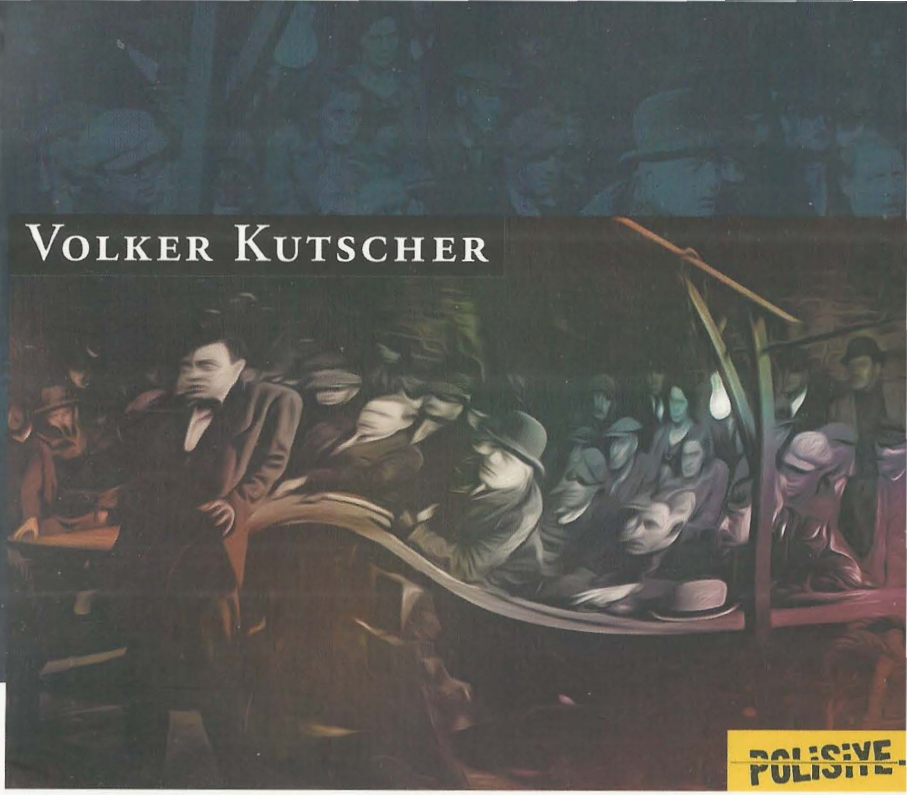
VOLKER KUTSCHER

Goldstein

Goldstein

Gereon Rath'ın Üçüncü Vakası

ÇEVİREN CEM SEY

iletişim

VOLKER KUTSCHER • **Goldstein**

VOLKER KUTSCHER 1962 doğumlu. Alman dili ve edebiyatı, felsefe ve tarih öğrenimi gördü. Gazetecilik yaptı. İlk polisiye romanını 1995'te Christian Schnalke'yle beraber yazdı, bunu biri yine aynı yazarla ortak olmak üzere iki roman daha izledi. Tanınmasını sağlayan, 2007'de çıkarı *Islak Balık* oldu. *Islak Balık* 2017'de (Cem Sey çevirisi), bu kitabın kahramanı Gereon Rath'ın ikinci vakasını ele alan *Sessiz Ölüm* ise 2018'de (Gülçin Wilhelm çevirisi) İletişim tarafından yayımlandı. Gereon Rath'ın "vakalarına" dayanarak çekilen *Babylon Berlin* adlı dizi, dünya çapında ün kazandı. Serbest yazar olarak Köln'de yaşıyor.

Goldstein. Gereon Raths dritter Fall
© 2010, 2011 Verlag Kiepenheuer & Witsch, Köln
Bu kitabın yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

İletişim Yayınları 2741 • Dünya Edebiyatı 252
ISBN-13: 978-975-05-2648-0
© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2019, İstanbul

DİZİ YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge
YAYINA HAZIRLAYAN Tanıl Bora
KAPAK Suat Aysu
KAPAK FOTOĞRAFI Fritz Lang'ın "M. - Bir Şehir Bir Katil Arıyor" (1931) filminden detay
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Nebiye Çavuş
BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul
Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63
CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

VOLKER KUTSCHER

Goldstein

Gereon Rath'ın Üçüncü Vakası

Goldstein

Gereon Raths dritter Fall

ÇEVİREN *Cem Sey*

iletişim

God said to Abraham, "Kill me a son"
Abe says, "Man, you must be puttin' me on"
God say, "No." Abe say, "What?"
God say, "You can do what you want Abe, but
*The next time you see me comin' you better run"**

BOB DYLAN, HIGHWAY 61 REVISITED

*Don't know what I want but I know how to get it***

THE SEX PISTOLS, ANARCHY IN THE U.K.

(*) Tanrı seslendi İbrahim'e, "Bir oğul kurban et bana."
Yanıtladı İbrahim, "Böyle alay edercesine buyurma."
"Alay değil," dedi Tanrı, İbrahim dedi, "Ne peki?"
"İstediğini yapabilirsin İbrahim, ama," diye yanıtladı Tanrı,
"Unutma beni gördüğünde arkana bakmadan kaçmayı." – e.n.

(**) Ne istediğimi bilmiyorum ama onu nasıl elde edeceğimi biliyorum – e.n.

BİRİNCİ BÖLÜM

Suç

27 Haziran, Cumartesi -
4 Temmuz 1931, Cumartesi

Remota itaque iustitia quid sunt regna nisi magna latrocinia?
*Quia et latrocinia quid sunt nisi parva regna?**

– AUGUSTINUS, DE CIVITATE DEI, LIBER IV

1

Ortalık ahşap, tutkal ve taze cila kokuyordu. Karanlık ve sessizlikle baş başaydı. Sadece kendi nefesini ve ceketinin cebindeki saatin hafif tıklamasını işitiyordu. Adam tekrar gitmişe benziyordu ama buna rağmen bir süre daha beklemeye karar vererek, kollarına ve bacaklarına kan gitsin diye gerindi. Neyse ki, dolaba hiç askı asılmamıştı. Kapı aralığından içeri biraz ışık sızıyordu. Saati ceketinden çıkardı. Dokuzu biraz geçmişti. Aslında gece bekçisinin yukarıda, altıncı kattaki turunu da artık yavaş yavaş bitiriyor olması lazımdı.

Bu sorunun cevabını, karanlıkta onu irkiltecek kadar yüksek sesle gıcırdayarak inen asansörün sesi verdi. Vakit gelmişti. Adam alt katın yolunu tutmuştu; bundan sonra artık sadece dış kapı ve

(*) Adalet olmayınca devlet büyük bir haydut çetesinden başka nedir? Zira, haydut çeteleri, küçük çaplı devletlerden başka nedir? – e.n.

vitrinlerin önündeki sürgülü kepenklerin kapalı olup olmadığını kontrol edecek ve hırsızlık yapmak için içeriye kimsenin gizlice girmemesine dikkat edecekti.

Alex dikkatle dolabı açtı, giderek aralanan kapı aralığından dışarıyı kolaçan etti. Benny, azıcık dikkat büyük kazaları savuşturur derdi hep. Dışarıda, Tauentzien'deki ışıklı panolar pencereden içeri o kadar renkli bir ışık saçıyordu ki, el fenerini bile yakmasına gerek kalmadı. Lüks yatak odası takımını, bütün bir ailenin uyuyabileceği geniş yatağı, ayaklarının içinde kaybolduğu yumuşacık halıyı; hepsini görebiliyordu. Henüz ailesiyle birlikte yaşadığı, çok ufak ve çok az ışık gören bir odada dört kişi birlikte kaldıkları günlerde yatağın önüne serilen ve Karl'la paylaşmak zorunda kaldıkları, kaşıntı yapan, hindistancevizinden örülmüş yolluğu hatırladı. Acaba Karl nerelerdeydi? Beckmann'ın ölümünden sonra aynasızların onu arayıp aramadıklarını bile bilmiyordu. Ailesini hiç özlemiyordu ama küçük kardeşini tekrar görmeyi çok isterdi doğrusu.

Göz ucuyla bir hareket görünce süratle arkasına döndü ve tuvalet masasının aynasında, ayağına bol bir pantolon geçirmiş, saçlarını kaba örülmüş keten bir bereyle toplamış ve kendisine meydan okur gibi bakan on sekiz yaşında bir kızla göz göze geldi.

Aynadaki görüntüsüne ters ters sırıttı. Yatak odası görüntüsü vermesi için oraya dikilmiş ve üzeri zarif bir duvar kâğıdıyla kaplanmış ince tahta plakanın ucundan uzanıp, bir kez daha etrafı yokladı. Aslında buna gerek yoktu. Gece bekçisinin satış reyonları arasında ancak sabaha karşı, mesaisinin sonuna doğru bir daha dolaşacağını Kalli'den biliyorlardı. Kimsecikler yoktu burada. Bütün bunlar birkaç saatliğine sadece kendisine ve Benny'ye aitti. Bu duyguyu seviyordu.

Alex yolunu bulmakta zorluk çekmedi. Dışarıdan gelen huzursuz ve devamlı farklı renklerde yanıp sönen ışık yetiyor da artıyordu. Daha önce, gün henüz aydınlık ve burası insanlarla dolup taşarken, en önemli ayrıntıları bellemişti. Arkada güney merdivenlerine açılan kapılar vardı, sol taraftan ise, üzerinde perde örnekleri sergilenen duvarın önünden geçilip, yürüyen merdivenlere gidiliyordu.

Her yer sessizdi. Trafik gürültüsü ona ancak boğuk ve sessiz ulaşıyordu. Bu büyülü dünyadan tamamen farklı bambaşka bir dünya-

dan gelen, neredeyse gerçekdışı, boğuk bir uğultuydu bu. İn cin top oynayan perde reyonuna girdi. Burası da tavandan yere kadar uzanan kadife, tül ve ipekten yapılma uzun perdeleriyle masallardaki sarayları andırıyordu. Daha küçük bir kızken, bir süre sonra ufak Alexandra'nın da fark edeceği gibi, herhangi bir şey satın almak için filan değil, sadece hayran hayran etrafa bakınmaya ve düş kurmaya gelen annesinin elini tuttuğu günlerde de burada durur, hayran kalırdı. "Bunlara iyi bak," derdi annesi Alex'e. "Bütün bunlara biz fakir proleterlerin parası asla yetmez. Fakat bakmamızı yasaklayamazlar."

Zengin batıda alışveriş etmeye paraları hiçbir zaman yetmezdi. Babasının bir işi olduğu, annesinin de temizlikçilik yaptığı iyi günlerde bile. Zaten Boxhagen semtinden dışarıya ender adım atarlardı; nerede kalmış batıya gelmek? Ku'Damm, KaDeWe ve Tauentzien... Babasının gözünde bunlar yalnızca müsrif bir kapitalizmin sembolleriydi; Batı da babasının, şeytanın vaftiz suyundan kaçması misali, kaçtığı bir günah yuvası. Annesi ısrar etmese, o moruk, yazları Hayvanat Bahçesi'ne yaptıkları bir-iki kaçamağa bile yanaşmazdı. Fakat doğanın mucizelerinin proleter çocuklarından saklanmaması gerektiğini Emil Reinhold bile kabul ediyordu. Demir parmaklıkların ardında acı çeken yaratıklar Alex'in hiç ilgisini çekmez, daha kutup ayısına geldiklerinde dönüş yolunun hayalini kurmaya başlardı. Çünkü Reinhold ailesi Wittenbergplatz'ta metroya binerek doğuya dönmeden önce her seferinde hep beraber Tauentzien Caddesi'nde yürüyüş yapardı. Karşılarına çıkan daha ilk vitrinde Emil Reinhold kapitalizmin taşkınlıkları üzerine hiç değişmeyen nutkunu atmaya koyulurken, Alex ve annesinin gözleri ve aklı sergilenen mallara kayardı. KaDeWe'nin vitrinleri daha o günlerde Alex'i büyülerdi. Annesinin gözlerinde de çoktan sararmaya yüz tutmuş hayallerin, mesela daha iyi, proletarya diktatörlüğünün ona kesinlikle sunamayacağı kadar güzel bir hayatın hayalinin yeniden parladığı görülürdü. Babası bunların hiçbirinin farkına varmaz ya da varmak istemezdi. O nutkuna devam ederdi. Oğulları da, özellikle de, her şeyi hep ciddiye alan Karl, onun dikkatli dinleyicileriydi. Proletaryanın prensi, dürüst komünist Karl. Öyle oldu da ne oldu? İşte şimdi o da, hırsız olan küçük kız kardeşi gibi aynasızlardan saklanmak zorunda kalıyordu.

Alex tam yürüyen merdivenlere varmak üzereydi ki, pamuğa sarılmış trafik uğultusundan çok daha yakında ve daha net bir ses, sert bir tıkırtı, onu yine bugüne getirdi. Dev gibi iki kumaş topunun ardına yıldırım hızıyla çökerek kulak kesildi: Cama bir şey vuruyordu. Pencerelerin birinden tıkırtılar, cızırtılar geliyordu. Seslere bir anlam vermeye çalıştı. Kanat sesleri, kuğurmalar. Saklandığı yerden çıkmaya cesaret ettiğinde neon lambaların aydınlattığı camın ardında pervaza kurulmuş iki güvercinin siluetini seçti.

Aptal kuş! Alex çılgınca çarpan kalbini rahatlatmak için derin derin nefes aldı. Önce ayna, şimdi de bu! Benny onu bu halde görse gülmekten patlardı! Ne zamandan beri böyle ürkekleşmişti? Yoksa, bu boşa harcadığı hayata kendisinin itiraf etmeye hazır olduğundan daha fazla sarıldığını fark ettiği günden beri mi?

Güvercinler gürültüyle kanat çırparak gerisingeri geceye dönerken, Alex de yoluna devam etti. Her attığı adımla kendisini biraz daha güvende hissediyor, sessiz alışveriş merkezinde karanlıkta gezinmenin giderek daha fazla tadına varırken, elbise dolabında geçirdiği saatlerde biriken sinir gerginliği eriyip, bedeninin tam ortasında ufak, fakat uyanık bir çekirdeğe dönüşüyordu. Her şey yüz yıllık bir uykuya dalmışken, bu büyülenmiş krallıkta sadece kendisi uyanıktı sanki. Daha önce kapılarının kendi ardından kilitlenmesine göz yumduğu bütün diğer alışveriş merkezlerinden daha iyiydi KaDeWe. Tietz zaten boy ölçüşemezdi ama Hermannplatz'taki koca Karstadt dahi Tauentzien'deki bu ihtişamla karşılaştırıldığında silik kalıyordu.

Perde reyonundan çıkmış, yürüyen merdivenlere varmıştı. Metal merdivenler, sanki kötü bir cin her şeyi dondurmuş gibi hareketsiz ve ölüydü. Kararlaştırdıkları zemin katındaki buluşma noktasına gitmek için beş kat aşağı inmesi gerekiyordu. Her zamanki gibi tütüncüde buluşacaklardı. Bu artık bir nevi ritüel olmuştu. İşe koyulmadan önce başka türlü asla sahip olamayacakları marka sigaraları ceplerine tıkıştırırlardı. Benny tütünden anlıyordu.

Alex onunla, zengin bir züppenin Zoo İstasyonu önünde yarısını içip kaldırıma attığı bir sigara izmariti için kavga ederken tanıştığını hatırladı. Şubat başında, Beckmann'la ilgili o boktan meseleden sadece birkaç hafta sonraydı. Buz gibi bir gündü. Alex, Noel

Pazarı'ndaki şişkodan kaptığı parayı da tüketmişti. Açtı. İki gündür sigara da içmemişti.

Alex ve eli ayağı birbirine dolanıyor gibi görünse de muazzam bir beceriyle hareket eden o narin, hatta zayıf denebilecek sarışın oğlan henüz yanmakta olan sigaranın üzerine aynı anda atlamışlardı. Fakat yine de Alex daha hızlı davranmıştı. Eli sigaraya daha önce eriştiğinde nasıl da öfkeyle bakmıştı kendisine oğlan! Kendisi de derhal ona hırlamıştı. Bedeni o azıcık nikotini öylesine arzuluyordu. Aslında sonunda kendilerine hakim olarak izmariti paylaşmaları bir mucizeydi. O gün Alex'i yumuşatan herhalde oğlanın gözleri olmuştu. Daha en baştan, hüzünlü bakan o zayıf oğlana sahip çıkması gerektiği duygusuna kapılmış, daha on altısını bile bitirmemiş oğlana karşı annelik veya en azından ablalık duyguları kabarmıştı. Oysa onu izleyen haftalarda sokaklarda nasıl hayatta kalınacağını Benny ona göstermişti. Bir sorun yaşamadan yabancıların cebinden cüzdanlarını nasıl alacağını, anahtarına sahip olmadığı kapıları nasıl açacağını ve kendisine ait olmayan arabaları nasıl kullanacağını Benny ona öğretmişti. Bir gün sonra karnını nasıl doyuracağını bilmeyen bir kızın epey işine yarayan bilgilerdi bunlar.

Bütün ilkbaharı yankesicilikle, ufak tefek hırsızlıklarla, Kalli'nin verdiği bazı işleri yaparak birlikte geçirmişler, toktan çok aç yaşamışlardı. Ta ki, şu alışveriş merkezi işi akıllarına gelene kadar.

İlk defasında, Dönhoffplatz'taki Tietz'te her şey tamamen tesadüfen olmuştu. Aslında Alex ve Benny dışarıda yağmur başladığı için kapanma saatinden çok kısa bir süre önce alışveriş merkezinde dolaşmaya başlamıştı. O fikir, görevliler müşterileri nezaketle çıkışlara yönlendirmeye koyulduğunda durup dururken, kendiliğinden gelmişti akıllarına. Alex ve Benny'nin bir an bakışması yetmişti. Bunu izleyen saatleri, etraf tamamen sakinleşene kadar birbirlerine yapışmış halde bir dolabın kasasında geçirmişlerdi. Nihayet dolaptan çıkmaya cesaret ettiklerinde bütün kemikleri sızlıyordu. Ondan sonra mücevher vitrinlerini boşaltmaları da tamamen kendiliğinden olmuştu. Ne yani, koltuk götürecek halleri yoktu ya... Deri eşya reyonunda buldukları iki bavulu ancak kimsenin dikkatini çekmeden taşıyabilecekleri kadar doldurmuşlardı.

Ardından da, önce bir pencereden avluya, oradan da Krausenstrasse'ye çıktıklarında kimse onları durdurmamış, az önce ne yaptıklarını ve bavullarda ne olduğunu kimse anlamamıştı. Spittelmarkt'ta rahat rahat ilk metroya binmişlerdi. Ellerindeki bavullarla uzun ve başarısız bir günün ardından evlerine dönen iki sokak satıcısına benzeyen bu iki gençle metrodakiler de ilgilenmemişti.

Ertesi gün Kalli'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kesenin ağzını da gönüllü açmıştı. O güne kadar hiç bu kadar büyük miktarda mal tedarik etmemişlerdi. Olsa olsa, ara sıra bir ayyaştan çaldıkları eski bir cep saatini ya da birtakım arabalardan aşırılan öteberiyi getirirlerdi. Tietz'ten sonra o tarz öteberiden vazgeçmişlerdi. Metroda cüzdan çalmaya veya sarhoşları soymaya hem değmiyor, hem de başarı her zaman şansa bağlı kalıyordu. Alışveriş merkezi numarası neresinden baksan daha kârlıydı. Üstelik çocuk oyuncağıydı: Kendini kilitlettireceksin, vitrinlerden mümkün olduğu kadar çok mal alacaksın, sonra da kapağı dışarı atacaksın. Gece bekçileri soyup soğana çevrilmiş vitrinleri fark edene kadar Alex ve Benny çoktan sırra kadem basmış oluyordu. Şimdiye kadar bu şekilde dört alışveriş merkezini ziyaret etmiş ve sonuncusunda, Karstadt'ta, dışarıya bayağı iyi mal çıkarmışlardı. Fakat kentteki en iyi adresi Kalli'nin önermesi gerekmişti; kendileri bin yıl düşünse saygıdan akıllarına gelmezdi. "KaDeWe" demişti Kalli. "Asıl mal orada." Neden oraya bir uğramadıklarını sormuş, oradaki güvenliğin Tietz veya Karstadt'tan daha iyi olmadığını söylemişti. "Garanti veriyorum," demişti. "Orada çalışan birini tanıyorum."

İşte şimdi içerideydi. Hareketsizken daha da ağır görünen yürüyen merdivenlerden kat kat aşağı iniyordu. Birden Alex'in içini bütün KaDeWe'ye sadece kendisinin sahip olduğu duygusu kapladı ve kendisini çok güçlü hissetmesine yol açtı. Benny ile beraber Tietz'i nasıl reyon reyon dolaştıklarını ve bütün bu hazinelerle baş başa olmaktan ne büyük zevk aldıklarını hatırladı. Birçok malı denemişlerdi. Hatta, birbirlerine duydukları bütün güvene rağmen ikisi de çocuksu yanlarını diğerinden saklamayı genellikle tercih ettiği için önce biraz utanarak da olsa, oyuncak reyonuna bile uğramışlardı. Fakat ikinci alışveriş merkezinde –yine Tietz

ama bu defa Alex'tekinde– kendilerine hâkim olmuş ve hemen işe girişmişlerdi.

Sonunda zemin kat göründü. Merdivenlerin sonuna gelmişti. Tütün reyonuna gitmek için vitrin mankenlerinden oluşan bir geçitten ibaret olan erkek giysileri reyonunu baştan başa geçmesi gerekiyordu. Bu soluk benizli mankenler de, tıpkı dışarıda bu zarif elbiseleri gerçekten giyen kibirli züppeler gibi hareketsizdi; ona tepeden bakıyorlardı. Alex bu tip adamlardan nefret ediyordu. O yüzden, orada duranların belki bir büyüyle lanetlenip, taş kesmiş ve yaşamlarının geri kalan kısmında burada, KaDeWe'de dikilmeye mahkûm oldukları düşüncesi hoşuna gitti. Adeta son moda elbiseler giymenin bedelini öder gibi... Vitrin mankenlerinden oluşan ordunun sonuna vardığında, artık tütün reyonunun ahşap tezgâhını ve raflarını seçebiliyordu.

Benny henüz gelmemişti galiba. Alex, dışarıdan sızan ince ışıkta bir şeyler görmeye çalışırken aniden dondu kaldı. En arkada, sıranın en sonundaki mankenlerden biri sanki hareket etmişti. Daha dikkatli baktı ama şimdi yine her şey her zamanki gibi hareketsizdi. Anlaşılan yalnızca dışarıdaki kırmızı reklam panolarından biri içerideki gölgelere dans ettirmişti; hepsi bundan ibaret olmalıydı. En azından mankenlerin arasında bir gece bekçisi filan yoktu. Herhangi bir miğfer de görmüyordu. Sadece kayıtsız fötr şapkalar, zevksiz melon şapkalar ve şık silindir şapkalar vardı. Alex yürümeye devam etti ama kalbi öylesine çarpıyordu ki, o sessizlikte kalp atışlarının duyulabileceği hissine kapılıyordu. Onu korkutan manken sıranın en sonunda, tam tütün reyonuna açılan koridorun başındaydı. Alex dilini çıkardı.

Manken hafifçe öne eğildi. Alex'in korkusu, parmak uçlarına kadar vuran bir elektroşok gibiydi.

"Buyrun, içeri girin hanımefendi," dedi manken operalarda rastlanan bir ses tonu ve Macar aksanıyla. "O kadar utangaç olmayın!"

"Deli misin sen? Kalp krizi geçirmemi mi istiyorsun?" Alex kar beyazı gömleğin göğsünü yumrukladı.

"Lütfen o kadar korkmayın!" Benny eğildi, eğilirken de başındaki silindir şapkayı çıkararak, müşteri toplamaya çalışan bir panayır satıcısı gibi koridora doğru ona yol gösterdi. "Girin hanımefendi!

Fiyatlardan çekinmeyin. Bizde ucuzu da var, pahalısı da; buradan hem götler alışveriş eder, hem krallar!"

"Ne adamsın be!" diyen Alex bu defa sırıtmak zorunda kaldı. "Henüz eğitim gören sirk müdürleri gibisin." Oğlanın suratını görünce söylediklerine pişman oldu. Belli ki şaşkınlık, hayranlık ya da alkış bekliyordu ama kendisiyle dalga geçebileceğini hesaplamamıştı.

"Gelmişken iyi giyinelim diye düşünmüştüm," dedi. Bir yandan da hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu.

"Fena halde şıksın," dedi Alex hemen. "Seni daha önce hiç bu kılıkta görmemiştim."

"Nasıl görecektin ki zaten? Bizlerin yaşamında böyle şeyler öngörülmemiş. Buna rağmen, işte şimdi böyle giyinmiş durumdayım!" Benny yelken bezinden bir çantayı açtı. "Sana da bir şeyler aldım; yukarıda, kadın reyonundan," dedi ve kırmızı bir ipek elbise çıkardı. "Ne dersin?"

"Mücevherlerle yetinsek daha iyi olur," dedi Alex. "Kalli elbiselere alıcı bulamıyor."

"Bir giysene." Benny elindeki kırmızı ipeği salladı.

"Şimdi mi?"

"Gece elbisesi. Şimdi de gece."

Benny elbiseyi ona uzattı. Alex koyu kırmızı parlayan kumaşa baktı.

"Bu biraz... fazla şık değil mi?"

"Önemli olan hoşuna gidip gitmediği."

Elinin üzerinde kayan kumaş hoştu. Alex elbiseyi üzerine tutup, duvar sütunlarına asılı aynalardan birinde inceledi. Ölçüsü her halükârda uygundu, hoşuna da gitmişti. Benny'nin bu kadar duyarlı olabileceği hiç aklına gelmezdi. Oğlan kendisine hiç elbise satın almamıştı; ufacık bir parça elbise bile. Yarım düzine yeni takım elbiseye yetecek olsa da, Kalli'nin onlara son verdiği parayı dahi elbiseye harcamamıştı. Alex'in o parayla kendisine bir manto aldığını da ancak günler sonra idrak etmişti.

Benny onu sessizce izliyordu. İç cebinden gümüş rengi bir teneke kutu çıkarıp, içinden bir sigara çekti. *Manoli privat*, altı fenikliklerden. Bu kıymetli kumaşlara büründüğünde gerçekten hiç de ko-

mik görünmüyor, diye düşündü Alex. Sadece alışık değildi. Onu hep kaba keten pantolonları ve aşınmış deri ceketiyle görmüştü.

"Sen de bir tane ister misin?" diye sordu Benny ve kutuyu Alex'e uzattı, fakat o başını iki yana salladı.

"Bir nefes çekeyim yeter," dedi.

Benny hemen sigarayı tutuşturup, uzattı. Alex iki derin nefes çekip, geri verdi.

"İyi duruyor," dedi Benny ve çantasından bir çift eldivenle ufak bir şapka çıkardı. "Bir giysen iyi olur."

Alex bir saniyenin yarısı kadar tereddüt etti sadece. Sonra elbiseyi alıp, bir sütunun arkasına geçti ve üstünü değiştirdi. Hakikaten elbise sanki onun için dikilmiş gibi üzerine cuk oturmuştu. Eldivenleri eline geçirdi ve şapkayı giydi. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Hiç bu kadar zarif bir elbise giymemişti hayatında. Bu elbisenin içinde kendisini hem iyi, hem de güvensiz hissediyordu; garip bir duyguydu. Benny de benzer duygular içinde olmalıydı. Belki de az önceki lafları hiç etmese daha iyi olacaktı.

"Tataraaaa," diyerek sütunun ardından çıktı.

Benny'nin şaşkın bakışlarını görünce kendisini daha iyi hissetti. Başka zaman çenesini bir türlü tutamayan oğlanın gıkı çıkmıyordu. Ancak sessizce yanına yaklaşıp, kendisini baştan aşağı süzdüğünde Alex onun çok etkilendiğini anladı. Bu kıyafetler içinde oğlanın hareketleri ne kadar da zarifti, hele şimdi, onun önünde hafifçe eğildiğinde...

"Benimle dans eder misin?" diye sordu.

Alex güldü. "Herhangi bir müzik sesi geliyor mu kulağına?"

"Evet," dedi Benny, Alex'in sağ elini tutup, sol omzuna sarıldı. "Sen duymuyor musun?" Sessizce bir melodi mırıldanarak, Alex'i usulca üç dörtlük mezürle sağa sola çekmeye başladı.

"Ben dans etmeyi bilmem ki."

"Sen orasını bana bırak."

Sonra dönmeye başladı ve Alex'i de peşinden sürükledi. Onu sıkıca kavramıştı. Alex kendisini tamamen onun hareketlerine ve melodisinin ritmine terk etti. Her şey kendiliğinden oluyordu. O kendini beğenmiş vitrin mankeni züppeler, raflar ve elbise askıları, Tauentzien'den içeri sızan renkli ışık, hepsi etraflarında dönüp du-

ruyordu. Durduklarında Alex o katın yarısını dans ederek geçtiklerini algıladı. Biraz başı dönüyordu, nefessiz de kalmıştı ama kendini çok iyi hissediyordu.

"Bunu da nereden öğrendin?" diye sordu. Benny, bu çocuk suratlı, zayıf ve zaman zaman kendisini korkutacak kadar ergen görünebilen oğlan onu hep şaşırtıyordu.

"Yurtta. Bazen rahibeler bakmadığında mutfakta çalışan kızlar birbirleriyle dans ederdi. Onlar öğretti. Beğendin mi?"

Alex başını salladı. Benny onu tekrar tutup, bu defa diğer yöne doğru döndürmeye başladı. Alex çok mutluydu. Babası Viyana valsi gibi bir burjuva maskaralığından keyif aldığını bilse, kötü yola düşmüş kızını şu ana kadar olduğundan da fazla lanetlerdi herhalde.

Tekrar tütün reyonuna geldiklerinde Benny'ye tutunmak zorunda kaldı; kendi ayakları üzerinde duracak hali kalmamıştı.

"Mükemmel," dedi hâlâ nefes nefese. "Daha önce de yapsaydık keşke. Pek alışık değilim."

"Belki bir gün gerçekten dans etmeye gitsek iyi olur. Şöyle şık bir yere diyorum, Ku'damm'da bir dans salonuna mesela..."

Alex güldü. "Bizim gibi iki kişiyi anında kapı dışarı ederler!"

"Sadece düzgün giyinmemiz gerekir. Tıpkı şu anda olduğu gibi." Benny, adeta bir sonraki cümleyi kurmakta zorlanıyormuşçasına, sanki kelimeler ağzından çıkmadan birtakım engeller aşmaya mecburmuş gibi bir ara verdi. "Çok güzelsin Alex," dedi sonunda. Sanki bunu uzun zamandır söylemek istiyor gibiydi sesi. Oğlanın parmak uçları yanağına dokundu. Bu beklenmedik ve alışılmamış şefkat Alex'i ürküttü. Bir an irkilip, geri çekildi ama Benny fark etmişe benzemiyordu. Gözlerini yumup Alex'in yüzüne yaklaştı. Ancak dudakları ağzına değdiğinde Alex tepki gösterdi. Yumuşak fakat kararlı bir hareketle onu itti.

"Benny! Olmaz..." dedi.

"Neden?" Ona bakıyor ve sanki gerçekten anlamıyordu. Ya da anlamak istemiyordu.

"Bilmem. Daha yaşın on beş." *Allah kahretsin Alex, iyi davran çocuğa!* "Beni yanlış anlama, senden hoşlanıyorum. Arkadaşımsın."

"Seni neden öpemez mişim?"

Benny'nin suratındaki ifade o kadar huysuz ve hüzünlüydü ki, onu kollarına alıp, başını okşadı. "Benny, senden hoşlanıyorum ama. Ama... şimdi olmaz. Tam şu anda. İşimiz var."

"Haklısın," dedi Benny. "Bırakalım bu saçmalıkları."

Alex'i bırakıp, içine kendi eski elbiselerini tıkıştırdığı, yelken bezinden ikinci çantayı açtı. Alex Benny'yi kırdığının farkındaydı. Bu akşam ikinci defa. Üstelik bu kez açtığı yara ilkinden daha da derindi. Fakat bunu göstermek istemiyordu. Alex de, onun, kendisinin hiçbir şey fark etmediğine inanmasına izin verdi. Az önceki büyülü ortam tuzla buz olmuştu. Daha az önce alışveriş merkezinin parkesi üzerinde dans ederken, şimdi üzerlerindeki gece elbiseleriyle, gizlice annelerinin, babalarının çekmecelerini karıştırmış iki çocuğu andırıyorlardı. En azından Alex'in aklından bunlar geçiyor, bunları hissediyordu. Benny de benzer haldeydi. Bir an önce eski elbiselerini giymeye çalışıyordu. Alex de arkasında eşyasını bıraktığı sütuna giderek, yine üstünü değiştirdi. Benny'yi, çantasını çoktan omuzlamış, kendisini beklerken buldu. "Haydi iş başına," dedi Benny ve ona ikinci çantayı uzattı. Konuşmadan yola koyuldular.

Mücevher reyonu da zemin kattaydı. Salona girdiklerinde yarı karanlıkta vitrin camları hafif bir ışık saçıyordu. Alex tekrar gerilmeye başladığını hissetti. Elbette değerli malları bir kasada saklıyor, satış reyonlarına sadece kopyalarını koyuyorlardı. Bu nedenle Alex ve Benny şaşaalı olanları bir yana bırakıp, hakiki oldukları garanti olan gösterişsiz yüzükleri, bilezik ve küpeleri çantalara dolduruyordu. Özellikle de sürüyle saati, altın kaplamalı cep saatlerini ve zarif kol saatlerini... Kalli saatlere her zaman iyi ücret ödüyordu.

Benny deri ceketini çıkardı ve koluna sardı. "Alex," dedi. "Sana söz, iki-üç yıl içinde böyle şeyler yapmama gerek kalmayacak. Bütün gün zarif elbiselerle dolaşacağım, bir arabam olacak ve şık bir evde hizmetçilerimle filan oturuyor olacağım. O zaman sana benimle dans etmeye gidip gitmeyeceğini bir kere daha soracağım."

Alex oğlanın kararlı suratına baktı. O daha bir şey diyemeden Benny darbeyi indirdi, cam paramparça oldu. Alex her seferinde kırılan camın çıkardığı gürültünün bütün şehirde herkesi uyandırdığını düşünürdü ama şimdiye kadar hiçbir şey olmamıştı.

Buna rağmen ellerini çabuk tuttular. Artık konuşmuyor, sadece işlerini yapıyorlardı. Benny deri ceketine takılmış cam kırıklarını silkeleyip, dirseğini bir sonraki vitrine hazırlarken, Alex de kırık vitrinden kol saatlerini kapıp, çantaya tıkıştırıyordu. İkinci cam kırıldığında ses Alex'e artık o kadar gürültülü gelmedi. Çantaya saatlerle birlikte çok fazla cam kırığı doldurmamaya özen gösteriyordu. Bir sonraki vitrinde bu daha da zordu, çünkü kadife kumaşın üzerindeki cam kırıklarının arasında üzerlerine küçük karatlı pırlantalar yerleştirilmiş yüzükler vardı. Alex dikkatini o ufak cam kırıntılarına o kadar verdi ki, pirinç çerçevede hâlâ yerli yerinde duran keskin kenarlı camı unutup, elinin arka yüzünü kestiğinde küfürü bastı.

Benny yanına gelip yarasına baktı. Ciddi kanıyordu. Oğlan gömleğinden bir parça kumaş yırtıp, Alex'in eline sardı. Bunları yaparken ağzından tek kelime çıkmıyordu. Az önce kırdığı üçüncü vitrini kendisi boşalttı, sonra da ufak yüzüklerde Alex'in yardımına koştu. Sargılı eliyle Alex artık fazla işe yaramıyordu.

"Allah kahretsin," diye söylendi bir kez daha. "Özür dilerim."

"Zararı yok, biz..." Benny lafını yarıda kesti ve konuşurken taş kesilmiş gibi ağzı açık, nefesini tuttu. "Şşşt," diye fısıldadı. "Sen de duydun mu?"

Alex omuz silkti.

Fakat sonra o da, hiç de iyiye alamet olmayan o sesi duydu.

Bina içinde bir yerde bir kapı kapanmıştı.

"Adam yine harekete geçti," diye fısıldadı Alex. "Olamaz. Dışarıda turlaması lazım. Bir daha satış reyonlarını dolaşmaz ki."

"Buna fazla güvenmek doğru olmaz," dedi Benny ve vitrinden bir avuç dolusu yüzük daha kaptı. "Belki fazla gürültü yaptık. Gel aldıklarımızı alıp, gidelim."

İki yelken bezi çantayı kapattı ve ağır olanını aldı. Diğerini Alex omzuna attı. Sonra, mekânı daha iyi bildiği için önde Alex, koşmaya başladılar. O saatte Tauentzien'de gece eğlenmeye çıkmış kalabalıklar dolaşıyordu. Geceleyin vitrin bakanları bir defa olsun şansını denemeye zorlamamak için pencere ve kapıların önüne demir parmaklıklar takılmıştı. Ya arkadaki depolardan ya da bir ofis penceresinden içeriye mal taşımak için kullanılan avluya, oradan da

Ansbacher Strasse'ye çıkmaları lazımdı. Geriye sadece kalabalığa karışmak ve ilk metroyla doğuya geri dönmek kalıyordu. Her zaman olduğu gibi.

Fakat o anda, bütün planlarını altüst eden bir şey oldu. Güneydeki merdivene giden kapı açıldı ve satış katına bir ışık huzmesi düştü. Refleksle Alex hemen kenara doğru bir adım attı ve Benny'yi de arkasından sürükleyerek, üzerine sayısız kravat yerleştirilmiş bir duvarın arkasına kaçtı. Kapıda gözüne bir üniforma çalınır gibi olmuştu. Fakat onun sandığı gibi KaDeWe gece bekçilerinin kırmızı-kahverengi üniforması değil, Prusya polisinin koyu mavi üniformasıydı bu.

Artık içeri giren adamları duyuyorlardı da. Bütün bir toplum polisi ekibi olmalıydı bu. Alex Benny'ye baktı. O da dudaklarını kıvırarak, aslında haykırmak istediğini sessizce söyledi: "Boku yedik!"

Başka çareleri kalmamıştı; mavi üniformalı polisleri atlatmaları mümkün değildi, Tauentzien'e doğru gideceklerdi. Polisin burada ne işi vardı? Alex başıyla Benny'ye işaret verdi ve öne geçti. Hafif eğilip, raf ve elbise askılarının ardına saklanarak yarı karanlık salonda ilerleyip, polislerle aralarını açtılar.

"Polis!" Birinin bağırdığını duydular. "Burada olduğunuzu biliyoruz. Teslim olun. Kaçma şansınız yok."

Bir anda bir ışık çakmaya başladı. Birkaç saniye yanıp söndükten sonra ortalık gündüz gibi aydınlandı. Alex önünden geçmekte oldukları rafın arkasında biraz daha eğildi ve köşeden baktı. Durum iyi görünmüyordu. Polisler birkaç gruba ayrılmış, sistematik şekilde bütün katı arıyordu.

Alex Benny'ye baktı ama o çaresizlikle omuzlarını kaldırdı. Artık fazla vakitleri yoktu. Bir şey yapmaları lazımdı. Asansörler! Birkaç metre sollarındaydı! Sadece ortadaki zemin kattaydı! Alex gösterişli kaplanmış asansör kapılarını işaret etti. Benny kafasıyla onayladı. Ufak da olsa arayı açmak, biraz zaman kazanıp, yeni bir kaçış planı yapmak için tek şanslarıydı bu. İyice ufalıp, golf pantolonlarıyla dolu uzun bir elbise askısı boyunca emeklemeye başladılar. Asansör dokunabilecekleri kadar yakındaydı. Fakat bu yetmiyordu. Düğmeye basabilmek için saklandıkları yerden çıkmaya cesaret etmeleri lazımdı.

O anda Alex çok yakınlarda bir erkek sesi duydu. "Buraların canına okumuşlar bile. Şuna bak! Umarım çoktan tabanları yağlamamışlardır."

"Daha binada bir yerdeler, bunu hissediyorum," dedi bir başkası.

Alex donmuş, dinliyordu. Polisler kırık vitrinleri bulmuştu. Bu dikkatlerini bir an çelerdi. Ya şimdi, ya hiç! Hâlâ çömelmiş halde duvara yanaşarak, kolunu uzatıp, düğmeye basmadan önce derin bir nefes aldı.

Kapı sessiz bir "tın" sesiyle açıldı.

Fakat yeterince sessiz değildi.

"Dur, polis!" diye bağırdı biri. "Ellerinizi kaldırıp, ortaya çıkın!"

Alex Benny'yi kapısı açılan asansörün içine çekip, derhal yukarıdaki düğmelerden birine bastı. Wertheim sağ olsun, en azından bu aletlerin nasıl çalıştığını biliyordu. Mavi üniformalılar köşeyi dönmüş, başlarındaki bir defa daha "durun" gibilerinden bir şeyler bağırıyordu ki, nihayet kapı kapandı, asansör hareket etti. Tanrıya şükür! Önce yukarı çıkmalılardı, önce kendilerini takip edenlerle aralarını açmalılardı. Aynasızlar diğer asansörlerden birini çağırana ve o da zemin kata inene kadar bir süre geçecekti.

Alex Benny'ye baktı. Artık yine konuşabiliyorlardı.

"Boku yedik," dedi Benny. "Polislerin burada ne işi var?"

"Belki bir yerde alarm çalmasına neden olmuşuzdur."

"Bana daha çok bizi bekliyorlarmış gibi geldi. Sanki sadece bizi suçüstü yakalamak için hazırlanmışlardı."

"Önce bir yakalasınlar bakalım."

"Haklısın." Benny sırıttı. "İş kaçmaya gelince çok iyisin Alex, bunun hep farkındaydım zaten. İyi de, asansör kullanmayı nerede öğrendin?"

"Wertheim'da çalışan bir belboy bana âşıktı."

Benny Alex'in omzuna hafif bir yumruk yapıştırdı ve güldü. Oysa şaka değildi. O inatçı aşıkla ilişkisi neredeyse işinden olmasına yol açmıştı. Gerçi altı ay sonra yine de işinden olmuştu ya...

Asansör durdu, kapı açıldı. Karşılarında beş yazıyordu.

"Beyefendi, lütfen inin," dedi Alex.

"Bir kat daha çıksak daha iyi olmaz mı?"

"Evet ama merdivenden. O zaman aynasızlar bizi önce yanlış katta arar."

Benny kafasını salladı. "İyisi mi ayrılalım. Sen bir kat yukarı çık, ben bir kat alta ineyim."

"Ayrılalım mı?"

"Bu aynasızlar hiç hoşuma gitmiyor," dedi Benny. "Kaç kişi oldukları hakkında da hiçbir fikrimiz yok. Onları bölersek, bir şansımız olabilir."

Savaşa hazırlanan bir general gibi konuşuyordu. Durum ağır olmasa Alex gülerdi.

"Peki, diyelim böldük," dedi. "Sonra?"

Benny omuz silkti. "Bilmem. Bir şekilde buradan çıkmamız lazım. Bu kadar büyük bir binada birkaç olanak vardır herhalde."

"İyi. Ne zaman buluşacağız?"

"Çıktıktan sonra. Maerchenbrunnen'da. Her saat başı."

Alex başıyla onayladı. "O zaman iyi şanslar," dedi. "Dışarıda görüşürüz." Ona son bir defa baktı, sonra altıncı kata çıkan merdivenlere koştu. Alex kendi adımlarıyla Benny'nin adımlarının giderek birbirinden uzaklaştığını duyuyordu. Üst kata çıktığında asansör kapısının önünde bir süre durup, ne yapacağını düşündü. Gece bekçisinin altıncı katın ışıklarını yakmasına az kalmıştı herhalde. Fakat henüz karanlıktı. O akşam el fenerini ilk defa kullanarak, asansörlerin üzerindeki göstergeleri aydınlattı. En sağdaki harekete geçmiş, o sırada ikinci katı geçiyordu. Geliyorlardı. Kaybedecek zaman yoktu.

Alex satış reyonlarının arasına dalarak, başka bir kaçış yolu ya da en azından saklanacak bir delik aramaya başladı. El fenerinin ışığı yerdeki kırmızı-beyaz fayansların ve boş cam büfelerin üzerinde dolaştı. KaDeWe'nin restoranında, yeni açılan yiyecek bölümünün tam ortasındaydı. Marmelat şişeleriyle dolu rafların arasından bütün katı bir baştan bir başa geçti. Yol aniden bitti. Üzeri bir sürü rafla kapatıldığından oraya geçici yerleştirildiği neredeyse anlaşılmayan beyaz boyalı tahta duvarda bir geçit aradı. Nihayet bir satış tezgâhının arkasında ufak, dikkat çekmeyen ve üzerinde açması kolay basit bir kilit bulunan bir kapıya rastladı. Kapıdan geçti ve arkasından yine kapadı. Hemen kapının ardında bu defa bir ka-

las yığını yolu kesiyordu. Zaten her şey buranın bir şantiye olduğuna işaret ediyordu. Bir gün burada ne satılacağını bile anlamak mümkün değildi; rafların çoğunun daha kurulması lazımdı. Alex odayı baştan başa geçince, ardında bir kat daha yukarı çıkan bir merdiven bulunan bir kapı daha keşfetti.

Nereye gittiğini bilmiyordu. Tek bildiği, kendisini kovalayanlara asla yakalanmaması gerektiğiydi. Ne pahasına olursa olsun. Sokaklarda yaşamaya başlayalı en önemli kuralı buydu: Asla aynasızlara yakalanma! Aradan yarım sene geçmesine rağmen, hâlâ polisin kendisini yakalayıp, Beckmann'ın ölümünden sorumlu tutmasından dehşetli korkuyordu. Daha da beteri, kendisini köşeye kıstırıp, o pis Nazi'yi Karl'ın vurduğunu, ablasının o sırada yanında olup her şeyi gördüğünü, üstelik bütün bunlardan da sorumlu olduğunu ortaya çıkarmaları olurdu. En azından Alex zaman zaman aklından bunları geçiriyordu. Kardeşini kendisinin katil ettiğine inanıyordu. Fakat sonra için için bu düşünceye de isyan ediyordu. Çünkü bütün bu Kızıl Cephe saçmalığı olmasa Karl silah sahibi olabilir ve Beckmann'a ateş edebilir miydi hiç?

Fakat silahı vardı ve ateş etmişti.

Alex el fenerini kapattı ve dinledi. Bazı sesler geliyordu, buna kuşku yoktu. Giderek yaklaşan sesler. Yukarı çıkmışlardı. Tabii aynasızlar beşinci kattaki asansörün kendilerini aldatmasına izin verecek kadar aptal değildi; altıncı katı da didik didik ediyorlardı. Işıklar çaktı, sonra orada da lambalar yandı. Şantiye duvarı şimdilik görülmesine engel olsa bile, Alex yine de gayri ihtiyari, karanlıkta kalan merdiven boşluğuna çekildi. Acaba aşağıdaki caddede yürüyenler KaDeWe'nin bütün katları gecenin bir yarısı birdenbire gündüz gibi aydınlanınca ne düşünmüştü?

Alex çantasını omuzlayarak, ince ve karanlık merdivenden yukarı çıktı. Aynasızlar ince tahta duvarı keşfedip, arkasında ne olduğuna bakmayı akıl etmeden önce buradan sıvışmalıydı. İki karanlık çatı arasını geçtikten sonra, cebindeki maymuncuk için herhangi bir sorun teşkil etmeyen bir kapının önünde bir an durakladı. Dışarıya, kente yukarıdan bakan çatıdaki bahçeye çıktığında suratına soğuk bir rüzgâr çarptı. Karşısında, evlerden oluşan bir denizin ve sokakların bulunduğu derin uçurumlardan yükse-

len renkli ışıkların arasından Gedächtniskirche'nin karanlık silueti yükseliyordu. Trafik gürültüsü de bir anda yine yükselmişti. Artık binanın içinde olduğu gibi boğuk değil, netti. Bir araba kornası kendisini aşağıda yaşamın ve özgürlüğün beklediğini ona hatırlattı. İyi de, oraya nasıl ulaşacaktı? Rüzgâr, ait olmadığı bir yerde bulunduğunu ona hatırlatmak istercesine soğuk esiyordu. Elindeki yaranın sancısı da gitgide artıyordu. Alex çatı terasının parmaklığının üzerinden eğilip, aşağı baktı. *KaDeWe* yazısı gece karanlığında parlıyor, pencere ve dış pervazlarla bölünmüş dik çatıya neon ışınlar yansıtıyordu. Aşağı inmesi mümkün değildi. Tek yapabileceği, aynasızların burayı aramayı akıl etmemesi için dua etmekti. Kim çatıya kaçacak kadar ahmak olabilirdi ki? Eh, işte belki Alexandra Reinhold o denli ahmaktı ama bunu da aynasızların bilmesine imkân yoktu.

Geri zekâlı, diye kendisine söylendi. Kendi kendini bir güzel kapana kıstırdın!

Hayır, geri gitmeli, bir şekilde aynasızların arasından geçmeli, aşağı, taa aşağıya kadar inmeli ve dışarı çıkmalıydı. Tek bilmediği, bunu nasıl yapacağıydı. Alex arkasını döndü, arkasında kalan merdivene gitti, bir an duraklayıp, kapıyı kapattıktan sonra etrafı dinlemeye başladı. Hiç ses çıkmıyordu, henüz her yer karanlıktı. Ancak hiçbir tehlike olmadığından kesinlikle emin olduktan sonra karanlık merdivenleri yavaşça, teker teker indi ve aşağıda kendisini tekrar ışığa çıkaran kapıyı açtı. Sesler kesilmişti. Aynasızlar gitmiş miydi? En azından şantiyede kimseyi görmüyordu. Buraya bakmamış olmaları garipti. Fakat ışığı açık bırakmışlardı. Alex hayret etti. Elinden geldiği kadar ses çıkarmamaya çalışarak ince duvara kadar parmak uçlarında yürüdü ve bir aralıktan dışarı baktı.

Allah kahretsin! Asansörün yanı başında mavi üniformalı bir polis bekliyordu.

Aynasızların fazla uğraşıp, her yeri aramasına gerek yoktu. Bütün çıkışları tutmaları yeterliydi.

Alex tekrar şantiyenin arka taraflarına çekildi. Binanın batı cephesinde bir pencereyi dikkatle açınca, dışarıdan gelen gürültünün ansızın yükselmesiyle ürktü. İnşallah bu gürültü asansöre kadar

gitmiyordu! Kafasını benzin ve yağmur kokan gece havasına uzattı, bakındı. Beşinci katı hemen hemen çepeçevre dolaşan galeriyi dört metre kadar altında gördü. Onun ardında Passauer Strasse'nin can sıkıcı boşluğu uzanıyordu. Pencerenin pervazına asılıp, elinden geldiği kadar aşağı sarkabilir, sonra da atlayabilirdi. Bu mümkündü. O daha böyle çılgınca bir işe girişmekle ne elde edeceğini düşünürken, aşağıda vücudunu bir pencere aralığına bastırmış bir karaltı gördü.

Benny.

Demek aynasızlar o zavallı oğlanı da binanın dışına kadar kovalamıştı. Benny onu fark etmedi. Saklandığı yerde çömelmiş, gözlerini kapıya dikmişti. Alex pencereyi tekrar örttü. Lanet olsun! Bu kıskaçtan nasıl olup da sağlam çıkacaklardı?

Elindeki kesik yine zonklamaya başladı. Ne berbat bir gündü! Buradan çıkmalıydı, artık çıkmalıydı. Alışveriş mağazasının güney cephesinde kalan bir kapıyı açtı. Burası da karanlıktı. Karanlığı dinledi ve ne ayak sesi ne de bir konuşma duymadığına emin olduktan sonra yeniden el fenerini yakarak, huzursuzca titreyen ışıkta uzun bir koridor gördü. Bir ofis bölümüydü. Her şey yeniydi, duvarlar taze alçı kokuyordu. Yavaş adımlarla, iki yanındaki kapıları görmezden gelerek koridorda ilerledi. İlerden sola dönülüyordu. Belki köşeyi dönünce bir merdiven daha vardı. Orada hafif bir ışık olduğunu sezdiğinden, köşeyi dönmeden feneri söndürdü. Koridorun sonunda, içeriye yorgun ve ince bir ışık salan tek bir pencere vardı. Dışarıda bir yangın duvarı gözüne çarptı. Burası tedarik avlusuna açılıyor olmalıydı. *Mükemmel, Reinhold Hanım, tam planladığın gibi, sadece birkaç kat fazla yüksek!*

Yağmur da başlamıştı ama o anda Alex, birçok yaz gününü berbat eden o yağmurun altında, yağmurun tam ortasında durmaya can atıyordu. Camdan yağmura bakıp dua etti. *Sevgili Tanrım, eğer oralarda bir yerdeysen ve beni duyuyorsan, izin ver dışarı çıkayım, nasıl olursa olsun, izin ver sadece dışarı çıkayım. Her türlü bedeli ödemeye hazırım, kiliseye bile giderim.* Duasının etkisini artırma arzusuyla gözlerini yumdu ve yağmurun sesini dinledi. O sesin arasında bir şey dikkatini çekince, pencereyi açtı. Yağmur inanılmaz bir gürültü çıkarıyor ve ara sıra, sanki birisi çekiçle ufak

bir örs dövüyormuş gibi bir ses geliyordu. Açık pencereden kafasını uzatan Alex gözlerine inanamadı. Bir anda, bütün bunları ettiği duaya borçlu olduğundan tamamen emin oldu.

Bir yangın merdiveni!

Demir basamaklar kat kat iniyor ve avluya çıkıyordu. Alex el fenerini cebine sokup, çantayı sırtladı. Sonra ızgara merdivene çıkarak dikkatle aşağı baktı. Düzenli sıralar halinde park edilmiş bir kamyon ve minibüs ordusu haricinde avlu boştu. Mavi üniformalardan eser yoktu. Aynasızlar yangın merdivenlerini hesaba katmamış, göründüğü kadarıyla, tamamen unutmuşlardı.

Alex ıslak ve soğuk tırabzanı kavrayarak ve bir yandan da avlu ve pencereleri hiç gözden kaçırmadan, sallanan çelik merdivenden yavaş yavaş, adım adım inmeye başladı. Rüzgâr yağmuru yüzüne savuruyor, çelik konstrüksiyon attığı her adımda sallanıyor ve gıcırdıyordu ama her adımla zemine biraz daha yaklaşıyordu. Yağmur kuvvetli olmasa da kısa sürede sırılsıklam olmuş, elindeki sargı yumuşamış, çantası da her geçen dakika daha ağırlaşmıştı.

Nihayet ayakları yere değdi. Gerçekten başarmıştı. Bir de Benny'ye yangın merdivenini haber verebilseydi! Onun da kendisi kadar şanslı olduğunu umdu. Gayet düzenli şekilde yan yana park edilmiş kamyonları siper alarak, yavaş yavaş Passauer Strasse'ye açılan çıkış kapısına yöneldi. Kapı kilitliydi ama bunu tahmin etmişti. Maymuncuğu çıkardı, elleri titrediğinden her zamankinden biraz daha uzun sürse de, bu büyük demir kapının kilidini açmak da zor bir iş değildi.

Hareket ettirdiğinde kapı gıcırdadı. Sadece kendisinin geçmesine elverecek kadar araladı.

Çıkmıştı! Sokak, özgürlük! Tauentzien trafiğinin gürültüsünü duymaktan hiç bu kadar zevk almamıştı. Havayı, sanki içeridekinden farklıymış gibi, sanki çok uzun bir süre suyun altında kalmış da ilk defa doğru dürüst nefes alabiliyormuş gibi içine çekti. Yağmur durmuştu. Passauer Strasse sakindi. Şemsiyelerini kapamakta olan birkaç yaya aceleyle yürüyor, iki-üç araba su birikintilerini sıçratarak geçiyordu. Kimse ona aldırmıyordu. Başını arkaya eğerek, Passauer Strasse'de kocaman bir ışıklı reklam panosuyla taçlandırılmış alışveriş merkezinin cephesine göz attı. Geceleyin ışık-

landırılan mağaza şenlik yeri gibiydi, Noel günlerini andırıyordu. Tam bu devasa binadan çıkmanın bir yolunu arayan Benny'yi düşünürken, onun yukarıda, galerinin çelik parmaklıklarında akrobatik hareketler yaptığını fark etti. Ne yapmaya çalışıyordu acaba? Birkaç dakika önce saklandığını gördüğü yerden de pek uzaklaşmamıştı doğrusu.

Benny parmaklıkların öbür tarafına geçti. Artık galerinin kenarında, en fazla bir ayak basacak kadar bir yer bulunan kısmında duruyor, iki eliyle de parmaklıklara tutunuyordu. Alex'in nefesi tutuldu. Sırtındaki ağır çantayla binanın cephesinden aşağı inmeyi falan düşünmüyordu herhalde? Fakat sanki niyeti tam da buydu. Benny yıldırım hızıyla çömeldi, iki eliyle galerinin parmaklıklarına tutundu ve aydınlık, dar bir pencerenin tam önünde, bacakları dört bir tarafa sallanır halde asılı kalacak şekilde vücudunu yavaşça aşağı saldı. Ayakları bir sonraki pencerenin pervazından o kadar uzaktı ki, oraya inmesi mümkün değildi. Ne yapmaya çalışıyordu? Alex birinin korkuyla iç çektiğini duyarak arkasına döndü. Zayıf, metal çerçeveli bir gözlük takmış, kafasına melon şapka geçirmiş bir adam başını arkaya eğmiş yukarı bakıyordu.

Bu defa yukarıda, parmaklıkların üzerinde bir toplum polisinin silueti belirdi. Miğferinin yıldızı ışıkta bir an parıldadı. Alex Benny'nin neden galeride asılı durduğunu şimdi anlamıştı. Saklanmaya çalışmış, fakat binanın dış cephesinden başka kaçacak yeri kalmamıştı. Ancak mavi üniformalı adam onu görmüş olmalıydı. Her halükârda, orada birisinin olduğunu biliyor gibi parmaklıkların üzerinden eğilmiş, gözleriyle galerinin kenarını tarıyordu. Biraz sonra Benny'nin asılı kaldığı noktaya yaklaştı.

Alex'in kaçması gerekiyor ama kaçamıyordu. Passauer Strasse'ye kök salmıştı adeta.

Metal çerçeveli gözlüğü olan adamın, "Polis yanına geldi bile," dediğini duydu. "İntihar etmek isteyen biri neden KaDeWe'yi seçer ki?"

İçinden adama cevap vermek geldi ama sustu. Yukarıda neler olduğunu tam göremiyordu; sadece toplum polisinin de artık Benny'nin yanına geldiğini ve parmaklıkların öte yanına geçtiğini seçebiliyordu. Yoksa Benny'nin yukarı çıkmasına yardım mı edecek-

ti? Fakat polisin eğileceği yoktu. Durup, Benny ile konuşur gibi sadece kafasını eğdi. Benny de bir şeyler söyledi ama Alex bir kelime bile anlamadı.

Sonra Benny'nin hafif çığlığıyla irkildi. Yoksa gücü mü tükenmişti? Olamaz! Teslim olsana, diye düşündü, bu yaptığın anlamsız, tekrar yukarı tırman, bırak gözaltına alsınlar. Reklam panolarının ışığında Alex, hâlâ başı öne eğik duran aynasızın yüzünü görür gibi oldu bir an. Öfkeli bir surattı. Neler oluyordu? Benny yine o pervasız çenesini tutamamış olabilir miydi? Yine onun çığlığını duydu. Az öncekinden farklıydı bu; daha uzun, daha çaresizdi. Bu defa sesi olmak istediği adam gibi değil, gerçekten olduğu oğlan çocuğu gibi çıkıyordu.

Başını eğik tutmaktan Alex'in boynu ağrımıştı ama gözünü yukarıdan alamıyordu. Neden sağ elini bırakmıştı ki Benny? Sırtında o ağır çanta varken tek elle nasıl tutunacaktı? Aralıksız bakıyor ve gözlerine inanamıyordu. Ta ki neler olduğunu anlayana, fakat anlamak istemeyene kadar.

Benny bağırmadan, gıkını bile çıkarmadan gecenin içine yuvarlandı. Yere doğru uçan o sessiz bedenin Benny'ye ait olduğuna inanmak istemiyordu.

Ancak beden yere çarptığında tekrar bir ses duydu. Kamyondan düşen patates çuvallarının çıkardığına benzer bir patırtı ve aynı anda da bir çatırtı...

Sonra bütün sesler kesildi.

Kıpırdayamadan, gözünü bile kırpmadan Benny'nin düşüşünü izlediği sırada içine düştüğü felç halinden süratle kurtuldu. Benny en fazla on metre ilerisinde, bedeni garip şekilde kıvrılmış, hareketsiz yatıyordu. Alex koşar adım yanına gidip, çömeldi. Garip ama hemen hemen hiç kan görmüyordu. Benny'nin gözleri kapalıydı. Alex yanında birisinin hızlı hızlı nefes alıp verdiğini duydu; metal gözlüklü adam gelmiş, onlara bakıyordu.

Alex çıkıştı. "Haydi bir ambülans çağırsanıza!"

Adam olanları sorguluyordan çok çaresizlik ifade eden bir tavırla omuz silkerek fırladı.

Alex Benny'ye eğilince onun hırıltıyla nefes aldığını duydu.

Yaşıyordu! Biliyordu zaten!

Kaldırıma diz çöktü, başını dizlerinin üzerine yasladı ve saçlarını okşadı. Benny gözlerini açtı, daha çok bir ıslığı andıran nefesi hızlandı.

"Alex," dedi onu tanıyınca.

"Konuşma, birazdan ambülans gelecek, sana yardımcı olacaklar."

"Özür dilerim Alex. Her şeyin içine ettim."

"Gevezelik etme!"

"Tutuna... Tutunamadım, parmaklarıma bastı."

Benny nefes almaya çalıştığında yine bir ıslık sesi geldi. Konuşmakta gitgide zorlanıyordu.

"O kadar çok konuşma Benny, o kadar çok konuşma."

"Buradan gitmen lazım... Yoksa seni de enselerler. Çok pis herifler bunlar..."

Alex yukarı baktı. Toplum polisi hâlâ orada duruyor, aşağı bakıyor, arkadaşlarına bir şeyler söylüyor ve onları işaret ediyordu. Aşağıda, Passauer Strasse'deki Alex ve Benny'yi işaret ediyordu. Diğer toplum polisi ona bir şeyler söyledi. Azarlıyor gibiydi ama azarlamak olanları değiştirmiyordu.

Benny tekrar nefes alınca bir kez daha ciğeri öttü. Alex ona baktı. Oğlanın ağzından bir dalga kan fışkırdı.

"Benny!" diye bağırdı. "Dayan be kardeşim, dayan biraz!"

"Alex." Benny gülümsemeye çalıştı. "Bir gün benimle dans etmeye gideceksin değil mi? Söz mü?"

"Söz," dedi Alex ve gözyaşlarının boşaldığını hissetti. Benny'nin nefesi daralıyordu. Bir kere daha dalga dalga kan boşaldı ağzından. Alex kanı yeniyle sildi. Benny ona bakıyordu. Hüzünle, vedalaşır gibi bir ifadeyle gözünü ayırmadan ona bakıyordu. Sonra gözlerini kapadı.

"Hayır!" dedi Alex. "Kendini salma. Duyuyor musun? Kendini salma sakın. Ambülans gelmek üzere."

Benny bir daha gözlerini açmadı. Islık sesini andıran nefesleri sıklaştı ve bir anda, sanki biri bir makineyi durdurmuş gibi durdu. "Hayır!" diye bağırdı Alex. "Hayır! Öyle durup dururken ölemezsin! Ölemezsin!"

Ona bağırıyor ama artık kendisini duymadığını da biliyordu. Benny'nin başı yavaşça kaldırım taşlarına kaydı.

Alex etrafına baktı. Tauentzien'den meraklı birkaç kişi gelmişti. Fakat ne metal gözlüklü adamdan ne de ambülanstan eser yoktu. Buna karşılık, KaDeWe'nin pek göze çarpmayan bir yan kapısından üniformalı birkaç adam çıkmıştı.

Alex gözyaşlarını yutup, koşmaya başladı.

"Tutun şu oğlanı! O da onlardan!"

Alex dönüp ardına bakmadı. Artık kendisinin de peşinde olduklarını bakmadan da biliyordu. Gelip geçenleri kendisinden uzak tutması lazımdı. Şık giyimli bir hanımı küfür ederek bir yana itti. Kadın bir vitrinin önündeki parmaklıklara savruldu. Tauentzienstrasse'de kaynayan insan kalabalığına doğru koştu. Aralarına karışmalı ve hemen sıvışmalıydı. Arkasında bir düdük öttü, birisi bağırdı.

"Dur! Dur! Polis!"

Kaldırımı çaprazlama geçerek, korna çalan arabaların arasından Tauentzienstrasse'ye doğru koşmaya devam etti. Bir taksi gıcırtılı bir fren sesiyle durdu, şoför küfürü bastı, fakat Alex aldırmadı. Benny'nin başına gelenleri görünce birden kendi hayatından korkmaya başlamıştı. Sürücüsü uyarı zillerini çalmaya başlayan bir tramvayın hemen önünden uçarcasına orta şeride zıpladı, yavaşça ve iki yana sallana sallana doğu istikametinde gitmekte olan tramvayla aynı yöne doğru koşmaya devam etti. Tramvay hareket halindeyken araca atlanmasını yasaklayan bir uyarı levhası gözüne ilişti. Yalnızca çok kısa bir an düşündü, süratlenerek basamağa sıçradı, içeridekileri itekleyerek vagona girdi ve önünü büyük ölçüde yolcuların kapattığı karşıdaki pencerelerden dışarı bakmaya çalıştı. Kendisini takip edenler hemen oradaydı. İki üniformalı polis Wittenbergplatz Metro İstasyonu'nun etrafındaki virajı almakta olan tramvayın önlerinden geçmesini bekliyordu. Alex diğer yolcuların küfürlerine kulak asmadan, ite kaka vagonun ortalarına doğru ilerledi. Tramvayın tabelasına baktı. Altı numara. Schöneberg'e gidiyordu. Gitmek istediği yer değildi ama daha Wittenbergplatz'tayken yine inerse, aynasızlar onu fark edebilirdi. Elektrikli tramvay durunca insan kalabalığı hareketlendi. Binenden çok inen oldu ve Alex arkasına gizlendiği kalabalığın giderek eridiğini gördü. İkide bir pencereden dışarı bakıyor, fakat hiçbir ma-

vi üniforma görmüyordu. Tramvaya son binen şişman adamın hemen arkasına geçti. Bir yandan şişkonun arkasına saklanırken, diğer yandan da, son anda bir mavi üniformalının binmesi ihtimaline karşı kapıları gözden kaçırmıyordu. Sonunda ziller çaldı ve vagon tekrar harekete geçti. Elektrikli tramvay giderek hızlanıyor, katettikleri her metreyle Alex'in gerginliği biraz daha azalıyordu. Atlatmıştı aynasızları!

Aniden elindeki yaranın yine zonkladığını hissetti. Kanı geçici sargıya sirayet etmişti. Benny'nin yaptığı sargı. Üzerinden daha bir saat ya geçmiş, ya geçmemişti, daha fazla değil. Acı onu, karanlık çalılıkların arkasına gizlenmiş vahşi bir hayvan gibi ansızın yakaladı. Gözleri doldu, gözyaşlarını tutamıyordu. Yıllardan beri ilk defa zaptedilmez şekilde ağlamaya başladı.

Tramvaydaki diğer yolcuların kendisine baktığını ancak tekrar sakinleşip, yeniyle gözyaşlarını sildiğinde fark etti.

"Bakacak ne var?" diye azarladı onları. Daha demin ona acıyarak bakanlar, hemen yanından uzaklaştı.

2

İnsan dakik olursa başına gelecek buydu işte. Beklemek zorunda kalırdı. Rath kâh duvarda asılı resimlere, kâh tırnaklarına bakıyordu. Ceketinde bir yağ lekesi gördü. Bu gri takım elbiseyi çok uzun zamandan beri giyiyordu. Bugün reislerin onu görmek isteyeceğini bilse kahverengi takımlarını giyerdi, o daha kuru temizleyiciden yeni çıkmıştı. Neyse, en azından tırnakları temizdi.

Renate Greulich, sanki odada yalnızmış gibi daktilosunu gürültüyle yazmaya devam ediyordu.

"Doktor Weiss henüz bir görüşmede. Lütfen biraz oturun." Sekreterin şimdiye kadar ağzından çıkan tek laf buydu. Rath da oturmuş ve beklemeye koyulmuştu.

Kendisini bir doktor muayenehanesinin bekleme odasında gibi hissediyordu. Ne olduğunu tam bilmese de, kendisini sevindirmeyeceğini bildiği bir teşhis koyacak bir doktorun muayenehanesinde. Reisler onu çağırdığında genellikle bela gelirdi. Ne kadar ka-

fa yorsa da, Rath son haftalarda herhangi bir görev yönetmeliğini çiğnediğini hatırlamıyordu. Zaten, ilk birkaç gününü Köln'de, daha sonra da bir haftasını Baltık Denizi kıyısında Charly'yle beraber geçirdiği iki haftalık yaz tatilinden sonra işbaşı yapalı daha bir hafta olmuştu. Tatil yapmasa daha iyi olurdu aslında.

Renate Greulich çalan telefonu açtı. "Emredersiniz Doktor Bey," diyerek, kararlı bir hareketle masanın üzerinde duran bir dosyayı kaptı. Başka tek bir kelime bile etmeden kapitone kapıyı açıp arkadaki odaya girdi.

Rath sekreterin ardından baktı ve koltuğun yanındaki masada duran bir gazeteyi aldı; artık kendisini gerçekten doktor muayenehanesinde hissediyordu. Savaş tazminatı meselesi, tasarruf önlemleri gibi ciddi siyasi haberlere keyifsizce göz attı. Yerel haberler arasında bir başlığa gözü takılana kadar.

KaDeWe'de geceyarısı suçlu avı. Genç yaşta bir hırsız düşüp, öldü.

Bu o sabah konferans salonunda Gennat'ın sözünü ettiği vakaydı; iki mücevher hırsızına o hafta sonu *Kaufhaus des Westens*'te suçüstü yapılmış, biri binanın duvarlarına tırmanmayı denemiş ve akılsızlığını hayatıyla ödemişti; genç bir oğlandı, on altı, bilemedin on yedi yaşındaydı; henüz kimliğini tespit edememişlerdi. Suç ortağı ise çaldığı mallarla kaçmayı başarmıştı.

Haberi okuyunca neredeyse polisin oğlanı ölümüne kıstırdığını düşünmek mümkündü. Kapılar kilitlendikten sonra mücevher vitrinlerini boşaltmak için bir alışveriş merkezinde kalmanın yasalara pek uygun olmadığından gazete tek bir kelimeyle bile bahsetmiyordu.

Kutsal kapı tekrar açıldı ama dışarıya Greulich değil, bir toplum polisi, tam kitaplardaki gibi miğferini koltuğunun altına kıstırmış, üzerinde bir iplik parçası bile bulunmayan mavi üniforması yeni ütülenmiş ve tertemiz bir polis çıktı. Emniyet Müdür Yardımcısı'nın karşısına nasıl çıkılacağını iyi bildiği belliydi. Rath gazeteyi takım elbisesindeki yağ lekesinin üzerine koydu. Toplum polisi onu başıyla selamladı.

"İçeride hava nasıl?" diye sordu Rath.

"İdare eder." Toplum polisi gazeteyi işaret etti. "Hafta sonu yapılan eleştirileri okudunuz mu?"

"Tam okuyordum."

"O zaman Doktor Weiss'ın haletiruhiyesini az buçuk tahmin edebilirsiniz." Sanki bu sözlerini açıklama yükümlülüğü varmış gibi omuzlarını kaldırdı. "Dün akşam KaDeWe'deki bu talihsiz operasyonu ben yönetmiştim," dedi.

"Kötü," diye ağzından kaçırdı Rath.

"Kötü kelimesi vaziyeti tam ifade etmiyor. Bu bir karabasan."

"İnanın, kendinizi nasıl hissettiğinizi biliyorum. Size sadece bu meseleyi çok fazla dert etmemenizi salık verebilirim. Bu sizin suçunuz değil. Polislerin günlük yaşamında böyle şeyler oluyor."

"Siz söylediğinizde kulağa hoş geliyor. Fakat yine de Cinayet Masası'na çıkmam gerekiyor." Toplum polisi miğferini başına geçirdi. "Sizi neden çağırdılar?"

"Bir bilsem," dedi Rath.

Mavi üniformalı veda ederken kısaca parmağıyla miğferine dokundu. "O kadar kötü değildir," dedi ve koridorda kayboldu.

Biraz sonra Renate Greulich yine peyda oldu ve Rath'ı içeriye buyur etti. Emniyet Müdür Yardımcısı yazı masasında oturmuş, bir deftere notlar alıyordu. Meselenin ne olduğunu yüz ifadesinden anlamak mümkün değildi.

"Komiser Bey, oturun lütfen," dedi başını kaldırmadan.

Weiss sükûnet içinde not almayı tamamlarken Rath oturup, pencereden dışarı baktı. Alexanderhaus'un güneşte pırıl pırıl parlayan inşaat vinci bütün bir prefabrike demir tomarını kaldırmış, yerçekiminden muafmış gibi havada sallıyordu. Nihayet Weiss defteri kapattı ve kalın gözlük camlarının ardından ona baktı. Rath, tıpkı bir okul müdürünün ilk sorusunu sormadan önce sınava giren öğrenciye baktığı gibi, diye geçirdi aklından.

"Komiser Bey, Amerika Birleşik Devletleri'nde bir kardeşiniz var, değil mi?"

Rath her şeye hazırlıklıydı ama bu soruyu beklemiyordu. "Nasıl yani Sayın Genel Müdür Yardımcım?"

"Şayet bana verilen bilgiler doğruysa kardeşiniz Severin Rath Amerika'da..."

"Doğru ama..."

ve siz onu orada ziyaret de etmişsiniz..."

Weiss bu bilgiyi nereden almıştı? Bu seyahatten kimsenin, hatta kendisinden hiçbir şey saklamak mümkün olmayan babası, Kriminal Polis Müdürü Engelbert Rath'ın bile haberi yoktu. 1923 yılının ilkbaharında Rath üç ay ABD'de kalmış ve ağabeyini ziyaret etmiş, Paul'un Prag'dan postaya verdiği mektuplar sayesinde ailesi onun bir sömestr orada okuduğuna inanmıştı. "Hayret verecek kadar bilgilisiniz," dedi Rath kendini toparlayıp, ağzından laf çıkmaya başlayınca.

Weiss, "Bu da görevlerimden biri," diye karşılık verirken sesinde ironiden eser yoktu. "Komiser Bey, Bureau of Investigation'ı hiç duymuş muydunuz?"

"Amerikan Federal Polisi..."

Weiss Rath'ın cevabından memnun kalmışa benziyordu. Belli belirsiz başını salladı ve ince bir dosyanın kapağını kaldırdı. "Size verecek bir görevim var Komiser Bey" dedi nihayet. "Amerika Birleşik Devletleri'ndeki gelenekler hakkında bilgi sahibi olmanın bir avantaj sağlayabileceği özel bir görev. İngilizceniz nasıl?"

Rath omuz silkti. "Oldukça iyi sanırım. En azından Amerikalılar beni, ben de onları anlayabiliyordum."

Emniyet Müdür Yardımcısı'nın niyeti neydi Allah aşkına?

Weiss dosyayı masanın üzerinden ona doğru sürdü. "Bu, birkaç gün önce teleksle geldi," dedi. Rath ilk sayfayı şöyle bir gözden geçirdi. *Abraham Goldstein, Doğum yeri: Brooklyn, NY.* Bu bir kimlik bilgisi notuydu. "Amerikalı meslektaşlarımız göndermiş," diye devam etti Weiss. "Bizi bu adam konusunda uyarmak için. Büro onun New York'taki bir gangster çetesinin üyesi olduğuna inanıyor."

"İyi de bundan bize ne?"

Weiss cevap vermeden önce kaşlarını kaldırdı. "Takma adı *Yakışıklı Abe* olan Abraham Goldstein Berlin yolunda. Dün akşam Bremerhaven'da gümrükten geçti."

"O kadar kötü bir oğlansa Amerikalılar onun elini kolunu sallaya sallaya ülkeden çıkmasına neden izin vermiş?"

"Ellerinde hiçbir şey olmadığı için. Adamın elleri tertemiz.

Goldstein gençliğinde birkaç defa kayıtlara geçmiş. Hırsızlık, mala zarar verme, adam yaralama... Ondan sonra başka hiç kaydı yok, arabasını bile yanlış park etmemiş. Gangster dünyasında işlenen birkaç cinayet Goldstein'dan biliniyor. Meslektaşlarımız onun İtalyan ve Yahudi gangster çetelerine çalışan bir katil olduğuna ve ardında hiçbir iz bırakmayacak kadar dikkatli davrandığına inanıyor. Tartışmasız olan tek şey yeraltı dünyasının önemli isimleriyle ilişkisi olduğu. Fakat bu da cezaya tabi değil."

"Goldstein Yahudi mi?"

"Öyle." Weiss'ın yüzünde kıl kıpırdamadı. Sanki bu gerçeğin hiç önemi yoktu. Oysa sadece bir Yahudi gangsterin Berlin'de olduğu haberi bile anti-semitlerin ekmeğine yağ sürerdi. Birçok gazetede Sklarek Kardeşler'in dolandırıcılığı hakkında çıkan haberlere bile anti-semit bir vurgu hakimdi. Rath birden Weiss'ın bu olayı müdür seviyesinde ele aldığını kavradı.

"Goldstein Berlin'de ne yapacakmış?" diye sordu. "Herhangi bir bilgi var mı?"

"Hiç." Weiss kafasını iki yana salladı. "En ufak bir fikrimiz bile yok. Kesin olan tek şey, *geliyor* olduğu." Müdür Yardımcısı omuzlarını kaldırdı. Adeta özür diler gibiydi. "Goldstein turist vizesi almış. Belki de gerçekten sadece *Wintergarten*'ı ya da Spor Sarayı'nı ziyaret eder veya diğer turistler gibi o da, bizde daha ucuz olduğu için, kendisini gece hayatına verir. Her şey mümkün."

"Berlin'de bir görevi yerine getirecek olması ihtimali de var mı? New Yorklulara sorun çıkaran birini ortadan kaldırmak gibi?"

Weiss yüzüne kuşkulu bir ifade yerleştirerek omuzlarını kaldırdı. "Buradaki suç teşkilatlarıyla Amerikalı gangster çeteleri arasındaki bağlar zayıf. Genellikle uyuşturucu veya alkol kaçakçılığı yapıyorlar. Amerika'daki gangsterler arasında bir çatışmanın Avrupa'ya kadar yayılacağını sanmıyorum."

"Son haftaları düşünecek olursak, burada da barış olduğu pek söylenemez," dedi Rath. "Belki bizdeki ağır abilerden biri Goldstein'ı getirtmiştir. Verecek bir görevleri olduğu için..."

"Kentte hakikaten bir miktar gerginlik var," dedi Weiss. "Çetelerin haberi var. Daha Büro bize bilgi vermeden, kentteki o çevrelerde bir Amerikalının gelmesinin beklendiği söylentilerinin yayıl-

dığını muhbirlerimiz bildirdi."

"Peki ne yapacağız şimdi bu adamı? Amerikalıların bile elinde bir şey yoksa, biz ne yapabiliriz ki?"

"Goldstein'ı izleyeceğiz. Aralıksız. Ona da bunu fark ettireceğiz. İzlendiğini, polisin haberi olmadan bir adım bile atamayacağını bilmeli. Eğer gerçekten birini öldürmek için Berlin'e geliyorsa, hemen evine geri dönmesinin daha hayırlı olacağını ona göstermeliyiz. İşini yapmadan..."

"Kusuruma bakmayın Sayın Müdür Yardımcısı, ama bu tür bir iş sıradan polis birimlerinin vazifesi değil mi?"

"Kimin sorumlu olduğunu kuşkusuz sizinle tartışmayacağım." Weiss'ın sesi birden kışladaki gibi keskin ve itiraz kabul etmeyen bir tona büründü. Savaşta subaylık yaptığı belli oluyordu. "Sizin de az önce söylediğiniz gibi," diye konuşmaya devam etti, "görev bir cinayeti önlemek de olabilir. Sanırım bu bile bu görevin önemini izah etmeye yeter."

Rath ilkokul öğrencisi gibi başını salladı.

"Operasyonu siz yöneteceksiniz. Birkaç adam toplayın. Sonra da hemen yola çıkın. Goldstein *Excelsior*'da bir süit ayırtmış. Orayı biliyorsunuz zaten değil mi?"

İki sene kadar önce Berlin'e geldiğinde Rath bir süre orada kalmıştı. Fakat süitte değil, en ucuz tek kişilik odalardan birinde. Weiss bunu da araştırıp, öğrenmişti anlaşılan.

"Peki ne yapayım? Elimde bir demet çiçekle Goldstein'ı garda karşılamaya mı gideyim?"

Weiss yüzünü buruşturdu. "Adama daha işin başında burada efendi olmasını anlattığınız sürece onu peronda mı karşılarsınız, yoksa otelde mi, orası beni ilgilendirmez. Sadece..."

Telefon çaldı. Weiss telefonu açarak, kızgın bir sesle, "Ne var?" dedi.

Görüşmenin bitip bitmediğinden emin olamayan Rath oturmaya devam etti.

Kendisini arayanı dinlerken Weiss'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Ben kendim giderim," dedi nihayet. "Bir araba gönderin ve Heimannsberg'e haber verin." Telefonu kapattı. "Zannediyorum her şeyi konuştuk Komiser Bey" dedi Rath'a. "İş başına. Çalışmanın nasıl baş-

ladığını yarın bana şahsen rapor edin. Şimdi gitmem lazım. Üniversiteye..."

Aslında Weiss'ın başka bir şey söylemeye niyeti yoktu ama Rath'ın suratındaki ifadeyi görünce fikrini değiştirdi.

"Öğrenciler olay çıkarmış," dedi. "Rektör polisten yardım istemiş."

3

Bu Almanlar bir garip. Nereye gitse pasaportunu soruyorlar. Gemide, limanda, trende. Şimdi de otelde. Resepsiyon müdürünün adını, soyadını ve pasaport numarasını büyük, deri kaplı kayıt defterine nasıl da özenle yazdığını izledi.

"We didn't expect you so early, Mister Goldstein" dedi saçları cetvelle ayrılmışa benzeyen adam ve Amerikan pasaportunu tezgâhın üzerinden ona doğru itti. "But suite three-o-one is now ready for you." Bu ülkedeki herkes gibi o da ismini *Golt-ştayn* şeklinde telaffuz ediyordu.

Goldstein pasaportunu cebine yerleştirdi. "Teşekkür ederim, çok naziksiniz."

"Oo, Almanca konuşuyorsunuz!" Resepsiyon müdürü, bir yandan işaretparmağını belli belirsiz hareket ettirerek sırma şeritli oğlanlardan birini yanına çağırırken, diğer yandan da kaşlarını kaldırdı.

"Sure."

Oğlana oda anahtarını verirken resepsiyon müdürünün yüz ifadesi değişmedi. "Üç yüz bir," dedi. Oğlan bavulu bir arabaya yerleştirdi.

"Beyefendi beni izlerlerse," diyen oğlan arabayı asansörlere doğru itmeye başladı. Kendisine çok ufak gelen üniformasıyla, laternacı sahibinden kaçmış eğitimli bir maymuna benziyordu. Goldstein, kasketine altın rakamlarla otuz yedi yazılmış bu oğlana neden bedenine uygun bir üniforma vermediklerini düşündü.

Tıpkı Rahel Goldstein'ın, tek oğlunu, en son serseri bile çok kısa olduğunu fark edene kadar aynı pantolonu giymeye zorladığı gibi. İnsanın içini kapayan evini yalnızca sinagoga ya da pazara gitmek

için terk eden Rahel Goldstein. Yeni vatanının dilini konuşmayı son nefesine kadar reddeden kadın. Zaten Abe, hayatları o kadar ufak bir alanda geçen ailesinin neden Amerika'ya gittiğini, neden o kadar büyük bir ülkeye, o kadar büyük bir kente ihtiyaç duyduklarını da hiçbir zaman anlayamamıştı. O ise dar yerlere hiç dayanamıyordu, daha küçük bir çocukken bile her fırsatta evden çıkıyordu. Bir gün annesi ölüm döşeğinde yatarken, o da artık daimi olarak sokağa düşmüştü. Annesi tifoyla mücadele eder, babası ise hiçbir faydası olmayan duaları gökyüzüne doğru sıralarken, oğulları da Williamsburg Köprüsü'nde Moe ve arkadaşlarıyla beraber gitgide daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı. Birkaç yaş daha büyük olmalarına rağmen ona saygı gösterirlerdi. Babası onu önce arkadaşlarının yanına, sonra da bir yurda yerleştirmişti ama Abe bu denemelerin hepsinden sıyrılmayı bilmişti. Onun ailesi Moe'nin çetesiydi, başka aileye ihtiyacı yoktu. On dört yaşındayken Abe ilk parasını kazanmıştı. Babasının birkaç haftada zor bir araya getirdiğinden daha fazla parayı bir günde elde etmişti. Annesi toprağa verildiği gün son bir defa sinagoga uğradıktan hemen sonra semtte hakkında çıkan dedikodular, babasının cenazesi sırasında mezarlığa sarhoş gitmesiyle ayyuka çıkmıştı. Hâlâ dedikodusunu yapıyorlardı ama artık saygıyla. Önemli olan da buydu.

Asansör neredeyse hiç ses çıkarmadan tırmanıyordu. İki defa durdular ama bavullarını taşıyan 37 numaralı oğlan ancak belboy üçüncü katı anons ettiğinde hareketlendi. 301 numaralı süit asansörlerden çok uzakta değildi. Bir köşe dönünce kapıya vardılar. Oğlan kapıyı açtı, Goldstein içeri girdi. Süit iyi gibiydi. Tam bu fiyat kategorisinden beklenen konfor vardı. Geniş ve aydınlık bir oturma odası, garın devasa çatısına bakan büyük pencereler, onların hemen önünde büyük bir yazı masası, duvarın önünde rahat bir yastıklı oturma köşesi, masanın üzerinde bir meyve tabağı, sağda da yatak odasına açılan iki kanatlı bir kapı. Oğlan bavulu odanın ortasına bırakmış, avcunu çaktırmadan yukarı çevirmiş, suratında beklenti dolu bir ifadeyle kapıda bekliyordu. Goldstein eline bir dolarlık bir banknot tutuşturdu –parasını Alman parasına çevirmeye hâlâ zamanı olmamıştı– ve oğlan kendisine iyi günler dileyip, kapıyı kapatana kadar bekledi.

Nihayet yalnız kaldığında pencereye gidip, bir Camel yaktı. Garın çatısının üzerinde bulutlar yükseliyordu. Buna rağmen güneş kendine bir yol bulmuş, bavullarla olsun, elleri boş olsun, insanların altından geçip taksi çağırdıkları veya tramvay durağına yöneldikleri yuvarlak tuğla kemerlerin önündeki kargaşayı aydınlatıyordu. Demek Berlin burasıydı. Sigarasının dumanını cama üfleyip, penceresinin ötesindeki kente baktı. Burada kendisini neyin beklediğini bilmiyordu ve bu da onu huzursuz ediyordu. Bu yolculuğu hakikaten sadece adından haberdar olduğu, fakat o ada ait suratı bile bilmediği bir adamı görmek –belki de öldüğünü görmek– için mi yapmıştı?

Bir sesle irkildi. Yatak odasından gelmişti. Sigarasını kül tabağına bastırdı ve eli kendiliğinden kemerine gitti, fakat orada silah yoktu ve buna hâlâ alışamamıştı. Yazı masasından prespapyeyi alarak sessiz adımlarla, her an elindeki bronz kuşu vurmaya hazır, ara kapıya yaklaştı. Gerçi Şişko Moe'nin adamlarından birinin burada sürttüğünü sanmıyordu. Şişkonun kolu o kadar da uzun değildi ama Abe Goldstein şimdiye kadar ciddi durumlarda başkalarından biraz daha dikkatli davranmanın çok faydasını görmüştü. Yavaşça kafasını uzatıp, yarı aralık kapıdan içeri baktı. Odanın öbür ucunda şampanya rengi saten bir örtüyle kaplanmış ve iki yanına birer komodin yerleştirilmiş dev gibi bir yatak duruyordu. Sağda aynalı tuvalet masasının yanındaki bir kapı da tuvalete açılıyordu. Kapı açıktı ve Abe kapı aralığında siyah etekli, beyaz önlüklü bir siluetin kendisine doğrulttuğu güzel, yuvarlak bir kalça gördü. İşini zamanında bitirememiş temizlikçi bir kızdı bu; bembeyaz havluları bir rafa yerleştirmekle meşguldü. Bir o yana bir bu yana, bir öne bir arkaya sallanan kalçanın tadını birkaç saniye daha çıkardıktan sonra işitilebilecek kadar yüksek sesle öksürdü. Önce kızın korkuyla döndüğünü sandı, fakat gözlerini gördüğünde kendisini bilerek öyle yakalattığını kavradı. Bahşiş peşindeydi.

"Kusura bakmayın beyefendi." Nezaketle diz kırdı ve gözlerini yere dikti. Belli ki bu jestin utanıyormuş izlenimi vermesi gerekiyordu ama tekrar başını kaldırdığında gözlerinden yüzsüzlük okunuyordu. "Excuse me, Sir. I'm Marion, your chambermaid. Temizlikçiniz."

İngilizcesi hiç de fena değildi. Yeni konuğun Amerikalı olduğunu bildiği de ortadaydı. "Vazifesini sorumululukla yerine getiren temizlikçi kızlara ben çok değer veririm," dedi Abe. "Sizi işinizden alıkoymayayım."

"Aslında burada işim bitti." Ona bir kere daha mükemmel masum bakışlar fırlattı. "Beyefendinin artık bana ihtiyacı yoksa gideyim."

Abe cebinden dolar tomarını çıkarıp, eline üç banknot koydu. "Size bakıyorum da, mutlaka yine ihtiyacım olacağını düşünüyorum."

"Her zaman hizmetinizdeyim beyefendi. Marion'u sorun. Şimdi gideyim."

Bu kadar yüksek bir bahşiş normalmiş gibi bir edayla banknotları cebine soktu ve koltuğunun altına bir tomar havlu sıkıştırdı. Profili de güzeldi. Yanından geçerken hafifçe ona sürtününce Goldstein bacaklarının arasına kan dolduğunu hissetti. Kızın peşinden oturma odasına geçti ama Marion çoktan koridora çıkan kapıyı açmıştı.

"Marion," diye bağırdı arkasından o kaybolmadan. Kız kapı aralığında durup bekledi. Koridorda arkasından geçen yaşlıca bir bey meraklı gözlerini onlara çevirdi. Goldstein tedbiren İngilizceye geçti. "May I see you again, Marion?" diye sordu. "You know, I could need some company in this town..."

Kız kapıdan ona kocaman, masmavi gözlerle öyle baktı ki, Abe artık ereksiyonunu tutamadı. Belki kız da bunu görebiliyordu ama umurunda değildi.

"Artık gerçekten gitmem lazım," dedi Marion. "Fakat saat dörtte mesaim bitiyor."

"Ben buradayım. Kapımı tıklatın yeter."

4

Rigaer Strasse zaten güzel sayılmazdı ama tam o noktada yine de çok çirkindi. Kalli, bu zaten pek de kibar olmayan semtte bilinçli olarak en kötü adresi seçmişti sanki. Alex dokuz numaralı tramvayla Baltık Meydanı'na gitmiş, yolun geri kalan kısmını yürümüştü. Bir an ağır çantayı yere bırakıp, vitrinin önünde durakladı. Ca-

mın üzerinde beyaz boyayla boydan boya *Eberhard Kallweit Ticaret* yazılıydı. Arkasında her türlü öteberi vardı; bir gramofon, bir daktilo, bir elektrikli süpürge, bir telefon, hiçbiri diğerine uymayan dört iskemle ve dükkâna mı, yoksa satılan ürünlere mi ait olduğu anlaşılmayan plastik bir çiçek. Alex'in dükkâna gidip geldiği bütün bu aylar içinde bunların hiçbiri satılmamıştı. Kalli vitrin raflarında bulunmayan, hiçbir muhasebe defterinde kaydı olmayan şeylerden asıl parayı kazanıyordu.

Dükkânda müşteri yoktu; Alex çantasını alıp, merdivenleri çıktı.

Kapı kolunu bastırıp, içeri girdiğinde ince ve biraz da boğuk sesli bir çıngırak çaldı. Gri önlüğüyle tezgâhın arkasında oturan Kalli yüzüne tam o bildik hırdavatçı sırıtışını yerleştirmişti ki, onu tanıdığı anda dondu kaldı. Saniyenin binde biri kadar bir süre sırıtışı sanki felç olmuş gibi yüzünde asılı kaldıktan sonra birisinin duymasından korkar gibi kısık bir sesle onu azarladı. "Deli misin sen? Hiçbir şey olmamış gibi kapıma dikiliveriyorsun! Müşteri gelirse ne yaparız?"

"Dün Krehmann'a gelmedin."

"Kızım, itiraf edeyim, sinirlerin çok sağlam! Bütün bu olanlardan sonra bir de Krehmann'a mı gittin? İşi öyle yüzünüze gözünüze bulaştırdıktan sonra! Polis peşinde, farkında mısın sen?"

"Yüzümüze gözümüze bulaştırmak mı?" Alex kulaklarına inanamıyordu. Kalli, bok herif! "Buna sen yüzüne gözüne bulaştırmak mı diyorsun? Lanet olsun, Benny öldü!"

"Alışveriş merkezlerinin dış cephelerinde ne işi vardı ki?"

"Yakayı ele vermek istemiyordu. O polis onu tekmelemese daha hayatta olurdu."

"Neler saçmalıyorsun?"

"Bir polis peşine düşmüştü. Parmaklarını öyle fena ezdi ki, Benny daha fazla tutunamadı; o yüzden düşüp öldü. Onu o öldürdü. Ben de izlemek zorunda kaldım; hiçbir şey yapamadım."

Kalli başını iki yana salladı. "Lanet olsun, nereden bulaştım bu çocuk oyunlarına!" Kasasıyla konuşuyordu sanki; en azından konuşurken oraya bakıyordu. "Bu işin sarpa saracağını bilmem gerekirdi."

Alex kendini tutamadı. "Bizi KaDeWe'ye *sen* gönderdin," diye

tısladı. "Yoksa başka her yerde işler yolunda gidiyordu; Tietz'te, Karstadt'ta, oralarda polis yoktu, oralarda sorun çıkmadı. Fakat *sen* bizim ille de KaDeWe'ye gitmemizi istedin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç. Tek söylemek istediğim, getirdiğim malları çok kıyak bulduğun için bizi oraya senin gönderdiğin." Alex çantayı tezgâhın üzerine koydu. "*Biz* de senin için bu malları dışarı çıkardık."

Kalli gözlerini çantaya dikti. Sonra ani bir el hareketiyle tezgâhtan çekip aldı. "Kafayı mı yedin sen? Hiçbir şey olmamış gibi bununla ortalıkta dolaşıyorsun. Sonra da dükkânıma geliyorsun."

"Dün Krehmann'a gelmeyen *sendin.* O yüzden elbette sana getirmem gerekiyordu. Anlaştığımız gibi saatler ve mücevher."

"Yakalanmayacağınız konusunda anlaşmıştık."

"Benny'yi yakaladılar, beni değil."

Gri önlüklü zayıf adam üzüntüyle omuz silkti. "Ben bunu ne yapayım kızım? KaDeWe'de sahnelediğiniz o oyundan beri bu mal el yakıyor. Bu öteberiyi kimse satamaz, ben bile."

"Biz oyun filan sahnelemedik, polislerle cebelleşmek zorunda kaldık!" Alex'in sesi yükselmişti, neredeyse bağırıyordu. "Bu bok yüzünden Benny gitti! Şimdi de sen bana bunları istemediğini mi söylüyorsun? Kulaklarıma inanamıyorum!"

"Tamam Alex, öyle heyecanlanma hemen!" Kalli onu yumuşatmak istercesine ellerini kaldırdı. "Önce elinde ne olduğuna bir bakalım. Fakat burada olmaz, benimle beraber arkaya gel."

Arkadaki ufak oda soğan ve bira kokuyordu. Kalli bir tabakla iki bira şişesini kaldırıp, çantayı masaya bıraktı. Önlüğünün göğüs cebinden ince bir gözlük kutusu alıp açtı ve içinden bir gözlük çıkardı. Önlüğü ve gözüne geçirdiği bükülmüş gözlüğüyle çılgın bir kimya profesörüne benziyordu. Masaya oturup, çantada eline geçen saatleri teker teker bükülmüş gözlüğünün önüne tutmaya başladı.

"Hepsi saat," dedi az sonra hayal kırıklığıyla. "Hiç mücevherin yok mu?"

"Onlar poliste." Alex yutkundu. "Benny'nin çantasındaydı hepsi."

Kalli başını iki yana salladı. "Kızım, Benny'yi polisin öldürdüğü gerçekten doğru mu?"

"Kendi gözlerimle gördüm. Bir de zaten... Ölmeden önce o da bana anlattı. Artık tutunamayacak hale gelene kadar adamın parmaklarına bastığını söyledi bana."

Kalli bir an düşündü. "İyisi mi, bunu kendine sakla. Böyle hikâyeleri uluorta anlatmak doğru değil, aynasızlar bu konuda hiç şakadan anlamaz." Sonra öyle beklenmedik bir şekilde ayaklandı ki Alex irkildi. "Gel o zaman kızım," dedi. "O kadar acımasız olmak istemem."

Alex adamın peşinden dükkâna geçti. Kalli kasanın bir kolunu çekince, gürültülü bir tınlamayla para bölmesi açıldı. Bölmeden kahverengi bir banknot çekip, tezgâhın üzerinden uzattı. "Al," dedi. "Sırf sen olduğun için. Bir de Benny'nin başına gelenler için."

Alex dik dik banknota baktı, Werner von Siemens de dik dik ona. "Yirmilik mi?" diye sordu. "Ciddi olamazsın! Tietz'ten getirdiğimiz ıvır zıvıra bile daha fazla vermiştin!"

"Ben sana bir iyilik yapıyorum kızım! Bu malı senden başka kimse almaz. Bütün bu olup bitenlerden sonra! Bu malın ne kadar el yaktığının farkında mısın sen? Büyük ihtimalle bu yüzden başım belaya girecektir ama sırf senin için..." Yirmiliği havada salladı. "Gel! Al şu parayı, unut gerisini."

Alex tereddüt etti. Yirmi Mark. Kalli herhalde bu saatlerin tekini bu fiyata satardı. Çantada da bunlardan en az elli tane vardı. Bu banknot terbiyesizliğin daniskasıydı. Öte yandan, haklıydı da ama. O almazsa, saatler elinde kalırdı. Öfkesini içine attı, yirmiliği aldı ve o fırsatla Kalli'nin kasasına da bir gözattı. Tıklım tıklım doluydu. Bakalım, belki hak ettiği parayı başka şekilde de alabilirdi. Parayı cebine yerleştirmesini memnuniyetle izleyen Kalli'yle işi daha bitmemişti, orası kesindi en azından. Alex kapıya yöneldiğinde Kalli'nin aklına bir şey daha geldi.

"Bir şey daha var kızım," dedi ve çakal gibi sırıttı. "Kusuruma bakma ama polis takımıyla başımın belaya girmesiyle uğraşamam. Yani... Bana bir iyilik yap, şimdilik buraya uğrama."

Orasını görürüz, götveren seni, diye içinden geçirdi Alex, orasını görürüz!

5

Rath'ın karşısında yarıçıplak bir adam duruyordu. Buna önce öylesine şaşırdı ki, resepsiyondan kendisine tam da bu oda numarasını verdikleri halde, karşısındakinin doğru adam olup olmadığından bir an emin olamadı. Adam oldukça yapılıydı ve bunu sergilemekten zevk aldığı da belliydi. Üzerinde beline sardığı otel havlusundan başka bir şey yoktu ve en az Rath kadar şaşkın bakıyordu. Belli ki başkasını, sadece bir havluya sarınmış halde ve duşun altında ıslanmış saçlarla karşılayabileceği birini bekliyordu. Yoksa Friedrichstrasse İstasyonu'ndaki bir fahişe adamı daha şimdiden kapmış mıydı? Acaba Berlin'de bir sevgilisi mi vardı?

Rath ağzını eliyle kapatıp, hafifçe öksürdü. Kendisini her seferinde patronunu aşk oyunları yaparken yakalamış bir hizmetkâr gibi hissetmesine neden olduğu halde, utanılacak ya da rahatsızlık veren durumlarda kullanması için daha küçük bir çocukken kendisine öğretilen ve bir daha kurtulamadığı aptalca bir alışkanlıktı bu.

Sesine tekrar hakim olduktan sonra, "Abraham Goldstein?" diye sordu yarıçıplak adama.

"Guldstiin" diye koyu bir Amerikan aksanıyla düzeltti adam.

Havluya sarınmış bu adamın hiç de tehlikeli bir hali yoktu. Sportif birine benziyor, uyanık gözleri, hayatı ciddiye alması mümkün değilmiş gibi şakacı bir ifadeyle pırıldıyordu. Rath rozetini çıkardı. "German police. May I come in, Sir?"

Kriminal polis rozeti Goldstein'ı etkilemişe benzemiyordu. Başını salladı, bir adım kenara çekildi ve kapıyı ardına kadar açtı. İçeri giren Rath etrafı gözden geçirdi. Oda pahalı eşyalarla döşenmişti. Damasko duvar kâğıtları, mahagoni mobilyalar, yumuşacık halılar. İki yıl kadar önce Berlin'e geldikten hemen sonra Rath'ın *Excelsior*'un yan binasında yerleştiği, ücreti dört buçuk mark olan odadan da yaklaşık dört-beş kat daha büyüktü. Fiyatı da beş kat daha fazla olsa gerekti. En az beş kat.

Rath öksürdü. "Well, Mister Goldstein, I have to in form you that German Police is legitimated to..."

O sırada masadan bir sigara paketi alan Goldstein sözünü kesti. "Ben de oda servisi geldi diye sevinmiştim," dedi.

Rath hayrete kapıldı. Adamın Almancası neredeyse hiç aksansızdı. En azından, dili konuşmaktan çok çiğniyora benzeyen Amerikalı turistlerinki gibi yayvan değildi. "Korkarım sizi hayal kırıklığına uğratacağım," diye cevap verdi. "Ne yiyecek, ne de içecek bir şeyler sunabilirim size."

Goldstein dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdikten sonra paketi komisere tuttu. Acaba şimdi bu rüşvet sayılır mıydı, yoksa bir tane alabilir miydi? Paketin üzerinde *Camel* yazıyordu. Rath Amerikan sigaralarını, bu teklifi reddemeyecek kadar çok merak ediyordu. Sigarayı aldı, Goldstein ateş verdi.

"So, officer," dedi Amerikalı kendi sigarasını da yaktıktan sonra. "Neden ziyaretime geldiniz?"

"Komiser," diye düzeltti Rath. "Komiser Rath." Neredeyse her zaman yaptığı gibi bunlara *Cinayet Masası*'nı da ekleyecekti ki, orada başka bir görevle bulunduğu aklına geldi. "Almanca biliyor musunuz?"

"Annem sağ olsun." Goldstein omuz silkti. "Haydi artık, Berlin polisinin benden ne istediğini söyleyin."

"Prensip olarak, Berlin polisinin her şeyden önce tek bir şey istediğini söyleyebilirim: Bu kentte efendice hareket edilmesini ister."

Goldstein kaşlarını kaldırdı. "Yaa," derken sigarasının dumanını burun deliklerinden püskürttü. Ağzındaki hafif gülümseme bir anda yok olmuştu. "Kentinize gelen her turisti bu şekilde, efendice davranmalarını talep ederek mi karşılıyorsunuz? Yoksa sadece Amerikalıları mı?"

"Sadece özel yolcuları. Umarım bunun kıymetini bilirsiniz."

"Efendilikten söz açılmışken... Tam banyodaydım. Giyinmeme izin verir misiniz? O zamana kadar da buyrun, oturun."

Goldstein başka bir şey söylemeden yan odada kayboldu. Rath teklifi görmezden gelerek ayakta durmaya devam etti ve aralık kapıdan yatak odası penceresini gözlemeye başladı. Adamın kaçmaya kalkacağını sanmıyordu; hele gangster filmlerindeki gibi silahını çekip ateş açarak kaçmayı deneyeceğini hiç sanmıyordu ama yine de omzundaki silah kılıfının çıtçıtını açtı ve görev silahını, bir yıl önce bozulan Mauser'inin yerine kendisine verdikleri Walther PP'yi çıkardı. Tabancanın emniyetini açıp, silahı tutan sağ elini ol-

duğu gibi paltosunun cebine soktu. Ne olur ne olmaz. Sol elle sigara içmek biraz garipti ama mümkündü.

Tam Camel'i söndürmüştü ki, Goldstein üzerinde hafif ve açık gri bir yazlık takım elbiseyle geri geldi. Rath bir süre daha tabancasının kabzasını bırakmadı, parmağı da tetikteydi ama Amerikalı barışçı davranmaya kararlıydı.

"Evet. Yine geldim işte. Neden oturmuyorsunuz? Şapkanızı bile çıkarmamışsınız."

"Ayakta durmayı tercih ediyorum."

"Benim ya da ülkem hakkında nasıl hikâyeler duyduğunuzu bilmiyorum ama elinizi cebinizden çıkarmanızda hiçbir sakınca yok. Silahsızım."

Kendisini kopya kâğıdını iyi saklayamayan bir öğrenci gibi yakalanmış hisseden Rath ister istemez elini cebinden çıkardı.

"Beni ziyaretinizin maksadını hâlâ söylemediniz," dedi Goldstein ve bir sigara daha yaktı. Bu defa Rath ikram edilen sigarayı geri çevirdi.

"Şimdilik sadece birkaç sorum var, hepsi o."

"New Yorklu Abraham Goldstein siz misiniz?"

"Williamsburglu. Brooklyn'e dahildir."

"Berlin'e neden geldiniz Herr Goldstein?"

"Aşağıda, resepsiyondaki kayıt defterine bakarsanız, orada hepsi yazılı."

"Ben sizin ağzınızdan duymak istiyorum."

"Neden olacak? Turistim, siz ne sanmıştınız? Almanya'nın güzel başkentini geziyorum."

"Başka bir neden yok mu?"

"Nasıl bir neden olmalı sizce?"

"Birisini öldürmekle görevlendirilmiş olabilirsiniz mesela."

O sırada sigarasından bir nefes almakta olan Goldstein sanki yanlış duymuş gibi bakmaya başladı. "Efendim? Hayal gücünüz fazla kuvvetli officer!"

"Memleketinizde en az beş ölüm vakasında hakkınızda soruşturma açılmış."

"Soruşturma açıldı ama şu anda karşınızda duruyorum. Bu size ne anlatıyor?"

"Avukatınızın iyi olduğunu."

Rath kahverengi çantasını açarak, ıstampa ve bir parmak izi kayıt formu çıkardı.

Amerikalının gözü üzerinde numaralı on kutu bulunan forma takıldı. "Bu da neyin nesi?"

Gördün mü, kendini beğenmiş herif, diye içinden geçirdi Rath, sonunda seni de çileden çıkardık! Haciz memurlarına yakışacak resmi bir edayla, "Herr Abraham Goldstein," dedi, "Berlin Emniyet Müdürü bana sizin parmak izlerinizi alma yetkisi verdi. Belki bunun için kısaca oturur← sak..."

"Bu da ne demek oluyor? Bunu her yabancıya yapıyor musunuz?"

Rath ıstampanın metal kapağını açtı. "Hayır."

"Peki ben bu şerefe nasıl nail oluyorum?"

"Mister Goldstein, sizinle gayet açık konuşmak istiyorum. Berlin ziyaretinizden çok memnun kalmış sayılmaz ve..."

"Hoover'ın adamlarının size anlattığı her şeye inanmanız gerekmez! Beni gangstere mi benzetiyorsunuz?"

"Benim neye inandığımın önemi yok. Sadece sabıka kayıtlarınız bile bu tür bir kimlik tespit önlemini haklı kılıyor. Size rahatsızlık vermemek için ben size geldim. Eğer isterseniz şimdi bunların hepsini yine toplayıp, yarın Emniyet Müdürlüğü'ne gelmenizi şart koşabilirim. Fakat sizi uyarayım: Kriminal Polis Laboratuvar Dairesi'nin bekleme sürelerinin ünü çok kötüdür. Eğer bunu tercih ederseniz yanınızda birkaç bilmece dergisi getirmeniz iyi olur."

Goldstein sırıttı. "Alman coplarını küçümsememek lazım anlaşılan. Kaşarlanmış bürokratı oynuyor karşımda." Ceketini çıkardı, kollarını sıvadı ve masaya oturdu. "Okay, haydi halledelim şu işi. Fakat gelecekte benimle bu tür bir işiniz olduğunda lütfen biraz daha erken gelin de banyoya iki defa gitmek zorunda kalmayayım."

"Temizlik imandan gelir," dedi Rath ve Amerikalının sağ elini kavradı, başparmağını önce ıstampaya, sonra formda ona ayrılmış kutuya bastırdı. Güzel, tertemiz bir iz çıkmıştı, LD mutlu olacaktı. İnşallah kendisi bu izlere hiç ihtiyaç duymayacaktı. Bu parmak izi uygulamasının tek gayesi, Goldstein'a bu evin efendisinin kim olduğunu daha baştan göstermekti. Fakat bu formalite Amerikalıyı pek de etkilememişti.

Doktoruna tansiyonunun kaç olduğunu soran bir hastanın ses tonuyla, "İşimiz bittiğinde bu form ne olacak?" diye sordu.

"Koleksiyonumuza dahil olacak," dedi Rath ve ikinci parmak izini de aldı. "Şayet bu parmak izleri bu kentte, kerhanede ücret ödememek filan gibi en ufak bir yamuk meselede bile ortaya çıkarsa soluğu demir parmaklıkların ardında alırsınız. Bu kadar basit."

"Daha önce de söyledim: Ben turistim, kentinizi gezmeye geldim. Ne olabilir ki?"

"O zaman herhalde polisin de sizin kenti nasıl gezdiğinizi izlemesine bir itirazınız yoktur."

"Efendim?" Daha Rath siyaha boyanmış parmağı kâğıda bastıramadan Goldstein elini çekti. Hah, tamam! Amerikalının keyfini tümden kaçırmayı başarmıştı işte.

"Heyecanlanacak bir durum yok! Sizi biraz izleyeceğiz. Tamamen sizin güvenliğiniz için. Saklayacak bir şeyiniz yoksa, size bir zararı olmaz."

"Peşime takılıp, hafiyelik yapılması beni ilgilendiriyor ama. Fucking unbelievable! Burası polis devleti midir nedir? Ben de imparatorunuzu kovup, demokrasi kurduğunuzu sanıyordum!"

"Turistlerimizin... güvenliği bizim için önemli."

Goldstein, onu çözmek ister gibi Rath'a baktı. "Demek bir bakıcım var ha? Hem de tabancalı."

"Siz öyle diyorsanız, öyle olsun."

Goldstein başını iki yana salladı. "Ya takibinizden kurtulmaya çalışırsam ne yapacaksınız? Vuracak mısınız?"

"Çok basit: Kurtulmanıza izin vermeyeceğim."

Bu söz üzerine Goldstein'in yüzünde tekrar bir gülücük belirdi. "Eh, işte bu nihayet adil bir öneriye benzedi," diyerek, mürekkep kaplı sağ elini uzattı. "Anlaştık officer, bu iddiaya varım."

6

Bu döner kapıdan kaç kişi geçmişti şimdiye kadar! Sadece bakmak bile insanın başını döndürüyordu. Rath bir süre içeri giren kelleri saydı, sonra bundan canı sıkılınca bacakları eğri kadınları sayına-

ya başladı. Vakit geçirmek için bir şey yapması lazımdı; gazetelerin hepsini okumuş bitirmişti. Tabii sadece yarım yamalak okuyabilmişti, çünkü Amerikalının her an asansörden çıkması ihtimaline karşı, ne olur ne olmaz, lobiyi göz hapsinde tutması şarttı. Fakat belli ki Abe Goldstein süitinde kendisini çok iyi hissediyordu.

Hizmet etmekten bıkmayan karakterler birkaç dakikada bir sigara tablasını değiştirip önüne temizini bıraktığından, kaç sigara içtiğinin hesabını da karıştırmıştı. Her halükârda elindekiler tükenmeye yüz tutmuştu, paketinde sadece iki sigara kalmıştı. Eh, en azından *Excelsior*'da daha başka hoş şeylerin yanı sıra gayet zengin tütün ürünleri de sunuluyordu.

O burnu büyük Amerikalıyı düşündükçe hâlâ öfkeleniyordu. Goldstein'ı korkutma girişimi tamamen başarısız olmuştu. Aksine Amerikalı onunla dalga geçmişti. İddaymış. Sanki kovalamaca ya da saklambaç veya –herhalde bu oyun en uygunuydu– hırsız-polis oynayacaklarmış gibi.

Ne güzel bir görevdi bu! Rath paketine vurup, son Overstolz'unu çıkardı ve yaktı. Kenarı altın kaplamalı fincanda duran kahve çoktan soğumuştu. Buna rağmen bir yudum aldı, bir süre sigara içti, ondan da sıkılıp fincanın yanına bırakana kadar, okumadan *Vossische*'nin sayfalarını karıştırdı. Otel hizmetçilerinden biri derhal atlayarak, buruşmuş gazeteyi düzeltip, yeniymiş gibi görünmesi için mükemmel şekilde katladı ve tekrar diğerlerinin yanına yerleştirdi. Komiser temiz kül tablasında sigarasını söndürüp, kalktı. Resepsiyonist merakla onu süzüyordu.

"Oo, Komiser Bey." Bıyığını özenle tarayan adamın sesi vıcık vıcık sahte samimiyet kokuyordu. "Sizin için ne yapabilirim? Kayıt defterine bir defa daha bakmak ister misiniz? Yoksa size bir oda mı ayırayım? Daha uzun kalacağa benziyorsunuz."

"Zahmet etmeyin. Lobiniz bayağı ferah. Koltuklar çok rahat."

"Konuklarımızın konforu için ne herhangi bir masraftan, ne de zahmetten kaçınırız."

"Başka türlüsünü beklemezdim zaten."

Resepsiyonist hafifçe öne eğilerek, sesini alçalttı. "Komiser Bey, Mister Goldstein'ın polisin dikkatini neden çektiğini artık bize söylemeyecek misiniz?"

Rath da öne eğildi. "Korkarım, bu sizi hiç ilgilendirmez."

"Otelimizin müşterilerinden birinin suç işlediğinden kuşkulanılıyorsa, bunu bilmemiz gerekir. En azından, otel dedektifimizi bilgilendirmeye mecburum. Nihayet kurumumuzun güvenliği söz konusu!"

Rath başını salladı. "Haklısınız. Dedektifinizi çağırın. Fakat önce bir telefon etmek istiyorum."

"Tabii efendim. Görüşmeyi hesabınıza mı yazayım?"

"Lütfen," dedi Rath ve dostça gülümsedi. Dört kahve, bir sandviç ve bir telefon konuşması. O anda, masrafları biraz daha artırmak haricinde onu tatmin edecek başka bir şey yoktu. Bunlara en azından bir büyük paket Overstolz daha eklemeliydi.

Az sonra Rath telefon kabinlerinden birinde durmuş, bağlantı kurulup kurulmadığını duymak için bir kulağı hoparlörde, cam kapıdan dışarı bakıyordu. Hem asansörleri, hem de Stresemannstrasse'ye açılan döner kapıyı buradan da görebiliyordu. Spenerstrasse'de henüz kimse telefona çıkmadığından, Rath Lichtenberg Asliye Mahkemesi'ni bağlattı ve Fräulein Ritter'i sordu.

"Aradığın iyi oldu," dedi Charly. "Bir sorun var."

"Ne oldu?"

"Weber bugün tatilden döndü..."

Sorgu Hakimi Albrecht Weber Lichtenberg Asliye Mahkemesi'nde Charly'nin müdürüydü.

"E, ne var bunda?"

"Iıı... Nasıl söyleyeyim... Weber, buradaki diğer arkadaşlar gibi Kirie'nin cazibesine kapılmadı... Gereon bu köpeği artık ofise getirmem mümkün değil. Yarından itibaren Alex'e giderken Kirie'yi yine yanına almak zorundasın."

Bir bu eksikti. Tam da şimdi.

"Akşam yemeğinde konuşuruz bunları," diye devam etti Charly. "Zaten seninle konuşmam gereken şeyler var. Zamanında eve geleceksin, değil mi?"

"Pek değil, o yüzden aradım zaten. Bir saat kadar gecikeceğim. Weiss üzerime bir takip işi yıktı."

"Bizzat Müdür Yardımcısı mı? Anlat."

Charly merakını gizleyemiyordu. Geçmişte bir dönem o da Ci-

nayet Masası'nda çalışmıştı. Kâğıt üzerinde stenografti, fakat Gennat ve Böhm cinayet soruşturmalarında onun kriminalist içgüdülerine de bayağı güvenmiş ve onu buna uygun şekilde görevlendirmişti.

Rath ona Goldstein'ı ve kendisine verilen görevi anlattı.

"Kulağa daha çok bir ceza gibi geliyor," dedi Charly.

"Hiçbir kabahat işlemedim. Gerçekten."

"Belki Weiss seni gençliğinde işlediğin günahlar için cezalandırıyordur."

"Ben de o günahların cezasını bugüne kadar yeterince çektiğimi sanıyordum."

Yaklaşık bir yıl kadar önce Rath hakkında açılan bir disiplin soruşturmasını sineye çekmek zorunda kalmıştı. Gennat'ın komiserini desteklemesi sayesinde bu soruşturmayı çok fazla yara bere almadan atlatmıştı. Ancak Rath'ın gözünü diktiği başkomiserliğe terfi meselesi şimdilik yatmıştı ve bu durumu, Rath'ın bir kıyak yaptığı babasının samimi arkadaşı Konrad Adenauer'in araya girmesiyle Prusya İçişleri Bakanlığı'nın kendisine verdiği siyasi destek bile değiştirememişti.

"Kapatmam lazım Charly, sanırın iş çıktı. Akşama görüşürüz!"

Resepsiyonda, kalıbı açık kahverengi takım elbisesinin şıklığına pek yakışmayan bir adam duruyordu. Elbise tam kalıbına uygun dikilmiş gibi dursa bile, onu giyen şahıs hareket ettiğinde yenleri, paçaları, hepsi titriyordu. Adam Rath'ın beklediği gibi işten atılmış bir aynasızdan çok aç ve işsiz kalmış bir muhasebeciyi andırıyordu. Resepsiyonist sipsivri çenesiyle belli belirsiz telefon kulübelerini işaret etti ve sefil adam merakla oraya döndü. Rath kulübeden çıkıp, adamın yanına gitti. Sıska adam elini kendisinden beklenmeyecek kadar kuvvetli sıktı.

"Ben otel detektifiyim," dedi otel detektifi. "Adım Grunert. Siz... kriminal polisten misiniz?" Son kelime ağzından sanki utanıyormuş gibi alçak bir tonda çıktı.

Rath başıyla onaylayıp, kendini tanıttı.

"Lütfen kimliğinizi görebilir miyim?"

"Elbette." Rath cebindeki kimlik belgesini çekti. Otel detektifinin becerikli parmakları katlı kâğıdı açtı. Grunert fotoğrafı orijina-

liyle karşılaştırdı, tatmin oldu ve polis kimliğini Rath'a geri verdi. "Polisin *Excelsior*'a gelme sebebini öğrenme arzumuzun haklılığını takdir edersiniz. Herr Teubner, belli bir konuğumuza ilgi duyduğunuzu söylüyor. Üç sıfır birdeki Amerikalı, öyle mi?"

"Öyle. Abraham Goldstein. Fakat endişelenmenize gerek yok, polisin kendisini..."

"Herr Rath?" Resepsiyonist Teubner araya girdi. Masasının ardında durmuş, telefon ahizesini havaya kaldırmıştı. "Özür dilerim Herr Rath, sizi arıyorlar," dedi. "Çok acile benziyor. Bir Herr Gräf..."

Rath ahizeyi elinden kaptı. "Reinhold?" diye seslendi ahizeye.

"Gereon, haklı çıktın!" Kriminal sekreter soluk soluğaydı. "Goldstein şu anda asansörle aşağı indi, şimdi tünele giriyor."

7

Kendine geldiğinde ne olduğunu baştan hatırlayamadı. Sadece kafatasının ağrıdığını ve insan bir banliyö treni geçerken köprü altında durduğunda olduğu gibi gürültülü, zonklayan bir acı hissediyordu. Müziği, yavaş yavaş azalan ağrıyı o ana kadar bastıran müziği ancak ondan sonra fark etti. Birisi şarkı söylüyor, kendisi de bu sesi tanıyordu ama şarkıcıyı göremiyordu. Bunun için gözlerini aralaması lazımdı. Fakat onları araladığında da ne olduğu belirsiz, net olmayan, kirli bir grilikten başka bir şey göremedi. Ancak gözlerini tam anlamıyla konsantre olmaya zorladıktan sonra dükkânında bağladığı tanıdık gri önlüğü algıladı. Önlük kan içindeydi. Kendi kucağına baktığını anlayınca Kalli başını kaldırdı. Pikapta bir plak dönüyordu. Yüksek sesle, Kalli'nin normalde dinlediğinden çok daha yüksek bir sesle hoparlörden yankılanan moda şarkıyı da artık hatırlayabiliyordu.

Sonra, pikabın hemen yanında, kendisinin öğlenleri kestirmek için kullandığı sofanın üzerindeki mavi cismi de gördü ve şimdi gördüğü suratla birlikte hafızası da yerine geldi.

O civarda dolaşan bütün toplum polislerini tanıdığı halde, dükkânına gelen bu aynasızı daha önce ne dükkânında, ne de o semt-

te hiç görmemişti. Kuralları daha öğrenmesi gereken bir acemi, Berolina'yla başının belaya girmesini istemiyorsa, Kalli'nin dükkânında işlere burnunu fazla sokmaması gerektiğini öğrenmesi gereken yeni bir polis olduğunu düşünmüştü önce. Yabancı toplum polisi raftan ucuz, teneke bir kol saati almıştı eline. Öyle Alex'in KaDeWe'den getirdiği türden zarif ve kendisinin zaten asla sergilemeyeceklerinden birini değil, vitrine yerleştirilenlerden birini. Verdiği dostça selama hiç aldırmayan aynasız sadece o saati eline almış, saatin kayışını göstergeler dışarıya bakacak şekilde kavramış ve Kalli'nin nereden bulduğunu bile hatırlamadığı bu saatin göstergelerine sanki dünyanın en değerli şeyiymiş gibi bakarak, yavaş yavaş, adım adım tezgâha yaklaşmıştı. "Bahse girerim, bu saat çalıntıdır," demişti tezgâha geldiğinde; tam tamına bu kelimeleri sarf etmiş, başka bir şey söylememişti. Bu da Kalli'nin, bu adamın, önce efendice davranmasını öğretmesi gereken bir acemi olduğu şeklindeki kanısını güçlendirmişti. Lenz'i bir araması yeterdi, mesele hallolurdu. Berolina bu gevezeyi hizaya getirirdi. Kalli böyle düşünmüş ve bu polisten çekinmemişti. Fakat sonra olanları hiç beklemiyordu. Suratında tarif edilemeyecek bir sırıtışla tezgâhın önünde duran aynasız hiç uyarmadan, sağ eliyle, muşta gibi parmaklarına doladığı o saatle yumruğu yapıştırmıştı. İlk darbe suratının ortasında patlamış, Kalli burnunun kırıldığını duymuş, bir anda vücudundan boşalan kanı hissetmişti. Sendeleyerek arkasındaki raflara çarpmıştı. O daha ne olduğunu tam anlayamadan aynasız yine önünde dikilip, önlüğünden yakalayarak, bir anda birkaç düğmesinin birden kopmasına neden olacak kadar hoyratça onu havaya kaldırmış, sonra da bir sonraki darbesini tam çenesinin ucuna indirmişti. Anlık bir acının ardından Kalli'nin gözleri kararmıştı.

Bilincinin ne kadar bir süre karardığını kestiremiyordu ama dükkânının kapısından odaya ışık sızdığına bakılırsa dışarısı henüz aydınlık olmalıydı. Kafasını dikkatle, acıyı azdırmamak için yavaşça kaldırdı. Toplum polisi rahatça sofaya kurulmuş, miğferini başından çıkarıp, yanına koymuştu. Adam dükkânının arka odasında onun sofasına oturmuş, onun müziğini dinliyordu. Bu olayı öğrenince Berolina'nın işini bitireceğinin farkında mıydı acaba?

Kalli bu şekilde gafil avlanmış olmayı kabullenemiyordu. Gün görmüş biri olduğuna, Samariter semtindeki ufak tefek hırsızların hepsinden üstün olduğuna inanıyordu. Her zaman dolu olan dünya savaşından kalma tabancanın tezgâhın altında hazır beklediğini dünya âlem bildiğinden, kimse bu küçük dükkânı soymaya kalkışmazdı. Anlaşılan bu toplum polisi tabancadan ya habersizdi ya da umursamıyordu.

İçinde bulunduğu durum hakkında adamı aydınlatmak için Kalli konuşmak istedi ama dili damağına yapışmıştı; ağzından sadece şapırtılarla karışık bir inleme çıktı.

"Seni ibne Yahudi domuzu, ayıldın mı?" dedi toplum polisi. "Demek nihayet ayıldın."

Kalli'nin dilini hareket ettirmek için önce tükürük toplaması gerekti. "Ben Yahudi değilim ki," diye itiraz etti. Sanki bu hemen oracıkta, derhal açıklığa kavuşturması gereken en önemli şeydi. O daha verdiği cevabın ne kadar aptalca olduğunu düşünürken, toplum polisinin tam önünde dikildiğini fark etti.

"O zaman," dedi toplum polisi, "böyle Allahın belası bir Yahudi dükkânında ne işin var?"

Aynasız o kadar yakınındaydı ki, Kalli mavi üniformanın bezine işlemiş ter kokusunu alıyordu. Darbe yine beklenmedik bir anda geldi. Bu defa karın boşluğuna. Kalli boğuluyor sandı, elleri içgüdüyle midesini korumak istediyse de, hareket edemiyordu. Adamın onu bağladığını ilk o zaman fark etti.

Biraz soluk alabildiğinde, "Ne oluyor be?" diye soluk soluğa söylendi. "Lanet olsun! Ne demek oluyor bu?"

Bir sonraki darbe yine aynı yere indi. Kusma duygusu Kalli'nin midesini bulandırdı, midesindekilerin bir kısmı ağzına geldi, bu ekşi bulamacı tekrar yuttu ve yeniden kabaran kusma duygusunu bastırdı. Lanet olsun, bu götveren kimin nesiydi?

"İlk kural: Sadece sana bir soru sorulduğunda konuş," dedi toplum polisi.

Kalli kendisine bir soru sorulmasını beklediği halde adam sessizce pikaba yürüdü ve kulakları tırmalayan bir gıcırtıyla iğneyi plaktan kaldırdı.

Sonra birisi bir soru sordu ama bu ses yine sofaya, miğferinin ya-

nına oturan toplum polisine değil, arkaya açılan kapının yanında duruyor olması gereken başka birisine aitti.

"Ne dersin Kalli, sence neden gelmiş olabiliriz?"

Kalli başını becerebildiği kadar çevirdi ama soruyu soranı görmesine yetmedi. Onu en çok korkutan, adını, hatta takma adını bile biliyor olmalarıydı. Eberhard Kallweit birdenbire başının ciddi şekilde belaya girdiğini anladı. Bu meselede Berolina ona yardımcı olamazdı. Durumu tamamen yanlış değerlendirmişti. Mavi üniformalı adamın sadece kasları önemliydi. Kalli'nin asıl sorunu diğeri, sesin sahibi olan adamdı. Kalli bu isimsiz adamı, hep aradığı telefon numarasının kayıtlı olduğu *Stephan* adıyla biliyordu. Lanet olsun! Dükkânını nasıl bulmuştu?

Ya Lenz'in ya da Berolina'nın bir üçkâğıt çevirmiş olması lazımdı, aksi halde arada telefon kablolarının koruyan mesafesi olmadan bu sesi bu dört duvar arasında asla duyması mümkün olamazdı. O *Stephan* hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ne yüzünü biliyordu, ne de adını. Ama aynasız olduğu kesindi. Berolina'nın güvendiği, hatta belki de para verdiği bir aynasızdı, en azından o bacaksızlardan kurtulmak istediğinde Lenz kendisine onun numarasını vermiş, Kalli de aramıştı. *Stephan* telefona çıktığında adını söylememiş, Kalli de kendi hakkında hiçbir bilgi vermemişti, hatta Alex'in az önceki sürpriz ziyaretinden sonra dükkânının karşısındaki banliyö tren istasyonuna gidip, *Stephan*'la bağlantı kurmak için bildiği tek yol olan o numarayı bir daha bağlattığında bile hiçbir şey anlatmamıştı. *STEPHAN 1701*. Daha ilk aradığında adam telefona çıkıverince neredeyse ürkmüştü. Fakat sonra Kalli onun kendisini göremiyor olmasının verdiği bütün cesaretle biraz saldırmıştı. Benny'nin ölüm haberini daha o sabah gazetede okuyup, elindeki bilgilerle birleştirdiğinde aklına gelenler onu şok etmişti. Sonra Alex de olanları ona kendi açısından anlattığında kuşkusu doğrulanmıştı. Oğlanın ölmesini istememişti, Berolina da istemiş olamazdı. Hayır, suçun hepsi tamamen aynasızlara aitti! Suçlarının cezasını çekmelilerdi!

Adamın sesi daha en baştan öfke doluydu ama bu Kalli'nin umurunda değildi, ne de olsa kendisini göremiyordu. "Allah belanı versin, neden beni arıyorsun!" diye onu azarlamıştı ses. "İşimiz bitti. Bu numarayı artık unut."

"Böyle anlaşmamıştık ama! Bacaksızlar içeri atılacaktı, öyle anlaşmıştık. Ölümden filan konuşmamıştık."

"Neyin nasıl olması gerektiği ve nasıl olduğu seni ilgilendirmez. Ölümler oldu işte. Bir kazaydı."

"Kaza değildi. Cinayetti. Tanıklarım var. Böyle bir hikâyeye epey para verecek gazeteciler tanıyorum: *Polis daha ergenlik çağına varmamış genci öldürdü!*"

Hattaki sessizlik Kalli'ye daha fazla güven verdi. Anlaşılan Alex'in anlattıkları doğruydu.

"Ne demek istiyorsun? Paranı aldın, artık bu işle bir ilgin kalmadı."

"Belki de miktar yeterli değildi."

Ses bir an sustu. "Bunu konuşalım," dedi sonra. Artık öfkeli değildi, vicdan azabı üstten konuşmasına izin vermiyordu herhalde. "Bir buluşalım mı?"

"Buluşmakmış. Ben sizi yine ararım!"

Bunu söyledikten sonra Kalli telefonu kapatmış ve ayrıntılı bir plan yapacak, ne kadar para isteyeceğine ve paranın kendisine nasıl ulaştırılacağına karar vermeye yetecek kadar zamanı olduğunu düşünmüştü.

Öyle düşünmüştü. Bu kısa telefon konuşmasının sonuçlarının ne olacağını bilse, dükkânını birkaç hafta kapatır, taşrada yaşayan kardeşinin yanına giderdi. Fakat şimdi kendi dükkânının arka odasında kıskıvrak bağlanmış oturuyor ve Berolina'yı rahatsız ettikleri için Alex ile Benny'yi, kendilerini dev aynasında gören, bütün alışveriş merkezlerini soyan, polis tayfasını ayağa kaldıran ve fiyatların içine eden iki sokak çocuğunu üç kuruş paraya sattığı güne lanet okuyordu. Elbette Berolina Alex ve Benny'den daha önemli bir iş ortağıydı. Kalli, içeride geçirecekleri birkaç yılın bu bacaksızlara iyi geleceğini düşünmüştü.

"Kalli, senin bu kadar sessiz olduğunu hiç bilmiyordum. Başka zaman olsa konuşmanı durdurmak mümkün olmaz. Yoksa konuşmak için telefona mı ihtiyacın var? Eğer öyleyse, kendine bir telefon edinseydin iyi olurdu. O zaman telefon etmek için devamlı tren istasyonuna gitmek zorunda kalmazdın."

Ses şimdi tam arkasındaydı ve tıpkı telefondaki gibi sakin olma-

sına rağmen, bu kadar yakında olması onu bin kat daha tehlikeli kılıyordu.

"Gık deyince arkadaşınız anında dövüyor. Yoksa polisin yeni yöntemi bu mu?"

"Gerçekten de bazı yeni polis yöntemleri var. Fakat seninle bunları konuşmaya gelmedim. Neden geldiğimi mutlaka biliyorsundur."

"Az önce aradığım için mi?" Kalli sıkıntıyla, bütün bu manzarayı, kendisi için hiç de iyi olmayan bu durumu kabullenmek istemiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Ufak bir şakaydı sadece."

"Güldüğünü duymadım."

"Ben kimseyi satmam. Hayatım boyunca satmadım. Bu civarda kime sorsanız söyler."

"Sanırım şimdi şaka yapıyorsun, değil mi? Güleyim mi?"

"O bacaksızlar başka meseleydi, onlar suç işliyordu. İnanın bu hikâyeyi kimseye anlatmaya niyetim yok, işin içinde ben de varım, anlatırsam kendimi ele veririm."

Ses karşılık vermeden bir süre bekledi. "Biliyor musun?" dedi. "Sana hakikaten inanıyorum. Gazetecilerle konuşmayacağından yüzde yüz eminim."

Vücudu çok rahatsızlık veren bir konumda da olsa Kalli rahatladı. "Hayır, konuşmayacağım," dedi. "Kesinlikle konuşmayacağım; zaten tanıdığım gazeteci de yok!"

Ses yine susunca Kalli kendisini konuşmanın başındaki gibi huzursuz hissetti. "Daha ne istiyorsunuz?" diye sordu. "Haydi, çözün beni. Susadım."

"Bir mesele daha var, ondan sonra sana içecek bir şey veririz." Sese bakılırsa, *Stephan* yine arkadaki kapının yanına gitmiş olmalıydı. "Tanıklardan bahsetmiştin. Adlarını söyle, benden de arkadaşımdan da kurtul."

Kalli şaşkınlık içinde, sofadan kalkıp duvardaki resimlere bakmaya başlayan toplum polisine baktı.

"Diğer oğlanı kastediyordun, değil mi?" diye devam etti kapıda duran adam. "Elimizden kurtulanı. Sana mı geldi? Bu meseleden yararlanmaya mı kalktı? Sana bu masalları o mu anlattı?"

Alex'in kız olduğunu bile bilmiyorlardı! Ne harika aynasızdı bunlar! Pöh! Her şeyi bilir havalarda geziyorlardı ama bir halt bil-

dikleri yoktu! Kalli'nin içinden kahkahalarla gülmek geldi ama bağlı vaziyette orada oturduğu süre uzadıkça gitgide içini kaplayan çaresizlik duygusu buna engel oldu. Neden artık onu çözmüyorlardı? Kaçması zaten mümkün değildi ki?

"Diğer oğlan mı?" dedi ve bağlar izin verdiği kadar omuz silkti. "Yok, buraya gelmedi. Herhalde buraya gelmemenin daha doğru olacağını bildiğindendir."

"Acaba sana neden inanmıyorum?" Kalli adamı görmediği halde, bunları söylerken *Stephan*'ın kafasını salladığına emindi. "Fakat bunun da önemi yok. O herifi nerede bulacağımı söyle, başka bilgi istemiyorum."

"Hiçbir fikrim yok. O bacaksızları ben de tanımıyorum ki. Bir kere mal getirdiler, o kadar. Adreslerini bırakmadılar."

Arkasındaki adam başka bir şey söylemedi. Buna karşılık mavi üniformalı adam Kalli'nin fotoğraflarına bakmayı bıraktı, tekrar pikabın yanına gitti, iğneyi, nihayet doğru çizgiyi bulana kadar çirkin gürültülerle zıplayacak şekilde plâğın üzerine bıraktı. Domuz! Güzelim plaklarının canına okuyordu! Üstelik sesini de fazla açmıştı! Adam nihayet ses düğmesine elini uzattı. Fakat Kalli'nin sandığı gibi sesi kısmak için değil, aksine daha da açmak için, sonuna kadar açmak için. *Adieu, benim minik muhafız alayı subayım, adieu, adieu...* Richard Tauber şarkısını, Kalli'nin o güne kadar hiç duymadığı kadar yüksek sesle söylerken aynasız ona yaklaşıp, sırıttı. Tıpkı az önce, ilk vurduğunda yaptığı gibi.

8

Rath, Stresemannstrasse'den gelen ve araba kornalarıyla otobüs motor seslerinin birbirine karıştığı gürültüsünü otel lobisinin insanın uykusunu getiren uğultusuna tercih ederdi. Anhalt Garı'nın tuğla binası Askanischer Platz'taki ağaçların arkasından gri-mavi gökyüzüne yükseliyordu. Rath, ikisi de istasyondan dosdoğru caddeye inen, biri sürekli dönüp bakmak zorunda kaldığı otelin tam karşısında, diğeri istasyonun güneydoğu köşesinde bulunan iki merdiveni gözden kaçırmadan caddeden karşıya geçmişti. Bunlar

metro istasyonu merdivenleri değil, *Excelsior*'dan doğrudan Anhalt Garı'na çıkan ve otelin gurur kaynağı olduğu için hiçbir reklam broşüründe eksik olmayan yaya tünelinin çıkışlarıydı. Goldstein'ın daha ilk gün bu kaçış yolunu keşfetmesi takdir edilecek bir şeydi. İyi ki Graef'i oraya dikmişti.

Rath tam kendine Goldstein'ın nerede kaldığını soruyordu ki, onun Möckernstrasse'de, tam istasyonun önünde yeraltından çıktığını gördü. Amerikalının üzerinde az önceki kum rengi bol takım elbise ile buna uygun bir şapka ve açık renk bir trençkot vardı. Merdivenlerin sonuna vardığında durup, bir süre etrafına baktı. Rath saklanmaya çalışmadı bile; Goldstein'ın kendisini görmesinde sakınca yoktu. Belki o zaman pes eder ve otele geri dönerdi.

Graef, nefes nefese ve hedefini arayarak yeraltından çıktığı sırada Amerikalı çoktan taksi durağına yönelmişti. Rath kriminal sekreteri yakaladı.

"Bizimki taksiye binecek anlaşılan," dedi. "Ben peşine düşeyim, sen otele geri dön. Edi'yle Büdü bir saat kadar sonra nöbeti devralmaya gelecek."

Graef sadece başını salladı ve geri gitti. Rath tekrar taksi durağına döndüğünde Goldstein'ı gözden kaybetmişti. Büyük bir taksi, akan trafiğe karışmak için sıra bekleyen birçok başka taksinin arasından yavaşça Stresemannstrasse'ye doğru yola çıktı. Rath arka camda kum rengi şapkayı tanıdı, hatta Goldstein'ın el sallarcasına kısaca elini kaldırdığını görür gibi oldu.

Buick'ini tam istasyonun önüne park etmişti. Taksinin plakasını belleyip, elinde anahtarları koşmaya başladı. Nihayet arabasına yerleştiği sırada Goldstein'ın taksisi de Stresemannstrasse'ye sapıyordu. Potsdamer Platz yönüne gidiyorlardı. Rath gaz verdi, park yeri arayan bir Opel'i solladı ve taksinin ardına düştü. Goldstein'ın taksisi olduğundan emin olmadığı halde büyük bir taksiyi gözüne kestirmiş, aradaki mesafeyi metre metre kapatıyordu. Potsdamer Platz'ta ışıklar kırmızıydı. Arabaya o kadar yaklaştı ki, plakayı okuyabildi. 7685. Evet, oydu!

Trafik lambası yeşile döndüğünde Bellevuestrasse'den aşağı Kemperplatz'a, oradan da Tiergartenstrasse'ye doğru yola devam ettiler. Amerikalının batıya gittiğini tahmin etmeye başlıyordu ki,

taksi hiçbir sinyal vermeden birden sağa, Büyük Yıldız'a doğru saptı. Goldstein'ın kendisini fark ettiği açıktı. Dönel kavşakta önce birkaç tur attıktan sonra aniden Charlottenburger Allee'ye dönerek ondan kurtulmayı denediler ama Rath kendisini atlatmalarına izin vermedi ve Brandenburg Kapısı'nın önünde onları tekrar yakaladı. Acaba bütün bu manevraları yapması için Goldstein taksi şoförüne kaç para ödüyordu? Rath peşlerini bırakmayıp, bildiği bütün trafik kurallarını çiğneyerek devamlı doğuya giden çılgına dönmüş taksiyi takip etti.

Weissensee ve Pankow'da kırk beş dakika süren bir maceradan sonra bu vahşi kovalamaca sona erdi. Wedding'in derinliklerindeki ara sokaklardan birine dalmışlardı ki, taksi aniden sağa çekip, hemen kaldırımın kenarında durdu. O kadar ani durmuştu ki, Rath neredeyse yanından geçip gidecekti. Buick'i sola yanaştırdı, sokağın karşı tarafında park etti ve taksiyi izlemeye devam etti. Taksimetre astronomik bir rakam gösteriyor olmalıydı. Aradan biraz zaman geçtikten sonra ve Rath tam takibe devam etmeye hazırlanırken Goldstein indi. Gerçekten hedefine ulaştığından emin olmak istermiş gibi kısaca etrafı inceledi, sonra şapkasını başına geçirip, kararlı adımlarla köşedeki birahaneye yürüdü, kapıyı açtı ve gözden kayboldu. Hâlâ motoru çalışan taksi ise kıpırdamadan durmaya devam ediyordu.

Rath bir an bunun bir numara olup olmadığını düşündükten sonra arabadan indi, birahanenin kapısını gözden kaçırmadan karşıya geçti ve rozetini taksinin penceresine dayadı. Şoför şaşkın bakışlarla pencereyi indirdi.

"Buyurun Komiser Bey."

"Müşteriniz yaklaşık ne kadar beklemeniz gerektiğini söyledi mi?"

"Söyledi."

"Eee? Ne zaman geri gelecekmiş?"

Adam omuzlarını kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok."

Şoförün gevşek hali Rath'ın sinirine dokunuyordu. "Ne kadar beklemeniz gerektiğini söyledi mi, söylemedi mi?"

"Sakin olun beyefendi! Taksimetre yirmiyi gösterene kadar beklememi söyledi."

"Bunun ne anlamı olabilir ki?"

"Ben ne bileyim." Adam bir daha omuz silkti. "Tek bildiğim, şu anda on iki elliyi gösterdiği. Ücreti de ödedi. Onun için bekliyorum, gerisi beni ilgilendirmez."

Rath öfkeyle elini arabanın tavanına vurdu ve taksiyi bırakıp, yürüdü. Şoför arkasından bir şeyler daha söylese de o, insana güven veren *Kızıl Fener* adındaki birahaneye varmış olduğundan, ne dediğini anlamadı bile. Kapıyı açınca yüzüne bira kokusu çarptı. Yarı karanlık mekâna gözlerini kırpıştırarak baktığında birahanenin, tam ortada cömertçe parlayan bir bar bulunan upuzun bir koridordan ibaret olduğunu fark etti. Çok az müşteri vardı, hepsi erkekti, çoğu da barda oturuyordu. Biri ancak büyük zahmetle bar taburesinin üzerinde kalmayı başarıyor gibiydi ama o sarhoş bile içeri giren yabancıya bakmak için başını çevirdi. Sadece barın arkasında bira çeken kadın kafasını kaldırmadı. Rath Amerikalıyı hiçbir yerde göremedi.

"Buradan bir adam geçmiş olmalı," dedi. Kimliğini göstermedi. Bu civarda o kimliği göstermeye gelmezdi. Barda oturan adamlardan ses çıkmadı. Rath kadına döndü: "Buradan bir adam geçti mi?"

Biraz kırılgana benzeyen kadın soruya karşılık vermeden önce istifini bozmadan birayı doldurmayı tamamladı. Yavaşça, neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını eğerek, "Epey oldu ama," dedi. Arka tarafı işaret etti. "Tuvaletleri sordu."

Dar ve karanlık koridor sidik kokuyordu. Goldstein'ı orada pisuara işerken bulacağını hiç sanmadığı halde nefesini tutup, tuvaletin kapısını açtı. Helanın boş olduğundan emin olduktan sonra avluya çıkana kadar koşmaya devam etti. Goldstein'dan eser yoktu. Rath koşa koşa doğrudan sokağa açılan büyük bir kapıdan geçti, fakat bu sokak onun geldiği sokak değil, kaldırımlarında bir sürü yayanın yürüdüğü geniş bir caddeydi. Sokak tabelasında *Reinickendorfer Strasse* yazısını okudu. Sonra Goldstein'ı tekrar gördü. Çoğu insanın başında basit bir kasketle dolaştığı bu sokakta o açık renk şapka fazla zarif kaçıyordu. Amerikalı Nettelbeckplatz'a doğru yürüdü, banliyö tren köprüsüne gelmeden hemen önce karşı kaldırıma geçti. Tam Rath adamın tren istasyonuna çıkacağını dü-

şünürken, Goldstein taksinin beklediği sokak gibi bakımsız Lindower Strasse'ye saptı. Yoksa Goldstein yolunu mu bulamıyordu? Doğrusu hiç de üzülmezdi Johnny'ye!

Fakat Goldstein hiç de yolunu kaybetmiş bir turist görüntüsü vermiyordu. Kararlı adımlarla Müllerstrasse'ye yönelip, metro durağının merdivenlerini indi. Yetişmek için Rath adımlarını sıklaştırmak zorunda kaldı.

Perona indiğinde onu yine gördü. Tam o sırada bir tren istasyona giriyordu. Rath Goldstein'dan gözlerini ayırmıyordu ama o da peşindeki adamın farkına varmıştı. Sırıttı, fakat trene binmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Rath gerekirse her an trene atlayabilmek için kapıya yakın durdu. İstasyon şefinin hoparlörlerden yansıyan "Yaklaşmayın!" uyarısı adeta Goldstein'a start verdi. Koşup, trene atladı. Rath da onu izledi. Üçüncü mevki vagona ancak kapağı atmıştı ki, tren hareket etti, kapılar sürgülendi.

Rath'ın ayağına bastığı canı sıkkın bir işçi, "Kafanı mı siktiler? Biraz dikkatli olsana," dedi.

"Özür," diye mırıldandı Rath. Bir sonraki durak *Schwartzkopffstrasse*'ydi, güneye gidiyorlardı. Rath kapıdan kafasını uzattı ama Goldstein inmedi. Amerikalıyı başka türlü izlemesi mümkün değildi. Adam ikinci mevkideydi ve trende o bölüme içeriden bağlantı yoktu. "Yaklaşmayın," uyarısı duyulduğunda da inmedi. Rath son ana kadar bekleyip, kafasını içeri çekti.

"Sen de ne garip bir mahluksun," diyen işçi hâlâ orada olduğunu hatırlattı. "İçeri mi gireceksin, dışarı mı çıkacaksın, bir karar veremedin gitti."

İşçi Stettin İstasyonu'nda inince Rath da onun yorumlarından kurtuldu. Diğer yolcular her istasyonda inen-binen yolcuların yolunu keserek, bazılarına çarparak yine kapıya giden Rath'a garip garip bakmakla yetiniyordu. Goldstein daha uzun süre trende kaldı. Rath ancak Kochstrasse İstasyonu'na vardıklarında onun trenden indiğini gördü. Acele etmesine gerek kalmadı. Adam rahat adımlarla çıkışa doğru yürüyordu. Hatta merdivenlerin başına geldiğinde durup kendisini takip eden komiseri bekledi.

"E, Komiser Bey," dedi Rath yanına gelince. "Sizin bu Berlin bayağı büyük bir şehir, değil mi?"

Gangsterle komiser uyumlu bir görüntü vererek, beraberce merdivenleri tırmandı.

"Eğer şehir turu yapmaya niyetiniz varsa size Käse'nin otobüslerini tavsiye ederim," dedi Rath. "Daha az paraya, daha çok şey görürsünüz. Üstelik bedavaya açıklamalar da yaparlar."

"Tavsiyenize teşekkür ederim. Aklımda tutarım. O zaman da bana eşlik edecek misiniz?"

"Seve seve," derken, Rath'ın yüzüne ekşi bir gülümseme yayıldı.

Friedrichstrasse'ye çıkmışlardı. Hava kararmaya yüz tutmuş, ilk dükkânlar reklam panolarının ışıklarını yakıyordu.

"Otele dönene kadar da bana eşlik edecek misiniz?" diye sordu Goldstein. "Taksi şoförü buradan çok uzak olmadığını söyledi."

"Seve seve. Kentimizi ziyaretiniz sırasında sizi mümkün olduğu kadar rahatsız etmek için elimden geleni yapacağım."

Goldstein başını iki yana salladı. "Berlinlilerin şu meşhur misafirperverliği bu mu?"

"Sizin gibilerinin kentimizde dolaşmasından hoşlanmıyoruz işte. Burası Chicago değil."

"Bu masum kentinizde ben kötü ve karanlık bir adamım, öyle mi? Bunu demeye mi getiriyorsunuz? Komik olmayın."

"Hiçbir şey demeye getirmiyorum. Sadece beni atlatmamanızı istiyorum. Bu böyle kaldığı sürece ben de memnun kalırım."

Wilhelmstrasse'ye vardıklarında Goldstein köşede, tam Prinz Albrecht Sarayı'nın önünde durdu. Sükûnetle Camel paketine vurarak bir sigara çıkardı ve cevap vermeden sigarasını yaktı. "Sizi atlatmak istediğimi kim söyledi ki officer?"

9

Güneş çatıların ardında kaybolmuş, ufuktan son huzmelerini yolluyordu. Buradan, yukarıdan kent ne kadar da huzurlu görünüyordu, insan çok uzakları görebiliyordu. Sarayın kubbesi, Katedral ve Belediye'nin kulesi elle tutulacak kadar yakın gibiydi ama kadınlar hapishanesinin karanlık çatısı ve tuğladan duvarları daha da yakındı. Friedrichshain'ın çatı mahyalarından da yüksek ağaçları,

rüzgârda sessizce salınıyordu. Alex çatı penceresinin yanına oturmuş, bir Manoli içiyor, her nefeste sanki hepsini emmek, sigaradan geriye hiçbir şey bırakmamak ister gibi dumanı daha da içine çekiyordu. Öfkesini sigara içerek bastırmaya çalışıyordu ama olmuyordu.

Bu teneke kutunun ilk iki sigarasını paylaşmışlardı. Üzerinden daha sadece iki gün geçmiş olmasına rağmen, onun aklında başka bir dünyadan kalma bir resim takılıydı: Benny önünde duruyor ve tereddütle, sırılsıklam aşık gülümsüyordu. Allah kahretsin! Çekine çekine yaklaşmaya çalışması, o başarısız öpme denemesi... O da oğlanı terslemişti. Ölmeden önce ona son hediyesi bu olmuştu: Lanet olsun, onu geri çevirmişti!

Eskiden yemeklerini hep burada birlikte yerlerdi. Burada, çatıda. B Dairesi'nde geçirdikleri her gece, yatmaya gitmeden önce burada bir sigara paylaşırlardı. Sigaralarını dışarıda içmek zorunda kalıyorlardı, çünkü soğuk sigara dumanı insanı ele verebiliyordu. B Dairesi aslında Büschingstrasse'de, arka avluda, dairelerinin çoğu boş duran bir binanın çatı katında, terk edilmiş bir bölmeden ibaretti. Saklanmak için mükemmel bir yerdi. Sıcak havalarda belki biraz fazla bunaltıcı oluyordu ama bunun haricinde idealdi. Burayı Benny bulmuştu. Nasıl bulduğunu şeytan bilirdi ama zaten kalacak uygun bir yer bulmakta onun üstüne yoktu. Sahiden de son aylarda çok ender açıkta gecelemeye mecbur kalmışlardı. Zaman zaman yere atılmış izmaritlerden yeni bir sigara sarmak zorunda kalmış olsalar bile, her zaman tüttürecek bir şeyleri olmuştu.

Batıdaki çatıların üzerinde gün ışığının son kırıntıları dolaşıyordu. Aşağıdaki avlu çoktan kararmış, çoğu insan yatmıştı bile. Alex izmariti aşağı fırlattı ve uçuşunu seyretti. Kor, karanlıkta dalışa geçen bir ateşböceği gibi yere doğru indi.

Evet, gerçekten son haftalarda şansları çok yaver gitmişti ve aslında Alex, bu tür şeylerden sorumlu olan kader miydi, yoksa başka bir güç müydü, artık her neyse, onun bir gün faturayı önlerine koyacağını tahmin etmişti. Bu kadar fazla şansın sonu asla iyi olamazdı. Asla! Nitekim iyi sonuçlanmamıştı da, hesap ödemek zorunda kalmışlar, hatta Benny bunun bedelini canıyla ödemişti.

Son haftalardaki bütün bu şans, yüksek faizli bir kredi gibi sadece ödünç verilmişti adeta.

Şimdi de Kalli, o sıçan, onu bir yirmilikle başından savmıştı, bir halta yaramayacak bir yirmilikle! Fakat o pinti herife gününü gösterecekti, sonuçta daha fazla vermemiş olduğuna yanacaktı. Kararı kesindi. Daha o gece bu iş bitmeliydi. Bir saat sonra hava kararacağına göre, şimdiden tramvaya binip, oraya gidebilirdi. Zaten sigara olmayınca çatıda daha uzun oturmanın anlamı da yoktu.

Tam Alex pencereden tekrar içeri atlamaya hazırlanırken tiz, tenekemsi bir tıkırtı duydu. Bu onların alarm sistemiydi. Benny hemen buraya taşındıktan sonra çatı katına çıkan merdivenlerin dibindeki kapıya bir çamaşır ipiyle birkaç teneke kutu bağlamıştı. Ardından merdivenden gelen ayak seslerini de işitti. Eyvah, bu saatte çatı katına çıkmak da kimin aklına gelmişti? Neredeyse yere değmek üzere havada sallanan ayaklarını aceleyle yukarı çekti ve pencere aralığından uzaklaştı. Bir saniye bile erken davranmamıştı, çünkü tam o sırada çatı katının kapısı da açılmış ve aniden birisi konuşmaya başlamıştı. Adamın sesi, sanki hemen onun yanı başında duruyormuş gibi yakındaydı.

"Şimdi söyleyin bakalım Frau Kasunke, ne gördünüz? Burası kapkaranlık."

"O kız, canım. Buraya çıkan kız, bu evde oturmuyor."

Işık yandı. Alex kaskatı kesildi, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Çatı katının kırk vatlık ampülleri çatının kiremitlerine sarımsı bir ışık saçıyordu.

"Emin misiniz? Bana burada kimse varmış gibi gelmiyor."

"Ben gördüm diyorum. İlk defa da değil. Bu işte bir bityeniği var."

Alex kapıcının sesini daha önce hiç duymamıştı ama yine de o olduğunu biliyor, her kelimede adamın kıpkırmızı suratı gözünün önüne geliyordu. Bu sefer bağırmaya başladı adam. "Hey! Kimse var mı?"

"Saklanıyor herhalde. Başka ne yapacak? Biraz dışarı çıkıp, bakmanız lazım Herr Ebers."

On dört numaralı terk edilmiş bölme koridorun en dibindeydi. Son kiracı bölmeyi tamamen boşaltmamış gibi görünsün diye gün-

düzleri yatakları duvara dayar, uyku tulumlarını ve eşyalarını saklar, önüne de bir sürü ıvır zıvır sererlerdi. Alex kalaslardan yapılmış pencere kapaklarının birbiri ardına gıcırdadığını duydu.

"Frau Kasunke, siz merdivende kalın ki, kimse elimizden kaçmasın."

Bu ikisini atlatıp, merdivenlerden kaçma fikri geldiği süratle çıktı Alex'in aklından. Onun yerine, vücudu kaskatı, hemen çatı penceresinin yanında çatıya yapıştı. Sakin olmalıydı, B Dairesi'ni bulamazlardı. Yarım saat sonra da ortadan kaybolur, yataklarına yatarlardı. O zaman Alex kendisini tehlikeye atmadan merdivenleri inip, evden çıkabilirdi.

Lanet olsun! Daha birkaç gün önce Benny'ye kalacak başka bir yer bulma zamanının yavaş yavaş gelip gelmediğini sormuştu. Fakat o bu düşünceyi ciddiye almamış, birkaç gün daha kalacaklarını, sonra Kalli'nin vereceğini iddia ettiği KaDeWe parasıyla kendilerine doğru dürüst bir daire kiralayacaklarını söylemişti, Alex de bu laflarla ikna olmuştu. Zaten B Dairesi konusunda sadece içini kötü bir his kaplamıştı, başka bir şey değil. Keşke o kötü hissine güvenseydi!

"Gördünüz mü, ben zaten demiştim kimse yok diye," dediğini duydu kapıcının. "Belki de o kız hakikaten size söylediği gibi Grünberg'lerde kalıyordur."

"Grünberg'ler çoktan yattı. Oysa o kız iki saat önce merdivenleri çıktı, bir daha da geri gelmedi."

"En azından burada kimse yok."

"O zaman belki boş duran diğer dairelerden birindedir."

"Hepsi kilitli. Bakın Frau Kasunke, uyurken kapıyı çalıp, beni uyandırdınız, sizinle buraya kadar çıktım. Artık yeter. Burada kimse yok!"

"Ya pencere?"

"Ne?"

"Bakın, çatı penceresi. Sadece örtülmüş."

"Çamaşır asan biri havalandırmış olmalı."

Alex yaklaşan adımları işitti. Yaklaşan kimse, çatıya çıkmaya kalkmazdı inşallah! Bedeni kasılıp, dimdik oldu. Onu görmek için çatıya çıkmaları gerekirdi. Pencere menteşelerinin gıcırdadığını

duydu. Fakat pencere açılacağına bu sefer tamamen kapandı; kilidin şakırtısından, pencerenin kilitlendiğini anladı. O salak kapıcı pencereyi üzerine kilitlemişti.

Artık seslerini pek duyamıyordu ama zaten birkaç dakika sonra içeride, çatı katı dairesinde yanan ışık da söndü. Gitmişlerdi.

Dikkatle eğilip, camdan içeri baktı. İçerisi karanlıktı, hiçbir şey görmek mümkün değildi. Bu bir tuzak olabilir miydi? Yoksa kapıcı içeride, karanlıkta onun ortaya çıkmasını mı bekliyordu?

Ne olduğu umurunda bile değildi. Sonuçta bu lanet olası çatıda kalmıştı ve aşağı nasıl ineceğini bilmiyordu! Aradan geçen zamanda gecenin karanlığı son ışıkları da yutmuştu.

10

Araba sanki ait olduğu yerde değildi. Stralauer Allee'de caddenin kenarına daha çok kamyon veya ufak pikaplar park etmişti. Aralarında tahıl ambarı hizasında duran kırmızı-siyah Horch'tan başka lüks araba yoktu. Hugo Lenz arabadan indi. Gece ortası iri gövdesini, kol ve bacaklarını gerince kanın bütün vücudunda akmaya başladığını hissetti. Bu limanın havasını, yakındaki depolarda duran benzinin kokusuna karışan nehir kokusunu severdi. Arabanın kapılarını kilitlemedi. Burası ondan sorulurdu. Hiç kimse Kızıl Hugo'nun arabasını çalmayı düşünmezdi, bu semtte bu kimsenin aklının ucundan bile geçmezdi. Ekmek parasını daha riskli fakat kesinlikle daha fazla gelir getiren başka yollardan temin etmeye başlamadan önce, on dört, on beş yaşındayken, yani çok seneler önce, savaştan bile kısa bir süre önce, Hugo Lenz Doğu Limanı'nda bir süre çalışmıştı. Bu ona hapiste geçen iki buçuk yıla mal olmuştu ama şimdi durumunun ne kadar iyi olduğu göz önüne alınırsa bu uygun bir bedeldi.

Fakat şimdi işler olması gerektiği gibi tıkırında değildi. Sıçan Rudi damdan çıktığından beri Kuzey Korsanları ciddi sorunlar çıkarıyordu. Daha o sabah birtakım serseriler, Berolina'nın güvenlik parası ödeyenler listesindeki en güvenilir kişi olan Fritze Hansen'in büfesini un ufak etmişti. Elbette ki, bu olayın arkasında Kor-

sanlar vardı. Küstahça aşağılıyorlardı. Herkes baksın, herkes görsün demeye getiriyorlardı: Berolina artık kendi bölgesindeki insanları bile koruyacak halde değil. Neden hâlâ para veriyorsunuz?

Marlow bir an önce karşılık vermezse iş çığırından çıkacaktı. Fakat o nazik beyefendi hâlâ kılını kıpırdatmıyor, hiçbir tedbir almak istemiyordu. Bu da polisin devreye girmesine ve işleri bozmasına sebep oluyordu.

Belki de Doktor M. çok haksız sayılmazdı ama buna verilecek doğru cevap hiçbir şey yapmadan beklemek de değildi. Korsanlar günden güne terbiyesizleşiyordu. İlk ölüm olayının meydana gelmesi artık sadece zaman meselesiydi. Pencereden attıkları Kettler tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu. Tabii daha beter de olabilirdi. Lenz daha o gün karşılık vermek istemiş ama Marlow onu durdurmuş, adamlarının intikam duygularını tatmin etmeleri için sadece Korsanların Greifswalder Strasse'de henüz yeni kurduğu bahis bürosunu yakmalarına izin vermişti.

Fakat nazik Doktor'un kendi adamlarının ruh halinden haberi yoktu. Korsanların kendileriyle dalga geçmesine biraz daha izin verilirse ilk fireleri vereceklerdi. Bir şeyler olmalıydı. Aynasızların da kabul edebileceği bir yöntemle Korsanların ortadan kaldırılması şarttı. İşte Hugo Lenz bunu nasıl yapacağını biliyordu. Yeni müttefikleri de ona yardımcı olacaktı. Üstelik üstüne para bile vereceklerdi.

Adamların ciddi olduğunu çoktan anlamıştı. Alışveriş merkezlerine dadanan bacaksızların işi o hafta sonu KaDeWe'de bitmişti. Hatta piçlerden biri canından da olmuştu. Aslında Hugo bunu arzu etmezdi. Onun niyeti, aynasızları haftalardır huzursuz eden ve Berolina'nın işlerini bozan o sokak çocuklarına haddini bildirmekten ibaretti. Kimsenin ölmesini istemiyordu ama bir ceset de gayet iyi bir dersti doğrusu. Artık diğer bacaksızlar kentin alışveriş merkezlerinden şimdilik uzak dururdu. Kalli de öyle düşünüyordu. Berolina'yla çalışmanın, birkaç ipini koparmış sokak çocuğuyla çalışmaktan daha iyi olduğunu biliyordu.

Korsanlara müdahele edilirken de birkaç ölüm vakası yaşanmasına Hugo'nun hiçbir itirazı yoktu. Nihayetinde Berolina'nın bu olayla hiçbir ilgisi olmayacaktı.

Lenz Stralauer Strasse'ye paralel uzayıp giden ve Doğu Limanı'nı koca bir dünyaya bağlayan rayları geçti. Bu buluşma noktasını kendisi önermişti. Büyük serin hava deposunun hemen yanındaki ambarlardan biri Berolina'ya aitti. Tabii resmi olarak değil; hiç kimse bir çeteye ambar kiralamazdı. Yaklaşık iki bin metrekarelik bu ambarı resmi olarak kullanan *Marlow İthalat* şirketiydi. Zaten yük rampasındaki levhada da öyle yazıyordu. Lenz, adamlarının hiçbirinin orada olmaması ve konuşurken onları rahatsız etmemesi için gereken önlemleri almıştı. Şeflerinin kiminle buluştuğu hiçbirini ilgilendirmezdi.

Her gün tonlarca mal kaldıran vinçlerin, tekrar yük almak için Spree üzerinde sallana sallana bekleşen teknelerin yanından rıhtım boyunca yürüdü. O saatte artık limanda fazla bir hareket yoktu. Teknelerdekiler uyuyor, karşısına çıkan tek tük işçiler de yorgun görünüyordu.

Onu rampada bekliyorlardı. O iki adamı gördüğü anda Hugo Lenz onlar olduğunu anladı. İdare etse de, bu civar için biraz fazla şık giyinmişlerdi. Tam bir aynasız kıyafeti.

Demek niyetleri ciddiydi. Hazla bir nefes Spree havası doldurdu ciğerlerine. Kuzey Korsanları'nın sıçan ordusunu kendisinden uzak tutmak için Hugo Lenz'in artık Johann Marlow'a ihtiyacı kalmamıştı. İster istemez sırıttı. Artık her şey farklı olacaktı. Artık onu o ukala salak Johann Marlow da ilgilendirmiyordu.

11

Rath kapının kilidini açtığında bina karanlıktı, herkes uykudaydı. Gece yarısına yaklaştığına göre, bunda şaşılacak bir durum yoktu. Kendisi de saatlerdir yatağını düşünüyordu. Buna rağmen, yattığında uykuya dalmasını güçleştireceğini daha şimdiden hissettiği bir öfke vardı karnında. Merdivenlerin ışığını yaktı, basamakları tırmandı, binada her karşılaştığında ona garip garip bakan Brettschneider'in kapısının önünden geçti. Kapısında Ritter/Overbeck yazan kapının ardındaki iki genç kadının paylaştığı daireye nasıl olup da bir erkeğin girip çıktığını, bu dar kafalı kadının bir türlü

aklı almıyordu. Ev sahibi bir ihtiyaçtan kaynaklanan bu birlikteliği kabul etmişti ama Frau Brettschneider kabullenemiyordu. Fräulein Overbeck iki dönem Uppsala'da üniversiteye devam ettiğinden o adamın artık bütün gece dairede kalması ve bir anahtarı olması ise, yalnız yaşayan bu emekli öğretmenin dünyasına hiç mi hiç uymuyordu. Rath kadının kapısını çalıp, Charly'nin dairesine sıvışmayı çok isterdi ama binada huzurun bozulmaması uğruna bu cazip fikirden vazgeçti. En nihayetinde sıkıntıya katlanacak olan Charly olurdu, kendisi değil.

Daire kapısının kilidini elinden geldiğince sessiz açtı ve yavaşça, ışığı yakmadan, el yordamıyla mutfağa gitti. Ancak mutfak kapısını arkasından örttükten sonra lambayı yaktı. Işıktan kamaşan gözlerini kırpıştırırken mutfak masasının üzerinde bir not gördü. Şapkasının ardından, paltosunu da çıkarırken notu okudu.

Sevgili Gereon,
Bugün görüşeceğimizi düşündüğümden, hakikaten biraz bekledim ama artık yoruldum. Sana bu satırları yazacak halim bile kalmadı neredeyse. Yarın sabah da yine erkenden çıkmam lazım. Arabanın başına gelenler can sıkıcı. Yarın sabah ne olduğunu anlatırsın. C.
Not: Dolapta açılmış bir şişe kırmızı şarap var. Aslında seninle birlikte içmek istiyordum ama bu durumda artık ayrı ayrı içeriz. Tabii istersen.

Rath büfeye gidip, kapısını açtı. Yarısından fazlası hâlâ dolu olan şarap şişesi oradaydı. Charly tek başına iki kadeh içmiş olmalıydı. Onun o masaya oturmuş, önünde bir hukuk kitabı, masada bir şarap kadehi, gitgide daha fazla yorularak, kendisini beklemesini kafasında canlandırdı. Onu öyle gözlerinin önünde görünce, içinden hemen ona sarılmak geldi ama Charly orada değildi, çoktan yatmış uyuyordu, uyandırması doğru olmazdı.

Şarabın hemen yanında Luisenufer'den beraberinde getirdiği konyak duruyordu. Rath kısaca düşündükten sonra şarap şişesini bırakıp, konyağı aldı dolaptan.

Uzun zamandır yatmadan önce bunu yapmamıştı. Sadece Charly nefesinin alkol kokmasından şikâyet ettiği için de değil; artık

konyağa ihtiyaç duymadığını, onun yanında yatmasının bir zamanlar kendisini her gece şereflendiren kâbusları, cinleri savmaya yettiğini anladığından da.

Parke zeminde tıpırtılar oldu, kapı tırmalandı. Rath kapıyı açtı. Siyah bir köpek ona bakıyordu.

"Uyandırdım mı seni Kirie?" diye sordu Rath ve hayvanı içeri aldı.

O daha dolaptan bardağı alırken, köpek de adeta sahibinin oraya oturacağını anlamış gibi masanın altına kıvrılmıştı.

Kirie bir cinayet vakasının hayattaki hatırası sayılırdı. Bir anlamda Rath'a miras kalmıştı. Bir cinayetin kurbanına aitti ama başka kimse, ölenin ailesi bile ona sahip çıkmamıştı. Ölen kadının dairesine kilitlenmiş ve perişan halde buldukları hayvan da böylece Rath'a kalmıştı. O tatlı bebek artık gücü kuvveti yerinde bir köpek olmuştu.

"Senin için de bir şeyler düşünmemiz lazım daha," dedi Rath. "Charly artık seni yanına alamayacak, demek ki yine polis köpeği rolüne soyunacaksın." Kirie sözlerini anlamış gibi ayaklandı ve kapkara başını yana eğerek ona baktı.

Rath konyak şişesini açtı. Doldurmadan önce şişenin ağzını kokladı. Yabancı olduğu kadar tanıdık, eski zamanları, Kreuzberg'de, Luisenufer'deki evinde tek başına oturduğu ve düzenli olarak, yatmadan önce günün öfkesiyle mücadele ettiği zamanları hatırlatan bir kokuydu bu. Charly istediği kadar kızsın; bugün yine konyağa ihtiyaç duyuyordu. Başından onu öfkelendiren bir yığın şeyin geçtiği ve öfkesini konyakla dindirmesi gereken bir gündü.

Sadece düşününce bile öfkesinin kaynayan suya tutulan bir termometrenin cıvası gibi kabardığını hissediyordu. Bu öfkeyi borçlu olduğu Abraham Goldstein'a ve bu görevi onun üzerine yıkan Bernhard Weiss'a lanet okudu.

Rath peşine takıldığı adamla tekrar *Excelsior*'a döndüğünde Czerwinski ve Henning bir buçuk saattir onu bekliyordu. Fakat Goldstein'ın gününü nasıl tümden zehir ettiğini Rath, ancak onu Edi ile Büdü'nün himayesine terk ettikten sonra masrafları artırmaya kesin kararlı olarak arabasını almak için bir taksiyle Wed-

ding'e geri döndüğünde idrak etmişti. Yol boyunca tek kelime konuşmamış, hatta öfkeden camdan dışarı bile bakmamıştı. Buick hâlâ Rath'ın bıraktığı yerdeydi. Kösliner Strasse'de, o kızıl semtte, genellikle yol kenarına pek spor araba park edilmeyen bir bölgede. Fakat demek biri, bu arabanın bir aynasıza ait olduğunu biliyordu veya belki de Buick'i bir kapitalistin oyuncağı sanmıştı. Artık her neyse, iyi çalışmıştı doğrusu.

Bütün lastikler patlatılmış, farlar tekmelenip kırılmıştı. Rath en çok da çizilen cilaya bozulmuştu. Sadece zarar vermek için, kıskançlıktan yapmışlardı, başka bir şey değil. İşsiz serseriler! Suçluyu bulup, hesap sormaya kararlı, daha önce bir kere gittiği, aslında sadece bir kere içinden geçmiş olduğu köşedeki birahanenin kapısına dayanmıştı ama *Kızıl Fener* çoktan kapanmıştı. Saat daha on bile değildi ama kapalıydı. O anda Buick'ini parçalayanları, ne yapıp edip Goldstein'ın tuttuğundan emin oldu. Herhalde yeterli miktarda banknotu tezgâhın üzerine bırakması yetmişti.

Ardından çekici meselesi çıkmıştı. Bir telefon kulübesi bulmak için Rath'ın Senefelder Platz'taki banliyö tren istasyonuna kadar yürümesi gerekmişti ama o telefon da bozuktu tabii. Neyse ki, Reinickendorfer Strasse'de bir taksi durdurabilmiş, şöförün yardımıyla, perişan olmuş Buick'i çekecek gece çalışan bir tamirci bulmuştu. Ancak bütün bunları hallettiğinde kol saati on buçuğu gösteriyordu. Tamirci de Reinickendorf'ta bir yerdeydi.

Biriken bütün bu öfkeyi bastırmaya bir bardak konyak yetmedi. Rath ikinci bir kadeh doldurdu. Ardından da üçüncüsünü. Paramparça edilen arabanın tamir masrafını Hür Prusya Devleti'nin hesabına yazacaktı; buna daha Spenerstrasse'ye giderken, takside karar vermişti.

O arada Kirie de uyuyakalmıştı. Rath köpeğin hafifçe horlamasını dinledi. Boşalan konyak kadehini yıkayıp, mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Banyoda dişlerini titizlikle fırçaladı, üstüne de iki bardak su devirdi. Ertesi sabah kahvaltı sofrasında bir de Charly ile tartışmaya hiç niyeti yoktu. Yatakta Charly'nin yanına uzandığında kadın bir şeyler mırıldanarak ona döndü, kolunu onun omuzlarının üzerine attı. Rath, uyandırmamak için dikkatle onun sıcak bedenine yaklaştı. Sonra cildinin kokusu, sadece Charly'ye ait olan

ve dünyada başka kimsenin yaymadığı o koku nihayet burnuna geldiğinde gözlerini yumdu ve anında uyudu.

12

Dükkân sessiz ve karanlıktı. Rigaer Strasse'deki sokak lambaları çoktan söndürülmüştü; ay da sadece arada bir bulutların arasından sıyrılıyordu. Hiçbir yerde, hiçbir katta ışık yanmıyordu. Bina, gecenin ikisinde diğer birçoğu gibi tamamen karanlıktaydı. Alex yaklaşık bir saattir sokağı gözlüyordu ama son gelen banliyö treninden boşalan yarım düzine yolcu haricinde kimse görünmemişti.

Nihayet Rigaer Strasse'ye vardığında geç olmuştu. Bu saate kalmak istememişti. Aslında köpek gibi yorgun olması gerekirdi ama öfke onu uyanık tutuyordu: Kalli'ye, aynasızlara, onu gece gece duvarlara tırmanmak zorunda bırakan o salak kapıcıya duyduğu öfke. Sokağa bakan bir evin çatısında açık bir kapak bulana kadar bir sürü çatı dolaşmak zorunda kalmıştı.

Bugün olanlardan sonra B Dairesi artık asla kullanılamazdı, orası kesindi. Alex oraya bir kere daha dönecekti, o da sadece öteberisini almak için. Az önce bu riski göze alamamıştı; önce Kalli'nin dükkânındaki işini halletmeliydi.

Artık ne sokakta ne de pencerelerde kimsenin olmadığından tamamen emin olduğu halde, giriş kapısının karanlığından çıkıp, dükkâna gitmeden önce ne olur ne olmaz deyip, bir kere daha her yönü kontrol etti. Kapının camının arkasında asılı tabelaya Kalli'nin özenle yazdığı harfler dükkânın kapalı olduğunu duyuruyordu. Daha elindeki maymuncukla dükkân kapısını zorlamaya başladığında, kapının kilitli olmadığını fark etti. Kalli'nin yeni müşteri geldiğini bildiren tiz sesli çanının çalmaması için elinden geldiği kadar sessizce kapıyı araladı. Belli belirsiz bir *çınnn* sesi haricinde çandan ses çıkmadı. Buna rağmen Alex içeride birisinin olup olmadığını anlamak için karanlığı dinledi; kapının açık olmasından huylanmıştı. *Azıcık dikkat, büyük kazalar savuşturur!* Alex'in aklına Benny geldi ve bu hatıra canını yaktı. Önce gülen bir yüz, sonra

da onu öldüren, çizmeleriyle sigara söndürür gibi Benny'nin parmaklarını çiğneyen aynasızın suratı gözlerinin önüne geldi ve içini tekrar öfke kapladı.

Kalli'nin dükkânını kilitlemeyi unutmasına şaşırmıştı. Diğer yandan, adam zaman zaman kafa çekmeye de eğilimliydi, o günlerde ondan her şey beklenirdi. Elbette evine kadar gidememiş ve sofanın arkasında uyuyakalmış olması da bir ihtimaldi. Eh, öyle bir durum için de cebinde bir bıçak vardı. Aslında bu adamdan korkmuyordu, çok daha beterleriyle baş etmişti. Mecbur kalırsa parasını şiddet kullanarak da alabilirdi.

Kalli'nin arka odada uyuyor olabileceğini düşünerek mümkün olduğu kadar sessiz hareket ediyordu. Fazla bir şey göremiyor, ışığı da açamıyordu. El yordamıyla tezgâhı bulana kadar yavaş yavaş ilerledi, sonra parmak uçlarının üzerinde onu büyük kasaya kadar izledi. Alex, ne Kalli'nin geceleri kasada ne kadar para bıraktığını ve bu paranın bozuk paradan mı ibaret olduğunu ne de buradan alabileceği başka bir şey olup olmadığını biliyordu. Planı çok basitti: Bulacağı paranın tamamını alacaktı. En azından o öğlen uğradığında kasanın çekmecesinde bayağı yüklü miktarda para vardı.

Fazla gürültü çıkarmadan nasıl açabileceğini anlamak için kasayı kurcalamaya başlayınca irkildi, hatta korku ve şaşkınlıktan biraz da sıçradı. Kasa ardına kadar açıktı ve büyük para çekmecesi de sonuna kadar dışarıdaydı. İçi boştu, tamamen boştu. Ne bir banknot, ne de metal para vardı içinde.

Midesinde garip bir duygu şekillenmeye başladı. Tabii Kalli'nin kafayı çekmiş olması mümkündü, hatta muhtemelen öyleydi, fakat o durumda bile Eberhard Kallweit gibi pinti bir adam parasını kilit altında tutmayı unutmazdı. Yoksa parayı kasadan çıkarıp, hergün hasılatı koyup, bankaya götürdüğü para kutusuna mı kilitlemişti? Alex, Kalli'nin para kutusunu sakladığı yeri biliyordu. Arka odadaki kitap rafındaydı. Bir seferinde adam ne kadar kirli olurlarsa olsunlar dükkânındaki vitrinlerin mükemmel birer ayna vazifesi gördüğünü düşünmeden, para almak için arka odaya geçtiği sırada görmüştü bunu.

Alex kapıyı açtı. Sessizce ve yavaşça, dikkatle etrafı dinleyerek. Hiçbir şey duyulmuyordu. Ne bir horlama, ne bir nefes, sadece du-

var saatinin tıklaması. İçeri girip, kapıyı hemen kapattı. Arka oda dükkândan da karanlıktı, gerçekten zifiri karanlıktı. Pencere de yoktu. Alex elektrik düğmesini bulmaya çalıştı. Bir süre sonra pes etti, dizlerinin üzerine çöktü ve elleriyle önünü yoklaya yoklaya ilerlemeye başladı. İşte halının kenarına gelmişti, o zaman masa şu tarafta, sofa da onun arkasındaydı. Sofanın üzerinde de kitap rafının asılı olması lazımdı. Alex, uzun zamandır çırpılmamış, her tarafı kırıntı ve pislik dolu halının üzerinde emekleyerek yoluna devam etti. Sonra eli yapışkan bir şeye değince içgüdüyle elini çekti. Bu nasıl bir pislikti böyle! Önce Kalli'nin, o itinasız moruğun, bir likör şişesi devirip, pisliği temizlemediğini düşündü, fakat sonra o hafif metalik kokuyu tanıdı.

Kan!

Eli bir kan birikintisine gömülmüştü.

Lanet olsun!

Işık! Acilen ışığa ihtiyacı vardı. Ne olduğunu bilmesi gerekliydi! Emekleyerek geri gitti ve kapıyı bir gıdım araladı. Aradan geçen sürede gözleri karanlığa o kadar alışmıştı ki, dükkândan içeri giren hafif ışık önünü görmesine yetti. Masanın altında yerde büyük bir şey yatıyordu. Bir vücut, bir insan vücudu. Bunu algıladığında Alex'in aklından, hiçbirini tam yakalayamadığı binbir tane düşünce geçti. Sakin ol, tekrar sakinleşmen lazım, dedi kendi kendine. Nihayet elektrik düğmesini de buldu. Kapının yanlış tarafında aramıştı. Düğmeyi çevirdiği sırada içindeki merak ve korku birbirini dengelemişti. Hatta heyecandan kapıyı kapatmayı bile unuttu. Sağ eli bıçağının sapını kavrarken, sargı içindeki sol eliyle düğmeyi çevirdi.

Odada onu tehdit edebilecek kimse yoktu.

Yerde, halının yavaş yavaş emdiği kendi kanının içinde Eberhard Kallweit yatıyordu. Vücudu, Alex'in hayatında hiç görmediği kadar dehşetli hırpalanmış, yüzü pıhtılaşmış kanla kaplıydı. Onu tanımak için ikinci bir defa bakması gerekmişti ama ölünün üzerindeki o gri önlük kuşkuya yer bırakmıyordu. Dizlerinin bağı çözüldü, kapının çerçevesine tutunmak zorunda kaldı. Ardından, o akşam yediği iki lokmayı da dosdoğru duvarın üzerine kustu.

13

Rudolf Höller ayakları Mark'ın* kumuna gömüle gömüle yürüyordu. Sabahın o erken saatleri pek onun zamanı sayılmasa da keyfi yerindeydi. Arabada da kalabilirdi ama ambara bir bakmak, ne durumda olduğunu görmek istemişti. Tam araç girişinin yanında, yolun üzerinde duran bir dala basınca bir karga sürüsü havalanıp, sabah sisinde kayboldu. Kuşların kanat çırpması, gaklamaları ve rüzgârın çam ağaçlarının tepesindeki hışırtısı haricinde hiçbir ses duyulmuyordu. Bu saatte henüz kentte çalışan çöp arabaları daha ileri saatlerde yükleriyle buraya gelecekler, ondan sonra da, aslında eski bir kil çukurundan başka bir şey olmayan bu depoya çöp akışı akşama kadar bir daha kesilmeyecekti.

Arkada, bu büyük çukurun öte tarafındaki orman Berlin büyükşehrine dahildi. Fakat çöp deposu bu dört milyon nüfuslu kentin sınırlarının tamamen dışındaydı. Berlinliler çöplerini kendi kent sınırları dahilinde gömmekten hoşlanmıyordu. Schöneiche'nin gözden kaybedilmesi istenen şeyleri gözden kaybetmek için mükemmel bir yer olduğunu da hiç kimse Rudi Höller'den daha iyi bilemezdi.

Buluşma yeri olarak kendisine tam da bu deponun adresi verildiğinde, kaderin ona göz kırptığı hissine kapılmıştı. Burayı tanırdı, Schöneiche bir anlamda onun kendi toprağı sayılırdı. Daha birkaç yıl öncesine kadar Rudi kendisi de çöp kamyonlarında şoförlük yapıyor, her gün yükünü bu depoya boşaltıyordu. Fakat sonra gitgide bu turlarını soyulabilecek binaları tespit etmek ve nihayet çok kârlı bir iş olarak, uyuşturucu paketlerini doğru adreslere teslim etmek için kullanmaya başlamıştı. İşte bu şekilde bir gün Kuzey Korsanları'nın arasına katılmış, orada önce kendini kabul ettirmek, daha sonra da zirveye yükselmek için kelimenin tam anlamıyla mücadele vermişti. Dört duvar arasında geçirdiği yıllardan sonra, kendisiyle birlikte iki yıl Tegel'de yatan Hermann'la beraber liderliğini tekrar kabul ettirmişti.

(*) Mark: Türkçe'de sınır boyundaki topraklar anlamında kullanılan serhat kelimesine denk gelir. Ancak bugün özellikle Berlin ve Brandenburg eyaletlerini kapsayan bölge zaman zaman Mark olarak anılır.

Korsanlar güçlü bir lider hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Çetenin yarısının polisin eline düştüğü Reichskanzlerplatz'taki o felaketten sonra Korsanlar yaşam mücadelesi veriyordu. O tarihten beri de o lanet olası Berolina yayıldıkça yayılıyordu.

Şimdi buna bir son verilecekti. Korsanların sadece kaybettikleri bölgelerin kontrolünü geri almakla yetinmeyeceği günler yakındı. Bugünkü buluşma her şeyi değiştirebilirdi. Kızıl Hugo'ya sadık kalsa da, Doktor M. olarak da anılan Johann Marlow'dan uzun zamandır rahatsızlık duyan birine nihayet rastlamıştı. Berolina'yı da Marlow yönetiyordu, Hugo Lenz değil, orası kesindi. Doktor M olmasa Berolina kuru bir yaprak gibi darmadağın olurdu.

Evet, Doktor M'ye, o kendini beğenmiş züppeye haddini bildirmek, bu kentte kimin sözünün geçtiğini kavratmak için bu iyi bir fırsattı işte. Hapishanede geçen yıllarını kime borçlu olduğunu Rudi Höller gayet iyi biliyordu. Birisi onları ispiyonlamıştı; Lapke ve birkaç başka adamla birlikte Reichskanzleiplatz'taki bankanın kasasına girdiklerinde aynasızlar onları orada bekliyordu. Tiyo Berolina'dan gelmişti ve eğer Berolina polisle işbirliği yapıyorsa, Emniyet Müdürlüğü'nün yarısını maaşa bağlayan Johann Marlow'un mutlaka bu işte parmağı vardı. Fakat bunun artık Doktor M.'ye faydası olmayacaktı; o artık toprak olmuş sayılırdı.

Mesele birini ortadan kaldırmak olduğunda dost düşman herkesin Sıçan Rudi olarak andığı Höller'in acıması yoktu. Takma adını da bu gerçeğe borçluydu. Tabii biraz da eski mesleğine. Depoda binlerce sıçan vardı, sayıları kargalardan fazlaydı. Fakat sıçanları görmek mümkün değildi; onlar kanatlarıyla gürültü yapan hayvanlara benzemezdi; yeraltında kalır, sadece gerek olduğunda şimşek hızıyla ve acımasızca saldırırlardı.

Rudi, deponun son yıllarda ne kadar büyüdüğünü gördükten ve sanki bütün bunlar kendi eseriymiş gibi gururla seyrettikten sonra tekrar geri döndü. Ormanın kıyısında bıraktığı arabasının yanına geldiğinde, arkasına siyah bir limuzin park edildiğini gördü. Arabanın ön camından içinde iki adam olduğunu seçebiliyordu. Elini pantalonunun kemerine yerleştirdiği dünya savaşından kalma Mauser'ine attı ama depoya giden yoldan bir çöp kamyonunun yavaşça ve hoplaya zıplaya yaklaştığını fark edince silahı çekmedi. Kam-

yon şoförünün kendisini eski günlerden tanıyor olabileceği aklına gelince Rudi yüzünü ormana döndü. Bu çöp kamyonu bayağı erkenciydi. Bir yandan buluşmalarına bir engel teşkil ediyor, fakat diğer yandan da onun varlığında Rudi kendini daha güvende hissediyordu. Diğerlerinin iki kişi gelmesi kararlaştırılmamıştı. Aksine arayan kişi, sadece iki kişinin buluşacağını üzerine basa basa söylemişti. Şimdi çöp kamyonu Rudi'yi geçmiş, yavaş yavaş ilerlemeye devam ediyordu. Siyah limuzinin kapıları açıldı, iyi giyimli iki kişi indi. Rudi onlara yaklaştı. Hadlerini bildirecekti! Kararlaştırılanlara uyulmamasından hiç hoşlanmazdı.

O sırada çöp kamyonunun tazyikli frenlerinin tıslamasını işitip, arkasına döndü. Araba onun yanından geçtikten sonra sadece birkaç metre ilerde durmuş ve şoför kabininden inmişti. Rudi tekrar koyu renk limuzine ve iki adama döndü. Artık içi daha rahat ve güvenliydi. Öyle bir tanığın gözleri önünde onu vuracak değillerdi ya.

Yaptığı hatayı ancak arkasında bir şıkırtı duyup ikinci defa arkasına döndüğünde anladı. Dikkatini limuzindeki adamlara fazla vermiş, çöp kamyonunu tamamen ihmal etmişti. Şimdi, daha arkasına dönerken, çöp kamyonunun şoföründe kendisini neyin rahatsız ettiğini idrak etti. Gerçi adam diğer ikisi gibi şık giyinmemişti ama Bemag'ın hizmet üniforması da yoktu üzerinde. Fakat bu yanlış elbise, Rudi'nin ancak şimdi farkına vardığı bir başka ayrıntı kadar ölümcül değildi. Tuhaf olan, onu şaşırtanın adamın elindeki tabancanın daha önce hiç görmediği bir model olmasıydı ki, bu önemliydi, çünkü Rudi Höller'in silah bilgisi muazzamdı. Fazla düşünmeye vakti kalmasa da, şimdi namlusunun ucuna baktığı tabancanın tanışacağı son silah olduğunu hissetti. Büyük ihtimalle Amerikan yapımı olduğunu aklından geçirmeye fırsat buldu, sonra namlunun ucundan çıkan alevi gördü. Patlamayı duyamadı.

14

Andreas Lange kötü uyumuştu. Korktuğu başına gelmemişti ama bir önceki gün yaşadıkları onu hâlâ yoruyordu. Kendi meslektaşlarının ifadesini almak, mesele ne olursa olsun, çok nankör bir

görevdi. Zaten Gennat da herhalde bu nedenle Alex'te kimsenin ciddiye almadığı Hannoverli acemi polisi bu işle görevlendirmişti. Kuşkusuz hafta sonu nöbetçisi de, cesedin başına giden ilk kriminal polis de oydu ama aynı durum Reinhold Gräf için de geçerliydi. Fakat o, dedikodulara bakılırsa çok yukarıdan gelen bir talimatla, Rath'ın ekibiyle beraber birtakım özel görevler icra ediyordu. Bu sayede Kriminal Asistan Lange de ilk defa bir ölüm vakası soruşturmasının sorumluluğunu üstlenmişti.

Gennat için sadece göstermelik bir işti bu. Fazla hata yapma ihtimali yoktu. Bu görev olsa olsa bir polisi Alex'te sevilmeyen biri haline getirebilirdi. Bu şekilde Buda'nın en gözde adamlarından birini kurban etmesine gerek kalmadığı gibi, aynı zamanda Hannoverli kriminal asistanın Berlin'de geçirdiği bir yıl içinde nasıl geliştiğini de sükûnetle inceleme fırsatı doğmuştu.

İfade alma işlemi hiç de Lange'nin korktuğu kadar kötü olmamıştı. Polis memurları bir ifade tutanağında hangi bilgilerin önemli olduğunu biliyordu. Hatta toplum polisleri bile biliyordu. Bu yüzden de, birtakım dik kafalı sivillerde olduğu gibi, her şeyi güçbela, burunlarını sürterek anlatmaya zorlamak gerekmiyordu onları. Neredeyse harfiyen tutanağa geçirilebilecek şekilde konuşmuşlar, hepsi yardımcı olmuş, kimse bir şey gizlemeye çalışmamış, aptalca şakalar yapmamış ya da ifadesinin alınmasına itiraz etmemişti. Aslında gereken bütün bilgileri toplamıştı, sadece temize çekmek ve dosyaya koymak kalmıştı geriye. Birkaç gün içinde dosyayı savcıya verebilir, o da beklendiği gibi soruşturmayı kapatırdı.

Göründüğü kadarıyla operasyonu yönetenler herhangi bir suç işlememiş, alışveriş merkezine giren hırsız binanın dış cephesi üzerinden kaçmaya çalışmış ve bu riskli girişimi esnasında aşağı düşmüştü. Böyle şeyler hep olurdu. "O cinslerden biri daha eksildi," demişti bazı meslektaşları kantinde. Üstelik bunu uluorta söylemişlerdi. Lange öyle düşünmüyordu. İnsan hayatı, insan hayatıydı. Üstelik KaDeWe'de ölen kişi daha çocuk yaştaydı. En azından öyleye benziyordu; kimliğini hâlâ tespit edememişlerdi. Trajik bir vakaydı yani. Operasyonu yöneten genç polis teğmeni de ölümle sonuçlanan bu olaya çok üzülmüştü. Adam o kadar ezilmişti ki, Lange neredeyse onu teskin etmek zorunda kalmıştı. Çok

normaldi bu. O kadar genç olmasına rağmen, bu kadar büyük bir sorumluluğu üstlenmek durumundaydı. Teğmen Tornow, Lange'den olsa olsa iki yaş büyüktü. Böyle bir olay kendi başına gelse, kriminal asistan bununla nasıl başa çıkacağını bilemezdi.

Akşam saatlerinde –Lange tam eşyasını toplamış, ofisten çıkmaya hazırlanıyordu– Doktor Schwartz aramıştı. Kriminal asistanın bütün gece yakasını bırakmayan ve uykusunu kaçıran da işte bu telefon görüşmesiydi. "Size bir şey göstermem lazım," demişti adli tıp uzmanı. "Yarın sabah Hannoversche Strasse'ye gelebilir misiniz? En iyisi mesai başlamadan önce gelin."

İşte o yüzden Lange, karnında onu sabah kahvaltı ettiğine giderek daha fazla pişman eden bir şişkinlikle, serin sabah rüzgârında, sarı tuğla binanın merdivenlerinde duruyordu. Merdiveni sonuna kadar tırmanmış, tam morgun kapısının önünde bekliyor, içeri girmeye hâlâ tereddüt ediyordu. O güne kadar kriminal asistan morga hep başka birine eşlik ederken, soruşturma yürüten bir komiserin çanta taşıyıcısı olarak gelmiş, bu da ona her defasında biraz arkada durma ve yakından bakmama fırsatı vermişti. Bu fırsatı da hep değerlendirmişti. Fakat bu defa içeri girmek ve bu duvarların arkasında kendisini bekleyen neyse, yüzleşmek zorundaydı. Bekleyen de sinik bir adli tıp uzmanı ve kesilip açılmış cesetlerdi.

Derin bir nefes daha aldı ve morgun fayans kaplı dünyasına daldı. Kriminal asistan kimliğini gösterdiğinde kapıcı sadece başıyla işaret etti.

Dün geceden beri Lange, Schwartz'ın kendisini neden şahsen oraya çağırdığını, adli tıp raporunu neden kurum içi postayla göndermediğini düşünüyordu. Öyle yapsa, şimdi rapor Kale'deki yazı masasının üzerinde duruyor, o da kahvesini yudumlarken belgeyi inceliyor, ardından da dosyaya ekliyor olurdu. Aslında bu vakada morga gitmekten kurtulacağını ummuştu. Oğlan dördüncü kattan düşerek ölmüştü. Hangi kemiklerin kırıldığının ve hangi iç organların hasar gördüğünün burada ne önemi vardı sanki? Bunların dosyada bulunması yeterliydi, soruşturmayı yürüten memurun bütün bunları bir de kendi gözleriyle görmesine ne lüzum vardı? Herhalde Schwartz sadece onunla biraz eğlenmek, bu genç ve acemi kriminal asistanı şoke etmek istiyordu. En azından çalışma ar-

kadaşları, adli tıp uzmanının özellikle genç memurlar söz konusu olduğunda bu tip şakalara meyilli olduğunu anlatırdı.

Gözlerini yere dikip, az sonra gövdeden ayrılmış uzuv ve kafalar, kesilip açılmış bir karın boşluğu ya da en azından bir göğüs kafesi görmeye kendini için için hazırlayarak, otopsi salonunun açılır kapanır kapısından içeri girdi. Bugüne kadar morgda gördüğü en fena şey, kafatasının tepesi özenle kesilip alınmış olduğu için, açıp kapamak kolay olsun diye kapağı sivri uçlu bir miğfer gibi yapılmış ve üzerinde Bismarck resmi bulunan seramik bira bardaklarına benzeyen kafaydı. Neyse ki, o gün Lange başka bir yöne bakabilmişti. Fakat soruşturmayı yürüten komiser o kafayı incelemek zorunda kalmıştı. Tıpkı şimdi kendisinin de mecbur kalacağı gibi. Soruşturmayı yürüten oydu çünkü.

Nihayet gözlerini kaldırmaya cesaret etti ve apışıp kaldı. Korkunç hiçbir şey yoktu. Gerçi otopsi masasının üzerine bir ceset uzatılmıştı ama üzeri bir bezle tamamen örtülmüştü. Adli tıp uzmanı ofisindeki iğrenç kavanoz koleksiyonundan –meslektaşları onlara *turşu kavanozu* diyordu– birkaçını her zaman yaptığı gibi yanında getirip, sergilememişti bile. Doktor Schwartz yazı masasına oturmuş, notlar alıyordu. Lange'yi görünce ayağa kalkıp, elini uzattı.

"Ha, geldiniz mi? Siz de erkencilerden misiniz yoksa?"

"Mecburen."

"Asistanım tam kahve yapmıştı. Siz de ister misiniz?"

"Teşekkür ederim."

"Evet, teşekkür ederim mi, hayır, teşekkür ederim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Ne yazık. Berlin'in en iyi kahvesini kaçırıyorsunuz. Ölüleri bile canlandırdığı söylenir. Ne yazık ki, onlar artık içemiyor."

Adli tıp uzmanının bayat şakasına Lange çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yüzünde kıl kıpırdamayan Schwartz kriminal asistanı otopsi masasına doğru iteleyerek, üzeri örtülü cesedi işaret etti. "Her neyse, gelmeniz iyi oldu, size bir şey göstermek istiyorum... Nasıl söyleyeyim... tuhaf bir şey. Sizinle konuşmadan bunu raporuma yazamam."

"Ölüme neden olan düşmesi değil miymiş? Beni neden buraya çağırdınız?"

Schwartz kafasını salladı. "Hayır, hayır, ondan hiç kuşku yok. Yere çarptığında öyle ağır yaralanmış ki, iç kanamalar göğüs kafesini tamamen doldurmuş. Yani bu zavallı oğlanın kendi kanında boğulduğu söylenebilir."

Lange yutkundu.

"Kaç yaşındaymış?"

"Gerçekten de daha çok gençmiş. On dört ile on yedi yaşları arasında olduğunu tahmin ediyorum. Fakat sizinle konuşmak istediğim bu değildi." Schwartz bezin bir ucunu tutunca Lange kendisini en kötü ihtimale hazırladı. Fakat adli tıp uzmanı ölünün sadece sağ elini açtı. "Bu," dedi ve eli işaret etti. "Bunu tuhaf buluyorum."

Lange ele baktı. Normal kalmış hiçbir parmak yoktu. Eklemler garip, doğal olmayan şekilde bükülmüş ve kısmen şişmişti. Gök kuşağının her rengi vardı.

"İşaretparmağı, orta ve yüzükparmaklarında kırıklar var," dedi Schwartz. "Bütün el hematom ve eziklerle dolu."

"Ne bekliyordunuz? Oğlan dördüncü kattan kaldırıma düşmüş."

"Bu yaralar düşme sonucu oluşmamış. Bu kadar fena olmasa da sol elde de benzer yaralar var."

"Düşme sonucu olmamışsa ne olabilir?" diye sordu Lange.

"İşte soru bu," dedi Schwartz. "Korkarım buna yanıt vermek kolay değil. Başka türlü ifade edecek olursam: En akla yakın yanıtla yetinirseniz, çok ciddi sorunlarla karşılaşabilirsiniz."

"Doktor, korkarım sizi yine anlamıyorum."

"Daha açık konuşayım. Bana göre ki, bu mesleği çok uzun zamandır yapıyorum, bu yaralar, bu adamın düşüp ölmeden önce bu şekilde yaralandığından başka bir sonuç çıkarmama izin vermiyor. Kısa bir süre önce. Dün öğleden sonra bu yaraların varlığını keşfettiğimden beri neler olmuş olabileceğini kafamda canlandırmaya çalışıyorum ve..."

"Neyse, şanslısınız, sonuç çıkarmak sizin işiniz değil," dedi Lange ve hata yaptığını derhal anladı. Belli ki Doktor Schwartz bu konuda hiç şaka kaldırmıyordu. Konuşmaya devam ettiğinde hafif bozulmuştu.

"Kendimi ifade ediş biçimimi, sizi hiçbir şey anlamayacağınız

tıbbi terimlerden esirgeme denemesi kabul edin," dedi ve bir profesörün mesleği hiç hak etmeyen bir öğrencisine baktığı gibi uzun uzun Lange'ye baktı. "Her halükârda, şayet bu oğlan ölümünden kısa bir süre önce bir çekiçle kendi parmaklarına vurmadıysa ki, doğrusunu isterseniz bunu hiç sanmıyorum,

" o zaman ellerini başka birinin kırmış olması lazım," diye adamın cümlesini tamamladı Lange. Bir anda ayılmış, kötü şakaları da, görüntüleri de unutarak konsantre olmuştu.

"Sizin de az önce söylediğiniz gibi, sonuç çıkarmak benim vazifem değil," diye karşılık verdi Schwartz. "Fakat birisinin ayaklarıyla bu oğlanın ellerini fena halde ezdiğini söyleyebilirim. Belki sert ve küt bir cisimle vurmuş da olabilir. Bu zavallı da o zaman tutunamamıştır. Böyle kırıklarla, ölüm korkusu içinde bile olsa, kimse hiçbir yere tutunamaz. Bu fiziksel olarak mümkün değil." Schwartz sustu. Lange, adli tıp uzmanının bunu kendisine neden yazılı vermek istemediğini anlamaya başlıyordu.

"Bu da büyük ihtimalle, kaza sonucu bir ölüm vakasıyla karşı karşıya olmadığımız anlmına geliyor, o zaman..."

"... cinayet. Haklısınız." Schwartz hafifçe öksürdü. "En azından ben, birisi bir başkasını şiddet kullanarak ve bilinçli olarak yüksek bir yerden düşmeye zorlarsa bunu böyle adlandırırdım."

"Göründüğü kadarıyla da bu birisi bir polis..."

Schwartz kılı kıpırdamadan ona bakıyordu. "Şimdi bu sonuca varan sizsiniz, ben değil."

15

"Başka bileti olmayan?"

Charly aylık abone kartını çıkarıp, bıyıklı kondüktöre gösterdi. Pencerelerin önünden Warschauer Strasse'deki bina cepheleri akıyordu. Tramvay doluydu. İşine gitmeye çalışan her tür insan vagona sıkışmıştı.

Elektrikli tramvayla seyahat ederken her zaman yaptığı gibi Charly yanına bir kitap almıştı. Heymann'ın *Ceza Hukukunun Temelleri*'ni dizlerinin üzerine koyup açmış, fakat henüz bir satır bile

okumamış, hatta göz bile atmamıştı. Sadece camdan dışarı bakıyor ve düşünüyordu. Kafasından bin bir düşünce geçiyordu. Herhangi bir kitaba konsantre olacak durumda değildi.

Ne kadar korkunç bir kahvaltıydı! Gereon'un keyfi berbattı. Charly anlattığı hikâyeyi yarın kulak dinlemişti. Arabası bozulmuş, Wedding'de birtakım serseriler parçalamıştı. Gece yarısı çektirip, bir tamirhaneye götürmek zorunda kalmıştı. Bu hikâyeden fazla bir şey anlamamıştı; tek anladığı, bunun bir kere bile telefon etmeden eve çok geç gelmesinin özrü olduğuydu. Bir de tabii, onu bu sabah işe götüremeyeceğinin ve bu yüzden evden erken çıkması gerektiğinin... Banliyö treninin Warschauer Strasse'ye varması yirmi dakika bile sürmemişti. Fakat yolun gerisini elektrikli tramvayla gitmek zorundaydı ve 90 numaralı tramvay arnavutkaldırımında salına salına ilerliyordu. Üstelik yol üzerindeki hemen hemen her posta kutusunun önünde bile duruyordu.

Çoktandır yine yalnız kaldığı halde sırrı hâlâ içinde dolup taşıyordu. Kahvaltı esnasında onun da bunu görüyor olması gerektiğini, onun burnunun ucuna, gözlerine, herhangi bir yerine baktığında bunu görmesi gerektiğini düşünmüştü ama arabasının başına gelenler yüzünden duyduğu öfke Gereon'u tamamen zapt etmiş, hiçbir şey fark etmemişti. O da onu konuşsun diye bırakmış, bir şey söylememişti. Üniversitede çıkan olayları bile anlatmamış, bu konuya uzaktan yakından teğet geçecek her laftan kaçınmıştı. Bu işi akşam bir bardak şarap içerken onunla konuşmak istemişti ama Gereon onu o kadar bekletmişti ki, sonunda yatmıştı. Şu anda buna neredeyse seviniyordu. Daha kendisi ne istediğini bilmezken ona ne anlatacaktı ki?

Dünkü öğle arası. Heymann onunla bizzat konuşmak istemiş, hatta arabasını yollamıştı. Charly, yüreğinde ürkek bir beklentiyle üniversiteye gitmişti. Yaşlı ceza hukuku profesörü için onu şoförüyle aldıracak kadar önemli ne olabilirdi ki? Dorotheenstrasse'de arabadan indiğinde havada düşmanca bir şey vardı. Yine bağıra çağıra ve şarkılarla siyaset yapılıyordu. *Bayrak önde...* Bir grup göstericinin şarkıya başladığını, birkaç komünistin *Enternasyonal* ile bunu bastırmaya çalıştığını duymuştu. Sonuçta ortaya çıkan iğrenç bir kakafoniydi. Charly binanın kuzey kapısından hiçbir en-

gelle karşılaşmadan içeri girmeyi başarmıştı gerçi ama göstericiler içeriye de yayılmıştı. Kahverengi üniformalı öğrenciler ilan tahtalarını deviriyor, ilanları yırtıyordu. Buna engel olmaya çalışan öğrenciler ki, aralarında komünist olmayanlar da vardı, sopalarla dövülüyordu. Naziler yanlarında sopa getirmişti.

Charly nihayet en sevdiği profesörünün odasına ulaştığında, dışarda da kavga patlak vermişti. Heymann pencerede durmuş, başını iki yana sallıyordu. Gözlerine inanamadığı belliydi. Eski ve saygın Friedrich Wilhelm Üniversitesi'nin siyasi kavgalara sahne olmasını, inançlı bir Prusyalı olan bu yaşlı adamın aklı almıyordu. Özellikle Hukuk Fakültesi'nde Naziler gitgide daha ciddi bir sorun oluyordu. Artık ilk dönem öğrencilerinin hemen hemen hepsinin Hitler yandaşı olduğu söylenebilirdi. Yaşları ne kadar genç olursa, durum da o kadar kötüydü. Kahverengi siyasi görüşleri benimseyen öğrenciler şiddet kullanmaktan da kaçınmıyordu, hatta aksine kavga çıksın diye uğraşıyordu. O zaman da gazeteler *öğrenci olayları*ndan söz ediyordu.

Pencerenin dışındaki olaylar ve gürültü dengesini o kadar bozmuştu ki, nihayet konuşmaya başlayan profesörün ne istediğini baştan tam anlayamamıştı. Yarım sene mi? Üstelik gerçekten de kendisini istiyordu! Düşünmek için birkaç gün süre istemişti tabii ama buna Heymann'ın verdiği karşılık da hâlâ kulaklarındaydı. "Fazla uzun düşünmeyin Fräulein Ritter, böyle bir fırsat önünüze bir daha kolay kolay çıkmaz."

İşte Gereon'la bu fırsat hakkında konuşmak istemişti. Konuşmak zorundaydı! Heymann'ı fazla uzun bekletemeyeceğini biliyordu ama Gereon'la konuşmadan ve kendisi de bu meseleyi bir kere daha derinlemesine düşünmeden ona olumlu bir yanıt veremezdi. Aslında başka planları vardı. Her zaman poliste çalışmayı hedeflemişti. Hukuk öğrenimine sadece bu nedenle, bir gün Prusya Kriminal Polisi kadrolarında üst hizmet memuru statüsünde çalışabilmek için başlamıştı. İlk devlet sınavında çaktıktan sonra sadece bu amaçla tekrar masa başına geçip, ineklemişti. Hepsi erkeklerden oluşan sınav komisyonunun acımasız kararı *başarısız* şeklindeydi. Başka bir şey söylememişler, kararlarına gerekçe göstermemişlerdi. Yarım sene sonra tekrar komisyonun

karşısına çıkmış ve nihayet, *çok başarılı* olmasa bile, *yeterli* notu alarak bu engeli aşmıştı. Not önemli değildi. Önemli olan başarmasıydı.

Elektrikli tramvay Ringbahnbrücke'nin gölgesinden çıkıp, Möllendorfstrasse'ye girmiş, yokuşu tırmanmakta olan bir bisikletli ordusunu solluyordu. Lichtenberg'deki fabrikalarına giden işçilerdi bunlar. O anda Charly, düzenli bir iş sahibi olmanın kendisini ne kadar mutlu ettiğinin bilincine vardı. Alex'te, Cinayet Masası'nda stenograf olarak çalışarak üniversite için gereken parayı denkleştirdiği günlerde de aynısını hissetmişti. Sınavlardan önce sadece üniversitede kitap okuyarak geçirdiği yıl ise... Heymann'ın teklifinin, ilk duyduğu andaki kadar cazip olup olmadığından emin olamadı birden. Diğer taraftan, bu yarım sene, hele bir kadın olarak, başka türlü asla sahip olamayacağı fırsatlar yaratacak, hukuki hazırlık dönemini aralıksız sürdürecekti.

Yaa, Sayın Hakim Adayı Charlotte Ritter, şimdi ne yapacaksın?

O arada tramvay Normannenstrasse'ye varmıştı, birazdan ineceği durağa gelecekti. Charly kitabı kapattı ve tekrar çantasına yerleştirdi. Heymann'ın Ceza Hukuku. Gereon'la bu konuyu konuşmaktan neden bu kadar korkuyordu? Meselenin sadece bu yarım seneden ibaret olmadığını, peşinden daha fazlasının geleceğini hissettiği için. Birlikte ne yapacakları konusunda bir karar vermek zorunda kalacakları için. Evet buydu. Sorun buydu ve Charly'nin içinde kötü bir duygu vardı.

16

Gözlerini kırpıştırarak onu aradı. Onu tanıdığından beri hemen hemen her sabah böyle uyanmıştı. Her gün ilk gördüğü şey onun yüzüydü. Genellikle dişlerinin arasına bir izmarit sıkıştırıp oturmuş, yeni başlayan günü düşünüyor olurdu. Onun orada olmadığını, bir daha da olmayacağını ve ona gülümseyip, kahvaltı isteyip istemediğini sormayacağını ve ona sigarasını uzatmayacağını o an daha da büyük bir acıyla anladı.

Dışarıdan içeri vuran gün ışığı buradaki buğulu camlar gibi kirli

ve gri, onu bekleyen gün de, dilinde hâlâ hissettiği gecenin o kötü tadı gibi acı göründü ona birden.

Doğrulup, omuzlarındaki cekete daha sıkı sarındı. A Dairesi'nde sarınabileceği ne bir örtü ne de bir uyku tulumu vardı, üstelik burada rüzgâr yel gibi esiyordu. A Dairesi'ni sadece kalacak daha uygun bir yer bulamadıklarında, acil durumlarda kullanıyorlardı. Alex burada uyumaktan hoşlanmıyordu. İçerisi çöp doluydu, nereye adım atsa cam kırıkları çıtırdıyordu. Bütün bunlara bir de gitgide utanmazlaşan ve daha fazla yer işgal eden sıçanlar ekleniyordu. Pek sağlam pencere kalmamıştı. Hatta rüzgârın estiği yöne bağlı olarak, bazı geceler mezbahadaki hayvanların çığlıkları da işitiliyordu. Bunlar ölüme mahkûm olanların son çığlıklarıydı ve Alex'in uykusunu kaçırıyordu.

A Dairesi kapanmış bir aks fabrikasıydı. Terk edileli bir yıldan fazla olmuştu. Hâlâ yerinde duruyor olmasının tek sebebi sahibinin yıkım için gereken parayı denkleştirememesiydi ve maalesef bu da bir sır değildi artık. Bedava kalacak yer arayan ve köprü altında yatmak istemeyen bir sürü insan buraya toplanıyordu. Alex'in buradan hoşlanmamasının bir nedeni de buydu; hele yanında Benny olmayınca. Fakat dün geceki şoktan sonra kalacak başka bir yere ihtiyaç duymuş, bir kâbusa dönüşen hayatından kurtulmak için biraz olsun güvenli bir yer bulup uyumak, gerçeklerden kaçmak istemişti.

Kalli'nin cesedinin görüntüsünü kolay kolay unutamayacaktı. Tamamen bir tesadüf sonucu mallarını sattıkları kişiye dönüşen o adamdan hiçbir zaman haz duymamıştı ama şimdi onun kasasını talan etmeyi düşündüğüne neredeyse pişmandı. Hangi Allahın belası adamı o hale getirmiş olabilirdi? Ve neden? Yoksa Kalli Berolina'yı dolandırmayı denemiş, Kızıl Hugo da intikam mı almıştı? Gece gece uzun bir yol katederek Roederstrasse'ye giderken, Alex bunları düşünmüştü. Aklını çalıştıramayacak kadar yorulup, sadece uykuyu düşünmeye başlayana değin.

Geri dönerken hiç kimseyle karşılaşmamıştı. Neyse ki, o Kralle sıçanıyla da karşılaşmamıştı. Kendisine göz diken o pislik herifi bir defasında ancak bıçağı sayesinde başından savabilmişti. Fakat anlaşılan bugün Roederstrasse'de sürtmüyordu. Zaten Alex o

gece çok az odanın bir sahibi olduğunu fark etmişti. Oraya vardığında gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı; herkes uyuyordu. Alex her zaman yaptığı gibi merdivenden mümkün olduğu kadar uzak bir yer seçmiş, üzerine ceketini örtmüş, başının altına da kasketini yerleştirmişti. Biraz sonra da, aklında dönüp dolaşan bütün düşüncelere rağmen uyuyakalmış ve rüyasında Benny ile dans etmişti.

Kollarını tavana doğru uzatıp gerindi. Uzun uyumuş olamazdı; kendisini çok halsiz hissediyordu. Zemin bayağı sertti. Mutlaka B Dairesi'ne bir kere daha uğrayıp uyku tulumunu ve diğer eşyasını almalıydı. Sonra da kalacak yeni bir yer araması lazımdı. Bunu nasıl yapacağını daha bilmiyordu. Nerede boş bir daire olduğunu ya da bütün bir evin boş durduğunu, nerede terk edilmiş bir kulübe bulunduğunu ve hangi fabrikada güvenli şekilde kalınabileceğini Benny hep bilirdi. Bütün bunları nereden öğrendiği hakkında Alex'in hiçbir fikri yoktu ama bir şekilde bilirdi işte. Buna karşılık Alex aramaya nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Neyse, en kötü ihtimalle fabrika vardı. Şimdilik.

Lanet olsun, işi başından aşkındı ama bir türlü kalkmayı beceremiyordu. Vücudu içi kurşun doluymuş gibi ağır ve kaskatıydı.

Ne boktan bir gün! Ne boktan bir zaman! Ne boktan bir hayat!

Dağ gibi bir öteberi yığınını önünde sürükleyerek açılan kapı, menteşeleri gıcırdattı, zemini tırmaladı. Alex anında ayıldı, doğruldu ve eliyle cebindeki sustalı bıçağı aradı. Parmakları değer değmez kendisini derhal daha güvende hissetti. Eğer gelen o aptal, kendini beğenmiş domuz Kralle'yse, o yağ tulumunu hiç de hoş olmayan bir sürpriz bekliyordu.

Kapı aralığında uykudan buruşmuş bir yüz ve karmakarışık koyu renk saçlar belirdi.

"Günaydın Alex, bir izmaritin var mı?"

Alex bıçağın sapını bırakıp, tekrar köşeye çöktü. "Vicky! Ödümü patlattın. Öyle hırsız gibi giriyorsun... Kralle veya öbür götlerden biri geldi sandım."

"Affedersin. Bir ses duydum, bakayım dedim. Dün seni diğerlerinin yanında görmemiştim." Vicky yanına geldi. Karmakarışık saçlarının altında güzel bir yüzü vardı. Böyle uyku sersemi oldu-

ğu zamanlarda bile gözleri bir şeylere şaşar gibi kocaman açılırdı. Neye şaşıyorsa artık.

"Gece yarısı geldim," dedi Alex. "Kimler var?"

"Eh, Fanny, Kotze, Felix, birkaç kişi daha. Fazla kimse yok. Çoğu gitti. Benny nerede?"

Alex bir an konuşamadı. Benny'nin ölümünden bütün dünyanın veya en azından, eğer Roederstrasse'dekilere öyle denebilirse, arkadaşlarının haberi olduğunu düşünmüştü. Fakat Vicky'nin haberi yoktu elbette. Nereden olacaktı ki? Daha Alex bunu kimseye anlatmamış, Benny'nin ölümünden beri, Kalli hariç kimseyle konuşmamıştı. Vicky tabii ki Benny'yi soracaktı. Alex hep onunla gelmişti buraya, son aylarda her gün, her zaman yakınındaydı.

Alex, "Daha duymadın mı?" derken sesinin boğazından kısık çıktığını duydu. "KaDeWe'de olanları duymadın mı? Benny öldü."

"O siz miydiniz?" Vicky, Benny'nin ölüm haberi sanki dizlerinin bağını çözmüş gibi sırtı duvara dayalı şekilde kayarak Alex'in yanına oturdu. "Lanet olsun," dedi. "Bula bula, her zaman o kadar tedbirli davranan Benny'yi buldu. Ne boktan iş!"

Yumruğunu bir daha, bir daha duvara vurdu. Sonra hakikaten gayet sessiz ve hiç konuşmadan ağlamaya başladı. Alex titreyen kıza sarıldı. Vicky'yi nasıl yatıştıracaktı? Ona ne diyebilirdi? Kendisinin de inanamadığını mı söyleyecekti? Benny'yi polislerin öldürdüğünü mü anlatacaktı? Bir sıçan, bir böcek, zararlı bir böcekmiş gibi onu öldürdüklerini... Alex, Benny ve Vicky gibi insanlara sadece polislerin değil, daha çok sayıda insanın birer zararlı böcek muamelesi yapabileceğinden kuşku duymuyordu. Bu dilenen ve hırsızlık yapan pis piçler ortadan kaldırılırsa sokağın görüntüsünü bozamaz, düzgün vatandaşlar onlara sokaklarda serserilik yapmak yerine çalışmalarını söylerken çenelerini ardına kadar açamazlardı. Gerçeklerden haberleri var mıydı acaba? Bu kentte çok fazla insan, çok az iş vardı. Tıkınmak için gerekenden fazla yiyecek vardı ama satın alacak para yoktu. Bir insanı kimse istemezse, o insan ne yapacaktı ki? Bir şekilde yaşamak zorundaydı. Vicky ve tanıdığı birkaç başka kız gibi fahişelik yapmak ise asla onun yapacağı iş değildi. Kralle gibi, hatta ondan çok daha beterlerinin para karşılığı ona her istediklerini yapabileceklerini düşünmek bile Alex'i öfkelendiriyordu. Hayır,

öyle bir herife iş o aşamaya geldiğinde bıçak çekerdi, başka bir şey söz konusu olamazdı. Sıkışınca insan parasını bu yolla da kazanabiliyordu, noel pazarında pantolonunu kesip, cüzdanını aldığı yağ tulumunda denemişti, biliyordu. Bu paranın sokak hayatına başlangıç sermayesi olacağını ise o günlerde henüz bilmiyordu.

Vicky sessizce hıçkırmayı bitirmiş, yeniyle yüzündeki gözyaşlarını siliyordu. "Affedersin" dedi. "Fakat Benny... Onu çok severdim, biliyor musun?"

"Tabii biliyorum. Ben de çok severdim."

"İnanamıyorum! KaDeWe'ye gittiniz demek!" Vicky'nin gözleri olduğundan da fazla büyüdü. "Fakat öyleyse aynasızlar şimdi senin de peşindedir?"

"Onlar bir oğlan arıyor."

"Üstelik yaralısın," dedi Vicky Alex'in sargılı bileğini işaret ederken.

"Ufak bir hatıra. Ciddi bir şey değil. Benny sardı."

Vicky başka bir şey sormadı. Benny'nin gömlek kumaşını o da tanımıştı anlaşılan. "Şimdi hakikaten bir taneye ihtiyacım var," dedi. "Var mı?"

"Ne?"

"İzmarit. Bir izmaritin var mı?"

Alex, içinde Manoli'lerin durduğu teneke kutuyu ceketinden çıkardı. Bir tane daha kalmıştı.

Vicky ıslık çaldı. "Nefis bir tütün," dedi. "Nereden buldun?"

"Benny buldu."

"A, bunu bilmiyordum!" Vicky korkuyla baktı. "Kim bilebilirdi ki? Onu almayayım senden."

"Nasıl olsa bitmeleri gerek. Ben bu salak sigaraları artık görmek istemiyorum." Alex teneke kutuyu tepetaklak edince son Manoli avcuna düştü. "Gel paylaşalım," dedi. Paylaşmak. Her zaman Benny ile yaptıkları gibi. Onun çaldığı bu son sigara için uygun bir sondu bu.

Vicky cebinden bir kibrit kutusu çıkarıp ateş verdi. Alex iki nefes çektikten sonra sigarayı ona uzattı. Vicky dumanı açlıkla içine çekti; ancak ikinci nefesten sonra tadına varmaya başladı. İki kız konuşmadan oturup sigara içti. Alex kendisini yavaş yavaş da-

ha iyi, her şeyden önemlisi de daha az yalnız hissediyordu. İnsanın uyandığında kaldırıp atamadığı siyah ve kurşundan bir yorgan gibi üzerine yayılmış olan keder ansızın kaybolmuştu.

"Ne zaman toprağa verilecek?" dedi Vicky birden sessizliğin orta yerinde.

"Toprağa vermek mi?" Alex bunu daha hiç düşünmemişti. Benny ölmüştü ama cesedinin hâlâ bir yerlerde durduğu, herhalde aynasızların orada olması ve tabii bir gün toprağa verilmesi gerekeceği gibi şeyler ancak şimdi Vicky'nin sorusuyla aklına gelmişti. "Ben ne bileyim ne zaman toprağa verileceğini," dedi. "Aynasızlara gidip soramam ki. Onlar daha adını bile bilmiyordur. Gazetede yaşını bile yanlış yazmışlardı."

"O zaman nasıl gömecekler? Adını filan bile bilmeden?"

Alex omuz silkti. "Bilmem. Bulurlar herhalde. Aynasız değiller mi?"

"İyi ya. Benim tanıdığım aynasızlar bunu beceremeyecek kadar aptal. Hem bizlerden birini mezar taşına isim yazmadan gömmek onların umurunda bile olmaz."

"Benny'nin doğru dürüst bir mezarı bile olmayacak mı diyorsun?"

"Ne bileyim. En azından ismini bilseler daha iyi olur herhalde, değil mi?"

"Aynasızlara adını söylemek... bu... onu ispiyonlamak gibi bir şey olmaz mı?"

"Bu dediğin saçmalığın dik âlâsı!" Birden Vicky çok kararlı konuştu. "Birisinin aynasızlara onun kim olduğunu söylemesi lazım. Dostluk bunu gerektirir. Onun için yapabileceğimiz son şey."

"Bilmem ki... Ben yapamam..."

"Bana telefon kulübesi için bir Groschen verebilirsen, ben senin adına hallederim. Aynasızları arar, Benny'nin kim olduğunu söylerim. O zaman hiç değilse doğru dürüst bir mezarı olur. Üzerinde adı yazar."

"Ben..." Birden Alex gözyaşlarının yeniden gözlerine hücum ettiğini hissetti. Bu his durup dururken gelmişti, konuşmayı sürdürebilmek için kendini toparlaması gerekti. "Soyadını bile bilmiyorum ki," dedi.

Vicky onu yatıştırdı. "Merak etme, ben bulurum. Galiba Kotze'yle o aynı yetimhanede kalmışlardı."

17

Koridora koydukları yazı masası bayağı fiyakalıydı. Emniyet Müdürü Grzesinski'ninkinden bile daha havalıydı. Rath bu büyük, kakmalı yazı masasına kurulmuştu. Masanın üzerinde, içinde hâlâ yaklaşık bir düzine Overstolz bulunan –bu defa hazırlıklı gelmişti– sigara tabakasının haricinde içi dışı okunmuş iki gazete ve onların yanında da bir fincan kahve, bir bardak su ve yarısı dolu bir kül tablası duruyordu. Hakiki bir canavarı andıran bu yazı masası daha dün Goldstein'a giderken hemen asansörlerin yanında, 301 numaralı süitin kapısının mükemmel göründüğü bir yerdeydi.

Bir gün önce yaşadığı sıkıntılar üzerine Rath izleme taktiğini değiştirmişti. O sabah rapor verirken, Rath karşılaştığı bütün güçlükleri ona aktarmasına rağmen Weiss daha fazla adam vermeye razı olmamıştı. O da bu yüzden değişiklikler yapmıştı: Madem fark edilmemenin bir önemi yoktu, o zaman açık açık hedefin kapısının önüne de yerleşebilirlerdi. Herhalde dekoratif amaçlarla oraya konmuş olan masa da, ne amaçla oraya konmuş olursa olsun, bu izleme görevi için idealdi. Gerçi servis lobideki kadar mükemmel değildi, kül tablası üç dakikada bir boşaltılmıyordu ama hiç değilse buraya da kahve söyleyebilmiş ve bir belboy ısmarladıklarıyla birlikte hiç itiraz etmeden *Tageblatt* ve *Vossische*'yi de getirmişti. Rath burada kendini çok rahat hissediyordu. Üstelik sık sık Gräf'le nöbet değiştirdikleri için bütün gün aynı noktada pineklemesi de gerekmiyordu.

Asansör kapısı tınlayarak açıldı. Ufak tefek bir adamın koluna girmiş şık bir hanım meraklı bakışlarla yazı masasının önünden geçti. Rath kadının arkasından baktı. Her değişiklikten memnun kalıyordu. Özellikle de değişikliğin kalçaları güzel olduğunda... Bir öksürük duyup döndü. Yanında, şayet yerden bitmediyse diğerleriyle beraber asansörle gelmiş olması gereken zayıf bir adam duruyordu.

"Günaydın," diyen Rath ayağa kalktı.

Otel detektifi ekşi bir gülümsemeyle elini sıktı. "Dün konuşmamız yarım kaldı," dedi. "Sizi lobide aradım ama sonra meslektaşınızdan burada olduğunuzu öğrendim."

Rath başını salladı. "301 numaralı odayı en iyi gören yer."

"Fakat pek dikkat çekmeyen bir yer olmadığını söylememe izin verin."

"Önemli olan dikkat çekmemek değil, etkili olmak," diye vazifesini açıkladı Rath.

"Güzel." Grunert bir kere daha ekşi turşu gibi gülümsedi. "Nezaket gösterip, artık bana neler olduğunu açıklarsanız size teşekkür borçlu olurum."

"Şimdi size vereceğim bilgilerin hepsinin aramızda kalması gerektiğini biliyorsunuz, değil mi? Çok gizli tutulmalı!"

Grunert başıyla onayladı. "Kuşkusuz."

"İyi. Her şey çok basit. Değerli misafiriniz Abraham Goldstein'ın bir Amerikan organize suç teşkilatının üyesi olduğu yolunda ciddi bir şüphe var, bu nedenle de Prusya polisinin gözlemi altında bulunuyor. Berlin'in Chicago'ya dönmesini istemeyiz herhalde, değil mi?"

Rath bu son sözleriyle havayı biraz yumuşatmayı ummuştu ama Grunert yine yüzünde sanki fena halde midesi ekşimiş gibi bir ifadeyle ona bakıyordu. Belki de midesi hakikaten ekşimişti.

"Peki bu ciddi şüphenin... dayanağı nedir?" diye sordu detektif.

"Bunu size söyleyemeyeceğimi, bunun kriminal polisin gizli kalması gereken bilgilerinden olduğunu anlayışla karşılarsınız herhalde."

Otel detektifi alnını buruşturdu. "Şüphelerinizin temelinde yatan tek neden Mister Goldstein'ın Musevi inancına bağlı olması değildir umarım."

"Sanırım bu konuda içinizi rahatlatabilirim," dedi Rath. "Mister Goldstein'ın izlenmesi emrini veren bizzat Emniyet Müdür Yardımcısı Doktor Weiss."

Grunert memnuniyetle başını salladı. Yahudi olan Bernhard Weiss'ı anti-semitizmle itham etmek gerçekten komik olurdu. Bu kurum böyle şeyleri ciddiye alıyordu. Yahudi konuklarının il-

kel bir anti-semitle aynı çatı altında gecelemesini istemediği için *Excelsior*'un Adolf Hitler'i bile bir defasında kapının önüne koyduğu dilden dile dolaşıyordu.

"Komiser Bey," dedikten sonra otel detektifi bir daha öksürdü. "İlke olarak Herr Goldstein'ı izlemenize itirazımız yok, güvenlik güvenliktir. Her ne kadar ben, samimi konuşayım, sizin o sözde ciddi şüphenizin doğru çıkmayacağına inansam bile bu böyle. Fakat aldığınız tedbirlere ne kadar saygı duysam da, sizin de dikkat çekmemeye çaba göstermenizi rica edeceğim..."

"Tabii."

ve korkarım, bu açıdan bakıldığında izlemek için seçtiğiniz yer biraz fazla göze batıyor. Otelimizde kalan ve sizin neden bütün gün bu yazı masasında oturduğunuzu merak edebilecek diğer konuklarımızın fazla gözüne batıyor."

"O halde onlara, onları tatmin edecek bir yanıt vermemiz lazım. Fakat ben, sadece birkaç müşteri merak edecek diye burayı terk etmeyi düşünmüyorum."

"Tatmin edici bir yanıt," dedi Grunert. "Ben de tam bunu önerecektim. Kütüphaneden size birkaç kitap ile kalem ve kâğıt getirteyim. O zaman misafirimiz olan ve bu yazı masasında ilham bulan bir yazar olursunuz..."

"Yazar mı?" Rath kuşkulu gözlerle adamı süzdü. "Buna kim inanır?"

"Ben aşağıda, lobide bu yönde bir dedikodu yayarım. O zaman kısa sürede bütün otel öğrenir. Bu konuda sevgili Teubner'e güvenebilirsiniz."

"Ben yazmaktan anlamam ki, suçlu avlarım ancak!"

"O zaman polisiye roman yazarı deriz. Bu uyar. Yeni romanınız da bir otelde geçiyor olur."

Yarım saat kadar sonra Reinhold Gräf, kuyruk sallayan siyah bir köpeğin tasması elinde, asansörden indiğinde kitap yığınına ve o sırada şefinin içine bir şeyler çiziktirdiği deftere hayretle baktı.

"Artık asansöre her giren çıkanı kayıt mı ediyorsun? Yoksa duvar kâğıtlarının motiflerini mi resmediyorsun?"

"Belli olmuyor mu? Ben burada gizli gizli son eserini kaleme alan ünlü bir yazarım."

Gräf omzunun üzerinden ona baktı. "Bana sorarsan daha çok duvar kâğıdı motifine benziyor."

Gerçekten de kâğıdın üzerinde sadece çöp adamlar ve gerçeküstü motifler görülüyordu.

"Henüz ilham bulamadım da ondan," dedi Rath. "Dışarda senin işler nasıl gitti?"

"Kirie çişini uslu uslu yaptı, şayet merak ettiğin buysa. Goldstein da binanın dış cephesinden kaçmayı denemedi. Sanırım, bir defa onu pencerede gördüm. Fakat beni tanıdığını sanmam. Ya sen? Arkadaşımız ortaya çıktı mı?"

Rath başını iki yana salladı. "Şimdiye kadar sadece otel detektifi ortaya çıktı. Benim burada yazar rolü oynamam da onun harika fikri. Oteldeki diğer misafirlerin meraklanmaması için. Fakat Goldstein uyanık olmalı. Temizlikçi kızı içeri aldı."

"Kahvaltı etti mi?"

"En fazla temizlikçi kızı yemiş olabilir, onun haricinde odasına hiçbir şey getirtmedi."

Sanki çağrılmış gibi 301 numaralı odanın kapısı açıldı ve temizlikçi kız çıktı, iki polise kısaca bir göz attıktan sonra koridorda görüş alanlarından çıktı. Kız daha yeni ortadan kaybolmuştu ki, asansörün kapıları açıldı ve o kata servis yapan garson bir servis masasını önü sıra iterek 301 numaralı odaya girdi.

"Galiba kahvaltıda hakikaten temizlikçi kızı yedi," diye fısıldadı Gräf.

Rath omuz silkti. "En azından keyfine bakıyor." Gräf'e baktı. "Burada dikilip durmasan daha iyi olur. Yoksa seni ünlü yazarın sekreteri sanırlar. Köpeği bana bırak ve git biraz hareket et. Binanın dış cephesini gözden kaçırma. Sakın Goldstein balkondan balkona atlamaya kalkmasın."

Gräf başını salladı. "Nöbeti senden ne zaman devralayım?"

"Birde diyelim. Zaten o zaman Kirie'nin de yine çişe gitmesi gerekir."

Kriminal sekreter gideli belki on beş dakika olmuştu ki, bu defa bizzat Abraham Goldstein 301 numaralı odanın kapısında belirdi ve kapıyı arkasından özenle kilitledi. Rath'ın yazı masasında oturduğunu görünce bir an durdu, sonra kahkahayı bastı.

"Günaydın officer! Bu ne manzara? Ofisinizi buraya mı taşıdınız?"

"Ne yapayım, size yakın olmaktan hoşlanıyorum," diyen Rath üzerine bir şeyler karaladığı defteri kapattı. "İyi uyudunuz mu?"

"Teşekkür ederim, mükemmel uyudum." Goldstein gerindikten sonra asansörü çağırdı. "Güzel bir güne benziyor. Haydi gidelim o zaman. – *Gidelim* diyorum, çünkü kesinlikle bana yine eşlik edeceksinizdir."

Rath köpeğin tasmasını kaptı.

"Polis köpeği mi?" diye sordu Goldstein ve Kirie'yi işaret etti.

Kapı açılınca asansöre bindiler.

"Göründüğünden tehlikelidir," dedi Rath. "New Yorkluları yakalamak üzere eğitilmiştir."

"Size Brooklynli olduğumu söylememiş miydim?"

"Orası köpeği ilgilendirmez."

Onlarla aynı asansörde bulunan bir hanım ikisini baştan aşağı süzdü. Belboy ise boş boş önüne bakıyordu.

"Arabanız ne durumda?" diye sordu Goldstein. "Tamir edildi mi?"

Bu oturmuştu. Rath öfkesini içine atıp sustu. Bu götün seni provoke etmesine izin verme.

Belboy, "Zemin kat" deyip kapıyı açtı. Sadece kadın terk etti asansörü. Rath ve Goldstein bodrum katına indi. Goldstein hemen tünelin yolunu tuttu.

"Gün ışığına ne itirazınız var?" diye sordu Rath.

"Ne yapalım, ben yeraltı dünyasını seviyorum."

Fakat Kirie yeraltı dünyasını sevmiyordu. Köpeği hareket ettirmek için Rath tasmayı çekiştirmek zorunda kalıyordu. Ancak merdivenlerden çıkmaya başlayıp, gün ışığını gördüğünde köpek de tekrar hızlandı.

Goldstein taksi durağına yöneldi.

Eliyle sıranın başındaki taksiyi çağırırken, "Officer, sizi taksiye benimle birlikte binmeye davet etmezsem bozulmazsınız umarım, ama bu oyunun kurallarına aykırı olur," dedi.

Rath ikinci taksiye bindi. Şoför okuduğu gazeteden başını kaldırırken keyifsizdi.

Hiçbir zaman bir arabaya kendi arzusuyla binmeyen köpeği güçlükle arka koltuğa iteleyen Rath'a, "Nereye?" diye sordu.

"Şu öndeki taksiyi takip edin," dedi Rath mızmızlanan Kirie'nin yanına oturduktan sonra.

"Ciddi misiniz?" Taksi şoförü dikiz aynasından kuşkuyla ona bakıyordu. "Böyle şeyler sırf filmlerde olur sanıyordum."

"Artiste benzer bir halim mi var?" Rath polis kimliğini gösterdi.

"Tamam, tamam."

O sırada Goldstein'ın taksisi park ettiği yerden yola çıktı, Rath'ın şoförü de gaz verdi. Komiser yan camdan bir belboyun koca koca bir yığın bavulla boğuştuğu kaldırıma baktı. Kendisine tanıdık gelen bir paltoyu son anda fark etti. Amerikalı! Hay Allah belanı versin! Goldstein taksiye binmemişti! Veya hemen inmişti! En azından taksiyi içinde yolcusu olmadan yola çıkarmıştı!

"Dur," dedi Rath.

"Efendim?"

"Dursanıza, lanet olsun!"

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Üç metre oldu daha. Diğer arkadaşı izleyeceğim sanıyordum."

"Gerek kalmadı. Haydi, durun artık!"

Taksi şoförü arabayı sağa çekip durana, ücret olarak bir marka razı olana –"Şimdi yine sıranın sonuna geçmem lazım! Bunun için fatura filan da vermem ha!"– ve Rath nihayet köpeğiyle inene kadar geçen süre sonsuz gibiydi. Goldstein sırra kadem basmıştı. Adam gara sıvışmış olmalıydı.

Rath küfürü basıp, zavallı Kirie'yi ardı arkasınca Anhalt Garı'nın dev boyutlu ön salonuna sürükledi. Sayısız kafa, sayısız şapka... Rath etrafa bakındı. Nihayet kalabalıkta açık renk bir fedora şapka keşfettiğinde rahat bir nefes aldı. Hakikaten Goldstein'dı. Bir bilet gişesinin önünde kuyruk bekliyordu. Tekrar ortadan kaybolmasına fırsat vermeden Rath yanına vardı.

"Sizden çabuk kurtulmak gerçekten mümkün değil," dedi Goldstein.

"Size baştan söylemiştim." Rath, nefes nefese kaldığını çaktırmamaya çalışıyordu.

"Yoksa köpek bunun için mi yanınızda? İzimi kaybettirecek

olursam beni kokumdan bulması için..."

"Her neyse, izinizi kaybettiremediniz. Önemli olan o."

"Yavaş yavaş sinirime dokunmaya başladığınızı biliyor musunuz?"

"İyi," dedi Rath. "Demek her şeyi doğru yapıyorum."

"En azından, peşimde sizinle kenti gezmekten daha güzel şeyler olabileceğini düşünüyorum. O zaman burada kalmayı tercih ederim."

"Öyle yapın."

Goldstein kuyruktan çıkıp, ana giriş kapısına yöneldi. Az sonra yine Askanischer Platz'a dönmüşlerdi. Bir ağacın altında bankta oturan Gräf onları görmüştü. Bakışları sorularla doluydu. Rath kriminal sekretere eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı: "Mesele yok, her şey yolunda."

"Meslektaşlarınızdan biri mi?" diye sordu Goldstein. "Dün de dikkatimi çekmişti."

"Sizi şahsen tanıştıramadığım için üzgünüm."

Goldstein salına salına meydanda yürüyüp, etrafa baktı, Rath da aynısını yaptı. Europahaus'ta yine işçiler çalışıyordu. Yüksek binanın etrafına, önümüzdeki günlerde üzerine kentin en büyük ışıklı reklam panolarından birini kuracakları dev gibi bir iskele inşa etmişlerdi. Gelip geçen meraklılar sık sık durup, yukarıya bakıyor, işçilerin çelik iskele üzerindeki akrobatik hareketlerini ve neon lambaları monte etmelerini seyrediyordu. Goldstein da yukarı baktı.

"Manhattan'daki şantiyelerin bundan daha şaşaalı olduğunu söylemem lazım," dedi. "Orada çalışmak için yüksekte başınızın hakikaten dönmemesi gerekir.

"Bulunduğum yükseklik bana yetiyor da artıyor bile," der demez kendine kızdı Rath. Bu Amerikalıyla gevezelik etmeye neden bu kadar meraklıydı? Adam hiçbir ayrıntıyı atlamıyor, etrafında olan biten her şeyi en ince teferruatına kadar görüyor ve muhtemelen duydukları arasında bulunan en ufak bilgileri bile hafızasına kaydediyordu.

"Yükseklik korkunuz mu var?" diye sordu Goldstein da zaten hemen. Rath başka bir şey söylemedi, hatta öfkesinden artık işçile-

re bile bakmadı. Weiss kendisini bu görevden ne zaman alacaktı? Bir daha ne zaman gerçek bir cinayet vakası soruşturacaktı?

"Bir fincan kahve içelim mi?" diye sordu Goldstein ansızın. "Ben ısmarlıyorum."

"Teşekkür ederim ama kabul edemem."

Goldstein sırıttı. "İyi de, bir yerde bir kahve içecek olsam nasılsa gelip masama oturacaksınız," dedi. "Kendi kahvenizi illa kendiniz ödemek istiyorsanız, siz bilirsiniz."

Az sonra *Café Europa*'da oturuyorlardı. Tam da Rath'ın Charly ile ilk akşamını geçirdiği yerde. Bu saatte henüz kimse dans etmiyordu. Buna karşılık çatıdaki bahçede büyük bir kalabalık vardı. Önlerindeki masada iki çanak kahve duruyor, Rath da, Amerikalının Almanya'daki demlik kahve kültürsüzlüğünün kurbanı olmasına için için seviniyordu. Hiç de sert olmayan bir kahve incecik demliklerde servis edilir, ya ikinci fincan soğuk içilmek zorunda kalınır ya da ilk fincan içilirken insanın ağzı yanardı. Bazen ikisi de olurdu.

Fakat Goldstein demlik hakkında yorum yapmadı. Fincanını doldurduktan sonra, "Şahsen sizinle bir alıp veremediğim yok," dedi. "Fakat beni rahat bıraksanız ikimiz için de daha iyi olacak. Öyle olsa, belki arabanızı tamirhaneye götürmek zorunda kalmayacaktınız."

"O konuda ne biliyorsunuz?" Rath, Goldstein'ın bu konuyu bu kadar rahat açmasına kızmıştı.

"Tek bildiğim, *benim* arabamı öyle kimsenin dikkat etmediği bir yerde bırakmayacağım. Hele bir de öyle güzel bir arabaysa... En azından taksi şoförünün bana tavsiyesi bu şekildeydi."

"Sizi rahat bırakmam mümkün değil, görevim bu," dedi Rath. "Bu durumda kayıpları da sineye çekmek gerekiyor."

"Ben Amerikalıyım, biliyorsunuz." Goldstein aşırı sıcak kahveyi karıştırıyordu. "Belki bir Alman olarak bunu anlayamazsınız ama benim için her şeyden önemli olan özgürlüğümdür. Benim özgürlüğüm. Özgürlüğüm elimden alınırsa, hoş olmayan şeyler yaparım. Sadece haberiniz olsun isterim."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz? Polislerin durup dururken kurşunlandığı Amerika'da değiliz."

"Sanırım ülkem hakkında yanlış bir imaja sahipsiniz. Bir gün oraya gitmenizde yarar var."

"Ülkenizi tanıyorum."

Goldstein sustu ve sigarasından bir nefes çekti. Rath kendine kızdı. Devamlı provokasyona gelip, Amerikalıyı hiç de ilgilendirmeyecek bilgiler veriyordu. Sigara tabakasından bir Overstolz çıkardı.

"İlginç bir marka," dedi Goldstein. "Bir tane alabilir miyim?"

Rath tereddüt etti.

"Haydi! Ben sizden bir şey aldığım zaman rüşvet olmaz herhalde. Hem dün bir Camel içmiştiniz."

"Buyrun."

İki adam bir süre sessizce sigaralarını tüttürüp, kahvelerini içti.

"Hâlâ anlamıyorum" dedi Goldstein. "Bana böyle davranmanızı gerektirecek ne yaptım?"

"Yanlış zaman kipi kullanıyorsunuz. Mesele ne suç işlediğiniz değil, ne suç işleyebileceğiniz."

"Alman polisinin çalışma tarzı bir garip. Demek sizden kurtulmak için yapabileceğim hiçbir şey yok?"

"Olmaz olur mu? Geri gidin."

"Daha iyi bir fikrim var. En iyisi, şefleriniz bu işin ne kadar aptalca olduğunu anlayıp, sizi geri çekene kadar beklemek."

18

Alex Büschingstrasse'de durmuş, etrafı kolluyordu. Cep saati yukarıda, B Dairesi'ndeki diğer eşyanın arasında olduğu için saatin tam kaç olduğunu bilmiyordu ama yaklaşık yarım olmalıydı. Pencerelerden dışarı soğan, lahana ve kızarmış sosis kokusu sızıyordu. Öğle yemeği saati. Öğle yemeğinden birkaç lokma kapmak istedikleri için *Heilsarmee* binasının kapısı önünde bekleşen birkaç hırpani haricinde Büschingstrasse hemen hemen tamamen boştu. Alex, B Dairesi'ne giden avlunun da ıssız olmasını umuyordu.

Kalan son parasıyla Vicky'ye halde bir kahve ısmarlamış, kendisine altılık bir Juno hediye etmiş, sonra da Büschingstrasse'ye gel-

mek üzere 66'ya binmişti. Bu uygun zamanı kaçırmak istemiyordu. Kapıcı ve o baş belası moruk Karsunke'yle karşılaşmak istemiyorsa öğle saatleri en uygun zamandı. Eskiden bu saatlerden Benny ile de yararlanmışlardı. Gereksiz sorulara cevap vermek zorunda kalmak istemeyen biri için en iyi çözüm, akşam geç saatte içeri girip, öğle saatlerinde çıkmaktı. Kapıcı kendisine hakikaten nereye gittiğini sorduğunda da öğle saatleriydi. Benny'nin öğrettiği cevabı vermişti: Arka avluda oturan Grünberg'lere. Bu ismi posta kutularında görmüşlerdi.

Fakat artık Karsunke kapıcıyı uyandırdığı için bu bahanenin faydası kalmamıştı. Yani, son bir defa içeri girip eşyasını alacaktı. Ondan sonra bir daha B Dairesi'ne gelmek yoktu. Kapıcı çatı arasını istediği gibi ve uzun uzun arayabilirdi.

Alex karşı kaldırımda durmuş, avlunun giriş kapısından içerisini izliyordu. Eşyası orada, arka tarafta, hemen çatının altındaydı. Sadece uyku tulumu değil, bütün özel eşyası da ufak bir teneke kutunun içindeydi. Bir de, Benny'nin bir hazine gibi sakladığı resimler. Avlu boş gibiydi. Kimsecikler görünmüyordu. Az önce halı dövme çubuğunun altında oynayan çocuklar bile şimdi ortada yoktu. Yavaş yavaş içeri girme zamanı geliyordu. *Heilsarmee* binasının önündeki kuyrukta sadece üç kişi kalmış olması ona öğle yemeğinin sonsuza kadar sürmeyeceğini hatırlatıyordu. Alex derin bir nefes aldı, kapıcıya ve gönüllü ispiyoncu kadının iştahının açık olmasına dua etti ve karşıya geçti. Tam kemerli kapının önüne gelmişti ki, komşu binanın kapısı açıldı ve birisi dışarı çıktı.

Bir toplum polisi.

Alex mavi üniformaya bir kâbus görür gibi baktı. Sonra adamı tanıdı. Hay Allah, bu civarda onun ne işi vardı? KaDeWe batıdaydı, burası Friedrichshain'dı.

B Dairesi'ne artık gidilemeyeceği kesindi. Aynasızın da kendisini tanıyıp tanımadığından henüz emin değildi. Toparlanıp yön değiştirdi ve sanki avludan çıkıyormuş gibi aniden sapıp, adama arkasını döndü, elinden geldiğince sakin ve dikkat çekmeden sokakta yürümeye başladı. Lanet olasıca adamın burada ne işi vardı? Burası onun bölgesi değildi ki!

"Hey, kızım, bekle bir dakika!"

Alex durdu ama ancak adamın onun yüzünü göremeyeceği kadar döndü. "Ben mi?" diye sordu.

"Demin şu evden çıkmadın mı? Sana birkaç sorum olacak."

Ona yüzünü dönemezdi. Üç gün önce onu oğlan kıyafetleri içinde görmüş olsa bile hemen tanırdı! "Kusura bakmayın, acelem var," dedi ve yoluna devam etti. "Geç kaldığımda şefim acayip sinirleniyor."

"Bir dakika küçükhanım!"

Alex toplum polisinin yaklaştığını duydu ve bir daha arkaya dönmeden adımlarını sıklaştırdı. Koşmaya cesaret edemiyordu. Daha ne yapacağına karar vermeye fırsat bulamadan adamın elini omzunda hissetti. Eli kendiliğinden cebindeki sustalı bıçağı kavradı.

"Sadece bir bilgi almaya ihtiyacım var," dedi toplum polisi. "Uzun sürmez. Bu civarda yaşayan bir oğlan hakkında. Daha doğrusu iki oğlan."

Alex döndü. Başka şansı kalmamıştı. Ancak, taşradan gelmiş utangaç ve masum bir kız gibi gözlerini yere dikti.

"Buradaki oğlanları hiç tanımıyorum," dedi. "Annem izin vermiyor."

Adamın eli Alex'in çenesini kavradı ve yüzünü kaldırdı.

"Bana baksana, seninle tanışmıyor muyuz?"

Artık adamın yüzüne bakıyordu. O kadar yakından bakıyordu ki, o alnın ardındaki beynin yavaş yavaş bir şeyleri anlamaya başladığını hissediyordu. "Eyvah, ayakkabım," dedi aceleyle ve öne eğildi.

Lanet olsun! Adam onu tanımıştı? Ya da tanıması an meselesiydi. Bu göt, bu katil! Sol eliyle ayakkabılarını kurcalarken, sağ eliyle de paltosunun cebinde sustalı bıçağı açtı.

Acımak yoktu! Bu domuzun eline Benny'nin kanı bulaşmıştı!

Adamın elini tekrar omzunda hissettiği anda artık bunun geri dönüşü olmadığını anladı. Tek şansı vardı. Çömeldiği yerden aniden fırladı, bıçağıyla adamın yüzünü bir baştan bir başa çizdi ve elini adamın pençesinden kurtardı. Aynasız, acıdan çok şaşkınlıktan bir çığlık attı. En azından saniyenin binde biri kadar bir süre üzerine felç inmiş gibi kıpırdamadan durup, önce iki elini birden

yüzüne bastıran, sonra da gözlerine inanamadan kan içinde kalan ellerine bakan toplum polisini izleyen Alex öyle sandı.

Adam ellerini bıraktı, koşsana!

Fakat koşamıyor, gözlerini adamdan alamıyordu.

Polisin sağ yanağından ve burnunun kenarından kan akıyor, olanlara inanamayan öfkeli gözlerle Alex'e bakıyordu. Bu, Alex'in KaDeWe'de gördüğü aynı öfkeli suratttı.

Nihayet koşmaya başladı. Bu herif karşısında bir şansı olup olmadığını bilmiyordu ama koşmaktan başka bir seçenek de aklına gelmiyordu. Koş, koş, koş, olabildiğince hızlı koş. Adamın arkasından seslendiğini duydu, fakat koşmaya devam etti.

"Dur, kıpırdama, polis!"

Kıçımı yalarsın, diye düşündü, beni yakalamak istiyorsan koşman lazım, yağ tulumu!

Adam arkasından bir daha bağırdı ama araları açılıyordu. Yoksa aynasız durmuş muydu? Ancak ondan sonra bağıran adamın ne dediğini idrak etti.

"Polis! Derhal durun, yoksa ateş açacağım!"

Ciddi olamazdı! Yoksa bu numarayı yutacağını mı sanıyordu? Koşmaya devam etti. Sokağa gerçekten bir mermi çarptığında içgüdüyle eğildi. Seken kurşun vınlayarak havaya uçtu. Gerçi aynasız sokak lambasının direğine isabet ettirmişti ama ateş etmişti, hakikaten ateş etmişti! Güpegündüz, şehrin ortasında! Tabii vaziyet uygundu. Sokakta kimsecikler yoktu. Herkes öğle yemeğindeydi. *Heilsarmee* önünde bile kuyruk bekleyen yoktu.

Hiçbir şahit yoktu.

Lanet olsun, pencerelere koşun, diye içinden geçirdi Alex, çözün peçetelerinizi, pencerelere gelin, kapının önüne çıkın! Adamın böyle uluorta ateş etmesine izin vermeyin. Fakat tabii kimse gelmediği gibi, şayet o anda dışarıda olan biri varsa, en geç silah sesinden sonra o da tabanları yağlamış olmalıydı. Bu kentteki insanların etrafa ateş açan aynasızlarla çok kötü tecrübeleri vardı.

Alex sık sık istikamet değiştirmeye, Landsberger Strasse'ye, trafik gürültüsünün geldiği yere doğru zikzaklar çizerek koşmaya başladı. Barnimstrasse'yi geçerken kısaca ardına baktı. Aynasız belki yüz metre arkasında durmuş, yine nişan alıyordu. Alex ken-

dini kenara attı. Aynı anda da silah patladı. Yana doğru yuvarlanıp, bir an sonra tekrar ayağa fırlarken, bir merminin vınladığını duyduğunu sandı ama rüzgâr sesi olsa gerekti. Talihsiz şekilde yaralı elinin üzerine düşmüş olmalıydı, eli ağrımaya başlamıştı ama o sırada bu da önemli değildi.

Adam hakikaten onu bir tavşan gibi vurmak istiyordu!

Nihayet Büschingplatz'a vardı, nihayet civarda yine insanlar vardı. Yayaları ite kaka aralarına daldı ve geçen arabalara elinden geldiği kadar dikkat ederek, koşar adım Landsberger Strasse'den karşıya geçti. Caddenin karşı tarafında papyonlu bir adamı neredeyse devirecekti. Adam kafasını sallayıp, okullardaki trafik eğitiminin yetersizliği hakkında aptalca bir yorum yaptı.

Landsberger Strasse'den aşağıya, Alex'e doğru koşarken, peşindeki adamın bir kez daha bağırdığını işitti. Fakat bu sefer içerik farklıydı. "Tutun şu kızı!"

Alex hızla arkasına baktı. Mavi üniformasıyla ve suratı kan içinde orada duruyordu. Artık öfkesini kontrol altına almıştı. Burada ateş etmeye cesaret edemezdi. İnsanlar ona bakıyor ama toplum polisinin çağrısına kimse uymuyordu. Daha az önce kafa sallayan papyonlu adam sanki bütün gün, ne kaçan ne de kaçmayan, herhangi bir kız görmemiş gibi başını kasten başka yöne çevirmişti.

Alex ara vermeden caddeden aşağı koşmaya devam etti. Mavi üniformalı hâlâ caddenin karşısındaydı. Önce trafiğin içinden karşıya geçmek zorundaydı. Fakat henüz ondan kurtulmuş sayılmazsın, daha değil! Koşmaya devam!

Gücünün yavaş yavaş tükendiğini hissediyor, böğrüne batan sancıları görmezden geliyordu. Koşarken bir daha dönüp, arkasına baktığında, aynasızın karşıya geçtiğini gördü. Silahını yerine yerleştirmişti.

Lanet olsun, nasıl kurtulacaktı bu adamdan? Nihayet, bir türlü bitmek bilmeyen evlerin ardından yolu kesen bir sokağa geldi. Alex aniden sola döndü. Burada adam onu şimdilik göremiyordu. Fakat nereye gidecekti? Nefes nefese, bir yandan koşuyor, diğer yandan da etrafı inceliyordu. Ne uygun bir avlu girişi, ne de açık bir bina kapısı vardı. Sokak tabelasında *Kleine Frankfurter Strasse* yazıyordu. Sokağın sonunda da Frankfurter Strasse'nin yoğun tra-

fikli geniş şeritleri görünüyordu. Kısa bir mesafe daha koşup, sokağın köşesine geldi ve bir daha arkasına baktı. Aynasızdan henüz iz yoktu. Alex yine aniden saptı; bu defa sağa. *Elisabethstrasse.* Burada saklanacak herhangi bir yer yoktu. Fark etmez. Önemli olan, o götveren polisin şimdilik kendisini görememesiydi. Koşmaya devam edince, gelen geçen yayalar ona ters ters baktı. Biri, "Aceleye gerek yok kızım, merak etme, otobüsünü yakalarsın," dedi.

Sonra Frankfurter Strasse'ye çıktı. Yolun karşısında, üzerindeki kocaman beyaz U harfiyle ona müjde verir gibi parlayan mavi tabelayı gördü.

Metro istasyonu! Belki de onu kurtaracak olan buydu! Önce yeraltına inmeliydi, gerisini sonra düşünürdü.

Şanssızlık bu ya, girişlerin hepsi karşı kaldırımdaydı. Önce karşıya geçmesi şarttı. Bu defa dikkat çekmemek için sakin ve terbiyeli davrandı. Zaten soluğu da yine yerine geliyordu. Bir tek böğründeki sancılar kalmıştı geriye. Trafiği kontrol eder gibi yapıp, sezdirmeden arkasına döndü. Aynasızdan eser yoktu. Acaba onu atlatmış olabilir miydi? Alex tam köşedeki evin önünden yeraltına inen merdivenlerin başına vardığında Frankfurter Strasse'ye son bir kez baktı ve onu yine gördü. Tam o sırada yüz metre kadar doğusunda mavi üniformalı adam bir yan sokaktan fırlamış, gözleriyle etrafı tarıyordu.

Alex ufaldı ve bir daha yukarı bakmadan, yuvarlanır gibi merdivenlerden indi. Adam onu görmüş müydü, görmemiş miydi? Merdivenler bir ara kata iniyordu. Peronlar bir kat daha aşağıdaydı. Artık aşağı inmişti, geri dönmek yoktu. En iyisi, adamın onu gördüğünden hareket etmekti. Uzun uzadıya düşünecek vakti de yoktu. Aradaki mesafeyi kullanmalı ve bir şeyler yapmalıydı. Alex bir sonraki merdivenlerden acele perona indi. Pembe fayanslarla kaplı duvara yapıştırılmış harfler bu durağın *Schillingstrasse* olduğunu duyuruyordu.

Birçok yolcu bekliyordu ama kimse ona dikkat etmedi. Alex bir an durakladıktan sonra elinden geldiği kadar sakin, heyecanını gizleyerek, peron boyunca yürüdü. İlerde bir merdiven daha vardı, diğer çıkış kapısı. Adamı en son tam orada görmüştü, yukarıda, yerin üstünde. Eğer adam doğu girişinden inecek olursa tam kuca-

ğına düşerdi. Ne boktan iş! Geri döndü, peronu tekrar geri yürüdü. Yavaş yavaş kendisini ölümcül bir kapana girmiş gibi hissediyordu. Buraya inmekle ne büyük bir aptallık yapmıştı!

Tünelin batı ucundan karanlık bir uğultu duyuldu. Alex biraz daha yürüyüp, peronun hemen hemen başına geldiğinde arkasına döndü. Doğudaki merdivenlerden kimse inmiyor ama metro karanlığı yararak uğultuyla yaklaşıyordu. Tren hız kesti ve tam Alex'in yanı başında, onu davet edercesine, sigara içilen bir vagonun kapısı açıldı. Birkaç kişi indi, birkaçı bindi. Kapı hâlâ açıktı ve merdivenlerde mavi bir üniforma yoktu. Alex, yarısından fazlası bir levhada yazan *Sigara içilir* cümlesini emir kabul eden adamlarla dolu vagonun nikotinli dumanına daldı.

İstasyon şefinin kumandasını beklerken bir kere daha dışarı baktı. Peron geniş bir kıvrımla uzayıp gittiğinden, diğer ucunu da rahatlıkla görebiliyordu. Ağır çizmeler merdivenleri indi ve tam istasyon şefinin *geri durun* talimatı duyulduğu anda aynasız da perona adım attı.

Miğferin altından bakan gözler peronu baştan sona tararken Alex'in aklından tek bir düşünce geçiyordu: Yürü, yürü, yürü!

Fakat tren hâlâ hareket etmiyordu. Aynasız bir kere daha trene baktı ve yerinden fırladı. Kendisini son anda trene attı; birisi ona kapıyı açmış olmalıydı.

Lanet olsun!

Ondan hâlâ kurtulamamıştı ama en azından adam trenin ilk vagonundaydı. Trende onu yakalaması mümkün değildi. Bir istasyon beklemek zorundaydı. Tabii o da bir istasyonda kaçmaya mecburdu. Bu inatçı toplum polisinin, bu katilin, bu domuzun, bu lanet olası göt herifin elinden kurtulmak için tek bir şansı vardı. İçini kaplayan öfkeyi hissetti; öyle çaresizlik dolu bir öfkeydi ki bu, vagonun çelik tutamaçlarına vurmaya zorladı onu. Camların ardı simsiyah oldu; tren tünelin karanlığına dalmıştı. Alex vagonda herkesin düşmanca onu izlediği duygusuna kapıldı. Kendini topladı, öfkesini ve çaresizliğini bastırmaya çalıştı. Bir sonraki istasyona hazırlandı.

Straussberger Platz. Ya şimdi, ya hiç. Tren durdu, kapılar açıldı. İnmek isteyen epeyce yolcu vardı. Alex sigaracı ordusuyla pero-

na çıktı, fakat kapıda durdu. İnmek isteyenler yanından geçerken zorlanıyor olsa da, o trenin en başını gözlüyordu.

Eyvah! Aynasız da inmişti. Zaten belliydi böyle olacağı! İner inmez de onu fark etmiş, ortalığı ayağa kaldırmıştı. Eliyle Alex'i işaret edip, "Tutun şu kızı!" diye bağırıyordu. "Hırsız!"

Yolcuların çoğu alakadar olmuyor, duymamış gibi yapıyordu. Sadece bıyıklı ve şişman bir adam duruma el koymaya karar verdi. Alex'e yaklaşmaya davrandı.

"İyisi mi, sorun çıkarma kızım," dedi. "Benim elimden kurtulamazsın."

"Sakın bana dokunmaya kalkma, yağ tulumu!" diye şişkoya hırladı Alex. Adam sırıttı.

"Şuna bak! Sen nasıl kızsın be? Diş gösteriyorsun demek?"

Alex hoparlörlerden istasyon şefinin sesini duydu: "Geri durun!"

Şişko kalın parmaklarını uzatıp, Alex'le kapının arasına girdi. İstasyonun diğer yanından da toplum polisi gitgide yaklaşıyordu. Alex'in bir şey yapması gerekiyordu ve ne yapacağını biliyordu.

"Duymadın mı: *Geri dur!*" derken adamın apış arasına mümkün olduğu kadar sert bir tekme indirdi.

Tam isabet! Yağ tulumu iki büklüm kıvrıldı, suratı mosmor oldu ve arka arka giderek perona oturdu.

Trenin hareket sinyali duyulduğunda birisi kapıyı kapatmaya kalkıştıysa da Alex yıldırım hızıyla sağ ayağını kapının arasına sokarak onu durdurdu, sonra bedenini kapı aralığına sıkıştırıp, kapıyı tekrar açtı. Daha vagona kendisini ancak atmıştı ki, kapı da arkasından kapandı ve tren hareket etti. Aynasız bu defa peşinden gelememişti, kurtulmuştu!

Etrafında oturan yolcular sigaralarını tüttürüyor, kapının önünde olup bitenlerin kendileriyle hiç ilgisi yokmuş gibi davranıyordu. Buna rağmen Alex onları sağa sola iteleyerek, vagonun ön tarafında, olayı hiç görmeyenlerin bulunduğu yere ilerledi. En azından o öyle umut ediyordu. Bir yandan aynasızın elinden kurtulmuş olmak onu olağanüstü rahatlatırken, diğer yandan da sınırsız bir öfke duyuyordu. Bu götveren onu vurmaya kalkmıştı, durup dururken öldürmek istemişti!

Neyse ki tren doğu yönünde gidiyordu. Petersburger Strasse'de

inerek A Dairesi'ne geri gidebilirdi. Belki orada Vicky ile ya da Kozte'yle karşılaşırdı. Şu anda bu kentte birkaç da arkadaşı olduğu duygusuna ihtiyacı vardı.

Üniformalı, beyaz bıyıklı nazik adam onunla konuştuğunda önce omuz silkti. Öyle düşünceye dalmıştı ki, adamın kendisinden ne istediğini bile anlamamıştı.

Adam tekrarlayana kadar.

"Biletiniz lütfen!"

19

Başarmıştı, onları atlatmıştı. Bir an hâlâ takip edildiğini düşünmüştü ama sonra Kochstrasse'de bir telefon kulübesinden çıkıp, metro istasyonuna kadar onun peşinden yürüyen adam peronda kalmış, trene binmemişti. Bütün metro yolculuğu boyunca aralarında bir polis olmadığından emin olmak için yolcuların suratlarını birer birer incelemişti. Şimdi Schönhauser Tor'da merdivenleri tırmanıp, yeniden gün yüzüne çıktığında, artık emindi: Hayır, peşinde kimse yoktu. Kısa bir süre gözlerini yumdu ve deniz kıyısında esen hafif bir meltemin içindeymiş gibi derin derin nefes aldı. Oysa burnuna gelen sıradan bir şehir havasından başka bir şey değildi. Ihlamur, benzin ve yeni dökülmüş asfalt kokuyordu. Ona nasıl da keyif veriyordu bu koku! Nihayet yine serbestçe hareket edebiliyordu! Ensesinde boza pişiren inatçı *detective* ortada yoktu. O hâlâ otelde asansörlerin önünde oturuyor ve Abraham Goldstein'ın bütün gününü gazete okuyarak ve burnunu karıştırarak süitinde geçirdiğini sanıyordu. İnsanın tepesine çıkan polislerden kurtulmanın en iyi yolu, her şeyin onların kontrolünde olduğuna inanmalarını sağlamaktı.

Goldstein elindeki nota bir göz attı. *Grenadierstrasse* yazıyordu. Onu doğru anladıysa bu civarda bir yerde olmalıydı. Etrafına baktığında, sokağın kısmen trafiğe kapatılmış bir bölümüne döktükleri asfaltın henüz buharı tüten işçiler, ellerindeki malları havada sallayarak, ezberledikleri manşetleri bağıra bağıra art arda sıralayan gazete satan oğlanlar ve üzerleri kirli bir brandayla örtülmüş sebzelerle dolu köşeyi dönen bir at arabası gördü. Karşıya geçip, at

arabasının peşine takıldı; bunun doğru yön olması lazımdı. Sokak tabelasını okuduğunda doğru olduğunu da anladı zaten.

Sokak hareketli ama biraz bakımsızdı. Binaların cephesindeki sıvalar kirli kahverengiydi ve kısmen dökülmüştü. Bazı pencerelerden kurutmak için asılmış çamaşırlar sarkıyordu. Hemen her yerde, kaldırımlarda bile çeşitli mallar satılıyor, bina girişlerinde satıcılar bekliyor, hatta kimileri doğrudan sokakta duran at arabalarından satış yapıyordu. Her köşede dükkânların tabelalarına ya da vitrinlerin camına yazılmış İbranice harfler ve David yıldızları gözüne çarpıyordu. Şimdiye kadar bu kadar çok Yahudi dükkânını bir arada, Williamsburg'da bile değil, sadece Lower East Side'da görmüştü. Ne kadar da çok sırtına kaftan geçirmiş adam vardı. Şaşırmıştı. Bu kadarını beklemiyordu. Ona o dükkândan söz ettiğinde ve adresi yazdığında bunu söylememişti. Hissettiğinin nasıl bir duygu olduğunu tam kestiremiyordu. Onları hor mu görüyordu? Yoksa hatta iğreniyor olabilir miydi? Tek bildiği, karanlık örtülerine sarınmış bu adamlarla, bir alakası olmasını hiç arzu etmediğiydi. Ne şakaklarından koyu renk ve kıvır kıvır kâküller sarkan gençlerle, ne de beyaz sakallı yaşlılarla; hatta onlarla daha da az... Onlarla ve onların kendisinin kaçıp kurtulduğu her şeyi temsil eden dünyalarıyla artık bir işi olamazdı. İki odalı evlerinin küçüklüğünden, hasta annesinden, durmaksızın dua eden, inleyen babasından nefret ediyor, onlara lanet okuyordu. Bir defasında Moe ona, "Abe, sen lanet olası bir antisemitsin, Yahudi bir anti-semit," demiş ve bunu söylerken de kırık kırık gülmüştü. Bu tabii doğru değildi, iki söylediği de doğru değildi. Antisemit değildi, elbette değildi; ancak gerçek bir Yahudi, en azından babasının arzu ettiği gibi Yahudi de olamamıştı.

Bar mitsvasından kısa süre sonra içine kuşkular düşmeye başlamış, aslında tam da onlara dahil olması gereken bir zamanda babasının tanrısına ve onların dünyasına gitgide sırt çevirmişti. Yoksa onu köprü altına, Moe'nin yanına iten annesinin hastalığı mıydı? Hatta belki onun ölümü olabilir miydi? Artık o kadar ayrıntılı hatırlamıyordu. Bildiği, o günden beri babasının dünyasıyla alakalı her şeyi, Nathan Goldstein'ın etrafından hiç eksik etmediği, hatta karısı öldükten sonra daha da fazla bağlandığı, inançları kendinden menkul o yobazları reddettiğiydi. O moruğun dua adını verdi-

ği ama kendine acımaktan başka bir şey olmayan o inlemeler yok muydu... Abe bütün bunları bir gün artık kaldıramamış, gitgide daha sık evden kaçar olmuş ve nihayet günün birinde, daha yeni on dördüne bastığı günlerde, bir daha evine dönmemişti. Aslında teyzesi olmayan Esther Teyze'ye veya artık oğluna söz geçiremediğini idrak eden o moruğun arzu ettiği gibi bir yurda gönderilmektense, ne getireceğini bilmediği bir hayatı tercih etmişti.

O zamanlar Abraham Goldstein hayat hakkında pek bir şey bilmiyordu ama asla babası gibi olmak istemediğini çok iyi biliyordu.

O, her gün kaderine yanan ve Yahve'nin kafasını şişiren, hiçbir şey bilmeyen ve Mişna ile Gemara haricinde hiçbir şey bilmek de istemeyen, doğru dürüst İngilizce bile konuşamayan ve sanki her kâfir onun canını almak isteyen bir Rus Kozağıymış gibi, Williamsburg'un göbeğinde bunun ne kadar komik olduğunu bile fark etmeden karşısına çıkan her Amerikalıdan korkan bir çıfıt değil, Amerikalı olmak istiyordu. Hayır, bütün mahallenin Abe dediği Abraham Goldstein ki, bu da babasını kızdırıyordu, artık korkmamaya karar vermişti. Ne kâfirlerden, ne Yahudilerden, ne de Tanrıdan korkmamaya...

Şişko Moe'nin adamlarıyla takılmaya, daha inleyen babasını ve o pis kokulu ufak evi ardında bırakmadan önce başlamıştı. Moe'nin adamları onun ailesi olmuştu, daha önce hiç olmadığı kadar ailesi olmuşlardı; hepsi Yahudi olduğu halde tamamen Amerikalılardı. İnlemeyen, kaderlerinden şikâyet etmeyen, aksine, arzu ettikleri gibi değilse o kaderi düzelten Amerikan Yahudileriydi onlar. Bu dünya ile babasının dünyası arasında hiçbir benzerlik yoktu. Her ne kadar aynı sokakları, aynı Williamsburg'da, aynı gri Amerikan gökyüzünü paylaşıyor olsalar bile, iki farklı dünyaya dönüşmüşlerdi. Birbirlerinden o kadar farklılardı ki, Nathan Goldstein her gün Greenberg'in Lower East Side'daki elbise fabrikasına çalışmaya giderken Jamaica hattına binemeyecek kadar cimri veya yoksul olduğu için Williamsburg Köprüsü'nü bir sabah, bir akşam yayan geçiyor olsa dahi hiç karşılaşmıyorlardı. Abe Goldstein babasını ancak Nathan Goldstein'ın naaşının Linden Hill Mezarlığı'nda gömülmeye hazırlandığı gün görmüştü bir daha. Abe o kadar sarhoştu ki, ölenin sakalsız ve sarhoş oğlu olarak merasimin orta ye-

rinde içeri daldığı sırada uzun sakallı, koyu kaftanlara bürünmüş adamların, babasının arkadaşlarının Kaddiş'e başlamış olduğu haricinde o gün hakkında hatırında pek bir şey kalmamıştı. Abraham Goldstein zaten duaya katılamayacağı, onlarla birlikte dua edemeyeceği, hatta ayakta bile durmakta güçlük çektiği için siyah elbiseli adamlar onu özenle bir taksiye bindirip göndermişti.

O siyah şapkalılarla son defa o zaman işi olmuştu. Şimdi Berlin'de bula bula yine onların göbeğine düşmüştü.

Merdivenden zemin katın yarı altındaki dükkânına indiği adam Yahudiye benzemiyordu. En azından siyah şapkalı olanlarından değildi. Gri önlüğüyle, ne olduğu henüz belli olmayan bir eşya üzerinde çalışan bir zanaatkâr; sık kıvırcık saçları, yarısı dazlak olan kellesinin arkasını çepeçevre dolanan ufak ve zayıf bir adamdı bu. Goldstein, daha çok bir atölyeye benzeyen dükkâna girdiğinde adam metal çerçeveli gözlüğünün üzerinden ona baktı. Hiçbir şey söylemedi. Ne "buyrun" dedi, ne "iyi günler" Sadece çok kısa baktıktan sonra eğesiyle törpülemeye devam etti.

Dükkânın girişindeki gösterişsiz tabelada *Richard Eisenschmidt, El Aletleri* yazıyordu. Goldstein, ağzını bıçak açmayan bu adamın o adı taşıyan dükkân sahibi olduğunu tahmin etti. O da en az bu zayıf adam kadar sessizliğe büründü, yavaş hareketlerle karanlık odaya girdi ve raflardaki eşyayı incelemeye başladı. Yağlı metal parçalar arasında çeşitli matkap ve freze uçlarını tanısa bile, aletlerin büyük kısmı ona tamamen yabancıydı. Her ne kadar adam tamamen elindeki eğeye ve üzerinde çalıştığı parçaya konsantre olmuş gibi görünse de, onu bir an bile gözden kaçırmıyordu. Fakat ancak müşterisinin gölgesi tornacı tezgâhına düştüğünde başını tekrar kaldırdı. Goldstein hiçbir şeyden korkmayan gözlerle karşı karşıyaydı.

"Sizi bana tavsiye ettiler," dedi.

20

Yine operasyonu yöneten polisin karşısındaydı işte. Aynen dün olduğu gibi, bugün de Polis Teğmeni Sebastian Tornow'un üniforması mükemmel ütülüydü, bugün de B Sorgu Odası'nda oturuyor-

lardı, bugün de Lange ortamı yumuşatmak için iki fincan kahve getirtmişti. Fakat bunlar haricinde her şey farklıydı. Toplum polisi keyifsizliğini de, sabırsızlığını da gizlemiyordu. Bir saniye bile sandalyesinde sakin durmuyor, bir o yana, bir bu yana kıvranıyor ve gözleri devamlı saate kayıyordu. Sabırsızlığı, kurşunkalemini çıkarıp, ilk önemli sözlerin sarf edilmesini beklemeye başlayan stenografa bile bulaşmıştı.

Dosyayı herkesin kendisinden beklediği gibi bir-iki gün içinde savcılığa devretmeyip, yeniden ifade almaya başlarsa, polis örgütünde dost bulamayacağını Lange biliyordu. Fakat ona bu vazifeyi Gennat vermişti ve üstlendiği diğer her iş gibi bu işi de hakkıyla yerine getirmeyi arzuluyordu. O sabah kriminal müdürle görüşürken aldığı notları bir kere daha gözden geçirdi. "Bu ağır bir suçlama," demişti Buda Gennat. "Başpolis Kuschke uzun yıllardan beri Prusya Polisi'nde görev yapıyor. Onu böyle bir şeyle suçlamadan önce diğer bütün ihtimalleri devre dışı bırakmanız lazım. Ben sizin arkanızdayım ama yine de dikkatli hareket edin." Dikkatli olmalıydı. Eh, haydi o zaman! Lange dosyayı kapatıp, bir Muratti yaktı. Zaman zaman sinirlerini yatıştırmaya yarıyordu bunlar.

"Dün henüz sigara içmiyordunuz Sayın Kriminal Sekreter. Bugün de içmemeniz mümkün mü? Dumana dayanamıyorum."

"Kriminal asistan," diye düzeltti onu Lange. Elinde değildi, kızardı. "Madem ısrar ediyorsunuz," diyerek, bir nefes bile çekmeden sigarasını tekrar söndürdü. Sigara içmediği anlaşılan stenograf bakışlarıyla toplum polisine teşekkür etti.

"Daha ne bekliyoruz?" diye sordu Tornow.

"Oğlan düştüğü sırada onunla birlikte korkulukta bulunan memuru. Sizden onun da Alex'e gelmesini söylemenizi rica..."

"Başpolis Kuschke'yle ancak yarın konuşabilirsiniz, bugün görevde."

"Peki bunu bana neden şimdi söylüyorsunuz?"

"İlk defa şimdi sorduğunuz için."

Lange öksürdü. Kendisinden sadece birkaç yaş büyük olsa bile karşısındaki adam hiyerarşide kendisinin birkaç basamak üstündeydi.

"Nerede görevli olduğunu sorabilir miyim?"

"Sokakta. Kriminal polisteki yazı masası kahramanlarının kıçlarını eski ofis iskemlelerine yayabilmesi için bizim gibilerin bulunması gereken yerde."

Stenograf tam kıkırdayacakken sustu, kızardı ve utangaçça öksürdü. Başka zamanlarda Lange ifade alırken protokol tutan Christel Temme olsa gözü işten başka şey görmediğinden kılını bile kıpırdatmadan bu son cümleyi de yazardı ama Temme tatildeyken onu temsilen gelen Hilda Steffens belli ki konuşmaları da dinliyordu. O sırada da, protokole *kıç* kelimesini de yazıp yazmaması gerektiğini kafasında tartıyor gibiydi.

Tornow memnun görünüyordu. Seni süslü maymun seni, diye içinden geçirdi Lange. Demek kendinden pek memnunsun, öyle mi? Herhangi bir yerde kendini feda eden birine hiç benzemiyorsun ama. "Uygunsuz sözlerinizi kendinize saklayın teğmen," dedi. Sesinin istediğinden daha sert çıktığını fark etti. "Polis memuru olduğunuza göre, somut verilere bağlı kalmayı da becerebilmeniz gerekir."

En azından bu söyledikleri karşısındakini etkilemiş olmalıydı ki, toplum polisi tavır değiştirdi.

"Biraz keyfim kaçık, özür dilerim," dedi Tornow. "Fakat ne yaparsınız ki, hergün sizinle buluşmaktan başka yapacak daha önemli işlerim var. Sormanız gereken her şeyi dün sorduğunuzu sanmıştım. Lütfen mümkün olduğu kadar kısa tutalım bu işi."

"Bu tamamen size bağlı."

"Benim kadar size de bağlı. Siz soru sormazsanız, ben de cevap veremem."

Lange bu ikinci sataşmayı duymazdan gelerek, sandalyesinde hâlâ kararsız bekleyen Steffens'e başlıyoruz der gibi baktı.

"KaDeWe'deki operasyon," dedi ve bir kurşunkalemin kâğıt üzerinde çıkardığı hışırtıları dinledi. "O operasyonla ilgili birkaç... uyuşmayan bazı noktalar var." Tornow konuşmadan soruyu bekliyordu. "O ölümlü olay meydana geldiği sırada," diye devam etti Lange, "alışveriş merkezinin dördüncü katında hangi memurlar vardı?"

"Bu soruyu bana dün de sormuştunuz."

"Çok önemli bir soru. Lütfen cevap verir misiniz?"

"Dün de söylediğim gibi, hırsızlar asansöre kaçmayı ve üst katlara çıkmayı başardıktan sonra her kata ikişer memur yerleştirdim. Dördüncü katta Başpolis Kuschke ile Polis Memuru Hansen vardı."

"Bu memurlar tam olarak nerede bulunuyordu?"

"Hansen asansörleri ve merdiveni göz hapsinde tutuyor, Kuschke de katı arıyordu. O sırada da hırsızın binanın korkuluğunda olduğunu gördü. Oğlan maceralı bir yoldan kaçmayı denedi, o sırada da düştü. Nokta."

"Soruma cevap vermediniz. Oğlan düştüğü anda Kuschke tam olarak neredeydi?"

"Bunu kendisine sormanız lazım."

"Soracağım. Fakat operasyonu yöneten sizdiniz, raporu da siz yazdınız. Sizin değerlendirmenizi duymak istiyorum."

"Oğlan düştüğü sırada Kuschke'nin parmaklıkların üzerinde olduğunu zaten biliyorsunuz. Oğlana yardım etmeye de çalıştı, fakat... Siz de biliyorsunuz, geç kaldı."

"Başpolis Kuschke'yi nasıl değerlendiriyorsunuz? Memur ve insan olarak?"

"Bunlar benim gözümde birbirinden farklı kategoriler değil," dedi Tornow. "Başpolis Kuschke tecrübeli bir polistir. Hassas durumlarda da sinirlerine her zaman hakim olmayı bilen bir adamdır."

"Ruh halini nasıl değerlendirirsiniz?"

"Nasıl olacak? Kuschke cesurdur. Taşaklı adamdır anlayacağınız."

Hilde Steffens yine kıkırdamasını bastırdı.

"Yani iş ciddiye bindiğinde kaçacak cinsten değil, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Ya diğer ihtimal?"

"Ne kastediyorsunuz?"

"İşler ciddiye bindiğinde iki şekilde tepki gösterilebilir: Ya kaçarsınız ya da saldırırsınız."

"Nereye varmak istediğinizi anlayamıyorum."

"Başpolis memuru zaman zaman kendini kaybedip, nasıl söylesem, gereksiz sertliğe başvurur mu?"

"Asla. Kuschke emrimdeki memurlar arasında en aklı başında olanlardandır."

Lange bir klasör açtı. "O zaman şunu bilmiyorsunuz..." diye söze girdikten sonra dosyayı okumaya başladı. "Ha, bunun siz göreve başlamadan çok önce olduğunu şimdi görüyorum."

"Efendim?"

"Bunun şu anda konumuzla ilgisi yok. Güncel vakaya dönelim." Lange klasörü tekrar kapattı. "Oğlanın düşüp ölmesine tanık olan kimse var mı? Başpolis Kuschke haricinde tabii."

Lange'nin manevrası Tornow'u tedirgin ettiyse bile, bunu hissettirmedi. "Bunu da size daha önce anlatmıştım," dedi sakin sakin. "Adamlarım arasında oğlanın düştüğünü gören başka kimse yok. Passauer Strasse'de ifadesini aldığımız yayalardan da gören yok."

"Ya diğer hırsız?"

"Nasıl?"

"Birçok memur ifadesinde, diğer oğlanın kaçmadan önce suç ortağının yanında diz çöktüğünü söyledi. O bir şey görmüş olabilir."

"Belki. Fakat ona bunu sormak için önce onu bulmak gerekir."

Lange başıyla doğruladı. "Tekrar parmaklıklarda olan bitenlere dönelim. Demek Başpolis Kuschke yukarıdaydı, parmaklıkların öte tarafına geçip, oğlana yardım etmeye çalıştı. Oğlan yardımı ret mi etti?"

"Nasıl?"

"Mesela Başpolis Kuschke'nin yanına yaklaşmasını engellemeye çalışmış, ona yumruk savurmuş olabilir mi?"

Tornow bir an sustu. Bu iyiye işaretti. "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi sonunda. "En iyisi bunu başpolis memurunun kendisine sorun. Fakat iki eliyle parmaklıklara tutunup aşağı sarkmış birinin nasıl yumruk atmış olabileceğini de bilemiyorum doğrusu. Nereden çıkardınız bunu?"

Lange bu soruya cevap vermedi, anlamlı anlamlı susup, klasörün kapağının arkasında bir şeyler çiziktirdi. Aslında sadece bir gün önceki sorgu protokollerinin altına Noel Baba'nın evini çizmişti ama kısa kurşunkalem sesi etkisini gösterdi. Kendine sonsuz güveni olan polis teğmeni biraz da olsa tedirginleşti.

Her amir, hata yapan bir astına önce sahip çıkardı, bu anlaşılır bir şeydi. KaDeWe'nin dış cephesinde de memurların şimdiye kadar verdiği ifadelerle örtüşmeyen bir şeyler olmuştu, hatta bel-

ki bir cinayet işlenmişti. Tornow'un bundan haberi var mıydı? Veya en azından bir şeyler hissediyor ve adamlarından birini, bugün hizmetinden asla vazgeçilemeyecek olan Başpolis Kuschke'yi korumaya mı çalışıyordu? Her halükârda bu kaypak ve mükemmel görünen toplum polisi teğmenini biraz sarsmıştı. Şimdilik bu yeterliydi.

Lange kalemi bir kenara bırakıp, ayağa kalktı. "Tamam, bu kadar," dedi.

"Hepsi bu muydu? Bunun için mi beni çağırdınız?"

"Elimi çabuk tutmamı siz istemiştiniz." Vedalaşmak için elini Tornow'a uzattı. "Lütfen, Başpolis Kuschke'ye yarın sabah on birde bana gelmesini söyler misiniz?"

Tornow, adeta kriminal asistanın aklından geçenleri okuyormuş gibi Lange'nin gözlerinin içine baktı. "Elbette," dedi. "Yarın on birde."

Adam çıkar çıkmaz Lange az önce söndürdüğü Muratti'yi tekrar yaktı.

"İfadeyi hemen temize çekeyim mi?" diye sordu stenograf ayaklanırken.

"Gerek yok Fräulein Steffens. Bu ifadenin çoktan protokollerimiz arasında olduğunu siz de duydunuz. Aldığınız notları çöpe atıp, paydos edin. Baksanıza, ne kadar güzel bir gün."

Hilde Steffens, adeta aklını kaçırmış birine bakar gibi kriminal asistana baktı. Fakat sonra pılını pırtısını toplayıp odadan ayrıldı. Lange sigarasından derin bir nefes çekip ardına yaslandı. Belki hayal görüyor, belki de operasyonu yöneten polisin davranışına fazla anlam yüklüyor olabilirdi ama Teğmen Tornow'un kendi sorumluluğundaki bir operasyonda asla olmaması gereken bir şey olduğunu en azından tahmin ettiğinden hiç kuşku duymuyordu. Tornow'un kriminal poliste çalışmaya başlamasına az kalmıştı. Dosyasına girecek kara bir lekenin bütün geleceğini karartması ihtimali tabii öfkelendiriyordu onu. Lange'nin teğmeni, bu vakada her şeyi engellemeye çalışmaktansa, işbirliği yapmasının kariyeri için daha iyi olacağına ikna etmesi gerekiyordu. Hele operasyonun sorumlusunun desteğini bir alsın, o zaman Kuschke kısa zamanda oltasına takılırdı.

21

Karanlıktan kaçıp, tekrar Grenadierstrasse'ye, sanki başka bir dünya yokmuş gibi buradaki kendi ufak dünyalarında sağa sola koşuşturan bütün o Yahudilerin arasına çıktığında, Goldstein yarım kilo daha ağırdı ve kendisini daha farklı hissediyordu. Parmakları paltosunun cebine sakladığı soğuk metali aradı, ağırlığını tarttı ve pürüzlü kabzayı kavradı. Eline uygundu, iyi ve tanıdıktı. Şehrin göbeğindeki bu dükkânda atış denemesi yapamamıştı ama doğru seçim yaptığından emindi.

51 model bir Remington. Ufak, ele gelen, etkili bir silah. Memleketinden bu kadar uzakta, bu ülkede bunu bulabileceğini hiç tahmin etmemişti. Abe silah sorduğunda ketum dükkân sahibi onu sadece kısaca süzmüş, bir süre daha eğelemekle uğraşmış ve sonunda atölyesinin karanlıkta kalan kısmındaki bir dolaba giderek, kendinden emin bir tavırla elini dolaba sokmuştu. Dolabın derinliklerinden üç tabanca çıkarmıştı. Biri Alman, biri Belçika yapımıydı. Bir de bu Remington. Diğer iki tabanca iyi durumda olsaydı bile –Belçika malı olan paslanmaya yüz tutmuş, Alman malı olanın da namlusu hafif eğilmişti– Goldstein her zaman bu Remington'ı tercih ederdi. Remington 51 onun silahıydı, onun için yaratılmıştı. Fiyat da uygundu. Adam sadece fazla mermi verememişti. Fakat bu şehirde kendisini bekleyen işler için yeterliydi; ne de olsa atış talimi yapacak değildi.

Williamsburg Köprüsü'nün altında ilk ateş ettiğinde neler hissettiğini çok iyi hatırlıyordu. Herhalde daha henüz on iki yaşına yeni basmıştı, bar mitsva törenine hazırlanıyordu ve artık babasının tanrısından korkmamaya kararlıydı.

Elindeki tabanca bir Browning-Colt'tu ve Remington'dan neredeyse iki kat daha ağırdı. Moe'nin adamları etrafını çevirmiş, ona bakıyordu. Beklentileri büyüktü. Kendisine söylediklerini, nasıl nefes alması gerektiğini, nasıl elini uzatıp nişan alacağını düşünmeye çalışıyor, fakat elindeki silahın ağırlığı her düşünceyi yeniyordu. Browning'in ağırlığı ona, on iki yaşında çelimsiz bir çocuğun bedeninden beklenenden daha fazla güç-kuvvet veriyordu. Silah eline uygundu, kendisini birkaç saniye önce olduğundan da-

ha büyük ve kuvvetli, sanki onlardan biri gibi hissediyordu. Tetik ne kadar da kolay çekiliyordu. Sadece parmağının ucuyla, sessizce geriye çekiyordu, ta ki basıncı fark edene kadar. Tam tren köprüye yaklaşıp, gümbür gümbür üzerinden geçerken Abe tetiği çekti. Silah sesinin ne kadar yüksek çıktığını biliyordu ama yine de silahın şiddetle geri teperek elini bükmesinden çok kulaklarının vınlamasına şaşmıştı. Diğerlerinin kahkahaları Jamaica Hattı'nın demirden gürlemesini bile bastırıyordu. Birisinin köprünün altında terk ettiği ve şoför kapısının camına hedefi çizdikleri paslı Ford'u bile tutturamamıştı. O'Flannagan'lardan birinin bu arabada vurulduğu söyleniyordu ama arabadaki kurşun deliklerinin hepsinin onların atış talimlerinin sonucu olup olmadığını da kimse kestiremiyordu.

Abe, bu defa geri tepmesine hazır, her şeye hazır, silahını bir kez daha Ford'a doğrulttuğunda diğerleri hâlâ gülüyordu, tren de hâlâ köprüden çıkmamıştı. Tabancaya kendi iradesini kabul ettirdi, onu kendine köle yaptı. Sükûnetle nişan aldı, Browning'le bütünleştiğini fark etti. Artık silah onun kolunun uzantısıydı. Durmaksızın ateş etti. İki defa dairenin içini, bir defa da dışını tutturdu. Attığı hiçbir mermi boşa gitmedi. Artık kimse gülmüyor, hepsi hayretle onu izliyordu. Daha sonra East River kıyısında sıçanlara ateş etmesine izin vermişlerdi; ilk canlı hedeflerine. Her tutturduğunda kıpkırmızı kan fışkırıp dağılıyor, bir inilti duyuluyordu. Kan fışkırmasına ve bir yaratığın acı çekmesine diğerlerinin neden o kadar sevindiğini hiçbir zaman anlamamıştı. Fakat sıra ilk defa bir insan öldürmeye geldiğinde kendi soğukkanlılığına hayret etmişti. Bir mal teslimatını yüzüne gözüne bulaştırmış (artık diğerlerinin, onun başarısız olması için her şeyi öyle planladığına inanıyordu), Moe de ona kendini affettirmesi için bir şans daha tanımıştı. Gece yarısı bir arabanın bagajından çıkarıp, asfalta attıkları titreyen bir insan yumağı... Moe Abe'e bakarak, hiçbir şey demeden Remington'ı eline tutuşturmuştu. Abe de kıskıvrak bağlanmış adamı, onun harap olmuş suratını görmüş ve bu adamın nasılsa öleceğini anlamıştı; hatta ölmüş sayılırdı. O anda, eğer bu titreyen yumağı acımasızca, çok temiz ve elinden geldiği kadar sıradan bir iş yapar gibi hallederse etrafındakilerin sonsuza kadar saygısını kazanacağını da anladı.

Öyle de yaptı. O kadar çabuk ateş etmişti ki, Moe bile şaşmıştı. Tek bir el, ensesine sıkmış ve silahı yine Moe'nin eline tutuşturmuştu. Şaşkınlıktan şişkonun yüzünden sırıtışı bile kaybolmuştu. Arkasından da kahkahalar patlamıştı. "You're a handsome son of a bitch," demişti Moe. O zamandan beri de Abe bu takma isimle anılıyordu. O sırada yeni on altı olmuştu.

O gece ölümden korkmadığını, kendisinin de başkalarının da ölümünden korku duymadığını algılayınca hayret etmişti. İnsan ölümü olduğu gibi kabullenince korkunç bir tarafı kalmıyordu, bu kadar basitti. Belki de onun babasının dinine yabancılaşmasına neden olan tam da buydu. Ölümden korkusu olmayanın Tanrıdan da korkusu olmuyordu.

Ölüm neydi ki zaten? Her an insanı yakalayabilirdi. Bir kalp krizi, bir araba veya bir mermi... Yaşamak isteyenlerin ölüme alışması gerektiğini Abe erken yaşta kavramıştı. Ölüm, yaşamın insanlara koştuğu bir şarttı. Bir keresinde Moe'nin, "Yaşıyor olmamız büyük bir mucize ama öleceğimiz kesin," dediğini duymuştu. Haklıydı. İnsanların büyük kısmı tam aksini düşünüyor, kendi zavallı varlıklarını önceden belirlenmiş bir kader, ölümü ise bir tesadüf olarak görüyordu; hata buradaydı.

Şişko Moe son yıllardaki yükselişini Abe Goldstein'ın titremeyen eline ve dikkat çekmeyen hareket tarzına borçluydu. Birisinin ölmesi kaçınılmaz bir zorunluluk haline geldiğinde Yakışıklı Abe'i çağırıyorlardı. Goldstein listesindeki insanların hiçbirini tanımıyordu. Genellikle diğer tarafta, Manhattan'da, nadiren Brooklyn'de iş yapıyor, asla Williamsburg'da çalışmıyordu. *Neden ölmeleri gerektiğini* de bilmiyor, sadece *ölmeleri gerektiğini* biliyordu. İşini de sorumlulukla, hızla ve hiç duygusallaşmadan yapıyordu. Her zaman da bir Remington 51 kullanıyordu. Her görevde yeni bir silah kullanıyor, iş bittikten sonra ortadan kaybediyordu. Birini öldürmüş bir silahı katiyyen onun üzerinde bulamazlar, hiçbir zaman onun cinayetle ilgisini ispatlayamazlardı.

Metro durağına geri giderken, gelirken olduğundan daha yavaş, o hummalı kargaşanın ortasında bir sükûnet abidesi gibi yürüyordu. Arabalardan birinin önünde durdu, vişneleri tattı, çekirdeğini kaldırıma tükürdü, memnun, başını salladı ve bir paket satın aldı.

Aceleyle oradan geçenler farkında değildi ama şimdi Grenadierstrasse'den, yarım saat önce gelen adam değil, başka biri geçiyordu. Abraham Goldstein ancak şimdi kendisini tam bir insan gibi hissetmeye başlamıştı. Kendisini bu kente getiren adresi arayıp, bulmaya hazırdı. Bir günden fazla zaman kaybetmişti, çok geç olmadığını umuyordu.

O aynasızın arabasını paramparça etmeleri için biraz para ödemesi gerekmişti ama bu anlamlı bir yatırım olmuştu. Tıpkı Marion'a söz verdiği elbise gibi. Randevusunu unutmamalıydı. Kurfürstendamm. Kulağa pahalı bir semt gibi geliyordu ama olsun; kadın bunu hak etmişti. O olmasa hâlâ kapana kısılmış bir sıçan gibi o boktan otelde oturuyor olurdu. Bu kentte böyle evindeki gibi özgürce, yok, hayır, daha da özgür dolaşabiliyor olmasını onun yardımına ve anahtarına borçluydu. Canının istediği her şeyi, gerçekten her şeyi yapabilmesini ona borçluydu. Çünkü Abraham Goldstein'ın bütün gün uslu uslu otel odasında oturduğunun şahidi polisin ta kendisiydi. Şimdi ardında bırakmaması gereken tek şey parmak iziydi.

22

Bu meselenin Sorgu Hakimi Weber'i rahatsız ettiği, bütün bu olanlardan hoşlanmadığı ortadaydı. Toplum polisinin masasına koyduğu kâğıtları keyifsizce karıştırıyordu.

"Burada işe yarar hiçbir şey yok," dedi nihayet. "Şüphelinin hiçbir ifadesi yok, kimliği bile belirsiz, böyle olmaz!"

"Konuşmazsa nasıl kimlik tespit edebilirim ki," dedi polis memuru. Ona kelepçeyle bağlanmış kız boş boş etrafa bakıyordu. Charly hayal mi görüyordu, yoksa ufaklık titriyor muydu? Hemen yanında, Friedrichshain Gençlik Dairesi'nin neden orada bulunduğunu bilmez gibi duran bir temsilcisi vardı.

"Belki de sağır-dilsizdir Memur Bey."

Toplum polisi başını iki yana salladı. "Hayır, size garanti veririm, ne sağır, ne de dilsiz. Küfür etmeyi gayet iyi biliyor. Sadece ifadesini almaya çalıştığımızdan beri gıkı çıkmıyor."

Weber saate baktı. "Fräulein Ritter, bu kızla siz ilgilenin," dedi ve kalktı. "Doktor Keller'le randevumun ardından tutuklama kararı için tekrar geleceğim. O zamana kadar her şeyi hazırlayın. Kızın en azından kimliğini tespit etmek çok zor olmaz herhalde. Bunun dışında mesele gayet açık. Benim gördüğüm kadarıyla rutin bir iş."

Weber daha bu sözleri söylerken şapkasını ve paltosunu toplayarak, parmağıyla kısaca şapkasının kenarına dokunduktan sonra kapıdan çıktı. Arkada utangaç bir sessizlik kaldı.

Demek rutindi. Charly'de daha çok içine kapanık biri olduğu imajı bırakan ve metro istasyonunda polis memurlarına saldırdığı iddia edilen sessiz bir kız. Rutin. Bu meslekte Charly için hiçbir şey rutin değildi ve asla öyle olmayacağına kendi kendine söz vermişti.

"Başlayalım o zaman," diyerek Weber'in masasının arkasındaki iskemleye oturdu. Stenografın yüz ifadesine bakılırsa Charly en azından makama tecavüz suçu işlemişti. Toplum polisi, kız ve Gençlik Dairesi'nden gelen kadın ise hâlâ ne yapmaları gerektiğinin söylenmesini beklercesine masanın önünde duruyordu. "Lütfen oturun," dedi Charly ve bir dizi iskemleyi işaret etti.

81. Karakol'un hazırladığı ve içinde kimlik bilgileri yer almadığı için Weber'in sertçe eleştirdiği rapora hızla bir göz attı. Rapora göre, kondüktör onu biletsiz yakaladıktan sonra şüpheli metroda saldırıda bulunmuştu. Ancak çok sayıda yolcunun yardımıyla zapt edilebilen asi kız Petersburger Strasse Metro İstasyonu'nda polise teslim edilmişti. Polis memurlarına da şiddetle direnmişti. Memurlar onu kelepçelemiş ve üzerinde, sapında kan lekeleri olan sustalı bir bıçak bulmuştu. Sol elinde de kötü bir sargıyla sarılmış bir yara tespit edilmişti. Geçici gözaltı için bu bile yeterli bahaneydi. Ayrıca metrodaki şahitler kızı Strausberger Platz Metro İstasyonu'nda takip eden yüzü kanlı bir polisten de bahsetmişlerdi ama memurlar şimdiye kadar bunu teyit edememişti. Ne yaralı bir toplum polisi bu tür bir olayı bildirmiş, ne de kızın ağzından bu ifadelere ilişkin bir laf almak mümkün olmuştu. Protokole bakılırsa kimliği bilinmeyen kız ağır küfür ve hakaretler haricinde tek kelime söylememiş, en azından memurların sorularına cevap vermemişti. Yani oldukça garip bir hikâyeydi ama dosyada detay-

larıyla aktarılan ve polis memurlarını hedef alan çok sayıda tekme ve yumruk bile bir ceza davası açmaya yeterdi. Polis memurlarına karşı koymak Prusya'da sıradan bir suç değildi.

Charly başını dosyadan kaldırdı. Stenograf kurşunkalemini açmış bekliyor, Gençlik Dairesi memuru ve polis oturmaya devam ediyordu. Kız ayaktaydı.

"Siz de oturabilirsiniz," dedi Charly.

Kız bir milim bile kıpırdamadı, sadece huzursuzca gözlerini kırpıştırdı.

"Yoksa sen dememi mi tercih edersin?" diye sordu Charly. "Kaç yaşındasın? Sen de oturmak istemez misin?"

Kız pencereden Magdalenenstrasse'deki binaların cephelerini seyrediyordu.

"Hiç zahmet etmeyin," diye lafa karıştı toplum polisi. "Amuda da kalksanız gıkını çıkarmaz, ben alıştım artık."

Charly toplum polisini duymazdan gelip, kızla konuşmaya devam etti. "En azından adının ne olduğunu bilmemiz gerekiyor," dedi. "Bir de nerede oturduğunu."

Sessizlik.

"Yazmaya başlayayım mı?" diye sordu stenograf.

Charly başını iki yana salladı.

"Bana sorarsanız," diye tekrar lafa karıştı üniformalı adam, "bu da mezbahanın oradaki eski aks fabrikasında yatıp kalkanlardan; bunu bilmek için sorguya gerek yok."

"Siz de işinizi bayağı iyi biliyorsunuz Memur Bey."

"Bölgemi tanırım tabii. Evden kaçan kızları da tanırım."

"Fakat şüphelinin adını bana siz de söyleyemiyorsunuz."

"Bu pisliklerin adından kime ne?"

Gençlik Dairesi memuru irkildi ama bir şey demedi. Stenograf hâlâ yazmaya başlayıp başlamama konusunda kararsız, bir Charly'ye bir polise bakıyordu.

"Memur Bey, bu tavrınızı gördükçe, şüphelinin kimliğini bile tespit edemememiş olmanız beni hiç şaşırtmıyor. Bir Prusya polis memuru olarak, somut bilgilere daha fazla değer vermeniz doğru olur."

"Böyle bir ufaklık sorgusunda gık çıkarmayıp, sadece tekme atar

ve tırmalarken somut bilgilere *sizin* ne kadar değer vereceğinizi görmek isterdim!"

"Belki de bu kızın ifadesini alırken yeterli hassasiyeti göstermemişsinizdir. Buradaki tavırlarınıza bakınca..."

"Buradaki tavırlarım mı? Sadece üniformalı olduğu için hergün şunun gibi sümüklülerin hakaretlerine maruz kalan kim dersiniz? Bunların bir araya gelip kendisini evire çevire dövmesinden korkmak zorunda olan kim? Hep olmuş şeyler! Burada kim hergün tehdit altında piyasaya çıkıyor, siz mi, ben mi?"

Charly kendisine hakim olması gerektiğini hissetti. Sesini sertleştirdi ama dostça davranmaya özen gösterdi. "Lütfen kelepçeyi açın Memur Bey," dedi.

"Nasıl?"

"Ben sorguya başlamadan kızın kelepçelerini açmanızı söylüyorum. Karşımızdaki ağır suçlu filan değil ki."

Polis memuru omuz silkip, ceplerinde anahtarı aramaya başladı. "Patron sizsiniz."

Bu sözleri, aslında kendisi tamamen başka fikirdeymiş gibi söyledikten sonra yine de kızın kelepçesini söylenmeden açtı. Hiçbir şey olmadı; kız sükûnetini bozmadı.

"Gördünüz mü?" dedi Charly.

"Siz onu bugün öğlen görecektiniz!"

Polis memuru kelepçeyi üniformasının kemerine taktı.

"Kızın ifadesini siz yokken almak istiyorum," dedi Charly.

"Nasıl?"

"Sanırım, siz kızı korkutuyorsunuz. Veya belki de üniformanızdır. Şimdi lütfen izin verin..."

Polis memuru bir kere daha omuz silkerek kalktı. "Nasıl istersenız. Patron sizsiniz."

Charly, hiç kalkmaya niyeti olmayan stenografa baktı. "Sanırım, şimdilik ifadeyi protokole almamak daha iyi olacak," dedi. Stenograf bloknotunu çantasına koydu.

Gençlik Dairesi'nden gelen kadın da kapıya yöneldi. "Haklısınız," dedi. "Bir de yalnız deneyin şansınızı. Bize zaten güvenmiyor. Herhalde benim buraya onu bir yurda kapatmak için geldiğimi düşünüyor. Halbuki neden geldiğimi açıklamıştım ona."

"Fakat en azından bir şahide ihtiyacınız var," diye tekrar araya girdi polis memuru.

"Bu resmi bir sorgu değil. Kaybolan güveni yeniden tesis ederek, bir sorguyu mümkün kılmaya çalışacağım. Hazır olduğumuzda sizi tekrar çağıracağım."

Charly kapı kapanana kadar biraz daha bekledi.

"Haydi, otur artık," dedi. "Yoksa hakikaten hep ayakta mı durmak istiyorsun?" Kız hafifçe tereddüt ettikten sonra bir iskemleye oturdu. Charly ona baktı ama bakışlarını yakalayamadı. Juno paketini masanın üzerinden ona uzattı. "Sigara içiyor musun?" diye sordu. Kız tekrar tereddüt etti ama sonunda bağımlılık baskın geldi, pakete davrandı.

"Konuşmayı pek sevmiyorsun galiba?" dedi Charly kıza ateş verdikten sonra. "Yanlış bir şey söylemekten korkuyorsun..." Charly de bir Juno yaktı. "İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin. Başınla da evet ya da hayır diyebilirsin. En azından, söyleyeceğin hiçbir şey kayda geçmeyecek. Hepsi aramızda kalacak."

Kız bir yandan açlıkla sigara dumanını içine çekiyor, diğer yandan da Charly ile göz göze gelmemeye dikkat ediyordu. Ağzından tek kelime çıkmadı.

"Yaralısın, canın yanıyor mu?" Charly yeni yapılmış sargıyı işaret etti. Protokolde, yarayı incelemek ve sargıyı değiştirmek için çok sayıda polis memurunun kızı tutmak zorunda kaldığı yazıyordu. Bu gözlerdeki paniğe bakınca hayret verici bir durum değildi bu! "Elindeki yara nasıl oldu?"

Kız oturduğu iskemlede kasıldı. Charly yanlış bir soru sorduğunu anladı.

"Korkmana gerek yok, sadece birkaç polise direndiğin için kafanı koparacak değiliz. Sana yardım etmek istiyoruz."

Kız camdan dışarı bakıyor ve susuyordu.

"Bilet alacak paran yoktu, değil mi?"

Sessizlik.

"Beni de bir defasında bir kondüktör enselemişti, hemen hemen senin yaşındaydım. Evde epeyce kıyamet koptu ama dünya yıkılmadı."

Kız hâlâ susmaya devam ediyor ve daha uzun bir süre bu tavrı-

nı değiştireceğe de benzemiyordu. Charly böyle bir tavır karşısında sıradan bir toplum polisinin sabrını kaybedebileceğini tahayyül edebiliyordu. O bile önündeki iskemlede oturan kıza bağırıp, onu sarsıp, kendine getirmemek için kendini zor tutuyordu.

"Sana yardım edebilmemiz için, senin de bize yardım etmen lazım," dedi. "Bize ismini ve nerede oturduğunu söylersen, seni evine gönderebiliriz. Aksi halde bunları bulana kadar seni içeri tıkmamız gerekir." Charly ağzından çıkan lafları bir daha aklında tarttı. Bu savurduğu ilk tehditti. Fakat kızın gözünü bu da korkutmamıştı. "Seni içeri tıkmak istemiyorum, senin de bunu istediğini sanmıyorum. Fakat o zaman ağzını açman lazım."

Kız düşünüyordu sanki. Hiç yoktan iyidir! Bir şeyleri harekete geçirmeyi başarmıştı. Charly tam kızın ağzından çıkacak ilk kelimelere hazırlanıyordu ki, koridorda kızılca kıyamet koptu. Sesler birbirine karışıyor, birisi bas bas bağırıyordu. Sorgu hakiminin huzuruna çıkarılacak bir serseri çetesinin çıkaracağı gürültüden daha beterdi bu. Charly önce gürültüyü duymazdan gelmek istedi ama bir türlü ardı arkası gelmiyordu.

Sonunda Juno'sunu kül tablasına bırakıp, ayağa kalktı. "Bir saniye," dedi kıza ve koridora çıkan kapıyı açtı. Tantana büyüktü. Ofislerin çoğunun kapısı ardına kadar açıktı. Herkes koridorda toplanmıştı. Her tarafta hararetle tartışan, el kol hareketleri yapan ufak gruplar vardı. Üniformalı polisler elleri kelepçeli birkaç adamı içeri soktu. Üstleri başları zavallı olduklarına işaret ediyordu ama yırtık pırtık pantolonlarının bir sokak kavgasının sonucu olup olmadığı da belli değildi. Çünkü adamların çoğunun kol ve yüzlerinde sıyrıklar da vardı. Biri patlamış alnındaki kanayan yaraya gazlı bez bastırıyordu. Hepsi de bir ağızdan konuşuyor, bağırıyordu. Charly'nin biraz önce haddini bildirdiği 81. Karakol'un kaba polis memuru, perişan halde, başka zamanlar acınacak halde sanıkların bekletildiği tahta bir banka çökmüş, başını ellerinin arasına almıştı. Gençlik Dairesi'nden gelen kadın boşuna onu teskin etmeye çalışıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Charly.

Kadın omuzlarını kaldırdı. "Frankfurter Allee'de toplanan işsizler. Az önce biri, bir polisi öldürdüklerini söyledi." Gözleriyle top-

lum polisini işaret etti. "İsmini anlayamadım ama anlaşılan polis memurumuzun arkadaşıymış."

"Emil'i katletti bu domuzlar, bu sıçanlar!" Toplum polisi öyle aniden dikilip bağırmıştı ki, iki kadın da irkildi. Kendini tamamen kaybetmişti, suratı kıpkırmızıydı. "Hepsini kurşuna dizmek lazım! Götü boklu komünistler!"

Aniden yerinden fırlayıp, elleri kelepçeli çelimsiz bir adamın yakasına yapıştı. İki polis onu ancak yere yatırarak zapt edebildi.

Lanet olsun, bu ne biçim bir gün, diye düşündü Charly.

Polis memurunun hâlâ çalışacak durumda olup olmadığına, başka birinin gelmesini talep edip etmeyeceğine daha sonra da karar verebilirdi. Önce evden kaçmış şu kızla ilgilenmeliydi. Tekrar odaya dönüp, kapıyı kapatacağı sırada birden dondu kaldı. Kızın daha biraz önce kaskatı ve korku içinde üzerinde oturduğu iskemle boştu; kül tablasında iki sigara tütüyordu. Magdalenenstrasse'ye bakan pencere de açıktı. Charly pencereye koşup, sokağa baktı. Kız kaybolmuştu. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti, elleriyle duvara tutundu.

Şimdi bir bu eksikti.

23

Biraz sakinleştiğinde yorgun kemiklerinin nasıl sızladığını fark etti. Arkasına saklandığı Opel'in ardına çökmüş, ayak bileklerini tutuyordu. Anlaşılan birkaç metre fazla yüksekten atlamıştı ama başka ne yapabilirdi ki? Hakim yardımcısı mıdır, artık neyse, o kadın kalkıp, kapıya gittiğinde Alex de önüne çıkan fırsatın kokusunu almıştı. Açarken pencere gıcırdamıştı ama koridordaki gürültüden kimse duymamıştı. Pencereye tırmanmış, fazla düşünmeden, kısaca aşağı bakmış, zemin kat penceresinin üzerinde, zahmetsizce sarkabileceği çıkıntıyı keşfetmişti. Oradan da kaldırıma daha iki metreden fazla bir mesafe vardı ama düşünecek zamanı yoktu. İçerdekiler farkına varmadan, hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Bunun üzerine diz çökmüş, çıkıntıya doğru aşağı sarkmış ve kısa bir süre öyle, bacakları havada sallanır halde kalmış, son-

ra ellerini bırakmıştı. Sol bacağına müthiş bir ağrı saplanmış, fakat kendini toparlayarak, topallaya topallaya birkaç metre ileride park etmiş Opel'in arkasına kaçmayı başarmıştı. Kaçtığını tek gören, pedalsız bisikletiyle oradan geçmekte olan ufak bir oğlandı. Sokağın kenarında duran arabaların arasında diz çökmüş kıza merakla baktı. Alex işaretparmağını dudaklarına götürünce, ufaklık anlayışla başını salladı.

Bir kere daha atladığı pencereye baktı. Daha demin mahkemedeki o kadın oradan dışarı bakmış, kafasını sağa sola çevirmiş ama kendisini görememişti. Şimdi o da ortalıkta yoktu. Tabii her an tekrar camdan bakabilirdi ama çaresizdi, ilelebet orada öyle çömelmiş bekleyemezdi, attığı her adım müthiş canını yaksa bile aynasızlar tekrar peşine düşmeden yoluna devam etmeliydi. Sol bacağını hep kısa bir süre yere basmaya ve mümkün olduğu kadar az yüklenmeye çalışsa da kısa, sadece bir dokunuştan ibaret o adımlar bile ayak bileğinden başlayıp, bütün bacağına iğne batmış gibi bir acı yayıyor, bileğinin her an burkulacağı duygusuna kapılmasına neden oluyordu. Dişlerini sıktı ve topallayarak yürüdü; durmadan, hiç arkasına bakmadan, hep önüne bakarak yürüdü. Metro durağına kapağı atması şarttı, tek şansı buydu. Tabii yine öyle aptal bir kondüktör... Saçmalama, böyle şeyler düşünme!

Frankfurter Allee'ye varmak üzereyken bir kere daha etrafını kolaçan etti. Kendisini takip eden kimseyi göremedi. Ne üniformalı ne de sivil, kimse yoktu peşinde. Yoksa sahiden bu bataktan çıkmayı başaracak mıydı? Frankfurter Allee'deki trafik gürültüsü onu kanatlandırdı, bileklerine batan acının temposu da, nefesi de giderek hızlandı. Lanet olsun şu gereksiz ağrılara; önce eli, şimdi de bileği...

Metro durağının merdivenlerine vardı. Bir daha arkasına baktı. Frankfurter Allee'nin ilerilerinde bir kargaşa vardı. Öfkelerini polisten çıkaran işsizler olsa gerekti. Proleterlerin kızgın haykırışlarını buradan bile duyuyordu. Oysa bütün bunlar neredeyse bir kilometre ileride meydana geliyor olmalıydı. Kalabalıkta üniformaları birer mavi boncuk gibi seçiyordu. Bir yerlerden, bir polis arabasının siren sesi geldi. Kaçmayı neden bu kadar kolay başardığı, ken-

disini neden kimsenin izlemediği yavaş yavaş aklına dank ediyordu. Polislerin, ellerinden kaçan on sekiz yaşında bir sokak kızından daha büyük dertleri vardı.

Rahat rahat merdivenleri inip, perona geldi. Kimse onunla ilgilenmiyordu. Topallayan bir kız. Ne vardı ki bunda? Peronda birkaç metre daha yürüdükten sonra alnını serin bir çelik taşıyıcıya dayayıp, gözlerini kapattı. Yorgunluğuna ne kadar teslim olduğunu bilmiyordu ama yaralı olmayan sağ eline birisinin soğuk bir şey tutuşturduğunu hissedince korkuyla irkildi. Gözlerini açıp, önce refleksle kapattığı avcunu açıp baktı. Bir mark!

Alex etrafına bakındı. Önce parayı iade etmeyi düşündü. Dilenci değildi ya! Fakat kime iade edecekti? Ona iyilik yapan kişi kendini belli etmiyor, insanlar her zaman olduğu gibi umursamaz görünüyor, her biri kendi derdiyle boğuşuyordu. Teşekkür bile etmeye kalksa kime edeceğini kestiremeyen Alex, nihayet markı cebine attı. En azından, yine bir kondüktörün kucağına düşecek olursa, bu defa parası vardı. Bıçağını ve cebindeki her şeyi, hatta daha yeni açtığı altılık Juno'yu bile almışlardı ama hiç değilse parası vardı.

Alex, doğu istikametine giden tünelden uğultuyla yaklaşan bir trene bindi. Nereye gitseydi? Nerede inseydi? Artık bu şehirde gidebileceği hiçbir yer gelmiyordu aklına. B Dairesi gidilmez bölgeydi, A Dairesi de fazla tehlikeliydi. Benny ölmüştü. Kalli de öyle. Artık bu koca şehirde ona yardım edebilecek kimse, kendisini güvende hissedeceği hiçbir yer kalmamıştı.

Yok, hayır, bir yer vardı. Tek bir yer. Oraya gitmeyeli bir yıldan fazla olmuştu, gidip yardım istemek de kolay olmayacaktı. Kendisini gördüğünde onun ne tepki vereceğini bile bilmiyordu. Sadece kendisini dinlemesini bile istese, razı olur muydu acaba? Hem sonra, başından geçenleri dinlediğinde ne yapardı? Aynasızları çağırmayacağından emindi ama onu kovabilirdi. Bunu hesaba katmalıydı. Fakat eğer o da yardım etmezse, zaten artık her şey bitmiş demekti. Acıdan, gerginlikten ve o günün bütün stresinden bitkin düşüp, kendini bir banka bıraktı. Sonra, içine girdiği çıkmaz ona başka bir seçenek bırakmadığı için sakinleşti, garip bir mutluluk hissi duydu. Hatta yüzüne bir gülümseme gelir gibi oldu. Alex o kadar yorgundu, o kadar bitap düşmüştü ki, artık daha kötüsü ola-

mazdı. Kararı kesindi. Kendisini tamamen onun ellerine terk edecek ve ortada bırakmayacağını umut edecekti. Olan biten bütün her şeye rağmen.

24

Beton zeminde cam kırıkları çıtırdadı, bu boş mekânda her adımı yankılanıyordu. Durdu, dinledi. Pek bir ses duyulmuyordu. Landsberger Strasse'nin tekdüze trafik gürültüsünü arada bir yakınlardaki ring treninin ritmik tıkırtısı bölüyordu. Ayakkabı tabanlarının zemine en ufak sürtünmesi bile dışarıdaki boğuk gürültüden daha yüksek ve sert bir ses çıkmasına neden oluyordu.

Toplum polisi eski aks fabrikası demişti. Fakat onun burada sürttüklerini iddia ettiği gençlerden eser yoktu. Zaten bu yıkıntıda kimsecikler yoktu. Acaba sadece geceleri mi burada pinekliyorlardı? Yatacak bir yere ihtiyaçları olduğu için mi?

Salonun bir tarafında bir şey devrilmiş ya da yere düşmüş gibi bir gürültü kopunca Charly arkaya döndü. Yankılar dinip, tempolu zarif bir pıtırtı nereye bakması gerektiğini ona anlatana kadar kimseyi göremedi. Tam sesin sahibini gördüğü anda, ses de kesildi. Mekânın orta yerinde arka bacaklarının üzerine oturmuş, işgalci insana arsız gözlerle bakan sıçan, ancak Charly bir adım daha atınca koşmaya devam etti. Bu çöplükte gerçekten insanlar mı yaşıyordu? Hele bir de çocuklar... Sıçanlarla aynı çatının altında... Charly'nin içine ister istemez bir titreme geldi. Salonun sonunda karşısına çıkan bir merdivenden üst kata çıktı.

Birinci kattaki odalar daha iyi durumdaydı. Hiç değilse, bütün camlar kırılmamıştı ve yerde aşağıdaki kadar çok cam kırığı yoktu. Sıçanların bu katta da dolaştığına kuşku yoktu ama her halükârda, geceleri odaların bazılarında birilerinin uyuyor olduğunu tahayyül etmek mümkündü.

Kızı hakikaten bulabilecek miydi? Aslında buna inanmıyordu. Fakat o zaman neden gelmişti buraya? En nihayetinde Weber bile, işi bittiğinde, ona çıktıktan sonra kaçan kızı arama görevi vererek zaten berbat olmuş akşamı zehir etmeye kalkmamış, aksine bunu

engellemeye çalışmıştı. "Bu polisin işi," demişti. "İşlerine karışıp, her şeyi daha da zora sokmayın."

Her şeyi zora sokmakmış. Sanki bu mümkünmüş gibi. O an, hâlâ içini karartıyordu. Boş iskemleye, kül tablasındaki sigaralara ve nihayet camdan sokağa baktığı o an içine oturmuştu. Derhal alarm vermişti ama kimse onun derdiyle ilgilenmemiş, sadece anlayıştan uzak ifadelerle karşılaşmıştı. Frankfurter Allee'de silahların patladığı ve bir polisin hayatını kaybettiği bir günde, firar eden bir sokak çocuğu kimse için acil bir mesele değildi. Charly alarm verdiğinde Gençlik Dairesi'nden gelen kadın bile omuz silkmişti. Kızın kaçması adeta işine gelmişti – başından bir dert eksilmişti.

Bu yüzden Charly Wagnerplatz'a, oradan da Magdalenenstrasse'den aşağı koşmuş, firariyi kendisi aramaya koyulmuştu. Tabii nafile. Kız çoktan tabanları yağlamıştı. Charly Frankfurter Allee'ye ve metro durağına kadar koşmuş, orada pes etmişti.

Bu meseleyle sadece savcıyla buluşmasından dönen Weber ilgilenmiş, Charly ona kızın firar ettiğini anlatınca sorgu hakimi bağırıp çağırmıştı. *Ne çılgınlığını, ne en ufak güvenlik tedbirini bile ihmal etmesini, ne de bu mesleği yapmaya kesinlikle yeteneği olmadığını* bırakmıştı. Charly'ye yönelttiği suçlamaların hafif kaçtığı bile söylenebilirdi. Aslında o da elinden gelse kendi kendini tokatlamaya hazır olduğundan, adamın ağzından çıkan her kelime neredeyse fiziksel olarak canını yakmış, onu daha da fazla yaralamıştı. Bu götveren Weber'e bu fırsatı vermek için ne kadar saf olmak gerekiyordu? Sorgu hakimi onu evine göndermiş, haftanın gerisinde de izne çıkarmıştı. "Bu olayın soruşturulması gerekeceğini herhalde biliyorsunuz," demişti. "Bu olay personel dosyanıza da girecek." Fakat onu en çok yaralayan, on beş dakika boyunca bağırıp çağıran adamın birden sesini garip bir şekilde yumuşatarak onu teskin etmek ister gibi yapmasıydı. "Size bir öğüt vermeme izin verin," demişti odadan çıkmak üzere kapıya yöneldiğinde. Sesi babacanlıktan kırılıyordu. "Kendinizi zorlamayın. Bu iş size göre değil. Siz kadınsınız! Hoş bir adam bulun, evlenin!"

Charly karşılık verememişti. Gıkı bile çıkmamıştı. Birdenbire, Köln'de bir kahvede otururken, yine çok anlayışlı başka bir sesi dinlediği aklına gelmişti. *Evlendiğiniz zaman çalışmanıza da ge-*

rek kalmaz. O gün olduğu gibi, bugün de buna hiçbir karşılık verememişti.

Fakat hâlâ eli ayağı tutuyordu. Weber'in talimatına uymaya ise hiç niyeti yoktu. Elektrikli tramvaya atlamış, fakat evine değil, Frankfurter Allee'ye, oradan da ring treniyle iki durak ilerde, Roedersrasse'deki eski aks fabrikasına gitmişti. Paslı çitte bulduğu bir delikten şirket arazisine girmişti. Burada geceleyen gençlerden biri bile olsa, kızın bula bula buraya kaçacağına inanmamakla birlikte, en azından şansını denemeliydi!

Charly birinci katı tamamen aramış, sonra ikinci kata da çıkmıştı. Hatta orada bir şeyler de bulmuştu. Mum artıkları, boş şişeler, eski ve bükülmüş bir kaşık ve en çok da yere atılıp ezilmiş sigaraların izleri vardı. Fakat ne bir izmarite, ne de bu izmaritleri yerde çiğnemiş olabilecek bir insana rastladı. Öğleüzeri yanlış zamandı. Belki de ertesi sabah erkenden, burada herkes daha yeni ayılırken tekrar gelmesi daha doğru olurdu. En iyisi Gereon'u da yanında getirmekti. Terk edilmiş bu fabrikada kendisini güvende hissetmiyordu. Charly kenarlarında yıpranmış çelik taşıyıcılar bulunan beton merdivene geri gidip, basamakları bir bir yavaşça inerek tekrar alt kata geldi.

İrkildi. Merdivenin dibine vardığında kafası dört köşe, tırnaklarının çevresi simsiyah, geniş omuzlu bir gençle burun buruna gelmişti. Önce oğlan da Charly kadar şaşırıp, aptal aptal ona baktı, fakat sonra yüz kaslarına hakim olmayı başardı. Ancak bu da daha akıllı görünmesine yetmedi. Buna rağmen, bir şeyi gayet iyi bildiğine hiç kuşku yoktu: En fazla on yedisinde olmasına rağmen, ürkünç biriydi. Oğlan kabardı, güçlü adam havalarına girdi, daha kaslı görünsünler diye kollarını kavuşturdu. Kasları yok da değildi hani. Bunlardan etkilenmemiş görünmek için Charly'nin çaba sarf etmesi gerekti.

"Okuman yok mu?" dedi oğlan arzu ettiği pozu verdikten sonra. "Buraya girmek yasak."

"Ben de zaten gidiyordum," derken Charly sesinin incecik çıkmasına kendi bile hayret etti.

Ne kadar da akıllı ve hazırcevapsınız Fräulein Ritter, dedi kendi kendine. Aklına edecek başka laf gelmedi mi salak? Ettiğin bu laflarla bu herifi asla etkileyemezsin!

"Ben giden kadınları sevmem, gelenleri tercih ederim."

Sırıtışı, son cümlesinin bir kinayeden ibaret olabileceği ihtimalini tamamen ortadan kaldırıyordu. Lanet olsun, diye düşündü Charly, bu yıkıntıda yapayalnız dolaşmak da nereden çıktı sanki? Sadece, kolay kolay başa çıkabileceğin çocuklarla karşılaşacağını sanmıştın, değil mi? Al işte, karşında o çocuklardan biri duruyor!

"Birisini arıyorum," dedi oğlanın sözlerine takılmadan. "Bir kız. Yaklaşık bir yetmiş boyunda, koyu sarı saçlı, ince yapılı, sol elinde..."

"Ne oluyor be? Lezbiyen filan mısın yoksa?" Oğlan diklendi. "Yoksa kızın evden mi kaçtı? Biraz daha detaylı tarif et bakalım. Belki sikmişimdir."

Bu iğrenç herifin çirkin suratına birkaç tokat yapıştırma arzusu Charly'nin içinde gitgide büyüyordu. Fakat buraya çocuklara kötü muamele etmeye de gelmemişti. Hem oğlan hakikaten güçlü kuvvetliydi. Korkmaya gerek yok, diye geçirdi içinden, her şeye rağmen karşındaki hâlâ bir çocuk, terbiye görmemiş ufaklığın teki.

"Seni terbiye etmeyi unutmuşlar galiba," dedi.

"Sen başlamak istemez misin? Sana en çok neremin terbiyeye ihtiyacı olduğunu göstereyim mi?"

Bu kadarı da fazlaydı! Bu seviyesiz gevezelikten bıkmıştı artık. Charly oğlanın yanından geçip gitmeyi denedi ama o onu şaşılacak bir kuvvetle kolundan yakaladı. Yok, bu herif kesinlikle çocuk sayılmazdı! Bir hamlede Charly'yi geriye savurdu. Son anda merdivenin tırabzanına yapışmasa, Charly'nin tökezleyip, beton merdivenin çelik taşıyıcılarına çarpması işten bile değildi. Düşerken yarı yolda toparlanmayı becerdi ama yine de bir yerleri morarmış olmalıydı.

Allah kahretsin!

Burada olduğundan kimsenin haberi yoktu. Weber'in bile... Ne kadar da iyi kalkmıştı bu işin altından! Zar zor tekrar ayağa kalktı. Tam bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki, bıçak gibi keskin bir ses işitti.

"Kadını rahat bırak Kralle!"

Charly arkasına baktı. Üzerinde ince bir palto, hiç berber görmemiş simsiyah saçlarına kırmızı bir Bask kasketi geçirmiş bir kız

duruyordu. Basık burnu ve kocaman kahverengi gözleriyle şirin bir yüzü olsa da, oğlanın ona saygı duyduğu belliydi. Veya belki de sadece kızın elindeki büyük bıçağaydı saygısı.

"Vay, bizim Vicky ufaklığı," dedi ama sesi arzu ettiği kadar umursamaz da değildi. "Neler oluyor burada? Yeni bir dernek filan mı kurdun? Kadın yardımlaşma derneği filan gibi bir şey?"

"Tek istediğim, her gördüğü kadına sarkıntılık eden senin gibi abazan bir salak yüzünden polisin başımıza belâ olmasını engellemek. Haydi bırak kadını, kaybol ortadan." Bu son sözleri söylerken, bıçağın ucuyla da çıkış kapısını işaret ediyordu.

"Oo, bizim sert Vicky'nin bıçağı da var! Aman ne korktum!"

"Senin yerinde olsam hakikaten korkarın götveren! Yoksa kızların bıçaklarla neler yapmaya kadir olduğunu unuttun mu? Alex kadar, ben de bilirim bunu!"

"Alex, o aptal sevici," diyen oğlan tükürdü. Adı Vicky olan kız onu hassas bir yerinden yakalamıştı anlaşılan. Kralle'nin yüzündeki o geniş sırıtış bile silinmişti.

"Alex?" diye sordu Charly. "Bu bir kız mı?"

Vicky'nin nasıl birdenbire suskunlaştığını çıplak gözle bile görmek mümkündü. Charly'nin yardımına koşan kız belli ki gereğinden fazla konuşmuştu. Buna karşılık oğlanın çenesi düştü. Demek aptal görünmesine rağmen, iş başkalarına zarar vermeye geldiğinde, her şeye rağmen sağlıklı içgüdülere sahipti.

"Yoksa onu mu arıyorsunuz?" dedi ve birden Charly'ye saygıyla siz demeye başladı. "Alexandra Reinhold mu? Olabilir, tarifinize uygun. Maalesef sevgili Alex şu anda evde yok, yoksa o sürtüğü sizinle seve seve tanıştırırdım..."

"Kapat çeneni Kralle!"

"Bok kapatırım! Sana kim terbiye verdi? Büyükler soru sorduğunda cevap vereceksin!"

Charly kızın endişesini yatıştırmayı denedi. "Korkmana gerek yok," dedi. "Arkadaşına yardım etmek istiyorum sadece."

"Şayet Gençlik Dairesi'ndenseniz, geldiğiniz gibi gidin!" diye hırladı Vicky. "Sizin yardımınızı biliriz biz!"

"Belki de aynasızlar bunu önden yollamıştır," dedi Kralle. "Yoksa Alex şu KaDeWe meselesine mi bulaştı? Ben zaten onun ve o

ufak Yahudi ahbabının bu olayla bir alâkası olduğunu hemen anlamıştım."

Bıçaklı kız kendine hakim olamadı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye azarladı oğlanı. "Senin ne olduğundan haberin var mı geri zekâlı yağ tulumu? Defol git, yoksa götüne ikinci deliği açarım!"

Kralle omuzlarını kaldırdı, sonra çekip gitti.

"Siz de gitseniz iyi olur," dedi kız Charly'ye. "Bu aptalın az önce size anlattıklarını da unutun."

"Fakat ben Alexandra'ya gerçekten yardım etmek istiyorum. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun? Eli yaralı ve sanırım..."

"Sağır mısınız? Gidin! Defolun buradan!"

Vicky'nin sesi iyice tizleşmişti. Elindeki bıçak titriyor, her an kontrolü kaybedeceğe benziyordu. Kızın elindeki keskin bıçağa bakan Charly işin oraya kadar varmasını istemiyordu.

"Peki," dedi. "Fakat fikrini değiştirecek olursan beni istediğin zaman arayabilirsin. Söylediğim gibi, size yardım etmek istiyorum. Alexandra'nın bir şeyden korktuğunu biliyorum. Belki bunu benimle konuşması doğru olur. Ben ne polisim, ne de Gençlik Dairesi'nde çalışıyorum." A Dairesi'nde çalıştığı günlerden beri hep yanında bulundurduğu not defterinden bir sayfa yırtıp, Moabit'teki telefon numarasını yazdı. Kâğıdı merdivenin basamağına koydu, Vicky'yi merdivenin dibinde bıraktı ve kırılmış sayısız pencereden etrafa saçılmış cam kırıklarını çıtırdata çıtırdata, her an düşecekmiş gibi yürüyerek dışarı çıktı. Delinmiş çitten geçip, tekrar caddeye çıktığında kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu. Hızlı adımlarla Landsberger Allee'ye giderken, yolda el çantasını açıp, içindeki bozuk parayı saydı. Ring treni istasyonunda ilk gördüğü telefon kulübesine yöneldi.

25

Siyah takım elbisesi ve elinde bir demet çiçek, üzerinde kalaydan rakamlarla kapıcının söylediği sayının yazdığı kapının önünde duruyordu. Gözlerini dikmiş sayıya bakıyor, içeri girmekte tereddüt

ediyordu; kapıyı vurmak için kaldırdığı elini yine indirdi. Ani bir huzursuzluk kaplamıştı içini; onda çok ender rastlanan bir rahatsızlıktı bu. Geri geri kapıdan uzaklaşıp, kafese kapatılmış aslanlar gibi pırıl pırıl cilalanmış zemini bir o tarafa bir bu tarafa arşınlamaya başladı. Annesiyle babasının sürükleye sürükleye istasyon kapısına doğru götürdüğü bir çocuğun ona uzunca ve merakla bakması haricinde bu hali kimseyi rahatsız etmiyordu. Bütün kuşkularına rağmen tam içeri girmeye karar vermişti ki, kapı hiç beklenmedik şekilde aniden açıldı. İçerden bir kara şapkalı çıktı ve önce ziyaretçiyi, sonra da elindeki çiçek demetini ciddi bir ifadeyle inceledikten sonra yoluna devam etti. Sakalı ve şakağındaki lüleler adamı olduğundan yaşlı gösteriyordu. Bu kara şapkalılara küçüklüğünden beri alışkın olan Goldstein adamın yaşının en fazla otuz, hatta daha çok yirmilerinin ortasında olduğunu tahmin etti. Kapının açık kaldığı o çok kısa süre diğer ziyaretçilere de bir göz atmasına fırsat tanımıştı; epey kalabalıklardı. Bütün aile hastanın yatağının etrafında toplanmış gibiydi. Aralarında siyah kaftanlı bir adam daha vardı. Fakat diğerleri normal giyinmişti.

Kapı tekrar kapanıp, genç Yahudi koridorun sonundaki merdiven aralığında kaybolunca Goldstein derin bir nefes aldı.

Ziyaretçi saatlerini seçmek demek hakikaten iyi bir fikir değildi. İçeriye, o insanların arasına giremezdi. Elindeki çiçek demetiyle kendisini orada birdenbire yabancı hissetti.

Oysa şimdiye kadar her şey çok iyi gitmişti. Kimse ona şaşmamış, hastanın adını söylediğinde kapıcı lafı dolandırmadan oda numarasını arayıp bulmuştu. Elindeki çiçekler ve tek sıra düğmeli siyah takım elbisesiyle Abraham Goldstein sıradan bir hastane ziyaretçisini andırıyordu. Resmi ziyaret saatlerinde oraya elinde çiçekle birçok kişi geliyordu, onların arasında hiç göze batmamıştı. Her şey çok basit gibiydi.

Fakat aslında hiç de basit değildi, hem de hiç mi hiç basit değildi. Goldstein bir yandan kapının önünde kararsızca bir o tarafa bir bu tarafa giderken, diğer yandan da ne yapacağını düşünüyordu. İçerdekilerin onu tanıması asla mümkün değildi. Aile gidene kadar beklemenin daha iyi olup olmayacağını kafasında tarttı ama sonra bir karara varıp, gayet güzel bir buket yapılmış çiçek-

leri şaşkınlaşan bir hemşirenin eline tutuşturup, istasyonu geldiği gibi yine terk etti.

26

Ziyaretçi kapısında buluşalım demişti ama Rath köşeyi dönüp Alexanderplatz'taki iskelelerin arasından Emniyet Müdürlüğü'nü gördüğünde henüz gelmemişti. Grunerstrasse'de, hemen banliyö tren hattının altındaki kemerlerin yanı başındaki girişin merdivenleri, diğerleriyle karşılaştırıldığında biraz olsun saygı uyandırıyordu. Genelde, Emniyet Müdürlüğü'ne saygı gösterilmemesi tehlikesi olduğunu söylemek pek mümkün olmasa bile, şehir sarayından bile büyük bu muhteşem tuğla bina sadece bu amaçla inşa edilmişti ve bu amaç göz önüne alındığında mimarinin oldukça başarılı olduğu söylenebilirdi. Berlinliler Emniyet Müdürlüğü'ne *Kızıl Kale* diyordu. Çoğu polis işyerini kısaca *Kale* olarak adlandırıyor, daha başkalarıysa daha az saygılı bir isim seçmiş, *Fabrika* diyordu.

Onu binanın dışında, merdivenlerde beklemesini söylemişti. Ne kapıcının orada, ne de kendi odasında. Neden olduğunu söylememişti, fakat Rath, Charly'nin meslektaşlarıyla karşılaşmayı arzu etmediğini tahmin ediyordu ve bu, içeri girip çıkan o kadar insana rağmen bu köşede hakikaten mümkün değildi. Çünkü Emniyet Müdürlüğü'nde çalışanlar genel olarak ziyaretçi kapısında görünmemeye çalışırdı. Aslında Charly telefonda fazla da bir şey anlatmamıştı; sadece onunla Alex'te buluşmak istediğini ve onun yardımına ihtiyacı olduğunu çıtlatmıştı.

Kirie her şeye ve herkese ilgi gösterip, her köşeyi koklayarak diğer köpeklerin arkasından baktığından Rath devamlı tasmasını çekiştirmeye mecbur oluyordu. Daha o öğlen, Gräf nöbeti ondan devraldıktan sonra köpekle uzun bir yürüyüşe çıktığında fazla yapışkan bir erkek Boxer'i savuşturmak zorunda kalmıştı.

Fakat günün en heyecan verici olayı da buydu. *Excelsior*'daki mesaisi sakin geçmişti. Goldstein bakıcılarını atlatmaya çalışmaktan vazgeçmişti; Süitine kapanmış ve bir defa bile yüzünü göstermemiş, hatta öğle yemeğini de odasına getirtmişti.

Kirie Rath'ı o kadar meşgul ediyordu ki, banliyö hattının altındaki kemerin tam önüne park etmiş fiyakalı arabayı ancak o anda fark etti. Şoför kapısından zayıf bir adam indi. Hem uzun bir atkuyruğu şeklinde bağladığı siyah ve düz saçları, hem de yüksek elmacık kemikleri ve geçit vermeyen, karanlık, çekik gözleri nedeniyle dikkatleri üzerinde topluyordu. Rath adamı ne zamandır görmemişti ama hemen tanıdı. Liang. Üzerinde, her zaman olduğu gibi, kendisi için özel dikilmiş takım elbisesiyle Liang Kuen-Yao, Johann Marlow'un gölgesi.

Marlow'un Çinli'sinin burada ne işi vardı, Emniyet Müdürlüğü'nde ne yapacaktı? Liang hedefini çok iyi bildiğini gösteren kararlı adımlarla Rath'ın önünde beklediği ana kapıya yürüdü ama Rath ancak Çinli kendisini selamlamak için şapkasının kenarına dokunduğunda onun kendi yanına geldiğini anladı.

"Komiser Bey," dedi Liang. "Lütfen benimle gelin. Sizinle konuşmak isteyen biri var." Cevabı beklemeden döndü ve arabaya geri gitti.

Rath paltosunun cebinden daha yeni çıkardığı sigaralarını tekrar geri koydu ve etrafına baktı. Kendisini tanıyan hiç kimsenin, özellikle de Charly'nin yakınlarda olmadığından hakikaten emin olduktan sonra adamı izledi. Tozlu bir Opel ile yeni bir Ford'un arasına park etmiş yeni cilalanmış araba şarap kırmızısı renkteydi ve dosdoğru Hollywood'dan oraya gelmiş izlenimi bırakıyordu. Hindenburg'un Mercedes'i bile Alex'te bundan daha fazla dikkat çekemezdi. Birkaç genç oğlan saygılı bir hayranlıkla arabayı seyrediyordu. Rath konuşmalarından birkaç kelime kaptı. Hangi model olduğunu tartışıyorlardı. "Chevy." – "Saçmalama, bu bir Buick Master Six." – "Her neyse, ama Amerikan arabası." Araba hakikaten Amerikan malıydı. Fakat bir Duesenberg'di. Sahra Çölü'nde bir penguene ne kadar sık rastlanırsa, Berlin trafiğinde de bu arabaya o sıklıkta rastlanırdı. Liang kapıyı açtı ve Rath'ın şaşkın bakışları arasında önce Kirie arka koltuğa sıçradı. Köpeğin peşinden arabaya binmeden önce Rath, Charly'nin tam o sırada köşeyi dönüp gelmediğinden emin olmak için bir kere daha etrafına baktı. Kirie koltuğun önündeki geniş boşlukta oturmuş, ağzına bir et parçası veren adama kendini okşatıyordu.

"Uslu köpek," dedi Johann Marlow.

"Bu Aschinger'in köftesi olmalı," dedi Rath. "Bu köpek onu şeytanın elinden bile yer."

"Bu bir ima değil umarım," diye karşılık verdi Marlow. Rath'ın hafızasında kaldığı gibiydi. Hafif tıknaz, fakat kuvvetliydi. Üzerindeki yazlık elbise terzide dikilmişe benziyordu. "Sizi tekrar görmek ne güzel Komiser Bey," dedi.

"Başka bir şansım var mıydı ki?"

"İçinde bulunduğunuz durumu bu kadar gerçekçi değerlendirmeniz beni sevindiriyor."

Rath kendisini korkulu bir rüyaya dalmış gibi hissetti. Bu karşılaşmayı bekliyordu, Marlow'un bir gün yeniden peydah olacağını biliyordu. Yine de bu düşünceyi elinin tersiyle bir kenara itiyor, hatta Marlow meselesinin artık hallolduğuna inanmaya başlıyordu.

Fakat elbette hallolmamıştı.

Berlin'deki ilk günlerinde Rath bir vakasını çözmek için Doktor Mabuse olarak da anılan Johann Marlow veya kısaca Doktor M. ile el ele çalışmıştı. Ciddi bir başarı da elde etmişti.

Baştan her şey iyi gitmişti. Rath peşine düştüğü katili yakalamış, Marlow da ele geçirmeye çalıştığı altınlara kavuşmuştu. Birkaç ay sonra Rath'ın posta kutusundan bir zarf çıkmıştı. İçi tıka basa banknot doluydu. Toplam beş bin mark. Zarfın içinde ne bir mektup vardı, ne de üzerinde gönderenin adı yazıyordu. Buna rağmen Rath bu paranın kimden geldiğini derhal anlamıştı.

Rath bu parayı belki talep etmemişti ama iade de etmemişti. Birkaç ay sonra da bunun kara para olduğu düşüncesini bir yana atıp, bu parayla kendisine bir araba satın almıştı. O sırada Weinert eski Buick'ini satmak istemese, belki de bu paraya hâlâ el sürmemiş olabilirdi. Fakat arkadaşı spekülatif bir işte para kaybettiğinden maddi zorluklarla boğuşuyordu ve Rath bu parayla ona koltuk çıkmıştı. En nihayet Prusya Hür Devleti'nin onu terfi ettirmeme ve doğru dürüst bir maaş bağlamama konusundaki inatçılığı Rath'ın kafasındaki en son kuşkuları da bir kenara bırakmasına neden olmuştu. Arabayı satın aldıktan sonra geriye kalan para o günden beri bir banka hesabında yatıyordu ve Rath bu paranın bir kuruşuna bile dokunmamıştı.

Fakat o arada bir olguyu da görmezden gelmişti: Bu beş bin mark sadece Sorokin altınları nedeniyle kendisine edilen bir teşekkür ve verilen bir ödül değil, aynı zamanda, aslında Rath'ın derhal koparmayı tercih edeceği bir bağın da tesciliydi. Rath sadece bu bağı nasıl koparacağını bilemiyordu.

Marlow'a baktı. Kendisinden ne istiyordu acaba? "İçinde bulunduğum durumu o denli gerçekçi değerlendiriyorum ki," dedi nihayet, "beni Emniyet Müdürlüğü'nün kapısının önünde yakalamanızı akıl almaz bir aptallık olarak görüyorum. Bunu hava atmaktan başka bir işe yaramayacak böyle bir aletle yapmanız da cabası. Bununla dikkat çekmediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Beğenmiyorsanız, bundan sonra telefonla erişilebilir olmaya özen gösterin. Ya da en azından geceleri evinizde kalın."

"Luisenufer'e mi gittiniz?"

"Şayet bu sabah dörtte siz de orada olsaydınız bu konuşmayı çoktan yapmış olurduk. Gariban Kuen-Yao evinizde nafile bekledi. Hava atmaktan başka bir işe yaramayan alete gelince, bu araba başka bir kıtadaki bir kadın arkadaşımın hediyesi. Sadece denemek için biniyorum."

"Ben de hep *sizin* arkadaşlarınıza hediyeler verdiğinizi sanıyordum."

Marlow güldü. "Bu defa Amerika Birleşik Devletleri'ne yerleşmesine yardımcı olduğum bir çalışma arkadaşımın hediyesi. Gördüğünüz gibi başarılı olmuş."

"Yine de tipik Amerikan işi bir hava atma objesi," diye yorum yaptı Rath. Şu sıralar Amerikan işi olan her şey ondan uzak dursun istiyordu. Belki müzik bir istisna olabilirdi.

"Bu aşağılayıcı yorumunuz beni hayrete düşürüyor. Sizin de Amerikan arabaları kullandığınızı sanıyordum."

"Tekil," dedi Rath. "*Bir* Amerikan arabası kullanıyorum, o da kullanılmış. Sanırım bunu sizin filonuzla kıyaslamak mümkün değil."

"Benimle daha sık çalışsaydınız, siz de kendinize daha iyi arabalar alabilirdiniz."

"Bunu istediğimi nereden çıkarıyorsunuz?"

"Yoksa Prusya polisinin maaş basamakları konusunda yanlış mı bilgilendirildim? Maaşınızı daha yeni kesmediler mi?"

Rath bu konudan sıkılmıştı. "Bu deneme sürüşünüzü yarıda kesip, benimle konuşmanızı gerektirecek kadar önemli olan nedir?" diye sordu.

"Yardımınıza ihtiyacım var." Marlow sahiden rica ediyormuş gibi konuşmayı becermişti. "Hugo Lenz," diye devam etti. "Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?"

Rath başını iki yana salladı. "Sanmıyorum."

"Berolina Çetesi'nin başkanı."

"Ha, Kızıl Hugo!"

Marlow başını salladı. "Hiç karşılaşmış mıydınız?"

"Hayır. Fakat tabii ismini biliyorum."

Berlin yeraltı dünyasında Hugo Lenz takma adıyla ün yapmıştı. Johann Marlow'un doğrudan katılmadan dolap çevirmekte kullandığı Berolina çetesini tecrübeli bir hırsız olan Kızıl Hugo yönetiyordu. İki taraf için de kârlı bir işbirliğiydi bu: Berlin'deki yeraltı çeteleri arasında en iyi para kazanan Berolina'ydı. Marlow da her zaman yeterince adam bulabiliyordu. Sadece çalıştırmak için de değil. Berolina Marlow'un kirli işlerini yapıyordu, onun yasadışı ticaret dünyasının ufak ordusuydu. Aynı zamanda Johann Marlow, bu çeteyle herhangi bir ilişkisi olduğu izlenimine yol açabilecek her şeyden kaçınıyordu. En iyi ipuçlarını onlardan temin ettikleri için Berlin'in bu suç çeteleriyle ilişkilerini sıcak tutan bazı polis memurlarının aksine, kutlamalarına bile katılmıyordu. Kriminal Müdür Gennat bile ara sıra çetelere bağlı vakıfların eğlencelerinde boy gösterirdi. Bunlar çok uslu eğlencelerdi. Bir koro derneğinin eğlencelerinden daha uygunsuz oldukları söylenemezdi en azından.

"Lapke ile Höller'in iki hafta önce Tegel'den salıverildiklerini de biliyor musunuz?"

Rath başıyla onayladı. Kuzey Korsanları'nın bu iki lideri iki sene önce Reichskanzlerplatz'ta bir kasa boşaltırken suçüstü yakalanmış ve birkaç yıl süreyle içeri tıkılmıştı. Onların Tegel Hapishanesi'nde yaptığı mecburi tatil Korsanları ciddi şekilde zayıflatmış, bundan da en çok Berolina faydalanmıştı. Serbest kaldıklarından beri Lapke ve Höller'in eski düzeni yeniden kurmaya çalıştıkları anlaşılıyordu; olayların sıklaşması bunu gösteriyordu. Şimdilik, kimliği bilinmeyen bazı şahısların Marlow'un uyuşturucu satıcıla-

rından birini mallarıyla beraber bir dans salonunun kapalı penceresinden dışarı atması bu olayların zirvesini oluşturmuştu. Adam bu saldırıdan sadece cam kesikleriyle sıyrılamamış, felçli kalmıştı. Bu olayın hemen arkasından Korsanların daha yeni açtığı bir iddia bayii basılmış ve darmadağın olmuştu. Anlaşılan yeraltı dünyasında bir savaş başlıyordu ve bunu memnuniyetle izleyen polis sayısı hiç de az değildi. Yaygın eğilim, suçluların birbirini yemesini seyretmek şeklindeydi.

"Rahatsız olduğunuzu işittim," dedi Rath.

"Rahatsızlık kelimesi artık bu durumu ifade etmekte yetersiz kalıyor," dedi Marlow. "İlk kişi öldü. Bir... Berolina'nın bir iş ortağı diyelim... bugün dükkânında ölü bulundu. Öldürülmüş."

Rath şaşırdı. Çünkü cinayet aslında çetelerin kendi ahlâk normlarına da aykırıydı. Buna karşılık Korsanlar şerefi de, gelenekleri de pek ciddiye almayan pis bir çete olarak biliniyordu. "Bu işin ardında Korsanların olduğunu mu tahmin ediyorsunuz?"

Marlow omuz silkti. "Berolina için hoş olmayan olaylar o kadar sıklaşmaya başladı ki, en azından artık bunun bir tesadüf olduğuna inanmıyorum."

"Ne kastediyorsunuz?"

"Yani..." Marlow konuşmaya devam etmeden öksürdü. "Hugo Lenz dünden beri kayıp.

Rath kulak kesildi. Bu hakikaten büyük bir numaraydı. "Bunun arkasında da mı Korsanların olduğuna inanıyorsunuz?"

"İşte benim için tam da bunu ortaya çıkarmanızı istiyorum."

Rath birden ürktü. Marlow'u dinlerken, Duesenberg'in parlatılmış dikiz aynasında tanıdık bir yüz görür gibi olmuştu. Emin olmak için başını o yöne çevirdi. Gerçekten oydu! Dircksenstrasse'den yaklaşıyor ve birini ararcasına Emniyet Müdürlüğü'ne bakıyordu. Rath eğildi.

"Ne oluyor?" diye sordu Marlow. "Saklambaç mı oynuyorsunuz?"

"Dışarıda," diye fısıldadı Rath, "beni bu arabada asla görmemesi gereken biri var."

"Daha çok şu kadını kastediyorsunuz herhalde? Şu siyah saçlı, yeşil şapkalı güzel kadını mı?" Marlow bir kahkaha atarak Liang'a

bir işaret yaptı. Motorun derinden gelen düzenli sesi duyuldu ve Duesenberg hareket etti. "Bu hanım, o zamanlar birlikte *Plaza*'yı ziyaret ettiğiniz hanım, değil mi?"

Rath karşılık vermedi. Kafasını yavaşça arka koltuğun üzerine kaldırıp, arka camdan dışarı baktı. Charly karşı kaldırımdaki Emniyet Müdürlüğü binasını gözleriyle taradıktan sonra, kol saatine baktı.

"Monogam erkeklere değer veririm ben," diye lafına devam etti Marlow. "Böyle şeyler sadakat göstergesidir."

"Ben bekârım" dedi Rath. Johann Marlow'la Charly'yi konuşmaya niyetli değildi. Adamın onu tanıması bile yeterince kötüydü.

Marlow güldü. "Fakat belli ki sadık bir bekârsınız. Randevunuz vardı demek? Endişelenmeyin, binanın etrafında bir tur atar, sizi zamanında geri getiririz."

Nerede kalmıştı Gereon? Üst katında sigara reklamı bulunan bir otobüs tam Grunerstrasse'den aşağı doğru gelirken, Charly de el çantasından buruşmuş sigara paketini çıkarıp, bir Juno yaktı. Hızlı hızlı dumanı içine çekerken bir daha saatine baktı. Nerede kalmıştı? On dakika gecikmişti! Tabii, kendisi de Alex'e beş dakika geç gelmişti ama artık erkekler de randevulara zamanında gelmemeye başlarsa, bu işin sonu ne olacaktı?

Hiçbir haklı gerekçesi olmamasına rağmen ona, geç kalmasına, telefonda meselenin ne olduğunu bile sormamasına kızdı. Aslında kendisine, hızla geçip giden zamana, onu öfkelendiren çaresizlik duygusuna kızıyordu. Hiçbir şey yapmadan orada beklemek zorunda kaldığı her dakika öfkesini büyütüyordu. Son beş dakikadır hiçbir şey yapmadan beklemesinin sorumlusu da Gereon Rath, bizzat Kriminal Komiser Rath'tı. Sabırsızlığını derin nefeslerle bastırıyor, öfkenin verdiği bütün güçle dumanı içine çekiyordu. Sigara ona yardımcı olsa bile, tamamen rahatlamasına bu da yetmiyordu.

Hah, nihayet beyefendi görünmüştü! Grunerstrasse'nin karşı kaldırımında inşaat çitinin önünde duruyordu. Gereon henüz onu görmemişe benziyordu ama köpek kuyruğunu sallamaya başlamış,

tasmayı çekiştiriyordu. Gereon hemen Amerikan yapımı cakalı bir arabanın arkasından karşıya geçmeden önce terbiyeli şekilde sağa sola baktı. Sonra nihayet ona bakıp, onu tanıdığında gülümsedi. Charly bu gülümsemenin bile kendisine iyi geldiğini hissetti. Artık yalnız değildi. Sigarasını yere atıp, üzerine basarak söndürdü. İçindeki bütün öfke uçup gitmiş, yerini tekrar çaresizliğe bırakıyordu.

Önce köpek yanına geldi. Zıplayıp yüzünü yalamaya çalıştı. Becerebildiği kadar bunu engelleyip, köpeğin kapkara tüylerini okşadı. "Kirie! Bu kadar yabani olma!" dedi.

Sonra yüzündeki gülümsemeyle ve omuz silkerek Gereon geldi. "Taksiye binsem daha iyi olurdu," dedi.

Charly de gülümsemeye çalıştı ama hiç beceremediğini fark etti.

Gereon'un gülümsemesi de kayboldu, bir adım daha yaklaştı. Artık Charly'nin hemen dibindeydi. Gereon ona sarıldı. Charly minnettarlıkla başını onun omzuna bıraktı, ensesini okşayan sıcacık ellerini hissetti. Gereon'un omzuna yaslanmış halde okuldan atılmış bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlamamak için kendini zor tuttu.

Gereon "Neyin var sevgilim?" diye sorduğunda, Charly gecikmesini affetmişti bile. Boğazı yine düğümlendi. Konuşmadan önce biraz zaman geçmesi gerekti.

"Gereon," dedi sonunda. "Öyle bir hata yaptım ki! Bana yardım etmen lazım."

"Hey, titriyorsun sen! Ne oldu?"

Charly fark etmemişti ama Gereon haklıydı. Sanki çok ince giyinmiş gibi bütün vücudu sarsılıyordu. Konuşamadı, omuzlarını kaldırdı ve bu sefer hakikaten ağlamaya başladı. Onun önünde hiç ağlamamıştı. Başını çevirdi. Gereon ona tekrar sarıldı. Gözyaşlarına boğuulmuş gözleriyle onu göremiyordu ama Gereon'un sarsılmış surat ifadesini tahayyül edebiliyordu.

On dakika sonra Aschinger'de oturuyorlardı. Aslında Charly derhal Kale'ye, bir dakika, bir saniye bile zaman kaybetmeden İkametgâh Dairesi'ne gitmek istiyordu ama Gereon önce bütün hikâyeyi kendisine baştan sona anlatmasında ve gözyaşlarının kurumasını beklemesinde ısrarcı oldu. Aschinger'de kadınlar tuvaletindeki aynada kendine baktığında Charly de bunun iyi bir fikir oldu-

ğunu kabul etti. Makyajını tazelemek için birkaç dakika uğraştı. Masaya geri döndüğünde içecekler de masanın üzerindeydi. Charly için limonlu çay, Gereon için, her zamanki gibi, sade bir kahve. Gereon günün her saati kahve içiyordu. Hatta akşamları bile kendisine kahve yaptığı olurdu. Kirie'ye de iki köfte ısmarladılar. Sahibi yere koyar koymaz tabağa abandı. Köfteleri rekor sürede yuttuktan sonra kendini tabağı yalamaya verdi. Charly gülümsedi. En azından bu obur köpek ondan adını hak edecek gülümseme koparmayı başarmıştı.

Bir yudum çay içti, fincanı tekrar karıştırdı, sonunda anlatmaya başladı. Ofisindeki çekingen kızı, Weber'in verdiği görevi, o iğrenç toplum polisini, vurulan polis yüzünden koridorda yaşanan hengâmeyi ve nihayet, şimdi başına belâ olan hatasını anlattı.

Gereon'un tepkisi hiç de beklediği gibi değildi.

"Bir sokak kızını ofiste nöbetçisiz mi bıraktın?"

"Böyle bir şey olabileceği aklıma bile gelmedi ki."

"Kızı göremiyordun ama. Ya yazı masasından bir mektup açacağı kapıp sana saldırsa ve..."

"Weber'in masasında mektup açacağı yok."

"Ne demek istediğimi sen de biliyorsun."

"Gereon, bir de sen başlama şimdi. Bok yediğimi ben de biliyorum. Fakat o kız... onda tuhaf bir şey vardı. İnanılmaz korkuyordu. Toplum polisinden ya da belki de üniformadan korktuğunu düşündüm."

"Bunda şaşacak ne var? Bıçakla bir toplum polisini yaraladıysa, haklı korkmakta! Her ne kadar bazen bu şehirde yaşayan insanların öyle sandığı izlenimini edinsem bile, polis yaralamak sıradan bir suç değil."

"Gerçekten bir memura saldırdığına inanmıyorum. Bunu şahit uydurmuş da olabilir. En azından şimdiye kadar böyle bir olayı bildiren bir toplum polisi de olmadı."

"Aman Charly, aç şu gözlerini! O kaltak tehlikeli birine benziyor. Bu canavarın yanında senin başına neler gelebileceğini düşündükçe..."

"O bir canavar değil. Eli de yaralıydı, kim bilir başından neler geçmişti. O eski fabrikadaki çocukları düşündükçe..."

"Charly, Charly!" Gereon iç geçirdi. "Bu tür insanlara fazla acımamalısın, bizim meslekte olmayacak iş. Hakim veya savcı olarak hiç olmaz."

Charly'nin eli ister istemez sigarasına gitti. "Acımak da ne demek? Sadece ne olduğunu anlamak istiyorum! Şimdi aramama yardımcı olacak mısın, olmayacak mısın, sen onu söyle."

Charly Juno'yu dudaklarının arasına yerleştirip, derin bir nefes çekti. Tekrar öfkelenmeye başladığını hissetti. Gereon onu yatıştırmak için ellerini havaya kaldırdı.

"Tabii yardım edeceğim." Ceketinden bir not defteri ve bir kurşunkalem çıkardı. "Demek soyadı Reinhold..."

"Alexandra Reinhold. Fabrikada beni kandırdıklarını sanmıyorum. O herif, Alex'i ispiyonlayıp, Vicky'yi kızdırmaktan keyif alıyordu. Kızlardan nefret ediyor anlaşılan."

Gereon başını salladı. "Nereli olduğunu bulmak mümkün olsa gerek."

"Ben de seni bunun için çağırdım. Gel hemen İkametgâh Dairesi'ne gidip, Berlin'deki bütün Reinhold'ların adreslerini çıkarttıralım."

Gereon kuşkuluydu. "Berlinliyse tabii..."

"Gereon, kendimi yeterince çaresiz hissediyorum zaten. Bu kızı bir daha bulup bulamayacağımı ben de bilmiyorum. Lütfen bana bir iyilik yap, çorbada kıl arama, gel bir deneyelim! Başka şansım yok."

Gereon başıyla onayladı. "Haklısın da, şu Alex'i ona kendi ellerinle teslim edersen Weber'i etkileyebileceğinden emin misin?"

"En azından hatamı düzeltmiş olurum, öyle değil mi? Hem kızın yardıma ihtiyacı var. Bu kadar genç bir yüzde bu kadar büyük bir çaresizlik görmedim hiç."

"Bu meslekte acıma duygusunu unutacaksın! Yoksa işin sonunun nereye varacağını görüyorsun. Şu senin Sorgu Hakimi Weber gibi götler dosyana nihayet olumsuz bir görüş ekleyebilmek için sadece bu tür hatalar yapmanı bekliyor. Adam senin kariyerinin içine etmek istiyor; zaten baştan belliydi bu."

Charly omuzlarını kaldırdı. "Bana daha fazla değer veren hukukçular da var."

"Evet ama bu meslekte nasıl kariyer yapacağına onlar karar vermiyor."

Belki de veriyorlardır, diye düşündü Charly, belki de veriyorlardır. Sigarasını bastırıp söndürdü ve sustu.

"Bekleyelim bakalım," diye devam etti Gereon. "Eğer olayı doğru anladıysam, sevgili Sorgu Hakimi Weber'in de çenesini fazla açması mümkün değil. Hakim adayı olarak bütün sorumluluğu sana bırakıp gitmemesi gerekirdi. Şimdiye kadar edindiğin hukuk bilgisiyle sorgu hakimi rolüne soyunamazsın ki!"

"Soyunmadım zaten. Weber sadece savcıyla randevusunu iptal etmek istemedi. O arada da ben kızın kimliğini tespit edecektim, hepsi o."

"Bu, asıl Weber'in pişman olması gerektiği gerçeğini değiştirmiyor."

"Fakat az önce ofiste hiç de öyle görünmüyordu."

"Olabilir," dedi Gereon. "Fakat dün neler olduğunu bir düşündün mü? Ölen polis, Frankfurter Allee'de silahlı çatışma... Bütün bunların arasında mahkemenin penceresinden atlayıp kaçan bir başıbozuk kimi ilgilendirir? Dolaylı olarak kendisinin sorumlu olduğu bu firar olayını Weber'in fazla büyüteceğini sanmıyorum. Blöf yapıyor. Seni bıktırıp, kendi mahkemesinden ve bu meslekten vazgeçip gitmen için seni korkutuyor. Buna izin verme! Tırsmak olmaz!"

"Belki de haklısın." Charly bir yudum çay içti ve tekrar gülümsemeyi denedi. Yavaş yavaş, yüzünün kaslarının direnişini aşıp, gülümsemeyi becerebiliyordu.

"Tabii haklıyım," dedi Gereon ve cesaretlendirmek için ona baktı. "Şimdi iç çayını bitir de gidelim! İşimiz var!"

27

Önündeki koridor boş ve karanlıktı; sadece pırıl pırıl cilalanmış zeminden batan güneşin ışığı yansıyordu. O ana kadar kimseyle karşılaşmamıştı. Çalışanların çoğu çoktan evine gitmişti, hastalar da uyuyordu. İçeri girmek için bir süre beklemesi gerekmişti ama on-

dan sonra her şey onun tahmin ettiğinden iyi gitmişti. Bir değil, iki ambülans birden peş peşe gelmiş ve bir kavganın yararlılarını getirmişti. Aynı anda akrabalar, arkadaşlar ve daha başka ilgililerden oluşan bir güruh da taksi ve özel araçlarla gelerek, birkaç saniyede acil serviste üstesinden gelinmesi imkânsız bir kargaşaya neden olmuştu. Goldstein bir düğün alayı olduğu anlaşılan bu kalabalığın arasına hiçbir zorlukla karşılaşmadan karışarak hastane arazisine girmiş, sonra hasım grupların kavgası yeniden patlak verip, hastane personeli yumruklaşmaları engellemekle uğraşırken, kimsenin dikkat etmediği bir an bir kapıdan içeri dalmış ve hastanenin ışıksız, insansız bir koridorunda bulmuştu kendisini. Bir süre sonra bir merdivene rast gelmiş ve bu sayede nerede olduğunu da hemen çıkarmıştı.

Bu açıdan baktığında hastaneye öğleüzeri yaptığı ziyaret boşa gitmemiş sayılırdı.

Hastane pek büyük değildi; zamanında Prospect Place'te apandisitini aldıkları Yahudi hastanesiyle kıyaslanamazdı. Fakat çeşitli istasyonları, sayısız kapısı ve uzun koridorlarıyla yine de bir hastaneydi ve yolunu biliyor olmak işe yarıyordu.

İşte şimdi yine üzerinde kalaydan yapılma o üç rakamın bulunduğu kapının önündeydi. Artık içeride kendisini bütün bir ailenin değil, sadece yalnız başına bir yatakta yatan ve muhtemelen horul horul horlayarak, tatlı rüyalar gören yaşlı bir adamın beklediğini bildiği halde, birkaç saat önce olduğu gibi şimdi de içeri girmekte tereddüt ediyordu.

Bu sefer elinde çiçek yoktu. Ağırlığını iç cebinde hissettiği Remington haricinde hiçbir şey getirmemişti yanında. Eliyle bastırınca kapı kolu da, kapının kendisi de sessizce kıpırdadı. Koridora bir kere daha göz attı –hemşirelerin bulunduğu odanın kapısı hâlâ kapalıydı– ve yavaşça ışıksız odaya girdi. Perdeler kapalıydı ama dışarıdaki ışık az da olsa içeri sızıyor ve karanlıkta her şeyin net şekilde görünmesini sağlıyordu. Karşı duvara dayanmış yatakta kırış kırış suratlı o yaşlı adam yatıyordu. Ayakucundaki levha doğru adamı bulduğunu belirtiyordu ama o zaten bunu biliyordu. Adam horlamıyordu. Sadece bir hırıltı, hırıltılı bir soluk sesi duyuluyordu. Sonra Goldstein parlayan gözleri gördü ve adamın onun sandığı gibi uyumadığını, aksine cin gibi uyanık olduğunu anladı.

Adam odasına kimin girdiğini görmek için gövdesini belli belirsiz biraz dikleştirdiğinde çarşaf hışırdadı. Goldstein yavaş adımlarla yatağa yaklaştı. Boğazının düğümlendiğini hissetti. Bunu beklemiyordu, bunu hiç hesaba katmamıştı: Kırışıklarla dolu bu surattan kendisine bakan cin gibi o iki göz onu tanımış olmalıydı. Yaşlı adam ağzını araladı, sonra dudakları kımıldadı. Yüksek sesle konuşmadığı halde üç hece de hastane odasının sessizliği içinde çok net duyuldu. *Abraham.* Daha önce hiç karşılaşmadıkları halde yaşlı adam onu tanımıştı. Goldstein başıyla evet dedi ve bir adım daha yaklaştı. Ona bakan ve her hareketini takip eden o gözler daha şimdiden ölümü bekliyordu.

28

Kale'ye ziyaretçi kapısından girerek, dosdoğru İkametgâh Dairesi'ne gitmişlerdi. Rath, arkadaşlarıyla beraber gençlik otelinde kendilerine yasaklanan kız koğuşuna girdikleri sınıf gezileri günlerindeki gibi hissediyordu kendisini. Ne de olsa, bir sivile –çünkü Charly artık öyle sayılırdı– onun başka yollardan elde edemeyeceği bilgiler temin etmek üzereydi. Sandığından kolay oldu. O polis kimliğini gösterdikten sonra, yanındaki kadının kim olduğunu soran olmadı. Ta ki, L'den R'ye kadar olan harflerden sorumlu memur Charly'yi merakla süzene kadar. "Sizi tanıyorum, değil mi?" dedi. Rath korktu. "Yine Cinayet'te mi çalışıyorsunuz?"

Charly soğukkanlılığını korudu. "Sadece geçici olarak," diye yanıtladı daha Rath herhangi bir şey demeye fırsat bulamadan. "Komiser Bey'e bir adres bulmakta yardımcı oluyorum. Reinhold ailesi."

Memur başını salladı ve devasa bir kartotekse yürüdü.

"D – e ile mi, t – e ile mi?"

"İkisi de."

Adamın uzun uzun araması gerekmedi. Dev gibi bir çekmeceyi dolaptan çekip çıkardı ve masanın üzerine indirdi.

"Bütün Reinhold'ların burada olması lazım," dedi. "D – e ile yazılanlar da, t – e ile yazılanlar da. Beyimizin adı ne?"

"Bir kadın arıyoruz," dedi Rath. "Daha doğrusu, genç bir kız."

"Rüştünü ispatlamamış birini mi?" Memurun canı sıkılmıştı. "Bu işimizi zorlaştırır." Fişleri karıştırdı. "Bakın. Fişlerin en üstünde sadece aile reislerinin adı yazıyor. Çocuk ve eşlerin ayrıca kaydı yok. Bütün çocukların kayıtlı olduğunu da garanti edemem."

Rath iç geçirdi. Charly ise hemen işe koyuldu.

Berlin'de tam 97 Reinhold ailesi olduğunu ortaya çıkardılar. Hatta sonu dt ile bitenleri de dahil edince sayı yüzü aşıyordu. Rath kuşkusunu gizleyemiyordu.

"Bütün bunların arasında adı Alex olan bir kız bulacağız şimdi öyle mi?" dedi ama Charly yılmadan ilk fişi okumaya başlamıştı bile.

Aralarında bir Alexa, Alexandra veya Alexia olan tam beş Reinhold ve bir Reinholdt ailesi buldular.

"Bütün ailelerin adı Alex olan kızlarını kaydettirdiklerinden bile emin olamıyorsun," dedi Rath. "Berlin'deki bütün Reinhold'ları ziyaret mi edeceksin? Kolay gelsin sana!"

Charly cevap vermedi. Fişleri tarayarak, daha başkalarını da aradan çıkarmaya devam etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rath.

"Doğudan, Friedrichshain veya Lichtenberg'den geldiğini tahmin ediyorum. O adreslerden başlarsak, sayı azalır."

Sonuçta ellerinde topu topu yaklaşık bir düzine fiş kaldı. Charly bu adresleri hemen bugün ziyaret etmekten söz etmeye başlayınca Rath'ın aklına önce işi şakaya vurmak geldi ama kadının ciddiyetini görünce vazgeçti. "Saat altı buçuk oldu bile," diye itiraz etti. "İnsanlar akşam yemeği yiyor, birkaç saat sonra da hepsi yatacak!"

Charly konuşmadı. Bakışları her türlü itirazı daha dillendirilmeden boğmaya yetiyordu. Rath iç geçirip, kurşunkalemini çıkardı. İlk adresleri fişlerden not defterine kaydetmeye başladı. "İyi," dedi. "Fakat o zaman ayrılalım, daha çabuk hallederiz."

Charly gülümsedi ve Rath bu gülümsemeyi görmek için daha neler neler yapmaya razı olduğunu bir kez daha hatırladı. Birkaç adres dolaşmak en kolaylarındandı.

29

Hastanenin önünde iliklerine kadar işleyen sert bir rüzgâra yakalandı. Buna rağmen taksiye binmemeye karar verdi. O sırada kendisini bir arabanın rahat koltuğuna bırakamazdı; içi öyle kıpır kıpırdı. Yürümek iyi gelirdi. Yürümek her zaman iyi gelirdi. Goldstein sigara paketinden bir Camel çıkardı. Rüzgâr bunu bir sabır işi haline getirdiğinden, ancak paltosunun yakasını siper alarak sigarasını yakabildi. Çakmağını tekrar cebine attı ve yola koyuldu.

Yaşlı adamın gözleri hâlâ üzerindeydi. Yakında öleceğini bilen ve bunu bilmekten huzuru kaçmayan bir adamın gözleri. Ölme zamanının gelip çattığını anlamayan ne kadar çok insan vardı? Anladıklarında da kabullenemiyor, son ana kadar hayatlarına yapışıyorlardı. İnsanların çoğu ölümü kesinlikle hesaba katmıyor ve o buna rağmen, önlenemez şekilde geldiğinde de saf ve sonsuz bir şaşkınlık duymaktan ve artık her şeyin sona erdiğini kavramaktan başka çareleri kalmıyordu.

Goldstein Badstrasse'ye varmıştı. Biraz önce oturup yemek yediği ve beklediği lokantanın arkasında sokak ufak ve dümdüz akan bir derenin üzerinden geçiyordu. Köprünün üzerinde durdu, sigarasından birkaç nefes daha çekti, sonra izmariti simsiyah akan suya attı. Sokak hâlâ oldukça hareketliydi ama ismine rağmen cıvıl cıvıl bir kaplıca hayatını da hatırlatmıyordu. Giymiş olduğu terziye diktirilmiş takım elbiseyle Goldstein modaya uygun giyinmiş istisnalardan biriydi. Yazlık paltosu elbisesinin büyük bir kısmını kapatıyor ve fazla şık görünmesini engelliyordu. Ellerini paltosunun cebine soktu ve akan yayaların arasına karıştı.

Mavi zemin üzerindeki beyaz U harfi gece karanlığında çok uzaktan parlıyordu. Bu metro istasyonuna yerüstünde bir bina uygun görülmüştü. Şık, modern bir tuğla bina onu parlak bir neon ışıkla karşıladı. Metro planını inceledi ve trenin güney istikametine gittiğini gördü. Bilet gişesinde sıra yoktu. Bir yürüyen merdiven dünyanın derinliklerine iniyordu. Onu derinliklere taşıması için kendisini merdivene emanet edip, arkaya döndü. Yukarıda, merdivenin öbür ucunda, tam o sırada merdivene binen siyah bir şekil seçti gözleri. Önce hayal gücünün ona bir oyun oynadığını san-

dı ama yanılmıyordu. Basamaklarda kara şapkalılardan biri duruyor ve herkes gibi o da yavaş, tekdüze bir süratle aşağı iniyordu. Son günlerinde saçına ak düşen babasını hatırlatan yaşlı bir Yahudi. E tabii, hemen yakında bir Yahudi hastanesi bulunan bir semtte bu çok da alışılmamış bir görüntü değildi herhalde. Buna rağmen, yavaş yavaş aşağı inen bu adam ona bir hayalet, bir dibbuk, Nathan Goldstein'ın oğlunu cezalandırmaya gelen ruhu gibi göründü.

Peronda kara şapkalıyı gözden kaybetti. Tam onun gerçekten bir hayalet olduğuna hükmetmeye meylediyordu ki, siyah şekil yeniden peydah oldu. Kayar gibi aşağı inen adam perona varır varmaz, tıpkı Nathan Goldstein gibi tuhaf bir şekilde, tıpış tıpış, kısa adımlarla hızlı hızlı yürümeye başladı. Babası da hergün iki defa buna benzer sayısız ufacık adımla Williamsburg Köprüsü'nü geçer, Lower East Side'da Greenberg'ün elbise fabrikasına giderdi. Bu kara şapkalı adam birçok yönden babasını hatırlatıyordu. Arada tek bir fark vardı: Nathan Goldstein cimriliğinden asla trene binmezdi. Veya belki de sadece aşırı yoksuldu.

Yaşlı Yahudi peronun hemen hemen ortasında durdu. Etrafındaki dünyaya uymuyordu sanki. Ne reklam panolarına, ne elektrikli lambalara, ne de, hatta belki de en az burada metronun gelmesini bekleyen diğer insanlara uyuyordu.

Fazla yüksek sesle gülmelerine ve konuşmalarına rağmen, Goldstein kahverengi giyinmiş adamları önce fark etmedi. Dönüp onlara baktı.

Yahudi aşağı indikten sonra, aradan bir dakika bile geçmeden onlar da inmiş olmalıydı. Yüzleri alkolden kızarmış dört adam, büyük ihtimalle Goldstein ve yaşlı Yahudi gibi o da hastaneden çıkmış, yüzü sargılı ve onlara göstere göstere arkasını dönen bir başkasının yanından geçiyordu. Dört adam da ishal rengi birer gömlek ve buna uygun kahverengi, askeri görüntülü kepler giymişti; sol kollarında da kırmızı birer pazı bandı vardı. Goldstein önce bunların komünist olduğunu düşündü. Marion bu bölgede onlardan çok olduğunu anlatmıştı. Fakat sonra beyaz bir daire içindeki haçı gördü; gamalı bir haç. Nerede olduğunu hatırlamıyordu ama Goldstein bu sembolü bu kentte daha önce de birkaç kere gördüğünden emindi. Kara şapkalı adamın da hem sembolü, hem de üniformaları tanıdı-

ğı anlaşılıyordu. Usulca adamlardan uzaklaştı. Diğer bekleyen yolcular da yeni gelenlerin farkındaydı ama bunu hissettirmemeye çalışıyorlardı. Herkes, elden geldiğince dikkat çekmemeye ve oralı olmaz bir havaya girme çabasına konsantre olmuştu.

Goldstein durdu. Duraktaki ortamı nasıl değiştirdiklerinin hiç farkına varmamışa benzeyen bok gömlekliler ite kaka yanından geçti. Bu havasız metro istasyonunda bile alkol kokusu başka kokuları bastırıyordu. Tam yanından geçerlerken adamlardan birinin bağırdığını duydu.

"Hey, bakın burada kim var!"

Üniformalılar durmuş, onların böğürme ve kahkahaları da, perondaki diğer konuşmalar da son yağmur sularının sokaklardaki kanalizasyon kapaklarından sızıp gitmesi gibi yitmişti.

"Yoksa birisi yolunu mu şaşırmış? Ben buranın ari bir peron olduğunu sanıyordum!"

Diğer kahverengi gömlekliler gülüştü. Diğer yolcular ya kafalarını ellerindeki gazetelere gömmüştü ya da ayakkabılarının ucunu seyrediyordu. Yaşlı Yahudi görünmez olma çabasından vazgeçti.

"Belki bu zavallı adama yol göstersek iyi olur!"

Bu laf, iyi niyetli bir yavrukurtun ağzından çıkmışa benzemiyordu hiç. Yahudi yine kısa adımlarla yürümeye başlamış ve kararlılıkla peronun diğer ucundaki yürüyen merdivene yönelmişti.

"Hey, sen! Babalık!" diye bağırdı yine adamların başını çeken. "Senden bahsediyoruz! Dursana!"

Kara şapkalı durmadığı gibi, bir defa olsun dönüp arkasına bile bakmadı. Kahverengi gömlekli dört adam yavaşça koşmaya başladı.

"Hey, çıfıt," diye bağırıyorlardı kaçan adamın ardından. "Hey, Almanlar seninle konuşurken duracaksın!"

Yahudi yürüyen merdivene varmıştı. Orada da durmayıp, basamak basamak merdiveni tırmanmaya başladı ve hızla Goldstein'ın görüş alanından çıktı. Şimdi dört adam da merdivene varmıştı. Olanları tek fark eden Abe'di anlaşılan; başka herkes ya hâlâ gazetesiyle meşguldü ya da yere bakıyordu. Ancak tren geldiğinde bakışlarını kaldırdılar, gazetelerini katladılar. Kapılar açıldı, yolcular bindi. İnen olmadı. Burası trenin ilk durağıydı ve ancak birkaç dakika sonra hareket edecekti. Goldstein önce bekleyen trenin açık

duran kapılarına, sonra da, o sırada kimseyi yukarı taşıması gerekmediği halde aralıksız şekilde yukarı çıkan yürüyen merdivenin basamaklarına baktı.

30

Rath metro durağının yürüyen merdivenlerini çıkarken bir sigara yaktı. Kendisi doğuyu üstlenmişti. Charly adreslerinde hakikaten Alex adlı kızların kayıtlı olduğu üç aileyi ziyaret ederken Rath da Friedrichshain'da yaşayan Reinhold'ları dolaşacaktı. Strausberger Platz'ta tekrar yeryüzüne çıkmadan önce bir kere daha not defterine baktı. İlk adres Andreasstrasse'deydi, uzak sayılmazdı.

Charly'nin kararsız ezikliği Rath'a onun bundan bir yıl önce sınavda çaktığı günü hatırlatmıştı: *Başarısız*. Bu, Charly'nin dünyasında aslında bilinmeyen bir terimdi. O zaman da teselliyi eylemde bulmuş, oturup, sınava ikinci defa girmek için çalışmaya koyulmuştu. Her şeyin baştan başladığı, Charly'nin gece yarılarına kadar kitaplara boğulduğu o günlerde, benim kız bayağı sebatlı diye düşünmüştü. Fark ettirmeden onu seyrettiği o saatlerde sınırsız bir sevgi duymuştu. Fakat öfkeli bir inadın sınırlarında dolaşan bu sebat onu korkutmuştu da. Şimdi de Charly hatasını düzeltmeye kararlıydı ve bunu başarmadan huzura kavuşamayacaktı.

Andreasstrasse boyunca yürüyerek bina numaralarını takip etti. Bu bölgede iyi hatıraları yoktu. Bir zamanlar, oraya çok yakın bir yerde, yerinde çoktan yeni inşa edilmiş bir bina bulunan Koppenstrasse'deki bir şantiyede Rath'ın ufak çapta bir dolandırıcı olan Joseph Wilczek'le karşılaşmasının sonuçları ağır olmuş, Rath adamın cesedini ortadan kaldırmaya çabalamıştı. Önce cinayet soruşturmasını artık kimsenin Wilczek'in nasıl öldüğünü tespit edemeyeceği şekilde sabote ettikten sonra bu dosyayı çözülemeyen vakalardan oluşan ıslak balıklar arasına kaldırmıştı. En azından o öyle düşünmüştü. Ta ki, Johann Marlow, Wilczek ismini bir konuşma esnasında geçiriverene kadar. Rath'ın, Kızıl Hugo'yu aramak da dahil, bu gangsterin hiçbir arzusunu reddedemeyişinin bir nedeni de buydu. En azından adam aradan iki buçuk yıl geçtikten son-

ra ilk defa komiseri kendi amaçları için kullanmayı deniyordu ki, Rath bunu Joahnn Marlow'un artı hanesine yazıyordu. Şimdiye kadar hep tersi olmuştu: Rath bir defasında Marlow'dan yardım istemiş, bu nedenle de ona iyice borçlu kalmıştı.

Etrafa bakındı. Pazartesi akşamı arka odasında Doktor M.'nin Hugo Lenz'le buluşmak istediği ve nafile beklediği meyhanenin de oralarda bir yerde olması lazımdı. Burası hakikaten Charly'nin bu saatte tek başına ortalıkta dolaşmaması gereken bir semtti.

Lange Strasse'de yanıp sönen bir ışıklı reklam çökmeye başlayan karanlıkla boğuşuyordu. *Amor-Diele.* İşte bu lokaldi. Yeraltı dünyasının buluştuğu bir yer olarak bakıldığında bayağı iyi bir yer sayılırdı. Belki Johann Marlow'un uğradığı bir lokalin böyle olması da şarttı.

Rath durdu. Önce elindeki adres listesine baktı, sonra da meyhanenin tabelasına. Lanet olsun diyerek not defterini cebine koydu. Charly'nin Reinhold'ları bekleyebilirdi. Pakete eliyle vurup, bir sigara çıkardı ve meyhaneye gitmek için karşı kaldırıma geçti.

31

Yaşlı Yahudi metro istasyonundan çıkmayı başaramamıştı. Adamlar ona yetişmiş ve köşeye sıkıştırmıştı. Oradan geçen bir-iki kişi bakıp gözlerini çevirmiş ve birdenbire acele perona inmeleri gerektiğini hatırlamıştı; bilet gişesinde çalışan adam kasasına eğilmiş, para sayar gibi yapıyordu. O sırada yürüyen merdivenden üst kata gelip, hole adımını atan Goldstein, Yahudinin beyaz sakalının altında bir dua mırıldanır gibi kıpırdayan dudakları gördü. Sonra mırıldanmaya son verip, ağzını açtı. "Lütfen, biraz kenara çekilip, metroya inmeme izin verir misiniz?" dedi gayet nazik şekilde.

"O sadece Almanlar için," dedi kırmızı suratlı, çenesi düşük ve bütün bu tiyatroyu başlatan hafif kilolu adam. Bir parmağını Yahudinin göğsüne bastırdı. "Metroya binebileceğini sana kim söyledi?"

"Var biletim," dedi kara şapkalı ve sanki karşısındaki üniformalı kondüktörmüş gibi cebinden bir bilet çıkardı.

"Duymuyor musun? Sadece Almanlar için! Sen yürü!"

Bunları söyleyen bok gömleklilerin başını çeken değil, çelimsiz yol arkadaşlarından biriydi. Yahudiyi öyle bir itti ki, adam sendeleyip şişko şefin kucağına düştü.

"Bana bak çıfıt! Bana öyle omuz atmaya filan kalkma!" Kırmızı suratlı sendeleyen adamı itekleyip, gömleğindeki hayali pisliği temizledi.

"Ee?" dedi çelimsiz olanı. Biletini hâlâ elinde tutan kara şapkalının koluna kısaca fakat belli ki bayağı can yakan bir darbe indirdi. "Müfreze komutanından özür dilemeyecek misin?"

Yahudi kolunu tuttu. Gözleri fırıldak gibi bir o yana, bir bu yana, bir o adama bir ötekine gidip geliyordu.

Bu kadarı Goldstein'a yetmişti. Lafa karıştı. "Bu adamın evine gitmesine neden izin vermiyorsunuz?" diye sordu yüksek sesle.

Dört çift göz ona döndü. Goldstein bu dört serseriden hiç korkmuyormuş gibi, elinden geldiği kadar sakin, dudaklarının arasına bir Camel yerleştirdi. Adamlar ne diyeceklerini bir an hakikaten bilemedi. Önce birbirlerine, sonra da sigara içen adama baktılar. Belli ki daha önce hiç karşılaşmadıkları bir durumdu.

"Bu yüksekten atıp tutmaya kalkışan da kim?" diye sordu kırmızı suratlı olanı. Dil tutulmasının üstesinden ilk o gelmişti.

Goldstein uygun bir cevap aradı. Aslında içinden gelen bu dört bok gömlekliye iyice sayıp sövmekti ama kavga çıksın istemiyordu. Tek istediği bu kara şapkalıyı kendi haline bırakmalarıydı.

Başına belâ olan adamların gözlerinin hâlâ Goldstein'ın üzerinde olmasını fırsat bilen Yahudi sağa doğru bir adım attı, inanılmaz bir süratle döndü ve binadan çıkıp, ortadan kayboldu. Dört adam şaşkın şaşkın adamın arkasından bakakaldı.

"Seninle daha işimiz bitmedi!" Kırmızı suratlı müfreze komutanı her ne kadar komik de olsa yumruğuyla Goldstein'ı tehdit edip, üç ahbabının peşinden dışarı koştu.

"You're welcome asshole," diye homurdanan Godstein da peşlerinden gitti. Bir kere müdahele etmişti, artık dönüşü yoktu. Sokağa çıktığında Yahudi çoktan karşı kaldırıma geçmişti. Peşindekiler de kırmızı suratlının kendilerine yetişmesini bekledikten sonra karşıya geçti ve adamı iki yandan kıstırdı. Kara şapkalı hızla bir sağa, bir sola baktı, sonra tehditkâr ve karanlık ardında yükselen parka,

arkası zifiri karanlık olan, sokak lambalarının aydınlattığı yapraklardan örülmüş duvara döndü.

Kapana girmişti.

Hava karardıktan sonra asla McCarren Park'a girmemesi kendisine daha çocukken hep tembih edilen Goldstein adamın bunu neden yaptığını anlamadı. Ağaçlar ona Galiçya ormanlarını hatırlatıyordu belki ya da orada çalılıkların arasına saklanabileceğini umuyordu. Her halükârda yaşlı adam iki şimşir ağacının arasından karanlığa dalıp, gözden kayboldu. Kahverengi gömlekliler yine bir an salak salak bakındıktan sonra adamın peşinden fırladılar.

"Fucking shit," diye küfürü basan Goldstein kaldırımın kenarına geldi. Karşıya geçmek için üç-dört arabanın geçmesini beklemek zorunda kaldı.

Bu nasıl bir balta girmemiş ormandı böyle! Yahudi o ormanın orta yerine dalmış, peşindekiler de aynı yerden ormana girmişti. Goldstein çakıl taşlı bir yolu tercih etti. Burada hiç değilse belirli aralıklarla yerleştirilmiş lambalar vardı.

32

Adam bir arabada oturmuş sigarasını tüttürüyordu. Rath onu meyhaneden çıktığında gördü. Mekânda fazla bir bilgi edinememişti ama en azından ona bir bira ısmarlamışlardı. Marlow'un kendisini önceden bu konuşmaya hazırladığı belli olan meyhaneci Rath'a dükkânın arka tarafındaki geniş odayı ve tuvaletleri göstermişti. Odada bulunan üç adet dört köşe masa skat partileri için mükemmel olduğu gibi, konferanslar veya büyük yemeklerde kullanılmak üzere birleştirilebilecek cinstendi de. En çok göze çarpan yazı masasıydı. Rath masanın üzerindeki telefonu gördüğünde, karşısında duranın Johann Marlow'un sayısız çalışma masalarından biri olduğunu derhal anlamıştı. Hugo Lenz'in bir gece önce buraya gelmesi gerekiyordu. Kızıl Hugo *Amor-Diele*'yi, şimdilik son kez, bir gün önce öğle saatlerinde ziyaret etmiş, o zamandan beri de meyhaneci onu bir daha görmemişti. At yarışlarına tutkun olması haricinde bu hırsızın hoşlandığı herhangi bir şey ya da tuhaf alışkanlıkları

olup olmadığını buradakiler bilmiyordu. Hugo düzenli olarak Karlshorst'taki hipodroma gidiyordu. Rath'ın, Kuzey Korsanları'nın Hugo Lenz'i *Amor-Diele*'ye gelirken yakalayıp, kaçırmış olabileceği şeklindeki tahminine meyhaneci hiç ihtimal vermiyordu. Ona göre, Korsanlar Friedrichshain'a adım bile atamayacak kadar korkaktı.

Ancak adam yanılıyordu herhalde.

Rath arabayı da, içinde oturan adamı da iplemeden karşıya geçti. O hizaya geldiğinde yolcu kapısını açıp arabaya bindi. Direksiyon başındaki adam gözlerini fal taşı gibi açarak ona baktı.

"Hey," dedi. "Taksi değil bu."

Rath polis rozetini çıkardı. Adam kapıyı açmaya davranmıştı ki, şakağına dayanan Walther'in soğuk namlusunu hissedince dondu kaldı.

"Güzel güzel oturmaya devam et," dedi Rath. "Kapıyı da kapat lütfen."

Adam emre uydu.

"Johnny," dedi Rath. "Demek yine serbest kaldın?"

"Tanışıyor muyuz?"

"Uzun zaman oldu. Ahlâk polisi. Bruno Wolter."

Johnny'nin beyni işlemeye başlamıştı. Birazdan jeton düşecekti.

"Sen kapıyı bekliyordun, değil mi?" diye devam etti Rath. "Kariyer mi yaptın? Artık düşman arazisini gözlemene izin vermişler ya..."

"Bana böyle davranmaya hakkınız var mı?"

"Orası beni hiç ilgilendirmiyor. Yapıyorum, oluyor." Rath Walther'in namlusunu adamın şakağına biraz daha bastırdı. "Sen Kuzey Korsanları'ndansın, haksız mıyım?"

"Siz de bir aynasızsınız ve şu anda Berolina'ya ait bir mekândan çıktınız. Şimdi ben bunu nasıl yorumlayayım?"

"Senin hiçbir şey yorumlaman gerekmiyor. Sorulara cevap ver yeter. Anladın mı?"

Adam başıyla onayladı.

"Hugo Lenz kayboldu," dedi Rath. "İçeride, onu Kuzey Korsanları'nın ortadan kaldırdığına inananların sayısı hiç de az değil. Burada geçirdiğin kaçıncı akşam bu? Kızıl Hugo'yu gözleyip, sizinkilere ispiyonlayan *sen* miydin?"

"Biz mi? Neden böyle bir şey yapalım ki?"

"Uyuşturucu satan birinin omurgası neden kırılır ki? İnsan ellerini ısıtmak için neden bir gazete bayiini yakar ki?"

"Biz sadece Berolina'nın bizden çaldıklarını geri alıyoruz."

"Bunu yaparken de arkanızda bir sürü ceset bırakıyorsunuz."

"*Biz* mi arkamızda ceset bırakıyoruz? Lanet olsun Komiser Bey! Ben, Rudi Höller kaybolduğu için buradayım. Lapke, onu Berolina'nın öldürdüğüne inanıyor."

"Sıçan Rudi mi?"

Johnny başıyla onayladı. "Böyle meseleleri biz kendimiz hallederiz, aynasızları araya sokmayız."

"Peki neden bu işin arkasında Berolina'nın olduğuna inanıyorsunuz? Bildiğim kadarıyla bunlar cinayet işleyen bir serseri çetesi değil. Berolina ahlâk normlarına uygun davranıyor."

"Eh, Kızıl Hugo veya adamları ellerini kirletmiyor olabilir. Fakat şu günlerde şehirde olan birilerini düşününce..."

"Bulmaca gibi konuşma."

"Allah kahretsin! Siz aynasızlar, hiç mi bir şeyin farkında olmazsınız? Şehire Amerikalı bir katil geldiğini hiç mi duymadınız? Onu kim çağırdı sanıyorsunuz? Kim bu adamın ücretini ödeyebilir? Kuzey Korsanları değil herhalde. Berolina'daki o beyefendileri biraz yoklasanız fena olmaz."

"Az önce ne yaptığımı sanıyorsun?" Rath meyhaneyi işaret etti. "Orada bu pis işlerin bir kısmını Kuzey Korsanları'nın yapabileceğine inanıyorlar. Her halükârda, buralarda sürttüğünü onların fark etmemesine dikkat etmende fayda var." Rath kapıyı açtı. "Bir şey daha var. Patronuna söyle, Berlin'in yeraltı dünyasında bir savaş patlamasını istemiyoruz. Ona söyle, barışı zedelemesin, yoksa ne vakit tekrar içeri tıkıldığını bile anlayamaz."

33

Lambalardan yayılan ışık huzmelerinin ardında kalan her şey siyah ve karanlıktı. Rüzgâr ağaçları hışırdatıyor, çakıl taşları ayaklarının altında gıcırdıyordu. Kimseyle karşılaşmamıştı. Bu yabani

gecede tamamen yalnız olduğuna inanmaya başlıyordu ki, bir çığlık duydu.

Acı dolu bir çığlıktı.

Kulak kabarttı ama yakınlardaki demiryolundan geçen trenin takırtısı diğer bütün sesleri, ağaçların hışırtısını bile bastırıyordu. Goldstein hiçbir şey görmediği halde çığlığın geldiğine inandığı yöne doğru yürüdü. Orada gördü onları.

Uzak bir kayranda duruyorlardı. Dördü de. Kara şapkalıyı ortalarına almışlardı. Goldstein bir sokak lambasının ışığında siluetlerini ve yerdeki uzun gölgelerini seçebiliyordu. Tam o sırada Yahudi çimenlerden ayağa kalkmakla meşguldü.

Bir yandan da, "Neden yaşlı bir adamın rahat rahat yoluna gitmesine izin vermiyorsunuz, şgotsimler* sizi!" diye söyleniyordu.

"Almanlarla Almanca konuş! Burası Almanya!"

Üç çelimsiz kahverengi gömlekliden biri bir adım öne çıkıp, tekrar bir tekme yapıştırınca, Yahudi yine yere devrildi. Yaşlı adam nefes nefese dizlerinin üzerine kalkıp, soluklanmaya çalıştı. Tekme karın boşluğuna isabet etmişe benziyordu. İkinci bir tekme bu defa çenesinde patladı, yaşlı adam arkaya yıkıldı, şapkası çimin üzerinde yuvarlandı.

Goldstein çakıl yoldan çimene çıktı. Artık adımları işitilmiyordu. Adamlar kurbanlarına o kadar konsantre olmuştu ki, yeni geleni fark etmediler. Şişko pantolonunun uçkurunu kurcalıyordu.

"Biraz yer açın arkadaşlar, fena halde çişim geldi."

Diğerleri gülüşerek kenara çekildi. Yerde yatan Yahudi kımıldamıyor, sadece inlemeleri duyuluyordu. Tam şişko çükünü donundan çıkarmıştı ki, Goldstein sesini yükseltti. Artık kelimeleri seçmeye mecbur olmamasına seviniyordu. Madem kavga arıyorlardı, hemen oracıkta, o anda bulacaklardı!

"Ne haber bok gömlekliler?" diye bağırdı uzaktan. "Kim üniformalarınıza sıçtı da böyle kahverengi oldular?"

Dördü birden döndü, sadece yaşlı adam kendisiyle meşguldü. Yüksekten atıp tutan şişko çükü elinde, aptal aptal bakıyordu. Yüz ifadelerinde şaşkınlıktan çok korku okunuyordu ama çabuk toparlandılar.

(*) Almanyadaki Yahudilerin kullandığı Yiddiş'te Yahudi olmayan erkeklere verilen isim.

"İnanmıyorum," dedi hâlâ pantolonunu indirmiş duran kırmızı suratlısı. "Yoksa ölümüne susamış biri mi var?"

"Bu deminki ukala!"

"Galiba yabancı, karşısındakilerin kim olduğunu bilmiyor, iyi bir derse ihtiyacı var."

"Kiminle iştigal ettiğimi gayet iyi görüyorum, korkak *mamzerim,** dört kişi yaşlı bir adama saldırıyorsunuz. Hatta birinizin şişko bir göbeği ve ufacık bir çükü olduğunu bile biliyorum. Öyle değil mi kırmızı suratlı? Bu karanlıkta kaybetmeden o ufaklığı bir an önce topla istersen!"

Şişko çükünü tekrar donuna tıkıştırıp, aceleyle düğmelerini iliklemeye koyuldu. Yaşlı Yahudi yine kendini toparlayıp, çimlerin üzerine dizüstü oturmuş, kusmakla kusmamak arasında gidip geliyordu. Dört kabadayı ise dikkatlerini tamamen Abraham Goldstein'a vermişti.

"Demek sen de Yahudi'sin ha? Konuşmana bakılırsa..."

"Ne olduğunun önemi yok Stefan, kim olursa olsun dayağı hak ediyor."

"Burada işler böyledir: Çenesini fazla açanın çenesi dağılır!"

Adamların üçü yaklaşmış, aletini fazla acele topladığı anlaşılan reisleri hâlâ arkada çükünü yerleştirmekle uğraşıyordu. Şişkonun Stefan dediği adam Goldstein'ın önüne dikilip, baştan aşağı süzmeye başladı. "Hiç Yahudi'ye benzemiyorsun," dedi. "Bu işe neden karıştığını bilmiyorum ama her halükârda bir hata yaptın."

Goldstein sigarasını çimenlere fırlattı. "Fuck *you,*" diyerek ellerini paltosunun cebine soktu.

"Burası Almanya," dedi Stefan. "Almanya'da da Almanca konuşulur. İyisi mi bunu sana öğretelim."

Goldstein karşısındaki çelimsizin her hareketini dikkatle izliyordu. Çaktırmadan sağ koluyla vurmaya hazırlandığını gördü. Daha o davranamadan alnını adamın burun kemiğine gömdü. Stefan'ın gözleri döndü ve devrildi. Burnundan kan fışkırdı. Geriye üç tane kalmıştı.

"Nasıl?" diye sordu Goldstein. "Bunu anladınız mı? Yoksa tercümana mı ihtiyacınız var?"

(*) İbranice piçler.

Şişko nihayet ağzını açabildi.

"Bu dili sadece anlamayız, konuşuruz da," dedi. "Ver şunun dersini Gerd!"

O sırada eline bir muşta geçiren Gerd olsa gerekti.

"Bana bu numaraları yapamazsın göt herif!" dedi. "Hiç uyarmadan. Korkaklığın âlâsı."

"İyi o zaman bu defa uyarayım." Goldstein paltosunun cebinden Remington'ı çıkardı. "Bir adım daha atarsan o şık üniformanda bir delik açılır!"

Gerd yürürken birdenbire olduğu yere çakılıp, tedirginlikle namlunun ucuna dikti gözlerini. Sonra kaybettiği güveni reisinden almayı denedi.

"Şuna bak Günter, çatapatı var. Bizim bunları bilmediğimizi sanıyor anlaşılan."

"Senin yerinde olsam onu yine cebime sokardım," dedi kırmızı suratlı Günter. "Böyle bir komünist bölgesinde SA'nın silahsız gezdiğini sanıyorsan, aldanıyorsun."

"Sizi uyarayım. İçinizden biri uzaktan bile olsa tabancaya benzeyen herhangi bir nesneyi cebinden çıkarmayı sadece aklından bile geçirse onun da gömleği delinir."

Herhalde Abe adamların reisine ve Gerd'in muştasına fazla konstantre olmuştu; her halükârda üçüncüsünü ihmal etmişti. Kıpırtıyı fark ettiği anda, kollarına sıkıca sarılan elleri de hissetti. Her ihtimali hesaba kattığı halde bir an kontrolü kaybetti ve saldırganla birlikte yere yuvarlandı. Remington patladı, birisinin bağırdığını duydu.

"Ah, ayağım!"

Yere devrildiklerinde adamın kolları bir an gevşedi ve o an Goldstein'ın önce sağ yumruğunu, ardından da Remington'ı bütün gücüyle adamın şakağına indirmesine yetti. Adamın işi bitmişti.

Sadece onun da değil. Gerd de hâlâ baygın yatan Stefan'ın yanında çimlere oturmuş iki eliyle sağ ayağını tutuyordu; sağ elinde hâlâ muşta vardı. Parmaklarının arasından kan sızıyor, karanlık ve parlak çizgiler halinde yere damlıyordu.

"Lanet olsun, ayağım!" diye böğürdü. "Beğendin mi yaptığını götveren?"

Goldstein şişkoyu aradı, fakat o hâlâ arada mesafe bırakıyor ve

yaklaşacak gibi de durmuyordu. Goldstein yeni bir saldırıya karşı hazırlıklı olmak için ayağa kalktı.

Fakat şişko hâlâ aynı yerdeydi.

"Evet," dedi sonunda. "Şimdi işin rengi değişti. At silahını!"

Goldstein önce yanlış duyduğunu sandı. Sonra adamın elinde ateşlenmeye hazır Luger'i gördü.

"Seni uyarıyorum," dedi Günter. "İyi nişancıyımdır. At tabancanı."

Goldstein omuz silkti. "Biliyor musun, bu gibi durumlarda önemli olan kimin daha iyi nişancı olduğu değildir."

"Öyle mi? Neymiş önemli olan peki?"

"Kimin sinirlerine hakim olduğu önemlidir."

"İndir silahını! Derhal at!"

"Gördün mü bak, işte bunu kastediyorum. Fazla sinirlisin, sesin fazla yükseldi. Birazdan heyecandan elin de titremeye başlayacak. Nasıl nişan alacaksın?"

"Senin kadar büyük bir götü tuttururum, merak etme!"

"Senin sorunun başka. Sen beni vurmak istemiyorsun. Yapamazsın, beceremezsin. Aksi halde çoktan yapmıştın."

Bu defa Luger hakikaten titremeye başladı.

"Ateş etsene artık!" diye bağırdı Gerd. "Bitir işini! Bu domuz beni ayağımdan vurdu! Kendimizi savunmuş oluruz!"

Luger hâlâ elinde olsa da, Günter geri geri gitmeye başlamıştı.

"Sanırın ufak bir uyarının zamanı geldi," dedi Goldstein ve başıyla Luger'i işaret etti. "Ben ateş edip onu senin elinden almadan *önce* silahını bırakmanı tavsiye ederim. Sağ eli olmayan bir insanın hayatının ne kadar zor ve rahatsızlıklarla dolu olacağını hiç düşünmüş müydün?"

Şişkonun gözlerindeki panik giderek büyüyordu. Kaçsa mı daha iyiydi, saldırsa mı? Doğru karar hangisiydi? Nihayet Luger'i indirdi ve dönüp kaçtı.

"Ne kadar iyi bir müfreze komutanın varmış," dedi Goldstein inleyen ve birkaç ayak parmağını yitirdiğine yanan Gerd'e. "Hepinizi sattı!"

O sırada Stefan da inleyerek, kanayan burnunu eliyle yavaşça tuttu. Eli burnuna değdiğinde çığlığı bastı ve derhal kendine geldi.

Üçüncüsü de yavaş yavaş kendine geliyordu.

Üçü de ona bakıyordu. Hatta ayağından vurulan muştalı Gerd'in gözleri dolmuş, suratı da bayağı asılmıştı.

"Siz ne düşünüyorsunuz bilmiyorum," dedi Goldstein. "Bunu bir piknik filan da zannedebilirsiniz. Fakat yanılıyorsunuz. Şimdilik birkaç morlukla kurtuldunuz..."

"Ne morluğu yahu?" diye mızmızlandı Gerd. "Ayağım gitti!"

fakat size tavsiyem, ben fikrimi değiştirmeden, bir an önce buradan toz olun."

Stefan'la diğer üniformalı ayaklandı, Stefan kısaca ayağı sakat olana baktı, sonra ikisi de farklı yönlere doğru tabanları yağladı.

Goldstein Gerd'in önüne dikildi.

"Ayağın duymana engel mi oluyor? Sana da söylüyorum."

Muştalı sızladı. "Bu ayakla mı? Nasıl gideyim?"

"Hiç umurumda değil. Zıplamayı dene ya da sürünmeyi." Adamın zırlaması Goldstein'ın gitgide sinirine dokunmaya başlıyordu. Daha az önce muştayla çenesini parçalamaya kararlı ufak Gerd şimdi okul avlusunda hayatın ciddiyetini anlamış bir birinci sınıf öğrencisi gibiydi. Goldstein zırlayıp duran adama Remington'ı gösterdi. "Senin yerinde olsam, diğer ayağımın da başına bir iş gelmesini istemediğim için toz olurdum; götveren!"

Sol ayağının üzerine ilk bastığında adam acıyla haykırdı. Sonra ağırlığını ayağının tabanına verdi. Yola varana kadar bu şekilde yavaşça topallayarak yürüdü. Bir süre parktaki bir banka dayandı, sonra topallayarak yoluna devam etti.

Goldstein yaşlı Yahudinin yanına gidip, kara şapkasını uzattı. Yaşlı adam biraz hırpalanmıştı; ak sakalından kalın kalın kan akıyordu ama iyi kötü bu badireyi atlatmıştı artık.

Goldstein elini uzattı.

"Gel babalık, haydi ayağa kalk," dedi ve şaşılacak kadar hafif adamın tekrar ayaklarının üzerinde durmasına yardım etti. Adam bir yandan üzerindeki kaftandan pislik ve otları temizlerken, diğer yandan da yüzünde hem şaşkın, hem de hayran bir ifadeyle, kurtarıcısına sanki bir mesihmiş gibi baktı.

"Baştan söyleyeyim," dedi Goldstein. "Ben yokum, beni hiç görmediniz!"

"Hiç görmez olur muyum?" Yaşlı adam söyleneni tam anlamamıştı sanki. "Karşımda duruyorsunuz işte!"

"Fakat aslında bambaşka bir yerdeyim."

"Hem burada, hem başka bir yerde misiniz? Kimsiniz siz ayol?"

"İlle de bir isme ihtiyacınız varsa, siz beni başmelek Mikail olarak bilin. Bence bir sakıncası yok. Tekrar edeyim. Bütün bunlar hiç olmadı! Size de hiçbir şey olmadı. Şimdi sizi evinize ailenizin yanına götüreceğim, ondan sonra bütün bu olup bitenleri unutacaksınız, tamam mı?"

"Çok teşekkür ederim," dedi yaşlı adam. "Fakat ateş etmeyecektiniz." Başını iki yana salladı. "Ateş etmek haramdır."

Goldstein konuşmadı. Bu türden inatçı Yahudilerle tartışmanın zaman kaybından başka bir şey olmadığı tecrübeyle sabitti. Yaşlı adamın koluna girip, çakıl taşlarıyla kaplı yola çıkardı.

"Size Lubowitzli yaşlı Rabbi Zannowitsch'in hikâyesini anlatayım mı?" diye soran yaşlı adam cevabı beklemeden devam etti. Goldstein gözlerini devirip, dinlemeye başladı. Galiba bu hikâyeyi çok yıllar önce bir kere daha duymuştu.

34

Yeni ay itiş kakışla başladı. Weiss, kriminal polisin üst düzey yöneticilerini, yani komiser rütbesinden başlayıp daha üsttekileri büyük konferans salonuna çağırmıştı. Aslında bu emir Rath'ın bayağı işine gelmişti. Kirie'nin tasmasını Gräf'in eline tutuşturup, kriminal sekreteri *Excelsior*'a gönderdikten sonra kendisi kantine gidip, bir kahve söylemişti. Şimdi de salonun girişinde biriken kalabalığın ortasındaydı. Aralarında A Dairesi'nden tanıdığı bazı simalar da vardı. Mesela daha yeni tatilde yanmış haliyle Wilhelm Böhm oradaydı. Rath'a kalsa, bu irikıyım başkomisere birkaç gün daha tatil verir, hatta tam maaşla onu erken emekliye bile ayırırdı ama Buldog Böhm o hafta tam zamanında tekrar işbaşı yapmıştı. Rath onunla arasında güvenli bir mesafe bırakarak, Weiss'ın daha birkaç hafta önce Soygun Dairesi'ne müdür atadığı eski şefleri Arthur Nebe'nin dedikodusunu yapan birkaç Uyuşturucu Dairesi memurunun ya-

kınında kalmayı tercih etti. İhtiraslı Nebe'yi polisler pek sevmiyordu; Bernhard Weiss'ın adamı olarak bilinirdi ve doğru veya yalan, şeflerden birinin himaye ettiği düşünülenlerin Kale'de işi zordu. İşe başladığı günlerde o dönemin Emniyet Müdürü Zörgiebel'in en has adamı olduğuna inanılan Rath'tan daha iyi kim bilebilirdi ki bunu?

Uyuşturucu Dairesi memurları iki kanatlı kapıdan bir bir geçerken, Rath da onlarla beraber salona girdi ve kendisine arka sıralarda bir yer bulup, oturdu. İçerdeki hava neredeyse bıçakla kesilecek kıvamdaydı. Polislerin çoğu beklerken sigara içiyor, bir pencere aralamak kimsenin aklına gelmiyordu. Rath da sürüye dahil olma içgüdüsü ve alışkanlığıyla yeni bir Overstolz paketi açtı. Sigarayı ağzına yerleştirmeden taze tütünün kokusunu içine çekti ve saatlerce birçok adresi boşu boşuna dolaştıktan sonra Charly'nin yorgun argın ve yılmış halde kendisinin Luisenufer'deki evinde oturup sigara içmesiyle biten akşamı düşünmeden edemedi. Listesindeki adreslerin hepsini dolaşmasına rağmen Charly kızı bulamamıştı tabii. Rath onu evinde bir saatten fazla beklemiş ve sonunda tam endişe etmeye başlamıştı ki, kilitte bir anahtar dönmüş, bir an sonra da onun hayal kırıklığı içindeki suratı kapıda belirmişti. Rath ertesi gün aramaya devam edeceklerini söyleyerek onu yatıştırmaya çalışmış, Charly de sadece yorgun ve bıkkın bir ifadeyle kafasını sallayarak cevap vermişti. Fakat büyük umut bağlayarak aradığı Gençlik Dairesi'nden de olumlu bir yanıt alamayınca, Rath vicdan azabını bastıramamıştı. Bütün bunların üstüne, yorgun ve kaderine teslim olmuş Charly bir de kendisinin ipe sapa gelmez bahanelerine inanınca, daha da beter utanmıştı. O kendi listesinde bulunan Reinhold ailelerinden sadece birinin kapısını çalmış, infial içindeki bir kadın da ona uzun uzun Alex veya Alexandra adında bir kızı olmadığını anlatmıştı. Charly'ye diğer dört adreste kimseyi bulamadığını söylemiş, o da buna inanmıştı.

Onun sonuna kadar dolaşmadığı adres listesi şimdi Charly'nin son umuduna dönüşmüştü. Rath'ın sorumsuzluğunun kanıtı olan sayfayı yüzünde müteşekkir bir ifadeyle not defterinden yırtıp almıştı. Rath sesini çıkarmamıştı. Aslında bu konuda ne düşündüğünü, Charly'nin giriştiği bu çabayı ne kadar umutsuz bulduğunu bilhassa açık etmemişti.

Büyük konferans salonunu dolduran uğultu birden azalıp, nihayet tamamen kesildi. Rath başını kaldırdı. Yüzünde ciddi bir ifadeyle Emniyet Müdür Yardımcısı podyumdaydı. Rath sigarasını taş zemine atıp, ayakkabısının ucuyla ezdi. Doktor Weiss kürsüye sıkıca tutunmuş bekliyordu. Ancak salon tamamen sessizleştikten sonra sesini yükseltti.

"Sizi buraya çağırdım," diye söze başladı ve etrafına baktı. "Güncel olduğu kadar üzücü bir gerekçeyle... Çoğunuzun çoktan duyduğunu tahmin ediyorum."

Sonra Weiss, Frankfurter Allee'de bir gün önce yaşanan çatışmaları anlattı. Onun ağzından dinleyince olanlar Charly'nin anlattığından daha somut ve yalın geliyordu kulağa. Tabii, Lichtenberg Asliye Mahkemesi'nden kaçışını o kargaşaya ve sonuçlarına borçlu olan ve artık kayıplara karışmış bir sokak çocuğu hakkında tek bir kelime bile sarf etmedi. Weiss sadece olguları sıraladı: Bir komünist bölgesinin göbeğinde işçiler yürümüştü. Birden bir gerginlik doğmuştu. İlerleyen polisleri kırk mermilik bir salvo karşılamıştı. Göstericilerin üzerine yürüyen polis zincirinin en önünde bulunan bir polis memuru göğsüne yediği bir mermiyle yere yıkılmış ve bir süre sonra da ölmüştü.

"Beyler, biliyorsunuz," diye devam etti Weiss adeta bir şey kutlarcasına. "Emil Kuhlfeld bu zor mesleği yerine getirirken hayatını kaybeden ilk polis memuru değil, sonuncusu da olmayacak. Meslektaşlarının onu asla unutmayacağını, *hiçbirimizin* onu unutmayacağını söylersem, herhalde hepinizin paylaştığı hisleri dile getirmiş olurum." Sözlerine kısaca ara verip, önündeki kalabalığa, toplananların üzgün ve ciddi suratlarına baktı. "Baylar," diye devam etti sonra. "Yerlerinizden kalkıp, ölen meslektaşımız için bir dakika saygı duruşunda bulunmanızı rica ederim."

Yüzlerce iskemle bacağı yere sürttü, sonra salonu neredeyse insanın içini karartan bir sessizlik kapladı. Hemen hemen herkes bu bir dakikalık saygı duruşunun içi boş, anlamsız bir seremoni olduğunu hissediyordu. Burada konuşulanların ucu herkese dokunuyordu. Şehirde, polisleri birer av gibi gören insanlar dolaşıyordu. Kriminal polisin toplum polislerinden üstün olduğu yolunda, varlığı sürekli vurgulanan ve kınanan ve muhtemelen çoğu kez bir

önyargıdan başka bir şey olmayan kendini beğenmişlikten o anda hiç eser yoktu. Mesele şehirdeki ortam, gitgide daha sık ve gitgide daha vahşice karşılaştıkları düşmanlık olduğunda, üniformalı olsun olmasın, bütün polisler aynı geminin yolcularıydı. Üniforma giyenler hayatlarını daha bariz şekilde tehlikeye atıyordu, o kadar. Rath toplum polisi olmaya hiç özenmemişti. Ezelden beri üniformalar onu daha çok korkuturdu. Bugünlerde de üniforma giymeye her zamankinden daha az heves ediyordu.

Emniyet Müdür Yardımcısı saygı duruşunu, "Teşekkür ederim!" diyerek bitirince salonda tekrar gürültü başladı ve ancak ondan sonra Weiss salondakileri soruşturmanın geldiği aşama hakkında bilgilendirmeye başladı. IA Dairesi'nin soruşturmasının ilk sonuçlarının, komünistlerin polise açılan ateşi bir merkezden yönlendirdiğini gösterdiğini anlattı. Bu nedenle Weiss daha şimdiden bazı evlerin aranmasını emretmişti. Şimdi Spartakiad'a getirilen yasağın en sert şekilde uygulanması lazımdı. Weiss hem bu komünist spor şenliğini, hem de aynı gün yapılması planlanan SA spor şenliğini daha birkaç gün önce yasaklamıştı. Daha önceki yıllarda IA'yı, yani siyasi polisi yöneten Bernhard Weiss, paramiliter ordularıyla Almanya'yı bir iç savaşın eşiğine getiren şiddet yanlısı sözde politikacılarla mücadele etmeye bütün diğer Prusyalı memurlardan daha kararlıydı.

Nihayet Müdür Yardımcısı, "Şimdi daha güzel konulara geçelim" diyerek, podyuma çıktığından beri ilk defa gülümsedi. "Bu sabah sizi buraya çağırmamın asıl nedeni başka çünkü. Daha doğrusu, aslında birçok nedeni var. Burada, tam karşımda oturan kişilerden söz ediyorum."

Weiss kısaca ara verdiğinde birçok polis ilk sırada kimin oturduğunu görmeye çalıştığından salonda huzursuzluk oldu. Rath da boynunu uzattı ama bayağı önlerde, üçüncü ya da dördüncü sırada oturan Ernst Gennat'ın iri gövdesinden başka bir şey göremedi.

"Bunlar yeni meslektaşlarınız," dedi Weiss. "Kriminal polis kadrolarına bazı komiser adayları katılıyor. Hükümetimizin tasarruf politikasına rağmen polis kadrolarının zayıflamaması için elimizden geleni yapıyoruz."

"Peki, *mali durumun* zayıflamasına karşı ne yapıyorsunuz?" di-

ye bağırdı birisi salonu kaplayan uğultunun içinde. Herkes döndü ama bağıranı tespit etmek mümkün değildi. Gülmeye de kimse cesaret edemedi. Weiss sükûnetini koruyarak, konuşmaya devam etmeden önce gözleriyle salonu taradı.

"Çoğunlukla iyi beslenmiş suratlar görüyorum," dedi sonra. "Bildiğim kadarıyla bu yıl açlıktan ölen hiçbir kriminal polis olmadı. Hakikaten sıkıntıdaysanız ve kantinde yemek yemeye paranız yetmiyorsa ofisime gelin. Her zaman sizinle paylaşacak bir sandviçim bulunur. Kriminal Müdür Gennat'ın pastalarına dadanmayın da..." Herkes olmasa da, tek tük gülenler oldu. "Komiser adaylarına dönelim," dedi Weiss. "Beyler, herkesin bu yeni simaları görüp, belleğine kazıması için sizi podyuma davet ediyorum."

Rath sandalyelerin çekildiğini duydu. Sonra yarım düzine genç adam öne çıkarak sıraya girdi.

"Bu beyler Stark, Tornow, Schütz, Weisshaupt, Marx ve Kluge," dedi Weiss. "Komiser adayı olarak bugün göreve başlıyorlar. Önce J Dairesi'ne verildiler, çünkü şu sırada en büyük personel açığı Arama ekibinde. Münferit vakalarda başka dairelerde de çalışabilirler. Buna, duruma göre, her vakada Müsteşar Scholz'ün ofisi ayrıca karar verecek."

Komiser adayları birer dolandırıcı gibi duruyordu podyumda. Rath soldan ikincisinin, daha birkaç gün önce Weiss'ın ofisinde karşılaştığı polis teğmeni olduğunu hatırladı. Adam takım elbiseyle de mükemmel görünüyordu. Demek adı Tornow'du.

Doktor Weiss konuşmaya devam etti. "Sizlerden komiser adaylarımıza tavsiyelerinizle olsun, yardım eli uzatarak olsun destek olmanızı rica ediyorum. Çoğu daha kısa bir süre öncesine kadar şehirde üzerinde üniformayla demokratik devletimizi temsil ediyordu. Komiser adaylarımızdan biriyle birlikte çalıştığınız zaman lütfen sabırlı olun ve işe alışmalarını sağlayın. Şunu aklınızdan hiç çıkarmayın: Bu beylerden biri birkaç yıl sonra üstünüz de olabilir." Kıkırdamalar sona erene kadar Weiss sustu. "Şaka bir yana, dün olan olayların bu kurumda el ele çalışmamızın, *birbirimize karşı* değil, *işbirliği içinde* çalışmamızın ne kadar önemli olduğunu bir kere daha göz önüne serdiğine inanıyorum."

Rath adamın kalın gözlük camlarının ardında ne olduğunu tam

göremiyordu ama bu son sözleri sarf ederken Müdür Yardımcısının herkesten çok kendisini gözüne kestirdiği hissine kapıldı. Fakat herhalde bu sadece kendi hayal gücünün, doğuştan gelen ve katı Katolik eğitimiyle güçlendirilen suçluluk duygusunun eseriydi. Weiss bu çağrıyla toplantıyı bitirdi. Memurlar ayaklanıp, işlerinin başına dönmek için peş peşe salonu terk etmeye başladı. Kalabalığın ortasında iriyarı vücuduyla bir adam dolanıyordu.

Rath Gennat'la konuşmayı düşündü. Belki de cinayet masası müdürü biraz baskı yaparak, komiserinin yine asıl işine dönmesini sağlayabilirdi. Çünkü Rath, Bernhard Weiss'ın, artık birkaç yeni elemanı da olan Arama ekibine verilebilecek Goldstein'ı takip görevinden kendisini ve adamlarını çekmeye hiç niyeti olmadığını anlamıştı. Oysa bir komiser adayı için bir takip işinden daha uygun ne olabilirdi ki? Rath Buda'ya yönelmişken, birden durdu. Talihsizlik bu ya, Kriminal Müdürü'nün hemen yanında Wilhelm Böhm duruyordu. Bula bula Böhm! Bu iki Cinayet Masası memuruna yaklaştığında Buldog Böhm'ün şaibeli bir soygun ve cinayet olayından söz ettiğini duydu. Lafa karışmak için biraz daha yaklaşmayı bekledi. Şimdi! Yüzüne derhal bir gülücük yerleştirip, enerjik adımlarla öne çıktı.

"Günaydın Müdür Bey!" Rath şapkasının kenarına dokundu. "Sayın Başkomiserim!"

"Ah, Komiser Rath!" Gennat onu tanımıştı. Böhm ise lafını orta yerinde kesip, kendilerini rahatsız eden Rath'a kötü kötü bakmakla yetindi. "Demek siz de buraya uğradınız?" diye devam etti Gennat. "Nasıl gidiyor işler?"

"Sorduğunuz için teşekkür ederim. Sadece A Dairesi'nde neler olup bittiğini öğrenmek istemiştim. Dış görevde olunca insanın hiçbir şeyden haberi olmuyor. Anladığım kadarıyla cinayet soruşturmalarının sayısı bugünlerde yine artıyor."

"Ya, evet, meslektaşımızın başına gelen hakikaten çok trajik. Biraz sonra toplantıda buna da kısaca değineceğiz."

"Anladığım kadarıyla meslektaşım Böhm de bir ölüm vakası üzerinde çalışıyor."

Böhm bir daha ve öncekinden de kötü bakınca, Rath bunu ufak bir zafer kabul etti.

"Dün Friedrichshain'da bulunan bir ceset," dedi Gennat. "Kul-

lanılmış eşya satan biri dükkânının arka kısmında perişan halde bulundu. Her şey bir soyguna işaret ediyor ama adam polisçe tanınan ve Berolina çetesiyle de ilişkili bir sahtekâr."

"Ben de zaten bu yüzden bu işin arkasında soygundan başka bir şey olduğunu tahmin ediyorum," dedi Böhm bir iki kelime de kendisi edebilmek için. "Berolina ile Kuzey Korsanları'nın arasının şu sıralar iyi olmadığı biliniyor. Ancak soygun süsü verilmediyse şaşırırım. En azından bazı şeylerin açıklaması yok."

"Suçlular dünyasında bir iç hesaplaşma olduğunu mu söylüyorsunuz?" Rath kulak kesildi. "Ne dersiniz?" diye Gennat'a sordu bu defa. "A Dairesi'nin sabah toplantısına katılmam mümkün mü? Sadece önümüzdeki günlerde adamlarımla beraber geri dönecek olursam her şeyden haberdar olayım diye."

Gennat, bu talebin daha derinde yatan nedenlerini, Rath'ın ilgisinin arkasında yatan gerçek nedeni keşfedebilecekmiş gibi gözlerinin içine baktı. Buda'nın yüz ifadesi her zamanki gibi biraz uykulu olsa da gözleri o kadar canlı, o kadar konsantreydi ki, Rath gözlerini kırpıştırmadan edemedi. "Ne zaman arzu ederseniz," dedi Gennat nihayet. "Şayet şu andaki görevlerinizle çakışmıyorsa. Zaman olarak yani."

Gennat hiç de Weiss'tan adamlarını geri isteyeceğe benzemiyordu. Rath hayal kırıklığını göstermeden başını salladı. "Elbette," dedi.

Az sonra küçük konferans salonunda eski çalışma arkadaşlarının arasında oturuyordu ve her şey eskisi gibiydi. Bir tek Gräf eksikti. Tabii Henning ve Czerwinski de... Şu anda yataklarında, gece vardiyasının yorgunluğunu atıyor olmalıydılar. Kriminal Asistan Lange KaDeWe'de ölümle sonuçlanan ve en azından maktulün kimliğini tespit edebildikleri önemsiz bir vakayı anlatırken Rath yarım kulak dinliyordu. Kriminal Asistan Mertens doğuda bir gün önce yaşanan, soruşturmanın başını IA Dairesi'nin çektiği ve A Dairesi'nin sadece yardımcı olmakla görevlendirildiği silahlı çatışmayı anlatırken de öyle. Bir kriminal polis için Siyasi Polis'in çantasını taşımaktan daha kötü bir şey olamazdı. Mertens bu kötü vaziyeti mümkün olduğu kadar olumlu tarif etti. Onun rütbesinde olunca başka çare de yoktu zaten. Sarf edilen bütün çabalara rağmen IA'nın teti-

ği çekeni hâlâ yakalayamadığını anlatırken Mertens bundan duyduğu memnuniyeti yine de saklayamıyordu. Açıkça söylemese de Mertens'in, hedef gözeterek ateş edildiği ve bunu tabii komünistlerin yaptığı şeklindeki tezleri bir gerçek olmaktan çok Siyasi Polis'in kendi kendini inandırdığı bir hikâye olarak gördüğü çok belliydi.

Sonra kürsüye Böhm çıktı ve Rath'ın bütün dikkatini üzerine topladı. Belli ki Kızıl Hugo'nun kaybolduğundan Böhm henüz habersizdi. Sadece ifadesi alınacaklar listesinde adı bulunan Hugo Lenz'i şimdiye kadar ne evinde, ne de her zaman gittiği meyhanede bulabildiklerini belirtti. O meyhane de Rath'ın zannettiği gibi *Mulackritze* değil, Friedrichshain'daki *Amor-Diele*'ydi. Rath'ın daha dün gittiği meyhane. Kadere bak! Ya oradayken Böhm'ün adamlarıyla burun buruna gelseydi!

Korsanların kurbanı olsun veya olmasın, dün dükkânında ölü bulunan ve adı Eberhard Kallweit olan Berolina'nın iş ortağı bir-iki gündür orada yatıyor olmalıydı. Kasa boştu ama suçlular aralarında değerli kol saatleri de bulunan şaşkınlık verecek kadar çok sayıda değerli eşyayı orada bırakıp gitmişti. Böhm'ün soygun süsü verildiğine inanmasının bir nedeni de buydu. Üstelik kurbana ölmeden önce vahşice işkence de edilmişti. O kadar vahşice olmalıydı ki, işkencecilerden biri bile dayanamamıştı. Olay Yeri İnceleme ekibi cesedin yanında bir kusmuk bulmuş, otopsiden sonra Doktor Schwartz da bunun kesinlikle Kallweit'a ait olmadığını doğrulamıştı. Adli tıp uzmanı ayrıca sayısız kırık ve yaranın yanı sıra kurbanın sonuçta ölmesine neden olan iç kanamalar da tespit etmişti.

Daha sonra Böhm o günlerde yeraltı dünyasında yaşanan çatışmanın nedenlerini kısaca açıkladı. Henüz çatışma ayyuka çıkmamıştı, henüz ölen ya da en azından bariz şekilde infaz edilen kimse yoktu. En fazla birkaç iş kazasından söz edilebilirdi. Fakat son iki haftada Kuzey Korsanları ve Berolina mensupları giderek daha sık birbirine girmeye başlamıştı. "Bütün bunların bir banka soyma girişimi nedeniyle Tegel'de ikişer yıl yatan Rudolf Höller ve Hermann Lapke'nin serbest bırakılmasıyla alâkalı olduğunu tahmin ediyoruz," dedi Böhm. "Onlar tutuklandıktan sonra neredeyse yok olmaya yüz tutan Kuzey Korsanları'nı yine eski gücüne kavuşturmaya çalışıyorlar belli ki." O günden beri saldırıların yoğun-

laştığını anlattı başkomiser. Berolina'nın uyuşturucu satıcıları sokak ortasında dövülmüş, bu çetenin resmi koruması altında olan lokal ve dükkânların döşemeleri tahrip, müşterileri ise taciz edilmişti. Bu provokasyonların zirvesini ise, omurgası merdivenlerde paralanan talihsiz uyuşturucu satıcısı oluşturuyordu. Ne polis, ne de Korsanlar ispat edemese bile, Kuzey Korsanları'nın Greifswalder Strasse'de yeni açtığı iddia bayiinin cayır cayır yanmasının Berolina'nın cevabı olduğu genel kabul görüyordu. Acaba şimdi ölen bu sahtekâr da Korsanlar'ın bayiinin harap edilmesine verilmiş bir karşılık olabilir miydi? "Şayet Kallweit hakikaten bir çete savaşının ilk kurbanıysa, o zaman yakında olayların kontrolden çıkmasından korkarım," dedi Böhm.

"En iyisi hepsini içeri tıkmak," dedi birisi. "O zaman hiçbir şey kontrolden çıkmaz."

Bu çıkış, mırıldanma şeklinde genel kabul gördü.

"Doğru," dedi bir başkası. "Çetelerin hemen hemen her mensubunu tanıyoruz. Neden bu beylerin hepsini içeri tıkıp sokakları yeniden huzura kavuşturmuyoruz?"

"Başlamışken aynısını komünistlere de yapmak lazım," dedi bir üçüncüsü. "Hepsini içeri atacaksın, o zaman artık bir daha bizden birini sokak ortasında kurşunlayamazlar!"

"Sakin olun beyler!" O ana kadar sessiz kalan Gennat ayağa kalkmış, elleriyle onları yatıştırmaya çalışıyordu. "Sakin olun lütfen!" Bazen kriminal müdürün sesi inanılmaz yüksek çıkıyordu.

Mırıltı kesildi.

"Bunu neden yapamayacağımızı gayet iyi biliyorsunuz," dedi Buda. "Suç *işleyebileceklerine* inandığımız için insanları hapse atamayız. Prusya'da sadece bir suç işlediği kanıtlanan ve mahkemelerce çarptırıldığı ceza kesinleşenler hapsedilir. Başka kimse hapsedilmez! Tedbiren tutukluluk diye bir şey yok ve olmaması da iyi. Aksi halde bunun kötüye kullanılmasının ve keyfi tutuklamaların önü açılır çünkü. Bir hukuk devletinde yaşıyoruz beyler, sizler de..." Gennat sözlerine ara vererek, salonda bulunan herkesin gözlerinin içine tek tek baktı. sizler de bu hukuk devletinin egemenliğini kabul ettirmekle görevlisiniz, işte o kadar. Ne bir fazlası, ne bir eksiği."

Buda salonu tekrar kontrol altına almıştı. "Meslektaşımız Böhm'ün tahmini doğruysa eğer," diye devam etti, "eğer yeraltı dünyasında bir çatışmanın ilk kurbanıyla karşı karşıyaysak, o zaman daha başka cinayetler olmasın diye elimizden gelen her şeyi yapacağız. Hukuk devletinin bize verdiği imkânlarla."

Rath'ın yanında oturan memur dişlerinin arasından, "Bana soracak olursan, tek bir ölüyle bu işin sona ermesi şart değil," dedi. Yüksek sesle konuşmaya cesaret edememişti. Gennat'ın ahlâk dersi en azından bunu başarmıştı. "Bırakalım bu domuzlar öldürsün birbirini."

Kapı tıklatıldı. Kapı aralığından Kriminal Asistan Grabowski kafasını uzattı. "Kriminal Müdürüm," dedi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir ceset bulunmuş. Humboldthain'da."

35

Cinayet Masası'nın arabası Brunnenstrasse'de, sipsivri çan kulesi Humboldthain'dan gökyüzüne doğru yükselen Himmelfahrt Kilisesi'nin önünde park edilmişti. Dikkat çekici olduğundan birçok meraklı da etrafına toplanmıştı. Wilhelm Böhm buna hiç gelemiyordu. İlk karşısına çıkan toplum polisini azarlayarak, kilisenin önündeki kaldırımın tamamen boşaltılmasını emretti. "İnsanlar bir zahmet karşı kaldırımı kullansın, o zaman bizim işimize de engel olmazlar!"

"Fakat... ceset kilisenin arkasında..."

Sert bir bakış, toplum polisinin denileni yapmasına ve birkaç adam toplayarak kaldırımı yayalara kapatmasına yetti. Mavi üniformalılar karşı kaldırıma geçmelerini söylediğinde bazı yayalar itiraz etse de sonuçta verilen emre uydular. Başkomiser memnuniyetle homurdandıktan sonra stenograf Christel Temme'yi yanına çağırdı ve onunla beraber kilisenin arkasına dolandı. Olay yeri inceleme ekibi çalışmaya başlamıştı; yetişkin birtakım adamlar Paskalya yumurtası arıyor gibiydi adeta. Ve sanki en büyük Paskalya yumurtası da önünde olay yeri inceleme ekibinden iki kişi ile bir üniformalının beklediği bir çalılıktaydı.

Böhm, kriminal polis kimliğini tanır tanımaz çakı gibi bir selam çakan toplum polisinin yanına gitti.

"Başpolis Rometsch, 50. Karakol, emrinizdeyim Başkomiserim."

Böhm başını sallayıp, parkın başladığı yeri işaretlemek için kilisenin sunağına sadece birkaç metre mesafede ekilmiş çalılara baktı. Ölü, girift bir katırtırnağının arkasında yatıyordu. Adamın koluna gamalı haç bağlamış üniformalı biri olduğunu görünce Böhm'ün keyfi kaçtı. Bu adam, son zamanlarda birçok insanın siyasetle karıştırdığı kavganın yeni bir kurbanı olmuşa benziyordu.

"Cesedi kim buldu?" diye sordu Böhm. Bloknotunu çoktan çıkarmış olan Christel Temme çiziktirmeye başladı. Stenograf, birisi sadece saat bile sorsa hemen not tutmaya başlamasıyla meşhurdu.

Toplum polisi geniş omuzlarını kaldırdı. "Karakola anonim bir telefon geldi," dedi.

"Hangi karakoldu?"

"Emrinizdeyim efendim, 50. Karakol Başkomiserim."

Böhm başını sallayıp cesede baktı. "Ee? Ne dersiniz?" dedi başpolise. Bu soru adamı belli ki ters köşeye yatırmıştı. En nihayetinde o buraya düşünmeye değil, sadece olay yerini kontrol altına almaya ve tekmil vermeye gelmişti, orası belliydi.

"Şimdiii," dedi Rometsch. "Kızıl Cephe'den biri olabilir derim."

Böhm başını salladı. "Yasaklandığı halde."

"Evet Başkomiserim. Yasaklandığı halde. Kızılların buna rağmen yollarına devam ettiğini hepimiz biliyoruz."

"Devamlı hazır olda durmayı bırakın artık. Kışlada değiliz."

"Emredersiniz Başkomiserim!"

82. Karakol'dan Başpolis Rometsch'in palavra sıktığı, vücudunu tamamen dikleştirmesinden belliydi. Böhm başını iki yana salladı.

O arada, Cinayet Masası'na ait arabadan fotoğraf makinesini alan Kriminal Asistan Grabowski de nihayet geldi ve statifi kurmaya başladı. Kameranın hazırlanması uzun sürmedi. "Zor bir perspektif," dedi. "Katil adamı kilisenin orada bırakamaz mıydı sanki?"

Böhm irkildi. Genç rahiplerin kaldığı tek katlı bölümle kilisenin büyük salonunun kesiştiği yerde bulunan karanlık bir köşedeki kan gölünü ilk o zaman gördü. Anlaşılan kriminal asistanın gözleri keskindi. Başkomiser onu methetme niyetiyle bir şeyler geveledi

ama ağzından sadece bir homurtu çıktı. Ama zaten bu gençleri fazla övmeye de gelmezdi, hemen havaya girerlerdi. Böhm ölünün sağ ayağını gösterdi. Ayakkabısı patlamıştı sanki; bir kurşun deliğinden kahverengi, mide bulandıran bir madde dışarı taşıyordu. Kan ayakkabısının tozluklarına kadar sıçramıştı. "Bu ayağın büyük boy resimlerini çekmeyi unutmayın!"

Grabowski bozuldu. Buna rağmen başını olur der gibi sallayarak, çalışmaya koyuldu.

"Ah, Böhm, demek buradasınız?" Olay Yeri İnceleme ekibinin şefi Kronberg yanına gelmiş, ön tarafında gamalı haç bulunan bir kimliği havada sallıyordu. Üzerindeki vesikalık fotoğrafta ölünün suratı görülen bir SA kimliğiydi bu. "Adamın adı Gerhard Kubicki," dedi ED'nin şefi.

"Demek Nazi'ymiş."

Kronberg başıyla onayladı. "Daha doğru bir ifadeyle SA takım çavuşu."

"Nazilerin bu tuhaf rütbeleri kafamı karıştırıyor. Büyük şeflerden miymiş?"

"Daha çok ortalardan."

"Yani orta seviyede bir Nazi." Böhm, kilise duvarının gölgesinde kalan kan gölünü işaret etti. "Kiliseden buraya kadar sürüklenmiş gibi, ne dersiniz?"

ED şefi başıyla onayladı. "Büyük ihtimalle cesedi saklamak için," dedi. "Fakat adamın katettiği tek yol bu değil. Beni takip edin!"

Böhm Kronberg'in peşinden, inceleme ekibinden bir uzmanın içini yeni hazırlanmış alçıyla doldurduğu bir ayak izine kadar yürüdü.

"Ayak izleri," dedi Kronberg aslında hiç gerek olmadığı halde. "Birinin maktule ait olduğunu tespit ettik bile. Bir ayağını sürüyormuş."

"Yaraya bakınca bu hiç de şaşırtıcı değil."

"Anlaşılan kiliseye kadar gelmeye gücü yetmiş. İzleri parkın arkalarındaki bir çayıra kadar takip edebildik." Kronberg önlüğünden teneke bir kutu çıkarıp açtı. "Bu da..." derken o kadar rol yapar gibiydi ki, sanki *Wintergarten*'da şapkadan tavşan çıkarıyordu. " bunu da o çayırda bulduk."

Delil kutusunda üzerine kan ve çamur bulaşmış bir mermi vardı.

Böhm takdirle başını salladı. "Balistik incelemeden önce bunu adli tıbba götürüp, kan grubunu inceletirseniz iyi olur," dedi. "Hakikaten cinayet silahından çıkıp çıkmadığından emin olmamız gerekir."

Kronberg başını iki yana salladı. "Cinayet silahı tabanca değil," dedi. Cinayeti soruşturan komiserin tekrar meraktan çatladığını görmenin Olay Yeri İnceleme ekibinin şefini nasıl da keyiflendirdiği yüzünden belliydi. Bu defa bu yapay sessizlik az öncekinden de uzun süreceğe benziyordu ve Böhm'ün sabrının taşması artık an meselesiydi. Çok kötü bakmış olmalıydı. Kronberg özür dilercesine omuz silkti. "Adli tıp uzmanının işine karışmak istemiyorum," dedi aceleyle. "Fakat şayet bu yaraları yanlış yorumlamıyorsam cinayet silahı ya bir bıçak ya da bir hançer. Her halükârda delici bir alet."

"Buldunuz mu silahı?"

Kronberg başını iki yana salladı. "Daha arıyoruz. Fakat büyük ihtimalle katil yanında götürmüş. Belki de Panke'ye veya başka bir yere atmıştır. Fakat..." Yüzüne yine o ukala ifade yerleşti.

Böhm gözlerini devirdi. "Fakat ne? Çıkarın artık şu baklayı ağzınızdan!"

"Her şeye rağmen nasıl bir delici alet olduğunu söyleyebilirim," dedi Kronberg zafer kazanmış komutan edasıyla. "Çünkü büyük ihtimalle Dünya Savaşı'ndan kalma bir süngü kullanılmış."

"Bunu da nereden çıkardınız?"

"Benimle gelin, göstereyim."

Arkasında cesedin yattığı çalılığa geri döndüler. Böhm gömleğin kan içinde kalan göğüs kısmını inceledi. Hakikaten bu yaralar delik ve kesiklerden ibaretti. Kronberg adamın belindeki palaskayı ve üzerinde sallanan içi boş kını işaret etti. "Cepheye giden hemen hemen her askerde bundan vardı," dedi. "Normal olarak bunun içinde de bir süngü olması lazım. SA'da birçok kişi savaşta kullandığı silahları kullanıyor hâlâ."

"İyi ama bu adam daha çok genç, savaşa gitmiş olamaz."

Kronberg omuz silkti. "Belki babasından miras kalmıştır. Her halükârda bu kın bir süngüye ait, yüzde yüz."

"Yani..."

Kronberg başıyla onayladı. "Evet. Büyük ihtimalle bu adam kendi silahıyla öldürülmüş."

O sırada yaralı ayağın fotoğrafını çekmekle uğraşan Grabowski lafa karışıp, "Bana sorarsanız bir kavga çığırından çıkmış," dedi. "Bunu gördünüz mü?" Kriminal asistan ölünün muşta tutan sağ elini işaret ediyordu.

Böhm bir kere daha takdir edercesine homurdanmadan edemedi.

"Fakat şayet inceleme ekibinin şimdiye kadar bulduklarını yanlış anlamadıysam bu kavga burada olmamış," dedi.

Kronberg başıyla onaylayıp, başkomiseri merminin bulunduğu çayıra götürdü. Olay Yeri İnceleme Dairesi'nin yolladığı ekip burada da izlerin peşine düşmüştü. Parkta dolaşmaya çıkan ilk yayalar merakla polisleri seyrediyordu. En azından yolda duruyor, rahatsız etmiyorlardı.

"Burayı da geçişlere kapatmamız gerekir," dedi Böhm yine de.

Biraz sonra iki toplum polisi parktaki yayaları da başka bir yerden yürümeye zorlamaya başlamıştı bile.

İzlerin çoğu etrafı olduğu gibi çalı ve ağaçla çevrili bir kayanın ortasındaydı. Sadece bir kenarda çakıl yol çimenlerin yanından geçiyordu.

"Bir çeşit kavga olmuş," diyen Kronberg orayı işaret etti. "Burada ayak izleri sıklaşıyor. Birkaç kişi de yere düşmüşe benziyor. Çimlerde kan da bulduk. Buradan kiliseye kadar kan izleri var."

"Müdürüm!"

Kronberg arkasına döndü. Adamlarından biri bir şey bulmuşa benziyordu. Böhm ve ED'nin şefi oraya gidip, adamın bir cımbızla yerden kaldırıp kendilerine uzattığı nesneye baktı.

Sabah kırağısından hâlâ nemli bir izmaritti bu. Kâğıdın üzerinde büyük harflerle CAMEL yazıyordu.

"Böyle bir sigarayı kim içer?" diye sordu Böhm.

Teknik eleman omuzlarını kaldırdı. "Umarım çok fazla içen yoktur. Juno olsa hiç aldırmazdım."

Düşüncelere dalan Böhm başını salladı.

Kiliseye geri gittiler. Başkomiser bu defa saate baktı. Aradaki mesafeyi katetmek bir dakika bile sürmüyordu. Yaralı bir ayakla belki biraz daha uzun sürerdi.

O arada Doktor Schwartz da gelmişti.

"Fotoğraflar tamam mı?" diye sordu Böhm statifi toplamakla meşgul kriminal asistanına.

Grabowski başını eğdi. "Meydanı doktora bıraktım bile."

"Güzel," dedi Böhm. "O zaman size başka bir iş vereyim. Berlin'de Kamel marka sigara satan tütün dükkânlarını bulun lütfen."

"Camel," diye düzeltti Grabowski. "Camel. Amerikan markasıdır."

"Bana dilbilimi nutukları atacağınıza çalışmaya başlayın! Fotoğraf makinesini arabaya koyup, Alex'e giden ilk metroya binin. Size burada şimdilik ihtiyacım yok."

Grabowski bir şey daha söylemek istiyor gibiydi ama çenesini tutup, fotoğraf makinesiyle uğraşmaya devam etti. Böhm onu orada bırakıp, Doktor Schwartz'ın yanına gitti. Cesedi doktor için çalıların biraz dışına çekmişlerdi.

Adli tıp uzmanı da o ana kadar bulduklarını doğruladı. "Bu adamı yabandomuzu gibi doğramışlar," dedi Schwartz, polislerin iyi bildiği o acımasızlığıyla. "İç organlarının büyük kısmı zedelenmiş olmalı."

"Ne kadar olmuş öleli?"

Schwartz omuz silkti.

"Hata yaparsanız sizi bana yanlış bilgi vermekle itham etmeyeceğim," diye söz verdi Böhm.

"Bana sorarsanız daha on saat bile olmamış." Doktor, sanki adamı tekrar canlandırmak ister gibi gözlerini cesede dikti. "Fakat bu, daha önce yaralanmadığı anlamına gelmez. Kan kaybından ölene kadar epeyce zaman geçmiş olmalı. Kaybettiği kan miktarına bakılırsa kalbi daha bir süre atmış olmalı."

"Ya ayağındaki kurşun yarası?"

"Zararsız." Schwartz sanki nezleden bahsediyordu. "Böyle bir yara canınızı yakar, ömrünüzün geri kalan kısmında topallayabilirsiniz," dedi. "Fakat bunun haricinde... Bu yarayla en yakın hastaneye kadar zıplaya zıplaya gidip, tedavi ettirebilirdi, ancak..."

"Ancak ne?" diye sordu Böhm.

"Onu oraya büyük bir hevesle kabul edeceklerinden de kuşkuluyum."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Schwartz üzerinde gamalı haç olan pazı bandını gösterdi. "En yakın hastane Yahudi Cemaati'ne ait," dedi.

Böhm başını salladığı anda yağmur başladı. Doktorun, sabırsızlıkla bekleyen morg görevlilerine bir el işareti yapması üzerine Gerhard Kubicki'nin cesedi çinko bir tabutta kayboldu.

36

Tamirhane şehrin epeyce kuzeyindeydi ama yakında yine araba kullanabileceği düşüncesi o uzun metro yolculuğunu sabırla sineye çekmesine yardım etti. İkinci sınıf vagonlar kalabalık sayılmazdı; bu hattı kullananların çoğu üçüncü sınıfla yetiniyordu. Rath paltosunun cebinden sigara tabakasını çıkarıp, bir Overstolz yaktı. Böhm'ün anlattıklarını düşünüyordu. Dolandırıcı Kallweit ölmeden önce işkence görmüştü. Yoksa Berolina'nın bir sırrı vardı da, Kuzey Korsanları bunu mu öğrenmeye çalışıyordu? Eğer öyleyse, Korsanlar'ın Berlin'in kuzeyinde bir kilerde Hugo Lenz'e de işkence ediyor olma ihtimalini kuvetlendirirdi bu. Rath az önce Cinayet Masası'nda katıldığı toplantıyı düşündükçe, soruşturacak bir konu çıkarttığı için kendisini Johann Marlow'a teşekkür borçlu hissediyordu. Artık *Excelsior*'da canı sıkılırken üzerinde düşünebileceği bir konu vardı en azından: ortadan kaybolan Kızıl Hugo'nun esrarı.

Rath bir an Gennat'ın Homboldthain'da bulunan cesedi kendisine bırakacağını düşünmüştü ama sonunda o ölen dolandırıcıya ek olarak bu vakayı da yine Böhm almıştı. Herhalde Weiss ikinci bir emre kadar Komiser Rath'a cinayet soruşturması teslim etmemesi için Buda'ya kesin talimat vermişti. Üstelik, A Dairesi'nin şu sırada soruşturması gereken ölüm vakalarının sayısı Buda'nın daha fazla elemana ihtiyacı olduğunu göstermesine rağmen. Herhalde Charly haklıydı. Goldstein'ı takip işi, Weiss'ın kendisini şahsen cezalandırmak için bulduğu bir işti. Gennat'ın onu *Excelsior*'a geri gönderirken verdiği görevin başka bir açıklaması da yoktu zaten.

Bilet kontrolünde Rath polis kimliğini gösterdi. Tren Wedding'e gelmişti. Son durak olan Seestrasse'ye gidecekti. Oradan da tram-

vayla daha yaklaşık iki kilometre yolu vardı. Berlinlilere sorarsan, Allahın dağına gidiyordu yani.

Yarım saat sonra gideceği yere nihayet varmıştı. Gündüz gözüyle tamirhane Rath'ın aklında kaldığından daha pisti. Avluyu geçip, ardına kadar açık duran çelik bir kapıdan geçerek atölyeye girdi. Kimse onunla ilgilenmedi. Bir tamirci araba kaldırma makinesinin üzerindeki bir Mercedes'in altında vida sıkıştırırken, dört başka adam da sökülmüş bir motorun etrafına toplanmış, teknik bir sorunu konuşuyordu. Rath yüksek sesle öksürse de, aldıran olmadı. Etrafına bakındı. Yağ içindeki bir masadan büyük bir İngiliz anahtarı aldı, kaldırabildiği kadar havaya kaldırdı ve beton zemine fırlattı. Çıkan metal sesi atölyedeki diğer bütün gürültüleri bastırınca adamlar da ona döndü.

"Ne işiniz var burada?" dedi motorun etrafına toplaşanlardan biri. "Yeni iş verecekseniz, yandaki büroya gidin."

"Yeni iş vermeye niyetim yok, arabamı teslim almaya geldim."

"Onun için de yandaki büroya gideceksiniz."

Büro boştu. Rath saatine baktı. Gecikiyordu. Gräf'i ömür boyu bekletemezdi. Yazı masasının üzerindeki çıngırağa vurdu. Hiçbir hareket olmadı. Ona sonsuz gibi gelen bir süre bekledikten sonra bir sifon sesi geldi kulağına. Arka odadan elinde bir araba dergisi, yüzünde de sıkıntılı bir ifadeyle bir adam çıktı.

"Patladın mı arkadaş?" Adamın ilk sözleri böyleydi.

"Arabamı teslim almak istiyorum."

"Görev numarası?"

"Ne bileyim ben? Önceki gece getirdiğim Buick. Acil bir durumdu. Arkadaşınız bu sabah hazır olacağını söylemişti."

"Hangi arkadaşım?"

"Sarışın birisi. Sinek kaydı tıraş olmuştu. Ne fark eder ki?"

"Buick mi dediniz?"

"Yirmi altı model. Kum rengi."

Adam yazı masasının üzerinde duran bir defterin sayfalarını yavaş yavaş çevirmeye başladı.

"Yok, burada hiç Buick yok."

"İyi ama araba dışarıda duruyor. Gördüm."

"O zaman tamir edilmemiş demek ki. Adam masanın üzerindeki

telefonu kaldırdı. "Heinz, bir gelir misin?" dedi ahizeye.

"Olamaz," dedi Rath. "Araba bugün hazır olacaktı. Arkadaşınız söz vermişti. Arabaya ihtiyacım var. İş için."

Masanın arkasındaki adam omuz silkmekle yetindi. Rath'ın, Walther'ini kullanarak işi biraz hızlandırma arzusuna direndiği birkaç dakikanın sonunda, az önce onu atölyeden kovalayan mavi tulumlu dikildi karşısına. Bu defa sosisli bir sandviç çiğniyordu.

"Buick," dedi Heinz ve masanın üzerinde duran bir başka kâğıt yığınını karıştırmaya başladı. "Doğru," dedi sonra, sanki o anda aklına gelmiş gibi. "Karbüratör!"

"Ne karbüratörü? Dört yeni lastiğe, yeni bir fara ve birkaç yere yeni cilâ atılmasına ihtiyacım vardı. Başka bir şey lazım değil!"

"Arabanızı makineyle kaldırdık. Karbüratörün acilen değişmesi lazım. Yapacak bir şey yok. Kullanırken hiç fark etmediniz mi?"

Rath başını iki yana salladı. Karbüratör! Boku yedik! Prusya Hür Devleti artık bunu da öderdi herhalde. "Ne zamana kadar halledebilirsiniz?" diye sordu.

"Önce yedek parça ısmarlamamız lazım," dedikten sonra tulumlu Heinz sandviçinden bir lokma daha ısırıp, kafasını kaşıdı. "Zaman alır. Amerikan malı ya."

"Bunun farkına varmış olmanız çok iyi. Haydi söyleyin, ne zaman alabilirim arabamı?"

"Ne diyeyim? Perşembe olur herhalde."

"Güzel. Fakat şayet yarın da boş yere buraya kadar gelecek olursam..."

"Yarın mı?" Heinz en aptal bakışını takındı. "Yarın değil. *Gelecek* hafta perşembe."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz? İş için arabama ihtiyacım var!"

"Elbette size yedek bir araç tahsis edebiliriz," diye lafa karıştı masanın arkasındaki adam. "Heinz, müşterimize bir araç verir misin lütfen?"

Mavi tulumlu ekmeğin geri kalanını da ağzına tıkıştırdıktan sonra müşteriyi hırpalanmış Buick'in önünden geçerek, avluya götürdü. Dört lastik de hâlâ patlaktı.

"Arabayı hakikaten makineyle kaldırdınız mı?" diye sordu Rath ama mavi tulumlu hiç oralı olmadı. Rath'ın yedek araç olarak ka-

bul edebileceği bütün arabaların önünden geçip, tamirhanenin köşesini döndü ve durdu.

"İşte burada," dedi.

Rath sanki rüya görüyordu. Bir siklopla burun buruna gelmişti. Cüceleşmiş bir siklopla.

"Bu da ne böyle?" diye sordu mavi tulumluya.

"Biraz teneke, biraz cila, Hanomag'ınız hazır."

Tek gözüyle köşede utangaççа duran bu ufak arabanın Marlow'un Duesenberg'inin tam karşı modeli olduğu söylenebilirdi. Bu ufaklığın motor kapağının altında sadece 10 beygir gücüne sahip bir motor bulunması da değildi tek mesele. Yaratıcısının ona tek bir far bağışlaması ve tek bir kapısı olması da cabasıydı. Böyle bir arabayla hava atmak hiç mümkün değildi. İnsan bununla olsa olsa kendisine acındırırdı.

"Ciddi olamazsınız," dedi Rath.

"Sağlam arabadır," dedi mavi tulumlu. Rencide olmuştu. "Kıymetli Alman yapımıdır."

"Başka bir şey yok mu elinizde?"

"Ya bu ya da metro, seçim size ait."

Rath dişlerini gıcırdatarak da olsa, seçme hakkını metrodan yana kullanmadı.

37

Normalde durumları içler acısı suçlulara ayrılan sandalyeye oturmuş üniformalı polis tanınmaz haldeydi. Gözlerinin altında yüzünü bir yanından öbür yana kadar kaplayan bir sargı kocaman yara bantlarıyla tutuşturulmuştu. Bir iki nezaket lafı haricinde Lange henüz adama tek bir kelime bile etmemişti. Büyük bir sükûnetle dosyalarını düzenliyor, birtakım kâğıtların kenarına çentikler atıyor, notlar alıyordu. Elinde bloknot ve kalem tutan Hilda Steffens, yüzünde yolunu şaşırmış gibi bir ifadeyle bu sahneyi izliyordu.

Meslektaşlarının hiçbiri bu vakayla ilgilenmiyordu; bu bakımdan Lange'nin sabah toplantısındaki uzun konuşması büyük bir başarı sayılırdı. Aynen Gennat'la anlaştıkları gibi kriminal asistan kalıplaş-

mış anlamsız lafları art arda sıralamış, kimse de bir şey sormamıştı. Kriminal Asistan Andreas Lange'nin bir polisin bir insanın ölümüne yol açtığından, üstelik bunu belki de bilerek yaptığından şüphelendiğini kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Bu bilgilerden en ufak bir kırıntı bile dışarı sızdığı anda bunun kanıtlarının da hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde savcının masasında olması şarttı.

Fakat daha o aşamaya gelmemişti. Önce, hakikaten doğru yolda olduğundan kendisinin emin olması, önündeki adamın dosyadaki bilgilerin işaret ettiği türden bir adam olup olmadığını bilmesi lazımdı. Böyle bir durumda da biraz tereddüte düşürecek şekilde adamı bekletmenin bir zararı olmazdı. Zaten ne kadar sakin görünmeye gayret etse de, adamın oturduğu yerde kıvrandığı apaçık görülüyordu.

"Kötü görünüyor," dedi nihayet Lange durup dururken. "Yaranızı kastediyorum." Hâlâ dosyalara bakıyordu. Kuschke sanki o anda biri onu uyandırmış gibi irkildi. "Nasıl oldu?"

Steffens'in kalemi derhal kâğıdın üzerinde cızırdamaya başlayınca Kuschke huzursuzlukla ona baktı. "Sorgu başladı mı?" diye sordu.

"İfade," dedi Lange ve adamın gözlerinin içine baktı. "Tanık ifadesi diyelim en iyisi."

Toplum polisi bu kısacık yorumdan bile hoşlanmamıştı. İkinci defa oraya gelmek zorunda kalmaktan da memnun değildi. İlk şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra kendini toparlayıp, karşı saldırıya geçti. "Görev başında oldu," dedi ve kışkırtıcı bir edayla arkasına yaslandı. "Sizin başınıza böyle işler gelmez elbette. Şu hanımefendinin yanlışlıkla elindeki kalemi size batıracağı filan yok ki."

Kurşunkalemin cızırtısı bir an durakladı. Lange bu provokasyon denemesini duymazdan geldi. Hatta bu gibi durumlarda her zaman olduğu gibi yüzünün bile kızarmadığını fark etti. "Hangi görevi yaparken?" diye sorguya devam etti. Bütün pişkinliğine rağmen bu basit soru başpolisin kısaca da olsa kendisini kaybetmesine sebep oldu.

"KaDeWe'yle ilgili olduğunu sanıyordum," dedi Kuschke.

"Düşünmeyin, sorularıma cevap verin."

Lange sesinin tonuna doğru ayar vermişti. Jochen Kuschke tipindeki adamlarla Prusyalı subayların kibirli tavrıyla konuşulması gerekiyordu.

"Hangisi olacak? Nolle'de kokain çekmiş ibne oğlancıklardan biri kimlik kontrolü yapmak istediğim sırada sinirlerine hakim olamadı. Hemen bıçak çekeceğini nereden bileyim?"

"Bilemezsiniz tabii." Lange başını salladı. "Bütün bunları herhalde raporunuzda okurum."

"Bu olayın daha raporu yok."

"O zaman lütfen yazdıktan sonra bana verin," diyen Lange bir not aldı. "Sizi bıçaklayanı ne yaptınız?"

"Hiç! Tüydü tabii. Ama bir daha bana denk gelirse işi bitti demektir."

"Bu da ne demek?"

"E, o zaman bu yaptığının hesabını verecek. Durup dururken bir memuru bıçaklayamaz ki."

"Fakat cezasını bizzat siz vermeyeceksiniz..."

"Nasıl?"

"E, yani." Lange dosyayı açtı ve sayfaları çevirmeye başladı. "Ara sıra adalet sisteminin vazifesini de üstlenen meslektaşlarımız olduğu biliniyor."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Lange yüksek sesle okudu: "On Dört Nisan Bin Dokuz Yüz Yirmi Yedi, vazife başında şiddet uygulaması. Ağır yaralama vakası hakkındaki soruşturma aynı yılın eylül ayında kapatılmış, fakat ihtar verilip, personel dosyasına da eklenmiş."

"Dediğiniz gibi, soruşturma kapatıldı."

Lange bir sonraki notu okudu: "Üç Mayıs Bin Dokuz Yüz Yirmi Dokuz." Bir ara verip, Hilda Steffens'in yazmaya devam edip etmediğini kontrol etti. "Daha sonra gazeteci olduğunu ispat eden bir sivili Boddinstrasse'de bayıltana kadar dövmüşsünüz..."

"İşler karışınca kaçanlardan değilim ben. O zaman da böyle şeyler oluyor," dedi Kuschke. "Bunun için kimseyi övmüyorlar. Ya o götü boklu komünistler vuruyor –daha yeni şahit olduk zaten– ya da götün biri ihbar ediyor."

"Mayıs Bin Dokuz Yüz Yirmi Yedi'deki ihbarı meslektaşlarınız

yapmış. Adama vurmaya son vermeniz için sizi yakalayıp, üzerinden almaları gerekmiş."

"Meslektaşlarımız arasında da götler olmadığını kim söyleyebilir?" dedi Kuschke sakince. Bir yandan da meydan okur gibi Lange'ye baktı. "Bu işi benim başıma o sözde meslektaşlar sarmaya kalkışmıştı."

Adam kışkırtıcılıktan çok iyi anlıyordu. Orası belliydi. Fakat Lange de kışkırtmayı bilirdi. "Demek istediğim şu Başpolis Kuschke," diye devam etti. "Belli ki zaman zaman şiddet patlamaları yaşıyorsunuz ve ben artık yavaş yavaş pazar gecesi KaDeWe'nin korkuluklarında gerçekten neler olup bittiğini merak etmeye başlıyorum."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kuschke yerinden fırlamış, kar beyazı bandajın altındaki suratı kıpkırmızı, hatta mosmor olmuştu. Steffens kalemini sıkıca kavradı, bloknotu kıvrıldı, sayfalar buruştu.

Lange sükûnetle, böcekleri araştıran bir bilim insanının yeni keşfedilmiş bir yaratığın henüz tanımadığı davranış biçimlerini gözlemlediği gibi konsantre şekilde ve merakla başpolis memuruna bakıyordu. Konuşmadı. Kuschke tekrar yerine oturdu.

"Bu sistem için canını ortaya koyup, sonra da böyle bir muameleye maruz kaldığında insanın kendisini nasıl hissettiğini biliyor musunuz?" dedi.

"Hangi sistem? Devletimizi mi kastediyorsunuz? Demokrasimizi mi?"

"Hiçbir şey kast etmiyorum. İstediğinizi düşünün!"

"Bu arada ölen oğlanın kimliğini tespit edebildik," dedi Lange birdenbire. "Daha on beş yaşındaymış."

Toplum polisinin surat ifadesinde pişmanlık veya suçluluk duygusundan eser yoktu. Üzüntü belirtisi bile yoktu.

"Benjamin Singer. Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?"

Kuschke başını iki yana salladı.

"Yaklaşık bir yıl önce Maria Schutz Yetimhanesi'nden kaçmış. Orada güç bir vaka olarak biliniyor. O zamandan beri de sokaklarda yaşıyormuş. Bugüne kadar polisin gözüne batmamış."

Kuschke tepki göstermedi. Anlaşılan, az önceki kontrolsüz patlamadan sonra artık susmayı tercih ediyordu.

"Ölenin kimliğini ancak ismini vermeyen birisi telefon edince tespit edebildik. Oğlan adına bir kız aradı ve makul bir cenaze töreni yapılmasını rica etti. Ancak o sayede bu yetimhaneyle bir bağlantı kurabildik ve rahibelerden biri morga geldi. Rahibe Agathe eskiden kendi himayesinde bulunan oğlanı hemen tanıdı."

Lange uzun bir ara verdi ve Kuschke'ye baktı. Adam artık iskemlesinde, hakikaten başı fena derde girmiş bir suçlu gibi oturuyordu.

"Şu bizi arayan kızın ikinci KaDeWe hırsızı olma ihtimali de var, ne dersiniz?"

Kuschke bir şey demedi.

"Hırsızlık Masası'ndaki meslektaşlarımızla konuştum. Artık onlar da oğlanın suç ortağının bir kız olduğundan hareket ediyor."

"Bak sen," dedi Kuschke, bu olayla hiç alâkası yokmuş gibi. "Oysa oğlana benziyordu."

"İkinci hırsızı gördünüz mü? Bunu bize henüz anlatmamıştınız."

"İyi de, siz de bana sadece yukarıda, korkuluklarda ne olduğunu sordunuz. O serseri kız aşağıda, sokaktaydı!"

Lange dosyaya bir not daha aldığı sırada, bunun Kuschke'yi tereddüte düşürdüğünü fark etti. Anlaşılan KaDeWe'de olanların hakikaten bir şahidi vardı. İsim vermeden arayan kız kafadan atmamıştı.

"O kız bir şey daha anlattı," diye devam etti Lange ve bunları söylerken Kuschke'nin tepkisine konsantre oldu. "*Bu bir cinayetti, Benny'yi siz aynasızlar öldürdünüz!* dedi."

38

"Aman Gereon, şükür kavuşturana!" Rath asansörden iner inmez Gräf hemen yerinden fırlayıp, masadaki sandalyeyi boşalttı. "Burada oturmaktan kök saldım. Köpek de nasıl bir tiyatro yaptı, bir bilsen. Neyse ki, bir belboy onu dışarı çıkardı. Tabii iyi bir bahşiş de aldı."

"O zaman hayvancağızın işi görülmüş demek ki."

"Hayvancağızın evet. İnsanın hayır." Kriminal sekreter ıkınıp sı-

kınıyordu. "Kusura bakma, görevi doğru dürüst devredemeyeceğim, önce işemem lazım!"

Bu sözlerin üzerine Gräf koşturdu. Rath başını iki yana sallayıp yeniden masanın altına kurulmuş olan Kirie'ye baktı. "Sen bunu anlayabiliyor musun?" diye köpeğe sordu. "Bir insan nasıl olur da bu kadar sinirli olabilir?"

Rath masaya oturdu ve bir gün önce gönülsüzce yazar taklidi yaparken soyut birtakım şekillerle doldurduğu müsvedde kâğıtları önüne çekti. Oysa çalışırken görev sorumluluğunun ne demek olduğunu bilen ve hatta çişini bile tutan Gräf ciddi notlar bile almıştı. Tarih ve saatlere bakılırsa hem bir gün önce öğleden sonra, hem de bu sabah. Kriminal sekreter 301 numaralı odanın etrafında olup biten her şeyi dakikası dakikasına kaydetmiş, hatta temizlikçi kızın ve o kata bakan garsonun ziyaretlerini bile not almıştı. Bu notlara göre, Goldstein dün sabahtan beri odasını tek bir defa terk etmişti. Herhalde Amerikalı, artık Berlin'e gelmiş olduğuna bin pişman olmuştu.

Gräf beş dakika öncesine göre bayağı rahatlamış şekilde döndü tuvaletten. "Zamanı da gelmişti hani," dedi. "*Kısaca bir arabamı almaya* dedin ama bayağı uzun sürdü."

Rath başıyla ona hak verdi. Detayları anlatmaya keyfi yoktu. Hanomag, Reinickendorf'la Kreuzberg arasındaki yolu bile vukuatsız alamamıştı. Invalidenstrasse'de ışık yeşile döndüğünde motor durup dururken boğulmuş ve onun bütün çalıştırma çabalarına direnmişti. Rath küfür ede ede arabayı sokağın kenarına itmiş, Stettin İstasyonu'na kalan birkaç metreyi yürümüş, oradan tamirhaneyi aramıştı. Doğru adam telefona gelene kadar da epeyce beklemişti. "Ha, benzin girişi," dedi tamirci Heinz. Telefonda konuşurken bile adeta sandviç çiğniyordu. "Bunu size söylememiş miydim?" Söylememişti. Rath yedek araba hakkındaki bilmesi gerekenleri ilk defa telefonda öğrendi. Hanomagların ara sıra fazla benzin emip, boğulmak gibi kötü bir huyu vardı. İşini bilen şoförler bu durumlarda bu amaçla torpido gözünde bulundurdukları mandalı takarak benzin borusunu daraltıyordu. Rath da söyleneni yaptı ve... Sürpriz! Kısa bir inattan sonra araba yine çalıştı. Fakat arabayı kullanmak da keyif vermiyordu. Vitesi boşa aldığında araba öylesine sarsılıyordu ki, Rath kırmızı ışıklardan korkmaya başlamıştı.

"Goldstein Berlin seyahatinin tadını pek çıkarıyor sayılmaz," dedi Rath ve not defterini işaret etti. "Bu kayıtlara bakılırsa odasını hiç terk etmeyen cinsten."

Gräf başıyla onayladı. "Herhalde günün yarısını kıtalararası telefon konuşmalarıyla geçiriyor, ülkesini özlüyordur."

"Ya da bizden kurtulmak için uyanık bir avukat arıyordur. Aslına bakarsan, ne kadar ileri gidebileceğimizden ben hiç emin değilim. Ne de olsa, kâğıt üzerinde tertemiz bir Amerikan vatandaşı."

"Ben bu Abraham Goldstein'dan çok daha zararsız insanları da izledim," diye yorum yaptı Gräf. "Hayır, bana kalırsa, adam bıkmış durumda. İddiaya girerim, daha bu hafta içinde bir belboyun 301 numaralı süitten aldığı bavul yüklü bir arabayı asansöre götürdüğüne de şahit olacağız." Gräf elini uzattı.

"Hakikaten iddiaya mı girmek istiyorsun?"

"Bir kasa Engelhardt'ına. Hafta sonu olmadan gidecek. En geç."

Rath bir an düşündü, sonra uzatılan eli sıktı. "Tamam, varım."

Tam o sırada temizlikçi kız da 301 numaralı süitten çıktı, iki polise merakla baktı ve koridorda kayboldu.

"Neden bilmiyorum," dedi Rath. "Fakat bu kız bana çok tanıdık geliyor."

"Tabii. Dünkü kız da ondan. Bir önceki kız da buydu."

"Hayır, başka bir yerden tanıyorum sanırım. Fakat nerden olduğunu çıkaramıyorum. Yanında ne kadar kaldı bu sefer?"

"Hiçbir fikrim yok." Gräf düşünceliydi. Sonra şüpheyle not defterini inceledi. "İçeri girdiğini görmedim. Ben tuvaletteyken girmiş olabilir mi?"

Rath başını iki yana salladı. "Ben görmedim. O zaman onun yanında gecelemiş olmalı."

"Abartma! Hayal gücün şaha kalktı."

"Dün sen kendin söyledin: Kahvaltıda temizlikçi kızı yiyor."

"O şakaydı." Gräf, Rath'ın bu tür ahlâksız düşüncelere kapılmasından rahatsızdı sanki; hakikaten bozulmuş görünüyordu. "Böyle bir şey ortaya çıkarsa işinden olur!"

Rath omuz silkti.

Gräf şapkasını ve paltosunu aldı. "İyi," dedi. "O zaman ben biraz bacaklarımı açmaya gideyim. Daha sonra görüşürüz."

"Sonra olmaz." Rath öksürdü. "Sana verecek bir görevim var. Doğrudan Gennat'tın isteği. Kale'ye gidip, Böhm'e çıkacaksın. Bir cinayet vakası daha çıkmış başlarına. Humboldthain'da bir ceset bulunmuş."

Mümkün olduğu kadar sıradan bir şey söyler gibi yapmıştı ama Gräf yine de hayretle ona baktı, paltosunun yarısını giyinmişken durakladı.

"Ya sen?" diye sordu kriminal sekreter. Sarkmış duran paltosuyla bostan korkuluklarını andırıyordu.

"Ben mi?" Rath hâlâ sıradan bir durum varmış gibi davranmaya çalışıyordu ama zorlanıyordu. "Ben burada kalacağım. Birisinin de önemli işlere bakması lazım."

39

Bu ne kadar yorucu, ne kadar yıpratıcı bir işti. Friedrichshain'daki Reinhold'ların üçünü dolaşmıştı. İlk evin kapısı hiç açılmamış, Romintener Strasse'deki Reinhold'lara yüce Tanrı sadece erkek çocuk armağan etmiş, üçüncü adreste de kapıyı, daha sonra hiç evlenmemiş olduğu da ortaya çıkacak olan; en az yetmiş yaşında bir hanım açmış, Alexandra adında bir kızı ya da torunu olup olmadığı şeklindeki soruyu bile bir hakaret kabul ederek, teessüfle geri çevirmişti. Listedeki dördüncü adres olan Grünberger Strasse'deki evi ararken ise Charly, Reinhold adını bulmakta güçlük çekti. Gereon'un bloknotundaki numarayla evin numarasını bir kere daha karşılaştırdı. Adres doğruydu. Grünberger Strasse 64. Fakat Reinhold yoktu. Ne t ile ne de dt ile. Ne ön binada ne de arka binada.

Gri önlüklü bir adam bir yandan avluyu süpürüyor, diğer yandan da futbol oynayan çocuklara söyleniyordu. O kadar söylendi ki, sonunda çocuklar pes etti, kendi yaptıkları topu alıp, uzaklaştı. Charly adama yaklaşıp, sordu.

Süpürgesine dayanan adam, "Reinhold'lar mı?" dedi. "Onlar uzun zamandan beri burada oturmuyor. Noel civarındaydı, kapının önüne kondular."

"Reinhold ailesi sokakta mı yaşıyor?"

Charly o kadar heyecanlanmıştı ki, düşündüklerini yüksek sesle söyleyivermişti. Bunun bir ipucu olabileceğini hissediyordu. Aile sokakta yaşıyordu, kızları bakımsızdı. Her şey birbirine uyuyordu.

"Bana öyle bakmayın," dedi gri önlüklü adam. "Ben kovmadım onları. Ben sadece düzen sağlıyorum. Fakat kira ödemeyince işte böyle oluyor."

"Fakat bir aile... çocuklarıyla beraber mi..."

"Gençlik Dairesi'nden misiniz yoksa, neden soruyorsunuz?"

Charly cevap vermedi. Sadece adama baktı. Fakat kaynaktan bilgi fışkırmasına bu da yetti.

"Eh, zaten artık onlara aile demeye bin şahit isterdi. *Bir* tane ahlâklı oğulları vardı, Helmut. Fakat o da babasıyla görüşmek istemiyor. Kafası çalışıyorsa görüşmez de! Genç kardeşi Karl ise soluğu mutlaka çoktan Moskova'da almıştır ya da kızılların saklandığı başka neresi varsa artık orada. Hâlâ aranıyor. Duymamış mıydınız? Beckmann cinayetini?"

Bu isim Charly'ye hiçbir şey ifade etmiyordu. Cinayet Masası'ndan ayrılalı çok olmuştu. Başını iki yana salladı.

"Heinrich Beckmann," diye lafına devam etti adam. "Bu binanın yöneticisiydi. Bütün gazeteler yazdı. Karl Reinhold'un öldürdüğü söyleniyor. Belki o kira meselesindendir veya belki Beckmann SA'da, o ufaklık Kalle ise tıpkı babası gibi Kızıl Cephe'den olduğu içindir. Neyse, o cinayetten beri ufak Reinhold kayıp, tuhaf değil mi? Kız kardeşi de öyle. Belki o da bu işe bulaşmıştır. Zaten o da nev'i şahsına münhasır biriydi. En azından aynasızlar geldiğinde ikisini de sordu. İkisi de kayıp, ne tuhaf değil mi?"

Bu arka avlu şerifinin ağzından şelale gibi dökülen laflardan Charly'nin başı dönmüştü. Şimdi hikâyeyi hatırlamıştı da. Noel'de manşet olmuştu. O günlerde Naziler epeyce gürültü çıkarmış ama anlaşılan sonunda SA Kıta Komutanı Heinrich Beckmann'dan ikinci bir Horst Wessel çıkmayacağına karar vermişlerdi. Bir süre sonra da bu mesele artık kimseyi ilgilendirmez olmuştu. "Siz de her şeyi biliyorsunuz," dedi Charly.

"Bu kızıl serseri güruhunun her yaptığına dikkat etmek lazım, insanın aynı evde kimlerle birlikte yaşadığını bilmesi gerek."

"Bundan sizin komünist olmadığınızı çıkarıyorum..."

"Komüniste benziyor muyum hiç?"

"Tesadüfen kız kardeşlerinin adını da biliyor olabilir misiniz?"

"Onun adı Alex. Aslında Alexandra ama herhalde bütün bunları dosyalarınızdan da bulabilirsiniz, öyle değil mi?"

Adam onu hâlâ Gençlik Dairesi'nden sanıyordu. Charly bozuntuya vermedi. "Elbette," dedi ve gülümsedi. "Fakat ben de dosya dolabını yanında taşıyan birine benziyorum, değil mi?"

Kopernikusstrasse tekin yer değildi. Apartmanlar dip dibe duruyor, cephelerinin sıvası dökülüyordu. Helmut Reinhold'un yaşadığı evin cephesine bundan çok uzun olmayan bir süre önce, en azından savaştan sonra, birkaç kova boya layık görülmüştü. Charly birkaç saat önce gelip, kapıyı deliler gibi çalmıştı ama dairede bir kıpırtı bile olmamıştı. Bu sefer zili daha ilk çalışında yorgun gözlerle bakan bir kadın kapıyı açtı. Dışarıya kavrulmuş soğan kokusu yayıldı.

"İyi günler, Helmut Reinhold'la görüşmek istiyorum," dedi Charly. "Doğru adres mi?"

Kadın onu baştan aşağı süzdükten sonra başını salladı. "Kocam şu anda yemek yiyor," dedi. "Ne istiyorsunuz ondan?"

"Kız kadeşi hakkında konuşmak istiyorum," dedi Charly. "Sadece birkaç sorum var, uzun sürmez."

Geveze kapıcı Reinhold ailesinin diğer üyelerinin nerede olduğunu söyleyememişti ama büyük kardeşin adresini biliyordu. Bu yüzden de Charly sabah kapısını nafile çaldığı bu adrese geri gelmişti. Ondan önce Boxhagener Platz'taki küçük bir kahvede kendisine bir çay söylemiş ve bir süre gazeteleri karıştırmıştı. Bir önceki gün Frankfurter Allee'de meydana gelen ve ölümle sonuçlanan silahlı çatışma yerel sayfaların manşetlerini dolduruyordu. Lichtenberg Asliye Mahkemesi'nden kaçan kız hakkında ise bir satır bile yoktu.

"Benimle konuşmak istiyormuşsunuz?"

Charly başını kaldırdı. Yirmili yaşlarının ortalarında güçlü kuvvetli bir adam duruyordu kapıda. Helmut Reinhold da karısı gibi onu eve almadı.

"Alexandra Reinhold'un kardeşi siz misiniz?" diye sordu Charly. Adam başıyla onayladı. "Martha onun için geldiğinizi söyledi." Charly'yi kuşkuyla inceledi. "Gençlik Dairesi'ndensiniz herhalde. Hiç zahmet etmeseydiniz keşke. Alex'i yaklaşık bir yıldır görmedim."

"Sokakta yaşıyormuş..."

"O zaman Alex'i orada arayın, burada değil."

"Ailenizin yanına gitmiş olabilir mi?"

"Hah! Tam Gençlik Dairesi'ne uygun bir soru! Her şeyden habersiniz!" Belli ki, Helmut Reinhold da kapısına gelip, sorular soran bir kadının ancak Gençlik Dairesi'nden olabileceğini düşünüyordu. Adam başını iki yana salladı. "Alex'in neden aylardan beri sokakları arşınlamak zorunda kaldığını biliyor musunuz? Sevgili babam Noel'den birkaç hafta önce onu kapının önüne koyduğu için."

"O zaman onu neden siz yanınıza almıyorsunuz?

"Nerede olduğunu bilsem... Fakat bana gelmez, çok gururludur."

"Sözlerinizden ailenizin ne halde olduğunun sizi hiç ilgilendirmediğini anlıyorum."

"Bu sizi neden ilgilendiriyor, bilemiyorum," dedi Helmut Reinhold.

"Sadece kız kardeşinizle bağlantılı olarak."

Adam omuz silkti. "Düğünümden beri babam benimle tek bir kelime bile konuşmadı. Annemi ve babamı davet ettim, gelmediler. Annem bir kart yolladı, hepsi o. *Onun* imzası yoktu altında."

"Aileniz evsiz kalmış. Artık barışmanın zamanı gelmemiş midir sizce?"

Adam acı acı güldü. "Dışarıya, Müggelsee'deki o koloniye giderek, onlara bir süre Martha'yla benim yanımda kalmalarını teklif etmek istedim, fakat..." Sustu. "Neyse, artık benden uzak dursunlar!"

"Alexandra ailenizin yanında olabilir mi?"

"Ben nereden bileyim?" Helmut Reinhold kaba bir hareketle omuzlarını kaldırdı. "Bakın, bu kısa bir konuşma olacak sanmıştım. İzin verirseniz yemeğime devam etmek istiyorum. Vardiyaya hemen geri dönmem lazım."

Charly'nin cevap vermesine fırsat kalmadan kapı kapandı. Oysa daha bir sürü soru vardı aklında; kaybolan kardeş, Beckmann ci-

nayet vakası, Alex'in yanında kalıyor olabileceği tanıdıkları ve arkadaşları hakkında. Fakat kapanan kapı, zili tekrar çalmanın bir anlamı olmayacağını kuşkuya yer bırakmayacak şekilde gösteriyordu. Ahşap merdivenlerden yine aşağı indi. Artık hiç değilse Alex'in ailesini nerede bulacağını biliyordu.

Metroyla Magdalenenstrasse'ye gitti. Wagnerplatz'a çıkan yokuş ona her zamankinden daha dik, yokuşu çıkmak da daha zor geldi. Dünden beri her şey değişmişti. Asliye Mahkemesi binası ona yabancı ve itici geliyordu. Birinci kattaki pencere açıktı. Bir an, dünden beri hiç kapanmadığını düşündü. Tıpkı bir yıl önce kalbi çarparak kapısından içeri girdiği ve üzerinde *Ayaklarınızı temizleyin / Sigara içmek yasaktır / Tükürük hokkalarını kullanın* yazan, devrimi bile kazasız belâsız atlatmış mermer tabelaya gözlerinin takıldığı gün olduğu gibi bugün de bu binaya ilk defa girdiği hissine kapılacaktı neredeyse. Mermere kazınmış o üç emir ziyaretçilere bu binada hangi tonda konuşulduğunu kuşkuya yer bırakmayacak bir dille anlatıyordu. Bu tonu mükemmel kullanan Weber sağ olsun, aslında Charly kendisini burada hiçbir zaman rahat hissetmemişti.

Birkaç kişinin arasından sıyrılarak merdivenleri çıktı. Yeni gelişmeleri haber vermek ve şefinin gözünde kendisini biraz olsun affettirmek istiyordu. Ne de olsa Alex Reinhold'un izindeydi ve bu, dün öğleden sonraki olaydan beri ilk defa tekrar umutlanmasına neden oluyordu.

Odaya girdiğinde Weber ona şaşkınlıkla baktı. "Fräulein Ritter? Ben sizi izne çıkarmıştım."

"İyi bir haberim var Sayın Sorgu Hakimi. Sizi hemen bilgilendirmek istedim."

Adam ona kuşkuyla baktı. Başına gelen o talihsiz olayın üzerinden daha bir gün bile geçmeden tekrar oraya damlamasından hoşlanmamıştı. "*Sizin* mi *bana* verecek bir haberiniz var? Ben *size* bir haber vermek için saatlerdir sizi arattırıyorum!"

"Bütün sabah evde değildim."

"Farkındayım."

"Fakat şimdi bunun önemi yok." Charly içinin içine sığmadığı-

nı çaktırmamak için kendini zor tutuyordu. "Firari kızın kimliğini öğrendim. Sanırım onu bulmam... Yani onu bulmamız bir zaman meselesi. Adı Alexandra Reinhold ve ..."

Weber sözünü kesti. "Mükemmel, demek kızın adını biliyorsunuz," dedi her türlü coşkuyu boğup, kuru bir yaprak gibi ufalayabilecek bir sesle. "O zaman ben de, tam buraya kadar zahmet etmişken, size bir sır vereyim. Ben firari kızın ne halt karıştırdığını bile biliyorum."

"Nasıl?" Charly şaşkınlaşmıştı.

Weber onun kafasının neden karıştığını anlayamazmış gibi başını iki yana salladı. "Sevgili Fräulein Ritter'ciğim..." Charly onun kendisine böyle hitap etmesinden nefret ediyordu. Sahte bir acıma duygusuyla tepeden bakışın bir karışımı gibi geliyordu bu kulağa ve sanki Weber de bunun farkındaydı. Bu sözleri sarf ederken, bir yandan da başını iki yana sallıyordu. Sonra hastasıyla konuşan bir ruh doktoru tavrıyla bir daha tekrarladı. "Sevgili Fräulein Ritter'ciğim... Dün elinizden kaçan kızın KaDeWe'yi soyan çiftin ikinci yarısı olduğu anlaşılıyor. Hatırlıyor musunuz? Cumartesi günü. Ölen oğlan."

Charly başına kan sıçradığını hissediyordu. Aynı anda hem üşüyor, hem de sıcak basıyordu. Weber'in konuşmaya devam ettiğini, kızın eline sardığı ve polis revirinde değiştirilip, temizi sarılan geçici sargının ölen hırsızın gömleğinden koparılmış bez parçalarından başka bir şey olmadığını anlattığını duydu. Bunun için önce 81. Karakol'un çöp kutusundan bezleri tekrar ayıklayıp, çıkarmaları gerekmişti ama sonunda şüphe doğru çıkmıştı. Bunun üzerine Alex'teki Kriminal Polis soruşturmayı derinleştirmiş ve kızın kan grubunun, KaDeWe'deki hırsızların mücevher vitrinlerine bulaşan kan grubuyla aynı olduğunu tespit etmişlerdi. Her şey, polisin bütün şehirde aranan ve kimliği bilinmeyen birini tesadüfen yakaladığını ve kimliği bilinmeyen bu şahsın bula bula Lichtenberg Asliye Mahkemesi'nden firar etmeyi başardığını gösteriyordu ve bu da bu kuruma elbette leke düşürüyordu. Charly bütün bunları duyuyor ama sanki kendi bedeninin yanında durduğu ve Weber'in bir başkasıyla konuştuğu hissine kapılıyordu. "Her neyse," diye son cümlesine başladı sorgu hakimi. "Soygun Dairesinden Kriminal

Komiser Nebe acilen sizinle görüşmek istiyor. Ondan sonra da Cinayet Masası'yla irtibata geçecekmişsiniz..."

"Cinayet Masası mı?" Charly'nin edebildiği tek laf bu oldu. A Dairesi, eski çalışma arkadaşları ondan ne istiyordu?

"Bir Kriminal Asistan... Lange" diye devam etti Weber. "Bir an önce yola çıkmanızı tavsiye ederim. Alex'te mesai bitmeden *önce*."

Artık Sorgu Hakimi Weber gizli saklı sırıtmaya da gerek duymuyordu.

40

Reinhold Gräf, Böhm'ün önüne bıraktığı dosyaya dalmıştı. IA Dairesi'ne, yani Siyasi Polis'e ait bir dosyaydı bu. Her ne kadar Siyasilerin Gerhard Kubicki hakkında bir raporları olmasa da, onun birkaç aydan beri üyesi olduğu SA Birliği hakkında dosya tutmuşlardı. Dosyada komünistlerle girişilen birkaç kavga sıralanmıştı. Şimdiye kadar ciddi şekilde yaralanan olmamıştı. Şimdiye kadar.

Dosyanın kapağını kapattı ve kendisinden uzağa itti. Gereon Rath'ın terk edilmiş yazı masasına baktı. Bu yaptığı hakikaten *Excelsior*'da oturmaktan daha heyecanlı bir iş miydi? Orada hiç değilse ara sıra açık havaya çıkabiliyordu. Fakat Wilhelm Böhm onun bir daha ofisten çıkmasına izin vermeyecek gibiydi. Başkomiser kendisi kentte bir oraya bir buraya giderken, ona bakması için devamlı yeni dosyalar getirtiyordu. Reinhold Gräf kendisini artık adeta Gereon Rath'ı temsilen Böhm'ün kaprislerini çekmeye mahküm olmuş gibi hissediyordu. Oysa eskiden, kriminal asistan olduğu günlerde başkomiserle gayet güzel çalışmıştı. Belli ki o günler geride kalmıştı.

Kapı vuruldu ve Erika Voss kafasını uzattı. Elindeki dosyayı Gräf'in yazı masasına bıraktı.

"Kubicki vakası hakkında yeni bilgiler," dedi. "Bu defa E Dairesi'nden."

Gräf dosyayı önüne çekip, merakla kapağına baktı. "Ahlâk'ın ilgi alanına giren bir SA mı?" diye sordu Voss'a. "Yoksa bizim adam pezevenk filan mıymış?"

Sekreter omuzlarını kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok. İçine bakmadım."

Grâf dosyanın kapağını açtı ve dişlerinin arasından bir ıslık çaldı. "Uff," dedi. "Beş Yüz Yetmiş Beşliklerden. Herkesin tanıdığı bir mekânda yakayı ele vermiş."

"İbne bir Nazi mi?" Erika Voss da merakını saklayamıyordu. "Ben bu milliyetçilerin böyle şeylere karşı olduğunu sanıyordum."

"Teorik olarak karşılar zaten," dedi Grâf. "Pratikte işler değişiyor. Daha duymadın mı? SA'nın yeni kurmay başkanı da eşcinselmiş sözde."

Voss başını iki yana salladı. "Bunu Führer bir duysa..." dedi ve yine ön odaya geçti.

Grâf kadının arkasından baktı. Şimdi acaba espri mi yapmıştı, yoksa ciddi miydi? Dosyayı inceledi ve hayrete düştü. Kubicki'nin devam ettiği lokaller, iktidarı ele geçirecek olsalar Nazilerin ilk kapatacağı yerler arasındaydı. Ama iktidarda değillerdi. Kriminal sekreter Kubicki'nin Ahlâk Masası'ndan gelen dosyasını sonuna kadar okuduğunda telefonu Siyasi Polis'e bağlattı. "Kriminal Sekreter Gräf, Cinayet Masası," dedi. "Berlin SA'sı ve eşcinsellerle ilgili elinizde ne varsa gönderebilir misiniz?"

Yarım saat sonra masasının üzerine yeni dosyalar yığılmıştı. Grâf iç geçirdi ve çalışmaya koyuldu. Daha ilk dosyayı henüz açmıştı ki, yazı masasındaki telefon çaldı.

"Gräf, Cinayet Masası."

"Çağrınızı okudum. *BZ*'te. Şahit arıyormuşsunuz."

Demek gazetelerin öğle baskıları makaleyi yayımlamıştı. "Doğru," dedi kriminal sekreter. "Bir şey mi gördünüz?"

"Humboldthain'da ne olduğunu gayet iyi biliyorum."

Grâf ister istemez oturduğu yerde dikilip, bir kurşunkalem kaptı. "İyi," dedi. "Nedir?"

"Kahverengi götlerden biri hak ettiği cezayı buldu, olan o!"

"Affedersiniz, kiminle konuşuyorum?"

"Adım seni yarrak kadar bile ilgilendirmez. Siz aynasızlar da o Nazilerle aynı kaba sıçıyorsunuz! Sosyal faşistler!"

Grâf'in nutku tutulmuştu. Müsait bir cevap aradı ama bulamadı. Sonra bu mesele kendiliğinden halloldu. Arayıp, adını vermeyen şahıs telefonu kapattı.

Charly, Arthur Nebe'yi A Dairesi'nde çalıştığı günlerden tanıyordu. O zamanlar daha Uyuşturusu Masası'nda görev yapan ve Gennat'ın sık sık destek olması için Cinayet Masası'na çağırdığı ve hatta daha geçenlerde bir şoförün öldürüldüğü bir cinayet vakasını aydınlatarak basından övgü toplayan Nebe şimdi Soygun Masası'nın müdürüydü. Becerikli bir kriminalistti ama çekilmez biriydi. Dikkate şayan bir burnu olan bu adam Charly'nin hafızasında öyle yer etmişti. Her yaptığı işte, hatta sadece kurşunkalemini açarken bile çok hırslı olduğu, kariyer yapmak istediği zeki gözlerinden akıyordu adeta.

Fakat o güne kadar kariyer yapamamıştı. Bernhard Weiss'ın onu kolladığı Kale'de bilindiği halde kırkına merdiven dayayan Arthur Nebe, yıllardan beri komiser rütbesinden öteye geçememişti. Ama bu alanda yalnız da sayılmazdı. Kale'deki terfi kuyruğu artık motivasyon kıracak boyutlara varmıştı. Kim kimi himaye ederse etsin. Zörgiebel'le özel ilişkisi kendisine kıskançlıktan başka bir şey kazandırmayan Gereon da bundan nasibini almıştı.

Nebe karşısında Charly'yi görünce şaşırdı.

"*Siz* misiniz o?" diye sordu.

"Beni hatırlıyor musunuz?"

"Tabii hatırlıyorum hâlâ. Charlotte Ritter. Gennat'ın yanında stenografınız."

Adamın hafızası iyiydi. Charly hayret etti.

"Çok uzun süredir Gennat'ın yanında çalışmıyorum. Lisans sınavları. Bu dokuz ay önceydi. Şimdi de hukuki hazırlık dönemindeyim."

"Bunu da Lichtenberg Asliye Mahkemesi'nde yapıyorsunuz anlaşılan."

Charly başıyla onayladı. "Tabii bundan haberiniz var," dedi. "O zaman KaDeWe'deki soygun vakasının ikinci şüphelisinin hâlâ elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor olmasını bana borçlu olduğunuzu da biliyorsunuzdur."

"Kendinizi itham etmeyin," dedi Nebe. Charly adamın şakaklarının ağarmaya başladığını fark etti. "Bu herkesin başına gelebilir."

"Neler yaptığını bilseydim... Ben onu bakımevinden kaçan ve metroya kaçak binip, sonra da olay çıkaran biri sanıyordum."

"Kim olduğunu bilemezdiniz ki." Nebe'nin sakin, insanı rahatlatan bir sesi vardı. "Zaten biz de aradaki bağlantıyı ancak bu sabah kurabildik." Komiser onu teskin etmeye çalışıyordu ve bunu bir gün önce Gereon'un yaptığından daha iyi beceriyordu.

"Neyse, en azından kızın adını öğrenebildim," dedi Charly.

"Gerçekten mi?" Nebe şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp, ucu mükemmel sivriltilmiş bir kurşunkalem aldı.

"Alexandra Reinhold," diye kızın adını yazdırdı Charly. "Evsiz, Friedrichshainlı."

"Reinhold de ile mi yoksa de te ile mi yazılıyor?"

"De ile."

Nebe'nin kalemi kâğıdın üzerinde cızırdarken, Charly komiserin kızın adını yazışını izliyor ve kendisini ihanet etmiş gibi hissediyordu. Oysa kendi hatasını düzeltmek için yapabileceklerinin asgarisiydi bu.

"Bu benim umduğumdan daha iyi Fräulein Ritter. Lichtenberg'deki üstünüz bana bu bilgiyi verememişti." Nebe not defterini kapattı. "Sizi buraya çağırmamın asıl nedeni başka. Kızı tarif edecek birine ihtiyacımız var."

"Sorgu Hakimi Weber kızı tarif edemedi mi?"

"Weber'i doğru anladıysam, onun bu vakayla bir alâkası yok ki."

Weber, seni korkak sıçan, diye düşündü Charly. Demek şimdi kendini masum çıkarmaya çalışıyordu. Belki de Gereon haklıydı. Belki bütün bu olan bitenlerde Weber'in taşıdığı sorumluluğu anlatmaması doğru değildi. Sorgu hakiminin şimdi bu meselenin üzerini örtmeye çalışıyor olması, suçluluk duygusu içinde olduğunu kanıtlıyordu.

"Her nasılsa," diye devam etti Nebe. "Her halükârda siz bu kızı... Alexandra Reinhold'u... gördünüz. Umarım tarif de edebilirsiniz. Bir ressam çağırttım. Her an gelecektir."

Az sonra Charly eline bir blok almış bir adamın karşısına oturmuş, Alexandra Reinhold'un tam nasıl göründüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Üstelik o iyi hatırlıyor, ressam da iyi çiziyordu. Sonunda bloktan gözlerini ona diken surat, korku içindeki o kız

Charly'nin aklında nasıl kalmışsa, tam öyleydi. Sadece bakışları farklıydı. Gözlerindeki korku eksikti. Alex'in kâğıtta gördüğü kız meydan okurcasına bakıyordu, kışkırtıcı bir yüz ifadesi vardı. Hatta biraz ürkünçtü.

Fakat şikâyet etmek istemiyordu. Belki de arananların resimlerinin böyle olması şarttı. Zaten onun dışında adam iyi iş çıkarmıştı. Başını evet anlamında salladı. Ressam kâğıdı blokundan yırtıp Nebe'ye uzattı.

"Çok teşekkür ederim Fräulein Ritter," dedi Soygun Masası müdürü ve portreye baktı. "Bize çok yardımcı oldunuz. Nihayet onu ararken işe yarayacak bir şey geçti elimize." Bloku adamlarından birine uzattı. "Bu resmi derhal çoğaltın ve arama duyurumuzla beraber J Dairesi'ne verin. Bu da..." Kendi not defterinden bir yaprak yırttı. "Bu da kızın adı. Arayanların işini kolaylaştırır."

Arama. Bu mekanizma bir harekete geçti mi, Alexandra Reinhold'un bu kentte saklanması zor olacaktı. Alex'in kendisini arayanların pençesine düşebileceği düşüncesi nedense Charly'nin hiç hoşuna gitmiyordu. Ofisindeki o tamamen dengesi bozulmuş kızı, gözlerindeki korkuyu ve sonra da tabii, Prusya polisinin hiç durmadan çalışan o arama mekanizmasını düşündü.

Charly az sonra Cinayet Masası'nın koridorunda yürür ve tozlu dosyalarla terin, mürekkeple kâğıdın garip bir karışımı olan aşina kokuları içine çekerken, bir an Gennat'a ya da en azından Wilhelm Böhm'e uğramayı aklından geçirdi. Fakat sonra yine de kendisine tembihlenen ve Gereon'un koridorun sonundaki odasından pek de uzak olmayan kapıyı tıklattı. Hayır, eski iş arkadaşlarıyla ayaküstü sohbet etmeye hiç istekli değildi.

Doğrudan birlikte çalışmamış olsa da, Andreas Lange'yle daha önce de karşılaşmıştı. Onu daha çok Gereon'un anlatımlarındaki kriminal asistan olarak tanıyordu. Güvenilir bir adamdı, o kadarını biliyordu. Bir de, Berlin'e Hannover'den geldiğini.

Charly kapıyı tıklatınca içeriden tiz bir "Girin!" cevabı geldi. İçeri girdiğinde kriminal asistan yazı masasına oturmuş, ciddi bir ifadeyle önündeki dosyaya bir şeyler çiziktiriyordu. Yalnızdı. Ne bir sekreter ne de bir stenograf vardı. Sadece o ve dosyaları.

Lange kafasını kaldırınca onu hemen tanıdı.

"Fräulein Ritter!" diye haykırdı şaşkın bir sesle ve derhal yüzü kızardı. Bu huyu değişmemişti anlaşılan.

"Benimle konuşmak istiyormuşsunuz," dedikten sonra adamın hatırlamasına yardımcı olmak için ekledi: "Lichtenberg Asliye Mahkemesi."

"Artık Asayiş Mahkemesi'nde mi çalışıyorsunuz?"

"Hukuki hazırlık hizmeti."

Lange başıyla anladığını ima etti. Yüzünün rengi de yavaş yavaş normale dönüyordu. "Sorgu Hakimi Weber sadece firari KaDeWe hırsızını gören bir hanım yollayabileceğini söylemişti."

"Öyle. Nebe'ye de uğradım. Anlaşılan bana bütün Kale'yi dolaştıracaksınız."

Lange kadının resmiyeti bitirmeye çalışan bu utangaç denemesini bir gülümsemeyle karşıladı.

"Komiser Nebe'yle bu vakada yakın işbirliği içinde çalışıyoruz," dedi Lange. "Ben KaDeWe soygunuyla ilişkili ölüm vakasını soruşturuyorum." Sesi özür diler gibi çıkıyordu.

Polisten kaçarken düşüp ölen ve gazetelere manşet olan oğlanı hatırlayınca Charly bir anda Alex'in kendisinde neden panik içindeymiş izlenimi bıraktığını, gözlerindeki korku ve hayal kırıklığının nereden kaynaklandığını kavrayıverdi.

"Firari kız suç ortağının ölümüne şahit olmuş olabilir mi?" diye sordu.

"Ben de tam size bunu soracaktım Fräulein Ritter. Onunla konuştunuz. Kaçmadan önce demek istiyorum." Yüzü yeniden hafifçe kızardı. Bir kadının hatalarından bahsetmekten utanıyordu galiba.

"Ben konuştum, orası doğru, ancak o benimle konuşmadı. Gıkı çıkmadı. Ruh hali karmakarışıktı."

"Elimdeki bilgilere göre, oğlanın nasıl düştüğüne hakikaten şahit olmuş." Lange yutkundu. "Oğlan daha on beş yaşındaymış."

"Aman Tanrım," dedi Charly.

"Kız..."

"Alexandra," diye lafını kesti Charly ve bu defa ihanet ettiği hissine kapılmadı. "Adı Alexandra."

"... Alexandra önemli bir şahit..."

Kapı o kadar gürültülü vuruldu ki, birisinin tekmeyle kırma-

ya çalıştığı sanılabilirdi. Fakat normal şekilde açıldı, menteşelerinde her zaman nasıl dönüyorsa, yine öyle döndü ve odaya Wilhelm Böhm girdi. Başkomiser Lange'nin ziyaretçisine hayretle baktı.

"Charly! Sizin burada ne işiniz var?"

Sesi alınmış gibiydi sanki. Cinayet Masası'na kadar gelmişken kendisini değil de kriminal asistanı ziyaret etmekle itham ediyordu onu adeta.

"Fräulein Ritter iş için geldi denebilir," diye durumu acele açıklayan Lange yine kıpkırmızı kesildi. "KaDeWe vakası. Lichtenberg Asliye Mahkemesi'ndeki görevi sırasında bir şahit..."

Alçak sesle konuşmayı bir türlü beceremeyen başkomiser, "Şu KaDeWe vakası," diye gürledi. "İşte ben de onun için geldim ya. Önemli bir..."

"O zaman, lütfen biraz dışarda bekleyebilir misiniz Fräulein Ritter?" diye sordu Lange.

Wilhelm Böhm lafının kesilmesine alışık değildi; kriminal asistana sıkıntıyla baktı.

Charly ayağa kalktı ama Böhm karşı çıktı.

"Yok artık, Charly, lütfen oturun," dedi. "Doğru anladıysam zaten artık bizim vakaya karışmışsınız."

"Nasıl isterseniz Sayın Başkomiserim."

"Lichtenberg Asliye Mahkemesi. Hukuki tecrübe ha? Bir ara fırsatını bulup, birlikte bir kahve içelim de, bunları bana bir anlatın."

"Şu öneriye ne dersiniz? Ben size o kahveyi hemen kantinde ısmarlayayım, siz de o bahaneyle bana Beckmann vakası hakkında bir şeyler anlatın. Zamanında siz bakmıştınız o dosyaya, değil mi?"

Böhm durakladı, sonra başıyla doğruladı. "Islak balıklar arasında. Bir şüpheli var gerçi ama muhtemelen Moskova'ya tüymüş durumda. Daha ergenlik çağında bile değil ama sıkı komünist. Bu vaka sizi neden ilgilendiriyor?"

"Tamamen hukuki açıdan."

Böhm başını sallayıp, tekrar kriminal asistana döndü. "Evet sevgili meslektaşım Lange, sizi şaşırtacak yeni bir haberim var. Biliyorsunuz, şu Friedrichshain'da ölen dolandırıcı vakasını soruşturuyorum. Kallweit, Eberhard. Soygun esnasında işlenen bir cinayet gibi bakılıyor ama herhalde aslında öyle değil."

Lange başını salladı. "Biliyorum Başkomiserim. Sabah toplantısında ben de vardım."

"Anladığım kadarıyla işbirliği yapmamız gerekiyor Sayın Kriminal Asistan. Hatta daha da iyisi, iki soruşturmayı birleştirmek olur. Ölenin deposunda bulduğumuz ve hepsini incelediğimiz çalıntı mallarla ilgili olarak." Böhm kendinden memnun bir ifade takındı. "Meslektaşlarımız orada başka şeylerin yanı sıra birtakım çok değerli kol saatleri de buldu. Biraz önce tekrar doğrulattım: Saatlerin hafta sonunda KaDeWe soygununda aşırıldığı kesin."

42

Grâf telefonu çarparak kapattı. Sabrı taşmıştı. Onu orada bu boklarla baş başa bırakmışlardı. Böhm'ün Grabowski'yle beraber nerelerde dolaştığını Tanrı bilirdi ama Kriminal Sekreter Grâf pis işleri yapıyor, dakikada bir Emniyet Müdürlüğü'nü arayan aptallarla uğraşıyordu. Yaklaşık bir saat önce arayan o ilk şahıstan, o küfürbaz komünistten sonra, bir dakika bile rahat vermemişlerdi.

Gazetelerin öğle baskılarında yayımlanan çağrının peşinden, artık alıştıkları sahte başarı gelmişti. Şimdiye kadar arayanların hepsi sadece önemli adam muamelesi görmek isteyenlerdi. Kendilerini tatmin edecek kadar dikkati üzerlerine toplamaya yetecekse, her suçu üstlenmeye hazır mazoşistlerden tut da, polis birisini aramaya başlar başlamaz komşularına kara çalmaya meraklı ispiyonculara kadar herkes telefon açıyordu. Bu vakada üçüncü ve daha beter bir grup daha vardı: Bütün dünyaya veya en azından Prusya polisine dünyayı kurtaracak siyasi görüşlerini açıklamayı arzulayanlar. Arayanların yarısı *diğer bütün Nazi domuzlarının da ölmesini* dileyen komünistler, diğer yarısı da ölenin parti arkadaşları ya da en azından milliyetçi hareketin sempatizanlarıydı ve polisin *namuslu vatandaşları* (belli ki muştalı SA mensubunu kastediyorlardı) *kızıl serserilerden* korumayı neden beceremediğini bilmek istiyorlardı.

İkidir, telefon kapanır kapanmaz tekrar çalıyordu. Grâf siyah cihaza baktı. Sonra ahizeyi kaldırdı ve 1'i çevirip, telefonun yanına bıraktı.

Oh, nihayet sessizlik olmuştu!

Kayda değer aramalara herhalde başka birileri cevap verirdi. Onun için şimdi önemli olan, kendisini tekrar dosyalara adayabilmesiydi. Kubicki'nin eşcinsel olmasının bir ipucu olabileceğini hissediyordu.

Kapı tıklatıldı ve Erika Voss kafasını içeri uzattı. "Özür dilerim," derken, gözü saf dışı bırakılmış telefona takıldı. "Sarayın mali müdürü aradı. Aşağıda da Humboldthain'daki ölüm vakası hakkında ifade vermek isteyen bir hanım var."

"Bir kadın mı dediniz?" En azından kendini ihbar edenlerden olamazdı. Onların hepsi erkekti. "Yukarı gelsin."

"Yolda."

Kriminal sekreter başıyla memnuniyetini gösterdi. "İyi."

Erika Voss kapıda dikilmeye devam ediyordu.

"Başka bir şey var mıydı?"

"Eee... Saat altıya geliyor. Bu hallerde Komiser Rath normal olarak..."

"Elbette. Şahidi bana gönderdikten sonra gidebilirsiniz."

Voss gülümseyip, kayboldu.

Az sonra kapıda bu defa narin ve saçları şimdiden ağarmış, kırklı yaşlarının ortalarında bir kadın göründü. Asla utangaç değil ama biraz tedirgin olan kadın, Gräf ona Rath'ın masasının önünde duran ziyaretçi iskemlesini gösterdikten sonra kendisini Renate Schobeck şeklinde tanıttı.

"Evet, yani şu Humboldthain'daki mesele," diye lafa başladı Renate Schobeck. "Kimseye kara çalmak istemem ama... kiracım... adı Leo Fleming."

Eh, demek yine bir ispiyoncuya çatmıştı. Gräf için için öfledi ama söylenen adı not alıp, kadına baktı. "Eee?"

Renate Schobeck çaresizlikle ince omuzlarını kaldırdı. "Bunun bir önemi var mı bilmiyorum. Fakat bu sabah eve çok erken geldi, her zaman olduğundan çok daha erken. İşsizdir. Fakat sabahları saat beş buçukta evden çıkar ve genellikle ancak öğleden sonra döner. İş aradığını söylüyor. En azından kira açığı hiç yok."

Gräf öksürdü ve göstere göstere yazmayı bıraktı. Onun yerine kısaca kol saatine baktı. "Lütfen, sadede gelin, geç oldu."

Kadın içerler gibi oldu. "Yani, tek bildiğim, her sabah Himmelfahrt Kilisesi'nin önünde sevgilisini beklediği. Bir keresinde ikisini beraber de görmüştüm. Bana sorarsanız birbirlerine yakışıyorlar da. Onu hiç odasına almaya da çalışmadı. Yakışık almayacağını biliyor."

Grâf gözlerini devirdi. "Bana tam olarak ne söylemek istiyorsunuz?" diye sordu.

Kadın ilgisiz birinin duymasından korkar gibi etrafına bakındı. "Yani," dedi. "Dün Herr Fleming'in evden çıktığını duymadım ama döndüğünü duydum. Altıyı biraz geçiyordu. Hasta olup olmadığını, ona bir çay yapmamı isteyip istemediğini sordum. Bana sadece kendisini rahat bırakmamı söyledi. Eee..." Anlamlı bir ara verdi. "Sonra gördüm," dedi.

"Ne gördünüz Frau Schobeck?"

Kadın öne eğilip, sesini alçalttı.

"Kan," dedi. "Ceketi kan içindeydi. Fazla değildi ama gördüm. Hem hali de bir tuhaftı, hemen odasına çıkmak istiyordu filan. O sırada aklıma hemen kötü bir şey gelmedi ama şimdi, be tset'i okuduktan sonraaa..."

Grâf kulak kesildi. "Kan olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

"Bittabii! Eskiden bir ara kasapta çalışmıştım ve..."

Grâf kadının sözünü kesti. "Çok teşekkür ederim Frau Schobeck," dedi aceleyle. "Muhtemelen bize çok yardımcı oldunuz. Şu Herr Fleming'i nerede bulabiliriz?"

Kadın, "Ee, bende tabii," derken adeta hiddetlenmişti. "Puttbusser Strasse 28, arka bina, üçüncü kat."

43

Kriminal Müdür Gennat, Kale'de çalıştığı o kadar ay hiç son günlerdeki kadar munis olmamıştı. Andreas Lange bunun iyiye mi, yoksa kötüye mi işaret olduğuna hâlâ karar verememişti. Fakat artık en azından Buda'nın gözünün üzerinde olduğunu biliyordu. Sadece hata yapmaması gerekiyordu.

Gennat'ın sekreteri Trud'çuk Steiner masaya bir pasta tepsisi koydu; Gennat misafirine servis yaptı. Cinayet masası müdürünün

odasındaki görüşmeler zaman zaman iş toplantısından çok kahve sohbetini andırırdı. Lange tabağına konan afyonlu kek için kibarca teşekkür edip, bir lokma ısırdı.

"Ne zamandan beri bizdesiniz Sayın Kriminal Asistan?" diye sordu Buda.

Lange hazırlıklı olmadığı bu soruya dolu ağızla cevap verdi. "Neğedeyse eş yıl" dedi. "Ağalık Yiğmi Dokus."

Gennat başını salladı. "Daha önce de iki yıl Hannover'de Soygun Masası'nda çalışmıştınız, değil mi?"

Lange, bu defa sadece başıyla onaylamakla yetindi, çünkü ağzı hâlâ afyonlu kek doluydu. Buda onun personel dosyasını incelemişti demek.

"Komiser adayları kursu daha yeni başladı."

"Doktor Weiss katılan meslektaşlarımızı tanıttı."

"Siz katılmayı hiç düşündünüz mü?"

"Sayın Kriminal Müdürüm, insaf buyurun, Kale'de... eee... yani Berlin'de daha iki yılım bile dolmamışken bu bana biraz erken gibi geldi."

Lange, dili sürçünce yine kızardığını hissedip, kendisine kızdı. Oysa Gennat farkında bile değildi. Ne dilinin sürçtüğünün, ne de kızardığının.

"Bu zorlu KaDeWe soruşturmasını şimdiye kadar çok iyi yürüttünüz. Meslektaşlarımız Nebe ve Böhm de sizden sadece övgüyle bahsediyor." Gennat, en sevdiği pasta olduğu bilinen yeşil frenküzümlü pastadan bir lokmayı ağzına tıkıştırmak için sözüne ara verdi. "Aynı zamanda, o ikisine bizim cinayet şüphemizden hiç bahsetmeyecek kadar da disiplinliydiniz."

"Şey, Sayın Kriminal Müdürüm, düşündüm ki..."

"Doğrusunu yaptınız." Gennat öne eğildi. "Biliyorsunuz, elinizde bir tanık ifadesi olmadan savcılığa hiçbir şey sunamazsınız."

"Evet, maalesef. Yalnız o şahide nasıl ulaşacağımı henüz kestiremiyorum. Bu tamamen onu arayan arkadaşlarımızın başarısına bağlı."

Gennat başıyla doğruladı. "Böhm'den Kallweit vakasını devralmanızı istiyorum. Bu işte zaten şimdiye kadar da birlikte çalıştınız."

"Buna benzer bir şeyi başkomiser de ima etmişti. Bu durumda KaDeWe dosyasını kapatmam mı gerekiyor?"

"Tanrı korusun!" Gennat başını iki yana salladı. "Öyle acele kararlar vermeyin! O meseleyi sıcak tutun. O şahidi beklemeye devam edin."

"Fakat Emniyet Müdürü olayın süratle aydınlatılması için bastırıyor."

"O bu tür vakalarda hep öyle ister. Bu sizi şaşırtmasın. Şahidi dinlemeden dosyayı kapatamazsınız."

Lange başını salladı.

"Şu ölen dolandırıcıya gelince," diye devam etti Gennat. "Bu olayın KaDeWe vakasıyla yeterince bağlantısı var. Belki oradan da bir iki bilgi edinilebilir, ne dersiniz?"

"Olabilir Sayın Kriminal Müdürüm," dedi Lange. "O zaman umalım da, KaDeWe şahidi o dolandırıcıyı haklamış olmasın. Böyle bir bağlantı hiç hoşuma gitmez, doğrusu."

"Size Mertens arkadaşımız destek olacak. Fakat... ortak şüphemize gelince... Bundan sonra da kimseye tek kelime etmeyin! Hiç kimseye!"

Lange başıyla onaylayıp, afyonlu kekinden bir lokma daha ısırdı.

Kriminal asistan çiğnerken Gennat konuşmaya devam etti: "Bir de, gelecek komiser adayı kursu açıldığında başvurunuzu masamda görmek istiyorum. Aksi halde hiddetimi de tadarsınız."

44

Geç kalmışlardı. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Sokakta birtakım kokuların cazibesine kapılan Kirie tasmasını şiddetle çekiştiriyordu. Rath onu kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Burada dur," diye bininci defa azarladı köpeği. Bininci defa nafile bir çabaydı bu. Köpek, sanki karşılığında para alırmış gibi tasmasını çekiştirip durmaya devam etti. Rath, Kirie'ye o an beddua etti. Zaten keyifsizdi. Hanomag'la sinir bozan bir yolculuğun ardından eve geldiğinde sakin bir akşam özlemiyle yanıp tutuşurken, şimdi Müggelsee Gölü kıyısını arşınlıyordu.

"Lanet olsun Kirie! Burada dur!" Rath durdu ve öfkeyle tasmayı çekti. Köpek kısaca inledi ve şaşkın gözlerle ona baktı. Fakat nihayet durmuştu ya. Charly de öyle.

"Neyin var senin?" diye sordu ve bıkkın bir ifadeyle ona baktı. "Biraz kendine çekidüzen versene!"

"Köpeği evde bırakacaktık."

"Uluya uluya bütün binayı ayağa kaldırsın diye mi? Yalnız kalmayı sevmediğini sen de biliyorsun."

"O zaman üçümüzün de evde kalması daha iyi olurdu."

"Bana bu kadarcık bile yardım etmek ağır geliyorsa, söyleseydin."

"Tamam tamam. Sadece berbat bir gün geçirdim, hepsi o. Kusuruma bakma."

Rath onu ikna etmesine izin verdiği için kendisine kızıyordu. Tanrı biliyor, Müggelsee'de bir evsizler kampı aramaktan çok daha güzel meşgaleler aklına geliyordu, özellikle de Charly'yle. Fakat eğer anlattıklarını doğru anladıysa, Charly'nin burnunun dibinden firar eden kız meselesi iyice büyümüştü. Alex Reinhold sadece metroda olay çıkarmaktan öte, KaDeWe'ye girip, son zamanların en çok ses getiren soygununa da katılmıştı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi iki de cinayete karışmış olması ihtimali vardı. Biri Böhm'ün ıslak balıklarından Beckmann cinayet vakasıydı. Heinrich Beckmann 20 Aralık 1930 akşamı evinde vurularak öldürülmüştü. Katil kayıplara karışmıştı. Fakat silah sesleri duyulduktan az sonra Karl Reinhold'un evden koşarak ayrıldığını gören şahitler vardı. Daha başkalarıysa, ateş edilmeden yaklaşık on dakika önce kız kardeşi Alexandra'nın binaya girdiğini görmüştü. O zamandan beri de ikisi de sırra kadem basmıştı. Dün öğleden sonra Alexandra Reinhold, Lichtenberg Asliye Mahkemesi'nden tüyene kadar tabii. Annesi ve babası cinayetten sadece iki gün sonra evlerinden kovulmuştu. Apartman yöneticisi Beckmann'ın öldüğü günün sabahı zorla tahliye kararı çıkarttırmıştı. Belki de cinayetin nedeni buydu. İkinci ölüm vakası ise KaDeWe soygunuyla alâkalıydı. Çalınan malların bir kısmı Berolina'nın öldürülen dolandırıcısının dükkânında bulunmuştu. Soygun gecesi Alex'in polisin elinden kaçarken yanında götürdüğü mallardı bunlar.

Kızın bütün bu vakalardaki rolü ne olursa olsun, Charly'nin ha-

tası artık bambaşka boyutlar almıştı. En azından, artık hatasını ciddiye almamak mümkün değildi.

Kızı bulmak, elden geldiği kadar çabuk bulmak ne kadar önemli olursa olsun, Rath yarım sene önce alınan ifadeleri de hiçbir işe yaramamış olan evsiz kalmış bu aileyi gecenin ilerleyen saatlerinde ziyaret etmenin ne faydası olacağını anlamıyordu. "Kızın ismini, hatta ailesinin nerede olduğunu buldun ve eski bir vakanın dosyasını yeniden açtın. Neden gerisini onu arayan meslektaşlarımıza bırakmıyorsun?" demişti Charly kendisine her şeyi anlattığında. Onu yatıştırmak için söylemişti bunları; en azından denemişti. Fakat Charly, Rath'ın nefret ettiği o anlayışsız ifadeyle, beni neden anlamak istemiyorsun demeye getiren o hafif aşağılayan bakışla onu süzmüştü.

Bir çadırkent ile kulübelerden oluşan bir köy arası izlenim veren yerleşim yeri düzenli ve sanki her gün süpürülürmüş gibi tertemizdi. Ortalık tavada kızartılmış patates kokuyordu. Orta yerinde tıpkı yavrukurt kamplarında olduğu gibi gayet düzenli yığılmış odunlar bulunan meydanımsı bir yere geldiler. Çamaşır asan bir kadın ve kovalamaca oynayan iki çocuktan başka görünürde kimse yoktu. Çamaşır ipinin önündeki kadın aşırı iyi giyimli iki ziyaretçiyi kuşkuyla ve yan gözle inceledi ama istifini bozmadı. Batmakta olan güneşin sıcak ışınları bütün bu sahneyi hoş bir ışığa boğuyor; orası neredeyse cennet gibi görünüyordu.

Kirie ansızın hırlamaya başladı. Ensesinin tüyleri dimdik oldu.

Kadın alelacele çamaşır sepetini kapıp, çadırlardan birinde kayboldu.

Sonra aniden bir köpek havlamaya başlayınca Rath olduğu yerde büzüldü. Kirie'den tanıdığı o zararsız havlamaya benzemiyordu bu. Ciddi bir öfke vardı bu havlamada.

"Köpeği sıkı tut," diye tısladı Charly.

Rath tasmayı birkaç defa bileğine dolamıştı. Fakat zaten Kirie de kaçmaya niyetli değildi. Kaskatı kesilmiş, yerinde duruyor, sessizce hırlıyor ve tüyleri elektrikli bir motor gibi titriyordu. Kulaklarını dikmiş, yerleşim yerinin tam ortasına giden dar yola bakıyordu. Diğer köpek tekrar ve bu defa daha da yüksek sesle havlamaya başladı. Nihayet sesin sahibini de gördüler. Hamamböceği gibi kahve-

rengi ve Dobermann, Rottweiler ve Werwolf türünden her cinsin sağlıksız bir karışımı olan büyük bir köpekti. Rath bu canavarın tasmasız olduğunu da fark edince dehşete kapıldı. Hayvan bir an duraladı, köye izinsiz giren gruba merakla baktı ve sonra son sürat üzerlerine koşmaya başladı. Artık Kirie de havlıyordu. Kendilerine hızla yaklaşan kas, tüy ve dişlerden ibaret yumağa havlıyordu ama her zamanki gibi zararsız bir havlamaydı bu. Saldırgan köpeği korkutmadı. Rath kalas gibi kaskatı kesildi. Kalbi duracaktı sanki. Yabancı köpekle aralarında artık sadece birkaç metre mesafe kalmıştı ki, keskin bir ıslık çınlar çınlamaz son sürat koşan köpek derhal kendini yere attı. Havaya toz kalktı.

Bütün bunlar olurken teneke bir duvarın gölgesinde oturan belki otuz yaşında bir adam kalkıp, köpeğe doğru yürüdü.

"Aferin oğlum," dedi ve hayvanın köşeli ensesini okşadı. "Aferin Stalin." Köpek bir yandan sessizce nefes alıp verirken, diğer yandan da Rath'la Charly'ye sizinle henüz işim bitmedi ve sahibimin ısırma izni vereceği anı dört gözle bekliyorum der gibi bakıyordu.

Rath tekrar kımıldayabildiği zaman önce kafasını Charly'ye çevirdi. Onun da yüzünün rengi yavaş yavaş yerine geliyordu. Stalin'in sahibi köpeği orada bırakıp, onlara döndü.

"Şayet belediye görevlisiyseniz, yanınızda polis olmadan burada boy göstermemenizi tavsiye ederim."

Tam Rath kimliğini çıkaracaktı ki, Charly böğrüne bir dirsek attı.

"Emil Reinhold'u arıyoruz," dedi. "Karısıyla birlikte burada yaşıyormuş."

"Ne istiyorsunuz ondan?"

"Helmut'un arkadaşıyız," dedi Charly. "Oğlu..."

"Helmut Reinhold'un kim olduğunu biliyorum," diye lafını kesti adam. "Ancak Emil'in ondan ne kadar hoşlandığından emin değilim. Ondan ve sosyal demokrat arkadaşlarından..."

"Bizi de zaten ondan gönderdi ya." Charly çok inandırıcıydı. Rath şaşakalmıştı. "Babasının çok kızgın olduğunu biliyor, barışmak istiyor."

"Demek o zaman milletvekilisiniz? Barışı onlar yapar." Adam bir kahkaha patlattı. "Ben de Stalin'in yaptığı numaralara bakınca sizi aynasız sanmıştım." Adam iki eliyle köpeğin boynundaki tüyle-

ri okşadı. "Aynasızlara alerjisi var. Fakat..." Kasketini Charly'ye dönerek havalandırdı. "Sonra aranızda bir hanım olduğunu gördüm."

"Herr Reinhold'u nerede bulabiliriz?" diye sordu hanım.

Adam göl kıyısını işaret etti. "Aşağıda, hemen gölün yanında, şurada arkada, duman çıkan yerde."

Charly başıyla teşekkür etti, Rath da ona uydu. Stalin gözleriyle onları takip etse de uslu uslu yerinde oturmaya devam etti. Kirie bir defa daha kısaca ve cesaretle havladı, sonra Rath onu tasmasından çekince itaatkâr şekilde onun peşine takıldı.

Emil Reinhold'un kulübesinin eskiden Noel pazarlarında kurulan kulübelerden biri olduğu hemen anlaşılıyordu. Ancak Rath, epeyce uzun sürdüğünü tahmin ettiği Noel pazarı kariyeri sırasında bu kulübenin hiç şimdi burada, Müggelsee kıyısında olduğu kadar derme çatma olduğunu sanmıyordu. Çatısı yağan yağmuru toplayıp, damla damla içeri aktarmak üzere özel inşa edilmişti sanki. Kulübenin duvarında doksan derecelik bir açıyla dönen hiçbir köşe de yoktu. Emil Reinhold'un iyi bir marangoz olmadığı kesindi. Eski satış kulübesinin vitrin kısmının önünü tahtalarla kapatmış, üzerini de gri bir plastikle örtmüştü. Belki de bu eski bir kamyon brandası da olabilirdi.

Rath, Charly'ye başıyla bir işaret verdikten sonra kalaslardan imal edilmiş bir kasanın içine yerleştirilen kapıya gitti ve tıklattı.

Biraz bekledikten sonra, karşılarına elli yaşlarında, keyifsiz bir adam çıktı.

"Emil Reinhold?" diye sordu Rath. Adam başıyla onayladı.

"Benim adım Ritter, bu da Herr Rath," dedi Charly nezaketle. "Kızınızı arıyoruz. Alexandra'yı."

"Yanlış yerde arıyorsunuz." Adam kapıyı tekrar kapatmaya davranmıştı ki, Charly ayağını kapı aralığına koydu.

"Belki nerede bulabileceğimiz hakkında bir fikriniz vardır. Önemli bir şey Herr Reinhold. Oğlunuz Helmut..."

Sanki oğlunun adı bir parolaymış gibi Emil Reinhold derhal Charly'nin lafını kesti. "Ha, buymuş demek mesele," dedi. "Demek artık Helmut kendisi gelmeye cesaret edemediği için sosyal demokrat arkadaşlarını gönderiyor, öyle mi?" İşsiz kolonisini işaret etti. "Etrafınıza bir bakın. Bunlar siz sosyal demokratların ese-

ri. İşçi hainleri!" Adam tükürünce üzerine gelmemesi için Charly ayağını çekti.

Buna rağmen takdir edilecek kadar sakin davranıyordu genç kadın. "Herr Reinhold, biz sosyal demokrat değiliz. Mesele de Helmut değil, kızınız!"

"Nerede olduğunu bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Belki yine Wertheim'da işe girmiştir. Özlediyse, kendi arasın Alex'i!"

"Onu biz arıyoruz," dedi Charly. "Başına kötü bir şey gelmiş olmasından korktuğumuz için biz arıyoruz. Arıyoruz, çünkü ona yardımcı olmak istiyoruz."

"*Biz* derken?" Yaşlı adam şüpheyle onlara bakıyordu.

Charly, Rath'ı dürttü, o da polis rozetini gösterdi ama elde ettiği başarı sınırlıydı.

Emil Reinhold rozete gözlerini dikti. "Yardım etmek istediğinizi sanıyordum!"

"İstiyoruz," dedi Rath.

"Polis – yardımcınız ve arkadaşınız ha? Bana bak dostum, birazdan ben sana yardım edeceğim!" Adam kısa bir kahkaha attı. "Neyse, benim iznimi aldınız. Alex'i hafiften okşayın! O cadıyı bulabilirseniz tabii!"

Rath, Charly'nin kendine hakim olmakta gitgide daha fazla zorlandığını hissetti.

"Okşamak değil, ona gerçekten yardımcı olmak istiyoruz," dedi. "Sizin aklınız almasa bile. Alexandra'nın bir alışveriş merkezini soyduğundan şüpheleniliyor ve..."

"İstediğinizi yapın ama beni rahat bırakın."

Charly artık kontrolü tamamen kaybetti. "Başkalarını dinlemeyi öğrenseniz iyi olur beyim! Yoksa oğlunuza da böyle mi davrandınız? Rüzgârda yamulan bu kulübe bozuntusundan sizi kurtarmak isteyen oğlunuza? Artık hiçbir şeye şaşmıyorum! Ne kaçık keyfinize ne de ailenizin artık sizinle hiçbir şekilde temas etmek istememesine şaşmıyorum."

"Biz proleterlerin kimsenin yardımına ihtiyacı yok, hele sosyal demokratların yardımına hiç yok! Biz kendi kendimize yeteriz!"

"Sadece sosyal demokrat olduğu için oğlunuzun yardımını kabul edemeyecek kadar mı onurunuza düşkünsünüz?"

"Sosyal faşist! Biz proleterleri sömürmeleri için kapitalistlere yardımcı olan biri." Emil Reinhold konuştukça hiddetleniyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Fakat az kaldı, sıra bize de gelecek. O zaman proletarya ayağa kalkıp, kendisini savunacak!"

Yavaş yavaş Rath, Reinhold ailesinin neden paramparça olduğunu anlamaya başlıyordu. Gözlerini devirdi.

"Sanırım, bizim sıramız şimdiden geldi," dedi. "Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederiz Herr Reinhold. Gel gidelim!"

Charly'nin koluna girdi ve kulübeden uzaklaştırdı. Arkalarını döner dönmez Emil Reinhold da kapıyı arkalarından kapattı.

"Bunu neden yaptın?" diye tısladı Charly ve kolunu kurtardı. "Daha soracak soruların vardı!"

"Bu adam o sorulara da cevap vermeyecekti." Rath içini çekti. "Nasıl saçmaladığını sen de duydun!"

"Belki daha bir şeyler söylerdi."

"Sen biraz daha dostça davransaydın, belki. Hem ayrıca..." Rath havayı işaret etti. "Gökyüzüne bakar mısın? Hava giderek kararıyor ve el fenerimin pilleri daha ne kadar idare eder bilmiyorum. Arabaya dönmeye bakalım. Yolu bulmak hava aydınlıkken bile yeterince zor olmuştu."

Charly hiçbir şey söylemedi ama ona bakınca Rath kızdığını görebiliyordu. Hiç konuşmadan, Stalin'in sahibinin kamp ateşi yakmaya hazırlandığı köy meydanına vardılar.

"Ne? Sosyal demokrat heyet bu ufak işçi cennetimizi daha şimdiden terk mi etmek istiyor?" Adamın köpeği, çıtırdamaya başlayan alevlerin yanı başında uslu uslu yatıyordu. Kirie kimsenin, özellikle de o yabancı köpeğin duymaması için gayet alçak sesle ve dikkatle yine hırlamaya başladı.

"Burada herkesin neden SPD'ye bu kadar karşı olduğunu anlayamıyorum," dedi Rath.

"Öyleyse etrafınıza bir bakın. Herkes işsiz, evsiz. Yiyecek yemek bulamayan insanlar. Bütün bunlar, sosyal demokratların işçilerin sırtından yürüttüğü politika yüzünden!"

"Aslında burası gayet güzel görünüyor," dedi Rath. Alevleri kabararak, yavaş yavaş koloninin ilk sakinlerini cezbetmeye başlayan ateşi işaret etti. "Adeta bir Çingene kampı. Bir gitar eksik."

"Şubat'ta göl donduğu zaman, pek su bulamayacağınız ve soğuğun vücudunuzdaki bütün ısıyı yok ettiği günlerde bir daha uğrayın. Bütün bunların Çingene romantizmiyle bir alâkası olmadığını o zaman anlarsınız. Bu opera değil, hayatın ta kendisi."

Çadırkenti terk edip, göl kıyısındakinden de koyu bir karanlığın hükmettiği ormana geri döndüler. Attıkları her adımda önlerini daha az görüyorlardı sanki. Rath el fenerini cebinden çıkarıp, yaktı. Ağaç gövdeleri arasında gidip gelen ışığın ulaşamadığı her yer bir anda daha da derin bir karanlığa gömülüyordu. Ormanda el feneri yön bulmaya hiç yaramıyordu. Geldikleri patikayı bulamadılar.

"Belki Kirie'yi önden göndersek daha iyi olur," dedi Charly. "O gözlerinden çok burnundan istifade ediyor."

Rath başıyla doğruladı ve köpeğe arabanın anahtarını koklattı. Bundan daha mantıklı bir şey bulamamıştı koklatacak. Fakat işe yaramış gibiydi. Kirie burnunu ormanın zeminine uzattı ve kokuyu takip etmeye başladı. Rath tasmayı elinden geldiği kadar uzun tutuyordu. Ancak köpek onları pek geçit vermeyen bir araziden geçiriyordu. Ağaçlar giderek sıklaşıyordu.

"Buradan geldiğimize emin misin?" diye sordu Charly bir süre sonra.

"Hiçbir fikrim yok. Ame en azından köpek bir koku takip ediyor."

"Bütün mesele hangi kokuyu takip ettiği."

Beş dakika sonra bu sorunun cevabını da buldular. Ormanın kıyısına vardıklarında Kirie adımlarını sıklaştırıp, yerde yatan bir şeyin üzerine çullandı ve sanki avladığı bir nesneymiş gibi onu ağzıyla bir o yana bir bu yana çekiştirmeye başladı.

"Yeteeeer!" diye bağırdı Rath. El fenerine rağmen köpeğin ne bulduğunu seçemiyordu. Kirie ancak üçüncü "yeteeeer"den sonra avını bıraktı. Rath ışık tutunca yerde yatan ve patlamış bir yastık gibi içinden kırmızı bir sıvı fışkıran paramparça postu gördüler.

Ölü bir sincaptı bu.

Kirie suçlu suçlu bakıyordu. Charly kahkahasını bastıramadı.

"Gülme," dedi Rath. "Köpeğe sert davranmamız lazım!"

Kadın toparlandı. Fakat Rath ciddi ciddi, "Pis köpek!" deyince, tekrar gülme tuttu.

"Eğer böyle davranırsan köpek eğitimimiz başarısız olur," diye iç geçirdi Rath.

"Ben derim ki, senin el fenerin de, köpeğin de iflas ettikten sonra benim yön algılarıma güvenelim artık."

Rath el fenerini söndürdü ve Charly gözlerini karanlık gökyüzüne çevirdi. Yönünü aya göre mi, yoksa birtakım yıldızlara göre mi tayin ettiği belli değildi; her halükârda doğru yönü buldular. Buna rağmen arabaya varmaları yarım saati buldu. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi yolda bir de Rath'ın ayakkabısının sol tekine mal olan bir bataklığa girdiler. Kısa bir süre el fenerini yakmaları da fayda etmedi; bataklık ayakkabının tekini yutmuş ve geri vermeye de hiç niyetli değildi.

Rath arabanın kapısını açıp oturdu. Çoraplarını çıkardı. Charly'nin ayaklarının hali de daha iyi sayılmazdı ama en azından onun iki ayakkabısı da hâlâ yerindeydi. Kirie'nin ıslak ayaklarını kurutmak ise imkânsızdı. Köpek arabanın içini ve başını kucağına yatırdığı Charly'nin paltosunu berbat etti. Rath çoraplarını ve ayakkabısını arabada yere bırakıp, motoru çalıştırdı.

"Kullanabilecek misin?" diye sordu Charly. "Yani ayakkabısız?"

"Bizim orada, Köln'de, çıplak ayakla her şey mümkündür derler."

Hakikaten sorun çıkmadı. Yavaş yavaş ve hoplaya zıplaya Köpenicker Landstrasse üzerinden şehre döndüler. Tabii Hanomag bütün yolu sorunsuz gidemedi. Tam Schlesisches Tor'a geldiklerinde, şehrin orta yerinde tekrar yapacağını yaptı. Aslında mükemmel giyinmiş bir adamın o ufak, tek gözlü arabadan yalınayak indiğini, kaportayı açtığını, bir şeyler tamir ettiğini ve nihayet kaportayı tekrar kapatarak arabaya bindiğini ve motoru çalıştırdığını görenler biraz merakla, biraz da eğlenerek seyretti.

Tekrar arabaya binip, yanına oturduğunda Charly de sırıttı.

"Özür dilerim," dedi Rath vitesi geçirirken. "Normalde yanımda hep yedek ayakkabı taşırım."

Charly'nin sırıtışı yok oldu. "Neyin var senin?" diye sordu.

"Neyim olacak? Bir arpa boyu yol alamadık ama ayaklarımız sırılsıklam oldu, elbiselerimiz kirlendi ve ayakkabımın bir tekini kaybettim. Üstelik uykumuzdan da olduk."

"Ne olmuş? Ay sonunda uyursun! Sen hep öyle demiyor musun?"

"Dışarda zamanımızı boşa harcayacağımıza bu akşamı evimizde bir şişe kırmızı şarap içerek geçirsek daha iyi olurdu."

"Boşa geçen zaman mı?" Charly gücenmiş gibi yaptı. "Çok rica ederim! Hayatım boyunca, sosyal demokrasinin tehlikeleri konusunda hiç bu kadar ciddi uyarılarla karşılaşmamıştım."

"Haklısın herhalde. Reinhold ve yoldaşlarının zırvaları bile bu akşam yaşadığımız her şeyden daha anlamlı." Rath kadına baktı. "Haydi, en azından oraya gitmenin saçma bir fikir olduğunu itiraf et!"

Charly konuşmadı. Rath göz ucuyla ona bakmaya devam etti. Kadının yüz hatları şu anda olduğu gibi sertleştiğinde yapılacak en iyi iş siper almaktı. Charly'nin tekrar konuşmaya başlaması neredeyse bir dakika aldı.

"Senin derdin nedir?" dedi. Sesi uzun zamandan beri hiç bu kadar soğuk olmamıştı. "Bu yaptığın sadece o aptal ayakkabının ardından zırlamak mı, yoksa *saçma* fikrimi gerçekleştirmekte bana yardım ettiğine mi yanıyorsun?"

"Charly! Onu kastetmedim!"

"Ne kastettin peki?"

"Haklı olduğumu kabul et. Bütün bunları Arama'ya bırakacaktık."

"İyi ya, benim istemediğim de o! Anlamıyor musun? Alex'i Arama'dan *önce* bulmak istiyorum!"

"Neden? Bu senin işin değil ki? Sen kendi yaptığın hatayı düzelttin, gerisi başkalarının işi."

"Neden anlamak istemiyorsun? Kız, arkadaşının düşüp öldüğüne şahit olmuş. Mavi üniforma görünce paniğe kapılıyor. Orada bir şeyler olmuş."

"Arama onu ele geçirince bütün bunlar da açığa çıkar."

"Çıkmaz işte! Eğer bulurlarsa, asıl o zaman kötü şeyler olacağını hissediyorum."

Rath kulaklarına inanamıyordu. "Ciddi olamazsın! Kahve falı mı baktırdın? Nereden çıkarıyorsun bunları?"

"Ne umursamaz bir adamsın!"

"Sadece gerçekçiyim. Senin bu meseleye kafanı taktığın kanısındayım. O sokak çocuğunun annesi değilsin ki! Kim bilir neler görmüş geçirmiştir. Senin yardımına hiç ihtiyacı olmaz."

Charly sustu. Fakat bu uğursuz bir sessizlikti.

Şehrin geceyi aydınlatan ışıkları yanlarından akıp gidiyordu. Ancak Jannowitz Köprüsü üzerindeki yol tamir çalışmasının yolu daraltttığı yerde trafik sıkışınca Charly tekrar konuştu.

"Lütfen şurada dur," dedi.

"Ne?"

"Köprüyü geçince dur, bırak ineyim."

"Şimdi ne oldu?" Rath sinyal verip, söyleneni yaptı. Boşta çalışırken çıkaracağı gürültüden kurtulmak için motoru da kapattı.

"Ne olacak? Sadece seninle bu konuda konuşamayacağımı fark ediyorum şu anda. Beni ciddiye almıyorsun ve şu anda ben bunu kaldırabilecek halde değilim. Yalnız kalmak istiyorum."

Rath iç geçirdi. "Charly, seni ciddiye alıyorum. Fakat sen de merhamet sahibi bir hastabakıcı filan değil, hukukçusun!"

"Dedim ya, beni anlamıyorsun. Madem bana yardım etmek istemiyorsun, ben de tek başıma yaparım. Şimdi lütfen izin ver ineyim."

Amma inatçıydı bu kadın! Rath onun çok ciddi olduğunu surat ifadesinden anlıyordu. Islak ayakkabılarını ayağına geçirmişti bile. Rath arabanın kapısını açıp, Charly'nin kapısını açmak üzere indi. Köpek, kendisi ahşap koltuğa oturtulduktan sonra, önce adamın arkasından da kadının arabadan inmesini şaşkın şaşkın izliyordu.

"Madem öyle istiyorsun, buyur," dedi Rath ve o anda kendisinin de ne kadar öfkeli olduğunu fark etti. "Bu da hakikaten içine edilmiş bir akşama en uygun düşen final!"

"Bence de öyle," diyen kadın mantosunu iliklediı. "Demek bugün istisna olarak bir konuda hemfikiriz."

"Bari seni Spenerstrasse'ye kadar götürseydim."

"Teşekkür ederim, banliyö trenine bineceğim."

İstasyona gitmek için karşıya geçmeden önce kadın bir saniye duraksadı. Rath vedalaşmak için onu öpüp öpmemeye karar veremedi. O daha düşünürken kadın kararını verdi.

"İyi geceler Gereon," dedi. Hiç değilse bu kadarı çıkmıştı ağzından. Fakat bunları söyler söylemez de arkasını döndü. El çantasını göğsüne bastırdı ve hızlı adımlarla şehirdeki birçok şey gibi tamir edilmekte olan banliyö treni istasyonuna gitmek için karşıya geçti.

Kadın inşaat iskelelerinin arasından istasyona girip, gözden kay-

bolana kadar Rath arkasından bakakaldı. O anda ona her şey gerçeküstü geliyordu. Kadının peşinden koşma arzusu hissetti ama gururu onu engelliyordu. Giderse gitsin! İnşallah treni de kaçırır! Charlotte Ritter gibi inatçı insanların, bunun zararlarına da katlanması gerekirdi!

Kirie kısa kısa havladı. Neler olduğunu anlayamıyor gibiydi. Aslında Rath da anlamıyordu ya.

"Şaşkın şaşkın bakıyorsun değil mi?" dedi Rath Hanomag'ın ahşap koltuğunda köpeğin yanına doğru kayarken. "Görünen o ki, şimdilik ikimiz yine Luisenufer'de bekâr hayatı yaşayacağız."

Evi Jannowitz Köprüsü'ne yakındı. Hanomag oraya sorunsuz vardı. Rath yol boyunca Charly'yi, istasyonda gözden kayboluşunu ve kendisinin kıpırdamaya hiç cesaret edemeden nasıl onun arkasından bakakaldığını düşündü. Oysa hiç değilse arkasından seslenmesi gerekirdi. "Lütfen gitme!" veya "Cehenneme kadar yolun var!" filan gibi bir şeyler söylemesi icap ederdi.

İki cümle de samimi hislerini ifade etmiş olurdu.

Charly'nin nesi vardı? İkisinin de nesi vardı? Sadece bu akşam değil, geçirdikleri son haftalar olduğu gibi berbattı. Köln'deki günlerden beri bir sakatlık vardı. Evet, orada bazı terslikler olmuştu ama bunlar haftalar sonra hâlâ aralarındaki ilişkiyi zehirleyemezdi ki!

Luisenufer'e geldiğinde bir süre daha arabada oturup, ön camdan geceyi seyretti. Bu lanet olası, inatçı karı! Direksiyonu o kadar şiddetli yumrukladı ki, uslu uslu yanında oturan Kirie korkuyla büzüldü.

Arabadan inip, köpeğin tasmasını taktı. İkiz kardeşini yitiren ayakkabısının ıslak ve pislik içindeki tekini teneke çöp kutularından birine attı. Çöp kutusunun kapağının çıkardığı ses geceleyin sessizliğe bürünmüş binanın iç avlusunda gürültüyle yankılandı.

Sessizce merdivenleri çıkarken çıplak ayakları tahtalara yapışıyordu. Arka bina sessizdi. Kimseyi uyandırmamıştı. Bu yüzden, tam kapıyı açtığı esnada telefon çalıverince bayağı ürktü.

Kim olabilirdi arayan? Yoksa Charly barışmak mı istiyordu? Bu kavganın ne kadar aptalca olduğunu anlamış mıydı? Aniden keyfi yerine geldi.

Kirie'yi mutfağa bıraktı, paltosunu astı, soğuk zeminde hoyrat adımlarla telefonun yanına gitti ve oturma odasının sıcak halısının üzerinde durdu.

Telefonun bir kere daha çalmasını bekledikten sonra açtı.

"Tamam, haklısın, saçma bir fikirdi," dedi aceleyle çıkarabildiği en sevimli sesiyle. "Her şeye rağmen sana gelebilir miyim?"

"Gerek yok. Sanırım her şeyi telefonda da konuşabiliriz."

Bir erkek sesi. Rath'ın arayanın kim olduğunu anlaması için aradan bir saniye geçmesi gerekti.

"Bu saatte telefon etmenin ne kadar ayıp olduğunu biliyor musunuz? Çoğu insan çoktan uyuyor."

"Anlaştığımız gibi siz beni ararsanız, ben de sizi rahatsız etmeye mecbur olmam," dedi Johann Marlow.

"Eve daha yeni geldim. İşim vardı."

"Dün *Amor-Diele*'ye gitmişsiniz. Krehmann anlattı."

"Doğru. Orada ilginç şeyler öğrendim. Sizin bunları dün bana niye anlatmadığınızı da merak ettim."

"Arabamdan inmek için *siz* acele ediyordunuz."

"Fakat Sıçan Rudi'nin kaybolduğunu biliyordunuz..."

"E, ne olmuş? Herhalde kızın birinin yatağında sarhoşluğunu atmaya çalışıyordur."

"Hugo Lenz'in de aynısını yapmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum işte."

"Goldstein'ı siz mi çağırdınız?"

"Kimi?"

"Amerikalı bir kiralık katil. Korsanlar ondan epey çekiniyor. Onu Berolina'nın tuttuğuna inanıyorlar. Bir de, Höller'in onun ilk kurbanı olduğuna..."

"Komiser Bey! Öyle olsa, size bunu çoktan söylerdim. Sözünü ettiğiniz Goldstein'ı tanımıyorum."

"Keşke size inanabilsem."

"Neden kartlarımı açık oynamayayım ki? Neden sizin işinizi bu şekilde zorlaştırayım ki? Nihayetinde bana çalışıyorsunuz."

"Peki ya bu Amerikalı gangsteri bir başkası tuttuysa? Hem Berolina'nın, hem de Korsanlar'ın başına belâ olmak isteyen biri..."

"Böyle bir şey tahayyül edemiyorum," dedi Marlow. "Kim ola-

bilir ki bu? Kim aynı anda iki çeteyle birden uğraşacak kadar çılgın olabilir?"

"Bunun üzerinde biraz düşünseniz iyi olur," dedi Rath. "Bir şey daha var: Krehmann, Hugo Lenz'in *Amor-Diele*'de sık sık bir kızla buluştuğunu anlattı..."

"*Venuskeller*'e gelin, sizi hemen bugün Hugo'nun ufak sevgilisiyle tanıştırayım."

"Şimdi mi?"

"Burada akşam daha yeni başlıyor."

"Şu an pek uygun değil. Benim Buick tamirhanede. Tamirat da sonsuza kadar sürecek gibi."

"Hangi tamirhane?" Marlow gayet sessiz ve sakin konuşmuştu.

"Reinickendorf'ta. Cehennemin dibinde. Zaten çıkardıkları iş de cehennemlik."

"O zaman yarın gelin. On iki diyelim. Arabanızla ben ilgilenirim."

Marlow kapatmıştı. Bir randevu önerisi değildi bu. Emirdi.

45

Uyanır uyanmaz karnında yine o öfkeyi hissetti. Gecenin yarısını Rath'ı lanetleyerek, uyumadan geçirmişti. Bir yandan da onu yatağında, yanında görmek istiyordu. Kalktı, pencereye gidip dışarı baktı. Hâlâ yarı karanlıktı. Doğudan gelen güneşin ilk ışıkları çekingen çekingen Spenerstrasse'ye düşüyordu. Sadece birkaç metre; daha ileri gidemiyorlardı. Nasıl da insanın içini bunaltan bir sabahtı!

Yediyi çeyrek geçiyordu. Komodinde hâlâ Gereon'un çalar saati duruyordu. Eliyle aleti silip attı. Saat gürültüyle ahşap zemine çarptı. Bunun da faydası olmamıştı; öfkesi dinmek bilmiyordu. Çok büyüktü ve çok uzun süreden beri birikiyordu. Bir gece önce patlak veren kavga bile fayda etmemişti. Daha banliyö trenindeyken öfke yine içine düşmüş, evine, yatağına, hatta rüyasına kadar ona eşlik etmişti.

En kötüsü de, neden öfkelendiğini bile bilmemesiydi. Ona mı, yoksa kendine mi kızdığını bilmiyordu. Herhalde daha çok kendine kızıyordu. Son haftalarda her şeyi sessizce geçiştirmiş olmaları

öfkesinin ölçülemeyecek boyutlar almasına sebep olmuştu. Üstelik tek susan Gereon değildi. Kendisi de susmuştu.

Gereon'a artık güvenmiyordu. Onun kendisi ve yaptıkları hakkında ne düşündüğünü artık bilemiyordu. Charly'yi hakikaten ciddiye alıyor muydu? Yoksa sadece onu terk etmemesi için işine mi karışmıyordu? Lanet olsun! Ne istiyordu kendisinden?

Bir kere evlendikten sonra artık çalışmanız da gerekmez zaten.

Bunlar onun annesinin sözleriydi. Gereon buna da ses çıkarmamıştı. Acaba bu düşünceye aynen katıldığı için mi?

Charly bu sözleri unutamamıştı. Aslında Erika Rath'a Lichtenberg Asliye Mahkemesi'nde ne iş yaptığını anlatıp, o havasız kafede tıkanan sohbeti canlandırmayı arzu etmişti. Fakat sonra bu cümle söylenmiş ve daha da rahatsızlık veren bir sessizliğe yol açmıştı. Charly orada öylece oturmuş, hiçbir karşılık verememişti. Gereon ayakkabılarının ucuna bakmayı tercih etmiş ve kahvesini yudumlamaya devam etmişti. Anne Rath ise ne pot kırdığının farkına bile varmamıştı.

Bir çift oldukları bütün bu aylar boyunca, bırak Gereon'un evlenme teklif etmesini, daha bir defa olsun, şaka yollu bile evlenmekten bahsetmemişlerdi. Bu, büyük bir alışveriş merkezinde anne Rath'la tesadüfen burun buruna geldikleri bir sırada Gereon'un onu *nişanlım* diyerek tanıtmasına engel olmamıştı. *İşi kolaylaştırmak için* diye fısıldamıştı kulağına daha sonra.

Köln'de geçirdiği günler son yıllarının en kötü günleriydi. Tam bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Oysa birkaç gün Berlin'den uzaklaşacağına, Gereon'un eski arkadaşı Paul'ü tekrar göreceğine ve ilk defa Rath'ın memleketini gezeceğine ne kadar da sevinmişti. İyi de başlamışlardı.

Rath onu bir futbol maçıyla kandırmıştı. Daha önce Hertha'yı birkaç kere Plumpe'de izlemiş ama rakip sahada, hele Almanya Şampiyonası'nın final maçında hiç görmemişti. Ne maçtı ama! Hertha, Münih karşısında ilk yarıyı şanssızlıktan mağlup kapamış ama sonra Hanne Sobeck sayesinde maçı çevirmeyi başarmıştı. Maçın son düdüğü çalmadan kısa bir süre önce zaferi getiren gol gelmiş, Charly önce Gereon'un, sonra da Paul'ün boynuna sarılmıştı. İki adam, *futbola ilgi duyan tek kadınla* dalga geçmişti. Şampiyon-

luğu Köln'ün eski şehir merkezinde Berlin'den gelen taraftarlar ve onlara sempati duyan Ren Prusyalılarıyla birlikte kutlamışlardı; Paul bir ara ortalığı ayağa kaldırmadan vedalaşıp, ayrılmıştı. Gereon, Ren Nehri manzaralı bir oda ayırtmıştı. O geceliğini giymiş, pencerenin önünde nehirden yansıyan ışıkları seyrederken, Gereon ona sarılıp, ensesini öptüğünde kendisini uzun süredir olmadığı kadar mutlu hissetmişti. Bunun ne kadar aldatıcı bir his olduğunu ertesi gün anlayacaktı. Köln'ün alışveriş caddelerinde dolaşırken, bir kadınla karşılaşmışlar, Gereon kadını ona *annem* diye tanıtıp, ardından Charly'yi göstererek, "Frâulein Ritter... Nişanlım," demişti.

Erika Rath gözlerini merak ve kuşkuyla ardına kadar açmış ve onları ilk kafeye adeta sürüklemişti. "Elbette sizi evime de davet ederdim," demişti Charly'ye. "Fakat Gereon da hiçbir şey anlatmıyor ki."

Gereon daha önce hiç şahit olmadığı kadar ketumdu. "Ben... sizin de daha ziyaretinize gelecektik, tabii," demişti. "Sürpriz yapacaktık. Daha dün geldik."

Sonra anne ve oğlu karşılıklı susup oturmuşlardı. Bunun üzerine Charly Asliye Mahkemesi'ndeki işinden bahsetmişti biraz. Ta ki, Erika Rath evlilik ve meslek hayatı hakkında düşüncelerini açıklayana kadar. Sonra hep beraber, artık iyice buz kesen ortamda karşılıklı susmaya devam etmişlerdi.

"Yarın sizi ziyarete geliriz," demişti Gereon. "Fakat babama söyleme, sürpriz olsun."

Akşam Gereon onu Ren Nehri kıyısında şık bir lokantaya götürmüştü. Bu modern binanın etrafını çeviren pencerelerden insanı büyüleyen Katedral ve Ren Nehri görünüyordu. Fakat akşam daha başlamadan mahvolmuştu. Öğleden sonra olanlar hakkında hiç konuşmamalarına rağmen Erika Rath ve kafedeki o tuhaf buluşma belleklerinde hâlâ çok canlıydı. Belki bunun hakkında konuşmaları daha iyi olurdu ama Gereon susmayı tercih etmişti.

Ertesi gün söz verdikleri gibi Rathları ziyaret etmişlerdi. Charly hâlâ *işleri kolaylaştırmak* için Gereon'un *nişanlısıydı*. O güne kadar Gereon'un ailesine kendisinden bir kelimeyle bile bahsetmediğini o gün algılamıştı Charly. Varlığı Rathları şaşkına döndürmüştü ve Erika Rath bir gün önce tesadüfen karşılarına çıkmasa bu şaşkınlık

daha da büyük olacaktı. Bu berbat öğleden sonra, birincisinden de beterdi Charly'nin gözünde. Sonra planladıkları gibi gece treniyle Köln'den ayrılmış, bir haftalığına Baltık Denizi'ne gitmişlerdi. Bir kaptana ait tatil evi ufacık ve hayret verici güzellikteydi, Prerow'da hava da muhteşemdi ama keyifleri artık tamamen kaçmıştı. Darss'a hakim olan masmavi gökyüzü bile vaziyeti kurtarmaya yetmemişti. Birlikte çıktıkları ilk tatil tam bir hayal kırıklığıydı. Fakat bunu da konuşmamışlardı.

Zaten hiçbir şey konuşmamışlardı. Berlin'e geri geldikten sonra ikisi de günlük hayatına dönmüştü. Tabii konuşmayı o da başlatabilirdi ama bunu içine sindiremiyordu. Bu Rath'ın vazifesiydi! Sessiz kalarak bu duruma neden olan oydu. O zaman sessizliği bozmak da yine onun vazifesiydi.

İlişkilerinin durumu hakkında hiçbir fikri yoktu ve düşündükçe bu konuda hiçbir zaman hiçbir fikri olmadığını da gittikçe daha net görüyordu. Gereon Rath ondan ne istiyordu? Evlenmek mi istiyordu? O zaman teklif etseydi! Evlendikten sonra mesleğinden vazgeçmesini mi istiyordu? O zaman teklifinin geri çevrilmesine de hazır olmalıydı!

Charly mutfağa gidip, kahve suyu koydu. Ev hâlâ köpek kokuyordu. Kirie'nin misafir yatağı koridordaki gardırobun altındaydı. Banyo aynasında gözlerinin altındaki morlukları inceledi ve bir defa olsun Weber'in talimatına uyarak evde kalmaya karar verdi.

Bir dilim ballı ekmek ve iki fincan kahveyle kahvaltı ettikten sonra telefon edebilecek kadar açılmıştı. Saate baktığında, adamın artık ofisine gelmiş olması gerektiğini gördü. Numara hâlâ ezberindeydi. Telefona bir sekreter çıktı.

"Günaydın Ritter" dedi Charly. "Müdür Scherer Bey'le görüşmek istiyorum."

46

Rath o gece garip bir rüya görmüştü. Charly ile *Excelsior*'un lobisinde dans ediyor ve kendisini hiç iyi hissetmiyordu. Çünkü yalınayaktı ve kadın sivri, yüksek topuklarıyla devamlı ayağına bası-

yordu. Müzik kötü ve ritimsizdi. Resepsiyonda yakası altın işlemeli bir *Excelsior* üniforması giymiş Johann Marlow'u görür gibi olmuştu. Ancak barda Abe Goldstein oturuyor ve sükûnetle dev gibi bardaklarda servis edilen viskileri art arda deviriyordu. Her bardakta da Rath'a dönüp bardağını kaldırıyor ve alay edercesine sırıtıyordu. Goldstein birdenbire sırıta sırıta bar taburesinden kayarak indi, aynı anda da ceketinden tabancasını çekti. Yine sükûnetle Charly'yi, Rath'ı ve Marlow'u sırayla hedef aldı. Üç kere tetiği çekti, üç kere silahtan mermi fırladı, namlu ateş püskürdü ama patlama sesi eksikti. Onun yerine Goldstein tetiği her çektiğinde tabancadan bir DRRRRRRNNN, DRRRRRRNNN, DRRRRRRNNN sesi geliyordu.

Rath korkuyla fırladı. Elleri Charly'yi aradı ama bulamadı. Yavaş yavaş nerede olduğunu algılamaya başladı ama ancak dördüncü DRRRRRRRRNNN sesinde böyle ısrarla çalanın kapı zili olduğunu fark etti. Lanet olsun! Saat kaçtı? Kol saati neredeydi? Çalar saati daha Moabit'teydi. Uyuyakalmış olmalıydı.

Kapı beşinci defa çaldı. Çok ısrarlı biriydi gelen. Rath yataktan kalkıp, sabahlığını aradı ama sonra onun da Spenerstrasse'de kaldığını hatırladı. Dolaptan temiz bir iç çamaşırı ve bir çift çorap aldı, bir gün önce giydiği ve nemli, çamurlu halde iskemlenin üzerine attığı takım elbisesini üzerine geçirerek, kapıya gitti. Israrla çalan kapı Kirie'yi de uykudan kaldırmıştı. Köpek de sahibi kadar büyük bir merakla kapıya bakıyordu. Gelen Charly olamazdı, yoksa köpek bambaşka bir karşılama yapardı.

Gerçekten de gelen o değildi. Rath kapıyı açtığında yere çökmüş, mektup kapağından içeri bir şey atmaya hazırlanan mavi tulumlu bir adamla karşılaştı. Kapı ansızın açılınca kirli mavi tulumlu adam korkuyla zıpladı. Altı kararmış gözleri, gece çok az uyuduğunu gösteriyordu. Elinde Rath'a tanıdık gelen bir anahtar vardı.

"Kusura bakmayın," diye mırıldandı tulumlu adam. "Evde kimse yok sandım, tam..." Anahtarı Rath'ın burnuna dayadı. Arabasının anahtarıydı. "Aracınız. İşiniz çok olduğu için arabayı biz getirelim dedik. Tamiratı bitti de..."

Rath adeta dilini yutmuştu. Anahtarı aldı ve başını salladı. Adam bir an yerinde kıpırdandı ve öksürdü. "Eeee, yedek araç. Acaba onu da hemen alabilir miyim?"

Yedek araç derken adamın Hanomag'ı kastettiğini anlamak Rath'ın birkaç saniyesini aldı. Başıyla onayladı ama hakikaten uyanık olduğundan, bütün bunların sadece rüyasının devamı olup olmadığından emin değildi hâlâ. "Elbette," diye homurdandıktan sonra gardıropta asılı paltosunun cebinde Hanomag'ın anahtarlarını aradı. Mavi tulumlu adam anahtarı aldı, her tarafına yağ bulaşmış kasketinin kenarına dokunup, gitti.

Rath, aşağıda binanın kapısına varmış olan tamircinin arkasından bağırdı: "Fatura ne olacak?"

Aşağıdan bir ses cevap verdi: "Göndeririz."

Rath tekrar içeri girdi. Mutfaktaki saat sekiz buçuğu biraz geçtiğini gösteriyordu. Paniğe kapılmaya gerek yoktu. Fazla gecikmemişti. Kısaca pencereden dışarı baktığında tamircinin hızlı adımlarla avluyu geçtiğini gördü. Oradan uzaklaşmakta acelesi vardı sanki. Rath bir arabasının anahtarına, bir Kirie'ye baktı.

"Bir havla da uyanık olduğuma ikna olayım," dedi köpeğe. "Veya benimle konuş, rüya gördüğümü anlayayım."

Banyoya gidip, sobayı yaktı, köpeğe mamasını verdi, sonra ılık suyla duş yaparak, kemiklerine kadar sinmiş berbat geceyi üzerinden attı. Dolabında tek birtakım elbise kalmıştı; bir an önce kuru temizleyiciye uğraması şarttı. Rath elbiseyi çantasına yerleştirdi. Sokağa çıkmaya öyle can atıyordu ki, kahveden bile vazgeçti. Kirie de şaşkındı. Normalde sabahları hiç böyle alelacele çıkmazlardı. Fakat normalde bu kadar uzun uyumazlardı da.

Evin önüne gerçekten kum rengi bir Buick park edilmişti. Cilâsı o kadar parlaktı ki, Rath arabasını ilk bakışta tanımakta güçlük çekti. Ancak direksiyondaki ufak arızayı gördüğünde bunun hakikaten kendi arabası olduğuna ikna oldu. Cilâyı kontrol etti ama tek bir çizik bile kalmamıştı. Dört lastik de yerine takılmıştı. Profilleri gayet iyi dört yeni lastik. Gözlerine inanamıyordu. Bütün bunları yapabilmek için tamirhanede en az üç kişinin gece vardiyasına kalmış olması gerekirdi.

Johann Marlow'un bu şehirde ne kadar nüfuz sahibi olduğuna Rath hep şaşıyordu. Bir araba tamirhanesini kelimenin tam anlamıyla gece boyunca çalıştırmayı başaran biri hakikaten güçlü sayılırdı. Ne Marlow'un yaşadığı lüks hayat, ne o ufak özel ordusu, ne de po-

lis ve belediye kurumunda her kademedeki ilişkileri evinin önünde duran ve yepyeni yapılmış Buick kadar etkilememişti Rath'ı.

"Tanrıya şükür Kirie!" dedi köpeğe. "Belki de Charly'nin bu gece bizimle kalmaması iyi olmuş."

Hem de bayağı iyi olmuştu. O bu işin kokusunu hemen alırdı. Charly'nin ne beş bin marktan, ne de onunla Doktor M.'yi birbirine bağlayan karşılıklılı kıyaklardan haberi vardı ve hiçbir zaman da olmaması gerekiyordu.

Rath anahtarı kontağa sokup çevirdi. "Görünüşe bakılırsa," dedi kapıyı açarken, "her şeyimiz tamam. Sen, ben ve araba." Kirie yan koltuğa zıpladı ve kesik kesik soluyarak, beklemeye başladı.

47

B sorgu odasındaki rahatsız tahta iskemlede oturan adam bitkindi. Daha Leo Fleming'i bir grup üniformalı polisle beraber dün tutukladıkları sırada, Gräf hedefi tam on ikiden vurduğunu anlamıştı zaten. O polis rozetini çıkardığında Renate Schobeck'in kiracısı suçunun tamamen bilincinde gibiydi, hatta bir ara olası firar yollarını bile gözleriyle yoklamıştı. Fakat sonra hiç direnmeden teslim olmuştu. Grâf, Böhm'e de, Grabowski'ye de haber vermeyi düşünmüş ama o acelede soruşturmayı yöneten memurlara ulaşamamış ve bu işi kendisi yapmaya karar vermişti.

Kararı kuşkusuz doğruydu ama buna rağmen o sabah Böhm'ün ilk işi ona fırça atmak olmuştu. Sonra da Gräf bir seyirciye dönüşmüştü. Başkomiser sorguyu bizzat üstlenmek istiyordu.

Kriminal sekreter hemen şefinin yanında oturuyordu; masanın karşısındaki iskemleye ise Leo Fleming çökmüştü. Böhm baştan hiç konuşmadı; bunu herhalde Gennat'tan öğrenmişti. Ne kadar ucuz olursa olsun bu numara sonuç verdi. Fleming gitgide huzursuzlaştı ve pantolonunun paçasıyla iskemlenin cilâsını temizlemeye başladı.

Böhm istifini bozmadı. Nihayet durup dururken, "Önceki gece Humboldthain'da ne yaptığınızı bize bir anlatın bakalım," dedi. Fleming irkildi.

"Humboldthain'da mı? Orada bir şey yaptığımı da nereden çıkardınız?"

Böhm önünde duran dosyayı açtı. "Kızıl Savaşçılar Birliği üyesiymişsiniz," diye okudu. "Sık sık Nazilerle kavga etmişliğiniz vardır, değil mi?"

"Öyle olsa ne yazar?"

"KSB'nin varlığı sona erdikten sonra da, daha doğrusu, varlığına son verildikten sonra da..."

"Fakat SA hâlâ var ve ceza almadan adam dövmeye devam ediyorlar."

"Ülkemizde kimse ceza almadan adam dövemez."

"Tabii, tabii, Naziler fazla ileri gittiğinde arada bir sopa gösteriliyor. O SA birliklerinin nasıl hareket ettiğini hiç gördünüz mü? Kavgayı hep kızılların çıkardığına inanmayın."

"Ancak kavgadan da kaçmıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Korkak değiliz tabii."

Böhm başını salladı. Adeta anlayış gösteriyordu. "Salıyı çarşambaya bağlayan gece," dedi. "O gece bir kavga çığırından çıktı, değil mi?"

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Ben o gece Humboldthain'da değildim. Gece yarısı parkta ne işim var?"

"O zaman elbisenize kan nereden bulaştı?"

"Söyledim ya! Elimi kestim. Patates soyarken. Frau Schobeck anlatmadı mı? Ona sorun!"

"Frau Schobeck'le konuştuk," dedi Gräf. Fleming şaşkın şaşkın ona baktı.

"Ee? Doğrulamadı mı? Eşyalarımı yıkasın diye ona vermiştim."

"Bu arada kanı inceledik," dedi Böhm. "B grubu."

"Ne olmuş?"

"Sizin kan grubunuz sıfır Herr Fleming."

Komünistin yüzü sarardı.

"Şimdi bilin bakalım kimin kan grubu B," diye devam etti Böhm. Fleming konuşmadı. Herhalde cevabı biliyordu. Buna rağmen başkomiser kısa bir aradan sonra devam etti. "Aynen. Gerhard Kubicki, Humboldthain'da ölen adam."

"Bu bir tesadüf."

"Karşımda saçmalamayın!" Böhm birdenbire sesini yükseltmişti. "Bana neden bu boku anlatıyorsunuz? Patates soyuyormuş... Kubicki'yle hayatınızda hiç karşılaşmadığınızı mı anlatacaksınız bana?"

Başkomiserin öfke patlaması komünisti ürkütmüştü. Oturduğu iskemlede dikilivermiş, susuyordu.

Böhm masaya bir rozet fırlattı. Sıkılmış bir yumruk, üzerinde bir bayrak dalgalanan bir silah tutuyordu. Bayrağın üzerinde de, *4. İmparatorluk Buluşması, Panktot yortusu 1928*, yazıyordu. Onun altında da K.S.B. harfleri vardı. Fleming gözlerini rozete dikti.

"Evimi arama hakkınız yok," dedi. "Bunun için arama emrine ihtiyacınız var."

Böhm kendinden memnun, arkasına yaslandı. "Evinizi aramadık," dedi. "Bu rozeti morg görevlisi buldu. Gerhard Kubicki'nin cesedinin altındaydı. Oysa onun KSB üyesi olmadığı kesin."

Fleming başını şiddetle iki yana salladı. Sonra cevabını neredeyse bağırarak verdi. "Lanet olsun! Evet!" diye haykırdı. "O ölü Naziyi ben çalılıkların arkasına taşıdım!"

"Demek itiraf ediyorsunuz?"

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum! Onu sakladığımı itiraf ediyorum. Fakat onu ben öldürmedim."

"Beni hakikaten buna inandırmaya mı çalışacaksınız?"

"Hakikat bu."

"Onu öldürmediyseniz, cesedini neden sakladınız?"

Leo Fleming içini çekti. Tekrar sakinleşmişti. "Her sabah o kilisenin önünde kız arkadaşımla buluşuyorum," dedi. "Başıma belâ açılmasın istedim. Ya da onun başının derde girmesini..."

"E, bayağı başarılı oldunuz, tebrik ederim sizi."

"Ne olduğunu anlatmamı istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Anlatın."

48

Sabah yağan yağmurdan geriye kaldırım taşlarının üzerindeki en inatçı su birikintilerinin izi olan birkaç kara leke kalmıştı sadece. Şimdi ise mavi gökyüzünde sadece bir iki bulut kendini gösteriyor

ve onlar da pek yağmur getireceğe benzemiyordu. Önünde kahve ve konyakla burada oturmak keyifli işti doğrusu. İçecekler insanın içini, güneş dışını ısıtıyor, düzenli aralıklarla gelen garson da yeni konyak, yeni kahve ve insanın aklına gelebilecek başka her şeyi getiriyordu. Hatta adam ona bir *Evening Post* bile bulmuştu. *Café Reimann* oldukça uluslararası bir yerdi. Orada oturduğu bir buçuk saat içinde İngilizce, Fransızca ve Rusça konuşulduğunu duymuştu. Goldstein Avrupa'da kaldırımlara masa ve sandalye koyma geleneğini beğeniyordu. Üstelik Kurfürstendamm'da kaldırımlar da özellikle genişti. Çoğu şık giyinmiş ve aralarında birçok güzel kadın da bulunan yaya orduları hiçbir can sıkıntısına mahal vermeyecek bir gösteri sahneliyordu.

Evening Post'ta Brooklyn hakkında yeni bir haber yoktu. En azından onun ilgisini çekecek bir şeye rastlamadı. Ne Şişko Moe, ne de New York çeteleri arasında devam eden çatışma hakkında bir satır bile göremedi. Gazete altı günlüktü. Bu şehirde bundan daha yenisini bulmak mümkün değildi. Fakat o, memleketindeki olaylar hakkında herhangi bir şey okuyabilmekten bile memnundu ve yakında bu haberlerden birinin Moe hakkında olmasını, hatta daha da iyisi, onun ölümünü duyuracağını umuyordu.

Şişkonun günleri sayılıydı. Orası kesindi. Tamamen zaman meselesiydi. Moses Berkowicz geçmişte çok fazla insanın başını ağrıtmıştı; en çok da İtalyanların. Moe de bunu çoktan fark etmişti. İçgüdüleri buna hâlâ yetecek kadar iş görüyordu. Bu yüzden de son aylarda gitgide daha fazla insanı, gerçek düşmanlarını ve kendisinin ona düşman olduğuna inandıklarını ortadan kaldırtmaya başlamıştı. Her ceset de onun durumunu biraz daha zorlaştırmıştı. Son bir başkaldırı, her şey bitmeden önce gitgide kendisine en yakın olanları hedef almaya başlayan son bir canlanmaydı bu. Moe'nin eski yol arkadaşı ve mükemmel işleyen beyniyle şişko gangsterin yükselmesine çetesinin bütün silahları ve kaslarından daha fazla katkıda bulunmuş ayaklı hesap makinesi Skinny Sally de nihayet kara listeye alındığında, Abe artık bu şişkonun güven bunalımı karşısında kimsenin emniyette olmadığını anlamış ve Abraham Goldstein hayatında ilk defa verilen bir görevi yerine getirmemişti.

O akşam Skinny Sally evinin lambalarını yaktığında, patronunun katilinin sofada oturduğunu gördüğünde neredeyse kalbi duracaktı. Gözlerinden tek bir rica okunuyordu: Çok uzatma!

Abe onu yatıştırmıştı. "Don't worry Sally. If I wanted to kill you, you'd be dead already."

Salomon Epstein derhal anlamıştı. Ateş etmek istemeyen bu katilin ziyareti bir mesajdı. Birkaç hafta ortadan kaybolmanın, ülkenin en ücra köşelerinden birine giderek, Şişko Moe Berkowicz ve adamlarından mümkün olduğu kadar iyi saklanmanın daha iyi olacağı anlamına gelen bir mesajdı bu.

Bir sayı akrobatı olan zayıf adam hiç sesini çıkarmadan gömlek ve pantolonlarını ufak bir bavula doldurmaya koyulmuş, Abraham Goldstein da o akşam yeni bir arkadaş kazanmıştı.

Skinny Sally'yi öldürmek yerine kaçmasına izin verdiği o akşam Abe Goldstein'ın bileti de cebindeydi. Ondan birkaç gün önce posta kutusunda bulduğu Berlin'den gelen mektup karar vermesini kolaylaştırmıştı. Yolculuk gününe kadar dört gün bavullarıyla ucuz bir otelde kalmış, sadece gazete ve sigara almak için dışarı çıkmıştı. Yola çıkmadan bir gün önce Amsterdam Avenue'daki *Congo Club*'da beş kişinin ölümüyle sonuçlanan ağır bir silahlı çatışma yaşandığını, mekânın kan gölüne döndüğünü okumuştu. *Congo Club* Moses Berkowicz'in *speak easy*'lerinden biriydi. Aslında o akşam onun da orada olması gerekiyordu ama nedense bütün alışkanlıklarının aksine saat daha on olmadan orayı terk etmeyi tercih etmişti. Açık açık onu hedef alan ve tamamen İtalyanların imzasını taşıyan bu suikast girişiminden sonra Moe saklanmıştı. Bu da Abe'e artık bu şehri terk etmesinin ne kadar önemli olduğunu çok net göstermişti. Yaralı bir Moses Berkowicz daha da tehlikeliydi çünkü.

Bu düşüncesinin ne kadar doğru olduğunu Goldstein bir gün sonra *Europa*'nın güvertesinde anlamıştı. Korkuluğa dayanmış, denizden yukarı nehire doğru esen serin rüzgârın tadını çıkarır ve aşağıdaki iskelede dolaşan insanları seyrederken, gözüne hareketleri göze batan ve açık gri yazlık manto giyinmiş iki genç adam takılmıştı. Onları daha önce hiç görmemesine rağmen, o günlerde ikisinin de Bronx'ta, bit dolu bir apartmanı Şişko Moe'yle paylaştığına iddiaya girebilirdi. Demek sonunda şişkonun elinde kalan

bundan ibaretti: Sokaktan topladığı ve hayatlarında ilk defa takım elbise giymişe benzeyen iki amatör. Öldürmekle görevlendirildikleri adamı fark eden adamlardan biri yukarıyı işaret etmişti. Abe katillere dostça gülümseyerek el sallamıştı. Riske girmiyordu, çünkü tam o sırada gemi demir almaya başlamış, geminin kornası kulakları sağır eden bir sesle Manhattan'a veda ediyordu. Buna rağmen adamlardan biri, belki de bu gürültüde silah sesinin duyulmayacağını düşünerek, tabancasını çekmiş ve *Europa*'nın üst güvertesine doğrultmuştu. Diğeri son anda onu engellemişti, çünkü bir polisin dikkatini çekmişlerdi bile. Bunun üzerine, Moe'nin çocuk yuvasından kaçmışa benzeyen katilleri tüymeyi seçmişti.

Moses Berkowicz'in ölüm ilanını boş yere aradıktan sonra Goldstein spor sayfalarını karıştırdı. Orada da onu sevindirecek herhangi bir haber yoktu. Dodgers yine yenilmişti.

"Anything else sir?" Garson masasına yanaşmış, dolar cinsinden esaslı bir bahşiş koparma umuduyla ve nezaketle sormuştu.

"Schwarzwälderkirsch, please."

Garson telaffuzunun kusursuzluğunu takdir ettiğini başını sallayarak gösterdi. Bu siparişi daha önce hiçbir Amerikalı turistten duymadığı belliydi.

Goldstein arkasına yaslandı. Bir Camel yakıp, bol bir yazlık elbise giymiş bir kızı seyretti. Kız fark etmişti sanki. Kısaca ona dönüp, büyüleyici bir gülümseme hediye etti ona. O da, tam bir su birikintisinin üzerinden atladığı sırada ona gülümsedi, sonra boş sigara paketini eliyle buruşturdu. Yedeklediği sigaralar yavaş yavaş tükeniyordu. Süitinde sadece bir tane yirmilik paket kalmış, şu ana kadar da bu şehirde bu sigarayı temin edebileceği bir yer bulamamıştı. Ne mal çeşitliliği bakımından aslında iyi bir izlenim veren otelin tütüncüsünde, ne de karşı kaldırımdaki büyük garda yoktu. Belki Amerikan Büyükelçiliği'ne sorabilirdi. Ya da bu bölgede denerdi şansını. Amerikalı turistlerin çoğu şehrin batısında dolaşıyordu sanki.

Bir müşteri yan masada bir gazete bırakmıştı. *Berliner Zeitung*. Goldstein'ın gözü bir fotoğrafa takıldı. Bir portreydi bu; tanıdıktı. Uzanıp, gazeteyi aldı. Gazetenin adı *B.Z. Am Mittag*'dı. Yerel haberler sayfasına tek bir manşet damgasını vuruyordu: *SA üyesi öldürüldü.* Fotoğraf makalenin ortasına yerleştirilmişti. Resimde ada-

mın saçları mükemmel şekilde ayrılmıştı ama onun haricinde bir gece önceki muştalı adama müthiş benziyordu. Resim altında adı da yazılıydı: *Gerhard Kubicki (27) - Siyasi bir kavganın kurbanı mı?*

"Schwarzwâlder Kirsch, beyefendi. Afiyet olsun."

Garson üzerine kocaman bir parça pasta yerleştirilmiş tabağı masaya bıraktı ve buruşturulmuş sigara paketini çarçabuk kaldırdı. Goldstein başını sallamakla yetinip, gazeteyi okumaya devam etti. Makale son kuşkularını da giderdi.

BERLİN . Dün sabah polis Volkspark Humboldthain'da, Himmelfahrt Kilisesi yakınlarında 27 yaşında bir adamın kanlar içindeki cesedini buldu. Kurbanda bir kurşun yarası ve delici bir aletle açılmış yaralar tespit edildi. Delici aletten kaynaklanan ağır yaralar sonucu hayatını kaybeden adamın Berlin-Gesundbrunnen semtinde oturan ve şu sırada işsiz olan SA Takım Çavuşu Gerhard Kubicki olduğu belirlendi. Polis, Kubicki'nin siyasi bir kavganın kurbanı olduğunu tahmin ediyor ve BZ okurlarından yardım bekliyor. Çarşamba akşamı veya gecesi Volkspark Humboldthain'da veya o civarda olağandışı bir olaya, özellikle de karşıt görüşlü siyasi gruplardan şahısların kavgasına şahit olanların en yakın polis karakoluna ya da doğrudan Alexanderplatz'taki Emniyet Müdürlüğü'nde Kriminal Polis'e başvurmaları rica olunur. Telefon numarası: Berolina 0023.

Goldstein pasta tabağını kenara itti. İştahı kapanmıştı. Polis ortalığı velveleye veriyordu. Şahit aranıyormuş.

Lanet olsun!

Camel'ini bastırıp, söndürdü ve fincan tabağının altına beş dolar sıkıştırdı. İçgüdüleri ona bu meselenin başına belâ açacağını söylüyordu. Bir şeyler yapmalıydı.

49

Abraham Goldstein'ın bakıcılığını yapmak ne kadar can sıkıcı olursa olsun, Rath Anhalter Garı'nda Buick'inden indiğinde iş gününden çok memnundu. Yakında Amerikalıyı canından bezdire-

cekleri kesindi. Bütün gününü otel odasında geçiren bir insan neler hissederdi? Goldstein sadece öğle yemeği için odasından çıkmıştı. Kahvaltısını da, Czerwinski'nin titizlikle not aldığı gibi, bir gece önceki akşam yemeğini de odasına getirtmişti. Bir tabak soğuk rozbif ile şampanya soğutucusu içinde bir şişe şampanya. Adamın kendisini tatmin etmenin bir yolunu bulması şarttı tabii.

Yine Buick'te oturmanın tadını çıkarıyordu. Tamirhane iyi iş çıkarmıştı, araba adeta yenilenmişti. Karşılığında Marlow'un kendisinden bir şey isteyeceğinin farkındaydı ve karşılığını alacaktı da. Doktor M. için araştırma yapmak her halükârda *Excelsior*'da nöbet beklemekten de, Charly'nin başına sardığı bir sokak kızını aptal aptal ve boş yere aramaktan da bin kere iyiydi.

Lanet olsun!

Excelsior'da geçirdiği sonsuz saatlerde Charly ile ettikleri kavgayı düşünmek için çok zamanı olmuştu. Aklına hep aynı görüntü, banliyö tren istasyonunda inşaat iskeleleri arasında kaybolan yeşil şapka takılıyordu. Birkaç defa onu aramaya kalktı. Yazı masasının üzerine koydurttuğu telefon hakikaten aklını çeliyordu. Hatta bir defa santraldaki kadına kadar bağlanmış ama Charly'nin numarasını vermeden tekrar kapatmıştı.

Kadın aklından çıkmıyordu. Ona, onun inatçılığına, durup dururken başlattığı kavgaya –en azından Rath böyle hissediyordu– çok kızıyordu. Aynı zamanda onu kollarına almak ve barışmak da istiyordu; her kavgadan sonra barıştıklarında kendilerini yatakta buldukları için de değil sadece. Fakat dünkü kavgaları farklıydı, bunu hissediyordu.

Ah, keşke planladığı gibi ona evlenme teklif etseydi. Aslında bunu çoktan yapması gerekirdi. Fakat son aylarda hiç fırsat olmamıştı. Bunun çok özel bir ortamda olması gerekiyordu. Köln seyahatini bunun için organize etmişti. Futbol maçına bilet bile ayarlamıştı. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamış, maçın ertesi günü *Bastei*'daki masayı ayırtmıştı. Ondan sonra da Charly'yi ailesine resmen nişanlısı olarak tanıtarak evlatlık vazifesini yerine getirecek, bir Protestanla evlenmeye kararlı olduğunu kafalarına vuracak ve sonra onlardan ve verecekleri öğütlerden kurtulmak için tekrar Berlin'e kaçacaktı.

Katedral ve Ren Nehri manzaralı büyük ve modern bir bina olan *Bastei* şehrin en şık lokantalarındandı. Garsonun da durumdan haberi vardı. Şampanya kadehinde yüzükleri getirecekti. Fakat o gün öğleüzeri yolları annesiyle kesişmişti. Nasıl olmuştu da, onun her pazartesi günü Leonhard Tietz'e alışverişe gittiğini unutmuştu? Belli ki hâlâ da gidiyordu.

Akşam planladığı gibi yemeğe gitmişlerdi. Ne de olsa masa ayrılmıştı bir kere. Fakat işin tadı kaçmıştı. Rath garsonu son anda yakalamış, kadehlere konmuş yüzükleri tam zamanında geri almayı başarmıştı. Şimdi yüzükler Luisenstrasse'de oturma odasındaki dolapta güzelce saklanmış, sıralarının gelmesini bekliyordu. Şayet gelirse tabii.

Kendi kararsızlığına lanet okudu. Ona çoktan teklifini yapmalıydı ya da artık vazgeçmeliydi bu sevdadan.

Mesleki kariyerine ailesi ve çocuklarından daha fazla önem verdiği belli olan bir kadına hakikaten evlenme teklif edilebilir miydi zaten? Rath artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu kestiremiyordu. Zaman zaman ailesinin kuşağından olmayı arzuluyordu. O zaman bu işlerin daha kolay olduğuna inanıyordu.

Hayatında daha önce de bir defa nişanlanmış ve bu o zaman çok kolay olmuştu. Fakat Agnes semtinde silahlar patladıktan sonra adı gazetelerin manşetine çıkınca Doris onu terk ettiğinden nişanlılığı uzun sürmemişti. Şükür! Onların evliliği de en fazla Engelbert ve Erika Rath'ın evliliği kadar olurdu. Buna da ihtiyacı yoktu.

O Charly'yi istiyor, başka kimseyi istemiyordu. Bunu ona neden çoktan söylememişti?

"Lanet olsun!" diye bağırdı arabasının içinde. Uslu uslu yan koltukta uyuyan Kirie korkuyla fırlayıp, hayretle ona baktı.

Lanet olsun, bu kadını istiyordu! Bunu neden hemen ona söylemeyecekti ki? Derhal şimdi! Ondan sonra kararı o verir, ya evet ya da hayır derdi. Bu meselede başka bir seçenek, ikisinin arasında kalacak bir karar, bekleyelim veya belki yoktu. Artık bilmek istiyordu! Onun vereceği kararı kabul ederdi; karar ne olursa olsun. Fakat artık bir cevap almak istiyordu! Bu belirsizliğe artık daha fazla dayanamayacaktı. Hemen şimdi, bugün bir karar verilmeliydi!

Rath'ın gönlünü bir anda sonsuz bir iyimserlik kapladı. İntihar etmeye hazırlanan ve nihayet radyo kulesinden atlamak için asansöre binmeye cesaret eden birinin iyimserliğiydi bu.

Hallesches Tor'u geçmişti. Tren köprüsünün altındaki çelik sütunların arasından Buick'i ters yöne çevirdi. Geldiği yolu geri gitti, Stresemannstrasse'yi baştan başa geçti, *Excelsior*'u ardında bıraktı ve nihayet Moabit'e varana kadar hep kuzeye sürdü arabasını.

Spenerstrasse'de bir süre arabada oturdu. İnse miydi, inmese miydi? İçgüdüsüne mi uymalıydı, yoksa mantığına mı? Sigara tabakasından bir sigara çıkardı. Kirie şaşkındı. Eve gelmemişler miydi? Neden inmiyorlardı?

Adamın tavsiyesinin bu kadar net olmasını beklememişti. Fakat bu netlik ona iyi gelmişti, bütün sohbet ona iyi gelmişti zaten. Keşke onu çok daha önce arasaydı. Aramamasının tek sebebi Gereon'un aptalca kıskançlığıydı. O Guido'ya bir boğanın kırmızı bir beze baktığı gibi bakardı. Ne olmuş? Kimin sorunuydu bu? Kendisinin değil.

Üniversite yıllarının büyük kısmında birlikte ders çalıştığı ve beraberce sıkıntılara katlandığı Guido şimdi yine mutfağında oturuyordu ve her şey, onun kendisine imtihana bir kere daha girmesini tavsiye ettiği eski günlerdeki gibiydi. Bu zor kariyer meselesi konusunda ondan iyi bir danışman bulamazdı. Mahkemede yüksek seviyede bir memur olan Guido bir hukukçunun önündeki mesleki fırsatları iyi bilen biriydi.

"Heymann'ın teklifini elbette kabul etmelisin," dedi adam. "Bunun nasıl bir şeref olduğunun farkında mısın sen?"

"Tabii farkındayım. Fakat şerefi ne yapayım?"

"Böyle ortak bir araştırma çalışması yaparsan adını bütün akademi dünyası duyar!"

"İyi de, belki bunu istemiyorumdur! Akademi dünyasında meşhur olmak istemiyorum. Ben hakiki dünyada daha fazla adalet istiyorum."

Guido gülümsedi. Sık sık gülümserdi. Gereon bundan da nefret ediyordu ama o zaten Charly'nin eski üniversite arkadaşını hiçbir

zaman sevememişti. O sevgili Herr Rath'a kıskanılacak hiçbir şey olmadığını, Guido Scherer ile sadece bir arkadaş olarak buluştuğunu izah etmişti ama Gereon buna inanamamıştı.

"Hâlâ senin peşinde, farkında değil misin?" diye sormuştu.

"Abartıyorsun. Bunu çoktan hallettik. Beni elde edemeyeceğini biliyor."

"Buna rağmen seni... Üstelik bir de o aptalca sırıtması var ya!"

"Kıskançlığınla sinirlerimi bozma! Sakın beni arkadaşlarımdan ayırmaya da kalkışma!"

O zamandan beri Gereon daha dikkatli davranıyordu. Eleştirilerini azaltmıştı. Buna rağmen Charly Guido'yu gitgide daha az görür olmuştu.

Gereon en iyi arkadaşlarından biriyle arasını soğutmayı başardığı için Charly içindeki öfkenin tekrar kabardığını hissetti. Şimdi, bir yıldan uzun bir zaman sonra onunla tekrar buluşup, akıllarına ne gelirse konuşur, hukuk dünyasını çekiştirirken bu sohbetleri ne kadar özlediğini anlamıştı. Bunlar Gereon'la yapılması mümkün olmayan sohbetlerdi. Lichtenberg'de başının derde girdiği, tek istekleri ondan kurtulmak olan Weber ve diğer kıdemli meslektaşlarıyla başının derde girdiği günlerde ona ihtiyacı olduğunu da tam o sırada anlamıştı. Bu meseleleri bilen ve kendisinin hukuki konulardaki yetkinliğine değer veren biriyle bunları konuşmak ne kadar iyi geliyordu. Gereon'a bu konularda pek güvenemiyordu. Her şeye rağmen.

"Bir yudum daha ister misin?"

Guido başıyla olur deyince Charly aynı konu hakkında biraz daha uzun konuşmak için aslında Gereon'la içmek istediği kırmızı şaraptan biraz daha doldurdu. Heymann'ın teklifi.

Charly ayağa kalktı. "Biraz izin verir misin? Kısaca işimi görmem lazım."

Tam Charly çıkmış, misafiri de kadehini ağzına götürmüştü ki, kapı çaldı.

Rath çiçeklerin etrafına sarılmış kâğıdı düzeltti. Huzursuzdu. Yol boyunca hissettiği, doğru olanı yapma kararlılığı ve bilincin-

den kaynaklanan coşku, bütün o büyük duygular, şimdi, kapının önünde un ufak olmuştu. Biraz sakinleşmek için sokakta birkaç adım yürümüş, banliyö treni köprüsünün altındaki kemerlerin içindeki çiçekçi dükkânından bir demet gül almış ve sonunda yine geri dönüp, binanın kapısının önüne gelmişti. Arabadan atlayıp, hemen evine dalmaya alışkın olan Kirie sahibine sık sık garipseyerek bakıyor ama insanların kaprislerine dayanmak zorunda olan her köpek gibi o da sabrediyordu.

Şimdiyse, Charly'nin kokusunu aldığından olacak, kuyruğunu iki yana sallıyordu. Fakat herhalde Charly evde yoktu. Dairede hiç hareket yoktu. Rath bir defa daha çaldı kapıyı. Tam boş yere geldiğine inanmaya başlar ve Charly'nin yine Friedrichshain'da, Müggelsee'de veya başka bir yerde şu kızı aradığını düşünürken içeriden gelen ayak seslerini duydu ve vücudunu dikleştirdi. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Yine barışacaklardı, mutlaka barışacaklardı, bunu biliyordu! Fakat teklifini kabul edip etmeyeceğinden hiç de emin değildi. Kendisinin nezaketi buna tek başına yetmezdi. Ama ne olursa olsun denemelisin, dedi kendi kendine. Ya şimdi ya hiç!

Kapı açıldı ve Rath bakakaldı. Kapıyı açanın kim olduğunu idrak ettiğinde, aslında ona çok yakışan, o suçlu ama bir o kadar da gençlere özgü cüretkârlığı yansıtan gülümsemesi dondu.

"Herr Rath!" dedi sırıtkan adam. Neredeyse sevinir gibiydi ve sırıtıyordu.

Rath'ın ağzından gık bile çıkamadı. Bu olamazdı! Bunun aynısı daha önce de başına gelmişti. O zaman bir kelime bile etmeden arkasını dönüp gitmiş, daha sonra öfkesini başka bir yerde kusmuştu. Fakat şimdi bunu yapacak halde değildi. Kök salmış gibi olduğu yerde dikiliyor ve hiddetinin içinde nasıl büyüdüğünü, onu esir aldığını hissediyordu. O anda önüne geçemediği muazzam bir hiddetti bu. Ona sonsuz gibi gelen bir süre sonunda bunun bilincine vardığında nihayet hareket de edebilmeye başladı. Uzanıp, elinde tuttuğu ve uzun saplı, büyük ve sivri dikenleri olan güllerden oluşan demetini hâlâ beklentiyle ona bakan ve o sırada, "İçeri girmek istemez misiniz?" gibilerinden bir şeyler geveleyen adamın önce sağ, sonra da sol yanağına çarptı. Sahibiyle kavga eden herkese havladığı gibi Kirie bu adama da havlamaya başladı. Aklını başına

getiren ve suratındaki ince çiziklerden sızan ve gitgide kalınlaşarak akan kana rağmen hakikaten hâlâ sırıtmaya devam eden bu sırıtkan adamın sırıtışını bir sol yumrukla suratından silmekten onu alıkoyan da bu havlama sesi oldu zaten. Rath iyice zedelenen gül demetini adamın ayaklarının dibine fırlatmakla yetinerek Kirie'nin tasmasını eline aldı ve arabasına geri gitti.

50

Garson masadaki iki şnaps kadehinin arasına sessizce iki de bira bardağı koydu. İki adam ufak kadehleri tokuşturdu, şnapsı kafaya dikti ve ardından da birayla boğazlarını temizledi.

"Ee?" diye sordu Rath. "Nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi," dedi Grâf. "Dün bir şüpheli tutukladım ama adamın ifadesini alma işini yine Böhm kaptı."

Rath omuz silkti. "Ne yaparsın? Soruşturma amiri o. Adın dosyanın bir yerinde geçerse, sen ona sevin."

"Eh, yine de *Excelsior*'da oturup, beklemekten iyidir. Goldstein hâlâ gitmedi mi?"

Rath başını iki yana salladı. "İddiayı kaybedeceksin galiba."

"Bekle. Daha bir hafta sonu var." Grâf yere baktı. "Köpek nerede?"

"Yattı." Rath sigara tabakasından bir Overstolz çıkarıp yaktı. "Hangi vakayı soruşturuyorsun? Ölen dolandırıcıyı mı?"

Grâf başını iki yana salladı. "Onu Böhm Lange'ye verdi. KaDeWe soygunuyla bir ilişkisi varmış." Birasını içti. "Hayır," dedi. "Ben ibne Nazilerle uğraşıyorum."

"Ne?"

"Gerhard Kubicki. Humboldthain'daki ceset. Eşcinselmiş."

Rath kahkahayı bastı. "Demek o yüzden Goebbels bu adamdan hâlâ bir Horst Wessel daha çıkarmadı."

"İnanmayacaksın ama SA'da bir sürü eşcinsel var. Özellikle de yeni SA'da. Yaşlı kurt Stennes, SA'nın başına yeni geçen ibne hizbine ifrit oluyor."

Rath başını salladı. Birkaç aydan beri Berlin'i bir SA savaşı kasıp kavuruyordu. Berlin, Brandenburg, Doğu Prusya ve Pomeran-

ya'nın en üst rütbeli SA şefi Walther Stennes Hitler'e ve Bölge Başkanı Goebbels'e başkaldırmış, hatta bir defasında partinin Hedemannstrasse'deki Berlin merkezini adamlarına işgal ettirmişti. Sonunda Goebbels, Hitler'in de desteğiyle, müdahale etmişti. Stennes görevinden alınmış, yaklaşık beş yüz kişi SA'dan kovulmuş, özellikle de Berlin SA teşkilatı hallaç pamuğu gibi atılmıştı. O zamandan beri de birbirine düşman iki SA grubu devamlı sokaklarda çatışıyordu.

"Takip ettiğiniz herhangi bir iz var mı?" diye sordu Rath kriminal sekretere.

Gräf omuz silkti. "Elbiselerine Kubicki'nin kanı bulaşmış bir komünist enseledik."

"Eh, o zaman mesele net, diye yorum yaptı Rath. "Her zamanki gibi: Kızıllarla kahverengi karşı karşıya."

"Emin değilim." Gräf şüpheyle bakıyordu. "Adam cesedi çalılığa sakladığını itiraf etti ama SA üyesini öldürmediğini iddia ediyor. Adamın gebermiş halde kilise duvarına yaslanmış oturduğunu, başının belâya girmemesi için adamı sadece sakladığını söylüyor."

"Yok artık. Ne zaman bulmuş ki cesedi?"

"Sabah erken. Her sabah işe gitmeden kız arkadaşıyla Himmelfahrt Kilisesi'nin önünde buluşuyorlarmış. Yani kadın işe gitmeden. Kendisi işsiz."

"Ne kadar pratik: O zaman cinayet saati konusunda şahitliğini de kadın yapacak demektir."

"Hayır." Gräf bira içti. "Tuhaf olan da o ya. Kadın şahit olmuyor. O sabah adamı görmemiş bile. Adam ceketine bulaşan kanı fark ettiğini ve o yüzden tekrar evine döndüğünü söylüyor."

"Tuhaf bir hikâye."

Gräf başıyla onayladı. "İşte ben de tam bu yüzden ona inanmaya meyilliyim."

"O zaman Naziyi kim öldürmüş?"

Gräf omuz silkti. "Bilmiyorum."

Boş bira bardağını havaya kaldırdı. Schorsch'a yetti bu. *Nasser Dreieck*'in sahibi yeni bir bira getirdi ve Gräf'in boşalan bardağıyla değiştirdi. O arada da Rath'ın yarı dolu bardağına tasvip etmeyen bir bakış fırlattı.

"Kurbanın eşcinsel eğilimleri olmasıyla bir ilgisi olabilir," dedi Gräf yeni birasından bir yudum aldıktan sonra.

"Eşcinsel düşmanı birinin kurbanı olan ibne bir Nazi mi diyorsun? Genellikle bu hikâye başka türlüdür." Rath kuşkuyla kafasını salladı. "Naziler ya da komünistler kurban olduklarını iddia ettiğinde ben hep kuşkulanıyorum."

"Bu adamınki iddia değil, *hakikaten* kurban." Gräf kızmıştı. "Öldürülmüş be."

"Haklısın. Fakat Goebbels şu pezevenk Wessel'i kahraman..."

"Wessel pezevenk değildi. Bu komünistlerin propagandası!"

"Evet ama şehit filan da değildi. O dosyayı gayet iyi biliyorum." Rath lafı değiştirmenin zamanının geldiğini anladı. Arkadaşıyla siyaset yüzünden kavga etmek istemiyordu. Normalde bu konuları es geçerlerdi. Tıpkı Charlotte Ritter konusunu es geçtikleri gibi. Üstelik o sırada Rath'ın bu konuda söyleyecek epeyce lafı olduğu halde. "Demek şu Kubicki eşcinsel olduğundan öldü diyorsun."

"En azından bunun bir ihtimal olduğunu düşünüyorum." Gräf hafifçe öksürdü. "Dosyalarda ilginç bir şey buldum. Daha bir hafta önce Stennes'in adamları yeni Berlin yönetiminden birini tehdit etmiş. Bölge liderinin yardımcısı Karl Ernst birkaç ülküdaşıyla Halensee'de bir lokalde otururken Stennes yandaşları onları dövmeye kalkmış. İş oraya varmadan bir acil müdahale ekibi Stennes'in adamlarını toplamış."

"Sonra?"

"Yakalananlardan biri gözaltına alınırken Ernst'e ve arkadaşı Paul Röhrbein'a ağır hakaretlerde bulunmuş. Bir polis protokolünde *göt siken* lafını ilk kez bu vesileyle okudum. Bunun haricinde *erkek orospular* ve *ibne domuzlar* lafları da geçiyor."

"Bütün bunlar basbayağı eşcinsel düşmanlığına işaret ediyor."

"Öyle." Gräf birasından bir yudum daha aldı. "Ernst ve Röhrbein, ikisi de eşcinsel."

Rath düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Fakat en ilginç dosya bir başkasıydı," diye devam etti Gräf. "O sırada o mekânda bulunan SA üyelerinden birinin adı Gerhard Kubicki."

Rath başını salladı. "Göt siken denenlerden birinin de o olduğuna bahse girerim."

"Aynen öyle." Gräf birkaç yudum daha içti ve bardağı yine boşaldı. "Böhm'e Halensee listesindeki isimleri tek tek dolaşmayı teklif ettim ama ilgilenmedi. O, komünistleri hırpalamanın daha faydalı olacağı kanısında."

"Böhm'ün komünist düşmanı olduğunu hiç bilmiyordum."

"Böhm herkese düşman. Komünistler, Naziler, ufak çocuklar..."

"En çok da kriminal polis memurlarına düşman."

Gräf güldü. "Yarın hiç değilse ölen takım çavuşumuzun üstlerinin ifadesini almama izin var. Bakalım ne çıkacak?" Gözleri önlerindeki bardaklara ilişti. "Senin neyin var?" diye sordu. "Daha şimdiden benden bir bira geri kalmışsın. Bana yetişmek istiyorsan biraz çaba göstermen lazım."

Kriminal sekreter yeni bira ısmarlamaya davranıyordu ki, Rath itiraz etti. "Bugün değil," dedi, sigarasını söndürüp, bar taburesinden aşağı inerek şakpasını aldı. "Başka işlerim var daha."

Gräf saate baktı. "On biri çeyrek geçe mi?"

Rath başını salladı. "Kusura bakma," diyerek tezgâha beş mark bıraktı. "Fakat buna karşılık hesabı üstleneceğim."

Kriminal sekreter sırıttı. "Kızın adı ne?"

Rath omuz silkti. "Daha bilmiyorum," dedi ve Gräf'in şaşkın bakışları onu mutlu etti.

51

Buick'i hemen kapının önüne park etmedi. Ahlâk'ın mekânı gözetliyor olması ve eski çalışma arkadaşlarının arabasının plakasını not ederek, onu açıklaması zor bir duruma düşürmeleri ihtimali büyüktü. Rath arabayı Weberwiese'ye bırakıp, Memeler Strasse'de yürümeye başladı. Bu ufak gezinti ona iyi geldi. Walther'i de yanındaydı. Bu civarda, özellikle de geceleri, silahsız dolaşmaktan hoşlanmıyordu. Nihayet Posener Strasse köşesine vardı. Bu civar onda kelimenin tam anlamıyla karanlık hatıralar canlandırıyordu.

Rath'ın *Venuskeller* hakkındaki hatıraları iyi değildi. Eski Doğu İstasyonu yakınlarında, dışarıdan bakıldığında hiç dikkat çekmeyen bir apartmanın arka avlusunda bir kilere gizlenmiş, yasadışı bir lokaldi bu. İki yıl önce buraya ilk geldiğinde Johann Marlow'la da ilk defa karşılaşmıştı. Marlow'un adamları kokain çeken polisi, yani Rath'ı Doğu İstasyonu'nda bir depoya götürmüş, Doktor M. onu orada kabul etmişti. Bu gangsterle uğursuz ilişkisi böyle başlamıştı. Ancak Rath ilerleme kaydediyordu: Bu defa davet bile edilmişti.

Gözcüler çoktan sokakta pusuya yatmıştı ama arka avlusunda *Venuskeller*'e inen merdivenlerin bulunduğu binaya kadar gitmesine ses çıkarmadılar. Fakat Rath'ın aşağı inmesine fırsat kalmadan kemerin gölgesinden bir adam çıktı.

"Herr Rath herhalde, değil mi?" diye sordu. Rath başıyla doğruladı. Adam parmağını şapkasının kenarına dokundurdu. "Sizi bekliyorlar. Lütfen beni takip edin."

Gözcü onu merdivenin dibinde bulunan ve *Venuskeller*'in bu avludaki diğer her şey gibi göze batmayan, karanlık giriş kapısına değil, daha arkalara götürdü. Rath buradaki merdivenin doğrudan ofise ve arka odalara çıktığını biliyordu. Demek *Venuskeller*'in gürültüsü ve içindeki şeytanca işlerden uzak kalacaktı. O sırada yasadışı bir gece kulübüne gitmeyi de hiç canı çekmiyordu zaten. O sırıtkan herif ve Charly'ye duyduğu öfke o akşamın içine etmişti. Berlin'in gangster kralı için hafiyelik bile olsa, yapacak başka bir işi olduğuna seviniyordu. Gözcü kapıyı iki defa kısaca tıklattı ve Liang kapıyı açtı. Bu da Rath'a iki yıl önceki o geceyi hatırlattı.

Marlow'un Çinli'si Rath'ın üzerini aradı, Walther'i kılıfından çıkardı ve paltosunu aldı. Johann Marlow, *Venuskeller*'in müdürü Sebald'in masasında oturuyordu. Sebald ortalıkta görünmüyordu. Marlow, Rath ve Liang haricinde odada kimse yoktu. Sebald'in ofisi de Marlow'un şehrin her tarafına dağıttığı ve ihtiyaca göre kullandığı çalışma odalarından biriydi anlaşılan. Öbür tarafta müşterileri coşturmak için çalan müzik basık şekilde duyuluyordu. Marlow her zaman yaptığı gibi samimiyetle karşıladı Rath'ı. Hatta ayağa kalkıp, elini bile sıktı.

"Otursanıza," diyerek, Liang'ın düzeltmeye giriştiği deri koltuğu işaret etti. Ayağına çabuk ve sessiz bir adam olan Çinli sanki sü-

rekli aynı anda birçok yerdeydi ve Marlow'un düşüncelerini okuyordu. Rath deriye gömüldü. Liang önüne bir viski kadehi koyup, sormadan doldurdu.

"Malt viskimi beğendiğiniz aklımda kalmış," dedi Marlow ve kadehini kaldırdı.

Rath bir Overstolz yaktı. Yine tükenmeye yüz tutmuşlardı; özellikle, Charly'nin kapısını o sırıtkan herif açtığından beri aşırı sigara içmişti. Charly'ye aldığı çiçekleri adamın başına çalmak öfkesini dindirememiş, o da bunu sigarayla bastırmaya çalışmıştı. Tabii bunun da bir faydası olmamıştı.

"Beni o kızla tanıştıracaktınız, Kızıl Hugo'nun sevgilisiyle," dedi ve ses tonunun yanlış olduğunu, pek de dostça olmadığını fark etti.

"Daha sonra," diyen Marlow gülümsedi ama bu daha çok diş göstermeye benziyordu. "Biraz sorup soruşturdum," dedi. "Şu Goldstein'ı mı izliyorsunuz?"

Rath başıyla onayladı. "Pazartesi gününden beri."

"Bunu bana neden anlatmadınız?"

"Bunun birtakım Berlinli gangsterlerin ortadan kaybolmasıyla bir ilişkisi olmadığını düşündüğüm için. Adam günlerdir otel odasından hiç çıkmadı."

"O zaman kimseyi de öldürmemiştir..."

"Biz de zaten bunun için onu izliyoruz."

"Polisimiz ne kadar düşünceli. Sanki Hugo gibilerinin temizlenmesi sizin ya da meslektaşlarınızın umurunda..."

veya Sıçan Rudi'nin..."

"Bana boyuna şu geri zekâlıdan bahsetmeyin. O burada kimseyi ilgilendirmiyor. Lenz'ten bir haber var mı?"

Rath viskisinden bir yudum aldı ve anlatmaya başladı. Kızıl Hugo'nun kaybolduğu gün neler yaptığını mümkün olduğu kadar öğrenmişti. Evinden ayrıldıktan sonra Lenz önce öğle yemeği yemek ve Korsanlar'ın yeni saldırılarını şikâyet etmeye gelen adamlarla görüşmek için *Amor-Diele*'ye gitmişti. Ezelden beri Berolina'ya koruma parası veren bir büfe sahibinin dükkânını tarumar etmiş, bir kokain satıcısını yine ezelden beri Berolina'nın bölgesinde faaliyet gösteren bir gece kulübünden kovmuş ve iki muhasebeciyi hastanelik etmişlerdi. Rath adamların dördüyle de konuşmuştu. Kızıl

Hugo onlara, Korsanlar'ın yakında geri adım atacağına ve şu günlerde sarpa saran işlerin sadece birkaç gün zarfında yola konacağına söz vermişti. Sonra şoförü ve korumasına izin vererek, kendisi tek başına bir buluşmaya gitmişti. Marlow'un adamları Lenz'in kırmızı siyah Horch'unu Stralauer Allee'de, hemen Doğu Limanı'nın orada bulmuştu.

"Orada ne işi olduğu hakkında bir teoriniz var mı?" diye sordu Rath.

Marlow başını iki yana salladı.

"Hugo Lenz'i en son ne zaman gördünüz?" diye sordu bu defa Rath. "Yani bizzat siz."

Marlow masasının üzerindeki kutudan bir puro çıkardı ve tehditkâr bir hareketle ucunu kesti. "Geçen hafta," dedi ve odaya puro dumanından oluşan ufak bulutlar pufladı. "Hastanede. Adamlarımızdan birini ziyaret etmiştik. Kettler. Biliyorsunuz, Korsanlar'ın sakat bıraktığı adam."

"Böyle ufak uyuşturucu satıcılarını siz şahsen mi ziyarete gidiyorsunuz?"

"Ufak insanlara, kendilerine sahip çıkıldığı hissini vermek zorundasınız. Aksi halde Prusya polisinin vaatlerine kanmaya filan da kalkışırlar."

"Hangi hastaneydi? Ve ne zamandı?"

"Geçen cuma günü. Friedrichshain'da. O kadar sık görüşmeyiz. Genelde telefonda konuşuruz."

"En son ne zaman konuştunuz?"

"Pazartesi sabahı. Daha evdeydi."

"O gün neler yapmayı planladığını biliyor musunuz?"

"Sadece o akşam *Amor-Diele*'de buluşacağımızı biliyorum. Krehmann'ın arka odasında, yani Hugo'nun çalışma odasında. Bazen de benim odam oluyor."

"Buluştuğunuzda ne konuşacaktınız?"

"Bunun bu meseleyle bir alakası var mı?"

Rath omuz silkti. "Bunu size ancak onu bulduktan sonra söyleyebilirim."

"Kuzey Korsanları'nı konuşacaktık. Onlara karşı alacağımız tedbirleri. Açık bir savaşa neden olmasa bile, yeniden Berolina'ya

ve dolayısıyla tabii bana saygı duymalarını sağlayacak tedbirleri." Marlow purosunun külünü dengeledi ve nihayet kül tablasına döktü. "Sabah konuştuğumuzda Lenz çok iyimserdi; bir planı vardı anlaşılan. Maalesef planını bana açmaya fırsatı olmadı."

"Bu planın Rudi Höller'in kaybolmasıyla bir ilgisi olabilir mi? Lenz onu ortadan kaldırmış, sonra da saklanmış olabilir mi?"

Marlow başını iki yana salladı. "Öyle olsa bilirdim. Ben daha çok Hugo'nun planının kendisinin kaybolmasıyla bir ilgisi olmasından korkuyorum."

"Korsanlar önceden haber alıp, onu hallettiği için..."

"En akla yakın gelen teori bu. Fakat buna inanabildiğimi söyleyemem. Bu, Korsanlar'ın Berolina'ya açıkça savaş açması anlamına gelir."

"Sizce bu mümkün değil mi?"

"Bu, ya Korsanların inanılmaz ölçüde aptal olduğu anlamına gelir ki, bunu Lapke için bile iddia edemem ya da..." Marlow ara verip, düşündü. "... ya da Korsanlar'ın elinde benim henüz ne olduğunu bilmediğim bir koz var."

"Nasıl bir koz?"

"Bunu bulmak sizin işiniz. Belki o gangsterdir veya üniformalı biri."

"Bir polis mi? Bunu nereden çıkarıyorsunuz?"

Marlow cevap vermedi. Masasının altındaki bir düğmeye bastı ve Rath'ın kısaca sanatçıların soyunma odasına –veya bu odaya *Venuskeller*'de ne deniyorsa artık– göz atmasına fırsat verecek şekilde kapı derhal açıldı. Kızlar sahneye çıkmak üzere üstlerini burada değiştiriyordu; çoğu zaman bu, çırılçıplak soyundukları anlamına geliyordu. Şimdi odaya giren sarışının üzerinde de beyaz bir bornoz ve parıldayan bir alın çemberinden başka hiçbir şey yoktu. Kapının arkasında bu anı beklediği belliydi. Ofise öyle başarılı bir gösteriyle girdi ki, üzerindeki hafif bornoz her zarif hareketinde dalgalanıyor, vücudunun devamlı başka bir kısmını sergiliyordu. Rath afalladı.

"Christine, sana kendisinden bahsettiğim komiser bu işte."

Marlow eliyle deri koltuğu işaret etti. Christine Berlinli kızlara özgü o afacan surat ifadesiyle öylesine kıymetini ölçer ve baştan çı-

karıcı bir şekilde süzdü ki onu, Rath bacak arasının karıncalanmaya başladığını hissetti. Bunun nedeni biraz da, Christine ona elini vermek için biraz öne eğildiğinde, mükemmel göğüslerini sanki bir tesadüfmüş gibi sergilemesiydi. Rath başka şeyler düşünmeye çalıştı; yaşadığı binanın kapıcısının karısı olan Frau Lennartz'ı içinde kirli su bulunan bir teneke kovanın önünde durmuş, peltek kollarıyla yer bezini sıkarken hayal etti.

"Memnun oldum," dedi, ayağa kalktı ve kadının elini ellerine aldı.

"Farkındayım," diye karşılık verdi Christine.

Rath kendini tekrar koltuğa bırakırken, aklını başına toplamaya çalıştı. Kız yazı masasının kenarına oturup, bacaklarını öyle bir üstü üste attı ki, üzerindeki bornoza rağmen tamamen ortaya çıktılar. Kimseye sormadan masanın üzerinde duran sigara tabakasına uzanıp, bir sigara yaktı.

"Uzun zamandır uğramıyordunuz Komiser Bey," dedi Marlow. Kızın misafiri üzerindeki etkisinin onu eğlendirdiği her halinden belliydi. "Christine yaklaşık altı aydır programımızın ana atraksiyonu."

Rath takdirle başını salladı ve viski kadehine sarıldı. Liang kadehi yeniden doldurmuştu. Bu Çinli'nin gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu.

"Hugo Lenz'i ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordu bir yudum içtikten sonra.

Programın ana atraksiyonu sigaradan bir nefes çekti ve dumanı keyifle odaya püskürttü. "Sizin onu hiçbir zaman tanımak istemeyeceğiniz kadar yakından tanıyorum, inanın öyle."

"Buna kesinlikle inanırım. Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Pazar akşamı. *Amor-Diele*'de. Ofisinde."

"Arka odayı mı kastediyorsunuz?"

"Ofisi."

"Orada ne yapıyordunuz?"

"Bir sürü şey yapıyordum. Bir süre daha kalırsanız, bunlardan bazılarını birazdan sahnede sergileyeceğim."

"Teferruata girmeye gerek yok." Rath öksürdü. Christine'nin onun,Katolikliğinin derecesini ortaya çıkarmaya çalışmaktan zevk

aldığı anlaşılıyordu. "Beni daha çok ilgilendiren, dikkatinizi çeken herhangi bir şey olup olmadığı ya da onun kaybolmasıyla alâkalı olabilecek bir şey konuşup konuşmadığınız."

"Her zaman çok şey anlatırdı. İşimiz bittikten sonra." Ona yine polis talimatıyla yasaklanması gereken bir bakış fırlattı. "Belki şu bilgi sizi ilgilendirebilir. Bayağı coşkuluydu, çünkü Kuzey Korsanları'nın belini kırmanın bir yolunu bulduğuna inanıyordu."

"Nasıl?"

"O kadarını anlatmak istemedi. Yani şefe anlatmadan önce." Marlow'a baktı.

"Bunun ne olduğu konusunda hiç değilse bir tahmininiz var mı?" diye sordu Rath kıza.

"Şefe anlattığım şey olabilir. Hugo'nun bir aynasızla tanıştığı ve ondan bazı beklentileri olduğu."

Marlow başını hoyratça iki yana salladı. "Bu tür şeyleri bana bırakmasını ben o aptala hep söylerdim!"

"Lenz o pazartesi bu polisle buluşmayı planlamış olabilir mi?" diye sordu Rath.

Christine omuz silkti. "O günkü planlarından hiç haberim yok."

Rath tekrar Marlow'a dönünce Christine'nin yüzüne alıngan bir ifade yerleşti. "Evine gittiniz mi?" diye sordu Rath.

"Elbette gittik. Fakat onu orada bulmuş olsak, zaten şu anda siz burada olmazdınız."

"*Sizin* onu bulamadığınızı biliyorum. Fakat birtakım izler, ipuçları..."

"Komiser Bey, biz polis değiliz." Marlow ona neredeyse itham eder gibi bakıyordu. Bir işaret yaptı ve kız yine soyunma odasında kayboldu. Marlow kapı kapanana kadar bekledi. "Bana polis olduğunuzu unutacağınıza ve o evde herhangi bir suça işaret edebilecek her şeyi görmezden geleceğinize söz verirseniz size anahtarı verebilirim."

Rath başıyla olur dedi. "Çok unutkanımdır." Esnemesini bastırdı.

"Yorgun görünüyorsunuz," dedi Marlow hemen.

Rath omuz silkti. "Şu sıralarda başımda çok iş var." O fark etmemişti ama Doktor M. Liang'a bir işaret vermiş olmalıydı, çünkü

Çinli birdenbire oturduğu koltuğun yanında bitiverip, içinde beyaz bir toz bulunan gümüş bir kutuyu açıp, ona tutmuştu.

"Size bir ikramda bulunabilir miyim?" diye sordu Marlow. "Kesinlikle ayıltır."

Rath başını iki yana salladı.

"Neyiniz var? Sizi hiç bu kadar çekingen görmemiştim."

"İki yemek arası asla." Bu sözlerin kulağa kaba gelmesini, hatta laf olsun diye söylenmiş, hiç umursamadığını gösteren sözler olmasını istemişti ama kokainin görüntüsünün bile iştahını nasıl kabarttığını hissetti. Daha çok Charly'nin hatırı için uzun zamandan beri kullanmamıştı ama kendisine keyif verdiğini biliyordu. Ayağa kalktı. "Biraz uykuya ihtiyacım var, ondan sonra düzelir."

"Umarım haklısınızdır," dedi Marlow onu süzerken. Bir çekmece açtı, içinden bir anahtar çıkardı ve Rath'a uzattı. "Berolina'dan birkaç kişi evi göz hapsinde tutuyor. Onlara kimliğinizi gösterin. Ben sizin ziyarete geleceğinizi haber veririm."

Rath anahtarı alıp, başını salladı. Bir kere daha esnemesini bastırdı.

Hugo Lenz'in evi *Venuskeller*'den daha iyi korunuyordu. Üstelik daha da az göze çarpıyordu. Rath daha Buick'in kapısını kilitleyip, karşı kaldırıma yürürken izlendiği hissine kapıldı ama ortada kimse yoktu. Ancak binaya yaklaştığında bir ağacın gölgesinde bekleyen bir adam konuştu.

"Burada ne işiniz var?"

Rath kendisine söyleneni yaparak, kimliğini çıkardı. Kimliğini kontrol eden adam ona tanıdık geliyordu. Zamanında Doğu Garı'nda bulunanlardan biriydi, Sorokin altınlarının bekçilerinden biri. Adam kimliğini geri verdi ve Rath binanın giriş kapısına yürüdü.

Hugo Lenz Karlshorst'un Prinzen semtinde, çok sevdiği hipodromun hemen yakınlarında hoş bir eve yerleşmişti. Sadece çete şefi olmak buna yetmezdi. Marlow'la işbirliği yapmak bu eski hırsıza yaramıştı belli ki. En azından şimdiye kadar.

Rath, komiser içeri girer girmez hepsi birden ona dönen üç ada-

mı mutfakta iskambil oynarken yakaladı. Biri silah bile çekmişti. Rath yine kimliğini gösterdi, adamlar sakinleşti.

"Rahatsız olmayın," dedi silahlı olanı. "Her yere istediğiniz gibi bakabilirsiniz."

Rath başını salladı. Kalbi güm güm atıyordu. Neyse ki, Marlow adamlarını önceden uyarmıştı.

"Ne oynamıştın?" diye sordu biri. Geç saatte uğrayan misafirle artık ilgilenen kalmamıştı.

"Grand hand," dedi silahlı olan ve tabancasını masaya bıraktı. "Ama içinizden elime bakan olduysa hali haraptır, sizi gidi pislik herifler sizi!"

Rath mutfağı terk etti. Hugo Lenz orada olmadığına göre, Marlow neden bu evi bu kadar iyi koruyordu? Burada korunması gereken başka bir şey mi vardı yoksa sadece Kuzey Korsanları'nın şeflerinin evini ateşe vererek Berolina'yı tamamen aşağılamasını mı önlemek istiyorlardı?

Salon oldukça zevksiz döşenmişti ve zenginleşen hırsız sahibinin küçük burjuva zevklerini yansıtıyordu. Her yer halı, pelüş ve şaşaalı eşya doluydu. Hugo Lenz'in zevki hemen hemen 1890'larda kalmıştı. Bir tek piyanonun üzerine konmuş imparator portresi eksikti. Asla eksik olmaması gereken Beethoven büstü ise olması gereken yerdeydi. Rath Hugo Lenz'in piyano çaldığından şüphe ediyordu ama işte Kızıl Hugo gibilerinin kafasında kurduğu nezih evde bu pırıl pırıl parlayan siyah müzik entsrümanı da bulunmak zorundaydı. Kitap raflarını dolduran kitaplar da eğitimli küçük burjuvaların anlayışını yansıtıyor, raflarda renklerine göre sıralanmış duruyorlardı; hiçbiri okunmamışa benziyordu. Rath etrafına bakındı. Dolaplarda ne dikkatini çeken ne de değerli bir şeye rastladı. Ne aradığını o da bilmiyordu ama bunun her zaman önemi yoktu. Çoğu zaman insan belirli bir şey aramadığı zamanlarda bir şey bulurdu. Odada Hugo Lenz'in gerçekten burada yaşadığına işaret eecek hiçbir şey yoktu. Herhalde gerçek oturma odası hakikaten *Amor-Diele*'ydi. Fakat yatak odasında iş tamamen değişiyordu. Gayet büyük bir odaydı. Yatak yapılmamış, kullanılmış bir pantolon çaprazlamasına iskemleye, eskimiş çorap ve donlar ise yere atılmıştı. Bu dağınıklık Hugo Lenz'in kaybolmayı bek-

lemediğini gösteriyordu. Elbise dolabına göz attığında bu intibası daha da kuvvetlendi. Boş duran hiçbir askı olmadığı gibi, her şey de yerli yerindeydi sanki. Şayet Lenz herhangi bir sebeple kaçmaya karar verdiyse bile, en azından bavul toplamaya vakti olmamıştı. Kızıl Hugo'nun polise veya Korsanlara sığınıp, Johann Marlow'a ölümcül bir darbe vurmayı planlaması ihtimalini ki, bu da Rath'ın aklına gelen ihtimaller arasındaydı, gitgide daha gerçekdışı buluyordu. Oysa böyle bir senaryo onu asla üzmezdi.

Hugo Lenz'in bir nevi çalışma odası bile vardı. En azından bu odaya hakim olan mobilya ağır bir yazı masasıydı. Rath çekmecelerini karıştırdı ama ne bir takvim ne de bir not defteri ya da herhangi bir evraka rastladı. Bu yazı masasındaki bir düzine zarfta sadece kokain vardı. Rath, Marlow'a söz verdiği gibi yaptı, polis olduğunu unuttu.

O çekmecenin bir altındaki çekmecede de yasak şeyler vardı. Yasak fotoğraflar. Pornografik fotoğraflar. Göründüğü kadarıyla para kazanmak için değildi bunlar, kendi kullanımı içindi. Bunlar Rath'ın Ahlâk'tan tanıdığı kurgulu fotoğraflardan değil, gayet başarılı çekilmiş normal fotoğraflardı. Becerikli bir fotoğrafçı *Venuskeller*'in programının fotoğraflarını çekmişe benziyordu; hiçbiri ergenlik çağında gençlere gösterilebilecek cinsten değildi. Fotoğraf yığınının en üstünde Rath Christine'yi, az önce gördüğü sarışını tanıdı. Fakat bu resimde kadının üzerinde bornoz bile yoktu ve adeleli bir jimnastikçiyle gösteri yapıyordu. Biraz önce bornozluyken Rath'ın başını döndürmüştü ama tuhaftır, şimdi kadın onu etkilemedi. Rath fotoğrafları ve *Venuskeller*'in geçmiş yıllardaki programlarını elden geçirdi ve o arada yaklaşık iki yıl önce kendisinin de keyfine vardığı programı buldu. Resimler hakiki bir soluk benizliyi toteme bağlamış sahte bir Kızılderiliye aitti ve bu Karl May'dan bilinenlerden tamamen farklıydı. İradesi dışında bir hareketle Rath resimleri inceledi ve seyirciler arasında kendisini bulmaya çalıştı ama sadece tanımadığı suratlarla karşılaştı. Bütün talihsizliklerin başladığı o akşamı hatırladı. Fakat sonra totemin yanında duran kadının yüzünü görünce durakladı. Bu aslında çoktan unuttuğu ama şimdi ona tanıdık, hatta çok tanıdık gelen bir suratttı. Hummalı hareketlerle daha iyi bir fotoğraf aradı ama fotoğraf-

çı vücutların her türlü uzvunu çekmiş, sadece suratlara önem vermemişti. Yine de Rath, neredeyse portre kalitesinde bir resim buldu. İkincil önemdeki cinsel organlar görmezden gelinirse bu resim vesikalık fotoğraf olarak da kullanılabilirdi. Rath, Marlow'un kendisine ikram ettiği kokaine de ihtiyaç kalmadan aniden ayılıverdi. Bu kadını en son nerde gördüğünü hatırlaması için bir an geçmesi gerekti ama sonra jeton düştü. Henüz çok olmamıştı.

52

Elli Polis Karakolu Zingster Strasse'de, Ring İstasyonu ve Gesundbrunnen metro istasyonuna bir taş atımlık mesafedeydi. Başpolis Rometsch telefonda abartmamıştı. Adamın karakolu ana baba günüydü. Alex'ten gelen misafirlerini kapıda karşıladı ve bekleşen insanların arasından geçirerek kendi ofisine götürdü.

"Sayın Kriminal Sekreter, ofisim emrinize amadedir."

Çakı gibi dimdik duran başpolis memurunun sesi de vatanı kurtarmak için ölüme gitmeye hazır bir onbaşı gibi çıkıyordu. Gräf yüzünü birazcık çarpıtarak da olsa durumu idare etmeyi becerdi.

"Güzel," dedi. "Kaç şahit var?"

"Yaklaşık bir düzine."

"Hepsi hâlâ burada mı?"

"Evet Sayın Kriminal Sekreterim. Sayın Kriminal Sekreter ifadelerini almadan hiçbirinin gitmesine izin vermedim."

Gräf başını bükerek teşekkür etti. "Telefonla arayanlar ne olacak?"

"Onları da buraya çağırdım. Hepsinin gelmiş olması lazım."

Bunları duyduktan sonra Gräf artık koridordaki kargaşaya şaşmıyordu.

"Lütfen, önce en önemli şahitleri içeri gönderin."

Rometsch selam çakıp, gitti. Gräf iç geçirdi.

Böhm, Alex'te zavallı Leo Fleming'i tekrar sorguya çekmek istediğinden kriminal sekreteri bir sürü şahidin başvurduğu Elli Karakol'a göndermişti. "Siz zaten şu SA üyesini görmek istiyordunuz," demişti Böhm. "Gitmişken bu işi de halledersiniz."

Gräf o kadar derli toplu bir yazı masası bulup yerleşti ki, bunun bizzat Başpolis Rometsch'e ait olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Christel Temme, elinde bloknotu, nereye oturacağına karar veremeden ayakta bekliyordu. Kriminal sekreter odadaki ikinci, fakat darmadağınık yazı masasını işaret etti. Stenograf oturdu, bir dosyayı ileriye, ısırılmış bir elmayla bir sandviç kâğıdını kenara itti ve bloknotunu açılan boşluğa iğrenerek koydu.

Bir dakika sonra Rometsch ilk şahidi içeri gönderdi. Sivri burunlu, şapkası elinde ve ilk ifadesi alınan kişi olmaktan gurur duyduğu belli olan bir adamdı. Daha Gräf Rometsch'in yazı masasının önündeki sandalyeyi henüz işaret etmişti ki, oturmadan ve kriminal sekreterin sorusunu beklemeden konuşmaya başladı zaten.

"Komünistlerle bir kavga filan olmadı, o kadarını hemen söyleyebilirim. Tamamen yanlış iz üzerindesiniz."

Kaba kaba bacaklarını iki yana açmış oturan şahidin terbiyesiz tavrı Gräf'in gıcığına gidiyordu. "Ya, demek öyle," dedi. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Katili gördünüz mü yoksa?"

"Hayır."

"Yoksa siz misiniz katil?"

Adam korktu.

"Tanrı korusun! Tabii ki değilim!"

"O zaman öyle acele birtakım sonuçlar çıkarmadan gördüklerinizi birer birer anlatın bakalım."

"Nazilerin o gece kızıllarla değil, bir Yahudiyle dalaştığını gördüm."

"Yahudi mi?" diye sordu Gräf. "Emin misiniz?"

"Bir insan başka neden siyah elbiseler giyip, sakal bırakır, şakak lülelerini kıvırır? Faşing de değil ki..."

"Sırayla lütfen. Tam olarak ne gördünüz?"

"Metro istasyonundaydım, orada..."

"Hangi metro istasyonunda?"

"Buradakinde tabii. Gesundbrunnen. Başka nerede olacak? Orada metromu bekliyordum."

Christel Temme'nin kurşunkaleminin çıkardığı hışırtı Gräf'in, Kale'de kendi yazı masasında oturduğu hissine kapılmasına neden oldu. "İyi," dedi. "Devam edin."

"İşte, o Yahudi de orada bekliyordu. Sonra Naziler geldi. Gazetedeki adam, yani kurban da aralarındaydı. Fotoğrafından hemen tanıdım."

"Peronda ne oldu?" Gräf zor da olsa sabır gösteriyordu. Fakat bu adamın hakikaten bir şeylere şahit olduğu da aşikârdı. Belki de ciddiye alınacak ilk şahitti.

"Pek bir şey olmadı. Bir süre sonra Yahudi merdivenleri çıktı, SA da peşinden gitti."

"Hepsi o kadar mı?"

"Adamla biraz dalga geçtiler ama ciddi bir şey değildi."

"Ciddi değildi demek..."

"Neden kaçtığını ben de bilmiyorum. Tren tam o sırada istasyona giriyordu."

"Siz ne yaptınız?"

"Trene bindim."

"Başka hiçbir şey görmediniz mi?"

Adam başını iki yana salladı. "Trene bindiğimde hepsi birden merdivenleri çıkıyordu."

"Kaç kişilerdi?"

Adam omuzlarını kaldırdı. "Ya dört, ya beş."

Gräf, Müfreze Komutanı Günter Sieger'in Siyasi Polis'in dosyalarında bulduğu fotoğrafını çıkardı ve masanın üzerinden adama doğru itti. "Bu adam da var mıydı aralarında?" diye sordu.

Şahit kısaca göz atmakla yetindi. Sonra Gräf'e baktı ve başıyla onayladı.

53

Rath uykuyla boğuşuyor ve not defterine anlamsız şekiller çiziyordu. Beş fincan kahve içmişti. Hiçbirinin ciddi bir etkisi olmamıştı. Son gece uzadığı halde, yatağına yattığında gözüne uyku girmemişti. Aslında Luisenufer'de acilen ihtiyacı olduğu halde hâlâ Moabit'te duran konyağı özlemişti. O gün mutlaka yeni bir şişe almalıydı, şu günlerde onsuz olmazdı. Ya konyak içerdi ya da uykusuz geçen gecelerin ardından en fazla üç gün sonra tümüyle iflas ederdi.

Tam da o sırıtkan herif! Rath o geri zekâlıya, Charly ne kadar itiraz ederse etsin, tabii ki onun peşinde olan ve devamlı sırıtan o herife daha ilk gördüğünde beddua etmişti. Bir süre bu herifin işinin bittiğine hakikaten inanmıştı da. Fakat belli ki sadece şansın kendisine tekrar gülmesini beklemişti sakin sakin. Gülmüştü de. Dul yatıştıran adam rolünde. Lanet olsun, keşke herifin burnuna yumruğu da indirseydi!

Asansörün kapısı açıldı ve belboy antika yazı masasına bir fincan kahve bırakıp, boşalan fincanı kaldırdı. Rath artık bu masayı ve üzerindekileri de, asansörü de, o oda kapısını da görmekten iyice bunalmıştı. Bütün otel midesini bulandırıyordu. Fakat hiç değilse servis iyiydi.

Goldstein'ın kış uykusuna yatmış ayı misali süitine kapanması önceleri onu memnun etmişti. İlk günü bir kovalamacayla başlayan bu ufak müsabakada bunu bir zafer kabul etmişti. Fakat artık neredeyse bir dahaki kovalamacayı iple çekiyordu. Ancak bu defa da Goldstein'ın buna artık niyeti yoktu. O zaman bu Amerikalı neden ülkesine geri dönmüyordu? Burada başka ne işi olabilirdi? Yoksa sadece peşindeki av köpeklerini kandırıp, birden sürpriz bir saldırı mı başlatacaktı? Yoksa adam işlerini rahat rahat otel odasından görüyordu da, kendileri bütün bu süre boyunca boşuna mı nöbet tutuyordu?

Eh, dışarda oraya buraya kurşun sıkmadığı ve anti-semit manşetlere yol açmadığı sürece biz görevimizi yapmış sayılırız, diye düşündü Rath.

Doğruldu. Koridora birisi çıkmıştı. Goldstein değil, onu içtiği beş kahveden çok daha hızlı ayıltan bir başkası. Üç yüz bir numaralı odadan değil, koridordan geliyor ve önü sıra bir çamaşır arabası itekliyordu. Karşı koridorda tekrar kaybolmadan önce Rath kadını yakaladı.

Kadın ona hayretle baktı. Rath'a sanki karşısındakinin kim olduğunu biliyormuş da, hayreti adeta bir numaraymış gibi gelecek kadar fazla hayretle baktı.

"Sizi bir yerden tanıyor olabilir miyim?" diye sordu Rath.

Kadın ona sorgular gibi baktı.

"Ben sadece Venus diyeyim. Bir de Keller."

Kadın hiç açık vermedi.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"*Venuskeller*. Hiç duymadınız mı yoksa? Bir gece kulübü. Yasadışı bir gece kulübü."

"Yasadışı gece kulüplerinde dolaşacak birine benziyor muyum?"

"Bilemem. Fakat sizi *Venuskeller*'de bir kere sahnede gördüğüme iddiaya girebilirim."

Kadın onu kuşkulu gözlerle süzdü.

"Öyle olsa ne olur? Bana şantaj mı yapacaksınız?"

"Sizinle tam da burada karşılaşmış olmamızı garip buluyorum, o kadar."

Kadın onu süzmeye devam etti.

"Sizin bu tür lokallere giden biri olduğunuzu hiç tahmin etmezdim."

"Meslek icabı. Bir zamanlar Ahlâk'ta çalışıyordum."

Kadın bir kaşını havaya kaldırdı. "Demek hakikaten polissiniz!"

"Dedikodusu yayıldı anlaşılan."

"Çalışanlardan herhangi birinin Teubner'in yaymaya çalıştığı yazar masalına inandığını mı sanıyorsunuz?" Gözlerinde hafif bir küçümsemeyle baktı. "Yazarın dört farklı suratı olması biraz garip kaçmıyor mu, ne dersiniz?"

"Otel detektifiniz bu hikâyede ısrar etti. Misafirlerin huzurunun kaçmaması için. Sizin de ağzınızı sıkı tutacağınızdan emin olabilirim, değil mi?"

Kadın zafer kazanmış gibi ona baktıktan sonra arabasını iteklemeye devam etti. Asansörlerin önünden geçip, bir sonraki koridora gitmek istiyordu. Rath önünü kesti.

"Ne oluyor? Bırakın da işimi yapayım!"

"Sadece üç sıfır bir numaralı süitteki misafir hakkında birkaç sorum var."

"Amerikalı mı?"

"Aynen. Son günlerde dikkatinizi çeken herhangi bir şey oldu mu?"

"Ne olacak? Nadiren dışarı çıkıyor olması, belki. Çok işi var gibi. Yeni havlu getirdiğimde ya da yatağını yaptığımda hep odasında oluyor."

"İşinin çok olduğunu nereden çıkarıyorsunuz?"

"E, gönüllü olarak bütün gün odasında oturan ve devamlı telefonda konuşan biri..."

"Bu telefon konuşmalarında kulağınıza çalınan bir şey oldu mu?"

"İngilizce bilmiyorum."

Rath kadına kartvizitini verdi. "Dikkatinizi çeken bir şey olursa, lütfen bana haber verin. İsminiz neydi?"

"Marion." Omzunu silkip, kartviziti aldı ve cebine attı. "Kusuruma bakmayın," dedi. "Şimdi hakikaten yoluma devam etmem lazım."

Asansör tınladı ve kapısı açıldı. Rath olmayan şapkasının kenarına dokunup, tekrar yazı masasına oturdu. Marion da çamaşır arabasını iteklemeye devam etti.

54

SA'da müfreze komutanı rütbesi taşıyan Günter Sieger gerçek hayatta Bernauer Strasse'de bakımsız bir evin kapıcısıydı. Gräf onu öğle yemeğinde yakaladı. Lahana ve Kasseler kokusu kendi midesinin de boş olduğunu hatırlattı ona. O sabah sütsüz kahvenin yanında yediği yarım sandviç ekmeği haricinde daha hiçbir şey yememişti.

Elli Karakol'daki ifadelerin tamamlanması uzamıştı. Fakat hiç değilse dört başka tanık da, Müfreze Komutanı Sieger'in idaresindeki ve üniforma yasağına rağmen tam teşekkül üniformalı Kubicki'nin SA ekibinin Gesundbrunnen metro istasyonunda yaşlı bir Yahudiye sataştığını, sonra da adamı takip ettiğini doğrulamıştı. Şahitlerden biri bu sataşmaların, Yahudi istasyondan kaçana kadar yukarıdaki platformda da sürdüğünü anlatmıştı. "Orada biri araya girdi," demişti. "Şansı vardı, Naziler Yahudinin peşinden gitmek zorunda kaldılar... eee... yoksa herhalde ona da haddini bildirirlerdi."

Gräf, Temme'yi, Alex'e geri göndermişti. Burada stenografın ona bir faydası yoktu. Charly'yle birlikte çalıştıkları günleri düşündü, o dönem bambaşkaydı. Charlotte Ritter stenograftan öteydi; kafa-

sı bir kriminal polis memuru gibi çalışıyordu. Buna karşılık Temme aklını hiç kullanmıyor, sadece her şeyi yazıyordu. Bu sayede de o anda bir başkasının yemeğine aç aç bakan Kriminal Sekreter Gräf'in aksine, tam zamanında kantinde öğle yemeğine oturmuştu.

"Yemeğe devam edersem ayıp olmaz, değil mi?" dedi Sieger. Masada kadın yoktu. Acaba müfreze komutanı da ibne miydi? Yoksa sadece evde mi kalmıştı? Acele sonuçlara varma, dedi Gräf kendi kendine, sen de yalnız yiyorsun yemeklerini. Bir şey yersen tabii.

Başını salladı ve masaya oturdu. "Lezzetliye benziyor," dedi ama Sieger'in aklına ona da biraz ikram etmek gelmedi.

"İkinci katta oturan Frau Ruland yapıyor yemeklerimi," dedi Kasseler'inden büyük bir parça keserken. "Buna karşılık, ben de onun evinde tamir edilmesi gereken bir şey olduğunda yardım ediyorum."

Gräf bir daha başını salladıktan sonra karnı guruldayarak Sieger'in yemeğini bitirmesini bekledi.

"Evet, sizin için ne yapabilirim Komiser Bey?" diye sordu müfreze komutanı kapıcı nihayet. Bir yandan da peçetesiyle ağzını siliyordu. Bembeyazdı peçete. Herhalde Frau Ruland yıkamıştı.

"Kriminal sekreter," diye düzeltti Gräf ve boğazını temizledi. "Söylediğim gibi Gerhard Kubicki'yle ilgili konuşmak istiyorum."

"Gazetede okudum. Zavallı Gerd."

"Siz SA'da onun doğrudan üstü müsünüz?"

Sieger başıyla onayladı.

"En son ne zaman gördünüz?"

"Ne demek istiyorsunuz? Benden mi kuşkulanıyorsunuz?"

"30 Haziran akşamı sizi Kubicki'ye birlikte görenler var. Üniformalıymışsınız."

"Kim diyor?"

"Kubicki'nin cesedi bile üniforma içinde bulundu."

"Bir insan öldürülmüş ama Prusya polisinin aklına, kurbanı yasaklanmış bir üniforma giymekle suçlamaktan daha iyi bir fikir gelmiyor, öyle mi"

"Ben kimseyi suçlamıyorum. Sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Şimdiye kadar şahit olarak ortaya çıkmamanızın sebebi üniforma yasağı mı?"

"Polisin nasıl davranacağını kim bilebilir? Isidor Weiss kan koklamış köpeklerini ortalığa saldığında milliyetçi bir insanın kötü adam damgası yemesi an meselesidir."

"Kelimelerinizi seçerken daha dikkatli olmanızda fayda var. Memura hakaret olabilir yoksa."

Sieger cevap vermedi.

"Üniforma yasağı beni ilgilendirmiyor," dedi Gräf. "Ben sizden salı akşamı geç saatlerde neler olduğunu duymak istiyorum. Sizin ve ülküdaşlarınızın metro istasyonundan çıkan yaşlı bir adamın peşine düştüğünü zaten biliyorum. Tabii önce istasyonda sataştıktan sonra."

"Yapmayın Komiser Bey!"

"Kriminal sekreter."

"Sayın Kriminal Sekreter, o ciddi bir şey değildi ki! Adamla biraz dalga geçtik!" Müfreze Komutanı Sieger kız kardeşinin oyuncak bebeğini neden sakladığının hesabını vermeye zorlanan ufak bir oğlan gibi masum masum bakıyordu. "Samimiyetle söyleyin, o kılıkta dolaşan biri buna şaşabilir mi? Çok komik görünüyorlar!"

"Adamı neden takip ettiniz? Oradan ayrılınca rahat bırakabilirdiniz. İstasyondan kaçırmanız yetmedi mi?"

"Kaçırmak da ne demek? Bizimkiler yukarı çıktı, ben de peşlerinden çıktım. Arada bir yaramazlıkları tutuyor işte."

"Salı akşamı ne kadar yaramazlardı?"

"O orada olmasa hiçbir şey olmayacaktı ki."

"Kim?"

"Gerd'in katili tabii. Onu hâlâ yakalayamamış olmanız ne acı! İstasyonda yukarı çıktığımızda bize amma sataştı herif. Kavga etmek istemediğimiz için yolumuza gittik ama o rahat vermedi."

"Siz kavga istemiyor muydunuz? O yüzden mi yasaklanmış üniformalarınızla bir işçi semtinde dolaşmaya çıktınız?"

"Meselenin üniforma yasağı olmadığını sanıyordum."

Gräf iç geçirdi. "Lütfen, sonra ne olduğunu anlatın."

"E, bize hakaret etti işte. Kahverengi... boklar dedi. Daha beter laflar da etti. Hepsini tekrarlamak istemiyorum. Parka girdik. Orada ondan kurtulduğumuzu sanmıştık."

"Fakat o peşinizden geldi."

"Tabancası olduğunu nereden bilecektik?"

"Olmasa onu parkta yakalayıp, dövecektiniz demek. Bir kişiye karşı dört kişi. Bu muydu planınız?"

Sieger bir SA'nın bakabileceği kadar bozulmuş bir ifadeyle ona baktı. "Bana bu tür ithamlarda bulunmaktan... ve SA'nın onurunu ayaklar altına almaktan menederim sizi!"

"Sizi takip eden o esrarengiz adam da ettiği hakaretlerle SA'nın onurunu zedeledi, değil mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Hakarete uğrayan SA'ların öyle hemen kuyruğu kıstırıp kıstırmayacağını merak ediyorum."

"E, adamın sanki aklı başında değil gibiydi. Sarhoş olabilirdi, uyuşturucu çekmiş olabilirdi, ne bileyim ben? Böylelerine bulaşmamak en iyisi."

"Ama sizi takip ettiği için öyle olmadı, öyle mi?"

Sieger başıyla doğruladı. "Bir parkta bize yetişti ve sataşmaya devam etti. Hakikaten deli olduğunu düşündük. Tabancasını çekene kadar."

"Kimdi bu adam? Komünist mi?"

"Komünist olamayacak kadar şık giyimliydi."

"Salon komünisti."

"Yabancıydı bence. Çok iyi Almanca konuşuyordu ama arada birçok komik kelimeler kullanıyordu."

"Rus muydu?"

"Öyle kıyafet giymiş bir Bolşevik mi? Yok! Daha çok Amerikalı olabilir."

Gräf, Grabowski'nin menşeini bulmaya çalıştığı Amerikan sigara izmaritlerini düşündü. Ne kadar tuhaf olursa olsun, Sieger'in anlattıklarında bir doğruluk payı var gibiydi. Fakat sataşmaya maruz kalan bir SA takımının uslu uslu çekip gittiğine isteyen inanabilirdi ama Reinhold Gräf inanmıyordu. Yine de bu hikâyenin gerçek bir tarafı da vardı sanki.

"Bir Amerikalı mı? Dördünüzü birden tek başına patakladı, öyle mi?"

"Bu kelime tam uymadı." Sieger bozulmuştu. "Ülküdaşımız Schlüter'in burnunu kırdı, ülküdaşımız Mohnert'i de vurup, yere

yıktı. Ülküdaşımız Kubicki'yi ise..." Müfreze komutanı anlatmayı bıraktı. Üzüntüsü ağır basıyordu sanki.

"Beni daha çok adamın ona ne yaptığı alâkadar ediyor."

"Ne yaptığını gördünüz ya."

"Bir de siz anlatın!"

"Domuz, ona ateş etti işte."

"Biraz daha teferruatlı anlatabilir misiniz lütfen?"

"Ayağına ateş etti. Sonra da, hemen tabanları yağlamazsak hepimizin işini bitireceğini söyledi."

"Siz de bunun üzerine tabanları yağladınız."

Sieger başını salladı.

"Ayağından yaralanan ülküdaşınızı da... oracıkta bıraktınız."

"Gerd de kaçtı. Arkadaşımızın peşine düşüp, bıçaklayacağını tahmin edemezdik ki."

Gräf sanki hakikati orada bulabilecekmiş gibi Sieger'in gözlerinin içine baktı.

"Adamı tarif edebilir misiniz?" diye sordu. "Demek istediğim: Bir polis ressamının portresini çizebileceği kadar tarif edebilir misiniz?"

Sieger başıyla onayladı. Gräf ona kartvizitini verdi.

"Yarın sabah Alex'e, A Dairesi'ne gelin. Saat onda. O zamana kadar bir ressam ayarlamış olurum."

55

Rath, Czerwinski'nin ona verdiği bir Tom Shark polisiye romanı okuyordu. Gerçi bu romanlar deli saçmasıydı ama yine de can sıkıntısından iyiydi. *Oteldeki Ruh.* Bu başlık kendi yaptığı işe de uygundu. Abraham Goldstein son günlerde onlara o kadar ender görünmüştü ki, Rath bazen hakikaten bir ruhu gözetlediklerine inanıyordu. Esnedi. Yaklaşık bir saat sonra Czerwinski gelecek ve gece vardiyasını üstlenecekti.

Üç yüz bir numaralı süitte bütün gün hiç hareket olmamıştı. Bugün adam odasına kahvaltı bile getirtmemişti. Rath not defterinde eski sayfalara baktı. En son dün gece yediye doğru Czerwinski gör-

müştü onu. Goldstein ona samimi bir selam vermiş, lobiye inmiş, barda bir viski, bir de sigara içmiş, sonra yine yukarı çıkmıştı. Kriminal sekreterin titizlikle aldığı notlara göre topu topu yarım saat süren bir gezintiydi bu.

Marion bugün herhalde izinliydi. Rath'ın daha önce hiç görmediği ve güzel meslektaşından çok daha yaşlı ve pek de alımlı olmayan, daha doğrusunu söylemek gerekirse muazzam çirkin olan başka bir temizlikçi kadın gelmişti koridordan. Rath sırıttı. Oh olsun Amerikalıya! Goldstein'ın hakikaten onunla işi pişirdiğini sanmasa bile, Marion'u neredeyse ondan biraz kıskanmıştı doğrusu. Sadece o görüntü bile... Rath Marion'u yatağı yaparken kafasında canlandırdı. Bu bile insanın kolaylıkla odasına kapanmasına yeterdi.

Buna karşılık, şu anda üç yüz bir numaralı süitin kapısını çalan temizlikçi... Belki de Goldstein'ı ölümüne korkuturdu. Belki Berlin polisinin kaç gündür beceremediğini becerir, Abraham Goldstein'ın iğrenip, şehri terk etmesini sağlardı.

Rath bir yandan Czerwinski'nin verdiği ucuz romanı okuyor, diğer yandan da göz ucuyla kadını izliyordu. Kadının suratında her şey sarkıyordu. Çirkin ve keyifsizdi. Rath bütün kalbiyle Goldstein'ın o anı yaşamasını diliyordu. Fakat Amerikalı kapıyı açmadı.

Temizlikçi kadın kapıyı bir daha vurduğunda artık Rath duruma şaşmaya başlamıştı. Amerikalı uyuyor olabilir miydi? Yoksa başına gelecekleri mi anlamıştı? Kadın şıngırdattığı bir anahtarlıkla kapıyı açtı ve içeri girdi. Rath romanı bir kenara bıraktı ve büyülenmiş gibi kapıya bakmaya başladı. Tom Shark'a ilgisini artık tamamen kaybetmişti.

Bunun ardından olanlar *Excelsior*'da hakim hiyerarşinin ilginç bir gösterisiydi. Asansörle ilk gelen daha yaşlıca bir belboydu ve dosdoğru 301 numaralı odaya gitti, kapıyı vurdu, açılınca da süite dalıp, gözden kayboldu. Aradan bir dakika bile geçmemişti ki, bu sefer resepsiyonist Teuber acele adımlarla koridora girdi ve Rath'a hiç aldırmadan aynı yolu takip etti.

Sonra birdenbire kıyamet koptu, sanki bir arı kovanıymış gibi, birileri o kata gelip gitmeye başladı. Bütün o resmi ve önemli insanlar arasında Rath otel detektifi Grunert'i seçti ve ona sordu:

"Neler oluyor?"

"Böyle bir şeyin olabileceği hiç aklıma gelmezdi," dedi Grunert. "Polis bile onu gözlerken."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Grunert ona baktı. "Benimle gelin de, kendiniz görün."

Rath 301 numaralı odanın kapısından girerken en kötü ihtimale bile hazırdı. Yatakta Goldstein'ın cesedi mi vardı? Sıkıntıdan mı ölmüştü, yoksa intihar mı etmişti? Yoksa ona düşman olan bir başka gangster onu öldürmeyi başarmış mıydı? Bina cephelerine tırmanan biri olmasın ya da Anhalt Garı'nın çatısında pusuya yatan bir keskin nişancı?

Fakat ne yatakta ne de küvette herhangi bir ceset vardı. Lüks süitte bir sürü insan olduğu halde oda tuhaf şekilde ölüydü. Sterildi. Yatak yapılmadığı, çöp kutuları boşaltılmadığı halde. Rath Grunert'in arkasından yatak odasına girdi. Otel detektifi elbise dolabına gitti ve bütün kapılarını açtı. Askıda boş askılar tıkırdıyordu, çekmeceler bomboştu.

"Gitmiş," dedi Grunert. "Misafirimiz sıvışmış."

Rath'ın söyleneni anlaması birkaç saniye sürdü. Sonra başına belâ açıldığını kavradı. Büyük bir belâ.

Kayıp bir Goldstein, ölü bir Goldstein'dan da beterdi.

Charly'nin kendini nasıl hissettiğini nihayet anlamış olmalısın, diye düşündü ve önüne çıkan ilk iskemleye kendisini bıraktı.

Ceza

5 Temmuz, Pazar -
18 Temmuz 1931, Cumartesi

PAULIE: *You didn't go to hell! You went to Purgatory, my friend.*
CRISTOPHER: *I forgot all about Purgatory.*
PAULIE: *A little detour on the way to Paradise.*
CRISTOPHER: *How long you think we gotte stay there?*
PAULIE: *Now that's different for everybody. You add up all your mortal sins and multiply that number by fifty. Then you add up all your venial sins and multiply that by twenty-five. You add, em together, and that's your sentence. I figure I'm gonna have to do about six thousand years before I get accepted to Heaven.And six thousand years is nothin' in Eternity terms. I can do that standin' on my head. It's like a coupla days here.*

– THE SOPRANOS, SEASON 2, EPISODE 9,
FROM WHERE TO ETERNITY

56

Yara hızla iyileşiyordu, yakında sargıyı çıkarabilecekti. Elinin üst tarafında bayağı büyük bir yara izi vardı, bunu artık bir hatıra olarak taşıyacaktı, yapacak bir şey yoktu. Zaten kendine bir baksana kızım, dünya güzeli değilsin ya! Alex aynadaki görüntüsüne çar-

pık çarpık gülümsedi, eski kanlı sargıyı çöpe attı ve taze bir sargı yapmaya başladı. Helmut'un ona verdiği sargı bezi en fazla bir veya iki defa yeterdi. İşi bittiğinde pencereye gidip dışarı baktı. Burada oturup merdivenlerde her ayak sesi duyduğunda nefesini tutacağına, aşağıdaki çocuklar gibi su birikintileri arasında sıçrayıp durmayı tercih ederdi.

Evde yalnızdı. Martha ve Helmut dışardaydı. Yengesi kocasıyla kırlara gitmekte ısrarcı olmuştu. Helmut evde kalıp, iskambil oynamayı teklif etmişti ama Martha'nın kendisine nasıl baktığını görür görmez vazgeçmişti. Alex yengesini anlıyordu. Köpenick'e gitmekte ısrar etmesinin tek nedeni sıcak ve basık hava değildi; kırlarda gezinmenin Alex'siz bir gün anlamına geleceğini de biliyordu.

Dün akşam üçü bu daracık dairede sıkış tepiş oturup, tıpkı eskiden, Alex'le Helmut daha ailelerinin yanında yaşarken annelerini bir parti skat oynamaya ikna ettikleri zamanlarda olduğu gibi, iskambil oynamışlardı. O günler bir daha geri gelmeyecekti. Skat Helmut'un fikriydi; bütün akşamı böyle geçirmişlerdi. Helmut'un Martha'sıyla beraber sinemaya ya da dansa veya bu tür başka bir eğlenceye gitmesini Alex tercih ederdi aslında ama ağabeyini skat oynama düşüncesinden vazgeçirememişlerdi. Martha da kocasına duyduğu saygıdan ötürü uslu uslu gidip, kilerden bira getirmişti ama gözleri yalan söylemeyi beceremiyordu.

Bu kadarı yeterdi artık. Alex ağabeyinin misafirperverliğinden yeterince yararlanmış, birkaç gün için de olsa başını sokacağı bir dam bulmuş, karnını doyurmuş ve yaralarını sarmıştı. Artık gitme vakti gelmişti!

Mahkeme asistanı mıdır nedir, o kadın bir daha gelmemişti. Durup dururken kapının önünde bitiverip, aptalca soruları arka arkaya sıralamaya başladığında Alex buna inanamamıştı. Son anda lavabonun yanındaki boşluğa, fırçaların, süpürgelerin ve konserve kutularının arasına saklanabilmiş ve alabildiği kadar sessizce nefes alıp vermeye çalışmıştı. Oysa mahkemeden gelen kadın eve girmemişti bile. Kapının önünde merdiven aralığında kalmıştı. Ciddi ciddi *Alexandra*'nın –Alex asıl adının bu olduğunu çoktan unutmuştu– annesiyle babasının yanında olma ihtimalinin olup olmadığını sormuştu. Kahkahayı basmamak için Alex kendini zor tut-

muştu. Ailesinin yanında! Kendi öz kızının sokakta yaşamasına aldırmayan, kendi öz oğlunu evlatlıktan reddeden Emil Reinhold'un yanında, öyle mi? Bu kadının dünyadan haberi yoktu!

Fakat çok aptal da değildi herhalde. Baksana, Alex'in adını öğrenmişti! Helmut'un adresini de. Üstelik kendisi aynasızlar onu sıkıştırdığında tek kelime bile söylemediği halde. Etrafındaki o mavi üniformalılardan korkusundan neredeyse kalbi duracağı halde, daha sonra da konuşmamıştı. KaDeWe'de peşinden koştukları, hatta o aynasız ona ateş ettiği sırada bile o kadar korkmamıştı.

Benny'nin katili.

Aynasızların arasında ve mahkemede oturmak zorunda kaldığı bütün süre boyunca suratını çizdiği o aynasızın her an içeri dalıp, hedefini bulacak tek bir kurşunla başladığı işi tamamlayacağından endişe etmişti. Her gece rüyasında onu görüyordu. Bıçağıyla ebediyete kadar izini bıraktığı o suratı o kadar yakından görüyordu ki, cildinin her gözeneğini seçebiliyordu. Bir de Benny'nin ölümüne düşüşünü, sessiz sessiz düşüşünü görüyordu. Oğlan her gece yeniden uçuyordu o damdan. Çok yukarılarda, korkuluğun ardında da o aynı terli surat sırıtarak aşağı bakıyordu.

Aradan yirmi yıl da geçse onu yine tanırdı. Fakat o kadar beklemeye niyeti yoktu.

Alex o eski fabrikayı özlüyordu neredeyse. İçinde uyumaya çalıştığı o cereyan yapan atölyeleri değil ama oradaki insanları, Vicky ile Fanny'yi, Kotze ile Felix'i. Kralle ile onun sıçan ordusunun da orada kol geziyor olmasını da sineye çekmek lazımdı. Hayatta her madalyonun bir de arka yüzü vardı.

Bu da Benny'nin laflarından biriydi! Lanet olsun, nasıl özlüyordu onu!

Şayet haklı idiyse ve her iyiliğin bir de kötü tarafı vardıysa, her kötülüğün de iyi bir tarafı olması gerekmez miydi? İçinde bulunduğu durumda iyi bir taraf bulmak zordu. Bunun için belki birkaç güne daha ihtiyacı vardı. Hiç değilse Helmut'u tekrar görmüştü. Son günlerde başına açılan bu bok gibi meseleler olmasa, kapısını çalmaya herhalde cesaret edemezdi. Yaptıklarından duyduğu utanç buna izin vermeyecek kadar büyüktü. Daha doğrusu Karl'ın yaptıkları. Fakat ağabeyi onu kucaklamış ve o andan sonra da, No-

el'den kısa bir süre önce olanlardan biraz bile utanç duymamıştı. Bu kutlamadığı ilk Noel bayramıydı. Kim bilir daha kaçını kutlamayacaktı. O eski aks fabrikasında kimsenin Noel kutlayacağını da hiç sanmıyordu doğrusu.

Aslında Beckmann'ın ölümü bir şaka gibiydi. Buna hiç gerek yoktu ya da en azından hiçbir ciddi nedeni yoktu. O Nazinin ardından ağlamıyordu kuşkusuz ama ölmesini de arzu etmezdi. Yine de suç onundu; onun o saçma fikri olmasa iş hiç o noktaya varmayacaktı. Alexandra Reinhold ve onun o aptalca fikirleri olmasa Heinrich Beckmann hâlâ hayatta olacaktı. Bu kadarı da kendini suçlu hissetmeye ve utanmaya yeter de artardı bile. Çalıntı parayla kira ödemek nasıl da akıllara ziyan bir düşünceydi. Tek istediğinin yardım etmek olduğunu kimse anlamamıştı. Ne onu evden kovan babası ne de onu koruması gerektiğini sanan kardeşi. Tetiği çekivermişti. Karl, aptal Karl! Nasıl da özlüyordu onu.

Ailesinde sadece Helmut hayatını eskisi gibi sürdürebilmişti, çünkü erkenden onlardan kopmuş ve kendi yoluna gitmişti. Beckmann meselesinden sonra Alex işte tam da bu sebeple onun karşısında çok utanmıştı. Ancak şimdi, çaresizliği utancının önüne geçince yine ona açılabilmiş ve bütün endişelerinin yersiz olduğunu idrak etmişti.

Ağabeyi olmasa son günleri atlatamazdı.

Mutfak masasının çekmecelerini karıştırarak, aradığını buldu. Martha Reinhold'un alışveriş listesi yazarken kullandığı kâğıt ve kalem...

Masaya oturdu ve bir süre düşündü. Ne yazmak istediğine karar verdikten sonra kalem cızırtılar çıkararak kâğıdın üzerinde gidip gelmeye başladı. Dışarıda bir araba korna çaldı.

57

Bernhard Weiss hafta sonlarını genellikle Charlottenburg'daki makam dairesinde değil, Dahlem'deki evinde geçiriyordu. Rath bunun nedenini iki yanı yemyeşil ağaçlarla kaplı Bachstelzenweg'e saptığında anladı. Buick'ini park edecek bir yer bulmak zor olmadı. Bu

sokakta araçlar yol kenarına değil, garaja park ediliyordu. Rath motoru kapattıktan sonra artık duyulan tek ses kuş cıvıltısıydı.

Dahlem yoluna çıkarken Rath'ın kafası karışıktı. Goldstein meselesinde kendisine görev veren tek kişi Weiss'tı. Müdür Yardımcısı o sırada Breslau'da bir toplantıda olduğundan, Rath cumartesi gününü otel detektifi Grunert'le beraber gangsterin nasıl sıvıştığını araştırarak değerlendirmişti. Bunu da bayağı iyi becermişlerdi. Fakat Rath'ın, Goldstein'ın izini daha Bernhard Weiss'la konuşmadan önce bulma umudu boş çıkmıştı. Sanki yer yarılmış, Amerikalı içine girmişti. Bu dört milyon nüfuslu şehirde her yerde saklanıyor olabilirdi. Belki bu şehirde bile değildi. Fakat neden? Rath'ın aklını devamlı meşgul eden işte bu soruydu. Goldstein ne yapmıştı veya ne yapmaya hazırlanıyordu?

Sonra bu sabah olan olmuş, Weiss, çok güvendiği, fakat acınacak kadar başarısız olan komiseri kendisine rapor vermek üzere yanına çağırmıştı. Charly'nin barışmak için kendisini arayacağını ummasa Rath herhalde telefona hiç çıkmazdı. Ama şimdi kapana kısılmıştı.

Bahçe kapısını açtı ve yemyeşil bir cennet olan araziye adımını attı. Hemen çitin yanında bir ceviz ağacı vardı, çimlerin ortasında da elma ve armut ağaçları.

Ağaçların içinden ince bir ses, "Babama mı gidiyorsun?" diye sordu.

Kafasını kaldırdığında Rath yaşlı bir kayının üzerine kurulmuş bir cins kulübe gördü. Sekiz-dokuz yaşlarında bir kız meraklı gözlerle ona bakıyordu.

Rath başıyla evet dedi.

"Hırsız mısın?" diye sordu bu defa kız büyük bir ciddiyetle.

Rath güldü. "Zannetmiyorum," dedi. "Babanın yanında çalışıyorum."

"Polis misin yani?"

Rath yine başını salladı.

"Gördüğünüz gibi, iyi korunuyorum," dedi kalın bir ses. "Benim Hilde'ye görünmeden buradan kimse geçemez."

Doktor Bernhard Weiss evinin önünde duruyor, alışılmadık biçimde kaygısız bir izlenim bırakıyordu. Ellerini açık renk keten

pantolonunun ceplerine dibine kadar daldırmış, gömleğinin üzerine ince bir hırka geçirmişti. "İçeri gelsenize Komiser Bey," dedi. "Konuşacağımız epey konu var."

"Korkarım haklısınız Doktor Bey."

Eve girince bir hizmetçi şapkasını ve paltosunu aldı.

"Rahatsız edilmek istemiyoruz," dedi Weiss ve Rath'ı, Alex'teki ofisinden çok daha ihtişamlı, geniş bir çalışma odasına götürdü.

Yastıklarla kaplı bir oturma takımına yerleştiler. Masanın üzerinde bir demlik ve iki fincan, hatta birkaç da bisküvi vardı. Rath bunu iyiye işaret saydı.

"Arama ekiplerinden herhangi bir haber çıktı mı?" diye sordu şefine.

Weiss başını iki yana salladı. "Beklemiyordum zaten Meslektaşlarımıza verebileceğimiz bir fotoğraf bile yok elimizde. Dört milyon insanın arasında da sadece sözle tarif edilmiş bir insanı ya bulamazsınız ya da yanlış adamı bulursunuz."

Weiss misafirine kahve ikram etti. "Siz ne buldunuz Komiser Bey?" diye sordu.

Rath hafifçe öksürdü. "Şimdiye kadar edindiğimiz bilgiler, otelden birisinin ona yardım ettiğine işaret ediyor. Bizim nöbetçilerimize görünmeden komşu odaya ve oradan da personel merdiveninden dışarıya ancak genel bir anahtarla çıkılabilir."

Weiss düşünceli şekilde başını salladı. "Bunu önceden akıl etmemiz gerekirdi."

"Otelin bütün çıkışlarını tutmaya kalkışsaydık en az yedi, belki de sekiz adama daha ihtiyacım olurdu, fakat..."

"Haklısınız, zaten sizi itham etmiyorum ki," diye lafını kesti Berlin aksanıyla konuşan Weiss. Rath daha adamın aksanına şaşarken Weiss yine yüksek Almanca'ya dönmüştü. "Siz elinizden geleni yaptınız."

"Elimden gelenin bundan ibaret olmadığını umarım Doktor Bey."

"Benden daha fazla adam tahsis etmemi istediniz ama veremezdim," diye yanıtladı Weiss. "Yani bu şartlarda, oda kapısını beklemek en mantıklı gözetleme yöntemiydi. Adamın bir yerden genel anahtar bulmasını kimse beklemiyordu."

Rath başıyla onayladı.

"Henüz herhangi bir iz bulamadınız mı?" diye sordu Weiss.

"Çamaşırhanede çalışanlardan biri ifadesinde, personel kapısında elinde iki bavul bulunan şık giyimli bir adamla karşılaştığını ve buna şaşırdığını anlattı. Adamı tarif ettirdik. Söyledikleri Goldstein'ı andırıyor denebilir. Eğer öyleyse, otelden cuma sabahı erken saatlerde ayrılmış olması lazım. Saat altıya doğru."

"Yani tüydüğü anlaşılmadan on iki saat kadar önce."

"Aynen öyle. Motorlu Faytoncular Birliği üzerinden bindiği taksiyi bulmayı denedik. Şimdiye kadar bir sonuç alamadık. Tabii belki de metroya binmiştir. Bir hafta önce beni atlatmak istediğinde de öyle yapmıştı."

Weiss başını salladı. "Genel anahtara nasıl ulaştığını biliyor muyuz?"

Rath omuz silkti. "Bunu otel detektifi araştırıyor."

"Eh," dedi Weiss. "Bu zaten ikincil önemde. Önce bu berbat durumdan nasıl çıkacağımıza bakmamız lazım. Amerikalı bir gangsterin elini kolunu sallaya sallaya şehirde dolaştığını basın duymadan önce."

"Yani?"

Bernhard Weiss ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Yanisi şu: Goldstein'ı bulun. Mümkün olduğu kadar çabuk."

Bir sonraki buluşmasına gitmek için Rath'ın şehri bir ucundan öbür ucuna geçmesi gerekti. Niederschönhausen. Bir başka villalar semti. Fakat bu defa bir emniyet müdürüne değil, yeraltı dünyasının bir kralına gidiyordu. Rath arabasından inip, etrafına bakındı. Ne gangster ne de polis olarak böyle bir eve asla parası yetmeyeceğine göre, acaba nerede hata yaptığını sordu kendi kendine. Belki de ikisi de olması ama ikisini de yeteri kadar olmamasıydı asıl neden.

Johann Marlow, Victoriastrasse'de, tam da abartıya kaçılmadığı için bakanları büyüleyen bir villada oturuyordu. Dişine tırnağına kadar silahlı serseriler filan yoktu ortalıkta. Anlaşılan Marlow, Liang'ın varlığının güvenliği için yeterli olduğunu düşünüyordu.

Rath'a kapıyı açan da Çinli oldu. Rath çevresini inceledi. Modern döşemeler, Hugo Lenz'in sonradan görme küçük burjuva zevkinden çok daha zengin bir kalite anlayışını yansıtıyordu.

Bütün evi geçip, öbür taraftaki terasta tekrar açık havaya çıktılar. Doktor M., belden üstü çıplak bahçede durmuş, büyük bahçenin ta öbür ucunda duran kocaman bir hedef tahtasına okuyla nişan alıyordu. Adam Rath'ın tahmininden daha kaslıydı. Onu göz ucuyla görmüş olmasına rağmen hiç istifini bozmadan, sakince hedefe kilitlendi ve nihayet okun ucunu bıraktı. Hızla fırlayan ok, havayı yararak uçtu ve hedefin tam ortasındaki siyah kısma saplandı.

"Vay canına," dedi Rath.

Marlow yayı indirip, döndü. "Hiç ok atmayı denediniz mi Komiser Bey?" diye sordu.

Rath başını iki yana salladı.

"Deneyin mutlaka. İnanılmaz bir rahatlama sağlıyor." Marlow sırıttı. "Hem bunun da ötesinde," diye lafını sürdürdü, "uzun mesafeden adam öldürmek için mükemmel bir yöntem."

"Kızılderili yöntemi mi?" dedi Rath. "Bunu Amerika'da mı öğrendiniz?"

"Orada artık başka silahlar kullanılıyor. Ekseriyetle Thompson makineli tabancaları."

"Silahtan anlıyorsunuz."

"Bırakın bu imalı lafları. Evet, Amerika'ya birçok defa gittim. Bir kere Chicago'da, bir kere de New York'ta bulundum. Ne var bunda?"

"Abe Goldstein'ı hakikaten tanımıyor musunuz? Hiç işiniz olmadı mı onunla?"

"Yetti ama artık, hayır! Sizin derdiniz ne?"

"Madem öyle, otelden kaçmasına neden yardım ettiniz?"

"Ne?"

"O temizlikçi kızı *Excelsior*'a *siz* sızdırdınız, öyle değil mi?"

"Komiser Bey, bilmece gibi konuşmayın. Neler olduğunu ve benden ne istediğinizi söyleyin. Belki o zaman size yardımcı olabilirim."

"Yanınızda çalışan kadınlardan birinin Goldstein Berlin'e gelmeden kısa bir süre önce tam da onun kalacağı otelde temizlik-

çi olarak işe başlaması tuhaf değil mi sizce? Vazifesi neydi? Sadece onun ne yaptığını kontrol altında tutmak mıydı, yoksa baştan beri bütün istediğiniz adamın rahatsızlık veren polis gözetiminden kurtulmasına yardımcı olmak mıydı?"

"Yanımda çalışan bir kadın mı? Kimden bahsediyorsunuz?"

"Bosetzky. Marion Bosetzky. *Venuskeller*'de dansöz."

"Marion mu? Uzun zamandan beri artık bizde çalışmıyor. Sebald bir ara kapı dışarı etmişti."

"O niye?"

"Ufak bir sadakat sorunu olmuştu. Marion bize çalıştığı sırada bir başka işveren için de çalışmıştı, buna göz yumamazdık." Marlow ara verdi. Düşünüyordu. "Belki onu otele sızdıran kişiyle konuşsanız daha faydalı olur."

"Seve seve. Bana bu esrarengiz işverenin kim olduğunu söylerseniz..."

"Çok esrarengiz bir işveren Komiser Bey!" Marlow kahkahayla güldü. "Sizin meslektaşlarınız. Daha doğrusu, eski meslektaşlarınız. Biliyorsunuz kim olduğunu, E Dairesi."

58

Rath bu uzun koridora sanki asırlardan beri girmemişti; hele sabahın bu saatinde. Çok az meslektaşına rastladı, aralarında tanıdığı kimse yoktu. Ahlâk Şubesi'nde en yakın çalıştığı memurların ikisi de ölmüştü ve diğerleriyle hiçbir zaman fazla işi olmamıştı. Bunda şaşılacak bir şey de yoktu, çünkü orada sadece iki ay kalmış ve bu iki ayın üzerinden de birkaç yıl geçmişti.

Fakat anlaşılan şube müdürü üzerindeki etkisi kalıcı olmuştu.

"Komiser Rath" diyen Werner Lanke elini sıkmak için ayağa kalktı. "Bu ne sürpriz! Eskiden Emniyet'e hiç bu kadar erken gelmezdiniz." Müdür Kirie'yi işaret etti. "Köpeğiniz olduğunu da bilmiyordum."

Werner Lanke kendi esprisine kendi güldü. Kirie de kendisinden bahsedildiğini anlamış olacak ki, kuyruğunu sallamaya başladı. Rath iyi niyetle sırıttı. O ötekinden bir şey istiyordu. Dolayısıy-

la Ahlâk Şubesi'nin şefiyle karşılıklı olarak birbirlerinden hiç hoşlanmasalar bile ona dostça davranmalıydı. Müdür *Kambur Lanke* takma adını hak ediyordu. Yürürken o kadar öne eğiliyordu ki, kimliğinde yazılı bir metre seksen dokuzdan geriye olsa olsa bir metre seksen kalıyordu. Böyle yürüdüğünde de vücudu, dikkat çekici burnu ve okuma gözlüğünün üzerinden bakan gözlerinin de güçlendirdiği bir akbaba izlenimi veriyordu.

"Sizi bulmam iyi oldu Müdür Bey," dedi Rath.

"Hakikaten iyi mi oldu bilemiyorum. Acelem var biraz. Bir randevum var."

"Sadece iki dakika."

"İyi, peki." Lanke yine oturdu. "Bu şerefe nasıl nail oldum?"

"Bir şahit arıyorum..."

"Onu benim ofisimde bulabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Şayet Fräulein Lübbe'yi kastediyorsanız henüz gelmedi."

Jutta Lübbe, Lanke'nin sekreteriydi. Rath'ın zoraki gülümseme arzusu yavaş yavaş tükeniyordu. "Aradığım hanımın adı Marion Bosetzky," dedi. "İki yıl önce E Dairesi'nin ispiyoncu listesine alınmış."

"Demek öyle?"

"Yasadışı bir gece kulübünde çıplak dans edenlerdenmiş. Bu ek işi yaptığını öğrendiklerinde kapının önüne koymuşlar."

"Şaşılacak kadar sağlam bilgilere sahipsiniz."

"Polislik mesleğinin temelidir."

"Ben size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Fräulein Bosetzky hakkında elde ne bilgi varsa hepsine ihtiyacım var. Bir de onunla ilişkiyi götüren memurla konuşmak isterim. Zamanında onu ispiyoncu kadrosuna kazanan kimdi, hâlâ kullanılıyor mu, kullanılıyorsa nerede kullanılıyor? Bütün bu soruların cevabını arıyorum."

Rath bir yandan konuşmaya devam ederken, diğer yandan da durup dururken buraya gelip, Werner Lanke gibi birinden yardım istemenin bir hata olduğunu da idrak etmeye başlıyordu. Müdürün güçlü taraf olmaktan nasıl keyif aldığı ve karşısındakinin çaresizliğinden duyduğu keyfin bundan da büyük olduğu her halinden belliydi.

"Son derece gizli kalması gereken şeylerden bahsediyorsunuz. E Dairesi'nin içişleriyle ilgili ve ben..."

"Fräulein Bosetzky'nin şahit olarak önemli bir rol oynayabileceği bir soruşturmadan bahsediyorum."

"Madem o kadar önemli, o zaman Kriminal Müdür Gennat mutlaka dosyayı incelemek için bir dilekçe verecektir. Şube müdüründen şube müdürüne." Lanke görüşmeyi ansızın bitirdi. Ayağa kalktı ve paltosuna sarıldı. "Şimdi lütfen beni mazur görün. Savcı Rosanski'yi bekletmek istemiyorum."

Lanke şapkasını başına geçirdi, siyah paltosunu kambur vücudunun üzerine attı ve gerçek bir akbabaya dönüştü. Şapkalı bir akbaba. Rath da onun peşinden koridora çıktı. Kriminal müdür, ona zerre kadar güvenmediğini hissettirmek istercesine göstere göstere ofisinin kapısını kilitlemeyi de ihmal etmedi. Ahlâk Şubesi müdürü şapkasının siperliğine bir kere kısaca dokunduktan sonra her zamanki gibi öne eğilerek, koridorun sonuna kadar yürüdü ve ışıklı avluya açılan merdivende kayboldu. Aşağıda arabası bekliyor olmalıydı.

Rath kendi ofisine girdiğinde Erika Voss gelmişti. Şaşkınlıkla önce ona, sonra Kirie'ye baktı. Köpek kuyruğunu salladı. Sekreteri severdi.

"Komiser Bey," dedikten sonra, daha yeni eline aldığı telefon ahizesini yine yerine bıraktı. "Yine ofisinizde mi çalışacaksınız?"

"Evet," dedi Rath. Şapkasını ve paltosunu askıya astı. "Goldstein meselesi şimdilik halloldu."

"Goldstein mı?"

"İzlediğimiz adamın adı." Rath bu gizli görevden sekreterine de bahsetmemişti. Görevlerinin *Excelsior*'da olduğunu bile söylememişti.

Erika Voss şaşkın şaşkın baktı, hatta hevesle önünde bekleyen Kirie'yi okşamayı bile unuttu. Sonra el çantasından okunmuş bir gazete çıkardı. *Der Tag* Scherl Yayınevi'nin yayımladığı bir bulvar gazetesiydi. En önemli özelliği manşetlerin altını kırmızıyla çizmesiydi.

"Her sabah trende bunu okurum," dedi kadın ve sayfaları karıştırdı. Sonra açtığı gazeteyi masanın üzerine atarak, işaretparma-

ğıyla bir makaleyi gösterdi. "Yoksa bu Goldstein'ı mı kastediyorsunuz?"

Rath gözlerine inanamadı. Bu bir karabasan olmalıydı. Tam da Doktor Weiss'ın mâni olmaya çalıştığı manşet burnunun ucunda duruyordu.

Humboldthain'daki korkakça cinayetin sorumlusu Yahudi bir gangster mi?

Başlığın altına bir de, tartışmaya yer bırakmayacak kadar Abraham Goldstein'a ait olduğu belli olan bir portre yerleştirilmişti. Rath polis ressamının stilini tanıdı. Zaman zaman kendisi de onunla çalışmıştı. Makaleyi süratle okudu. Bir SA üyesinin cesedi ölümüne yol açan delici cisim yaraları ve bir kurşun yarasıyla çarşamba sabahı Humboldthain'da bulunmuştu. Bütün şahitler aynı adamı tarif etmişti. Abraham Goldstein adlı Amerikan Yahudisi bir gangster olduğu tespit edilen adam, belli ki polisten hiç rahatsız olmadan Berlin'de karanlık işler çeviriyordu.

59

Hâlâ aramamıştı. Ne özür dilemek için, ne de başka bir şey için. Eşyasını almak için bile uğramamıştı. Ne aptal bir herifti bu! İlişkilerinin bir kere daha bu noktaya geleceğini hiç tahmin edemezdi. Hatta aslında, böyle bir vaziyetle bir daha *asla* karşılaşmamak için her şeyi yapmaya yemin etmişti.

Acaba Gereon'un ne derdi vardı?

Doğru, çarşamba akşamı onu öylece bırakıp gitmişti ve bu hoş değildi. Artık dayanamadığı için onu yüzüstü bırakmış ve evine yalnız dönmüştü. Aralarında bir duvar gibi duran konuları konuşmamalarına, ondan da öteye, Gereon'un kendisinin içinde bulunduğu duruma ve çaresizlik içinde o kızı aramasına anlayış göstermemesine katlanamamıştı. Elbette bütün bunlar ona öyle davranmasına gerekçe olamazdı ve belki bir gün bu yüzden ondan özür de dilerdi. Ancak bu da ona bir gün sonra onun evine gelip, iyi

bir arkadaşını dövme hakkı verir miydi? Kendini ne sanıyordu bu adam? Bütün dünyanın sadece Gereon Rath'ın kıskançlık numaralarını izleyeceğini mi?

Tahta yer döşemesindeki gülleri gördüğünde, gerisini de tahmin etmişti. Hatta çiçekler bir an onu yumuşatmıştı bile. Fakat sonra Guido'ya ne yaptığını görmüştü. O zamandan beri de Gereon ondan kaçıyordu. Şayet elinde ikinci bir gül demetiyle birdenbire tekrar kapısına dayanırsa ne yapacaktı? Değişiklik olsun diye bu sefer çiçekleri o mu *onun* başına çalsaydı?

Charly saate baktı. Tam kararını verdiği ve bu kararı ona bildirmeye can attığı bir anda Heymann onu bekletiyordu.

Bugün koridorlar sakindi. Daha bir hafta önce kanayan burunlara ve bundan da beter yaralanmalara yol açan düşmanlıklardan eser kalmamıştı. Kırk yıl düşünse üniversitede böyle olaylar olabileceği aklına gelmezdi. Ama şimdi kendi gözleriyle şahit olmuştu.

Gözlerini Heymann'ın ofisinin kapısına dikti. Neyse, bekleyebilirdi, bol bol vakti vardı. Weber'in verdiği zorunlu izni kabul ettiğinden beri kendisini tamamen hür hissediyordu. Guido'nun ziyaretinden beri bir daha Lichtenberg'e, Weber'in o havasız ofisine, birbirlerine "meslektaşım" diye hitap eden ve onu ve onun gibi olanları asla aralarına kabul etmeyen adamların arasına dönmeyi zaten hiç istemiyordu.

Arkasında güçlü biri olmadığı sürece bir kadının hukuk sistemi içinde hizmet edemeyeceğini her geçen gün daha iyi anlıyordu. Arkasında güçlü biri olduğu zaman da, bu adama başka türlü bir hizmet de verdiği şeklinde terbiyesizce bir şüphe oluşuyordu derhal. Kale'de hiç böyle bir sorunla karşılaşmamıştı. Böhm onu desteklemişti. Hem de gayet iyi desteklemişti ve kimse de bunun dedikodusunu yapmamıştı. Gennat da yaptığı işi takdir etmişti. İkisi de yargılarına saygı duyduğu adamlardı. Ne diğer çalışma arkadaşlarının, ne de Gereon'un kendisi hakkında ne düşündüğü onu ilgilendiriyordu. Varsın, hiç zahmete değmeyecek şeylere kafasını taktığına inansındı. Çok acıyormuş. Bu meslek ona göre değilmiş. Bunu kastetmemiş miydi? Hıh!

Hay Allah, yine aklı ona gitmişti! Düşünecek başka adam mı kalmamıştı dünyada?

Nihayet. Heymann'ın ofisinin kapısı açıldı ve ondan birkaç yaş daha genç, henüz çok acemi olmasına rağmen yüzünde gururla taşıdığı taze bir çizik iziyle bir öğrenci çıktı.* Oğlan ona öyle ukala ukala baktı ki, Charly selam vermeyi bile unuttu. Koridorda uzaklaşan ve kendisini Tannnın mükemmel bir evladı sanan bu çelimsiz oğlanın ardından baktığında, içinden sadece, "Geçmiş olsun Almanya" demek geldi. Geçmiş olsun! Demek gelecekte hukuk devletini bunlar temsil edecekti. Belki de bu herif daha geçen hafta arkadaşlarının korumasında komünistlere, Yahudilere ve tabii komünist ve Yahudi olduğunu düşündüğü diğer öğrencilere saldırmıştı. Şimdi saçlarını uslu bir öğrenci gibi taramış, kendi kariyer yapma planlarına öylesi uygun geldiği için Heymann'ın Musevi olduğunu ustalıkla görmezden gelmiş, profesörün karşısına çıkmıştı. Charly yerinden kalktı, kapıyı tıklattı ve içeri girdi. Heymann masasındaydı.

"İyi günler Frau Ritter," dedi. "Az önceki görüşme biraz uzun sürdü, kusura bakmayın. Oturun lütfen."

Genç kadın oturdu. "Teşekkür ederim."

Heymann bazı notlar alırken, Charly de masanın arkasındaki duvara asılmış Hindenburg portresini inceledi. Bu resim ona devlet başkanının resminin her dairede asılı olduğu Emniyet Müdürlüğü'nü hatırlattı. Fakat üniversitede duvara devlet başkanı resmi asılması alışılmış bir şey değildi ve Heymann Hindenburg'u gönüllü asmıştı. Profesör birçok savaşa katılıp madalyalar almıştı ve mareşalin büyük bir hayranıydı. Bunun haricinde hakikaten iyi bir adamcağızdı ve kendi alanındaki uzmanlığı da tartışma götürmezdi. Belki yüzde yüz bir demokrat sayılmazdı ama hukuk devletinin yüzde bin beş yüz savunucusuydu.

Heymann dosyayı kapattı. "Biliyorum, düşünmek için size fazla zaman bırakmadım," dedi. "Bir hafta uzun bir süre değil. Üstelik siz meslek hayatının içindesiniz. Fakat bu iş acele." Profesör merakla, adeta sorduğu sorunun cevabını yüzünden okuyabilecekmiş gibi ona baktı. "Ee?" dedi sonunda. "Kararınızı verdiniz mi?"

Charly başını salladı. "Evet Sayın Profesör, verdim."

(*) Geçmişte Almanya'da milliyetçi-muhafazakâr öğrenci kulüplerinin üyeleri suratlarında birer kılıç izi taşır, bu işaret onları birbirine bağlardı. Günümüzde bu gelenek büyük ölçüde sona ermiş olmasına rağmen, zaman zaman hâlâ kılıç izine rastlanır.

Tag'ın manşeti Kale'yi ayağa kaldırdı. Bernhard Weiss'la da yeni bir randevu zorunlu oldu. Bu defa Emniyet Müdür Yardımcısı iki memuru, yani Rath ve Böhm'ü birlikte görmek istemişti ama Rath buluşmaya içi rahat gitti. Ne de olsa bu hikâyede en kötü durumda olan Wilhelm Böhm'dü. Çünkü her şey basının Humboldthain cinayetinin perde arkasını, vakayı soruşturan memurdan daha iyi bildiğine işaret ediyordu. Buna rağmen Böhm'ün kafasını meşgul eden polis ressamının çizdiği portreyi kimin basınla paylaştığından çok, portresi çizilenin Abraham Goldstein olduğunu tespit edenin kim olduğuydu.

Zira o ana kadar Emniyet'te portreyi görenlerin hiçbiri bunu herhangi bir isimle birleştirememişti. Ne Böhm, ne de Arama ekipleri. Fakat yine de polislerden biri resmi gördüğünde Brooklynli gangster Abraham Goldstein'ı tanımış olmalıydı. O polis de bu bilgiyi soruşturmayı yürüten Wilhelm Böhm'e vermemiş, bütün şehrin tanıdığı ve nasıl morfinmanlar şırınga peşine düşerse o da sansasyon peşine düşen gazeteci Stefan Fink'e sızdırmıştı.

Çatlak neredeydi? Polis ressamının portresi cumartesi akşamı Arama Şubesi'ne ve bütün polis karakollarına gönderilmişti. Demek ki o gece birisi bunu Fink'e aktarmıştı.

Goldstein'ın kim olduğunu bilen az sayıda memur arasında Gereon Rath ve adamları vardı. Rath adamlarını koruyordu. Sadece Czerwinski'den tam emin değildi ama elbette bunu da Weiss'ın önünde asla itiraf etmezdi. Toplantı bittiğinde Weiss'ın çerçevesini çok net çizdiği görevlerle ayrıldılar. Böhm, Kubicki vakası soruşturmasını derinleştirecek, Rath da ortadan kaybolan gangsteri aramaya devam edecekti. Onu da, Abraham Goldstein'ın artık en öncelikli iş haline geldiği J Dairesi destekleyecekti. Amerikalı bir gangsterin Berlin'de bulunduğunun ve belki de bir cinayet işlediğinin üstünü örtmek artık zaten mümkün değildi.

Rath'ın adamları işe koyulmuştu. Henning ve Czerwinski sabah sekizden beri *Excelsior*'daydı ve otel personelinin ifadesini almaya devam ediyordu. Edi ile Büdü'ye verilen talimat, son günlerde binanın o kısmında görev yapmış personelle konuşmaktı. Şayet

Goldstein personel merdivenini kullandıysa, bu başkalarının da gözüne çarpmış olabilirdi.

Aslında otelde ifade alması en uygun olan kişi Gräf'ti ama Böhm ona el koymuştu. Kriminal sekreter de B sorgu odasına el koymuş, şahitlerin bir bir ifadesini alıyordu. *Tag*'da yayımlanan makaleden sonra bir şey gördüğünü iddia eden ama aslında sadece kendilerini önemli hissetmek isteyenlerin sayısında artış vardı. Bunların çoğu polisin hatalarını ortaya çıkarıp, burnunu sürtmeyi arzu eden anti-semitlerdi. Onlara göre, Amerikalı, üstelik de Yahudi bir gangster Berlin'de elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor ve SA üyelerini hedef alıyordu! Aslında bu düşünce Rath'ın kulağına oldukça hoş geliyordu. Şu anda kahverengi gömleklilerin bir kısmı Goldstein korkusundan birahanelerinde oturmuş, sokağa adımını atamıyor olsa gerekti. Eğer böyleyse, Goldstein'ın firarıyla Berlin sokaklarının daha güvensiz değil, artık daha güvenli olduğu söylenebilirdi. Fakat işin doğrusu, bu salaklarla uğraşmak zorunda kalan Gräf'i hiç kıskanmıyordu; kendisi bu tiplere hiç dayanamazdı.

Öğlen olmuş, Rath masasının başındaydı. Czerwinski'yle ve birkaç kere de Arama Şubesi'yle telefonlaşmıştı ama Başkomiser Kilian'ın elinde henüz hiçbir ipucu yoktu. Gerçi polis portresinin *Tag*'da izinsiz basılması da Arama ekibine birçok ihbar yapılmasını sağlamıştı ama hiçbiri işe yaramamıştı. Şimdiye kadar ihbar edilenlerin hepsi suçsuz insanlardı. Abraham Goldstein'a bir gıdım olsun benzemiyorlardı, fakat hepsinin onunla tek bir ortak özelliği vardı: Hepsi, fesatçı komşularının ya da çalışma arkadaşlarının kara çaldığı Yahudilerdi.

Rath yerinden kalktı ve köpeğin tasmasını eline aldı. Acilen temiz havaya ihtiyacı vardı. Önce Aschinger'den birkaç köfte aldı, sonra istasyondaki telefon kulübelerine yöneldi. Şanslıydı. Boş bir kulübe buldu. Köpek köftelerle meşgul olurken, sahibi de telefona para attı.

"Herr Weinert henüz yazı işlerine gelmedi," dedi telefondaki ses. "Haberiniz yok mu? Doktor Eckener'le seyahatte."

"Zeplinle mi?"

"Evet. Size anlatmadı mı? İzlanda seyahatine katıldı."

Rath telefonu kapattı. Başkent medyasındaki tek ilişkisi Kuzey

Buz Denizi üzerinde bir yerde havada asılıydı. Oysa Bertholt Weinert ona Fink'in kaynakları hakkında biraz bilgi verse ne güzel olurdu. Kirie'nin tasmasını alıp tekrar açık havaya çıktı. Kendisini Monbijou Parkı'nın sessizliğine bırakarak, böylece aklına bir fikir geleceğini ummaya başladı.

Bir saat sonra ofisine geri döndüğünde anahtarını kullanmak zorunda kaldı. Erika Voss da öğle yemeğine çıkmıştı. Boş duran sekreter odasından geçti, yazı masasına oturdu. Kirie de masanın altına kuruldu.

O sabah, daha Goldstein'ın sebep olduğu kargaşa başlamadan, Lanke'ye yaptığı ziyaret aklına geldi. Rath kriminal müdürün Marion Bosetzky'nin kim olduğunu gayet iyi bildiğinin farkındaydı. Bürosundan çıkmayan polislerin tipik örneklerinden biri olan şube müdürü bu çıplak dansözü bizzat kendisi kadroya almış olamayacağına göre, bu başka biri olmalıydı. Rath kim olduğunu da tahmin ediyordu. Gennat'tan resmi bir dosya inceleme başvurusu yapmasını istemeden önce bu tahminini yoklamaya karar verdi. Gennat'ın başvurusu normal bürokratik yoldan bir sonuca varana kadar Emniyet'te herkesin emekliliği gelirdi. Rath o kadar bekleyemezdi.

O daha düşünürken kapı vuruldu.

Ön odanın kapısını açık bırakmamış olsa bu hafif tıkırtıyı belki de duyınayabilirdi. Kim gelmiş olabilirdi? Kapı tekrar vuruldu.

"Girin," diye bağırdı ama içeri kimse girmedi.

Onun yerine bir süre sonra kapı bir daha vuruldu. Kapıyı vuran her kimse hem ağır işiten, hem de inatçı biri olmalıydı. Rath gözlerini devirdi, masasından kalkıp, ön odaya geçti. Kirie huzursuzca gözlerini araladıktan sonra ayaklarını tıpırdatarak peşinden gitti. Rath hiddetle kapıya asılıp, açtı. Tam, "Allah kahretsin, ne var?" diye soracakken gözü kapının önündeki adama takıldı. Tamamen siyahlara bürünmüş, sakalı ve şakağından sarkan lüleler ağarmış yaşlı bir adamdı bu. Daha üç gün önce Galiçya'daki köyünden kalkıp, Berlin'e gelmişe benzeyen mümin bir Yahudi.

"Kriminal Sekreter Bey Herr Gräf lütfen," diyen adam bir Rath'a, bir köpeğe bakıyordu.

"Üzgünüm, burada değil." Rath, aslında Erika Voss'un sorumlu-

luk alanına giren cevaplar vermekten nefret ederdi. "Eğer şahitlerden biriyseniz, koridorun en sonunda sağda ikinci ya da üçüncü odaya, B sorgu odasına gidin. Kapıda yazar."

"Gittim. Oda kilitli. Sordum. Bıraya gönderdiler."

"Demek Gräf arkadaşımız yemeğe çıkmış." Rath göstere göstere saatine baktı. "Bir saat sonra tekrar..."

"Lütfen efendim, o kadar zamanım yok. Vermek istiyorum ifade."

"O zaman bekleyin." Rath koridorun ucunu işaret etti. "Kapının önünde banklar var."

"Lütfen efendim, zamanım yok."

Rath içini çekti. Adamın inatçılığına direnmenin bir anlamı olmadığını hissetti. Aslında Gräf'in şahidi olduğu halde onu içeri aldı. En azından bu adam tek derdi polise küfür etmek olan anti-semitlerden değildi, orası kesindi. "Buyrun oturun, ifadenizi ben alayım," dedi Rath.

Stenograf bile yoktu yanında. Neyse, o kadar önemli olamazdı adamın anlatacakları. Yahudiye doğru bir sandalye itti. Kendisi de Voss'un yazı masasına oturdu, not defterini açtı ve bir kurşunkalem çıkardı.

"Başlayalım o zaman," dedi. "Adınız, lütfen."

"Sadece bi ifade vermek istirim, lütfen."

"Bunu biliyorum ama önce adınız lazım."

"Adım söyleyemem. Sadece bi ifade vermek istirim."

"İfade verirseniz, tabii adınıza ve adresinize de ihtiyacımız var."

"Sadece bi ifade vermek istirim, lütfen."

"İyi de, benim de o yüzden adınıza ihtiyacım var."

"Ad olmaz, lütfen. Sadece ifade vermek istirim."

Adam hakikaten inatçıydı. Rath gözlerini devirdi.

"Peki, o zaman önce ne gördüğünüzü anlatın bakalım. Formaliteleri daha sonra hallederiz."

"Ne anlatıcam? Aradığınız adamı karşılaştım."

Voss'un kâğıt kutusunda bir tomar resim duruyordu. Rath bunlardan birini alıp, masanın öbür tarafına itti. "Bu adamı mı kastediyorsunuz?"

Yahudi başıyla onayladı. Rath'ın ilgisi yavaş yavaş artıyordu. Belki de adam hakikaten önemli bir şeye şahit olmuştu.

"Nerede ve ne zaman gördünüz?"

Yaşlı adam eliyle resmi gösterdi. "Bıçak yoktu. Tabanca vardı."

Rath öksürdü. "Sizinle anlaşalım. Ben soruları sorayım, siz onlara cevap verin."

Adam başını olur dercesine salladı.

"Peki. Nerede ve ne zaman gördünüz bu adamı?"

"Bana yardım etti bu adam."

"Nerede ve ne zaman?" Rath kendini takılmış bir plak gibi hissediyordu.

"Yerin altında. Kötü adamlar vardı orada."

"Metroyu mu kastediyorsunuz?"

Adam başını salladı. "Adamlar bana hakaret etti ve küfür etti."

Rath Gesundbrunnen İstasyonu'ndan geçenlerin ifadelerini düşündü. Not defterine bir gamalı haç çizdi. "Böyle adamlar mı?" diye sordu ve sanat eserini adama gösterdi.

Yahudi tekrar başıyla onayladı. "Gitmek isterdim. Belâ istemezdim. Savaşta onbaşı yerine barışta köpek iyidir."

"Fakat onlar sizi rahat bırakmadı, değil mi?"

"Kovaladı. Ormana kadar kovaladı."

"Dört kişilerdi, değil mi?"

Yahudi başını salladı.

"Bir kere de protokol için: SA üniforması giymiş dört kişi size Gesundbrunnen metro durağında sataştı. Siz kavgadan kaçınmak istediniz ama adamlar sizi Humboldthain Halk Parkı'na kadar takip etti..."

Rath adama baktı, o da başını salladı.

"Parkta ne oldu? Bu adama orada mı rastladınız?" Rath parmağıyla Goldstein'ın portresine dokundu.

Yahudi kafasını iki yana salladı. "Orada değil. Daha önce vardı. İstasyonda."

"Yani sizi takip etti."

"Bilmiyorum. Bir tek biliyorum, adamlar bana vurdu, birden o da vardı."

"Sonra ne oldu? Teferruatlı anlatın."

"E işte... Onları dövdü ve onları kovdu."

"Kimi dövdü?"

"İki adamı yere düştüler. Birinin ayağına ateş etti, diğer birine sadece korku yaptı. Ama kaçtı hepsi."

"Sonra da adamlardan birinin peşinden gitti, değil mi? Ayağından yaralanan adamın?"

Yahudi başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yapmadı. Beni istasyon geri götürdü. İyi bir adam. Sadece ateş etmeyecekti! Ateş etmek günah."

"Bir dakika! Sizi metroya mı götürdü, doğru mu anladım? Kimsenin peşine takılmadı mı? Adamlardan birinin peşine takılmadı mı yani?"

Adam başını salladı. "Hepsi kaçmıştı ya, adamlar."

"Sizi metroya götürdü. Sonra tekrar parka dönmüş olabilir mi?"

"Benimle trende oturdu adam. Benimle indi. Rosenthaler Platz'ta."

Rath şaşkına döndü. Bu hakikaten Gerhard Kubicki cinayetinde Goldstein'ı temize çıkaracak bir şeydi. Yoksa gangster bu yaşlı Yahudiye para vermiş de, lehine şahitlik mi yaptırıyordu? Rath adama, onun sakallı yüzüne ve içinden inanılmaz bir iman taşan gözlerine baktı. Hayır, satın alınacak birine benzemiyordu, bu adamı Abe Goldstein'ın Amerikan dolarları bile satın alamazdı.

"Saldırıya uğradığınız yeri bize gösterebilir misiniz?"

Yaşlı adam başıyla onayladı.

"Olayda yaralandınız mı?"

Yahudi eliyle bunun önemsiz olduğunu ima etti ama sakalının altındaki morluk açıkça görülüyordu.

Rath ikinci defa şansını denedi. "İfadeniz çok önemli. Soruşturmamızda değerlendirilebilmesi için isminize ihtiyacımız var. Bir de adresinize."

"Yok isim," diye tekrarladı Yahudi. "Sadece ifade vermek istirdim."

Rath içini çekti. Bu inanılmaz bir şeydi! Charly'nin inadı bile bununla kıyaslanamazdı.

"Hiç değilse adresinizi verin. O zaman size ulaşabilir, ihtiyaç olduğunda..."

Masasındaki telefon çaldı. Rath omzunun üzerinden ofisine baktı, sonra tekrar Yahudiye döndü.

"Bana bir saniye izin verir misiniz?"

Yaşlı adam başını salladı.

Rath yan odaya geçip, ahizeyi kaldırdı.

Kirie de peşinden gelmiş, merakla ona bakıyordu. Sanki köpek telefon edenin kim olduğunu tahmin etmişti.

"Selam Gereon."

Kadının sesi düşmanca bile değildi. Rath kendini oturmak zorunda hissetti.

"Charly! Bütün bu olup bitenlerden sonra bana hâlâ telefon açacağın aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Konuşmamız gerekli, öyle değil mi?"

Lanet olsun, bu kadın kendisini devamlı ters köşeye yatırmakta çok yetenekliydi. Kolunu uzatıp, ön odaya açılan kapıyı kapattı.

"Konuşacak fazla bir şey var mı?"

"Ne istiyorsun yani? Sana posta yoluyla diş fırçanı filan mı göndereyim, o kadar mı?"

Rath elbette bunu istemiyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Fakat son günler... Benden vazgeçtiğine inanmıştım. Sonra bir de o herif..."

"Eğer Guido'yu kastediyorsan, o bir herif değil, bir arkadaşım. Henüz özür dilemen gereken biri. En azından o şekilde davranılmayı hiç hak etmedi."

"Özür dilerim. Aslında o gülleri sana almıştım. Barışmak için."

"Eğer barışmak için bunu yapıyorsan, savaş açmak için neler yapacağını bilmek bile istemiyorum."

Rath o anda kadını görmese de sesinden Charly'nin kabak gibi sırıttığını veya en azından sırıtmamak için kendini zor tuttuğunu anlıyordu ve bunu bilmek kalbinin daha hızlı atmasına sebep oluyordu. Henüz onu kaybetmemişti!

"Gerçekten çok üzgünüm."

"Benden değil, ondan özür dile."

Lanet olsun! Devamlı o salak heriften bahsetmeye mecbur muydu sanki?

"Haklısın," dedi. "Konuşsak iyi olur. Bende mi, sende mi?" Tekrar barışma ihtimali doğmasının kendisini ne kadar heyecanlandırdığını fark etti. Kendi yatağında mı, onun yatağında mı barışacaklarının da önemi yoktu.

"Tarafsız bölgede," dedi Charly. "Ateşkes imzalanırken öyle yapılmaz mı?"

"Bilmem."

"*Café Uhlandseck* gelmişti benim aklıma. Orada..."

"Uhlandseck olmaz."

"O zaman sen başka bir yer teklif et."

"Seni yemeğe davet edeyim. Bu akşam. Ku'damm'daki *Kempinski*'ye." Bu lokantanın güzel bir terası vardı ve Rath o gecenin ılık bir yaz gecesi olacağını ümit ediyordu.

Charly bir an tereddüt etti. Fakat sonra ahize tekrar cızırdadı: "Anlaştık."

Havaya sıçrayası geldi ama kapı kapalı olduğu halde buna cesaret edemedi. Ahizeyi itinayla yerine koyup, kısık sesle bir sevinç çığlığı attı. Aman Allah! Eğer bu şekilde bu işi tekrar yoluna koyamazsa herkes ona kahkahalarla gülerdi! O sırıtkan herif meselesini abartmıştı, tabii ki onun Charly ile bir alâkası yoktu. Her şeye rağmen o herifin yüzünü kana buladığına seviniyordu, çünkü o devamlı sırıtan adamın Charly ile bir ilişkisi olmasa bile, *olmasını istediğinden* kendisinin şüphesi yoktu. Fakat Charly ille de öyle istiyorsa, peki, o zaman ondan da özür dilerdi, severek dilerdi, tabii ki dilerdi. O fırsattan istifade ederek, bundan sonra kendisine avutacak başka kadınlar bulmasını da o herife izah ederdi elbette.

Rath ayağa kalktı. Daha kapıdayken konuşmaya başladı. "Özür dilerim," dedi, fakat ön odaya girince cümlesi yarın kaldı.

Az önce yaşlı Yahudinin oturduğu sandalye boştu.

Rath ofisten dışarı koştu, koridora baktı ama adamı bir daha yakalayamayacağını da biliyordu. Başını iki yana salladı. Ne tuhaf bir tipti. Fakat anlattıkları çok akla yatkın ve inandırıcıydı.

Anlaşılan Abraham Goldstein Berlin'de herkesin korktuğu gibi katil olmamış, daha çok bir yavrukurt işlevi görmüştü. Demek adam en azından medeni cesaret sahibiydi.

61

Alex'te telefon kulübesinden çıktığında Charly tuhaf hisler içindeydi. Karşısında duran Kale'nin koca tuğla duvarlarına baktı. Emniyet Müdürlüğü'nü görebildiği bir yerden telefon ettiğine göre, içeri girip, onunla konuşamaz mıydı? Hayır, konuşamazdı. Sadece eskiden birlikte çalıştığı insanlar yüzünden de değil. Telefon konuşması korktuğundan çok daha medeni geçmişti. Galiba bu meselenin ne kadar ciddi olduğundan Rath'ın haberi bile yoktu. Eh, ne yapalım, başa gelen çekilirdi.

Gelecekte Alexanderplatz'ın nasıl bir yer olacağı hakkında artık yavaş yavaş bir fikir vermeye başlayan devasa şantiyeden geçip, Tietz'e yöneldi. Alışveriş merkezinin lokantası kuşkusuz iyi bir seçimdi. Emniyet Müdürlüğü'ne yakındı ama yine de polislerin uğradığı bir yer değildi. En azından gönüllü gelmezlerdi. Öğle tatilini cıyak cıyak bağıran çocuklar ve keyifsiz anneler arasında geçirmeyi kim isterdi?

Onu görmesi biraz zaman aldı. Kriminal asistan bu tarz günlük sıkıntılardan büyük ölçüde uzakta bir masa seçmişti.

"Fräulein Ritter," dedi ve ayağa kalkıp, kaşarlanmış bir kavalye gibi kadına sandalyesini tuttu. "Bana zaman ayırmanız ne güzel."

Charly adamın bunu söylerken yine kızardığı hissine kapıldı ama karşısına oturduğunda bu kızarıklıktan eser yoktu. Kriminal Asistan Lange'nin suratının rengi tamamen normaldi.

"Sizi neden ofisime değil de, buraya çağırdığımı merak ediyorsunuzdur."

"Bence böylesi daha iyi."

"Eh, benim de bunun için geçerli sebeplerim var. Sizinle konuşmak istediğim şeyler çok gizli."

"Ya!" Kadın bir Juno yaktı. Lange huzursuz olmuştu sanki. Önceden de mi huzursuzdu yoksa?

"Kriminal Müdür Gennat size çok değer veriyor," dedi. "Biliyor muydunuz?"

Komplimanlar Charly'yi her zaman utandırırdı. Yine de, "bunu duymak iyi" diye düşündü ve keyfini çıkardı. O günlerde birilerinin sırtını sıvazlamasına ihtiyacı vardı. İyi ama Lange lafı nereye

getirmeye çalışıyordu? Sigarasından bir nefes çekti.

"Konuşacaklarımızı başkalarına anlatmayacağınız konusunda size güvenebilir miyim?" diye sordu Lange. "Bu meseleden sadece Kriminal Müdür Gennat, Doktor Schwarz ve ben haberdarız."

"Böhm'ün bile mi haberi yok?"

"Böhm'ün bile yok."

"Birlikte çalıştığınızı sanıyordum."

"Bu vakada birlikte çalışmıyoruz."

Charly başıyla anladığını ifade etti. Hakikaten gizli bir meseleye benziyordu. "Kızla mı ilgili?" diye sordu. "Alexandra Reinhold'la mı ilgili?"

"Dolaylı olarak. Geçenlerde konuşurken maalesef Böhm araya girdi."

"O kadar meraklandırmayın beni!"

"Konu Benjamin Singer'in ölümü," dedi Lange. "Alexandra'nın suç ortağı. Kaçarken hayatını kaybeden oğlan."

"Tabii. Sizin soruşturduğunuz ölüm vakası. İyi ama bu gizli değil ki."

"Bir bakıma gizli." Lange hafifçe öksürdü. Can alıcı cümleyi söylemek ona zor geliyordu adeta. "Bazı ciddiye alınması gereken nedenlerden," dedi sonunda ve bir yudum Selters içti, "Benjamin Singer'in bir polisi memuru tarafından kasıtlı olarak aşağı itilip, öldürüldüğünü düşünüyoruz."

Bunları çok alçak sesle söylemişti ama yine de bir duyan olup olmadığını anlamak için etrafını yokladı.

Charly birden adamın ne istediğini ve Alex'in gözlerindeki korkunun sebebini kavradı. "Alexandra Reinhold'a şahit olarak ihtiyacınız var."

Lange başıyla onayladı. "İsmini vermeyen biri aradı bizi," dedi. "Herhalde Alexandra'ydı. *Benny'yi siz aynasızlar öldürdünüz* dedi."

Charly suçluluk duygusuna kapıldı. "Kızın elimden kaçması gayet fena oldu, değil mi?"

"Hayır, hayır," diye avuttu onu Lange.

"Eğer Alex hakikaten bir cinayete şahit olduysa, o zaman katilin de onu görmüş olması ihtimali var," dedi Charly.

Lange başını salladı.

"O zaman kız tehlikede."

Lange tekrar başını salladı.

"Şüphelendiğiniz birisi var mı?"

"Yüz Yirmi Yedinci Karakol'da çalışan bir memur." Lange yutkundu. "Fakat korkarım elimizde bir şahit ifadesi olmadan yakasına yapışamayacağız. Bir meslektaşımızı cinayetle itham etmek hassas bir mesele."

"Mahkemede bir sokak kızının şahitliğinin ciddiye alınacağına inanıyor musunuz?"

Lange omuz silkti. "Elimizde bazı kanıtlar da var. Fakat şahit olmadan bir faydası yok."

Garson elinde menüyle geldi. "Ben ısmarlıyorum," dedi Lange. "Cinayet Masası'nın bütçesinden."

Garson gitmeden Charly bir madensuyu ısmarladı, sonra menüyü incelediler.

"Ben Alex'i gördüm," dedi Charly bir süre sonra. "Kız müthiş korkuyor. O polisin kızın peşine düşmüş olması mümkün mü sizce?"

Lange menüyü bir kenara bıraktı. "Kesinlikle mümkün," dedi ve sırıttı. "Fakat bu ona pek yaramamış anlaşılan. Alex'in tırmalamayı iyi bildiği belli. En azından bir bıçağı olsa gerek."

"Yoksa adam hâlâ görev başında mı?"

Lange başını salladı. "Hasta raporu bile almak istemedi."

"Beni buraya neden çağırdınız Herr Lange? Bir şey ısmarlamadan önce bu sorunun cevabını bilmek isterim."

"İki şey için." Lange gülümsedi. "Sizin kızın izini takip ettiğinizi biliyorum. Devam edin. Alexandra'yı bulmaya çalışın."

"Neden yapayım bunu?"

"Kriminal Müdür Gennat sizin hâlâ bu vakaya ilgi duyuyor olduğunuzu ümit ediyordu."

Charly sırıttı.

"İyi," dedi. "Size yardım edeceğim. Fakat bir şartım var."

"Nedir?"

"Alex'i koruyacağınıza bana söz verin."

"Bizimle işbirliği yaparsa, mahkeme karar verirken bunu elbette iyi hal olarak dikkate alır."

"Onu kastetmiyorum. Alex'i size teslim edemem, bu olmaz. Gelirse gönüllü gelir. Sonra yine gitmek isterse, buna izin verin."

"Bu nasıl olacak? Ben polisim! Savcıya ne derim sonra? Bir şahit var, ifadesini de alabildim ama sonra maalesef yine elimden kaçtı, mahkemeye çıkamayacak mı diyeyim?" Omuz silkti. "Üzgünüm ama olmaz."

"Ya böyle olur ya da hiç olmaz. Bu kızın başına bir iş gelmesinin, bir ihtimalle öldürülmesinin sorumluluğunu üstlenmek istemiyorum."

"Bu kadar büyük bir tehditle karşı karşıya olduğuna hakikaten inanıyor musunuz?"

Charly başıyla doğruladı. "Evet, inanıyorum."

Lange bir yudum daha madensuyu içti ve düşündü.

"İyi," dedi nihayet. "Söz, kızı koruyacağım."

Charly sigarasını söndürdü. "İki şey demiştiniz. İkincisi neydi?"

Lange ona bir personel dosyasının kopyasını uzattı. "Bu adama elinizden geldiği kadar dikkat edin."

Charly dosyayı açtı ve Jochen Kuschke adında bir başpolisle göz göze geldi.

Lange'nin, "Bu o," dediğini duydu. "Şüphelimiz."

"Yirmi dört saat onu izleyemem."

"Gerek de yok. Vazifede olduğu sürece bizim gözetimimizde. Bir süre yalnız başına devriyeye çıkmıyor. Fakat iş sonrası arada bir adamın ensesine yapışırsanız hiç fena olmaz. Ayarlayabilirseniz tabii. Alex'i bulmak daha önemli."

"Neden ben? J Dairesi'ne ne oldu?"

"Sizi tanımıyor, şüphelenmez. Arama ekibinde bu farklı olabilir. Arkadaşlarımızdan bazılarını tanıyor olabilir. Riske girmek istemiyoruz."

Garson gelip siparişleri aldı. Charly fiyatlara hiç bakmamanın daha iyi olacağına karar verdi.

Bir saat sonra Frankfurter Allee'de metrodan indiği sırada aklı hâlâ Andreas Lange'yle gizli buluşmasındaydı. Bu genç kriminal asistanın bir Prusya polisinin görev başında işlediği bir cinayeti aydın-

latmak gibi zor bir görevde desteğe ihtiyacı olduğundan Gennat onu kendisinin üzerine salmıştı ve kendisi de bu vazifeden kaçmayacaktı. Ernst Gennat onun büyük kahramanıydı, hatta onu örnek alıyordu, tabii ki kendisinden isteneni yapacağını söylemişti. Üstelik Lange yardım etmesi karşılığında Gennat namına ona bir söz de vermişti. Daha hukuki hazırlık hizmetini tamamlamadan, 1932 yazında komiser adayı olarak kadro vereceklerdi ona. Bu şekilde Kale'de üst seviyede göreve başlama şansı olacaktı. Bunun için Weber'i yarı yolda bırakmaktan hiç çekinmezdi. Böylesi ondan yarım sene ücretsiz izin istemekten daha iyiydi, çünkü zaten büyük ihtimalle Heymann'la yapacağı projeyi sabote etmek için bunu reddedecekti. Fakat işten ayrılmasına ses çıkaramazdı.

Charly bu anlaşmayla kendini satıp satmadığından hâlâ emin değildi. Rüşvetçilik nerede başlardı? Gereon'da da her şey böyle mi başlamıştı? Fakat kötü bir şey yapmıyordu ki. Geçen hafta zaten yaptığını bundan sonra da yapmaya devam edecekti: Alexandra Reinhold'u arayacaktı. O zaman neden bu teklifi geri çevirsindi ki? Hemen bir yıl sonra komiser adayı olacaktı. Kendi kendine bütün bunları tekrarlasa da içi bir türlü rahat etmiyordu. Bu kadar gizlilik de hoş değildi. Fakat yapacak bir şey yoktu anlaşılan. En azından kızın başına bir iş gelmeyeceğinden emin olacaktı bu şekilde. Lange söz vermişti. Tek yapması gereken, Arama Şubesi onu bulmadan Alex'in izini bulmaktı.

Charly Kopernikusstrasse'deki eve gelmişti. Karanlık merdivenleri çıkmadan bir an durdu. Bu defa eve girmeyi başaracaktı, aksi komik olurdu!

Her şey umduğu gibi oldu. Martha Reinhold evde yalnızdı.

Kadın onu hemen tanıdı. "Ha, siz misiniz?" dedi. "Kocam evde yok, kusura bakmayın, boşuna geldiniz."

Martha Reinhold tam kapıyı kapatmak isterken Charly ayağını kapı arasına soktu.

"Önemli değil Frau Reinhold," dedi mümkün olduğu kadar dostça ve tehditkâr olmayan bir sesle. Sonra evin kapısını itip açtı ve Martha Reinhold'un şaşkın bakışları altında dar koridora girdi. "Şöyle bir etrafa bakmak istiyorum sadece."

Kadın öyle şaşakalmıştı ki, itiraz bile edemedi. Charly vakit kay-

betmeden mutfağa geçti. Ocakla lavabo arasında bulunan ahşap bir kapı ufak bir erzak deposuna açılıyordu.

"Hâlâ ne istiyorsunuz?"

Martha Reinhold peşinden gelmişti ama itirazları giderek azalıyordu. Charly'nin mutfak masasına oturduğunu görünce yelkenleri suya indirdi ve o da oturdu.

"Kocam her şeyi anlatmadı mı? Ailesiyle bütün ilişkisini koparddığını filan? Artık o komünistlerle hiçbir alâkası kalmadığını."

"Alex komünist değil ama değil mi? Kız kardeşiyle de mi ilişkisi olmasını istemiyor?"

Martha Reinhold sustu. Hiçbir rahatsızlık duymadan gerçekleri es geçebilen ama yalan söylemeyi de hiç beceremeyenlerdendi belli ki.

Charly kadını köşeye kıstırdığını anlayınca üstüne gitti.

"Frau Reinhold, Alexandra'yı en son ne zaman gördünüz? Buraya geldi değil mi? Hâlâ burada mı yoksa?"

"Hayır!"

"Fakat buradaydı. Son geldiğimde de bu dairedeydi, haksız mıyım? Kocanız beni kasıtlı olarak ailesine gönderdi. Benden kurtulmak istiyordu değil mi?"

"Kocamın ne istediğini ben nereden bileyim?"

"Geçen hafta Alexandra sizin yanınızda, bu dairede miydi, değil miydi?

Kadının uzunca bir süre sesi çıkmadı. Charly tam fazla ileri gittiği hissine kapılıyordu ki, kadın başını sallamaya başladı. Önce yavaşça, sonra hareketleri gitgide hızlandı.

"Demek buradaydı."

"Helmut'a söyledim, polis arıyorsa olmaz dedim."

"Ben polis değilim Frau Reinhold," dedi Charly. "Alex'in polisten korktuğunu biliyorum. Ona yardım etmek istiyorum. Dışarda tehlikeli insanlar onun peşinde."

"Kız kardeşine ihanet ettiğimi Helmut asla öğrenmemeli."

"Korkmayın, öğrenmeyecek. Ben bugün buraya hiç gelmedim. Bana sadece Alex'i nerede bulabileceğimi söylemenizi istiyorum. Nerede saklanıyor?"

Martha Reinhold omuzlarını kaldırdı. "Bir bilsem. Salı günün-

den beri hep bizdeydi. Fakat..." Önlüğünün cebinden buruşuk bir kâğıt çıkarıp açtı. "Bunu bugün alışverişten döndüğümde mutfak masasının üzerinde buldum," dedi. "Helmut'un daha haberi yok. Montaja gitti. Ancak yarın eve gelecek."

Charly kâğıdı okudu.

Özür dilerim yazıyordu, kargacık burgacık ama yine de okunabilen harflerle. *Bana çok yardımcı oldunuz, her şey için çok teşekkür ederim. Sizi hiç unutmayacağım. Fakat gitmem lazım, daha halledecek bir işim var. Benim için endişelenmeyin, başımın çaresine bakarım. Bir gün borcumu ödeyeceğim, söz! Alex.*

"Nereye gitmiş olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

Martha Reinhold başını iki yana salladığında Charly ona inandı. Kadının rahatladığını da hissediyordu ve bunun nedeni sadece itirafta bulunmuş olması da değildi. Martha Reinhold adi bir suçlu olan baldızından kurtulduğuna seviniyordu.

"Sanırım başka insanlara uyum sağlamak onun yapabileceği iş değil," dedi. "Kısa süre sonra yine gideceğini ben biliyordum, buna karşılık Helmut..." Charly'ye baktı. "Sanırım o onun artık hep yanımızda kalmasını istiyordu. En azından kendini yine biraz aile içinde hissetmişti. Oysa şimdi... Şimdi yine ailesi toz oldu uçtu."

62

Daha kimseye o yaşlı Yahudiden bahsetmemişti. Aradan zaman geçtikçe adam ona gitgide bir cinmiş gibi geliyordu. Rath'ın siyah not defterindeki birkaç satır haricinde ondan geriye kayda değer bir şey kalmamıştı. Bir isim veya bir adres bile yoktu.

Erika Voss üzerine bir gamalı haç çizilmiş kâğıdı masasında bulunca hayrete düşmüştü. Şimdi de o kâğıt buruş buruş olmuş, çöp sepetindeydi. Sekreteri, Yahudinin tüymesinin üzerinden on beş dakika bile geçmeden öğle molasından dönmüştü. Kâğıdı buruşturup atmadan önce huzursuzlukla etrafa bakınmıştı. Herhalde o ofisten birinin Nazi olduğunu düşünüyordu. Reinhold Gräf de öğle yeme-

ğinden sonra sorgu maratonuna devam etmeden önce kısaca uğramıştı. Rath bir an ön odaya açılan kapıyı kapatmayı ve meslektaşına kapalı kapılar ardında o yaşlı Yahudiyi anlatmayı aklından geçirmiş, fakat sonra buna çekinmişti. Ne yani? Bir defa daha birisini elinden kaçırdığını, üstelik de bir kriminal asistana mı itiraf edecekti?

Hem de o kriminal asistan bu işin nasıl doğru yapılacağını elâleme göstermişken... Gräf, Goldstein'ı polis portresinden tanıyan bir şahitten, üçkâğıtçı bir tüccardan bahsetmişti. Kriminal sekreter adama onun hakkında bir soruşturma açmayacağına söz vermiş, karşılığında da gayet kıymetli bir ifade almıştı. Tüccar, resimde görülen adamın bir hafta önce kendisinden bir tabanca satın aldığını anlatmıştı. Adam ücreti dolarla ödediğinden ve Remington 51 Berlin'de çok ender kullanıldığından olayı gayet iyi hatırlıyordu. "İlk defa hedefi on ikiden vurduk," demişti Gräf sorgu odasına dönmeden önce. "Elimizdeki mermi bir Remington'dan çıkmış olabilir." Rath başını sallamış ve kriminal sekreter giderken arkasından bakmıştı.

Çekmecesinden bir Pharus şehir planı çıkarıp, yazı masasının üzerinde tamamen açtı. Az önce Kirie'yle gezerken Goldstein'ı Wedding'den başka bir yerde aramaya gerek olmadığına karar vermişti. Gangsterin kendisini Kösliner Strasse'de atlatmaya çalışmasının da, ondan önce uzun uzun Wedding'de bir oraya bir buraya gitmelerinin de taksi şoförünün aklından çıktığını düşünmüştü önce. Fakat sonra, Berlin'de attığı ikinci turda Goldstein'ın Humboldhain'a, Gesundbrunnen metro istasyonuna, yani aynı bölgeye, Kösliner Strasse'den olsa olsa bir iki kilometre uzağa gittiği aklına gelmişti.

Bütün bunlar tesadüf olamazdı.

Anlaşılan taksiyle yaptığı ve plansız gibi görünen o ilk şehir turunda da Goldstein bir iş görmeye çalışmıştı, hem de Wedding'de. Rath da inatçılığıyla o işi berbat etmişti. Bu semtte Abraham Goldstein'ı çeken tılsımlı bir şey vardı ve bunun ne olduğunu bulmak gerekiyordu.

Rath düşünceli düşünceli şehir planını inceledi, yumuşak bir kurşunkalem alıp, önce Kösliner Strasse'yi, sonra da Gesundbrunnen istasyonunu işaretledi; bir ressamın eserine baktığı gibi biraz uzaklaşıp iki çarpı işaretine baktı ve nihayet ani bir kararla Ringbahnstrasse'yle Osloer Strasse arasında kalan bütün parseli ge-

niş bir daire içine aldı. Planı katlayıp cebine koydu, Kirie'yi Erika Voss'un şefkatli ellerine teslim etti ve yola düştü.

Arabada geçirdiği her dakika kendisini daha iyi hissetmesini sağladı. Nihayet yine iş başındaydı! Rosenthaler Strasse üzerinden kuzeye sürdü arabayı. Ancak Humboldthain'a geldiğinde süratini kesti, karşısına çıkan ve ölü SA'yı buldukları Himmelfahrt Kilisesi'ne baktı, sonra da eğer Goldstein'ın yaşlı Yahudi ile SA üyelerinin peşinden gittiyse kullanmaya mecbur olduğu metronun güney çıkışının önünden yavaşça geçti. Nihayet arabasını ring demiryolunun geniş raylarının üzerinden öbür tarafa sürdü.

Belli bir planı yoktu. İşaretlediği bölgede biraz arabayla dolaşacak, gerisine sonra bakacaktı. Zaten kafasını en iyi araba sürerken toparlayabiliyor, gözünden bir şey kaçmıyordu. Şayet bu semtte Abraham Goldstein'la ilişkili ve onun izini bulmasını sağlayacak herhangi bir şey varsa, er geç bunu bulacaktı.

Kısaca Badstrasse'den geçti, sonra sola, Pankstrasse'ye saptı. Planındaki en büyük işaretler olan Kösliner Strasse ve Gesundbrunnen arasındaki en kısa bağlantı buydu. Sağ tarafta sokak, Wedding İdare Mahkemesi'nin taştan bir dağ gibi insanın içini kapayan binasının hakim olduğu bir meydana çıkıyordu. Rath arabayı kenara çekip, binanın hiçbir esprisi olmayan yeni Gotik cephesine, sanki kendisine bir şey anlatabilirmiş gibi baktı. Abraham Goldstein'ı bu binada tasavvur etmeyi denedi ama Amerikalı bir gangsterin bir Alman mahkemesinde ne işi olabilirdi? Bir Alman gangsteri ya da bir hakimi öldürecek olabilir miydi? Rath birkaç not alıp, altına da kocaman üç soru işareti çizdi. Sonra not defterini kapatıp, yoluna devam etti. Kösliner Strasse'de de kısaca durdu ve açık olan *Kızıl Fener*'e bir göz attı. Motoru kapatmadı. Hayır, bu da değildi. Goldstein sadece kendisini ısrarla takip eden adamdan kurtulmak ve bir Buick parçalamaktan zevk alacak birkaç gönüllü ayarlamak için bu meyhaneye dalmıştı. Bir iki meraklı arabanın penceresinden içeri baktı. Burası kızılların kalelerindendi. Yaklaşık iki yıl önce bu semtte komünistlerle polisler barikat savaşları bile yapmıştı. Burada pahalı bir araba park edenlerden, hatta yaya veya bisikletle değil de sadece bir arabayla gelenlerden bile şüpheleniliyordu. Rath tekrar vitesi taktı, bu sefil sokağın sonundan sağa saptı ve bir süre kalın çalılar ve ağaç-

ların arkasına gizlenmiş Panke'nin kıyısına paralel gitti. Az sonra o ağaçların üzerinde yine İdare Mahkemesi'nin arka cephesi meydana çıktı. En nihayetinde de bir tramvay deposunun uzun duvarını takip ederek, tekrar trafiğin yoğun olduğu Badstrasse'ye çıktı.

Ve henüz nereye gideceğini düşündüğü tam o anda da aradığını bulduğunu anladı. Daha Exerzierstrasse'nin girişindeki levhayı gördüğünde bulmuştu zaten.

Yahudi Hastanesi.

Rath levhanın işaret ettiği yöne gitti ve hemen hemen hiç trafik olmayan, üzerinde daha çok konutlar bulunan Exerzierstrasse'ye girmek için sola keskin bir dönüş yaptı. Arnavutkaldırımının üzerinde bir tramvay sarsılarak ilerliyordu. Sokağın sağ kolunda, ona hastaneden çok bir okulu anımsatan üç katlı bir bina görene kadar tramvayın arkasında kaldı. Fakat çitlere asılı levha ve tempan duvarına kazınmış harfler burasının bir hastane olduğu konusunda şüpheye yer bırakmıyordu: *Yahudi Cemaati Hastanesi* yazıyordu levhada. Buick'i bir ağacın altına park etti ve torpido gözünde polis ressamının portresini aradı. Cebine koymadan resmi bir kez daha açıp, o surata baktı. Ressam bayağı iyi tutturmuştu. Şayet Abraham Goldstein son günlerde hakikaten buraya uğradıysa bu resme bakan biri onu tanırdı.

Rath birkaç adım arkasında kalan hastaneye yürüdü. Exerzierstrasse'ye bakan bina bütün bir kompleksin sadece bir parçasıydı. Onun ardında hasta yataklarıyla dolu daha da büyük bir bina daha vardı. Binanın girişi Schulstrasse'deydi. Rath bir süre kapının önünde kararsız kaldı. Hakikaten içeri girse miydi? Komik duruma düşme ihtimali yok muydu?

Tam hastaneye girmeye hazırlanıyordu ki, hayret dolu yüksek bir ses duyunca durdu.

"Komiser Bey?"

Rath arkasına döndü. Karşı kaldırımdaki bir ağacın gölgesinde birisi duruyordu. Kriminal poliste komiser adayı eğitimi gören Toplum Polisi Teğmeni Sebastian Tornow. Sivil kıyafetler içinde adamı neredeyse tanıyamayacaktı. Yanına gitti.

Tornow merakla onu süzüyordu. "Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu.

Rath, "Aynı soruyu ben de size sorabilirim," derken sesi istemediği kadar küstah çıktı. Herhangi bir suç işlemediği halde kendisini suçüstü yakalanmış gibi hissediyordu. Tabii her zamanki gibi tek başına hareket ediyor olması hariç. "Ne tesadüf!"

"Şu anda Arama Şubesi'nde görevliyim. Bir ihbar aldık." Tornow hastaneyi işaret etti. "Abraham Goldstein. Burada görüldüğü iddia ediliyor."

Bunu söylerken komiser adayı ne heyecanlı, ne de çalışmaya meraklı görünüyordu. Bu vakada Arama Dairesi'nin incelemek zorunda kaldığı sahte ihbarların sayısı göz önüne alındığında bunda şaşılacak bir şey de yoktu. Fakat acaba bu da sahte bir ihbar mıydı? İçinin nasıl ısındığını, doğru bir iz peşinde olduğunu hissettiği veya iki olay arasında yeni bir ilişki keşfettiği zamanlarda hep olduğu gibi damarlarının karıncalandığını fark etti.

"Eh, belki bu defa doğru iz peşindesinizdir," dedi. "En azından benim elimde Goldstein'ın buraya gelmiş olabileceğini gösteren bilgiler de var.

Tornow'un yüzüne önce duyduklarına inanmayan bir şaşkınlık yansıdı, fakat sonra suratı aydınlandı. "Haa," dedi. "O zaman içeriye de beraber girebiliriz değil mi?"

Rath başıyla doğruladı.

"Onu bulamazsak bugün benim boşa çıkan beşinci denemem olur," dedi Tornow. "Ya sizin?"

Rath güldü. "Kriminal poliste çalışmak sandığınız kadar heyecanlı değil demek ki ha?"

"Ne yapalım," dedi Tornow ve omuz silkti. "Eğitim yılları, keyif yapılacak yıllar değildir."

"İzninizle bir tahmin yürüteyim. Bu Kilian'ın lafı."

"Vay canına! Meslektaşlarınızı iyi tanıyorsunuz anlaşılan." Tornow takdirle kaşlarını kaldırdı. "Bir ara bana bunları biraz anlatın." Başını Badstrasse yönüne çevirdi. "Şurada gayet hoş birkaç kafe var. Ne dersiniz?"

"Önce iş, sonra eğlence," dedi Rath. "Başkomiser Kilian bu mükemmel deyişi de öğretmiştir herhalde. Yoksa daha buna fırsatınız olmadı mı?"

"İşe mi, eğlenceye mi?"

Rath gülüp hastane kompleksini işaret etti. "Gelin! Komik duruma bile düşecek olsak, gelin önce içeride sorularımızı soralım. İşimiz bittiğinde size bir kahve ısmarlarım. Ne dersiniz?" dedi.

Tornow sırıttı. "Emredersiniz Komiser Bey."

Karşıya geçtiler. Rath göz ucuyla komiser adayını izliyordu. Bu eski toplum polisinin Cinayet Masası'nda epey işlerine yarayacağını düşündü. Buna karşılık, Czerwinski gibi daha şimdiden emekliliğini bekleyen birinden seve seve feragat edebilirdi. Sebastian Tornow gibi bir komiser adayı sanki neden bula bula Başkomiser Kilian'a verilirdi?

Rath burada bir ipucuna rastlayacaklarına kesinlikle inandığı halde, kapıcıya camdan polis kimliklerini ve arama resmini gösterir göstermez adamın başını evet dercesine sallamasına şaşırdı.

"Evet, buraya geldi," dedi kapıcı. "Daha birkaç gün önce. Elinde bir demet çiçek vardı."

"Birini mi ziyaret etti?"

Kapıcı omuz silkti. "Herhalde. Birisini sordu."

"Kimi sorduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Galiba Herr Goldstein'ı sordu."

"Goldstein mı?" Rath bu ismin içinde kopardığı fırtınayı fark ettirmemeye çalıştı. Çaktırmadan Tornow'a bir işaret yaptı. Tam isabet! "Bu isimde bir hastanız mı var?"

"Evet," dedi kapıcı ve uzun bir listeyi taramaya başladı. "Jakob Goldstein. Yukarıda, birinci katta yatıyor. Yüz iki numaralı oda."

"Teşekkür ederim," dedi Rath. "Ne zaman ziyaret ettiğini de biliyor musunuz?"

"Ya çarşamba ya da perşembeydi derim. Her halükârda öğleden sonra, ziyaret saatlerindeydi. Ayrıntısını hatırlamıyorum. Tek bildiğim, yanında çiçek demeti getiren bu adamdı."

"Daha sonra da geldi mi?" diye sordu Rath ve resmi bir kere daha kapıcı odasının camına dayadı.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Kapıcı omuz silkti. "En azından ben çalışırken gelmedi."

"Herr Goldstein'ı yüz iki numaralı odada ziyaret etmek isteriz. Mümkün mü? Yani şimdi?"

Yaşlı adamın ağrılar içinde kıvrandığına şüphe yoktu. Yüzünün cildi daha da incelmiş, daha da şeffaflaşmıştı. Komodinin üzerinde yeni çiçekler, yeni bir demet vardı ama o da tıpkı bu yaşlı adam gibi önüne geçilmez şekilde solmaya yüz tutmuştu. Bu odada her şey ölüm ve veda kokuyordu.

Abraham Goldstein, sadece babasının anlatımından tanıdığı dedesini rüyalarında hep Williamsburg'daki diğer yaşlılar gibi uzun ve ak bir sakalla görmüştü. Tabii şakağından lüleler de sarkıyordu. Yani Nathan Goldstein'ın yaşlısıydı. Fakat Jakob Goldstein da kara şapkalılara torunu Abraham Goldstein kadar uzaktı. Öyle olmasa, Amerika'daki torunundan böyle bir kıyak yapmasını herhalde asla istemezdi.

Abe dedesine baktı ve bir kere daha aynaya bakar gibi oldu. Karşısındaki, yaklaşık elli yıl daha yaşlı bir Abraham Goldstein'dı. Sakalsız, şakakları lülesiz, belki biraz daha keskin çizgileri bile olsa surat aynı suratttı, sadece cildi daha kırış kırış, gözleri çukur, burnu ve kulakları daha büyüktü. Kendisinin babasından çok dedesine benzediğini ancak Berlin'e geldikten sonra öğrenmişti. Dedesinin de oğlundan çok torununa benzediğini.

Başta onu sadece bir kere ziyaret etmeyi planlamıştı ama şimdiye kadar her gün yanına uğramıştı. Hastaneye arka kapısından girmek onun için artık neredeyse bir rutin halini almıştı. Koridorlardan kendinden emin genç bir başhekim edasıyla geçiyordu ve şimdilik kimse şüphelenmemişti. İnsan biraz cüretkâr davrandığında her şeyin kolaylaştığını uzun zamandır biliyordu zaten. Hatta ölmek bile daha kolaydı.

"Abraham! Sen mi geldin yine?" dedi adam ve gülümsedi. Fazla kuvveti kalmamış, her kelime ona acı veriyor gibiydi ama yine de konuşmak istediği belli oluyordu. Konuşabildiği sürece konuşmak istiyordu. "Halalarını ziyaret ettin mi?"

"Onların beni hakikaten görmek istediğinden pek emin değilim zayd. Onlara bir şey anlatmadın değil mi?"

"Ziyaret etmen lazım! Babanın kız kardeşleri! Akrabalar önemlidir! Arada bir insanın sinirini bozsalar dahi." Sancıdan pes ede-

ne kadar sessizce güldü.

Abe sadece başını sallamakla yetindi ama bununla ne kastettiği belirsizdi. Yaşlı adam elini kavradı. "Aldın mı?"

Bu defa Abe başını salladığında anlamı açıktı. Bugün onu son defa ziyaret ettiğini biliyordu. "Evet," dedi ve yaşlı adamın elini sıktı.

Dedesinin yüz ifadesi gevşedi.

"Göster," dedi.

Abe önceden doldurduğu şırıngayı çantasından çıkardı. Daha otel odasındayken hazırlamıştı. Bu oda felaket bir batakhaneydi, *Excelsior*'la kıyaslamak mümkün değildi. Fakat orada ne kimse adını sormuş, ne de pasaportunu görmek isteyen olmuştu. Buna karşılık resepsiyonist gayet özel tüyolar vermişti. Mesela uygun fiyata morfine nasıl ulaşılabileceğini biliyordu.

Dedesine hazırladığı şırıngayı gösterdi. Yaşlı adam cam şişede parlayan sıvıya baktı. Memnuniyetle başını salladıktan sonra sessizce inledi ve yüzünü buruşturdu, eli kaskatı oldu. Canını yakıyor olsa da Abe onun elini tutmaya devam etti.

Sancı dalgası geçti. Dedesi ona baktı. "Şimdi," dedi. "Şimdi yapmanı istiyorum."

"Hemen mi? Acelesi var mı?"

"Akşam yemeğinden önce."

"Demek o kadar kötü..."

Dedesinin gözlerinin etrafında gülmekten oluşmuş kırışıklar gerildi. "Öyle," dedi ve başını salladı. "O zıkkımı bir kere daha yemeye mecbur kalmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Kendi esprisine güldü ve gülünce de bütün sancıları geri geldi.

"Şimdi," dedi. Bu defa gayet ciddi.

Abe başıyla olur dedi. Şırıngayı muhafazasından aldı, ilk damla morfin iğnenin ucundan damlayana kadar sıktı. Sonra dedesinin sağ kolunu sıvadı ve dirseğinin iç tarafında toplardamarı aradı. Adamın kolu insanı ürkütecek kadar zayıf, soluktu; yaşlılık lekeleriyle dolu cildi sanki bir ölüye aitti. Abe iğneyi batırdı ve şırınganın içindeki bütün sıvıyı toplardamara boşalttı. Sonra iğne yarasını bir pamukla temizledi.

Artık dönüşü yoktu. Abe şırıngayı kenara bırakınca dedesi tekrar torununun elini tuttu. Sanki bir daha bırakmak istemez gibi sıktı.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Ne kadar sürer?"

"Birkaç dakika. Uyuyacaksın. Artık hiç ağrı hissetmeyeceksin."

Yaşlı adam kendisini yastığa bıraktı. Ağrıları bastırmaya başlayan morfinin kendisine iyi gelen etkisini hissetmeye başlamıştı herhalde.

"Broadway," dedi. Bu kelimeyi söylerken yorgun gözleri yeniden aydınlanmıştı. "Bana Broadway'i bir daha anlat."

Abe anlattı. Son günlerdeki hiçbir ziyaretinde dedesine hakikati söylemeye dili varmamıştı. Bütün dünyanın bildiği Manhattan'daki Broadway ile Nathan Goldstein'ın ailesiyle birlikte yaşamaktan çok süründüğü Williamsburg'daki Broadway arasında dağlar kadar fark olduğunu söyleyememişti. Bu yüzden de Abraham Goldstein babasının yıllar önce anlatmaya başladığı gerçekdışı masalı sürdürdü. Nathan Goldstein'ın Berlin'de kalan dedesine düzenli şekilde mektup yazdığını Abe biliyordu ama ne yazdığını bilmiyordu. O mümin adam yalan üstüne yalan yazmış olmalıydı. Amerika'da şansın yüzüne güldüğünü, Broadway'de bir eve taşındığını ve kendisine ait elbise fabrikasıyla büyük para kazandığını anlatmıştı. Başka ne diyebilirdi ki zaten? Geride kalan Goldsteinların Nathan'dan, en büyük oğullarından beklentilerinin ne kadar büyük olduğunu Abe ancak Berlin'de kavramıştı. Sadece bir kişinin bütün aileyi temsilen okyanusu aşmasına elverecek kadar parayı güçbela bir araya getirmişlerdi ve o da işleri yoluna koyunca ailenin geri kalanını yanına alacaktı. Fakat işte bu hiç gerçekleşmemişti. Nathan'ın kız kardeşleri mutluluğu Berlin'de bulmuş ve dedelerini de kalmaya ikna etmişti. Bu sayede de Nathan Goldstein'ın ABD'de bir çuval inciri berbat ettiğinden kimsenin haberi olmamıştı. Tek bilen oğlu Abraham'dı. O da babasına ihanet etmedi.

Halası Lea, her ne kadar hayatını Tanrıya adamış kara şapkalılardan olsa da yine de ticari hayatta başarılı olan bir hurdacıyla evlenmişti. Diğer halası Margot ise daha da iyisini becermiş, liberal ve daha çok dünyevi denebilecek bir avukatın karısı olmuştu; bu da özellikle önemli bayram günlerinde düzenli şekilde aile kavgalarına neden oluyordu. Dedesi ona bunları anlatırken daha çok eğleniyordu.

Abe dedesinin kendisine her ziyaretinde anlattığı Nathan Goldstein'ın muhteşem hikâyelerini daha da süslüyor, o yaşlı ve hasta

adamın gözlerinin parıltısından keyif alıyordu. Şu anda olduğu gibi. Nathan Goldstein'ın bir konfeksiyon ürününün üretim ve satışını tek bir şirketin çatısı altında birleştirmeyi akıl ettiğini, fakat bu fikrinin büyük başarısını görmeye ömrünün maalesef yetmediğini anlatıyordu. Abe babasının cenazesini o kadar duygulu tarif etmişti ki, neredeyse kendisi bile etkilenmişti. Aslında oldukça sıkıcı ve zavallı bir tören olduğu ve ölenin yüzkarası sarhoş oğlu bütün töreni daha da berbat ettiği halde, o, New York ahalisinin yarısı Nathan Goldstein'ın tabutunun peşinden yürümüş gibi aktarmıştı.

Abe Alman akrabalarının hepsinden kaçmıştı. Belki de içini rahatlatmak için yaşlı adama söylediği yalanların aynısını onlara da söylemek istemiyordu. Halalarını ve onların ailelerini sadece bir gün önce, Schulstrasse'deki bir ağacın gölgesinde ziyaret saatinin sona ermesini ve hastane koridorlarının yeniden sakinleşmesini beklerken ikinci bir defa görmüştü. O genç ve kara şapkalı Joseph Flegenheimer de yine aralarındaydı. Şayet dedesinin anlattıkları doğruysa hurdacının en büyük oğlu hemen hemen Abe ile aynı yaştaydı. Kuzeninin bakışları bir defa karşı kaldırıma kaymış ve tekrar diğerlerine dönmeden, bir an duraklamıştı. Şapkasını indirerek yüzünü kapatan Abe o zamandan beri, dedesinin Jossele dediği kuzeninin hastane koridorundaki kısa karşılaşmalarını hatırlamış olup olamayacağını soruyordu kendisine. Yoksa gazetedeki resmi mi görmüştü?

O lanet olası resim!

Yaşlı adam o kadar alçak sesle konuştu ki, anlamak için Abe'in yatağın üzerine iyice eğilmesi gerekti. "Artık o an çok yaklaştı Abraham," dedi adam. "Vedalaşmamız lazım."

Abe konuşmadan dedesinin elini sıktı. Yakında bakışlarına artık bir daha karşılık veremeyecek bu buruşuk surata baktığında tarifi mümkün olmayan bir acı duyuyordu. Artık Jakob Goldstein'ın sadece bu isteğini yerine getirmesi için Amerika'daki torununa yazdığına inanıyordu. Acaba dedesi Abraham Goldstein'ın gerçekte kim olduğunu tahmin ediyor olabilir miydi? En azından babasının mükemmel yürüyen işlerini devralan zararsız bir tekstil tüccarı olmadığını kestiriyordu.

Tam çıkaramadığı bir sebepten kendisini, hayatında ilk defa beş gün önce gördüğü bu yaşlı adama yıllar boyu babasına olduğun-

dan çok daha yakın hissediyordu. Cenaze töreninde sarhoş olmasından utandığı gibi babasını hiç sevmemiş, hatta saygı dahi duymamış olmasından neredeyse utanıyordu.

"Bana bir söz ver!" Adamın yaşlı ve kemikli eli elini inanılmaz bir güçle sıktı, ona diktiği gözleri şaşılacak kadar gençti. Abe, bir yandan bu kadar güçlü gözler bu kadar zayıf ve solmuş bir suratta nasıl olabilir diye düşünürken, diğer yandan da bu alçak sesi daha iyi anlayabilmek için öne eğildi. "Cenaze törenimde Kaddiş'i sen okuyacaksın," diye devam etti dedesi. "Söz ver bana!"

Bu sözü nasıl tutacağını, hatta tutup tutmayacağını bile bilemediği halde Abe başını salladı. Uzun yıllardan beri Kaddiş duası etmemişti. Fakat mesele o değildi. Kaddiş asla unutmayacağı, yükünü hayatı boyunca sırtında taşıyacağı bir şeydi. Sıkı din eğitimiyle babası en azından bu kadarını becermişti. Asıl mesele, mümkün olduğu kadar çabuk Berlin'den sıvışmak zorunda olmasıydı. Dedesinin cenaze törenine katılmayı aslında hiç planlamamıştı.

Yine de başını sallamış, yaşlı adam da bunu görmüş ve cevaptan tatmin olmuştu. "Çok iyi," dedi Jakob Goldstein ve torununun elini daha kuvvetle sıktı. Sonra yaşlı adam gitgide alçalan bir sesle konuşmaya başladı:

"Şma Yisrael, Adonay Eloheynu, Adonay Ehad."

Abe, uzun yıllardan beri dudaklarının arasından çıkmadığı halde içinde bir yerlerde sürekli varolan bu kelimeleri de tanıyordu. Şimdi de dudaklarından dökülmüyorlardı ama inanmasa da duaya içinden eşlik ediyordu.

Dedesi çok ağır bir iş yaptıktan sonra dinlenmek istercesine gözlerini yumdu. Onu yoranın konuşmak mı, yoksa yaşayıp sonuna geldiği hayatın güçlükleri mi olduğunu ayırt etmek zordu. Birdenbire yüzü sakin ve huzurlu bir ifadeye kavuştu, nefesi çok daha düzenli hale geldi. Morfin yavaş yavaş bu cılkı çıkmış vücudun kontrolünü ele alıyordu.

Abe dedesinin elini tumaya devam ediyordu. "Mutlu yaşa zayd" deyince yaşlı adam gözlerini bir kere daha açtı.

"Mutlu yaşa demeyeceksin, tekrar görüşmek üzere diyeceksin," dedi Jakob Goldstein ve gülümsedi. "Beni bir kere daha ziyaret edeceksin. Mezarımın başında Kaddiş okuyacaksın. Bana söz verdin."

Abe başını salladı ve dedesi gözlerini yumdu. Nefes alıp vermesi sona erdikten çok sonra bile o memnun gülümseme yaşlı adamın yüzünde kaldı.

Koridordan gelen şangırtı onu korkuyla ayılttığında Goldstein ölen dedesinin yatağının yanında, onun hâlâ sıcak olan elleri kendi avuçlarında, ne zamandan beri oturduğunu bilmiyordu. Bu saatte hemşirelerin dolaşması alışılmış bir şey değildi. Her şeyin tekrar hareketlendiği ve odalara yemek servisi yapıldığı bu saatte daha çok dinlenmeye çekilirlerdi. Dedesinin elini bırakıp, kapıya gitti, dikkatle araladı ve dışarı baktı.

Koridorda iki adam yaklaşıyordu. Birini tanıyordu.

Allah kahretsin!

Detective Rath, şu inatçı ve yapışkan herif! Bir gün yine izini bulacaklarını bilmesi gerekirdi! Fakat bunun o gün olması şart mıydı? Tam da burada!

Rath'ın yanındaki adam koridora düzenli şekilde dizilmiş ve akşam yemeği servisi için hazırlanmış yemek arabalarından birine toslamış olmalıydı. En azından bir demlik yere düşmüş ve adam kaldırmak için eğilmişti. Hemşire odasının kapısı açıldı, beyazlar giyinmiş öfkeli bir kadın koridora fırladı ve iki polisi sorguya çekmeye başladı.

Abe kapıyı açtığı gibi sessizce tekrar kapattı ve yatağa geri döndü.

Boş morfin şırıngasını cebine atıp, dedesinin huzurlu yüzüne son bir defa baktıktan sonra pencereye yürüdü, açtı ve dışarıya göz attı. Binanın etrafı bir pergolayla çevriliydi. Abe pencereden dışarı çıktı ve altındaki arka avluya baktı. Tam o sırada bir ambülans gelmiş, şoför ve yardımcısı arabadan inip arka kapıları açmıştı. Bir an ciddi ciddi arabanın üzerine atlamayı aklından geçirdi ama sonra yine de damdan yere kadar inen yağmur borusunda karar kıldı. Parmaklıkların üzerine çıktı. Üzerinde bir bornozla parkta dolaşmaya çıkmış yaşlı bir hasta haricinde henüz kimse onu görmemişti. O da gıkını çıkarmadan hayretle izliyordu yalnızca.

Abe boruya ulaştı. Asıldığında teneke gerçi biraz büküldü ve paltosu açıldı ama birkaç saniye içinde aşağıya inip, ayaklarını sağlam zemine bastı. Aynasızların onun firar ettiğini henüz fark etme-

diğini bir bakışta anladı. Yine de fazla vakit kaybetmeye gelmezdi, çünkü durum çok çabuk değişebilirdi. Abe motoru boş viteste tıkırtılar çıkararak çalışıp duran ambülansa yürüdü. O arada iki hastabakıcı da arabanın arkasından baygın birini çıkarıp, sedyeye yatırmış, acil servis girişine yönelmişti. Onu hâlâ fark etmemişlerdi. Onu izleyen tek insan bornozlu adamdı. Goldstein sürücü kapısını açtı, dolaşmaya çıkmış hastaya samimi bir selam verdi ve direksiyonun başına geçti. Dünyanın en normal işini yapar gibi el frenini indirdi, vitesi geçirdi ve gaza bastı. Araba hareket edince arka kapı sağa sola savruldu ama sonra kapandı. Olduğu yerde dönen tekerlekler yüzünden havada çakıl taşları uçuştu.

64

Bu hemşire hakikaten dişli bir kadındı! İki polis kimliğinin ağırlığı bile onu sakinleştiremedi. Tornow üzeri tıka basa doldurulmuş bir yemek arabasını görmemiş ve bir çaydanlığın devrilmesine neden olmuştu. Sebep oldukları zararı ikisi birlikte hemen kapatmaya çalışmışlar ama kapının birinden fırlayan beyazlara bürünmüş bu cadı konuşmalarına bile fırsat bırakmamıştı. Üstelik asıl suç bir demliğin kırılması da değil, polis bile olsalar bir hastanede böyle gürültü yapmaya cüret etmeleriydi. Hem de ziyaret saatleri haricinde!

En azından hemşirenin yüksek sesle söylediklerinden Rath'ın anlayabildiği buydu. Avaz avaz bağırmakla öğle yemeği sonrası istirahata çekilmiş hastaları rahatsız edip etmediğini ise düşünmüyordu kadın.

Tornow bir kere daha kadını yatıştırmayı denedi. "Hanımefendi, tek istediğimiz yüz iki numaralı odaya bir göz atmak. Oradaki hasta muhtemelen firari bir suçluyu yakalamamıza yardım edecek."

Hemşire onu dinlememişti bile. Yine bağırıp çağırmaya başlayacağı sırada Rath'ın sabrı taştı.

"Şimdi beni iyi dinleyin hanımefendi! İlle istiyorsanız, gidin bizzat emniyet müdürüne şikâyet edin. Fakat izin verin *şimdi* işimizi yapalım. Bizi biraz daha engellemeye kalkışırsanız polis memuruna mukavemetten hakkınızda işlem yapmak zorunda kalacağım!"

Bu tehdit işe yaradı. Hemşire anında sustu ve gayet alçak bir sesle sordu: "102 numaralı oda mı demiştiniz?"

Rath samimiyetle gülümseyerek, başıyla tasdik etti.

"Şurası. Lütfen hastayı fazla heyecanlandırmayın. Ölümle boğuşuyor."

"Çok hassas davranacağız, söz" dedi Tornow.

Hemşire tatmin oldu ama yine de onları gözden kaçırmadan arada saygılı bir mesafe bırakarak odanın kapısına kadar takip etti. Tornow kapıyı vurdu. Kimse cevap vermedi.

"Belki uyuyordur," dedi hemşire. "Ağrısı olmadığında çok uyuyor."

Rath başını salladı. Dikkatle kapıyı araladı.

Odada tek bir hasta yatıyordu. Yüzü yastığın içinde kaybolmuş yaşlı bir adam. Komodini dev gibi bir demet çiçek süslüyordu. Yatağın ayakucunda asılı bir tabelaya el yazısıyla *Jakob Goldstein* yazılmıştı.

Şüphesiz doğru adamdı ama yine de 102 numaralı odada yatan hasta onlara pek yardımcı olamayacaktı.

Bu dostça gülümseyen adamın artık yaşamadığını, hayatında yeterince ölü görmüş olan Rath hemen fark etti.

Açık duran pencereden birilerinin haykırdığı duyuldu, ardından da gürültülü bir motor sesi. Rath başını çevirince açık pencereyi gördü. İçeri hava girmesi için azıcık aralanmış filan değildi. Ardına kadar açılmıştı. Oraya koştu, dışarı baktı ve tam o sırada arka kapısı sağa sola savrularak hastanenin bahçesinden tam gaz Schulstrasse'ye fırlayan ambülansı gördü. İki hastabakıcı ağızları açık ambülansın arkasından bakıyordu. Bornozlu, feryat figân bir adam ayaklarını sürüyerek çakıl yoldan yaklaşıyordu.

"Bindi, gitti," dediğini duydu bornozlu adamın. "Şuradan aşağı indi ve ambülansa bindi!"

Şuradan derken yaptığı hareket de çok basitti: İşaretparmağıyla pencerede duran Rath'ı ve o sırada yanına gelen Tornow'u gösteriyordu.

"Ne oldu?" diye sordu komiser adayı.

"Goldstein," dedi Rath. "Elimizden kaçırdık!"

"Tüh!"

İki polis hemşirenin yanından koşa koşa geçip odadan koridora çıktı. Sokağa indiklerinde aradan daha bir dakika bile geçmemişti ama yine de geç kalmışlardı. Ambülans çoktan kayıplara karışmıştı.

Tornow önüne ilk çıkan çöp kutusuna bir tekme yapıştırdı. Kutudan teneke gürültüsü geldi.

"Allah kahretsin!" diye lanet okudu komiser adayı. "Hep benim suçum! O lanet olası yemek arabası olmasaydı... O gürültü dikkatini çekmiş olmalı!"

"Muhtemelen yemek arabasının sesinden çok bizim sevgili canavar hemşiremizin sesindendir," diye söylendi Rath. "Kendinizi suçlamayın! Goldstein'ın tam da şimdi bu binada olacağını kimse bilemezdi. Biz sadece bir şahitle konuşmaya gelmiştik, bir firari kovalamaya değil."

"Eh, o şahit de artık hayatta değil. Anlaşılan ikimiz de şanslı günümüzdeyiz."

Rath'ın bu tespite ekleyeceği bir şey yoktu.

Abraham Goldstein'ın yeniden ortaya çıktığı haberi Emniyet'i hareketlendirdi. Wilhelm Böhm, Rath ve Tornow'u kendisine rapor vermeye çağırdı. Buldogun gözünde kimin suçlu olduğu çok açıktı. Başkomiser suçu ne Tornow'da, ne yemek arabasında, ne dik kafalı hemşirede ne de Goldstein'ın o sırada tamamen tesadüf eseri hastanede olmasında arıyordu. Hayır, derhal Rath'ı itham etti.

"Doğru mu anlıyorum?" diye hırladı Rath'a. "Sadece birkaç gün içinde ikinci defa bir cinayet zanlısını elinizden kaçırdınız, öyle mi?"

Rath, Böhm karşısında kendisini savunmaya çalışmanın hiçbir anlamı olmadığını bildiği halde yine de denedi. "Şüphelinin binada olduğunu bilemezdik," dedi. "Ben ve meslektaşım Tornow, Goldstein'ın Yahudi Hastanesi'nde daha önce görüldüğüne dair bazı duyumlar aldık sadece. Sonra da dedesinin..."

Böhm lafını kesti. "Ne duyumu?" diye sordu. "Benim neden haberim yok bundan?"

"Sayın Başkomiserimizi gelen her anonim telefonda rahatsız etmek istemiyoruz," dedi Rath.

"Her bir telefonda değil ama önemli olanlarıyla rahatsız edin."

"Fakat Sayın Başkomiserim, bahsettiğiniz o anonim telefon görüşmesini ben yaptım, Komiser Rath değil. Ben de J Dairesi'nde Başkomiser Kilian'ın emrindeyim, sizin değil."

Tornow'un söyledikleriyle Böhm duraksadı. Koca komiserler aralarında konuşurken astların lafa karışmasına alışık değildi. Hele böyle kendinden emin bir sesle konuşmalarına hiç değildi. Rath da şaşırmıştı ama belli etmedi.

"Üstelik böyle bir telefonun önemli olup olmadığı genellikle sonradan, yani konu incelendikten sonra ortaya çıkar," diye de ekledi komiser adayı. "Bu olayda da öyle oldu. Arama Şubesi son günlerde o kadar çok duyum değerlendirdi ki... Fakat çoğu boş çıktı."

Tornow hakikaten Böhm'ün oyununu bozmuştu. Başkomiser ancak bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar konuşabildi.

"Haydi o zaman anlatın bakalım bu işin neden böyle aksi gittiğini," diye homurdandı ki, bu onun ölçüleriyle bir çeşit barışma teklifi sayılırdı.

"Kapıcıdan Jakob Goldstein'ın 102 numaralı odada yattığını öğrendik," dedi Rath. "Sonradan adamın Abraham Goldstein'ın dedesi olduğu ortaya çıktı."

"Onun ifadesini almak istiyordunuz yani."

"Evet."

"Amerikalıyı gördünüz mü?"

"Odaya girdiğimizde pencereden avluya atlamıştı. Sonra da bir ambülans çaldı."

"İyi ama o lanet olası adam nereden uyanmış ki? Başından itibaren pencereden tüymeyi planlamıyordu ya!"

Tornow yine lafa girecekti ki, Rath ondan evvel davrandı. "Tesadüf," dedi aceleyle ve komiser adayı ağzını yine kapattı. "Biz koridora girdiğimiz sırada Goldstein kapıyı açmış olabilir. Benim yüzümü de tanıyor. En nihayetinde *Excelsior*'da sık sık karşılaşmıştık."

"Evet, sizi tanımış olmalı," diye homurdandı Böhm ve başını salladı. Hiç beklenmezdi ama bu cevap onu tatmin etmişti. "Sizi tanıması kötü Komiser Rath," dedi nihayet. "Bir daha onu yakalama fırsatı çıkarsa siz arka planda kalın. Goldstein bir daha uyanmasın."

Rath uysalca başını eğdi.

"Bari şu Jakob Goldstein'ın ifadesinde kayda değer bir şey var mı?" diye sordu Böhm.

"Maalesef hayır." Rath bunun da mesuliyeti onun sırtındaymış gibi özür dilercesine omuzlarını kaldırdı. "Jakob Goldstein artık hayatta değil," dedi. "Odaya girdiğimizde ölmüştü."

Böhm durakladı. "Şimdi bana Goldstein'ın kendi dedesini öldürdüğünü anlatmaya kalkmayacaksınız değil mi?"

"Adamın tam da torunu kendisini ziyarete geldiği sırada ölmesi yine de garip bir tesadüf, sizce de öyle değil mi? Savcıyla konuşup, cesedin Adli Tıbba gönderilmesini sağladım. Ne olur, ne olmaz."

"Musevi inancının otopsiye izin vermediğini biliyorsunuz değil mi?"

Aslında Rath daha birkaç saat öncesine kadar bunu bilmiyordu ama başhekim ona bunu hiç şüpheye mahal vermeyecek netlikte anlatmıştı. Başını salladı. "Doktor Schwartz da Yahudi," dedi. "Ne yapacağını en iyi o bilir."

"Doktor Schwartz Allahın belâsı bir agnostik! O eline geçen herkesi doğrar!"

"O zaman doktordan hassas davranmasını rica ederim. Belki bir kan testi filan yeter. Her halükârda adamın hastalığı son raddesindeymiş. Pankreas kanseriymiş."

"Doktor Schwartz'a bunu da söyleyin. Saatlerden beri ölmüş halde yatağında yatan birini incelemeye kalkmasın."

"Öyle olmuş olması mümkün değil. Ziyaret saatlerinin sona ermesinden kısa bir süre öncesine kadar adamın kızları ve onların aileleri yanındaymış ve o sırada adam hayattaymış. Başhemşire öyle söylüyor."

"Goldstein'ın Berlin'de başka akrabaları da mı varmış?"

Rath başıyla doğruladı. "İki halası var anladığım kadarıyla."

"Lanet olsun! Bundan neden şimdi haberimiz oluyor? Onları ziyaret edin. Belki bildikleri bir şeyler vardır. O arada bu komiser adayına da insanların ağzından nasıl bilgi alınacağını göstermiş olursunuz."

Konuşmayı Rath'ın sürdürmesine izin veren Tornow birden uyuşukluğunu üzerinden attı. İnanmaz gözlerle Böhm'e baktı. "Özür dilerim Sayın Başkomiserim ama komiser adayı olarak şu

anda Arama Şubesi'nde görevlendirilmiş durumdayım. Komiser Rath değil, Başkomiser Kilian..."

"Ben Kilian'la konuşurum. Merak etmeyin. Şimdilik Rath'la birlikte çalışacaksınız." Kaybettiği otoritesini yeniden yakalamaya çalıştığı her halinden belli olan Böhm Tornow'a sert sert baktı. "Bir avuç pirinci birlikte berbat ettiğinize göre, ceremesini de birlikte çekersiniz. Goldstein'ı bulmak bundan sonra ikiniz için de öncelik taşıyor, anlaşıldı mı?"

Rath uysalca başını salladı. Böhm'le görüşme bitmişti.

"Görüldüğü kadarıyla şimdilik iş ortağımsınız," dedi dışarı çıktıklarında. Tornow'a elini uzattı. "O zaman ikimize başarılar!"

Komiser adayı elini sıktı. "Hastanede her şeyi berbat eden bendim, biliyorum," dedi. "Beni korumanız gerekmezdi. Yine de teşekkür ederim."

"Haydi bırakın artık bunları. Hiçbir şeyi berbat ettiğiniz yok. Ayrıca Böhm gibilerine her şeyi anlatmaya lüzûm da yok."

"Eh, ben de zaten sizden bir şeyler öğrenmek için buradayım," diyen Tornow sırıttı.

"Aynen öyle," dedi Rath. "Artık benim çırağımsınız. Benim merak ettiğim neden polis olduğunuz."

Tornow tereddüt etti. "Bunu neden soruyorsunuz?"

"İşe yeni başlayan herkese sorarım bunu." Rath bir kahkaha attı. "Şayet emin değilseniz birden fazla neden de sayabilirsiniz."

"Gayet eminim." Tornow ciddileşti. "Tek bir nedenim var."

"Neymiş?"

"Kız kardeşim."

Rath komiser adayının anlatmaya devam etmesini bekledi ama gerisi gelmedi. Sebastian Tornow öyle ciddi bir surat ifadesi takınmıştı ki, Rath sormaya da cesaret edemedi. "Neyse," dedi onun yerine sessizliği bozmak için. "İlk iş eşyanızı toplayıp getirin, sonra size ofisimizi göstereyim, diğer meslektaşlarımızla tanıştırayım."

"Fazla bir eşyam yok," diye karşılık verdi Tornow. "Hem ben oraya gitmeden Böhm'ün Kilian'la konuşmasını isterim."

"O zaman benimle gelin. Hemen şurası zaten."

Rath kapıyı açtığında Kirie çoktan heyecanla ayaklanmış, kuyruk sallıyordu.

"Köpeğinizi ofise mi getiriyorsunuz?" diye sordu Tornow.

Rath omuz silkti. "Başka bir çare bulamadığımda sadece." Masasında oturmuş, telefonda konuşan Erika Voss'u işaret etti. "Sekreterimiz Fräulein Voss."

Erika Voss telefonu kapatıp, meraklı gözlerle baktı.

"Yeni bir meslektaşımız Erika," diye açıkladı Rath. "Herr Tornow komiser adayı. Şimdilik bizimle çalışacak."

Sekreter kadın toparlanıp, Tornow'un gülümsemesine karşılık verdi. Yeni çalışma arkadaşından hoşlanmışa benziyordu.

65

Alışverişe dalmamak için Charly'nin kendisine hakim olması şarttı. Üzeri mal dolu masalar, dört kat yükselen galeriler ve bütün bunları taçlandıran çatı ışıklığı – bütün bu cazibelere kapılmamak çok zordu. Çocukluğunda annesinin peşine takılıp, bu tüketim katedraline geldiği günlerden beri Leipziger Platz'taki Wertheim en sevdiği alışveriş merkeziydi. Aslında bu defa alışverişe gelmemişti ama yine de geçerken indirimli yaz modasına bakarken yakalıyordu kendini zaman zaman. Yeni bir bluza da ihtiyacı yok değildi hani...

"Hanımefendi, yardımcı olabilir miyim?"

Satıcı kadının dikkatini çekmişti.

"Olabilirsiniz. Personel ofisini arıyorum."

Satıcı onu süzdü. "Korkarım şu sıralar kimseyi işe almıyoruz."

"Onun için gelmedim zaten. Sadece bazı bilgilere ihtiyacım var."

Az sonra Charly, Vossstrasse'deki alımlı evlere bakan ufak sayılabilecek bir ofiste oturuyordu.

"Alexandra Reinhold mu dediniz?" Sanki *Herr* ön adıymış gibi vurgulayarak kendisini *Herr Eick* olarak tanıtan adam dosyalarla dolu bir rafın önünde duruyordu. Dosyalardan birini aradan çekip çıkardı. "Bir bakalım o vakit."

Herr Eick önemli bir insan izlenimi vermeye çalışıyordu ve Charly'ye son derece yardımcı oluyor havalarındaydı. Elinde dosyayla tekrar yazı masasına oturmadan önce göz ucuyla Charly'nin

bacaklarına baktı, sonra dosyayı karıştırmaya başladı. "Fräulein Reinhold'la neden ilgilendiğinizi öğrenebilir miyim?" diye sordu gözlerini dosyadan ayırmaz gibi yaparak. Fakat göz ucuyla devamlı Charly'ye bakıyordu.

"Akrabamdır," diye bir yalan attı Charly ve bacak bacak üstüne attı. Herr Eick'ın bütün kendine güveni bir an sarsıldı. "Birkaç günlüğüne Berlin'e geldim. Kuzenime sürpriz yapmak istiyordum. Onu işten alırım diye düşünmüştüm."

"İşte burada! Şarküteri reyonu." Adam zafer kazanmış gibi Charly'ye baktı. Sonra o ifade yerini üzüntüye bıraktı. "Kuzeninizi işten alamayacaksınız," dedi.

"O niye?" diye aptal ayağına yattı Charly.

"Maalesef kendisini işten çıkarmak zorunda kalmışız. 30 Ekim'de."

"Haberim yoktu. Neden? Bir suç filan işlemedi inşallah!"

Eick evraka bakıp, kafasını salladı. "Hayır, hayır, korkacak bir durum yok. Tamamen tasarruf tedbiri. Zor bir zamanda yaşıyoruz."

Charly ayağa kalktı. "O zaman yapacak bir şey yok. Yardımınız için teşekkür ederim Herr Eick." Adama elini uzattı. Adam onun ofisinden çıkıyor olmasından üzüntü duyuyordu adeta. Daha o herhangi bir şey söyleyemeden, adam kendisini yemeğe ya da dansa davet etme fırsatı bulamadan Charly kendisini aceleyle koridora, sonra da bu idari bölümden yine satış yapılan kısımlara atmaya baktı.

Şarküteri reyonunda alışveriş yapma dürtüsünü artık gemleyemedi. Yengeç salatası ve bir şişe köpüklü şarap almaya karar verdi. O akşam Gereon'la konuştuktan sonra kendisini avutacak bir şeye ihtiyaç duyabilirdi. Onunla buluşmaya gidecekti gerçi ama yemek davetini kabul edip etmemesi gerektiğinden hâlâ emin değildi. Onun yerine sadece bir bardak su içmekle yetinmesi daha doğru olmaz mıydı? Onun kendisini baştan çıkarmasından korkuyordu. Onun kendisini baştan çıkaracak manevralarından korkuyordu.

Sıra ona geldiğinde yüz gram tarttırdı ve güzel, beyaz önlüklü satıcı kadına laf arasında sordu: "Alexandra Reinhold burada çalışıyormuş diye duydum. Nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Tezgâhın ardındaki kadın duraksadı.

"Ben kuzeniyim," diye aceleyle ekledi Charly.

"Jerichow'daki kuzeni mi?"

Charly başıyla tasdik etti.

"Hay Allah! Alex size hiçbir şey anlatmadı mı? Epeyden beri burada çalışmıyor! Neredeyse bir yıl oldu!" dedi kadın Berlin aksanıyla.

Charly şaşırmış gibi yaptı.

"Biliyorum. Babasına da söylememişti. Bir kelimeyle bile bahsetmemişti. Adamcağız o işten ayrıldıktan birkaç hafta sonra, tıpkı şimdi sizin yaptığınız gibi burada bitivermiş, onu işten almak istemişti."

"Nerede bulabilirim Alexandra'yı?"

"Adresi yok mu sizde?"

"Maalesef yok. Reinholdlar taşınmış olmalı. O evde başkaları var."

Kadın içine yengeç salatasını özenle sardığı mumlu kâğıdı cam tezgâhın üzerine koydu.

Bu konuda konuşmak ayıpmış gibi alçak sesle, "Reinholdlar evsiz kalmış diye duydum," dedi. "Ben de Jerichow'a, sizin yanınıza gittiklerini sanmıştım. Fakat demek ki kafalarını sokacak başka bir yer bulmuşlar."

"Evsiz mi kalmışlar? İnanamıyorum!" Charly hayal kırıklığına uğramış rolü yaptı. "Hâlâ Alex'le irtibatı olan bir çalışma arkadaşınız filan var mı? Belki o bilir nerede olduğunu."

"Belki Erich'in benden fazla bilgisi vardır. Kasap çırağı. Şirketten. Bana sorarsanız, o zamanlar bizim Alex'e çarpılmıştı. Oğlan buraya mal getirdiğinde kızın ona nasıl baktığını bir bilseniz!"

"Arkadaşlar mıydı? Yani bir çiftler miydi?"

"Resmi olarak değillerdi." Kadın başını iki yana salladı. "Kesinlikle yasak zaten. Ergenlik çağına basmayan biriyle işi pişiren burada kapının önüne konur. Ama bayağı asılmıştı ona. Bana sorarsanız kuzeniniz de razı gibiydi..." Charly'ye göz kırptı.

"Yani belki onun bana yardımcı olabileceğini söylüyorsunuz."

Kadın omuz silkti. "Şansınız yaver giderse... Fakat ona da, başkalarına anlattığından fazlasını anlatmamış olabilir. Kapı dışarı edildiğinden beri buraya hiç uğramadı. Galiba utanıyordu."

"Erich mi demiştiniz?"

"Erich Rambow. Aşağıda bulursunuz, kasapta."

Charly kasaya gidip, para ödedi. Köpüklü şarabı da aldı. Ne de olsa Berlin Kriminal Polisi'nde garantili bir geleceği olmasını kutlayabilirdi. Hem öğle yemeğinden tasarruf ettiğine göre, bu lükse izin vardı. Elinde alışveriş torbası, sora sora kasabı buldu. Fakat bu defa şans ona küstü. Kasap çırağı Erich Rambow'un mesaisi bitmişti.

66

Rath *Kempinski*'ye on dakika erken geldi. Asla geç kalmamalıydı, bu akşam geç kalmamalıydı. Charly'yi yumuşatmakta hep işe yarayan Kirie'yi de beraberinde götürmeyi düşündü ama lokantaya onu zaten almazlardı. Bu yüzden Rath bir kere daha Lennartzların hizmetine başvurdu. Onlar üstüne bir de para aldıkları için arada bir birkaç gece köpeğin bakımını üstlenmeyi seve seve kabulleniyordu. Bu iş biraz daha böyle devam ederse, günün birinde kapıcı ailesi asıl işlerinden kazandıklarından daha fazlasını köpek bakarak kazanmaya başlayacaktı.

Çiçek buketini şef garsona teslim ederken, terasta Ku'damm manzaralı, fakat yine de kalabalıktan uzak tenha bir masaya yatırım olarak bir de banknot sıkıştırdı adamın cebine. Her şey mükemmel olmalıydı. Kadının kalbini yeniden kazanmak, aralarındaki bu garip atmosferden kurtulmak, tercihini ondan yana kullandığında neler kazanacağını ona göstermek istiyordu. Birkaç gün önce olduğu gibi bugün de her şeyi açıklığa kavuşturmayı arzuluyor ve bu defa şansının yaver gideceğini umuyordu. Eve gittiğinde sadece duş yapmakla kalmamış, tertemiz birtakım elbise de giymiş ve yüzükleri de yine cebine atmıştı. Daha önce bir kere Köln'de şampanya kadehlerine konan, fakat sonra kullanılmayan yüzükleri.

Beklerken bir sigara içti. Tam garson üzerinde Kempinski'nin K'sı yazan bir vazonun içine koyduğu çiçekleri masaya yerleştirmiş ve *Excelsior*'daki belboylarınki kadar mübalağalı bir özenle

kül tablalarını değiştirmişti ki, Charly de mükemmel bir dakiklikle geldi. Rath nefesini tuttu. Kırmızı elbisesiyle Charly muhteşem güzeldi. Kendisini göremediği için etrafına bakınmasını ve sonunda garsonun ona yardımcı olup olamayacağını sormasını izlerken geçen her saniyeden zevk aldı. O an, bu kadın için her şeyi yapmaya hazır olduğunu idrak etti. O sıradaysa yapması gereken tek bir şey vardı: Gereon Rath'ın o kadar da kötü bir adam olmadığına, onun için doğru bir seçim olacağına, hatta tek doğru seçim olacağına onu inandırmalıydı. Aralarında geçen her şeye rağmen.

Garson kadını masasına getirdiğinde kalp atışları hızlandı. Charly kendisini gördüğünde yüzünden ufak bir tebessüm geçtiği hissine kapıldı. Gördün mü, oluyormuş demek ki! Ayağa kalktı ve ona iskemlesini tuttu. Charly ise onu selamlar ve otururken mesafeli davrandı. Ne ona sarıldı, ne de öper gibi yaptı. Zor da gelse, Rath da onun gibi soğuk davrandı.

Kadının gözü çiçeklere ilişti. Çiçeklerin parasını Kempinski'nin ödemediğini hemen anladı, zaten bunu kavramasının kendisinden beklendiği de çok açıktı. Çünkü kıyaslandığında diğer masalardaki standart çiçeklerin kalitesi bayağı düşüktü.

"Senden mi?" diye sordu.

"Son buketim şikâyet konusu oldu," diye karşılık verdi Rath. "Paramparça olmuşlar. Umarım tazminatım kabul edilir."

Charly gülmedi. Gülümsemedi bile. El çantasını karıştırıp, Juno'sunu ve bir kibrit kutusu çıkardı; ikisini de masanın üzerine koydu. Bir düelloda kullanacağı silahları hazırlıyordu sanki.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Rath.

"Şöyle böyle." Charly bir sigara yakıp, kibriti henüz hiç kullanılmamış kül tablasına attı. "Ya senin?"

Rath omuz silkti. "Bizim takip görevi hüsranla sonuçlandı. Adamı kaçırdık."

Kadın kulak kesildi. Eh, hiç değilse bir tepki vermişti! "Şu gangster mi?" diye sordu Charly.

Rath başını salladı. "Cumartesi günü. Çalışanlardan biri yardım etmiş." Son Overstolz'unu söndürmesinin üzerinden daha üç dakika bile geçmediği halde o da bir sigara yaktı. "Senin Alex meselesinde bir ilerleme oldu mu?"

Charly kafasını iki yana sallarken, sigarasının dumanını Kempinski'nin terasını Ku'damm'dan ayıran çalılara doğru üfledi.

"Geçenlerde olanlardan ötürü özür dilerim," diye devam etti Rath. "O meseleyi ciddiye almadığımı düşünme. Kızı aramakla doğru yapıyorsun."

"Şimdi kendin de zor durumda kaldığın için mi birdenbire beni anlamaya başladın?"

"İnsan zor durumda kaldığında kendisini nasıl hissettiğini uzun zamandan beri biliyorum."

Charly başını salladı. Rath onun sigarayı böylesine ihtirasla içine çektiğine daha önce hiç şahit olmamıştı; yoksa olmuştu da farkına mı varmamıştı?

"Onu hiç kardeşinin yanında aradın mı?" diye sorarak tecrübeli kriminal komiser ayağına yattı. "Ben olsam oradan başlardım. Ya da Wertheim'dan. Babası anlatmıştı bir ara orada çalıştığını."

"Verdiğiniz tüyo için teşekkür ederim Komiser Bey. Gel başka şeylerden konuşalım." Fazla düşünmeden gereksiz bir laf etmemek için Rath süratle sigarasından bir nefes çekti. Gel de şimdi kadınları anla! Geçen hafta derdi ciddiye alınmadığı için kavga ederken, şimdi alelacele konuyu kapatmaya çalışıyordu! Daha oturalı iki dakika dahi olmamıştı ama Rath şimdiden kendini zapt etmek zorunda kalıyordu.

"Yeni bir çalışma arkadaşım var artık," dedi lafı değiştirmek için. Fakat bu sefer de elinde içecek listesiyle orada bitiveren garson lafı piç etti. Rath Gewürztraminer, Charly Selters ısmarladı.

"Davetin için teşekkür ederim," dedi Charly.

"İstersen daha güzel bir içki ısmarlayabilirsin," dedi Rath. "Yanıma yeterince para aldım. Yoksa seni sarhoş etmemden mi çekiniyorsun?"

Charly Rath'ın bayat esprisine aldırmadı. Sözlerini hiç duymamış gibi yaptı. Rath sessizce parmaklarını masaya vuruyordu. Gitgide sabırsızlandığını fark ediyordu. İyi, öyle olsun, o zaman bir daha espri yapmazdı. Ne iyi, ne de kötü. Biraz şakacı ve rahat olmayı bile denemeyecekti. Madem öyle istiyordu!

"Konuşmamız gerektiğini söylemiştin," dedi. "Konuşalım o zaman."

"Konuşalım," dedi Charly. "Fakat lafı dolaştırmayalım. Guido'dan özür dileyecek misin?"

Yani, şimdi bu akşam da sırf o sırıtkan heriften mi konuşacaklardı?

"Evet yahu, lanet olsun!" dedi arzu ettiğinden daha yüksek sesle. "Sana daha telefonda konuşurken söz vermiştim. Benimle bütün konuşmak istediğin bu muydu?" Sesinin yükselmesine kendisi de biraz şaşırdı. Fakat Charly de insanı zora koşuyordu yani.

Charly sigarasını bastırıp söndürdü. Sağ eli sigara paketiyle oynuyordu. Yeni bir sigara çıkarmaya davrandı ama ne yaptığını zamanında fark edip, Juno'yu kenara itti. Rath ancak o zaman kadının soğuk tavrının bir maskeden ibaret olduğunu kavradı. Charly huzursuzdu. Kendisinden de huzursuzdu. Tek bilemediği bunun iyiye mi, yoksa kötüye mi işaret olduğuydu.

"Özür dilerim," dedi. "Bir halt yediğimin farkındayım, belki de o sebeple şimdi böyle taşkın cevaplar veriyorum. Bir daha olmayacak."

Bunun üzerine Charly hakikaten paketten yeni bir Juno çıkardı. Rath da Overstolz'undan bir nefes çekti. Madem öyle, sigara yarışına gireriz, diye geçirdi aklından. Kadının kendisiyle güzel şeyler konuşmayacağını artık anlamıştı. Olabileceklerin en kötüsünden hareket ediyordu ama öyle hemen havlu atmayacağına daha şimdiden yemin edebilirdi.

Önce kadına ateş tuttu. Charly ona öyle baktı ki, kalbi ortasından ikiye yarıldı. Onu deneyen, soran, hiç de kendinden emin olmayan bir bakıştı bu. Nesi vardı? İçini kemiren neydi? Gerçekten...

O sessizliğin tam orta yerine getirdiği içeceklerle garson giriverdi. İki müşterisinin arasında bir şeyler olduğunu o bile fark etmişe benziyordu. Adam ayrıldığında Rath kadehini belli belirsiz kaldırdı. Şerefe kaldırmış olabilirdi ama olmayabilirdi de. Şarap idare ederdi. Isısı da iyiydi. Bir yudum daha içti. Charly Selters madensuyuna hiç dokunmadı bile. Sanki bunun için maaş alıyormuş gibi sigarasını içmeye devam ediyordu.

"Haklısın," dedi. "Guido'ya yaptıklarına takılmayalım. Seninle konuşmam gereken daha önemli bir şey var."

Rath en kötü tahminlerinin gerçek olmaya başladığını görüyor-

du. İlişkiyi bitirmeyi kendisi istese, o da herhalde lafa böyle girerdi. Ama istemiyordu. Hayır, bunu istemiyordu!

Kadının sözleri üzerine donup kaldı. Gözlerini onun ağzına dikmiş, oradan çıkacak kelimeleri bekliyor, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Fakat Charly'nin de söyleyeceklerini söylemekte zorlanır gibi bir hali vardı. Lafına devam etmesi sanki bir ömür aldı. Rath neredeyse boğulmaktan korkuyordu artık.

"Profesör Heymann'ı biliyorsun," dedi nihayet Charly. "Ceza hukuku. Bir gün doktora tezi yazacak olursam bakacak olan profesör."

Adamı ancak hayal meyal hatırlıyor da olsa Rath başını salladı. O hukuk dünyası, üniversitenin bütün o akademik çevreleri ona hep yabancı kalmıştı. Birkaç defa Charly'yi birtakım buluşmalardan veya daha başka randevularından sonra almaya gittiğinde bazı profesör ve sınıf arkadaşlarıyla tanışmıştı. Fakat o sırıtkan herif haricinde pek kimsenin siması hatırında kalmamıştı. Şayet Heymann, o adı duyduğu zaman aklına gelen adamsa o zaman altmışına, hatta belki de yetmişine merdiven dayamış biriydi. Rath ağzının kuruduğunu hissedip, derhal bir yudum şarap içti. Bu lafın sonu nereye varacaktı? Yoksa eski profesörüyle bir ilişkisi olduğunu mu itiraf edecekti Charly?

"Heymann bana bir teklifte bulundu," diye devam etti Charly. "Aslında karar vermeden önce seninle konuşmak istiyordum ama geçen hafta yediğin o haltlardan sonra..." Eski Juno'suyla yeni bir Juno tutuşturdu. "Bugün kabul ettim," dedi nihayet ve sigarayı bastırıp söndürdü. "Altı ay için Profesör Heymann ile beraber Paris'e gideceğim. Uluslararası bir araştırma projesi. Ceza hukukunda ülke sınırları."

Ancak ondan sonra bir yudum su içti. Rath anlatmaya devam edeceğini sanıyordu ama başka bir şey söylemedi. Hepsi buydu. Vereceği bütün haber bundan ibaretti. Charly bir profesörüyle beraber altı aylığına yurtdışına gitmek istiyordu. Hepsi oydu. Kendi beklediğinden ne kadar da zararsız bir şeydi bu.

"Paris güzel yerdir," dedi sadece. Ne aptalca bir yorum! Fakat artık o da fark etmezdi. Sırtından tonlarca ağırlığında bir yükün eksildiğini hissetti. O ağırlığın nasıl da yavaş yavaş ufalandığını ve kendisini ne kadar hafif hissettiğini fark etti.

Kadın hayretle ona bakıyordu. "Bütün söyleyeceğin bu mu?"

Rath sigarasını söndürdü. "Ne zaman?" diye sordu. "Nasıl" ya da "neden" diye de sorabilirdi veya "kaç kişisiniz" diyebilirdi. Sorusunun bir anlamı olması tamamen tesadüftü. Artık düşünemiyordu. Ancak Charly cevap verdiğinde kafasını yeniden toparlamaya başladı.

"Hemen gelecek kış döneminde," dedi kadın. "Eylül'de yola çıkmam lazım."

Rath bir yudum daha içti. Şimdi şarabın bile tadı daha iyiydi. O en kötü ihtimale hazırlanmıştı. Bununla kıyaslandığında Charly'siz geçecek altı ay hiçbir şey sayılmazdı, sorun bile değildi. İdare ederdi.

Gayri ihtiyari iç cebindeki ufak kutuyu yokladı. Her ne kadar kadının verdiği haber iyi olsa da, şimdi yine yüzüklerin sırası değildi. Tam altı ay gidecekken mi onunla nişanlanacaktı? Bu nasıl karşılanırdı? Önce nişan töreni yapıp, hemen arkasından nişanlı tek başına seyahate gönderilir miydi hiç? Tek başına da laf mı? Bir başka adamla beraber! Yapılacak dedikoduları tahayyül bile etmek istemiyordu. Kendisine verilecek bütün iyi niyetli tavsiyeleri de. Sadece ailesi bile...

"Haydi, bir şey söylesene!"

Kadının kendisinden bir cevap beklediğini ve kendisinin o cevabı hâlâ vermediğini ilk o zaman fark etti.

"Çok güzel," dediğinde yalan söylemiyordu. "Bu aynı zamanda Sorgu Hakimi Weber'le Lichtenberg Asliye Mahkemesi'nin de cehenneme kadar yolu var demek, öyle değil mi?"

Charly güldü ama kendinden hâlâ pek emin değildi. Rath o anda onun da sırtından bir yük kalktığını anladı. "Zavallı cehennem," dedi kadın. "İkisi birden bir defada ona bile fazla gelebilir. Fakat aslında haklısın. Profesör Heymann'la ortak bir proje yaparsam Lichtenberg'de hukuki hazırlık vız gelir tırıs gider."

"O zaman yapabileceğin en iyi şey bu." Rath garsonu çağırıp, şampanya ısmarladı. "Bunu kutlamalıyız," dedi. "Bunu bana daha önce neden söylemedin?"

"Ben... Senin ne diyeceğini bilemezdim ki. Kendimin ne istediğini bile bilmiyordum."

"Ama şimdi biliyorsun işte." Rath cömert adam rolünü seve seve oynuyordu. Aslında pek ona uymuyordu ya, neyse. Bu durum başkaydı.

Charly başını salladı.

"Ya yıllarca hayalini kurduğun şey ne olacak? Kriminal polis olmak istemiyor muydun? Akademik kariyer uğruna bundan vaz mı geçeceksin?"

Charly kabak gibi sırıttı. "Hukuki hazırlık olmadan da bir sene sonra komiser adayı olarak işe başlayabileceğim. Gennat öyle söz verdi."

"Bu ne zaman oldu?"

"Kale'de. Geçen hafta Nebe'ye ve Lange'ye uğradığımda."

"Bunu bana neden orada söylemedin?"

Charly omuz silkti.

"Tebrik ederim," dedi Rath. "Buda böyle bir sözü her önüne gelene vermez!"

"Teşekkür ederim." Charly sigarasını söndürdü ve nihayet artık başka sigara yakmadı. Terasta oturdukları halde havayı duman kaplamıştı.

"Hiç değilse bu defa haberler iyi," dedi Rath. "Yani, bir yıl sonra yine Kale'de olacaksın." Gülümsemek için kendisini zorlaması gerekmedi, kendiliğinden oldu. "Kim bilir işi sana kim öğretir. Şu anda bir komiser adayıyla ben ilk tecrübelerimi topluyorum. Belki Gennat bana bir gün daha ağır vakalar da verir."

"Nasıl yani?"

"Tabii aldığın emirlere normalde yaptığından daha fazla uymayı..."

"Senden mi öğreneceğim?" Charly bozulur gibi yaptı. "Hayatta olmaz! Hem komiser adayı olursam Cinayet Masası'nda değil, sadece G Dairesi'nde çalışabileceğim. Unutma ki kadınım."

"O zaman ben de G Dairesi'ne başvururum."

Bu kez Charly kahkahayı bastı. Rath'ın o çok sevdiği, normal, bastırılmamış kahkahasını patlattı. O kadar yüksek sesle gülüyordu ki, diğer masalarda oturanlar dönüp baktı. "Özür dilerim," dedi Charly. "Ama seni bir an orada düşündüm de." G Dairesi kadın kriminal polislerin bölümüydü.

"Peki altı ay ne yapacağız?" diye sordu Rath. "Hiç değilse, ara sı-

ra hafta sonları görüşebilir miyiz?"

Charly omuz silkti. "Paris uzak. Korkarım o süre içinde sık sık Berlin'e gelemeyeceğim."

"Hayır ama belki Köln'e gelebilirsin. Orası yarı yol."

Bunu öylesine söylemişti ama memleketinin adının Charly'nin aklına hiç de hoş hatıralar getirmediğini fark etti. Aslına bakarsan kendi aklına da hoş bir şey gelmiyordu ya. Bir süre sustular. Neyse ki, elinde şampanya soğutucusuna konmuş bir şişe şampanya ve iki kadehle garson gelip, o arada yemek siparişlerini de aldı. Daha az önce perhiz yapan bir kanarya gibi önündeki suyu yudumlayan Charly'nin iştahı açılmıştı.

Garson masadan ayrılınca kadeh tokuşturdular.

"Bize," dedi Rath ve o anda bununla da fazla ileri gitmemiş olduğunu umdu. Vaziyeti, özellikle de Charly ile ilgili vaziyeti yanlış değerlendirmekte üstüne yoktu çünkü. Fakat bu defa o da kadehini kaldırdı ve mutlu mutlu gülümsedi.

"Bize," dedi.

O sırada ilk yağmur damlaları da terasın üzerindeki tenteye çarpmaya başladı. Terasta geçirilecek ılık yaz gecesi piç olmuş, içeri geçmek zorunda kalacaklardı ama bunun da artık önemi yoktu.

67

127. Karakol'un posta adresi Bayreuther Strasse 13'tü ama karakol binası tam Wittenbergplatz üzerindeydi. Karakol binasının cephesine kırmızıya kaçan kahverengi bir boyayla yazılmış koca koca harfler bu sayede daha erken saatlerde birçok insanın gözüne çarptı, çünkü meydan kalabalıktı. Bu erken saatte KaDeWe değildi kalabalığın sebebi; işine giden binlerce Berlinlinin indiği ya da aktarma yaptığı metro, otobüs ve tramvay duraklarıydı. O sabah şahit oldukları gibi bir olaya da en azından o semtte daha önce hiç rastlamamışlardı. Kargacık burgacık, şablon kullanılmadan yazılmış, herhangi bir sanatsal yeteneğe işaret etmeyen harflerdi duvardakiler. Komünistlerin ağırlıkta olduğu semtlerde genellikle siyasi içerikli bu tür sloganları cesur proleterler geceleri duvarlara ya-

zıyor olabilirdi ama batıda böyle şeyler olmazdı. Bu yüzden boyası aşağıya doğru akmış bu kirli kırmızı harfler yoldan geçenleri bir hayli huzursuz etti. Teşkil ettikleri cümlenin siyasi olup olmadığı tartışılabilirdi ki, zaten okuyanların büyük kısmı bunu tartıştı da. Her halükârda duvardaki harfler başka bir özelliği olmayan o gün gevezelik etmek için yeterli malzeme oldu. En azından metro yolculuğu sırasında. Hatta, bayağı gizemli oldukları ve arkasında yatan hakikat hakkında mükemmel spekülasyonlar yapmak mümkün olduğu için daha sonra da bunu konuştular.

O sabah Berlin Emniyet Müdürü'nün ofisinde oturan üç adam da bu kelimeleri ve onun gizemli anlamını konuşuyordu. Daha doğrusu adamlardan biri fotoğrafları inceliyor, diğer ikisi onu seyrediyordu. Hiçbirinin ağzını bıçak açmıyordu.

Daha bir gün önce yeniden işbaşı yapan Emniyet Müdürü Albert Grzezinski masasının üzerinde duran ve yeni tabedildikleri için henüz nemli siyah-beyaz fotoğrafları karıştırıyor, kafasını iki yana sallıyordu. Resimler 127. Karakol'un cephesinin son halini çeşitli perspektiflerden gösteriyordu. Emniyet Müdürü sanki öyle yaptığı takdirde değişebilirlermiş gibi resimleri evirip çeviriyor ama hangi yöne çevirirse çevirsin, hangi perspektiften bakarsa baksın kelimeler aynı kalıyordu.

BU KARAKOLDA BİR KATİL ÇALIŞIYOR! BENNY S.'İN İNTİKAMINI ALACAĞIZ!

Grzezinski içini çekti. "127. karakol mu?" diye sordu ve tatilde yanmış alnını kırıştırdı.

Ernst Gennat başıyla onayladı. "Bu sabah çekildi." Cinayet Masası'nın şefi koca gövdesini misafir sandalyesine yaymıştı.

"Peki karakol amiri neden Cinayet Masası'nı devreye sokmuş?" diye sordu. "Bu saçmalığı ciddiye mi alıyor yoksa?"

"O devreye sokmadı," dedi Gennat. "Cinayet Masası kendisi devreye girdi." Kriminal müdür kısa bir aradan sonra sözlerine devam etmeden önce Emniyet Müdürü'nün kafasının biraz karışmasını bekledi. "Çalışanlarımdan biri her sabah Wittenbergplatz'ta elektrikli tramvaydan metroya aktarma yapıyor. O bana anlattı,

ben de meslektaşımız Lange'yi gönderip, bize verilen bu hediyenin fotoğraflarını çektirdim."

Gennat, ikinci misafir sandalyesinde oturan Lange'yi işaret etti. Grzezinski'nin suratı hâlâ bir soru işaretinden ibaretti.

"Karakol amiriyle telefonda konuştum," diye devam etti Gennat. "O bu yazının komünistlerin bir eylemi olduğuna inanıyor. O semtte alışılmamış bir şey. Fakat ben..." Eliyle Lange'yi işaret etti. "Yani *biz*, farklı görüşteyiz."

"Anlatın," dedi Grzezinski her zamanki o soğukkanlı tarzıyla; bir yandan da sabırsızlıkla elini salladı. Gennat da anlattı. Cinayet Masası'nın, duvarları pisletilen o karakolda çalışan bir memuru hakikaten katil zanlısı olarak kovuşturduğunu ve KaDeWe'deki ölümle sonuçlanan olaydan sonra bu kovuşturmayı neden başlattığını izah etti. Ölen oğlanın, Benny Singer'in adı ilk geçtiğinde Emniyet Müdürü ilk defa başını iki yana salladı; Gennat sözünü tamamladığında da son kez. "Bile bile birisinin düşüp ölmesine yol açan bir toplum polisi olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu çileden çıkmış halde. "Emin misiniz?"

Gennat başıyla onayladı. "Her şey ona işaret ediyor. Özellikle adli tıbbın vardığı sonuçları başka türlü açıklamak mümkün değil. Tabii mahkemeler için bu henüz yeterli değil, o yüzden de şimdiye kadar bu meseleyi elimizden geldiği kadar gizli tutmaya çalıştık."

"Bu konuda haklısınız!" Emniyet Müdürü hararetle başını salladı. "O kadar gizli tuttunuz ki, benim bile haberim olmadı."

Gennat omuz silkti. "Artık biliyorsunuz."

Lange konuşmaya dahil olmak istedi. Kiriminal asistan okul çocuğu gibi parmağını kaldırdı.

"O kadar biçimci olmayın," diye azarladı Grzezinski onu. "Benim odamda dili olan herkes istediği gibi konuşabilir."

Lange'nin hemen yüzü kızardı. "Bu yazıyı ölen hırsızın suç ortağının yazdığını tahmin ediyoruz," dedi. Genzini temizledi. "Büyük ihtimalle oğlanın düştüğüne şahit olmuştur. Anonim bir telefon da geldi."

"Ölenin suç ortağı olan kızın bize bir faydası olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Genç bir mağaza soyguncusu pek de güvenilir bir şahit sayılmaz."

"Korkarım elimizdeki tek şahit o," dedi Lange. Yüzünün kızarıklığı artık geçmişti.

"Peki o zaman bir an önce o suç ortağını yakalamaya bakın."

"Emredersiniz Sayın Müdürüm."

"Bu meseleden başka kim haberdar?" Bu sorunun yine daire başkanına yöneltildiği aşikârdı.

"Şimdiye kadar sadece bu şüpheyle derhal bana gelen Lange, Adli Tıp Uzmanı Doktor Schwartz ve ben," diye açıkladı Gennat. "Dediğim gibi, bilenlerin sayısını kasten dar tuttuk."

Grzezinski başını salladı. "Böylesi daha iyi, fakat bu olaydan sonra..." dedi ve masasının üzerindeki fotoğrafları işaret etti, korkarım bu mesele istediğimizden daha fazla büyüyecek gibi. Derhal basını yatıştıracak birisini vazifelendirmemiz lazım."

"Müsaadenizle Sayın Emniyet Müdürü, bence bu bir hata olur," dedi Gennat. "Sadece uyuyanları uyandırmış oluruz." Bu cümleler Gennat'ın ağzından her zaman olduğu gibi büyük bir sükûnetle döküldü.

"Sizce ne yapmamız gerekir?"

"Hiçbir şey," dedi Gennat. "En iyisi hiçbir şey yapmamak. Mesele kendiliğinden kapanır. Şayet basın bunları komünistlerin yazdığına inanırsa, huzursuzluk da olmaz. Fakat biz şimdiye kadar kimsenin aklına gelmeyen bir ihtimali durup dururken yalanlarsak işler karışabilir."

Emniyet Müdürü başını salladı. "Haklısınız," dedi. Eski Emniyet Müdürü Zörgiebel'in aksine Albert Grzezinski hatalı bir değerlendirme yaptığında bunu yanında çalışanların önünde de itiraf edebiliyordu. "Peki şu başpolisi ne yapacağız?" diye yüksek sesle düşünmeye devam etti. "Gözaltına alırsak basın üzerine atlar. Şüphelerimizin bir kelimesi bile dışarı sızmasa dahi, bir polisin gözaltına alınması gazetecilerin işi daha fazla kurcalaması için yeterli sebep olur."

Gennat başıyla doğruladı. "Ben de öyle düşünüyorum. Hem böyle bir adım meslektaşlarımız arasında da rahatsızlık yaratır. Bütün bunlar bir yana, elimizdeki az sayıda delil sorgu hakimine de yetmez."

"Fakat hakkında bu kadar ağır bir şüphe bulunan bir memurun sanki hiçbir şey olmamış gibi görevine devam etmesine izin veremeyeceğimi siz de takdir edersiniz."

"Bu konuda sizinle tamamen aynı fikirdeyim Sayın Müdürüm."

"O başpolisi açığa alacağım." Grzezinski suratına kararlı bir ifade yerleştirdi. "Derhal. Şu andan itibaren."

"Herhalde en iyisi bu olur," dedi Gennat. "Fakat bu tedbiri izah edecek uygun bir gerekçeniz olması da lazım."

"Var." Grzezinski açıkladı: "Başpolis Kuschke, KaDeWe'de yaşanan trajik olaylardan sonra karşı karşıya kaldığı muazzam baskı nedeniyle geçici olarak açığa alınacak. Hem kendisinin, hem de meslektaşlarının işini güçleştirmemek için."

"Bir mesele daha var," dedi Lange. Ceketinin cebinden kahverengi bir zarf çıkarıp, Grzezinski'nin masasının üzerine bıraktı. "Basının kulağına gitmeden ve belki de istemeyeceğimiz kadar fazla sayıda olayın birbiriyle bağlantısını kurmadan önce bununla da ilgilenmemiz doğru olur."

Emniyet Müdürü zarfı açtı. "Nedir bu?"

"Bu sabah Wittenbergplatz'ta fotoğrafları çektikten sonra Kuschke'nin evine de gittim. Çok yakında oturuyor, Schöneberg'de."

Grzezinski zarfın yırttığı ucunu aşağı çevirince masasının üzerine yarım düzine fotoğraf döküldü.

"Kuschke bu olayı hiç bildirmedi," diye devam etti Lange. "Bu beni hayrete düşürüyor. Veya aslına hiç hayret etmediğim de söylenebilir, çünkü adamın bir şeyler sakladığına olan inancımı daha da kuvvetlendiriyor."

Grzezinski dikkatle onu dinliyor, dinlerken de masasına dağılan fotoğraflara bakıyordu. Resimler Schöneberg'de bir evin dış cephesini ve onun üzerine bir fırçayla alelacele yazılmış harfleri gösteriyordu:

BENNY S.'İN İNTİKAMINI ALACAĞIZ.

68

Charly uzun zamandan beri bu kadar erken kalkmamıştı. Tam da böyle bir gecenin üzerine! Fakat başka ne yapabilirdi ki? Başka şansı yoktu. Wertheim kasabında mesai erken başlıyordu. Bu

yüzden kendisini yataktan dosdoğru duşa gitmeye zorladı. Sonra metroyla Kaiserhof durağına kadar gidip, Adalet Bakanlığı ve eyalet temsilciliklerinin önünden Vossstrasse'ye geri yürüdü. Bunlar Vossstrasse'nin bir tarafındaydı. Berlin'in Kraliyet Prusyası döneminden kalma anıtlardı. Fakat caddenin öbür tarafında yüzlerce metre boyunca uzanan bir bina vardı. Üzerindeki bütün süslemelere rağmen bir sanayi sitesini andırıyordu. Bu bina, cephesi Leipziger Strasse'ye bakan ve Vossstrasse'ye sadece arka cephesini dönmüş Wertheim Alışveriş Merkezi'ydi. Eskiden sakin bir sokak olan Vossstrasse kentin en büyük alışveriş merkezi olan bu devasa binanın can damarına dönüşmüştü. Wertheim'ın, hergün binlerce müşteriyi tatmin etmesi gereken bu doymak bilmez heyulanın sattığı mallar Vossstrasse'den tedarik ediliyordu. Yeni mal taşıyan kamyonlar Vossstrasse'den geçiyor, çöp kamyonları satılmayan malları Vossstrasse'den topluyor, Wertheim çalışanlarının çoğu iş günlerine binaya Vossstrasse'den girerek başlıyordu. Hepsi de, bir alışveriş merkezinin tedarik noktasından ziyade bir saraya veya villaya yakışacak bir çitin dökme demirden yapılmış büyük kapısından geçiyordu.

Charly esnedi. Çok kısa bir gece olmuştu. Gereon'la geçirdiği akşam beklediğinden çok farklı olmuştu. Sonuçta köpüklü şarabı yalnız içmemişti. Yengeç salatasını da paylaşmışlar, yatakta ufak bir piknik yapmışlardı. Önce ve sonra. Dün her şey basitçe olup bitmişti ama bugün olanların hiçbirini anlayamıyordu. Gereon'a hiç sormadan Heymann'la altı ay yurtdışına gitmeye karar vermiş ve o da bunu kabullenmişti. Sonra da her şeye rağmen onun zarafetine ve aptalca şakalarına mahkûm olmuştu. Oysa başka planlar yapmıştı. Her şey ne vakit değişmişti? O akşamın gidişatı hangi aşamada her şeyi değiştirecek şekilde dönüvermişti? En geç madensuyundan şampanyaya, sonra da beyaz şaraba geçtiği ve konuşmaya başlarken sadık kalmaya kararlı olduğu prensipleri unuttuğu anda olsa gerekti. Sonunda da soluğu Spenerstrasse'de ve yatakta almışlardı. Yani her zaman en iyi anlaştıkları yerde.

O sabah çalar saat acımasızca erkenden çalmıştı. Uyku sersemi kendisine bakan Gereon'u uyumaya bırakıp kalkmış, duş aldıktan sonra elinde bir fincan kahveyle mutfak masasına oturmuş ve

bir sigara içmek istemişti. Juno'larının tükendiğini fark edince de Gereon'un ceketinde Overstolz'ları ararken yüzükleri keşfetmişti.

O anda bunu hatırladığında bile suçluluk duygusuna kapılıyordu. Tıpatıp birbirine benzeyen, çok pahalıgörünen ve biri onun yüzükparmağına mükemmel oturan iki yüzük. Diğeri daha büyüktü.

Lanet olsun!

O anda birbiriyle çelişen ve birbirine uymayan o kadar çok düşünce geçmişti ki aklından, oturmak zorunda kalmıştı. Hatta sigara içmeyi bile unutmuştu.

Nişan yüzükleri! Gereon'un cebinde nişan yüzükleri vardı!

Yoksa dün akşam ona ciddi ciddi evlenme teklif etmeye mi niyetlenmişti? Kendisinin birbirleriyle ciddi konuşmalarını rica ettiği akşam? Olacak iş değildi. Öbür taraftan, Gereon'dan her şey beklenirdi. Köln'ü, lokantada berbat olan o akşamı, Gereon'un Guido'nun suratına çarptığı gül demetini düşünmüştü. Belki de bu yüzükleri günlerden, haftalardan, hatta aylardan beri yanında taşıyor ve doğru anı bekliyordu. O an da elbette hiç gelmemişti. Akıl alır gibi değildi. Üstlerinin ve suçluların karşısında o kadar cesur ya da en azından ukala olabilen Gereon Rath, iş Charlotte Ritter'e evlenme teklif etmeye gelince korkaklaşıyor veya utangaçlaşıyor muydu yoksa? Hakikaten akıl almaz bir şey miydi bu? Hayır, elbette mümkündü.

Hissettiğinin mutluluk mu, hayal kırıklığı mı olduğunu kestiremiyordu ama onun o sandalyeye çökmesine sebep olan ve şu anda da yine içini kemiren şey, karmakarışık düşüncelerinden çok bu histi.

Ne istediğini bildiğini sanırdı hep. Gereon söz konusu olduğunda ise ne istediğini bilmiyordu. Hayatının en büyük hayal kırıklığını kendisine o yaşatmış ve buna rağmen ona ikinci bir şans tanımıştı. Herhalde asıl hata oradaydı. Fakat bu hatadan büyük zevk alıyor, bu zevki vücudunun her köşesinde tadıyordu.

Sadece birkaç hafta sonra ikisini mecburen birbirinden ayıracak o altı ay, şimdi ona Tanrının bir lütfu gibi geliyordu. Şayet o altı ayın sonunda ne istediğini, yani onunla birlikte mi, yoksa onsuz mu yaşamak istediğini hâlâ bilmiyor olursa, o zaman artık kendisine de diyecek bir şey kalmazdı. O zamana kadar da... O zamana

kadar bütün bu düşünceleri bir kenara bırakıp, onunla beraber yaşamanın tadını neden çıkarmasındı?

Bir dizel motoru gürleyince Charly ürktü. Wertheim'ın kapısının önüne geldiği sırada hemen yanında bir kamyon durdu. Kan ve dizel kokusu rüzgârda birbirine karışıyor, şoför mahallinin kapısında Merkez Mezbahası yazısı okunuyordu. Şoför araçtan inip, kapıyı bekleyen üniformalı adama birtakım kâğıtlar gösterdi. Kapıcı başıyla tamam dedikten sonra kamyon şoförü yine tahtına tırmandı ve Charly'nin içi ortadan kesilmiş domuzlarla dolu olduğunu gördüğü kamyonu avluya sürdü. Kâğıdı olmayan giremiyordu. Herr Eick'i teslim aldığı kadınsı zarafeti bu defa işe yaramadı. Kapıcı yumuşamadı.

"İzni olmayan giremez!" Adamın tek bildiği cümle buydu adeta.

"Erich Rambow'u arıyorum," dedi Charly.

Sanki Wertheim'ın girişinde sokağı bekleyen park yasağı levhasıyla konuşuyordu. Bir-iki denemeden sonra kapıcı işi iyice inada bindirdi ve bir heykel edasıyla, hiç tepki vermez oldu. Ancak yine Merkez Mezbahası'nın adını taşıyan ikinci kamyona kapıyı açarken yeniden hareketlendi. Demek Wertheim'da satılan et Friedrichshain'dan geliyordu. Charly hayatında ilk defa Berlin gibi bir kentin günbegün nasıl et dağları tükettiğini düşündü. İçi karardı. Aniden şöyle güzel bir salata çekti canı. Fakat hâlâ havada asılı kalan kan kokusu her şeyi bastırıyor ve vejetaryen düşüncelere yer bırakmıyordu. Charly bir sigara yaktı. Bu işe yaradı.

O şekilde sigara içerek Vossstrasse'de beklemeye koyuldu. Beklediği adamın nasıl bir tip olduğunu bile bilmiyordu. Yirmili yaşlarının başlarında veya ortalarında olduğunu tahmin ediyordu; Alex'e bir ara kur yapan birinin daha yaşlı olacağını sanmıyordu. Bu tarife uyan adamlara dikkat etmeye başladı. Hemen o sırada da kasap çırağına benzeyen biri göründü. Charly adama doğru yürüdü ve Wertheim'ın giriş kapısının önünde yakaladı.

"Erich Rambow siz misiniz?"

Oğlanın yaşı yirmi ya vardı ya yoktu. Charly'yi arsızca tepeden tırnağa süzdü. "Adım öyleyse ne vereceksin?" diye sordu sonra sırıtarak. Berlin aksanıyla konuşuyordu. "Sadece bir öpücük mü, yoksa daha fazlası da olabilir mi?"

Bir an Charly'nin dili tutuldu. Fakat sadece bir an. Sonra buna münasip bir cevap geldi aklına. "Apış arana bir tekmeye ne dersin?"

O da bu oğlan kadar bu işleri kıvırırdı! Boşuna Moabit'te büyümemişti ya!

"Tamam, tamam!" Oğlan onu sakinleştirmek için ellerini kaldırdı. "Ne halt karıştırmış ki bizim Erich?" Başını iki yana salladı, çantasını sırtına vurdu ve kapıcıya işyeri kimliğini gösterdi. İçeri girdi. Charly oğlanın arkasından bakakaldı. Bu iş iyi başlamıştı! Üç deneme daha yaparım, o kadar, dedi kendi kendine. Daha tüyleri yeni bitmiş oğlan çocuklarının aptalca laf atmasına katlanmaktan daha önemli işleri vardı. Zaten Wertheim'da işine yarayacak bir bilgiye ulaşıp ulaşamayacağı da belli değildi.

İkinci aday da sokakta oraya doğru yaklaşmaya başladı. Bisikletliydi. Tam kapının önüne geldiğinde sert bir fren yaptı. Charly yaklaşıp, bu defa münasip bir karşılığı derhal vermeye hazır, bir kere daha şansını denedi.

"Erich Rambow?" diye sordu.

"Bilmek isteyen kim?"

Bu soru düşmanlıktan çok şüphe içeriyordu. Genç adam belki kasap olmak için fazla zayıftı ama suratında et yiyenlerde yüksek tansiyondan görülen hafif kırmızılık vardı.

"Ben Alexandra Reinhold'un arkadaşıyım," dedi Charly.

Rambow bisikletinden inip, kapıya doğru itmeye başladı. "Demek öyle," dedi. Hâlâ sesi şüpheciydi. "Peki benden ne istiyorsunuz?"

"Alex'i arıyorum. Siz onu arkadaşıydınız, değil mi?"

"Arkadaşı mı? Görmeyeli çok uzun zaman oldu. Yanlış adama soruyorsunuz. O ortalıkta sürtmüyor muydu? Şimdi izin verin geçeyim. İşe gitmem lazım, zaten geç kaldım!"

Erich Rambow Charly'yi orada ayaküstü bırakıp, üniformalı kapıcıya kimliğini salladı ve yanından geçip içeri girdi. Yükleme rampasının yanına güneşte parlayan bir sürü bisiklet dizilmişti. Kendi bisikletini de onların yanına koydu ve merdivenden rampaya sıçradı. Elini içeri açılan kapının metal koluna götürdükten sonra duraklayıp, bütün acelesine rağmen, bir kere daha arkaya döndü. Gözleriyle demir parmaklıkların arkasında Charly'yi arayıp buldu. Kadın ona arkasını dönmüş olduğundan kendisini gör-

mediğinden emin, utanmazca Charly'yi süzdü. Oysa Charly elindeki ufak makyaj aynasında bunu gayet net gördü. Narin kasap çırağı uzun uzun ona baktıktan sonra koca Wertheim binasında gözden kayboldu.

Charly bir an daha bekledikten sonra dik kafalı kapıcıya gitti yine.

Daha Charly ağzını açmadan adam yine, "İzni olmayan giremez," demeye başladı.

"İçeri girmek istemiyorum," dedi Charly. Adamın suratındaki şaşkınlık onu eğlendirdi. "Kasapta çalışanlar yaklaşık saat kaçta paydos ediyor?"

Kapıcı bu defa daha sıcak davrandı. Belki de bu yapışkan kızdan nihayet kurtulacağına seviniyordu.

69

Margot Kohn şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı nerdeyse. Yeğeni Abraham, yani kardeşinin oğlu Berlin'de miymiş? Hiç haberi yokmuş bundan. Hele hele Nathan'ın oğlanın gangster olacağına, üstüne üstlük bir de katil olacağına hiç inanamazmış. "Kardeşim Amerika'da tekstil ticaretine başladı, Abraham da orada genel müdür." Bozulmuştu. "Siz böyle birine gangster diyorsanız artık, ben ne diyeyim! Parasını namusuyla kazanan bir tekstil tüccarı!"

"Kardeşiniz işi bıraktı mı?" diyerek Rath kadını sakinleştirmeye çalıştı.

"Kardeşim öldü."

"Üzgünüm, bilmiyordum."

Margot Kohn'la konuşmasına daha başından şeytantüyü değmişti adeta. Okullarda örnek gösterilen ifadelerden başka her şeye benziyordu. Rath göz ucuyla Tornow'a baktı ama komiser adayının suratında gerginlikten eser yoktu. Neyse ki, utanç verici suskunluğun tam orta yerinde hizmetçi kız salona girip, tepsiyle çay ve bisküvi getirdi.

Rath ve Tornow şık bir salondaydı. Belki biraz demodeydi ama yine de stili vardı. Kızlık soyadı Goldstein olan Margot Kohn, ailesiyle beraber Zafer Anıtı'nın gölgesinde, Reichstag'a neredeyse

taş atımlık mesafede, İçişleri Bakanlığı'ndan birkaç ev ilerde oturuyordu. In den Zelten Caddesi son yıllarda bir eğlence semti olmaktan çıkmış ve bilhassa politikacı ve diplomat kaynayan Alsen semtine komşu olan kısımda gitgide daha nezih bir adrese dönüşmüştü. Hizmetçi kız çay takımlarını yerleştirdikten sonra patronunun bir el işareti üzerine tekrar giderken, Rath da camdan dışarı baktı. Ağaçların arkasında Kroll Operası'nın taş binası ve masmavi bir gökyüzü görünüyordu. Margot Kohn davetsiz misafirlerine çay servisini bizzat kendisi yaptı. Rath çayına biraz şeker attı ve kısaca Tornow'a baktı. Komiser adayı ne demek istediğini hemen anladı. Lafı değiştirmenin vakti gelmişti.

"Babanızı en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Tornow. Rath adamın sesindeki merhamet duygusuna şaştı.

Margot Kohn daha sıcak davranmaya başladı. "Dün öğleden sonra," dedi ve çay fincanını beceriyle dengeleyerek, yine yerine oturdu. "Ailece ziyaretine gittik. Geçtiğimiz haftalarda hemen hemen her gün yanına uğradık."

"Yani dün öğleden sonra henüz iyiydi, öyle mi?"

"İyi ne demek? Artık fazla yaşamayacağını hepimiz biliyorduk. Üstelik kendisi hepimizden iyi biliyordu. Fakat babamın ölümden korkusu yoktu. Hiçbir zaman korkmamıştı bundan. O... çok imanlı bir insandı. Onu tek rahatsız eden sancılarıydı."

"Abraham'dan hiç bahsetmedi mi? Adını dahi anmadı mı? Yeğeninizin bundan birkaç gün önce de hastanede dedesini ziyaret ettiği söyleniyor."

Kadın başını iki yana salladı. Hayır demekten çok, itiraz etmek için. "Kente gelmiş bile olsa, onu öldürmüş olamaz," dedi. "Öz dedesini! Buna hakikaten inanıyor olamazsınız!"

Rath o ana kadar çayını karıştırdığı kaşığı kenara koydu. Tam cevap vermeye hazırlanıyordu ki, kapı hızla açıldı ve salona enerjik bir adam girdi. Kimsenin onları tanıştırmasına lüzûm yoktu. Rath da, Tornow da, bunun Doktor Hermann Kohn olduğunu biliyordu. Avukat polisin ziyaretine şaşırmış ve kızmıştı. "Burada ne işiniz olduğunu sorabilir miyim?"

"Tamamen rutin bir işlem," diye karşılık verdi Rath. "Eşiniz firari bir katille akraba ve..."

"Ne?"

"Abraham Goldstein," diye konuşmaya başladı Rath ama gerisini açıklamayı Margot Kohn üstlendi.

"Nathan'ın oğlu," dedi. "Amerika'daki. Sözde şehirdeymiş." Kocasına *Tag*'ın cumartesi baskısını gösterdi. Kayda değer her şeyi açıkladığı için Rath gazeteyi yanında getirmişti. Hermann Kohn gazeteyi parmak uçlarıyla tutarak, karısı gibi kendisinin de haberi olmadığı belli olan haberi üstünkörü okudu. *Der Tag*, gerici yazarların anti-semit imalarda bulunmaktan da geri durmadığı bir gazeteydi.

"Peki neden bu meseleyle ilişkili olarak bize geldiniz?" diye sordu. "Kayınbiraderim yıllar önce Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etti. Margot onu en son on dört yaşındayken..."

"On beş," diye hıçkırdı birden kadın. "Üstelik Nathan çoktan öldü. Siz de kalkmış bana oğlunun gangster olduğunu, öz dedesini öldüren bir katil olduğunu anlatıyorsunuz."

"İşte bu söylediğinizin doğru olup olmadığını tespit etmek için babanızın cesedini Adli Tıbba kaldırdık," dedi Rath ve aynı anda, sadece Margot Kohn hıçkıra hıçkıra ağladığı için de değil, kendiliğinden, bu söylediğinin ne kadar ayıp olduğunu hatırladı.

"Demek bunu da yakınlarına haber vermeden yaptınız," dedi avukat.

"Kusura bakmayın ama tabii ki..."

"Flegenheimer'e haber verdiniz, bana değil!"

"Ama belli ki kayınbiraderinizden duymuşsunuz."

"Hastaneden duydum. Kayınpederimin naaşına el koyduğunuzu öğrendim."

"Bu tabir yanlış. Biz..."

"Hangi tabirin doğru, hangsinin yanlış olduğunu bana öğretmeye kalkışmayın sakın! Babamızı toprağa vermek istiyoruz ama veremiyoruz. Yahudi geleneklerine göre, toprağa verme işleminin ölümle aynı gün gerçekleşmesi gerektiğini biliyor muydunuz?"

"Hayır, bunu bilmiyordum ama..."

"Siz gidin bunu kayınbiraderime anlatın. O benden de az anlayış gösterecektir."

Vay, vay, diye düşündü Rath. Demek Doktor Kohn kendisini anlayışlı biri kabul ediyor.

"İnancımızın otopsi konusunda ne emrettiği ise daha da net: Ölünün şerefiyle oynanması anlamına geldiği için bu kesinlikle yasaktır. Bu sergilediğiniz oyun imanlı bir Yahudinin bakış açısından o kadar canavarca ki, kayınbiraderim belki beş yıldan beri ilk defa beni aradı."

"Adli tıp uzmanımız Doktor Schwartz'ın kendi de Yahudidir. Mutlaka biliyordur..."

Kohn, Rath'ın bahane bulma çabalarını bir kere daha yarıda kesti. "Magnus Schwartz her şey olabilir ama imanlı bir Yahudi asla değildir."

"Doktor Schwartz'ı tanıyor musunuz?"

"Magnus ve ben aynı okula gittik." Kohn dosdoğru Rath'ın gözlerinin içine baktı. Bu bakışa hedef olanların tek ümidi bir mahkemede bu adamın karşısına çıkmamak olabilirdi ancak. Avukat bir hakimi savcının beceriksizliğine ikna etmek istermiş gibi kafasını iki yana salladı. "Kayınpederim ölümüne hastaydı ama siz onun bir cinayete kurban gittiğini sanıyorsunuz. Bu komik bile değil!"

"Daha önce de söylediğim gibi: Cinayet ihtimalini aradan çıkarmak için cesedi inceletiyoruz," diye bir kere daha açıklamaya çalıştı Rath ama artık bu adamla mantıklı konuşmanın bir faydası olmadığını da anlamıştı.

"Çıkarın o zaman aradan! Hannoversche Strasse'ye gidin ve aradan çıkarın. Cenazenin bir an önce bize verilmesini sağlamaya bakın." Hermann Kohn herhangi bir yanlış anlamaya yer bırakmayacak şekilde kapıyı gösteriyordu. "Fakat beni ve ailemi daha fazla rahatsız etmeyin. Gözünüzden kaçmış olabilir mi bilemiyorum ama karımın babasının yasını tutuyoruz."

Diğer halayı ziyaretleri de ne bundan daha hoş geçti, ne de daha başarılıydı. Lea Flegenheimer ve ailesi Bayerischer Viertel'da lüks bir dairede oturuyordu. Birçok Yahudinin yaşadığı bir bölge olmasına rağmen Flegenheimerler yine de buraya pek uymuyordu. Ariel Flegenheimer başarılı bir işadamıydı ve bu semtteki evlere parası yetiyordu. Fakat simsiyah elbiseleriyle daha çok Scheunenviertel'da, Grenadierstrasse civarını mesken tutan taşralı Yahudileri andırıyordu. Yahudi komşuları da sanki bundan pek memnun değildi. En azından binada Flegenheimer ailesi hakkında bilgi alma-

ya çalıştıklarında Rath bu intibayı edinmişti. Liberal Yahudi Hermann Kohn'un Ortodoks kayınbiraderini küçük gören anlayışsız tavrı burada da hissediliyordu.

Goldstein kardeşlerin aileleri birbirinden ne kadar farklı olursa olsun, Amerikalı yeğenlerinin Berlin'de bir cinayet vakasından dolayı arandığını öğrendiklerinde gösterdikleri infial aynıydı.

"Karıştırıyor olmalısınız," dedi Lea Flegenheimer. "Dün morgdaki meslektaşlarınıza da söyledim. Yeğenim Berlin'de değil. Olsa mutlaka bizi arardı." Kadın saatlerdir ağlıyor olmalıydı. "Yine de babamızı bize vermeye razı olmadınız."

Rath şaşırmıştı. "Morga mı gittiniz?"

"Elbette!" Cevabı karısı yerine Ariel Flegenheimer vermişti. "Dün akşam Doktor Friedländer bize ölen babamızı sizin hastaneden aldırdığınızı haber verdiğinde hemen gittik."

Her ne kadar aile babası üstünde o siyah kaftan ve ufak bir bavulla Grodno'dan Berlin'e yeni gelmişe benziyorsa da, mükemmel bir Almancası vardı. Yiddiş'in melodisinden bile eser yoktu konuşmasında. Flegenheimerlerin bir aksanı varsa, o da Berlin aksanı olabilirdi ancak. Adamın sakalı, şakağındaki lüleler ve siyah elbisesi nereden geldiğinin değil, sadece çok imanlı olduğunun kanıtıydı. Zaten kapının pervazındaki mezuza gelen her ziyaretçiye dinin büyük bir rol oynadığı bir eve gireceğini haber veriyordu. İmanın gücü her yerde hissediliyordu. Rath çocukluğunu hatırladı. Lisbeth Teyze'sinde de kaideler katıydı. Ama onlar Katolik kaideleriydi. Her köşede çarmıha gerilmiş İsa'lar, aziz resimleri, tespihler asılıydı. O imanı kuvvetli teyzesine gitmekten nefret ederdi Rath. Şimdi bu evde de aynı rahatsızlığı duyuyordu. Ariel Flegenheimer de onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyordu.

"Kayınpederime yaptığınız muamele onun vücuduna saygısızlıktır!" diye devam etti. "Aslında daha dün akşam cenazeyi kaldırmış olmamız lazımdı."

"Biraz daha sabredebilirsiniz herhalde."

"Mesele sabretmek değil, sizin saygısızlığınız." Ariel Flegenheimer'in açıksözlü bir adam olduğu belliydi. "Vücut toprağa verilene kadar ruh ortada kalır. Ancak ondan sonra bu dünyayı terk edebi-

lir," dedi ciddi bir tavırla. Buna gerçekten inanıyordu. "Zaten Joseph de bu yüzden onun yanında şmira tutuyor."

"Nasıl?"

"Oğlum. Bütün gece dedesinin vücudunun başında nöbet tuttu."

"Morgda mı?" Rath kulaklarına inanamıyordu.

"Babamızı oraya *siz* götürdünüz. Bize kalsa çoktan toprağa verirdik. Veya en azından burada, evimizde tutardık nöbetimizi. Sahi, onu neden oraya götürdünüz?"

"Biz de zaten bunun için geldik. Bunu konuşmak için." Rath artık duyduğu rahatsızlığı saklamaya lüzum görmüyordu. "Jakob Goldstein'ın doğal olmayan bir nedenle ölmüş olması ihtimalini dışlamaya çalışıyoruz. Bu yüzden cesedini inceliyoruz."

"Bu korkunç bir şey!"

Flegenheimer ayağa fırlamıştı.

"Sakin olun," dedi Rath. "Otopsi yapılmıyor. Adli Tıbba telefon ettim. Araştırmak için sadece dedenizden biraz kan alıyorlar."

"Ölümünün doğal olmadığını da nereden çıkardınız? Kayınpederim çok ağır hastaydı."

"Tam yeğeniniz Abraham Goldstein'ın odada bulunduğu sırada ölmesi bizi şüphelendirdi."

"Anlamsız anlamsız konuşmayın! Kentte olsa yeğenim bize çoktan uğramıştı."

Rath gazeteyi açtı. Flegenheimerler haberi okuyup, alındı.

"Bunu o mu yapmış?" Lea Flegenheimer kafasını iki yana salladı. "Olamaz."

"Böyle söyleyebilecek kadar iyi mi tanıyorsunuz onu? Daha hiç görmediğinizi sanıyordum ben."

"Ben kardeşimi tanıyorum... Tanıyordum. Bu..." Parmağını gazeteye vurdu. "Bu adamın onun oğlu olabileceğine ihtimal veremiyorum."

"Fakat öyle Frau Flegenheimer," dedi Rath. "Ben yeğeninizi gördüm. Bu SA üyesinin ölümünden sorumlu olup olmadığını daha göreceğiz. Fakat Abraham Goldstein'ın ABD'de birçok cinayet işlediği şüphesiyle polis takibinde olduğuna kuşku yok."

"İyi ama bütün bunların kayınpederimin cenazesiyle ne alâkası var?"

"Tamamen rutin," dedi Rath. "Ölümün gerçekleştiği şartlarda bir gariplik olduğu zaman savcılar böyle hareket etmeye mecbur. Fakat aldığım bilgiler hatalı değilse, bu olayın hukuki yanını kayınbiraderinizle konuşmuşsunuz."

Rath yavaş yavaş oradan tüymeye hazırlanıyordu. İşe yarayacak herhangi bir bilgi alamayacaktı. Bu ziyaret de anlamsızdı. Goldstein kardeşler, bırak nerede olduğunu, yeğenlerinin *kim* olduğunu bile bilmiyordu.

Ayağa kalktı. O ana kadar "merhaba" demek haricinde tek bir kelime etmeyen Tornow da onu izledi. Rath, Lea Flegenheimer'e kartvizitini verdi. "Yeğeniniz arayacak olursa lütfen bana haber verin."

Kadın başını salladı ama aklı başka yerdeydi.

"Ümit ederim, kayınpederimin bir an önce toprağa verilmesini temin edersiniz," dedi Ariel Flegenheimer. "Aninutun lüzumsuz şekilde uzatılmaması doğru olur."

"Neyin?"

"Ölümle toprağa verme arasında geçen zaman."

Rath omuz silkti. "Nihai kararı verecek olan savcı," dedi. "Fakat size söz, iş o raddeye geldiğinde size haber vereceğim."

Rath şapkasını alıp, kapıya yürüdü. Kitap rafının önünde durdu. Tora'ların önünde, bir teneke kumbara duruyordu. "Bu ne?" diye sordu.

"Bu mu? Sadaka kutumuz," diye izah etti Flegenheimer. "İsterseniz siz de biraz bozuk para atın içine, sadaka verin."

"Ne vereyim?"

"Bağış. Bize değil. Hayır için topluyoruz. Her gün, cüzdanımızda ağırlık yapan bozuk paraları içine atıyoruz."

Rath bir an düşündükten sonra cüzdanını çıkardı. Bu fikir hoşuna gitmişti. Bulduğu birkaç ufak parayı kutuya attı. Tornow ise parasına dokunmadı. Rath onu anlıyordu. Polislik mesleğine daha yeni başlayan bir teğmenin henüz parası olmazdı.

"Garip insanlar," dedi komiser adayı daireden çıktıklarında. "İnsan Almanya'ya geldikten sonra birazcık da olsa buraya uyum sağlamaz mı?"

"Flegenheimerler birçok kuşaktan beri Almanya'da yaşıyor. Ar-

tık her anlamıyla Prusyalı olmuşlar," diye itiraz etti Rath. "Doğudan göç etmiş olan Goldsteinlar."

"O zaman neden hâlâ daha dün Polonya'dan gelmiş gibi dolaşıyor ortalıkta?"

Rath omuz silkti. "Her yek farklıdır" dedi.

"Kim?"

Tornow'un boş boş bakması Rath'ı güldürdü. "Her *yek*," dedi. "Bu bir Köln deyimidir. Üç aşağı beş yukarı, herkesin kendi arzu ettiği şekilde mutlu olacağı anlamına gelir."

"Böyle söylediğinde tanıdık geliyor," dedi Tornow. "Bu Yaşlı Fritz'in* lafıydı, değil mi?"

"Her halükârda siz Prusyalılardan biriydi."

Bir Prusyalı olarak Tornow, Ariel Flegenheimer ile aynı kefeye konmaktan hoşlanmamıştı. Belki Yaşlı Fritz'i de sevmiyor olabilirdi. Artık sebebi neyse, sustu, yüzünü astı.

Suskunluğunu ancak Buick'e yerleştikten sonra tekrar bozdu.

Rath, Potsdamer Platz'ta arabayı Alex'e doğru değil de, Friedrich-Ebert-Strasse üzerinden kuzeye yöneltince, "Şimdi nereye?" diye sordu.

"Hannoversche Strasse," dedi Rath. "Bunu da halledersek öğle arasına kadar işimizi bitirmiş sayılırız."

Joseph Flegenheimer daha uzaktan ayırt edilebiliyordu. O da babası gibi giyinmişti ve hemen hemen bütün çalışanların beyaz elbiselerle dolaştığı Adli Tıp'ta çok göze batıyordu. Adamın yaşı daha otuz bile yoktu belki ama sakalı Metusalem'inkine benziyordu. Siyah kaftanının üzerine bir de dua örtüsü atmış, sanki Adli Tıp koridorunda değil de bir sinagogdaymış gibi vücudunun üst kısmı bir öne bir arkaya sallanıyordu. Dini adeta babasından da fazla önemsiyordu. Rath'ın aklına Abraham Goldstein geldi ve bu iki adamın akraba olduğuna inanmanın ne kadar zor olduğunu düşündü. Kuzen olduklarına! Fakat sonra kendi kuzeni Martin'i hatırladı; Lisbeth Teyze'nin oğlu. O da bütün gün dua ederdi. Oda-

(*) Yaşlı Fritz: 18. yüzyılda Prusya Kralı olan ve Büyük Friedrich olarak da anılan 2. Friedrich'e halk arasında takılan isim.

sında, bulunması şart olan çarmıha gerilmiş İsa'nın altına kendisi için ufak bir tapınak yapmış, on sekiz yaşında da bir manastıra kapanmıştı. Belki şimdiye rahip bile olmuştu. Rath o kadarını bilmiyordu. Kimi ziyaret edeceğine, kimi etmeyeceğine kendisinin karar vereceği yaşa geldiğinden beri teyzesinin ailesiyle yakın ilişkiden hep kaçınmıştı. Tek bildiği, kuzeni Martin'le oyun oynamanın hiçbir zaman mümkün olmadığıydı. Konuşmak da mümkün değildi ya...

Aslında hiçbir şeyin kolay kolay dengesini bozamadığı Doktor Schwartz'ın sinirleri yıpranmıştı sanki. En azından, onları selamladığı sırada her zamanki o kendine güveninden eser yoktu; daha ziyade yorgun görünüyordu. Rath yeni meslektaşını tanıştırdı. Adli tıp uzmanı Tornow'un elini sıktı. "Daha komiser adayı ama hemen Cinayet Masası'na girmiş! Tebrik ederim! Midenizin de sağlam olduğunu ümit ederim."

"Göreceğiz bakalım," diye karşılık verdi Tornow. Etkilenmemişti. Dua eden Yahudiyi işaret etti. "Misafiriniz mi var?"

Schwartz ekşi ekşi güldü. "Evet," dedi. "Biz Yahudiler bazen insanın başına hakikaten ciddi bela olabiliyoruz, değil mi? Dik kafalılıkta üzerimize yoktur." İki polisi otopsi odasına aldı. "Bu sabah işe geldiğimde oradaydı. Kapıcı, buradan uzaklaştıramadığını söyledi. Dedesine mümkün olduğu kadar yakın olmak istiyormuş." Adli tıp uzmanı omuz silkti. "Bu genç adamı Charité'nin kantinine veya yakınlarda bir yerde hoş bir lokale oturup, bekleme süresini daha rahat geçirmeye ben de ikna edemedim. Burada kalıp, dua etmekte ısrar etti."

"Cesedi inceleyebildiniz mi?" diye sordu Rath. "Ailesine ne kadar çabuk teslim edebilirsek, o kadar memnun olurum."

"İnceleme bitti," diyen Schwartz onları üzerinde bir ceset yatan bir sedyeye götürdü. "Burada," dedi. "Fakat ailesine teslim etme kararı bana değil, savcıya bakar."

"Galiba bu vakada biraz aşırı hareket ettik. Ölümünden çok kısa bir süre önce yanında bir ziyaretçi olduğu için sadece. Keşke hiç size getirmeseydik."

"Öyle demeyin," dedi Schwartz. "Bana sorarsanız, genellikle yapıldığından çok daha sık otopsi yapmak lazım. Fakat o zaman da

bize daha fazla eleman gerekir ki, bunun mali yükünü de kimse üstlenmek istemez. Ben her zaman söylerim: Birçok katil, kimse yaptıklarını bir cinayet olarak algılamadığı için paçayı kurtarıyor."

"Bu vakada durum ne?"

"Kesin bir şey söylemek zor. Cinayet demezdim ben olsam." Kısa bir ara verip düşündü. "Şurada yatan yaşlı adam için..." Üzeri örtülü cesedi işaret etti. ölüm bir kurtuluş olmuş. Pankreas kanserinin son aşaması. Bu zavallı son haftalarda korkunç sancılar çekmiş olmalı."

"Vücudu kesmediniz inşallah," dedi Rath derhal korkuyla. "Sırf bunun için az önce kapıcıyı özellikle aradım ve..."

"İmanlı bir Yahudinin cesedini kesmek aklımın ucundan bile geçmez," dedi Schwartz. "Bunun için hakikaten çok iyi bir nedenim olması gerekir. Hayır, meslektaşım Friedländer'den hastanın dosyasını yollamasını rica ettim."

"Yani doğal bir ölüm."

"Dediğim gibi, söylemek zor. Vücudunda şiddet izine rastlamadım. Tabii birkaç iğne deliğini dikkate almazsak. Fakat kan incelemesinin sonucu ilginç. Yüksek bir morfin konsantrasyonu var. Mililitrede bin nanogramdan fazla." Doktor Schwartz gözlük çerçevesinin üzerinden önce Rath'a, sonra da Tornow'a baktı. "Doktor Friedländer bana, hastaya morfini kesinlikle ölçülü verdiklerini anlattı. Onun sözünden şüphe duymam için hiçbir sebep yok."

"Ee?" dedi Rath. "Sonuç?"

Schwartz omuzlarını kaldırdı. "Onu siz çıkaracaksınız. En azından, ölmek üzere olan bir hastaya gereksiz acı çekmemesi için birisinin yardımcı olmadığını söyleyemeyiz." Açılıp kapanan kapının buzlu camının arkasında dua eden Felegenheimer'in bir öne bir arkaya sallanan gölgesini işaret etti başıyla. "Bu... müphem diyelim... bu şüpheyi araştırıp araştırmamak sizin bileceğiniz iş. Şayet aileden biriyse, kendi vicdanı onu yeterince cezalandırıyordur zaten. Ötenazi türü şeyler imanlı bir Yahudiye her şartta, en ağır şartlarda bile yasaktır." Schwartz yine gözlük çerçevesinin üzerinden baktı. "Unutmayın, Eyüp'ü icat eden de biz Yahudileriz."

Burada hiç değilse bir kafe vardı. Sokakta beklemesi şart değildi. Ne bekliyorlardı yani? Adamı gölgelemesini mi? Hem de arabasız. Charly kahve fincanını karıştırırken, pencereden dışarı bakıyordu. Karşı kaldırımdaki evin duvarında BENNY S.'İN İNTİKAMINI ALACAĞIZ yazıyordu.

Alex'i aramayı ne kadar istiyorsa, Başpolis Jochen Kuschke'yi takip etmek de bir o kadar can sıkıcı bir yüktü onun gözünde. İşte şimdi bu yükü sırtlanma zamanıydı. Aslında baştan bu işi diğerine paralel yapmayı planlıyordu. Kuschke'yi mesai bitiminden sonra takip edecekti, öyle anlaşmışlardı aslında. Fakat o öğlen Lange'yle yaptığı telefon görüşmesi bu hesabı bozmuştu. Kriminal asistan sürpriz bir gelişmeyi haber vermiş, "Bugün Kuschke geçici olarak açığa alınıyor," demişti. "Bu durumda planlarımız da değişecek."

En başta da Charly'nin planları değişmişti. Ortak kahvaltı fikri suya düştüğü için, Gereon'a bir sürpriz yapıp, onunla öğle yemeği yemeyi planlamıştı. Oysa şimdi onun yerine burada oturuyordu. Lange ona Kuschke'nin adresini vermişti. Winterfeldstrasse'de, oturaklı bir burjuva semtiydi burası. Lange fiziki takibe gayet uygun olduğunu söylediği bu kafeyi de hemen baştan anlatmıştı. Haklıydı. Bu amaca gayet uygundu. Burası olmasa herhalde çaresiz kalırdı. Hemen pencerenin önünde, bir perdenin arkasında, dışarıyı en iyi şekilde görebileceği bir yerde oturuyordu. Yüzü diğer yöne dönük otursa camdaki ışık yansımaları sebebiyle görüntü bu kadar iyi olmayacaktı. Bunu daha içeri girmeden tespit etmişti. Anlaştıkları gibi kafeye girer girmez, nereye oturacağına karar vermeden önce Lange'ye telefon etmişti.

"Geldim," demişti, pasta tezgâhının arkasında duran garson işitmesin diye sessizce. "Ya adamımız evde değilse ne yapacağız?"

"İnanın bana, evde. Yakında size gözükeceğinden de eminim."

Lange haklı çıkmıştı. Charly daha ikinci fincan kahvesine süt koymuş ve ilk sigarasını yakmıştı ki kapı açıldı ve binadan bir adam çıktı. Yüzünü tamamen kaplayan sargı sayesinde tanımamak mümkün değildi. Büyük ihtimalle katil olan bu adamın bu hatırayı Alex'e borçlu olduğunu düşünmüştü Charly. Kuschke'nin elinde bir kova

su, bir fırça ve tahta bir merdiven vardı. Duvar yazısının tam önünde merdiveni açtı, elinde kova ve fırçayla yukarı tırmandı ve duvarı fırçalamaya başladı. Sondan başladı, İNTİKAM kelimesinden.

Charly bu gösteriyi sükûnetle izledi. Hatta bu takip işinden keyif almaya başladığı bile söylenebilirdi. Başkaları çalışırken onları izlemek her zaman keyifli bir işti ama bu kez daha da güzeldi. Çünkü Charly, Kuschke'nin silmeye mecbur kaldığı bu yazının Alex'in el yazısı olduğunu hissediyordu. Bu düşünce öğleden sonrası için planladıklarını ona tekrar hatırlattı. Henüz bir saatten fazla vakti vardı ama daha Moabit'ten bisikletini de alması lazımdı.

Ara sıra birileri gelip, Kuschke'yle ufak bir sohbete dalıyordu. Oradan geçenleri tanıyıp tanımadığından tamamen bağımsız olarak, bu sohbetlerin Kuschke'nin hoşuna gitmediği açıktı. Bir iki kısa cevapla onları başından savıyor, hatta genellikle konuştuğu insanlara dahi dönüp bakmıyordu. Hiçbir şey olmamış gibi fırçalamaya devam ediyordu. Boya çabuk çıkıyordu. İNTİKAM kelimesi artık pek okunmuyordu. Sıra S.'İNdeydi.

Charly saatine baktı. Yavaş yavaş vakit geliyordu. Erich Rambow'u kaçırmak istemiyordu. Kalan son birkaç yudum kahvesini de içti ve fincanın yanına bir marklık bir banknot bırakıp kalktı. Lange kendisi de öyle dememiş miydi? Alex'i bulmak öncelik taşıyordu.

Yarım saat sonra yine Wertheim tedarik sahasının önündeydi. Bugün ikinci defa. Fakat bu defa ortalıkta durmuyordu. Wertheim'dan döndükten sonra Greta'nın Miele marka bisikletini kilerden çıkarmış, lastiklerini şişirmişti. Böyle bir alete binmeyeli epeyce olmuştu ama bugünkü vazifesi icabı buna mecburdu.

Oğlan tam zamanında göründü. İşten çıkan ilk Wertheim çalışanlarının arasında bisikletini şirket sahasından itekleyerek çıkardı. Arka taşıyıcının üzerine içinden kan sızan bir paket sıkıştırmıştı. Ya akşam yemeğiydi, ya da köpeğine vermek üzere mezbahadaki artıkları toplamıştı herhalde. Vossstrasse'ye gelince bisikletine binip, yola çıktı. Charly de, Greta'nın her tarafı takırdayan bisikletine atladı ve peşine düştü.

Erich Rambow o kadar hızlı sürüyordu ki bisikletini, ona yetişebilmek için Charly de pedallara iyice asılmak zorunda kalıyordu. Bir yandan da ona fazla yaklaşmamaya dikkat ediyordu, yok-

sa kendisini tanıyabilirdi. Tedbiren üstünü değiştirmiş, sabahkinden tamamen farklı renklerde, kahverengili grili bir elbise giymişti. Daha az dikkat çekecek bir elbise yoktu dolabında.

Bütün şehri baştan başa geçtiler. Werderscher Markt üzerinden Königstrasse'ye doğu gittiler. Rambow becerikli hareketlerle Alex'teki şantiyeden geçerken, Charly o sırada Kale'den çıkacak bir arkadaşı kendisini bisikletle çelimsiz bir kasap çırağını takip ederken görmesin diye dua ediyordu. Fakat öyle bir şey olmadı, kimse onu durdurmadı, o da takibi bırakmadı. Oğlanın evinin doğunun derinliklerinde olmadığını ümit ediyordu, çünkü artık yavaş yavaş nefesi kesilmeye başlamıştı. Üstelik şimdi bir de Greifswalderstrasse yokuşunu çıkıyordu! Nihayet hedefe vardılar. Kasap çırağı bisikletiyle Lippehner Strasse'de bir evin arka avlusuna girdi. Yakınlardaki bir birahaneden malt ve mısır kokusu yayılıyordu. Charly bisikletten inip, dikkatlice avlunun giriş kapısından içeri bir gözattı. Rambow bisikletini kiler merdiveninden aşağı taşıyordu. Charly hâlâ kalp atışlarını ve ciğerlerinin tıslamasını işitiyor olsa da, nefesi gitgide yerine geliyordu. Rambow elinde kanlı paketle yeniden göründü ve arka binaya girdi. Charly biraz bekledi, sonra bisikletini evin duvarına dayayıp, aradığı ismi bulana kadar posta kutularını inceledi. *Günter Rambow ailesi.* Demek ailesiyle yaşıyordu. İyi. Daha avludan çıkmadan tekrar pedallara asılıp, süratle girişten sokağa fırladı. Dışardan bakanların onun acelesi olduğuna ve önünde daha çok uzun bir yol bulunduğuna inanması gerekiyordu. Kimse aslında burayı terk etmeye niyeti olmadığını filan düşünmemeliydi.

71

Çalınan ambülansı nihayet bulmuşlardı. Rath, Tornow ve ofiste rastlayıp yanlarına aldıkları Grâf'le birlikte gittiği öğle yemeğinden döndüğünde, Böhm, Erika Voss'a haberi vermişti bile. Arama ekipleri aracın Moabit Yük İstasyonu civarında olduğunu tespit etmişti. Elbette boştu. Goldstein'dan eser yoktu.

"Başkomiser Böhm adamlarınızla beraber oraya gitmeniz gerektiğini söyledi Komiser Bey," dedi Voss.

"Reinhold, yanına komiser adayımızı da alıp, bu mevzuyla ilgilen," dedi Rath. "Benim birazdan erteleyemeyeceğim bir randevum var."

Kantindeyken Rath bu iki genç adamın birbiriyle iyi anlaştığı kanaatine varmıştı. Gräf'in yaşı Tornow'dan biraz büyüktü ama polis örgütündeki kariyeri onunkinden çok farklı gelişmişti. Her zaman kriminal poliste çalışmış, hiçbir zaman üniformayla sokakları dolaşmamıştı. Rath'ın bildiği kadarıyla Reinhold Gräf en baştan itibaren Gennat'la çalışmıştı. Bu da kriminal sekreterin hanesine yazılacak olumlu bir şeydi, çünkü Buda sadece en iyi elemanları yanına alırdı. Genellikle öyle olurdu en azından. Çünkü Czerwinski veya Brenner gibi çürük yumurtalar da bir yolunu bulup, kefesine girivermişti. Aslında herhalde Czerwinski bir zamanlar gayet iyi bir polis olmuş olmalıydı. Fakat aradan yıllar geçtikçe ve terfi dönemlerinde kendisi çok sık atlanınca, belli ki bütün ihtirasını kaybetmişti. Ya Brenner? Eh, o gerzeğin işi iyi ki bitmişti. Geçen yılki disiplin soruşturmasından sonra onu Doğu Prusya'ya, kimseye zarar vermesinin mümkün olmayacağı ülkenin en ırak kısmına sürmüşlerdi. Şimdi sürgündeki komiser havasız bir karakolda oturmuş, Gereon Rath'tan nasıl intikam alacağını düşünüyor olmalıydı. Aslında Brenner başına belâyı kendi açmıştı ama kendisi başka fikirdeydi.

Öğle yemeği sırasında dahi tek mevzu Goldstein'dı.

"Böyle birini neden daha sınırdayken yakalayıp, gerisingeri göndermiyorlar, anlamıyorum," demişti Gräf. Tornow da onu desteklemişti.

"Suçlu olduğu bilinen birilerinin bazen bizimle adeta alay etmesi hakikaten utanç verici."

İki genç konuştukça hiddetleniyor, Rath da aklı başında yaşlı pois rolünü üstlenmeye mecbur kalıyordu. Aslında onları gayet iyi anlayabiliyordu ama sonuçta varolan hukuk sisteminin bir alternatifi yoktu. Buna göre de, bir insan ancak işlediği ve işlediği ispatlanabilen bir suçtan hüküm giyebilirdi, herkes onun suçlu olduğunu düşündüğü için değil.

"Randevuna gitmek için arabana ihtiyacın var mı?" diye sordu Gräf.

"Alabilirsin," dedi Rath. Buick'i vererek Gräf'i yük istasyonundaki hammaliyeyi üstlenmeye azıcık teşvik etmenin zararı yoktu. Polis garajından alınacak yeşil bir Opel'le oraya gitmesinden iyiydi. Anahtarı ona doğru attı.

"Ne konuşacaksın ki?" diye sordu dinmeyen merakıyla ünlü kriminal sekreter.

"Bir kaynakla konuşacağım." Rath askıdan paltosunu ve şapkasını alıp, Kirie'nin tasmasını çekti. "Hem köpeğin de dolaşmaya ihtiyacı var."

Hem Gräf'in, hem de Tornow'un suratından daha fazla açıklama bekledikleri belli oluyordu ama başka bir şey söylemedi ve parmağını şapkasının kenarına götürdü. Bu her şeyi gizli tutma merakının en çok da Erika Voss'u perişan ettiğini biliyordu.

Stefan Fink onu Leipziger Strasse'deki Aschinger'de bekliyordu. Orada buluşmayı gazeteci teklif etmişti. Bunu yaparken bir art niyeti olduğu da kesindi. Rath'la ilk karşılaşmaları da bu mekânda olmuştu. O günlerde *B.Z.*'te çalışan Fink, kriminal komiseri basına kaynak yapmaya çalışmıştı. Rath teşekkür edip, teklifi reddetmiş, hemen ardından da bu çirkef adam onu tuzağa düşürmüştü.

Fink'in önünde dev gibi bir Holstein şnitzeli vardı.

"Afiyet olsun," dedi Rath.

"Geç kalmış bir öğle yemeği," dedi gazeteci. Ellerini peçeteye silip, Rath'ın elini sıkmak için ayağa kalktı. "Komiser Bey! Nihayet benimle çalışmaya ikna olmanız beni çok memnun ediyor. Göreceksiniz, buna değecek."

"Ondan pek emin değilim," diye karşılık verdi Rath. Kirie'nin tasmasını masanın bacağına bağladı, sonra köpeğe birkaç köfte, kendisine de küçük bir bira söyledi. Ardından Fink'in masasına oturup, gazetecinin yemeğini bitirmesini bekledi. Uzun sürmedi. Fink şnitzelini inanılmaz bir süratle yiyordu.

"Evet," dedi nihayet ve peçetesini ağzına götürdü. "Zamanı da gelmişti ama. Kahvaltı niyetine sadece beş fincan kahve içtim, başka da bir şey girmedi mideme." Gülerek bir sigara yaktı.

Rath sırıttı. Bu gazeteciyi sevmiyordu, bu da işini kolaylaştırıyordu.

"Vakit ayırmanız ne güzel," dedi. "Galiba çok işiniz var."

"Her zaman çok işim var. Bana nasıl bir bilgi vereceksiniz? Telefonda beni iyice meraka düşürdünüz."

"Bayağı hassas bir bilgi," diye cevapladı Rath. "Büyük kumar borçları olan ve başı fena halde derde girebilecek bir adam hakkında."

Fink duraksadı. Beyni harıl harıl işliyordu. "Bana ne bundan? Siz ne zamandan beri yasadışı şans oyunlarıyla uğraşıyorsunuz?"

"Bana ilginç gelen her şeyle ilgilenirim ben."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Fink. "Bulmaca gibi konuşacağınıza bana her şeyi dosdoğru anlatamaz mısınız?"

Rath artık iyice buruşmuş *Tag* gazetesini açtı.

"Mevzu bu," dedi ve gazeteyi masanın üzerine bıraktı.

Fink zoraki gülümsedi. "Bu dünkü. Bugünkünü ister misiniz?" Baskıdan yeni çıkmış bir *Tag* gazetesini buruşuk olanın üzerine yaydı. Altı kırmızıyla çizilmiş manşet hiç de iyi değildi.

Yahudi gangster Berlin'e korku saçıyor. Polis ne yapıyor?

"Turşu mevsimi mi geldi?" diye sordu Rath. "Neden bu meseleyi mütemadiyen ısıtıyorsunuz?"

"İnsanlar bunu okumak istediği için."

"Peki adamın dini neden manşete çıkarılacak kadar önemli? Burada yazanlar nerdeyse *Angriff*'ten kopya çekilmiş gibi geliyor kulağa."

"Sizi bana Isidor Weiss mı yolladı yoksa?" Fink güldü. "Benden ne istiyorsunuz Herr Rath? Bana bilgi vereceğinizi sanmıştım ama siz böyle banal şeylerden bahsediyorsunuz."

"Bilgi vereceğim."

"Kumar borcunu mu kastediyorsunuz? Kimi alâkadar eder ki?"

Fink her zamanki gibi tepeden konuşuyordu ama Rath bu kararlı sesin arkasında titrek bir kararsızlık sezdi.

"Demek ilgilenmiyorsunuz. O zaman başka bir teklifte bulunayım." Sigarasını yaktı. "Mesela, o berbat makaleyi yazmakta kullandığınız o polis portresine ve dahili bilgilere nasıl ulaştığınızı hemen şimdi anlatırsanız, önümüzdeki gün ve haftalarda çok daha iyi işler çıkaracağınızı söyleyebilirim."

Fink sigarasını bastırıp söndürdü ve Rath'a acırmış gibi içini çekti. "Komiser Bey! Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ne dersiniz, meslektaşınız Böhm son günlerde bana ne kadar baskı yapmış olabilir sizce? Fakat cevabım hep aynı oldu."

"Neydi o cevap?"

"Kaynaklar açıklanmaz. Ciddi bir gazeteci kaynağını asla açıklamaz. Bedeli ne olursa olsun."

"Hakikaten bedel ne olursa olsun, öyle mi?" Rath cebinden bir zarf çıkardı.

"Alman gazetecisi rüşvet almaz!"

"Tam tamına on dört bin mark kumar borcunuz var. Yasadışı şans oyunları."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Fink ama mevzuyu gayet iyi bildiği, sadece Rath'ın bu bilgileri nereden edindiğini çıkaramadığı her halinden belliydi.

"Neden bahsettiğimi gayet iyi bildiğinizi düşünüyorum. İster inanın, ister inanmayın, ben de size yardım etmek isteyen iyi polisim. İşbirliğine yanaşırsanız elbette."

Fink bir şey demedi. Bir sigara daha yaktı. İtimatsızlık, korku ve hor görme karışımı bir bakış attı Rath'a.

"Borçlarınızı affettiremem. Benim ağırlığımı abartmayın sakın. Fakat vadesinin uzatılmasını ve faizin düşmesini sağlayabilirim. Belki bu sayede birkaç parmağınızın kırılmasına da mâni olabilirim."

"Siz ne biçim bir aynasızsınız? Sadece yolsuz değilsiniz. Üstüne üstlük bir de beni tehdit etmek istiyorsunuz."

"Siz kendi bildiğiniz şekilde yamuk yapıyorsunuz, ben de kendi bildiğim şekilde."

Adeta oksijen kadar nikotine de ihtiyacı varmış gibi Fink sigara dumanını içine çekti. "Kumar borcum olduğunu nereden çıkarıyorsunuz?" diye sordu.

Rath becerebildiği kadar keyifle gülümsedi. "Kusura bakmayın," dedi. "Kaynaklar açıklanmaz."

Sonra sigarasını bastırıp söndürdü ve ayaklandı.

"Şimdi izin verirseniz kalkayım. Daha köpeği gezdirmem lazım, huzursuzlanmaya başladı bile."

Eğilip, tekrar dışarı çıkacağını anlar anlamaz kuyruğunu sallamaya başlayan Kirie'yi çözdü. Kapıya kadar olan mesafenin daha yarısını katetmişti ki, arkadan Fink'in seslendiğini duydu. "Durun, bekleyin!"

Rath durdu. Sırtı Fink'e dönük olduğu sürece yüzüne yayılan gülümsemeyi bastırmaya çalışmadı.

72

Hayır, burası hakikaten Adlon sayılmazdı. Tuğla duvarlar rutubetli, zemin sertti. İnsanın burnunun direğini kıracak kadar kesif bir tezek, bok, tuz ve kan kokusu vardı. Buna bir de, ne kadar zehirli olduğunu bilmek bile istemediği birtakım kimyasal madde kokusu karışmıştı. Geceleri de o çığlıklar. Bunlar aks fabrikasında da duyuluyordu ama burada kulakları o kadar tırmalıyordu ki, Alex ilk gece uykusundan fırlamış ve bir an ölüme giden hayvanların burnunun dibinde bağırdığını sanmıştı.

Saklanmak için ne mükemmel bir yerdi! Ne demişti Erich bu pislik yuvası için? Tuzlama deposu muydu? Bunun için ona teşekkür mü edecekti yani?

Bir anlamda ona elbette teşekkür borçluydu. Kötü olan, oğlanın yine hayallere kapılmasıydı. İşten ayrıldığından beri onu görmemiş ve Erich defterinin de bu şekilde kapanmasına sevinmişti. Fakat dün, oğlanın herhangi bir garip hareketini gördüğü anda tüymeye hazır şekilde onu izlerken, hiçbir şeyin değişmediğini ve onun kendisine eskisi gibi sırılsıklam aşık olduğunu fark etmişti. Evet, onu kullandığı doğruydu. Öbür taraftan o da bu durumdan keyif aldığına göre, ödeşiyor sayılırlardı. Şu katil polis meselesini hallettikten sonra Vicky'yle beraber başka bir şehre gidecekti. Belki Breslau'a giderlerdi. Vicky'nin ailesi oralıydı. En azından Berlin polisinin kolunun uzanamayacağı kadar uzaktı.

Fakat önce şu aynasızın işini bitirmeleri lazımdı. Domuzun adı Kuschke'ydi; bunu Vicky öğrenmişti. Çaktırmadan onu evine kadar takip etmeyi başarmıştı.

Dün geceki iş de mükemmel olmuştu. Bir kova domuz kanı ve bir fırçadan başka hiçbir şey gerekmemişti. Vicky gözcülük yapmış, Alex de yazıyı yazmıştı. Beş dakikalarını bile almamıştı. Hatta Winterfeldstrasse'de daha da az zaman gerekmişti. Oradan tüymeden önce bir de, "Kuschke, hakkından geleceğiz senin!" diye

bağırmışlardı. Kahkahalar atarak; tıpkı eskiden kapı zillerini çalıp kaçtıkları gibi.

Oysa bu mevzu ciddiydi.

Alex bu götverenin, Benny'ye yaptığının cezasını çekmesini sağlayacak son darbeyi vurmadan önce bu pislik herifin ciddi şekilde korkmasını, çok ciddi şekilde başının derde girmesini istiyordu.

Bunun için de bu delikte geçirilecek birkaç günü seve seve sineye çekmeye hazırdı. Cep saatine baktı. Vicky yine geç kalmıştı. Tam o Erich'le işi bitirirken içeri dalıvermesindi de, ne olursa olsundu. Eh, belki öylesi de fena olmazdı. Alex bu pis kokan yıkıntıda Erich'in "sevişmek" dediği şeyi yapmaktan daha güzel şeyler olduğunun farkındaydı. Neyse, hiç değilse fazla konuşmuyordu oğlan; Alex bunun kıymetini biliyordu.

Ayak sesleri duyunca kulak kabarttı. Vicky olamazdı, Erich de değildi. Birden fazla kişiydi. Bir atölyeden diğerine giden işçiler de sık sık buradan geçiyordu. Fakat yolunu şaşırıp da, onun saklandığı bu yıkık dökük binaya gelen olmuyordu neyse ki. Bu bina çok uzun süre önce boşaltılmış ve o zamandan beri de çürümeye terk edilmişti. Buna rağmen mezbaha kokusu gitmemişti. Bütün araziyi kaplayan, iğrenç bir kokuydu bu. Erich'te de bu kokudan nefret ediyordu. Her gün işten geldiğinde elbiseleri böyle kokuyordu. Bu odada ise önemi yoktu. Burada zaten her şey böyle koktuğu için onu rahatsız etmiyordu.

Adımlar yaklaştı. Fakat bu defa farklı bir şey vardı. Onu rahatsız edenin ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı: Sadece adımlar duyuluyor, kimse konuşmuyordu.

O henüz bunu düşünürken ön taraftaki büyük metal kapının süratle açıldığını işitti. Bir yandan aklından her türlü düşünce geçerken, diğer yandan da Alex ufak ufak tüymeye başladı. Gidebileceği tek yer arka taraf, daha arkada, daha da pis kokan odalardı. Lanet olsun, ne berbat bir yerdi burası saklanmak için! Fakat o acelede Erich onu başka nereye saklayacaktı ki? Annesiyle babasının yatağının altına sokacak hali yoktu ya onu. Kendi yatağının altına da sokamazdı, çünkü mutfağa serilmiş bir döşekte uyuyordu. Sonra Erich'in aklına meslek eğitimi gördüğü mezbaha ve boş duran bu bina gelmişti.

Artık Alex sırtını en arkadaki odada duvara dayamış, kendisini

kapana kısılmış bir fare gibi hissediyordu. Gelenlerin ön tarafta kalacaklarını ümit ediyordu; aksi halde onu keşfederler ve burada olduğu ortaya çıkardı. Benny olmadan, aynasızların gözünden kaçacak yeni bir yeri nasıl bulacağını da bilmiyordu. Eski aks fabrikası haricinde başka bir yer bilmeyen Vicky'nin ona bu mevzuda fazla faydası dokunmuyordu. Ne Vicky, ne Kotze, ne de Fanny, Alex ve Benny'nin yaptığı gibi işi kaldıkları daireleri numaralandırmaya kadar vardırmamıştı hiç.

Aralık duran kapıdan dışarı baktı ama gelenlerin hiçbirinin suratını göremedi. Mezbahadan değillerdi ama. En azından hiçbirinin üzerinde kana bulanmış beyaz önlükler yoktu. Bu gelenlerin üstü başı gayet normaldi. Şık filan değillerdi, hatta yer yer delik deşik ya da yamalı elbiseler giymişlerdi. Senin gibi başını sokacak bir yer arayan zararsız sürtükler bunlar, dedi kendi kendine.

Seslerini duyana kadar da öyle sandı. Duyduğunda da misafirlerinin zararsız olmaktan başka her şey olabileceğini anladı.

"E, nerede o şıllık? Emin misin burada olduğundan?"

"Tabii! Vicky buradan çıktı, bu pislik yuvasından."

Alex buz kesti. Sesler tanıdıktı. Bir daha asla duymayacağını ummuştu oysa bu sesleri.

İlk ses Ralf Krahl'e, yani Kralle'ye, eski aks fabrikasındaki en büyük serseriye aitti. İkincisi de onun yamağı, "Kayısı" lakaplı Felix Pirsig'in sesiydi. Aknelerin delik deşik ettiği suratı düşünülürse bu sahiden de uygunsuz bir lakaptı.

Fakat o sırada bütün bunlara hiç gülecek hali yoktu.

Allah kahretsin!

Kayısı Vicky'yi takip etmiş olmalıydı. Üstelik Alex ona dikkat etmesi gerektiğini sıkıca tembih ettiği halde. Kralle ve çırakları bir süredir ona da takmıştı. Vicky mahkemedeki kadını Kralle'den nasıl kurtardığını ona anlatmıştı. Fakat Kralle gibi sıçanlar bu tür olayları kolay kolay unutmazdı. Bir süre önce Alex'e pandik atıp, arkasından da önce uçkuruyla ona sürtündüğü, sonra da dilini ağzına sokmaya kalkıştığı için Alex'in bıçağını kıçına saplamasını da asla affetmemişti. Gerçi o günden beri onu rahat bırakmıştı ama Alex olanların hesabını sormak için bir fırsat beklediğini de biliyordu.

İşte o fırsat şimdi çıkmıştı karşısına.

Kralle ona göre daha avantajlıydı. Aynasızlara kaptırdığı için bir bıçağı dahi yoktu. Tek şansı bu veletlerin çoktan tüydüğünü düşünüp, Alex'i aramaktan vazgeçmeleriydi.

Fakat ona bu iyiliği yapmıyorlardı. Kapı aralığından, saklandığı yere gitgide yaklaştıklarını görüyordu. Alex etrafta kendini savunmasına yarayacak bir şey bulmaya çalıştı. Fakat burada fazla bir şey de yoktu. Aks fabrikası gibi değildi. Allah kahretsin! O bu salakların yaşadığı yere gitmemişti ama bu defa da bu götler Alex'in emniyette olduğunu düşündüğü yere gelmişti. Bir öteberi yığının altında gördüğü bir tahta parçasını tutup, neye ait olduğunu anlayana kadar çekiştirdi. Eskiden işçilerin et kalıntılarını deriden ayırmakta kullandığı eski, paslanmış bir kazıma aletiydi bu. Belli ki yeni tuzlama deposuna taşınırken bunu burada unutmuşlardı. Bükülmüş demir paslı ve küttü; iki ucunda tahta saplar vardı. Aleti eliyle kavradı ve saklanacak bir yer aradı. Adımlar gitgide yaklaşıyordu. Fakat bu lanet olası odada saklanacak hiçbir yer yoktu, tek bir yer hariç...

Kapı açıldı ve Kralle'nin sesini o kadar yakında duydu ki, kendisinin kalp atışlarını işitmesinden ürktü. "Allah belanı versin kayısı! Bu ne pislik? Bizi nereye getirdin? O kıçı boklu lezbiyeni görüyor musun etrafta? Ne işimiz var burada? Sıçan mı sikeceğiz?"

Tam Alex bir mucize olacağına inanmaya başlamış ve kapının arkasında nefesini tutmuştu ki, Kralle'nin yanından geçen birinin içeri girdiğini duydu. Girenin sadece sırtını görüyordu, delik deşik suratını değil. Felix Pirsig usulca döndü ve daha onu fark etmeden Alex gerilip kazıma aletini bütün kuvvetiyle onun kafasına patlattı. Aletin taşlamasıyla değil tahta sapıyla oğlanın kafasını tutturmuştu ama yere devrilirken çıkan ses birkaç dişinin kırıldığına işaret ediyordu. Darbenin süratiyle o da savrulup, kanlar içindeki oğlanın üzerinde durdu ve aptal aptal bakakalan diğerleriyle göz göze geldi.

73

Ofisine döndüğünde Erika Voss'un merakı adeta gözlerinden fışkırıyordu ama Rath yine bir şey anlatmadı. Diğerleri Moabit'ten daha dönmemişti. Yazı masasına çekilip, kapıyı da kapatarak, ra-

hatsız edilmek istemediğini Voss'a yanlış anlamaya mahal vermeyecek şekilde gösterdi. Kirie masanın altına yattı. Kilometrelerce yol katettikten ve ödül olarak kendisine alınan köfteleri yuttuktan sonra güzel bir yorgunluk çökmüştü köpeğin üzerine. Rath gazetelerin arasına sakladığı büyük bir zarf çıkardı. Bu kahverengi zarfı Voss'un meraklı gözlerinden gizlemesi için bin türlü sebep vardı. Bunu nasıl ele geçirdiğini Kale'de kimseye izah edemezdi. Aslında o zarfa ve içindekine sahip olmak için Böhm herhalde neler vermezdi ama tam da bu yüzden bunu başkomiserden saklamak daha da cazipleşiyordu. Bilgi güçtür. Babasının eskiden en sevdiği deyimdi bu. Bu kurala riayet eden Engelbert Rath kriminal müdürlüğe kadar yükselmişti.

Rath zarfı açtı. Zarftan Abraham Goldstein'ın polis portresi düştü. Üzerinde fotodizgi için yağlı kalemle konmuş işaretler vardı. Yanında da daktiloyla yazılmış altı sayfa bulunuyordu ve bunlar hakikaten enteresandı. Abraham Goldstein hakkındaki arama emriydi bu ve en az *Bureau of Investigation*'ın gönderdiği kadar teferruatlıydı. Fakat Almancaydı, üstelik adı geçen ve tercih ettiği silah Remington 51 olan Abraham Goldstein'ın salı akşamı Humboldthain'da bir SA timiyle kavgaya tutuştuğu bilgisi de eklenmişti. Bunu iki balistik inceleme raporunun özetleri takip ediyordu. Cuma gününün tarihini taşıyan rapor Humboldthain'da bulunan mermi çekirdeğine dairdi. Bir önceki günün tarihini taşıyan diğer rapor ise birkaç gün önce Schöneiche'de bir çöp deposunda bulunan ve kimliği tespit edilemeyen bir cesetten çıkan aynı çapta iki başka mermi çekirdeği hakkındaydı. Bunların yayına hazır şekilde basına verilecek, polise ait dahili bilgiler olduğuna kuşku yoktu ve henüz kimliği belirlenememiş cesedin yeraltı dünyasında bir çatışmanın kurbanı olabileceği ve mermilerin de muhtemelen tek bir silahtan, Amerikan yapımı bir Remington 51'den çıktığı şeklinde bazı teorilerle beslenmişti.

Rath bir gün önce yayımlanan habere gözattı. Orada henüz bir Remington'dan bahsedilmiyordu. Goldstein'ın tercih ettiği silaha son haberde yer verilmişti. *Yahudi gangster Berlin'e korku saçıyor. Polis ne yapıyor?* Fink kendisine bilgi veren kişinin ortaya attığı fikirleri değerlendirerek, Abraham Goldstein'ın Berlin'de ko-

münistlerin sızdığı bir gangster çetesine dahil olduğu ve ölen SA üyesi ile çöp deposundaki cesedin, uzun süredir hazırlanan bir intikam planının sayısız kurbanının ilk ikisi olduğu şeklinde bir teori geliştirmişti.

Rath'ın aklına Hugo Lenz ve Rudi Höller geldi. Belki de Berolina ile Kuzey Korsanları arasında bir kavga değildi bu. Üçüncü bir yeraltı çetesi karışmış olabilir miydi bu olaylara? Yoksa posta kutusunda bulduğu polise ait evrak Stefan Fink'in sınırsız hayal gücünü mü teşvik etmişti sadece?

Gazeteyi kenara bıraktı.

Rath'ın elindeki bilginin ne olduğunu anlar anlamaz gazetecinin çenesi açılmış ve bildiği her şeyi anlatmıştı. Maalesef Rath'ın umduğu kadar çok şey bilmiyordu. Emniyet Müdürlüğü'nden kimin bilgi sızdırdığını hâlâ ortaya çıkaramamıştı. Polis portresini, Goldstein hakkındaki arama emrini ve ilk balistik raporunu Fink Pazar günü yayınevinin posta kutusunda bulmuştu. İçinde diğer raporun olduğu ikinci zarf ise dün öğlende gelmişti. Aschinger'deki buluşmalarının ardından Rath yazı işlerine kadar gazeteciye eşlik etmiş ve zarfı almıştı.

Kağıtları ve portreyi geri koyup, zarfı yazı masasının en alt çekmecesine yerleştirdi. Üzerine çoktan unutulmuş birtakım dosyalar ve ağırlık olsun diye de masasının üzerinde duran radyo kulesi minyatürünü bıraktı. Bu minyatür, yıllar önce kulenin bir milyonuncu ziyaretçisi olduğu için ona verilmişti ve *kimseye gerekmeyen hediyeler* sınıfındandı.

Bütün bunları bitirdikten sonra ayağa kalktı, ara kapıyı tekrar açtı ve Erika Voss'tan hâlâ masanın altında yatan Kirie'ye göz kulak olmasını rica edip, koridora çıktı. Gregor Lanke'yle hiç birlikte çalışmak zorunda kalmadığı için Tanrıya şükrediyordu. Daire başkanının yeğeni Komiser Rath'ın Cinayet Masası'na geçmek üzere ayrıldığı günlerde onun yerine E Dairesi'ne verilmişti. Ufak Lanke'nin ondan sonra da hiçbir ihtiras göstermediği anlaşılıyordu, çünkü bütün akrabalık ilişkilerine rağmen hâlâ kriminal sekreter olmaktan öteye geçememişti. Adamın kapasitesi düşünülürse, sürgüne gönderilmeden, hatta uyarı bile almadan aynı yerde kalabilmiş olması da büyük başarı sayılırdı elbette.

Rath kapının önünde kısaca durup, bir plan yaptı. En iyi taktik cepheden saldırmak, zaman kaybetmeden adamı köşeye sıkıştırmak olacaktı.

Kapıyı vurmadan, hiddetle açarak içeri daldı. Şanslıydı. Gregor Lanke ofisinde yalnızdı. E Dairesi'ndeki halefi alelacele bir dizi fotoğrafı en üst çekmeceye attı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu korku içinde. Rath'ı ancak ondan sonra tanıdı. "Rath?" dedi. "Bu ne sürpriz! Eski ofisinizi mi özlediniz yoksa?"

Rath derhal konuya girdi.

"Merhaba sayın meslektaşım," dedi. "Muhbirlerinizden biriyle, Marion Bosetzky ile ilişki kurmam lazım."

Lanke gözlerini Rath'a dikti. "O niye?" diye sordu. "Siz Cinayet Masası'nda çalışmıyor muydunuz?"

Köşeye kıstırma taktiği işe yaramış, Lanke, Marion Bosetzky adında bir muhbiri olduğunu inkâr etmemişti.

"Zaten mesele bir cinayet vakası," dedi Rath.

"Bu gibi durumlarda izlenmesi gereken bir iç hizmet protokolü vardır, değil mi?" diye sordu Lanke. Belli, amcasıyla konuşmuştu. "Mesela resmi destek talep etmek gibi."

"Haydi, yapmayın," dedi Rath ahbap çavuş tavrıyla. "Ofislerimiz aynı katta. Yürüyüş mesafesi olsa olsa iki dakika."

"Eh, o zaman yine yazı masanıza oturup, Kriminal Müdür Gennat'a resmi bir dilekçe yazmak için ne kadar zamana ihtiyacınız olduğunu da biliyorsunuz demektir."

"Benden neden böyle acele kurtulmaya çabalıyorsunuz?" diye sordu Rath. "Yoksa bir an önce yine o pis fotoğrafları seyretmeye koyulmak istediğiniz için mi?" Rath iki ay kendisine ait olan yazı masasını işaret etti.

"Sayın meslektaşım, zannederim en kısa zamanda burayı terk etmeniz iyi olacak. Aksi halde Kriminal Müdür Gennat'a adamlarına yeterince iş verip vermediğini sormak zorunda kalacağım." Lanke telefona davrandı.

Rath geri çekildi. Aradığı bilgiyi elde etmişti. "Hiç gerek yok değerli meslektaşım," dedi ve gülümsedi. Bunun Lanke'yi daha da fazla öfkelendireceğini biliyordu.

Erich Rambow bisikletini Forckenbeckplatz'ta bir ağaca dayamıştı. Charly ise meydana varmadan tam zamanında bisikletinden inerek, tıbbi malzeme satan bir dükkânın önünde durmuştu. Vitrin camından Rambow'un bisikletini nasıl özenle kilitlediğini, deri çantasını sırtladığını ve kararlı adımlarla yürümeye başladığını izledi. Charly de Greta'nın bisikletini bir sokak lambasına dayadı, kilitledi ve meydandaki sayısız ağacın arkasında siper alarak güvenli bir mesafeden oğlanı takip etmeye başladı.

Kasap çırağı bisikletinin arkasında deri bir çantayla ailesinin evinden tekrar çıkana kadar Lippehner Strasse'de envai çeşit dükkânın vitrini önünde on beş dakika zaman geçirdi. Rambow bisikletiyle yine aşırı bir süratle dosdoğru Friedrichshain'a gitmiş, ancak bu kez Charly takipte zorlanmamıştı.

Yayayken de oğlan bayağı süratliydi. Fakat bu defa Rambow Charly'nin zannettiği gibi mezbahanın ana kapısına gitmedi. Kapıcının kulübesini geçip, Eldenaer Strasse'den aşağı doğru, bir türlü sonu gelmeyen tuğla duvar boyunca yürümeye devam etti. Charly karşı kaldırımda belli bir mesafeden onu izliyordu. Rambow duvarın önünde uzun uzun yürüdükten sonra birden o kadar ani duruverdi ki, Charly kendisini ancak ucu ucuna bir garaj girişine atmaya fırsat buldu. Tekrar cesaret edip, kafasını girişten dikkatle uzattığında deri çantalı oğlan ortadan kaybolmuştu. Charly Rambow'un bir yerlerde bekliyor olmadığından emin olduktan sonra saklandığı yerden çıkıp, karşı kaldırıma geçti.

Belli belirsiz duvarı inceledi. Sonunda duvarın ortalarında bir tuğlanın kırılıp, çıkarılmış olduğu noktayı gördü. Ayağını basıp, tırmanmak için idealdi burası. Charly etrafına bakındı. Kimsenin bakmadığından emin olunca kendini yukarı çekti, sonra duvarın tepesinde gereğinden fazla oturup, dikkatleri üzerine toplamamak için derhal öbür tarafa kaydı ve vücudunu aşağı saldı. Şimdi iki tuğla bina arasında dar bir sokaktaydı. Koku pek hoş sayılmazdı. Kan, tezek ve ne olduğunu bilmeyi hiç arzu etmediği başka şeylerin karışımıydı.

Rambow görünürde yoktu. Charly sokağın sonuna kadar yürü-

yüp köşeden baktı. Kimsecikler yoktu. Oğlan deri çantasıyla kaybolmuştu.

75

Kayısı tek başına gelmiş olsa başa çıkardı. Hatta belki sadece o ve Kralle gelmiş olsalar da durumu idare edebilirdi. İki kişiyle boğuşabilirdi ama beş kişiydiler. Kralle, o ödlek herif, oğlanları önden göndermişti. Birini, Kayısı'yı istediği kadar iyi olmasa bile elindeki demirle halletmişti ama sonra en güçlüleri olan Theo da ona geçirmişti. Alex yere yuvarlanırken elindeki demire sıkı sıkıya sarılsa da Theo ve diğerleri anında üzerine çullanmıştı. Theo dizleriyle kollarının üzerine bastırırken, diğer ikisi de elini büküp, kazıma aletini almıştı. Sonra da çırpınan ve havaya tekmeler savuran bacakları nihayet felce uğramışa dönene ve kendisini çaresiz hissedene kadar sıkıca yere yapıştırmışlardı onu.

Sadece tükürebiliyordu, öyle de yaptı. Kötü bir fikirdi. Theo ona öyle sert bir tokat attı ki, dudağının şişip, kanamaya başladığını hissetti.

Allah belanı versin Vicky, diye düşündü kanın tadını aldığında. Hani seni kimsenin takip etmemesine dikkat edecektin? Ne yaptın kızım?

Kralle'nin sırıtan suratını üzerinde gördü. Çalışkan yerlilerin köşeye kıstırdığı bir avı seyretmeye gelen beyaz bir avcıyı andırıyordu.

"Bırakın beni korkak köpekler!" diyen Alex bir kere daha diklenmeyi denedi. Nafile. Üç oğlan onu sıkı sıkıya kavramıştı.

"Bak sen, galiba hakikaten vahşi bir at düştü elimize," dedi Kralle. "Bence bir an önce üzerine binip, ehlileştirmek lazım."

Alex direnmekten vazgeçmişti. Konuşmayı denedi.

"Allah kahretsin sizi. Ne istiyorsunuz benden?"

Kralle bir sustalı bıçak çıkardı. "Nerede olduğumuzu biliyorsun değil mi atçık?" dedi. "Mezbahadayız. Burada hayvan kesilir."

Bu son sözleri söylerken sustalının bıçağını da açtı. Diğer üç oğlan alçak sesle ama zevkle gülüştü. Alex ona bıçak çektiği günden

itibaren Kralle'nin kendisinden çekinmeye başladığını zannetmişti hep. Belki bu doğruydu ve belki de bu yüzden yanında dört kişi daha getirmişti. Fakat hâlâ intikam peşindeydi. Onu hakikaten öldürmeye niyeti olduğunu sanmıyordu, sadece korkutmaya çalışıyordu. Maalesef beceriyordu da. Elindeki bıçakla öldürmeden de ona bayağı zarar verebilir, kötü şeyler yapabilirdi. Alex korkusunu öfkeyle bastırmaya çalıştı. Eski aks fabrikasına gittikleri ilk günden itibaren Benny'ye hayatı dar eden bütün bu çeteye gitgide daha fazla hiddetleniyordu.

"Fakat kesim tezgâhına yatırmadan önce ufak atımızın üzerine bineceğiz," dedi Kralle bıçağını tekrar cebine koyarken. Oğlanlar yine güldü. O sırada yavaş yavaş kendine gelmekte olan ve kan içindeki çenesini ovuşturan Kayısı hariç. "Önce *ben* seni sikeceğim," diye devam etti Kralle. Bir yandan da pantolonunun bağını çözmeye çalışıyordu. "Sonra bizim oğlanlar. Ne kadar sikeceğimiz ise bize kalmış." Güldü. "Ha, bir şey daha var. Bu senin için bir yenilik olacak. Karşılığında para almayacaksın."

Hiçbir faydası olmadığını bile bile Alex bir kere daha ellerinden kurtulmaya çalıştı. Oğlanlardan üçü onu cendereye almıştı. Bu salaklar ordusu içinde en akıllısı olduğunu düşündüğü Theo götvereni bir tokat daha patlattıktan sonra nihayet tamamen uyuşan ve hareket ettiremediği kollarının üzerinden kalktı.

"Evet," dedi Kralle çükünü pantolonundan dışarı çıkarırken. "Galiba artık bu ufak orospu bu defa hak ettiğini bulacak."

Erekte olmuştu. Alex'in kendisini savunamaz halde önünde yatması ve ağzından kan gelmesi bile bu ufak sadist götverenin cinsel dürtülerini kabartıyordu.

Alex ise çenesini tutamıyordu. Zaten bu her zaman onun zayıf tarafı olmuştu. "Bu ne ya?" dedi. "Senin oğlanlar az önce yaladığı için mi sikin hâlâ kalkık vaziyette?"

Oğlanlardan biri yine salakça gülmeye başladıysa da, şimdi bunun sırası olmadığını anladığı anda durdu. Kralle'nin sırıtması dondu ve yerini öfkeli bir ifadeye bıraktı. Çizmeli ayağıyla Alex'in bel altını tekmeledi. Acı Alex'in vücuduna bir yumruk gibi saplandı; sanki bağırsaklarına dolanmış, koparıyordu. Çok kısa bir an gözleri karardı.

Sonra onu kaldırıp, odanın en arkasında, penceresiz bir duvarın önünde sallanan bir masanın üzerine bıraktılar. Kendisini her an kusacak gibi hissetmesine rağmen Alex elinden geldiği kadar direndi ama oğlanlardan ikisi bacaklarını iki kollarıyla kavramış, iki yana ayırmak için bütün vücutlarıyla abanıyordu. Arkasında duran Theo ise uyuşmuş kollarını öyle bir bükmüştü ki, Alex'in her hareketi canını yakıyor, kollarının çıkmasından korkuyordu. Bu hayvanlar onu yakalamış, şefleri ve sahipleri olan Kralle'ye hazırlamıştı. O da şimdi pantolonunu indirmiş yaklaşıyordu.

Direnmek anlamsızdı, maalesef anlamsızdı.

Sadece lafla direnebiliyordu. O zaman onu tekrar döveceklerdi ama Kralle'nin o sırada planladığından daha iyiydi.

"Götverenler! Eğer bana dokunursanız, yemin ediyorum, buna sizi bin pişman ederim!"

"Vay, vaay!" Kralle sırıttı. "Ne kadar da terbiyesizce laflar biliyorsun sen öyle. Devam et! Hoşuma gidiyor. Bizim oğlanların da hoşuna gidiyor, öyle değil mi?"

Oğlanlar aptal aptal güldü.

"Öyle aptal gibi gülmeyin! Hepinizin gırtlağını keseceğim. Kesin!"

Kralle bir defa daha sustalısını açtı.

"Senin yerinde olsam bu kadar gevezelik yapmazdım. Seninle işimiz bittiğinde daha ne yapabileceksin, orası bilinmez."

Theo, Alex'in kollarını acı verecek şekilde büktü ve başını arkaya kıvırdı. Alex, Kralle'nin kaba pençeleriyle eteğini kaldırdığını ve bıçağının sivri ucunu iç uyluğunda dolaştırdığını hissetti.

"Ne oldu? Sesin kesildi?"

Alex, Kralle'nin nefes nefese kaldığını duyuyordu. Dişlerini sıktı. Şayet buradan canlı çıkarsa bunun hesabını soracaktı, hepsinden ona yaptıklarının hesabını soracaktı. Bunun bedelini ödeyeceklerdi.

Bıçak aniden ve hızla hareket edince sıçradı. Fakat herhangi bir acı hissetmedi. Kralle sadece donunu kesmişti. Bütün çete sevinç çığlıkları attı. Hatta birkaç dişini tükürdükten sonra yavaş yavaş kendine gelmeye başlayan Kayısı bile dikkatlice güldü.

"Haydi, şu atı bir tutun bakalım," dedi Kralle. "Tutun da, şu orospuyu rahat rahat sikeyim."

Alex gözlerini yumdu.

Lanet olsun Kralle, bekle, bu yaptığına pişman olacaksın!

Onun terli ellerinin baldırlarında dolaştığını ve bütün vücudunun kasıldığını hissetti. Yine kusmak istiyordu. O anda kendi üzerine kussa, acaba Kralle'nin iştahı kapanır mıydı?

O daha bunları düşünürken, birden keskin bir acı duydu. Çetenin diğer üyelerinin sevinçli naraları eşliğinde Kralle içine girmişti.

Alex bambaşka bir diyarda olduğunu düşünmeye çalıştı. Vücudundan, bu pis kokulu odadan, bu boktan andan uzaklaşıp, bu göt ve çetesinden intikam alacağı, tek tek her birinin bugün burada ona yaptıklarına pişman olacağı bir geleceğin düşünü kurdu. Vücudunu terk etmek istiyordu ama olmuyordu. Kralle'nin vücudunun darbelerini, onun soluğunu duyuyor, tıpkı çaresizlik hissi gibi, öfkesinin de içinde gitgide büyüdüğünü fark ediyordu. Alex çaresizliğin gözlerini yaşartmasına izin vermedi. Hayır, bu herifler onu ağlarken görmeyecekti! Tanrım, bu işkenceye bir an önce son ver, diye dua etti. Hakikaten varsan, buradan canlı çıkmamı sağla ki, bu pis domuzlardan intikamımı alabileyim.

Sanki duasını işitmiş gibi Kralle birdenbire durdu. Alex, sanki onları başka bir şey meşgul ediyormuş gibi, diğerlerinin ellerinin de gevşediğini hissetti.

"Ne istiyorsun ahbap? Kapıyı şaşırdın herhalde!"

Kralle'nin sesi. Alex onun sikini usulca içinden tekrar çıkardığını fark etti.

"İyisi mi hemen toz olun buradan," dedi Alex'e tanıdık gelen bir ses.

Bu tehdide Kralle ve çetesi gülüşerek karşılık verdi.

"İnanılır gibi değil," dedi Kralle. "Sen kimsin be? Enerjin fazla mı geldi? Yoksa bu izbe yerin etrafını aynasızlar mı çevirdi?"

"Kim bilir," dedi ses ve o anda Alex kimin oraya damladığını anladı. Anlaştıklarından çok daha erken gelmişti ama Alex kızmamıştı elbette. Gözlerini açıp, başını kaldırdı. Erich Rambow deri çantasını sırtına atmış, kapıda duruyordu. Yüzünde, sanki bir ta-

nesi o sırada bıçak çeken, diğerlerinin de her birinin cebinde muşta varmışa benzeyen beş kişiyle dövüşmek kendisi için sıradan bir şeymiş gibi kararlı bir ifade vardı. Erich kısaca Alex'e baktı. Adeta, *"Korkma! Her şey kontrol altında,"* der gibiydi.

"Oğlum, bak, beni dinle," dedi Kralle ve sustalısını açtı. "Bilmiyorum, buranın ne olduğundan haberin var mı. Ama bu elimdeki herhalde seni tabanları yağlayıp, bizi rahat bırakmaya ikna eder."

"Siz kızı rahat bırakırsanız, ben de sizi rahat bırakırım."

"Bunu neden yapalım?"

"Haydi, toz olun. O zaman başınıza bir belâ gelmez."

Bu laf diğerlerini yine güldürdü.

"Ya kalmak istersek?" diye sordu Kralle. "Ne yapacaksın? Silahın bile yok."

"Onu kim demiş?" Erich çantasını açarak bir satır çıkardı. Kasapta kullandıkları aletlerden biriydi bu.

"Bu ne be?" Kralle ona doğru bir adım attı. "Pek keskine benzemiyor."

"Olması da gerekmiyor," dedi Erich. "Önemli olan ne kadar sert vurduğun. Bir de ne kadar hızlı vurduğun."

Daha sözünü bitirmeden, sükûnetle ve yüzünün kılı dahi kıpırdamadan, yıldırım hızıyla satırı Kralle'nin karnının hizasında savurdu. Bunu o kadar beklenmedik şekilde yapmıştı ki, Kralle'nin refleksleri bile devreye giremedi. Önce ağzı kıpkırmızı parlayan satıra, ardından da içinden kaygan maddeler taşmaya başlayan karnına ve içindeki son damla kanın da terk ettiği sikine bakakaldı. Bağırsaklarının yarılan karnından dışarı taşmasını önlemek için iki eline de ihtiyaç duyduğundan, bıçağı yere attı.

Erich Rambow, kılı kıpırdamadan elindeki satırla dikiliyordu.

"Ee?" diye sordu diğerlerine. "Sıra kimde?"

76

Rambow'un nereye kaybolduğu hakkında Charly'nin hiçbir fikri yoktu. İlerdeki şu bakımsız tuğla binada olabilir miydi? Fakat belki de diğer yöne gidip, bu tesisin başka bir tarafında kaybolmuş-

tu. Üstelik burası dev gibi bir yerdi. Sadece Berlin aç kalmasın diye hayvanları ölüme göndermek üzere kurulan başlı başına bir küçük şehirdi.

Daha ne kadar beklemesi gerektiğini kestirmeye çalıştı. Acaba en yakın telefon kulübesinden Andreas Lange'yi arayarak, büyük bir polis kuvvetine bütün tesisi aratmak daha mı doğru olurdu? En kolayı kesinlikle buydu. Ancak şayet bunu yaparsa Alex'e ihanet ettiği duygusuna kapılabilirdi. Ona hiçbir söz vermediği halde.

Ansızın tuğla binanın paslı demir kapısı şiddetle ardına kadar açıldı ve yüzlerinin rengi solmuş, gözlerinden panik akan dört oğlan fırladı dışarı. Biri kan içindeki yanağını tutuyordu. Charly'nin farkına bile varmadan, peşlerinde biri varmış gibi koşar adım geçtiler.

Charly bir süre arkalarından baktı, sonra hâlâ menteşeleri gıcırdayan demir kapıya döndü. Fazla düşünmeden içeri girdi.

Bina boştu. İçerideki koku dışarıdakinden de beterdi. Hayvansı kokulara kimyasal kokular da karışıyordu. Charly kulak kabarttı. Sanki birilerinin konuştuğunu duymuştu. Ancak şimdi yine her yer sessizdi. Kulaklarını açıp, kendisi de fazla ses çıkarmadan elleriyle etrafı yoklayarak ilerledi. Elini silahına götürdü. Aslında Lange'nin kendisine verdiği bu ufak tabancayı, Belçika malı eski Pieper Bayard'ı, Kuschke'yi izlerken bir tehlikeyle karşılaşma ihtimaline karşı yanına almıştı. Bayard'ın emniyetini açtı ve usulca, bir odadan diğerine geçe geçe yoluna devam etti. Koku daha da arttı, sesler yükseldi. Odanın ucunda hafif aralık duran kapının ardında bir hıçkırık, bir ağlama sesi duyar gibi oldu. Neler oluyordu?

Ayağıyla iterek kapıyı açtı ve tabancasını yarı karanlık odaya çevirerek içeri daldı.

"Yeter artık!" diye bağırdı odadakilere. Neyin yettiğini bilmiyordu aslında, çünkü ancak şimdi neler olduğunu görüyor ve gördüklerine inanamıyordu. Odanın dibindeki duvarın önünde bir masanın üzerinde oturan Alexandra Reinhold başını Erich Rambow'un omzuna dayamıştı. Sol ayağında paramparça olmuş bir külottan geriye kalanlar sallanıyordu. Rambow sol kolunu teskin edercesine kızın omzuna atmış, sağ elinde ağzı kandan kıpkırmızı olmuş bir kasap satırı tutuyordu. Onlardan sadece birkaç metre ileride de pantolonunu indirmiş bir oğlan yere oturmuş, karnını tutuyordu.

Eski fabrikada onun ödünü patlatan irikıyım götverendi bu. Kralle miydi, neydi lakabı? Şimdi acınacak halde orada oturmuş, acıyla ağlayıp sızlıyordu.

Hiçbirinin kendisini kast etmediği hissine kapılmaması için elindeki tabancayı bir oraya bir buraya çeviren Charly'yi gördüklerinde üçünün de gözleri fal taşı gibi açıldı. Alex ve Rambow gayri ihtiyari ellerini havaya kaldırdı. Sadece yerde oturan oğlan ellerini karnına bastırmaya devam ediyordu. Parmaklarının arasında kan parıldıyordu.

"Ölüyorum," diye sızlanıyordu ikide birde. "Ölüyorum."

Charly tabancasını indirdi.

"Neler oldu burada Allah aşkına?" diye sordu.

77

Kronberg, Rath'ın hangi cesedi kastettiğini hemen anladı.

"Çöp deposundaki mi? Fenaydı. Sıçanlar yemiş bitirmişti. Doktor Schwartz en fazla bir hafta önce öldüğünü söylediği halde, parmak izi alabileceğimiz sadece iki parmağı kalmıştı geriye."

"Şimdi de fişlerle karşılaştırıyorsunuz..."

"Neyse ki, bunu bizzat benim yapmam şart değil."

"Balistik raporu da bir Remington'la vurulduğundan hareket ediyor, öyle mi?"

"Bunu ilk defa duyuyorum." Telefonda bir süre sessizlik oldu. Kronberg düşünüyordu. "İlginç bir hipotez," dedi nihayet. "Bayağı egzotik bir silahtır ama olabilir."

"Bugünkü gazete öyle yazıyor," dedi Rath. "Hatta Humboldthain'da kullanılan silahın aynısıymış."

"Hmm. Aslında bu muhabir tayfasından pek hoşlanmam. Fakat bu defa yazdıkları doğru olabilir."

Rath hayret etti. Anlaşılan Fink'in kaynağı Olay Yeri İnceleme Dairesi'nin bile bir adım önündeydi.

"Kimliği tespit edilemeyen bu cesedin parmak izlerini Hugo Lenz'inkilerle karşılaştırdınız mı? Veya Rudi Höller'inkilerle? Arşivinizde onların da fişi vardır herhalde?"

"Sıçan Rudi'yle Kızıl Hugo'nun mu? Elbette var onların parmak izleri bizde. Fakat elemanım henüz F harfinde, bildiğim kadarıyla."

"Alfabetik sıraya göre mi inceliyorsunuz?"

"Bir düzen olmalı tabii, öyle değil mi?" Kronberg alınmış gibiydi. "Neden Lenz ve Höller geldi aklınıza?" diye sordu.

"Bir ihbar aldık," diye yalan attı Rath. "Duyduğumuz kadarıyla ikisi de kayıpmış."

Kronberg ansızın kahkahayı bastı. "Ne muhteşem bir rastlantı olur ama," dedi. "Sıçan Rudi'yi yiyen sıçanlar." Sonra sesini alçaltı. Sanki suç ortağıyla konuşuyordu. "Bu mevzuyu inceleyeceğim Komiser Bey. Verdiğiniz tüyoya teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Rath telefonu kapattı. Ofiste ondan başka kimse kalmamıştı. Paydos vakti gelmişti. Kirie'nin tasmasını kaptı.

Mesaisinin bitmiş olmasına, Charly'yi göreceğine seviniyordu. Onun o sabah yastıkta kalan kokusunu bütün gün burnunda hissetmişti ama şimdi daha fazlasını arzu ediyordu. Hafta sonu tekrar yalnızlığa alışmaya başlamışken, her şey ne kadar da hızlı gelişmişti.

Önce arabasıyla Luisenufer'e gidip duş aldı ve temiz bir elbise giydi. Sonra yola çıktı. Bu defa çiçeklerden imtina etti. Onun yerine bir şişe köpüklü şarap satın aldı. Hâlâ kutlayacakları çok şey vardı. Gerçi nişanları bunlara dahil değildi, vaziyet yine müsait olmamıştı ama onun haricinde... Önceki akşam bu kadar çabuk barışacaklarını düşünmemişti. Hatta barışacaklarını dahi düşünmemişti. Spenerstrasse'ye gittiklerini anlayınca Kirie bile mutlu olmuştu sanki. Rath arabanın kapısını açar açmaz köpek sokağa fırlamış, kuyruk sallamaya başlamıştı.

"Evet canım," dedi Rath. "Sahibene birazdan kavuşacaksın."

İçeri girmeden önce, yan binada sömürge malları satan dükkânın vitrininde kendisini ve Kirie'yi bir kere daha gözden geçirdi, kravatını düzeltti. İkisi de çok yakışıklıydı! Rath şapkasını da biraz düzeltti, sonra binaya girip, ıslık çalarak merdivenleri çıkmaya başladı.

Charly'nin kapıyı açması bayağı uzun sürünce içine bir kurt düştü. Fakat ne o sırıtkan herif vardı karşısında ne de başka bir kö-

tü sürpriz bekliyordu onu. Kapıyı bizzat Charly açmıştı. Her şey tıkırındaydı!

"Gereon!"

Charly oldukça şaşkındı. Beklediğinden daha şaşkındı. Hatta sanki gelmesinden memnun kalmamış gibiydi. Gün içinde birkaç defa kadını evinden aramıştı ama nafile. Bunda şaşılacak ne var diye düşünmüştü. İzinli bile olsa, elbette bütün gün evde oturacak değildi. Kendisi olsa, o da oturmazdı. Hatta bunun üzerine, mesai çıkışı ona gideceği için daha da fazla sevinmişti.

"Sürpriz," dedi ama buna gerek yoktu aslında. Kirie kuyruk sallıyordu.

"Demek siz geldiniz!" Charly eğilip, eliyle Kirie'nin siyah postunu karıştırdı. "Hakikaten sürpriz oldu."

"Bu evde sadece köpeklere mi hoş geldin deniyor?"

Kadın etrafına baktı, merdiven sahanlığında kimseyi görmeyince Rath'ı öptü ama bir tapınak bekçisi gibi kapıdan da ayrılmıyordu.

"Bizi içeri almayacak mısın? Alırsan, o moruk Brettschneider'in öpüştüğümüzü görüp, kalp krizi geçirmesinden endişe etmene de lüzum kalmaz."

Charly ezikti. "Alırdım ama maalesef mümkün değil."

"O niye?" Yavaş yavaş Rath yapmayı arzu ettiği sürprizin iyi karşılanmadığını anlıyordu.

Kadın omuz silkti. "Misafirim var."

Rath öyle aptal aptal bakmış olmalıydı ki, kadın güldü. "Korkma! Guido değil! Erkek de değil zaten."

"O zaman neden bir sır saklar gibisin?"

"Çünkü... Başka zaman izah ederim. Böyle kapı arasında uzun sürer şimdi."

"Sürpriz yapmak istemiştim. Mecbur kaldım. Bütün gün telefonla ulaşamadım."

"Başımda bir sürü iş vardı. Yarın hepsini anlatırım, olur mu? Şimdi hakikaten olmaz." Charly üzgün bakıyordu. "Hakikaten çok üzgünüm Gereon," dedi. "Telefonlaşalım, olur mu?"

İçeride banyonun kapısı açıldı ve Charly'nin bornozuna bürünmüş, saçları ıslak bir kız çıktı dışarı. Mutfağa girmeden önce dö-

nüp, kuşkulu gözlerle Rath'a baktı. Rath kızın yaşının en fazla on sekiz-on dokuz olduğunu tahmin etti.

Dilinin ucuna kadar gelen "Bu da kim?" sorusunu bastırdı. Cevabı kendisi de verebilirdi.

"İyi o zaman," dedi. "Bunu Kirie'yle içeriz."

"Gereon!" Charly hakikaten üzgündü. "Bana kızma!"

Rath gülümsemeye çalışırken, bir yandan da bunun çok yapmacık görünmemesini ümit ediyordu. "Zaten uzun kalamazdım," diyerek, o da üzüntüyle omuzlarını kaldırdı. "Bugün Luisenufer'de kalmam lazım. Yarın siyah takım elbise giymem gerekiyor."

"Cenazeye mi gideceksin?" Charly endişelendi. Önceki gün fazla konuşmamışlar, daha çok başka şeylerle meşgul olmuşlardı.

Rath başıyla onayladı. "Hatta belki iki cenazeye," dedi.

78

Charly geri döndüğünde, sıcak bornoza sıkıca sarınan Alex mutfakta oturmuş, Charly'nin ona yaptığı çaya üflüyordu.

"Bu da kimdi?" diye sordu.

"Bir arkadaşım." Charly yanına oturdu. "Nasıl? Şimdi daha iyi misin? Duştan sonra?"

"Kendimi bir daha temiz hissedip hissedemeyeceğimi bilmiyorum." Alex tabağa bıraktığında fincan şıngırdadı. "Kralle, o pislik, o göt herif! Umarım geberir!"

"Bunu hiç umma. O zaman arkadaşın da katil olur."

İçinde tamamen kaybolmak istercesine bornoza daha da sıkı sarındı Alex. "Az önce konuştuğunuz adam bir aynasızdı, değil mi?" dedi.

Kendine güvenmeyen, yoklayan bir tonda sormuştu bunu. Sanki Charly'ye güvenip güvenemeyeceğinden emin olmak ister gibiydi.

"Evet, aynasız." Charly başıyla da onayladı. "Fakat iyi bir aynasız."

Alex'in sırıtışı çarpıktı. "Öylelerinin de olduğunu bilmiyordum."

Charly de ona gülümsedi. Az önce kapıda duran adamın polis

olduğunu Alex'ten saklamaya hiç niyeti yoktu. Alex'in ona duymaya başladığı tereddütlü güveni derhal tahrip etmek istemiyordu.

"Korkma," dedi. "Bu işe polisi karıştırmayacağıma söz verdim sana, sözümü de tutacağım."

Deri tuzlama deposunda *polis* kelimesini telaffuz ettiğinde Alex'in ne kadar çaresiz ve korkuyla karışık bir tepki verdiğini hatırladı. "Aynasızları istemiyorum," demiş ve yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. "Lütfen, onları karıştırma bu işe."

"Fakat... bu domuzun cezasız kalmasını mı istiyorsun? Sana tecavüz etti!"

"Lütfen, aynasızları karıştırma..."

Sonunda Charly razı olmuştu. Sadece Kralle olarak anılan Ralf Krahl'a tıbbi müdahelede bulunulabilmesi için tuzlama deposuna bir ambülans çağırmakla yetinmişti. Belki aldığı ağır yara ona ders olurdu. Yaptığının sadece tecavüz ve yaralamadan daha fazlasına sebep olabileceğini anlardı.

Hakikaten polis çağırmaması ve Erich Rambow'un gitmesine izin vermesi Alex'in biraz da olsa ona itimat etmesini sağlamıştı. Eldenaer Strasse'ye çıktıklarında karşılaştıkları arkadaşı Vicky'yi de yanında getirmesinin nedeni herhalde başka kalacak yerleri olmamasıydı. En azından Forckenbeckplatz'ta bisikletine atlayan Erich Rambow artık onlara kalacak başka bir yer bulamazdı. İşte bu yüzden Vicky o sırada Greta'nın yatağında uyuyordu. Alex'in de yorgunluktan gözlerinin altı morarmıştı ama arkadaşından daha dayanıklıydı.

"Bunları neden yapıyorsunuz?" diye sormuştu Alex daha taksideyken.

"Bunları derken ne kastediyorsun?"

"Yani, beni ve Vicky'yi yanınıza almanızı. Aynasızları uzak tutmanızı... Hem peşimi bırakmamakta neden inat ediyorsunuz? Sadece elinizden kaçmış olduğum için mi?"

"Seni bulmak istedim sadece."

"Neden?"

"Belki yardım edebilirim. Sanırım polisle başın dertte."

"Hadi canım! Ne sürpriz!"

Charly gözünü taksi şoförüne dikip, parmağını dudağına götürdü. Oysa adam bakışlarını asla yoldan ve trafikten ayırmıyordu.

"Ben başka şeyden bahsediyorum. Benny'nin düşüp öldüğüne şahit oldun. Onu bir polisin aşağı ittiğini gördün."

Alex gözlerini fal taşı gibi açıp ona bakmıştı. İnanmadan. Fakat aynı zamanda içi de rahatlamıştı.

Moabit'te taksi şoförüne ücreti öderken Charly artık bütün hikâyeyi dinlemişti. Vicky'yi sarsarak uyandırmak ve eve girdiklerinde de hemen yatırmak zorunda kalmışlardı.

Alex ona her şeyi anlatmıştı. Esasen Charly hikâyenin çoğunu biliyordu. Lange'yle beraber o kadarını düşünmüşlerdi. Fakat Alex'in Benny düştüğü sırada olanlar hakkında anlattıkları yeniydi.

"O adam oradaydı."

"Hangi adam?"

"Ambülans çağıran. O her şeyi gördü."

Alex adamı tam tarif edememiş, sadece metal bir gözlüğü olduğunu ve bütün sinemalarda görülen, insana elinde yuvarlak bir testere varmış gibi geldiği halde, aslında bir melon şapka bulunan o Amerikalıya benzediğini anlatmıştı.

"Harald Lloyd," demişti Lange, az önce Charly ona telefonda bilgi verdiğinde. Lange Alex'in polis ressamına bu şahidi tarif etmesini de rica etmişti.

Charly, hayattaki tek dayanağı oymuş gibi çay fincanına sıkıca sarılmış oturan Alex'e baktı.

"Biraz önce konuştuğum polis Başpolis Kuschke'yi hapse atmak istiyor," dedi Charly.

"O kodesi değil, giyotini hak ediyor!"

Adi suçluların çoğunun idam cezası taraftarı olmasına Charly zaten her zaman hayret ederdi.

"Önce onu mahkûm edecek bir mahkemeye çıkarılmaya hakkı var ama."

"Onlar onu zaten beraat ettirir! Karga karganın gözünü oymaz."

"Kâfi miktarda delil ve şahit bulursak mahkûm olur, sana söz veriyorum. Adalet sistemimiz o kadar çalışıyor. Hem hakimler polis değil. Yasamayla yürütme arasında dağlar kadar fark var. İkisi başka şey."

"Neyle neyin arasında?"

"Buna kuvvetler ayrılığı deniyor. Fakat asıl söylemek istediğim,

şu Kuschke'yi köşeye kıstırmak için sana ihtiyacımız var. Sen her şeyi gördün, şahitlik yapabilirsin."

"Biz derken kimden bahsediyorsun?"

"Kendimden ve kriminal asistan Lange'den."

"Hani mahkemeyle aynasızlar arasında bir fark vardı? Az önce bana öyle olduğunu izah etmemiş miydiniz?"

Aman Tanrım, bu kız da ne çetin cevizdi!

"Var zaten. Fakat ben de Herr Lange kadar Kuschke'nin mahkûm olduğunu görmek istiyorum. Zannediyorum seninle de aynı fikirdeyiz, değil mi?"

"Ben onun mahkûm olduğunu değil, ağlayıp, sızladığını, kendi hayatı için endişe ettiğini görmek istiyorum!"

"Senin söylediğine adaleti kendi ellerine almak derler."

"Adına ne dediğiniz beni ilgilendirmez. Ben buna intikam diyorum ve bu intikamı alacağım. Bunu Benny'ye borçluyum."

"Lütfen düşünmeden hareket etme," dedi Charly.

"Bunu ne kadar derinlemesine düşündüğümü bilemezsiniz!"

"Vicky ile birlikte adamın evinin ve karakolun duvarına o yazıları yazan sendin, değil mi?"

"Yazmışsak ne olmuş?"

"Kuschke'nin başına bir iş gelse hemen sizden şüphelenirler. Vicky'den olmasa bile senden şüphe duyarlar. Böyle bir şeye neden olup mutsuz olma!"

Alex sustu. Düşünceliydi.

"Zaten suratını çizdin, bu kadar intikam yetmez mi? Bırak gerisini polis ve mahkemeler halletsin."

"Aynasızlara gitmem. Beni içeri atmaktan başka bir şey yapmazlar. Ya ifadem? Benim mahkeme önünde söyleyeceklerimi herhangi bir hakimin ciddiye alacağını mı sanıyorsunuz? Benim şahit olmamla sanık olmam arasında zerre kadar fark yok. Bana nasılsa inanmazlar."

Charly sustu. Alex hassas bir noktaya temas etmişti. Duruşmaya çıkacağı sırada başka elbiseler bile giyse, bu kız hakikaten de itimat edilecek bir şahit değildi. Bir polis memuru aleyhine açılacak bir cinayet davasında şüpheli (hatta o zamana kadar mahkûm bile olmuş olabilirdi) bir hırsız pek de sağlam bir koz değildi.

"Haklı olabilirsin," dedi nihayet. "Fakat şu senin metal gözlüklü adamın anlatacaklarını ciddiye alırlar belki."

"O bir şey söyleyecek olsa çoktan söylerdi zaten, haksız mıyım?"

Charly omuz silkti. "Belki onun da kendine göre birtakım sebepleri vardır, kim bilir? Fakat ona bir çağrı yapar ve yanına bir de arama kararı eklersek, belki o zaman daha fazla saklanmaz."

"Öyle yapın o zaman bana ne. Bunun için bana ihtiyacınız yok ki."

"Olmaz olur mu? Sana ihtiyacımız var. Adamı senin tarif etmen lazım. Bir ressama. Emniyet Müdürlüğü'ne gelmen şart değil. Bir sokak ileride bir kahve var, orada buluşuruz." Charly kol saatine baktı. "Tam on iki dakika sonra."

Alex kaskatı kesildi.

"Korkma. Gelecek olan polis değil. Sadece bir ressam."

79

Rath köpüklü şarabı açmadan dolaba kaldırmış, onun yerine konyak şişesini çıkarmıştı. Kirie ayaklarının dibinde halının üzerine yatmış, uyuyordu. Güneş çoktan batmıştı. Rath pencerenin camında kendi aksini görüyordu. Duş almış, yepyeni bir elbise giyinmiş, pazar günü kiliseye gidecekmiş gibi temizlenip, süslenmiş orada öylece oturuyordu. Önünde bir kadeh konyak ve bir kül tablası vardı. Sigara içiyor, içkisini yudumluyor, müzik dinliyordu. Bir yandan da düşünüyordu. Bunu hiç bu kadar iyi giyinip kuşanarak yapmamıştı.

Charly'nin onu niye içeri almadığını biliyordu ve onu vicdani bir ikilemde bırakmak istemiyordu. Charly hırsız olduğu tahmin edilen, polisin aradığı bir sokak kızına yataklık yapıyordu ve o dairede gördüklerine bakarak hüküm verecek olursa, Alex'i yakında polise teslim edecek gibi de görünmüyordu. Sırıttı. Hem de Charly! Yaptığı yamuk işler sebebiyle onu devamlı suçlayan Charly! Bir bakıma buna seviniyordu. Öbür taraftan bu meselede kendisine güvenmediği için bozuluyordu da. Ne yani, onu ele mi verecekti sanki? Vicdanına bile seslenmemiş, yaptığına karışmamıştı.

Kendisinin soruşturma metotlarının ne kadar hukuka uygun olduğunu bir gün yine sorgulamaya kalkışırsa ona bunu hatırlatacaktı tabii. Her şeyi her zaman fazlasıyla kurallara uygun yapan doğrucu Charly de yasallığın tek kıstas olmadığını nihayet kavramıştı. Önemli olan başarıydı!

Rath konyak şişesine baktı. Çakırkeyif olduğunu hissetti. Yasallık ve başarı hakkında düşünürken bir karar aldı. Koltuğundan kalktığında kısaca gözlerini kırpıştırmakla yetinen Kirie'yi oturma odasında bıraktı, şapkasını, paltosunu ve arabasının anahtarlarını aldı.

Dışarısının fırtınalı ve yağmurlu olduğunu ancak on beş dakika sonra Dircksenstrasse'de arabasından indiği sırada fark etti. Elden geldiği kadar göze batmak istemediği ve Buick her zaman dikkat çektiği için arabasını ışıklı avluya park etmedi. Hemen garajın ve ahırların yanı başında bulunan ve güneye bakan merdivenleri de bu nedenle tercih etti. Burada en fazla garaj çalışanlarına veya nezarethaneden bir nöbetçiye rastlardı, yoksa tanıdık birine değil.

Arabadan binanın güneybatısındaki kapıya kadar olan birkaç metrede kendisini kuvvetle silkeleyen rüzgâr onu ayıltmaya yetti. Ancak ayakkabılarının tabanının kuruyup kurumadığını merdiven sahanlığında kontrol ettikten sonra binaya girdi. E Dairesi'nin uzun koridoru ölüydü. Bu iyiydi. Çünkü fazla mesai yapan veya başka herhangi bir nedenle hâlâ orada bulunan birisiyle karşılaşsa, Rath kendisinin neden orada olduğunu açıklamakta zorlanırdı. Hele bunu yapmak, kapıyı açıp o karanlık ofise adım attıktan sonra daha da zor olurdu. Kapıyı arkasından hemen kapattı. Hiçbir şey çalmayacak dahi olsa bundan sonrası artık hırsızlıktı. Cinayet Masası'na geçtiği o karmakarışık günlerde hiç kimse Komiser Rath'tan anahtarını istemeyi akıl etmemişti. Anahtarın hâlâ kendisinde olduğunu zamanla kendisi de unutmuştu. Ta ki, o akşam yeniden aklına gelene kadar.

Burası tüyler ürpertecek kadar sessizdi. Sadece yağmur pencere camlarını dövüyordu. Rath, Lanke'nin masa lambasını yakar yakmaz odanın boğulduğu yeşil ile sarı karışımı yarı karanlıkta eskiden kendisine ait olan yazı masasının anahtarını aradı. Anahtar hâlâ kilide uyuyordu.

Işık kâfiydi, yeterince görebiliyordu. Çekmeceleri karıştırdı, adres defteri veya kartotekse benzer bir şeyler arıyordu. Fakat bulamadı. Parmaklarının arasında birtakım dosyaların altında kalmış eski bir sandviç kâğıdı hışırdadı, kurşunkalemler, boş sigara paketleri, bir defa ısırılıp bırakılmış bir elma, envai çeşit şey buldu, bir tek onun aradığı şey yoktu. Marion Bosetzky'ye dair hiçbir ipucu bulamadı. Gregor Lanke gibi silme bir salak bile gayri resmi bir muhbir hakkında dosya tutmazdı elbette.

En alt çekmecede fotoğraftan başka bir şey yoktu. Porno fotoğraflar. Şaşılacak bir şey değildi bu. En nihayetinde genç Lanke de amcası gibi Ahlâk'ta çalışıyordu ve burada bunlar delil kabul ediliyordu. Tuhaf olan sadece daire başkanının yeğeninin çekmecesinde muazzam miktarda ve yer yer epeyce yıpranmış, her tarafı parmak izi dolu deliller biriktirmiş olmasıydı. Akıl almaz bir kolleksiyondu bu! Lanke her serinin en iyi resimlerini kendine ayırmıştı sanki. Rath, zamanında kendi el koyduğu resimlere bile rastladı: Mata Hari'yle yakın dövüş halinde bir Hindenburg taklidi mesela. Fakat dikkatini çeken bu resimler değildi. Onu daha çok hep aynı çıplak kadını gösteren özel fotoğraflar ilgilendiriyordu. Bir amatörün çektiği fotoğraflardı. Kadın her karede iş üstündeydi. Erkeğin perspektifinden çekilmişlerdi. Çoğunda sadece kalkmış bir penis, o da yarım yamalak görünüyordu, çünkü genellikle bir başka bedenin deliklerinde kayboluyordu. Genç Lanke'nin anatomisini bilmese de, Rath bu resimleri kriminal sekreterin kendisinin çektirdiğinden emindi. Bu da iki mevzuya açıklık getirdi: Birincisi, Gregor Lanke onun her zaman tahmin ettiği gibi iğrenç herifin tekiydi. İkincisi, Marion Bosetzky bu iğrenç adama sadece muhbir olarak değil, belli ki, başka şekillerde de hizmet veriyordu. Her ne kadar bu işleri yaparken yüzünde mesut bir ifade olmasa dahi.

Rath resimleri karıştırmaya devam etti ve çok özel bir tanesine rastladığında sırıttı. Önce lambaya tuttu, sonra cebine attı. Bu resimde Marion diğerlerindeki kadar iyi çıkmamıştı gerçi ama arka planda devasa bir elbise dolabı vardı. Aynalı kapıları olan bir dolap.

Yine Tietz'e oturmuşlardı. Burası buluşma yeri olarak gayet müsaitti, kaç kez doğrulanmıştı bu. Bu sefer Lange onu kahvaltıya davet etmişti. Kriminal asistan mutsuz görünüyordu. Üstelik iyi uyuyamamış gibiydi de. Yanında getirdiği *Berliner Tageblatt* masanın üzerinde, kahve fincanının yanında duruyordu.

"Şayet henüz kahvaltı etmediyseniz davetlimsiniz," diyerek, garsonu eliyle çağırdı. Bu saatte lokanta sadece onlara ait sayılırdı.

"Teşekkür ederim ama gerek yok." Charly bir limonlu çay söyledikten sonra gazeteyi işaret etti. "Bizim şahitten ses çıktı mı?"

Lange başını iki yana salladı. "Bu sabah altı gazetede yayımlanmasına rağmen yaptığımız çağrıya henüz hiçbir karşılık almadık. Üstelik resim de yayımlandı."

"Eh, adamın suratı da o kadar sıradan ki..."

"Haklısınız." Lange kuşkulu bakıyordu. "Dün boş oturmayayım diye o tarihte acil çağrıya cevap veren kişiyi aradım ama maalesef şimdiye kadar bulamadım."

"Şahidimiz ambülans çağırdığı için mi?"

Lange başıyla onayladı. "O sırada bir isim vermiş olabilir belki. Bir hayalet değilse elbette."

"Alex'in bize yalan attığını mı söylüyorsunuz? Adamı uydurdu mu yani? Zannetmem."

"Kendisi şahit koltuğuna oturmak istemiyor. Bu durumda bir başka şahidin varlığını uydurması akla yakın gelmiyor mu? Dikkatleri kendi üzerinden başka istikamete yönlendirmek için."

Charly başını iki yana salladı. "Adi suçlu olabilir ama doğruyu söylediğini zannediyorum."

"Bu da bizi ikinci mevzuya getiriyor," diye içini çekti Lange. "Alexandra Reinhold *hakikaten* adi bir suçlu. Bu yaptığım ortaya çıkarsa, sizin bir suçludan bilgi almanızı isteyip, sonra da o suçlunun elini kolunu sallaya sallaya gitmesine izin verdiğim öğrenilirse, bu benim kellemi uçurur. Sizinki de benimkiyle beraber uçar. Kariyeriniz daha başlamadan biter."

Charly paketinden bir sigara çıkardı. "İzin verir misiniz?" diye sordu.

"Buyurun." Lange parmağıyla zemini işaret etti. "Buradan, Tietz'ten bundan birkaç hafta önce binlerce mark kıymetinde saat ve mücevher çalındı. Hırsızlar gece içeride saklanmış. On gün sonra aynısı Karstadt'ta meydana geldi. Şüpheliler listesinin başında kim var dersiniz?"

"Arthur Nebe'yle yakın irtibatta olduğunuzu görüyorum."

"Nebe esas şüphelisini sakladığımızı bir duyarsa!" Lange'nin sesi istediğinden yüksek çıkmıştı. Korkuyla etrafa baktı.

"Öğrenmemesi lazım demek ki. Konuşmalarımızdan ve anlaşmamızdan hiç kimsenin haberi olmamalı."

"Bir suçluya yataklık ettiğinizin farkındasınız, değil mi? Yataklık ettiğimizin?"

"Beni dinleyin," dedi Charly. "Alex'in ne yaptığını ve bir melek olmadığını ben de biliyorum. Fakat bize önemli bilgiler verdi." Sigarasından biraz da inat edercesine bir nefes çekti. "Şimdi onu ele verirsem, büyük ihtimalle mahkûm olur ve hayatı da büyük ihtimalle ilanihaye mahvolur." Charly'nin de sesi yükselmişti ama bu sebeple etrafına filan bakınmıyordu.

"İçim rahat değil işte," dedi Lange. "Polis olunca otomatikman hep doğru tarafta olacağımı sanıyordum ama bu vakada doğru tarafın hangisi olduğunu artık kestiremiyorum."

"Başpolis Kuschke bir insanı, ergenlik çağına bile ulaşmamış bir genci öldürmüş bir polis memuru. Üstelik kendisini tanıyan bir kızı da öldürmeye teşebbüs eden bir katil. Alex'e ateş açmış. Doğru taraf bu olabilir mi?"

"Elbette olamaz." Lange'nin sesinde teessüf vardı. "O fikirde olsaydım bu vakayı çoktan rafa kaldırmıştım. Bu işin peşine düştüğüm için Kale'de dost mu edindiğimi sanıyorsunuz? Bütün bu hikâye ortaya çıktığı zaman ne olacak?"

"Özür dilerim," dedi Charly. Hakikaten mahcup olmuştu. "Sizin tavrınızı biliyorum. Ama madem öyle, hedefinizi de gözden kaçırmayın. Bu da, Kuschke aleyhine açılacak davayı mümkün olduğu kadar sağlam kurmak."

"Ve bu maksatla bir adi suçlunun elimizden kaçmasına göz yummak, öyle mi?

"Alex'i sadece bir muhbir olarak görseniz? Sizi önemli bir cina-

yet şahidine yönlendiren, yeraltı dünyasından bir muhbir olduğunu kabul etseniz? Böyle ihbarların her zaman bir bedeli vardır."

"Muhbirler de her istediğini yapamaz ama. Bütün bu alışveriş merkezi soygunları pek de ufak suçlar sayılmaz."

"Unutun Alex'i. Beni muhbiriniz olarak görün, savcıya da, yeraltı dünyasıyla iyi irtibatı olan biri diye anlatın. O zaman iş benim üzerime kalır."

"Ya sizin Alex ne olacak? Berlin'in en başarılı alışveriş merkezi soyguncusu."

"Alex, başından çok belâlı işler geçmiş ve tekrar doğru yola sokulması lazım gelen zeki bir kız. Bunu becerebileceğine inanıyorum ben. Fakat gözaltına alınırsa beceremem. Üstelik, herhalde onu öldürmek isteyen Başpolis Kuschke elini kolunu sallaya sallaya ortalıkta dolaşırken, kızı cidden polis nezarethanesine tıkmaya niyetli değilsinizdir."

"Evet, evet, biliyorum," dedi Lange. "Kızın üzerindeki tehdidin bertaraf edilmesi için önce Kuschke'nin hakkından gelmemiz lazım. Fakat bunu şu gizemli şahitle becerebilecek miyiz acaba? Adam ortaya çıkmaz da, şahit olarak yine de Alex'e ihtiyacımız olursa, teslim olacak mı?"

Charly omuz silkti. "Kuschke serbest oldukça Alex asla teslim olmaz."

"Ve böylece yine başa dönmüş oluyoruz. Onu yakalamak için Alex'e ihtiyacımız var ama Kuschke serbest dolaştıkça Alex'e de ulaşamıyoruz."

"Eh," dedi Charly. Bu Gordiyon Düğümü'nü de *sizin* çözmeniz lazım. Sigarasını bastırıp söndürdü. "En azından ben size Alex'i asla teslim etmeyeceğim, ona sözüm var."

Charly kendi söylediklerine hayret ediyordu. Bu kadar sorumlu, bu kadar devlete bağlı yetiştirildiği halde bir gün böyle konuşacağı asla aklının ucundan geçmezdi. Yoksa bu Gereon'un Renya-Katolik adamsendeciliğinin etkisi miydi? Onun kendisini bu kadar etki altına almasına hakikaten izin veriyor muydu?

Lange mesut görünmüyordu. "Bu iş ikimizin de başını belâya sokacak," dedi bir kere daha ve başını iki yana salladı.

"Öyle olsa ne olur?" dedi Charly. "Biz de o zaman bir detektif

bürosu açarız." Elleriyle hayali bir tabela çizdi havaya. "Özel detektifler Lange ve Ritter. Her türlü soruşturma yapılır. Kulağa gayet hoş geliyor."

Mutsuz Lange'yi biraz keyiflendirmek için giriştiği bu deneme başarısız oldu. Adam sadece kızarmakla kaldı.

"Peki o zaman," dedi Charly ve sigara paketini yine el çantasına koydu. "Anlaşmamızda üzerime düşeni ben şimdilik yerine getirdim. Alex'i buldum." Kalkmaya davrandı.

"Bir dakika," dedi Lange beklenmedik sert bir tonda. "Bir dakika! Anlaşmamızın ikinci bir kısmı daha vardı. Onu unutmayın! O da hâlâ Başpolis Kuschke. Bu sabah gazeteleri o da okumuş olmalı, onu gözden kaybetmeyelim."

Charly iç geçirdi. "Daha ne kadar izleyeceğim o adamı?"

Lange gülümsedi ve parmağıyla gazeteye vurdu. "Burada lafı geçen şahit ortaya çıkıp da biz Kuschke'yi gözaltına alana kadar. Ya da Alex her şeye rağmen fikrini değiştirip, teslim olana kadar. Bu arada da ben Gennat'la, bu vakada ceza indirimi veya kıza daha başka nasıl bir teklifte bulunabiliriz, onu konuşurum."

Charly kalktı. Lange'nin suratı çok çabuk kızarıyor olabilirdi ama sağlam cevizdi. Charly, Alex'i teslim olmaya ikna edemediği müddetçe Kuschke'yi izlemeye devam etmeye mecburdu. Ne kadar da motive eden bir işti Lange'nin onun sırtına yüklediği.

81

Sabahleyin yağmur durmaksızın pencereyi dövmüştü. Tam cenaze havasıydı. Rath gece fazla uyumamıştı. Üstelik Kale'ye geç saatte yaptığı ziyaretin ardından başka bir şey içmediği halde, hafifçe de akşamdan kalmaydı. Bunun haricinde, bu berbat havaya ve dün Charly ile buluşamadığı, hatta aslında açıkça atlatıldığı halde, keyfi de gayet yerindeydi. Ancak ekilmiş olmasa ve bunun üzerine bir de yarım şişe konyak devirmemiş olsa herhalde Lanke'nin ofisine bir hırsız gibi girmek de aklına gelmezdi.

Saçlarını ıslak bir tarakla ayırdı ve yatak odasındaki büyük aynada nasıl göründüğünü kontrol etti. Tamamen siyahlara bürün-

müş halde ve kafasına hafifçe eğik yerleştirdiği şık silindir şapkayla kendisini beğendi. Bu kıyafet ona başka zaman olmadığı kadar ciddi bir ifade kazandırıyordu. Esasen bu kıyafeti yalnızca yaslı günlerde giymek zorunda kalması acıydı. Rath cenaze törenlerinden nefret ederdi. Özellikle de polis cenazelerinden. En son, çalışma arkadaşı Stephan Jänicke'nin cenazesinde böyle kapkara bir elbise ve silindir şapka giymişti. Birazdan toprağa verilecek polisi şahsen tanımıyordu ama Weiss herkesten, en başta da kriminal polisin üst kademelerinde görev yapanlardan, törene kalabalık şekilde katılmalarını özellikle rica etmişti. Bir toplum polisinin kaderini de umursadıklarını ele güne göstereceklerdi.

Arka binada yaşayan kiracının simsiyah elbiseler, simsiyah bir köpek ve simsiyah bir şemsiyeyle avluyu adımladığını gören kapıcı o sırada yağmurdan tıkandığı için temizlemeye çalıştığı yağmur borusunu bırakıp, selam vermek niyetiyle parmak uçlarını şapkasının siperliğine götürdü. Rath şemsiyesini hafifçe kaldırarak karşılık verdi, ön binaya yürüdü ve zemin kat dairesinin zilini çaldı. Annemarie Lennartz onu baştan aşağı hayretle süzdü.

"Köpeği bırakacaktım," dedi Rath. "Bugün müsaitsiniz değil mi?"

Kapıcının karısı Kirie'nin tüylerine bir göz attı ve kuru olduklarını görünce, "Elbette," diyerek tasmayı Rath'tan aldı. Kirie neler olduğunu derhal anladı ve sanki ikinci eviymiş gibi tıpış tıpış eve girdi.

"Kim öldü? Sormamda bir sakınca yok herhalde?"

"Bir meslektaşım," diye cevapladı Rath.

"Başınız sağ olsun."

"Gerek yok. Tanımıyordum bile."

Rath artık kendisine yüz vermeyen Kirie'yle vedalaştıktan sonra yola koyuldu.

Kapıdan girdiğinde Erika Voss takdirle başını salladı.

"Çok yakışmış," dedi. "Giymenizin sebebi üzücü olmasa, bu elbisenin sizi bambaşka biri yaptığını söylerdim."

"Teşekkür ederim." Rath eski alışkanlıkla silindir şapkasını askıya astı ama aynı anda oraya sadece cenaze törenine birlikte gitmek için Tornow'u almaya geldiğini hatırladı. Onunla beraber Schönholz Mezarlığı'na gidecek tek çalışma arkadaşı komiser adayı

Tornow'du. Gräf, Henning ve Czerwinski her zamanki gibi göreve devam ediyordu.

"Bizim çırak nerede kaldı?" diye sordu Rath.

Voss başıyla kapalı ara kapıyı işaret etti. "Geldi bile," dedi. "Herr Tornow'un bir telefon görüşmesi varmış da."

Rath içeride oturan toplum polisini görünce şaşırdı. Tornow üniformalıydı. Komiser adayı, Gräf'in yazı masasına oturmuş, beklerken gazete okuyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Rath. "Artık toplum polisi değilsiniz ki."

Tornow gazeteyi katlayıp ayağa kalktı. Üniformanın her kıvrımı yerli yerine oturuyor, düğmeler parlıyor, adam mükemmel görünüyordu.

"Bugün gömeceğimiz meslektaşımızı çılgın bir komünist öldürdüğünde henüz toplum polisiydim," dedi. Çok ciddiydi. "Bu yüzden meslektaşımın anısına son bir kez daha üniforma giymeyi daha uygun gördüm."

Rath başını salladı. Durup dururken o da cenaze havasına girmişti.

"Gidelim o zaman," dedi, biraz da içine düşmek üzere oldukları koyu suskunluğun önüne geçmek maksadıyla.

Bu defa Buick'ini ışıklı avluya park etmişti. Dev gibi cam çatıya çarpan yağmur damlaları büyük bir gürültü çıkarıyordu.

"Umarım bu da yakında durur," dedi Tornow yukarısını işaret ederek.

Arabaya bindiler.

"Berbat bir hava," dedi Rath, Alexanderstrasse'ye çıkıp, mecburen silecekleri çalıştırdığında. "Dönüşte de benimle gelir misiniz?" Mezarlık şehrin epeyce dışında, Pankow'daydı.

"Teşekkür ederim," dedi Tornow. "Fakat buna lüzum olmayacak. Sanırım törenden sonra bir süre eski çalışma arkadaşlarımla birlikte olmak istiyorum. İzin verirseniz elbette..."

"Tabii, tabii. Dünkü operasyonunuzun raporunu Gräf tek başına yazmaya razıysa... Benim bugün size ihtiyacım yok."

"Gräf'le konuştum."

"Eh, o vakit her şey yolunda. Dün bir şeyler yapabildiniz mi?"

"Nereden baktığınıza bağlı. Çok iş, az sonuç. Muhtemelen

Goldstein arabayı orada bırakıp, banliyö treni veya elektrikli tramvayla yoluna devam etmiş. Yani şehrin herhangi bir köşesinde saklanıyor olabilir."

"Kimse bir şey görmemiş mi? Komşular, yük istasyonundaki işçiler?"

"Sadece bir kişi. Bir işçi. Şoförün beyaz önlüğü olmamasına şaşmış. Fakat Goldstein'ın nereye ve nasıl, yani banliyö treniyle mi, tramvayla mı, yoksa yayan mı gittiği hakkında hiçbir fikri yok."

"Tanıdığım kadarıyla, taksiye binecek kadar yüzsüz biridir."

"Gräf bugün bunu araştıracaktı. Faytoncular Birliği'ni bir yokladı."

"Bütün bunlar hakikaten biraz az. Goldstein'ı taşıyan taksiyi bulsa bile, herhalde otelinin kapısına kadar gitmiş değildir."

"Hâlâ bir otelde saklandığını mı düşünüyorsunuz?"

"En azından, bir süre ortadan kaybolmayı arzu edenlerin Berlin'de başını sokacağı çok yer olduğunu biliyorum."

Tornow omuz silkti. "Bizim şahit bir şey daha anlattı," dedi. "Goldstein'ın paltosu yırtıkmış. Bir köşesi olduğu gibi açılmış."

Rath başını salladı.

Pankow'a varmaları uzun sürdü. O arada yağmur durmuştu ama gökyüzü hâlâ griydi. Ana giriş kapısına daha yüzlerce metre varken Rath yavaşlamak zorunda kaldı. Mezarlığın önünde trafik karmakarışıktı. Emil Kuhfeld'e son görevlerini yerine getirmek için Berlin'in yarısı oraya akın etmişti sanki. Kimi yaya, kimi bisikletliydi. Sadece polisler değil, birçok vatandaş da gelmişti. Bu umut vericiydi. Çünkü bazen öyle günler oluyordu ki, Rath bütün şehrin delirip, polise tuzak kurduğuna, herkesin komşusuna düşman kesildiğine inanıyordu. Fakat bugün gelenlerin başka tür insanlar olduğu belliydi.

Bir park yeri buldu. Karşı kaldırıma geçip, mezarlığın kapısına gittiler. Tornow daha içeri girmeden onunla vedalaştı. "Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Fakat artık bizimkilerin yanına gideyim. Son bir defa..."

Rath başını salladı. Tornow toplum polislerinin arasına karışıp, bir meslektaşının elini sıkarken, arkasından baktı. Son bir kez üniforma giymek için ne kadar kötü bir vesile, diye düşündü. Sonra etrafına baktı. Bütün mezarlık üniforma kaynıyordu. Ancak cena-

zeyi taşıyan araç geldikten sonra kalabalığa da bir düzen geldi. Cenaze kafilesinin başını mavi üniformalılar çekiyor, hemen Emniyet Müdür Yardımcısı Weiss ile Toplum Polisi Komutanı Heimannsberg'in ardından yürüyorlardı. Weiss tamamen siyahlar giyinmişti, Heimannsberg ise adamları gibi üniformalıydı. Bir toplum polisi bandosu cenaze marşları çalıyordu.

Rath bir süre bekleyip, ancak sivil memurlar yaklaştığında ve aralarında Gennat ve Böhm'ün de bulunduğu ilk A Dairesi çalışanlarını gördüğü zaman korteje katıldı. Cinayet Masası memurlarının birkaç metre önünde, bizzat Daire Başkanı ile birkaç komiseri ve başkomiserden oluşan Ahlâk polisi heyeti yürüyordu. Werner Lanke hiddetle omzunun üzerinden ona göz attı. Anlaşılan yeğeni kötü Komiser Rath'ın kendisini rahatsız eden ziyaretini ona çıtlatmıştı. Ölen toplum polisinin cenaze törenine sadece polisler değil, inanılmaz sayıda sıradan Berlinli de katılmıştı; Reichsbanner üyeleri demokrasi bayrağını dalgalandırıyordu. Basın mensupları da oradaydı. Ölen Emil Kuhfeld sosyal demokrattı. Olayın üzerinden geçen sürede elde edilen bulgular, gitgide ölümcül kurşunu sıkanın komünist değil, bir Nazi olduğuna işaret ediyordu. Fakat bu bilgi artık manşetlere çıkmıyordu.

Kalabalık mezar başında toplandığında sözü Magnus Heimannsberg aldı. Toplum polisi komutanı iyi bir konuşmacı değildi. Onun ardından tabutun yanına Bernhard Weiss geldi. Kalabalığa sesini duyurmak için megafona ihtiyacı yoktu. Hafif Berlin aksanıyla yaptığı konuşmayı herkes anlıyordu. Weiss en doğru sözleri de buldu. Heimannsberg konuşurken yazmaya ara veren basın mensuplarının kalemi şimdi not defterlerinin üzerinde hızla hareket etmeye başlamıştı.

Weiss, Frankfurter Allee'de yaşananlara kısaca ve gereken hassasiyetle değindi. Daha sonra öleni metheden cümleler kurdu. "Mesleğini icra ederken hayatını feda eden tek arkadaşımız değildi o," dedi Emniyet Müdür Yardımcısı. "İlk kaybımız o değil ve korkarım sonuncusu da olmayacak. Onun taze mezarının başında bütün halkımızı, toplum polislerinin karşılığında bir ceza almadan avlanacak birer av değil, birer insan olduğunu gören bir mantık, saygı ve insanlık cephesi tesis etmeye çağırıyorum."

Weiss buna benzer cümleleri Emniyet Müdürlüğü'nde, kriminal polis çalışanları önünde de kurmuştu ama burada, ölen memurun tabutunun başında yüz kere daha etkileyiciydi. Herkes duygulanmıştı. Siviller bile. Cenaze törenine katılanlar arasında açıkça ifade edilmese de bir aidiyet duygusu oluşmuştu. Toplum polisleri, kriminal polisler ve sade vatandaşlar hep birlikte şiddete ve sokaklardaki teröre karşı bir mesaj verdiklerinin farkındaydı. Berlin artık komünistlerden, Nazilerden ve siyasetle kovboy filmlerini birbirine karıştıran herkesten bıkmıştı. Belki bu, Emil Kuhfeld'in artık siyasi nedenlerle öldürülen son polis olmasını sağlar, diye içinden geçirdi Rath. Belki de bu şehir 1929 yılında buraya geldiğinden beri düşündüğü kadar umutsuz bir vaka değildi.

82

Friederichshain Şehir Hastanesi, Volkspark'ın dibinde etkileyici tuğla binalardan oluşan başlı başına küçük bir şehir gibiydi. Andreas Lange bu binalardan birinin, Cerrahi Bölümü'nün Erkekler Kısmı'na giden kapıyı açtı. Bir buçuk yıl önce Nazilerin sonradan adını şehide çıkardığı SA üyesi Horst Wessel aldığı kurşun yaraları sonucu buradaki bir yatakta ölmüştü.

Lange kapıcının söylediği odayı buldu. Kapının önünde beyaz önlüklü bir adamla bir toplum polisi bekliyordu. Lange'nin kimliğini çıkarmasına gerek kalmadı. İkisi de onu tanımıştı. Kriminal polisi başlarıyla selamladılar.

"Beş dakika," dedi doktor kapıyı açmadan önce. "Bir de sakın heyecanlandırmayın. Yaranın iyileşmesi için sükûnete ihtiyacı var."

"Yarası o kadar ağır mı?" diye sordu Lange beyaz önlüklü adama.

"Oğlanın şansı inanılmaz ölçüde büyük. Bağırsakları zedelenmemiş."

Kriminal asistan başını sallayıp, içeri girdi. Yatakta iriyarı ve solgun bir oğlan yatıyordu. Suratındaki acı dolu ifade tipine pek uymuyordu.

Lange not defterini çıkartıp, yatağın kenarına oturdu.

"İfade mi vermek istiyorsunuz Herr Krahl?" diye sordu. Oğlan kafasını çevirdi.

"Evet Polis Bey." Sesi tuhaf bir biçimde zayıf çıkıyordu.

"Kriminal asistan. Kriminal Asistan Lange."

"Umarım o orospuyu bir an önce bulursunuz!"

Lange kendini tuttu. Yatağına oturduğu gencin poliste kaydı olan ve kesici bir aletle fena şekilde yaralanarak, hastaneye getirilen çocuk yaşta bir adi suçlu olduğunu biliyordu. Böyle biri kendi isteğiyle ifade verdiği zaman hep dikkatli olmak gerekirdi. Çünkü ilk akla gelen soru, kendi isteğiyle polise saatin kaç olduğunu bile söylemeyecek birinin neden ansızın konuşmaya böyle merak sardığıydı.

"Ben geldim," diye sözüne devam etti kriminal asistan. "Çünkü arkadaşlar ifadenizin KaDeWe soygunuyla alâkalı olduğunu söyledi. Umarım doğrudur. Çünkü birisinin vaktimi ziyan ettiğini fark ettiğim takdirde çok ters de davranabilirim."

"Alexandra Reinhold," dedi oğlan süratle. "Aradığınız o. KaDeWe işini o yaptı."

"Bu kadarını zaten biliyoruz."

"O şıllığın ne kadar tehlikeli olduğunu da biliyor musunuz?"

Krahl yatak örtüsünü kaldırdı ve sıkıca sarılmış bir sargıyı gösterdi. Oğlanı adeta tümünü sarmaya bez yetmemiş bir mumya gibi paketlemişlerdi.

"Karnımı yardı o çıyan! Dikiş atmak zorunda kaldılar."

Lange kulak kesildi. "Bunu Alexandra Reinhold mu yaptı?"

Krahl başıyla onayladı. "Çok tehlikelidir. Onunla karşılaştığınızda dikkatli olun. Siz de, adamlarınız da."

Lange düşünceli düşünceli başını salladı. Bu oğlana inanmaya pek niyeti yoktu, çünkü asıl isteğinin birisini ispiyonlamak olduğu her halinden belliydi. Fakat sonra Jochen Kuschke'nin yüzündeki yarayı düşündü ve bu ifadenin çok da asılsız olmayabileceğine kanaat getirdi. Alex çok tehlikeliydi. Charlotte Ritter de sanki kız doğru yoldan azıcık sapmış gibi davranıyordu. Acaba Alex'in ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mıydı?

"Nerede yaralandınız?"

"Onun izini saklandığı yerde buldum. Mezbaha sahasında iz-

be bir yerdeydi. Orada karnımı yardı. Hiç uyarmadan, durup dururken."

"Sadece saklandığı yeri bulduğunuz için mi? Başka bir şey olmadı mı?"

"Başka ne olacak?"

"Bunu ben size soruyorum."

"Hiç." Krahl yolda araba çarpmış bir geyik gibi masum masum bakıyordu. "Beni kan içinde bırakıp çekti gitti."

"Nereye gittiğini de biliyor musunuz?"

Yataktaki oğlan omuz silkti. "Roederstrasse'de boş duran aks fabrikasında kalıyordu bir aralar ama oradan çoktan ayrıldı." Düşünür gibi yaptı. Aslında bu oğlana hiç yakışmıyordu düşünmek. "Fakat Gençlik Dairesi'nden midir, mahkemeden midir nedir, kadının biri ona yardım ediyor," dedi. "Onu sıkıştırın. Gençlik Dairesi'nin işi suçluları korumak değil herhalde, öyle değil mi?"

Lange başıyla doğruladı. O Gençlik Dairesi görevlisinin tipini tahmin edebiliyordu. Hakikaten de onu biraz sıkıştırmaya kararlıydı.

83

İşte yine buradaydı. İkinci bir kahvaltı söylemişti. Peynirli sandviç. Tamamen can sıkıntısından. Tietz'te daha ucuza gelirdi. Orada Lange ısmarlıyordu. Bir saatten uzun olmuştu oraya oturalı. Üç fincan çay içmişti ve önünde duran dördüncü gazeteydi. O halde yağmurdan ıslanmış binanın cephesine bakıyordu. Bir gün önce Kuschke bir hayli uğraştığı halde ve yağmur da ona destek olmasına rağmen yazı hâlâ solgun ve ince de olsa görülebiliyordu. Biraz çabayla okumak da mümkündü. *BENNY S.'İN İNTİKAMINI ALACAĞIZ!* Alex'in anlattığına göre, domuz kanıyla yazmışlardı. Ne kadar da uygundu. Bunun üzerini örtmek için herhalde duvarı yeniden boyamak lazımdı. Ya da üç hafta aralıksız yağmur yağmalıydı. Ağzını hayra aç, diye düşündü Charly. Yağmur daha yeni durmuştu. Ne biçim bir yazdı bu! İmparatorluk zamanında güneş daha sık çıkardı. Yoksa sadece ona mı öyle geliyordu? İmparator

tahttan ayrıldığında o daha on bir yaşındaydı. Belki o zaman insan sadece güneşli günleri hatırlıyordu.

Bugün dışarısı koyu griydi. Kuschke de henüz ortada yoktu. Böyle havada mecbur olmadıkça neden çıksındı ki zaten? Zorunlu iznini uykusunu iyice almak için kullanıyordu herhalde. Gazeteleri okumuş olabilir miydi? Belki ekmek almak için sabah erkenden dışarı çıkmış, çıkmışken de bir gazete almıştı.

Fakat bu onu telaşlandırır mıydı? Bir şahit arandığına dair bir polis çağrısı buna yeter miydi? Lange, Kuschke'nin de bu şahidin kim olduğunu bulmaya çalışacağını hesaplıyordu. O şekilde adamın aleyhine daha başka deliller de toplamak mümkün olabilirdi. En azından o öyle açıklamıştı. Teori buydu. Pratikte ise hiçbir şey olduğu yoktu.

Kriminal polisin çağrısı çok dikkatli yazılmıştı. Hiçbir şey bir polisten kuşkulanıldığına işaret etmiyordu. Sadece *Kaufhaus des Westens'te ölümle biten olayı görmüş olabilecek* ve bir başka şahidin tarif ettiği *önemli bir şahitten* bahsediliyordu. Yanında da, hemen hemen bütün gazetelerin kullandığı bir portre vardı. Maalesef her yerde rastlanan bir simaydı bu. Lange kuşkularında haklı olabilir miydi? Belki de böyle bir şahit yoktu ve Alex hepsini kandırıyordu.

Charly kız hakkında bir türlü karar veremiyordu. Bir yandan ona itimat ediyor, diğer yandan da, onu annelik hislerine sahip bir dost kabul etmişe benzeyen Vicky'ye kıyasla, Alex'in kendisine karşı hâlâ derin bir güvensizlik beslediğini hissediyordu.

Dün Charly yatmadan önce Bayard'ı etkisiz hale getirmiş, şarjörünü ve hâlâ namluda olan mermiyi çıkarmış, buz gibi soğuk tabancayı yastığının altına koymuştu. Aldığı tedbirler buraya kadar varıyordu yani. Ertesi gün bu tedbirlerin ne kadar abartılı olduğu ortaya çıkmıştı. Mermilere dokunan olmamış, hatta Charly kalkana kadar iki kız kahvaltı bile hazırlamıştı. "Ufak bir teşekkür," demişti Vicky. Ardından da utangaççça gülümsemişti. "Yaptığınız her şey için."

Alex önce konuşmamış, kahve doldurmakla yetinmişti. Gereon'un hoşuna gidecek kadar sert bir kahveydi ama Charly içememişti. Yine de renk vermemiş ve bu kapkara sıvıyı methetmişti. Ardından Alex de konuşmaya başlamıştı nihayet.

"Size fazla yük olmayacağız," demişti. "Kalacak başka bir yer arayacağız."

"Yük olmuyorsunuz ki. Rahatsız olmayın, bir süre kalın."

Alex başını sallamıştı ama Charly'nin teklifini hakikaten kabul etmeye de niyetli görünmüyordu. Bunun hâlâ devam eden bir güvensizliğin mi, yoksa bağımsızlık arzusunun mu eseri olduğunu Charly kestiremiyordu.

İşi oluruna bırakacaktı. Akşam kızlar ya orada olurdu ya da olmazdı. Tek ümidi aptalca birtakım fikirlere kapılmamalarıydı. Bu açıdan bakıldığında belki de Kuschke'yi gözden kaçırmamak iyi olabilirdi. Alex ve Vicky'nin bir şeyler planlaması ihtimaline karşı yani.

Nihayet karşıdaki ev hareketlendi. Bina kapısı açıldı ve Jochen Kuschke dışarı çıktı. Bir gün öncesine göre daha şık giyinmiş, hatta tıraş bile olmuştu. Sargısını da yenilemiş, üzerine sadece bir yara bandı yapıştırmıştı. Böyle daha az göze batıyordu. Yara çabuk iyileşiyordu demek. Kuschke gri takım elbisesinin üzerine geniş siperlikli bir şapka geçirmiş, eline de bir şemsiye almıştı.

Charly telaşla gazeteyi katladı. Az kaldı içinde hâlâ bir yudum soğuk çay bulunan fincanı devirecekti. Kalktı. Şemsiyesini şemsiyelikten alıp, lokali terk etmeden önce masanın üzerine yine para bıraktı.

"Abone olmayı bir düşünün isterseniz," diye arkasından bağırdı kadın garson. "Her sabah böyle aceleniz olacaksa eğer..."

Charly karşılık vermedi, çünkü Kuschke'nin de acelesi vardı. Adam şemsiyesini baston gibi kullanarak Wittenbergplatz'a yürüdü. Charly çaktırmadan izledi. Diğer kaldırımdan yürüyor, adam yavaşlar yavaşlamaz derhal önüne çıkan ilk vitrinde sergilenenleri inceler gibi yapmaya başlıyor ama o arada adamı da gözünden kaçırmıyordu. Bu iş böyle devam ederse hakikaten takip uzmanı olacaktı. Acaba istihbarat örgütüne başvursa daha mı iyi olurdu?

Kuschke birkaç kere kol saatine baktı. Randevusu vardı herhalde. *Bakalım* diye düşündü Charly, belki de gerçekten huzursuz etmişizdir, kim bilir? İster istemez eli tabancasına gitti. Yerindeydi. Kuschke tramvay durağına yürüdü. Neyse ki bekleyen birkaç kişi daha vardı. Öyle olmasa adama o kadar yakın olduğu için Charly kendini kötü hissederdi. Kendisini fark ettiğini zannetmiyordu

ama yine de bu adamın on beş yaşında bir oğlanı öldürdüğü de, gündüz gözüyle ve şehrin orta yerinde Alex'e ateş açtığı da aklından çıkmıyordu. Charly bir yandan tramvay hareket saatlerini gösteren planı incelerken, diğer yandan da göz ucuyla Kuschke'nin yara bantlı suratına bakıyordu.

Eletkrikli tramvay sağa sola sarsıla sarsıla geldi. 3 numaralı hat. Kuschke ilk vagona bindi, Charly sonuncuya atladı. İki vagon da tıka basa doluydu.

Tramvay yine sallana sallana kuzey istikametine doğru hareket etti. Nollendorfplatz'tan sonra Herkules Köprüsü'nü ve Tiergarten'ı geçti. Yağmur durmuştu. Yoksa Kuschke dolaşmaya mı çıkmıştı? Fakat ancak Tiergarten'ın yemyeşil parklarını arkada bırakıp, Hansaplatz'a geldiklerinde adam tramvaydan indi. Kuschke'nin bu şık semtte ne işi vardı? Yoksa o gizemli şahit, o gözlüklü adam burada oturuyordu da, Kuschke adresini mi bulmuştu?

Charly tramvaydan inip, bir kere daha durakta asılı enformasyon tabelasındaki tramvay hareket saatlerini inceler gibi yaptı. Bir yandan taşralı genç kızı oynuyor, diğer yandan da Lessingstrasse'de dosdoğru Tiergarten'ın kenarındaki Kaiser Friedrich Hatıra Kilisesi'ne yürüyen Kuschke'yi izliyordu. Charly bu kiliseyi ailesiyle beraber pazar günleri yaptıkları yürüyüşlerden gayet iyi hatırlıyordu. Dönüş yolunda her zaman Moabit Köprüsü'nün yanındaki *Buchwald*'e uğrar, kahve içer, kek yerlerdi. Çocuklara kakao ısmarlanırdı. Oradan da evlerine giderlerdi.

Charly ailesiyle geçirdiği bu pazar günlerini çok severdi. En azından bir süre sevmişti. Arada mesafe bırakarak tekrar Kuschke'nin peşine düştü. Bu semtte sokaklar fazla kalabalık olmadığından dikkatli olması lazımdı. Adamın kendisini fark etmemesi için aralarındaki mesafeyi açtı. Adam kilisenin önünden sağa saparak, Haendelstrasse'ye girdi. Charly yeniden adımlarını sıklaştırdı. O anda Lessingstrasse ona sonsuz gibi geliyordu. Kendisi daha köşeyi dönmeden Kuschke'nin evlerden birine girmesinden korkuyordu. Haendelstrasse'de güzel binalar vardı. Hepsi park manzaralıydı ve o ölçüde de rağbet görüyordu. Charly babasının hep böyle bir eve sahip olma düşü kurduğunu hatırladı birden. Oysa Moabit'ten çıkmayı başaramamıştı.

Hemen hemen Lessingstrasse'nin sonuna gelmişti ki, köşeyi dönen bir toplum polisi çıktı önüne. Charly yaptığının yasak olmadığını bildiği halde bir an yakalandığı hissine kapıldı. Toplum polisi bir mendil katlayıp, cebine koydu. Charly de o sırada Haendelstrasse'ye varmıştı; Kuschke'yi kaybetmediğini umuyordu.

Usulca köşeyi dönüp, sokağa bakar bakmaz neredeyse geriye zıplayacaktı. Öyle muazzam bir korku kaplamıştı içini.

Kuschke ne evlerden birinde, ne de parkın kenarında, yağmurdan sırılsıklam olmuş masaları o anda insana hiç de cazip gelmeyen *Charlottenhof*'ta kaybolmuştu. Hayır, orada, kendisinden on metre kadar ilerde durmuş, sanki bir an soluklanmak istermiş gibi sol kolunu ve vücudunun üst kısmını bir sokak lambasına dayamıştı.

Neyse ki sırtı dönüktü ve henüz onu görmemişti. Bu sokakta ikisinden başka kimse de yok gibiydi. Charly sokağın köşesindeki ilan sütununun arkasına saklandı. Göz ucuyla Kuschke'yi izlerken, bir yandan da afişlere bakıyordu. Kroll Operası'nda *Figaro'nun Düğünü* sergileniyordu. Orası kapanmamış mıydı? Charly huzursuz olduğunun farkına vardı. Kuschke'nin yoluna devam etmesini bekliyordu ama adamın kılı kıpırdamıyordu. Bir eli sokak lambasının direğinde, diğeri karnında öylece duruyordu. Nesi vardı? Fenalaşmış mıydı yoksa? Midesi filan mı sancıyordu?

Opera afişinin yanında Kale'nin arama afişi asılıydı. *Abraham Goldstein.* Gereon'un firari gangsteri.

Charly gitgide telaşlanıyordu. Kuschke'nin nesi vardı? Yanından geçip gitse miydi acaba? İyi ama sonra ne yapacaktı? Hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edip, yine o makyaj kutusu numarasını mı çekseydi? Ya bu bir tuzaksa? Ya çoktan kendisini tanıdığı için tam da öyle yapmasını bekliyorsa?

Başından beri kendisini neyin tereddüde düşürdüğünü işte tam o esnada anladı. Adamın şemsiyesi ayaklarının dibinde yerde duruyor, Kuschke onu almaya davranmıyordu.

Tam saklandığı yerden çıkıp, adamın yanından geçmeye karar vermişti ki, Kuschke'nin ağır, iriyarı cüssesi biri bir kuklanın ipini çekmiş gibi aniden çöktü, vücudu sokak lambasına dayalı halde aşağı kaydı ve Jochen Kuschke dua etmek ister gibi dizlerinin üzerine oturdu.

Charly koşabildiği kadar hızla koşarak, aslında sadece izlemesi icap eden ve Benjamin Singer'in katili olduğundan şüphelenilen adamın yanına yaklaştı. Adamın nefes nefese olduğunu, sık aralıklarla ve telaşla soluk aldığını duydu ama az önce ne olduğunu ancak yanına varıp da yüzünü, şapkasının siperliğiyle temiz yara bandı arasında çerçevelenmiş gibi duran gözlerinin korkudan fal taşı gibi açılmış ve üzerine hâlâ elini bastırdığı gömleğinin kan içinde olduğunu gördüğünde idrak etti.

Kuschke gibi o da inanamadı olanlara. Adam kan içindeki ellerine, göğsünden çıkan bıçağın sapına ve nihayet Charly'ye baktı. Bir katil, hatta belki de bir sadist olduğunu bilmesine rağmen, ölmekte olan bu adamın bakışı Charly'nin iliklerine işledi. Soluğu gitgide hızlanıyordu. Sanki hava ciğerlerine değil de ciğerlerinden dışarı pompalanıyor gibiydi. Kuschke bir şey söylemek istedi ama söyleyemedi. Sonra, koca adam daha Charly onu tutamadan yana doğru devrildi ve başı arnavutkaldırımına çarptı.

84

Emniyet Müdürlüğü yarı istim çalışıyordu. Kale personelinin yarısı ya hâlâ Pankow'daki mezarlıkta vakit geçiriyor ya da bir yerlerde öğle yemeği yiyordu. Rath, Kuhfeld'in tabutu toprağın altında kaybolur kaybolmaz oradan sıvıştığına şükrediyordu. Daha polis bandosu çalarken çaktırmadan tüymüş, Böhm iki yakasına yapışmadan mezarlığı terk etmiş, Buick'ine yerleşip, bir sigara yaktıktan sonra Alex'e gitmişti.

Ahlâk Şubesi bir gece önceki gibi ıssızdı. Tek bir odadan daktilo sesi geliyordu; yalnız bir sekreter iş başındaydı. Lanke'nin Başkomiser Krüger'le paylaştığı odanın kapısının ardı ise sessizdi. Eğer şansı yoksa kriminal sekreter o esnada kantinde yemek yiyor olabilirdi. Buna karşılık biraz şansı yaver giderse o tutkulu porno fotoğraf delisinin dudaklarını korkudan uçuklatabilirdi. Dikkatlice kapı kolunu tuttu, derin bir nefes aldı ve ani bir hareketle kapıyı elinden geldiği kadar hızlı açtı.

"İyi günler!" diye bağırdı odanın derinliklerine doğru. Sesin-

de tıpkı Daire Başkanı Werner Lanke gibi bir Prusyalı sertliği gizliydi.

Rath şanslıydı.

Gregor Lanke korkuyla büzüldü. Bu defa yazı masasının üzerine serdiği resimleri eliyle çekmeceye itmeye vakti olmamıştı. Sanki o anda kalbi durmuş gibi kıpkırmızı kesilen suratıyla, huzurunu bozan kişiye gözlerini dikti. Ancak asıl dik duran başka bir uzvuydu ve pantolonundaki kabartı da bunu gayet sarih gösteriyordu.

"Kafayı mı yediniz? Amma korkuttunuz!" diye söylendi kendini toparlar toparlamaz genç Lanke. Ereksiyonu rekor sürede kayboldu.

"O seyrettiğiniz güzellikler de ne öyle?" Rath fotoğrafları daha iyi görebilmek için masanın üzerine eğildi. En üstteki resim Yaşlı Fritz'i oral seks yaparken gösteriyordu. Lanke davranmaya fırsat bulamadan Rath resmi aldı. "Bunlar en az iki yıllık. Hâlâ bu vaka üzerinde mi çalışıyorsunuz?"

"Ben... biz," diye kekeledi Lanke.

"Caka satmak istemem ama ben buradayken soruşturmalarımız daha hızlı ilerliyordu."

"Allah belanızı versin sizin! Bu ne cüret," diye hiddetlendi Lanke. Açıkça karşı saldırıya geçmeye karar vermişti.

"Valla, sizi öyle porno fotoğraflarla kendinden geçmiş halde görünce, samimi söyleyeyim, hiçbir şeye cüret edecek halim kalmadı. Siz Prusya polisisiniz be adam, hiç mi şerefiniz yok?"

"Bu sizi sikim kadar ilgilendirmez! Ne istiyorsunuz?"

Rath, bir gece önce Lanke'nin yazı masasında bulduğu fotoğraflardan birini fırlattı. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde duran güzel vücutlu çıplak bir kadınla arkasında ciddi çabalar içinde olan bir adamı gösteriyordu resim. Adamın bir eli kadının poposundaydı. Diğerinde ise modern ve küçük bir fotoğraf makinesi tutuyordu. Belki de Werner Amca'sının hediyesiydi. Aynalı dolabın kapılarında sadece Marion Bosetzky'nin canı sıkılmış gibi bakan yüzü değil, fotoğrafı çekeninki de açıkça görülüyordu.

Gregor Lanke fotoğrafına bakakaldı.

"Bunlar herhalde son çektirdiğiniz vesikalık resimler, değil mi?" diye sordu Rath.

Kriminal sekreterin kendini toparlaması o gün ikinci defa vakit aldı.

"Nereden buldunuz bunu?" diye sordu nefesi tıkanmış gibi. "Yoksa..."

Rath lafını kesti. "Benim ne bulduğumun önemi yok," dedi. "Önemli olan sizin elinizde ne olduğu. Adı E Dairesi'nin ücret ödediği insanların listesinde olan bir fahişeyle işi bitirmişsiniz. Bunu kendisine bağlı çalışanları kötüye kullanmak olarak adlandırmak da mümkün. Fakat bunun cezaya tabi bir şey mi olduğu ve eğer öyleyse bu suçun adının ne olduğu da önemsiz. Çünkü zannederim, Ahlâk polisi müdürünün yeğeninin vazife anlayışının ne olduğunu basının öğrenmesi kâfi. Özellikle de fahişelere nasıl muamele ettiği söz konusu olduğunda... Benim zamanımda bu tür saha çalışmaları pek yapılmazdı." Rath sözlerine bir ara vererek, Gregor Lanke'nin donup kalan suratına baktı ve keyiflendi. "Şayet amcanızı yanlış tanımadıysam, bunun kamuoyuna yansıması halinde sizin yerinizde olmayı kimsenin arzu edeceğini sanmam."

"Ne istiyorsunuz?" Gregor Lanke'nin kelime haznesi bugün birkaç sorudan ibaretti sanki.

"Zannediyorum bunu tahmin ediyorsunuzdur." Rath'ın sesi hâlâ çok sevecendi. "Çok sevdiğiniz için devamlı kendisiyle fotoğraf çektirdiğiniz hanım hakkında daha fazla malumat istiyorum. Herhalde evinizde özel bir laboratuvarınız var, değil mi? Böyle iğrenç şeyleri sizin için tabeden kim?"

Lange konuşmadı.

"Marion Bosetzky'yi nerede bulabilirim?" diye öyle sert sordu ki Rath, Lanke irkildi.

"Nerede olduğunu bilmiyorum! Hafta sonundan beri sanki yer yarıldı içine girdi."

"O otelde işe nasıl girdi?"

"Nasıl olacak? Çok basit. İş başvurusu yaptı. Yoksa siz de bir defa orospu olanın hep orospu kalacağına inananlardan mısınız?"

"Ne anlatmaya çalışıyorsunuz? Düşmüş bir kızı tekrar cemiyete kazandırmaya çalıştığınızı falan mı? Buna kim inanır?"

Bu utanç verici sorgunun nihayet bitmesi için iş arkadaşlarının veya hatta daha da iyisi amcası Werner'in bir an önce cenaze tö-

reninden geri dönmesini arzularmış gibi Lanke'nin gözleri kapıya kaydı. Ama sorgu bitmemişti.

Rath fotoğrafı Lanke'nin burnuna dayadı. "Haydi cevap verin," diye tısladı. "Verin ki, basın dünyasındaki tanıdıklarıma başvurmak zorunda kalmayayım. Marion Bosetzky'yi neden *Excelsior* Oteli'ne sızdırdınız? Goldstein'ın firar etmesine yardımcı olması da hesaba dahil miydi? Yoksa bu sadece bir iş kazası mıydı?"

Kriminal sekreter terliyordu. Bir nedenle hakikati söylemekte olağanüstü zorlanıyordu.

"İş kazası," dedi sonunda. "Goldstein'ı göz hapsinde tutmak istiyorduk ki..."

"Biz kim?" diye sıkıştırdı Rath.

Lanke derhal sustu.

"Ben ve birkaç meslektaşımız," dedi nihayet. "Amerikalıdan haberimiz oldu. Teleks odasında Amerika'dan gelen haberi ilk alan kadını aramızdan biri tanıyor. Herhangi bir suç işlerken ona suçüstü yapıp, parsasını toplayacaktık." Avcının yaraladığı bir geyik gibi bakıyordu. "Ne yani? Daire başkanının yeğeni olunca terfi etmenin daha kolay olduğunu mu sanıyorsunuz? Bu emniyet müdürü var oldukça mümkün değil!"

"Aman susun, yoksa ağlayacağım! Bu işi birlikte tezgâhladığınız arkadaşlarınız da Kale'deki terfi kuyruğunun kurbanı olan acınası yaratıklar mı?"

"İstediğiniz kadar alay edin, doğrusu bu."

"İsim verin."

"Veremem."

Rath fotoğrafı havada salladı.

Lanke başıyla hayır dedi. "Hakikaten veremem." Cidden çaresiz kalmış gibiydi. "Plan zaten suya düştü, diğerlerinin ismine ihtiyacınız var. Asla meslektaşlarımı satmam. Bütün suçu üstlenirim daha iyi."

Lanke yüzüne hakikaten şerefli bir adam ifadesi yerleştirmeyi becerdi. En azından kendisi öyle sanıyordu.

Rath üzerine varmadı. Şimdilik. Genç Lanke kötü yola düşmüştü. Kariyer basamaklarının birkaçını birden tırmanmak uğruna kendi özel soruşturmasını başlatmıştı. Bütün bunlar Rath'a tanı-

dık ve anlaşılır geliyordu. Sadece mıymıntı Lanke'ye bu ihtirası asla yakıştıramıyordu. Ondan daha ihtiraslı başka meslektaşları onu kandırmış olabilirdi. Goldstein hakkında malumat almış, Amerikalıyı köşeye kıstırmak ve göz hapsinde tutmak için Lanke'nin muhbirine ve sevgilisine ihtiyaç duymuşlardı. Ama işleri sarpa sarmıştı. Şayet Goldstein'ın tüymesi yüzünden bir gün birinden hesap sorulmaya kalkışılırsa, genç Lanke'yi harcamaya yemin etti Rath. Fakat aceleye mahal yoktu. Önce olayların nasıl gelişeceğine bakacaktı. Kriminal sekreterin foyası meydana çıkar diye tir tir titremeye devam etmesinin ona yararı olabilirdi.

İşte bu yüzden Rath çıkarken bir ufak tehdit daha savurdu.

"Şayet Marion'un nerede olduğunu bildiğinizi ama bunu bana söylemediğinizi öğrenecek olursam, yemin ederim, başkent basınına sizi öyle yem ederim ki, amcanız da sizinle birlikte devriye görevlerine çıkmak zorunda kalır."

"Neden inanmıyorsunuz?" diye karşılık verdi Lanke. "Hakikaten bilmiyorum."

Rath son bir defa kötü kötü Lanke'ye baktıktan sonra ofisi terk etti. Koridora çıktığında sırıtmamak için kendini zor tutuyordu. Keyifle, Ahlâk polisinden ayrılıp A Dairesi'nin olduğu kısıma geçti. Suratı hiç de üzerindeki yas elbisesine uymuyordu ama bunun da artık önemi yoktu; cenaze töreni bitmişti.

Cinayet Masası'nın kapısı açıldı; içeriden Kriminal Asistan Lange çıktı. Rath onu dostça selamladı, Hannoverli de karşılık verdi. Rath bir gün bu genç adamı da kendi soruşturma ekibine dahil etmeyi arzuluyordu. Karşılığında Czerwinski'yi verebilirdi. Lange'nin ardından kapıda bir başka surat daha belirdi ve Rath bir an dondu kaldı.

"Cha... Fräulein Ritter!" Öksürdü. "Bu kadar uzun zaman sonra sizin burada ne işiniz var?"

Burası onun işyeri olduğuna göre, onunla karşılaşabileceğinin hesabını yapmış olması gereken Charly buna rağmen ondan daha fazla şaşırmışa benziyordu. Fakat belki de Rath'ın üstündeki yas elbisesi ve alışılmadık silindir şapkaydı böyle bakmasına neden olan.

"İyi günler Komiser Bey" dedi ve ona gülümsedi. "Sizi yine görmek ne güzel!"

Kadın çabuk toparlanmıştı. Sinirlerine hakim oluşuna hayran olmamak elde değildi. Rath bu basit cümlenin tüylerini diken diken ettiğini hissetti. Bu belki de ona dokunmak istediği, fakat Kale'de, hele ki bir meslektaşının önünde bunu yapamayacağı içindi. Fakat sonra kadının yüzünü gördü ve bu cümlenin hiç de kendi anladığı gibi erotik bir mana taşımadığının farkına vardı. Hatta biraz daha dikkatli bakınca, yüzündeki gülümseme kaybolan Charly'nin bir miktar huzursuz olduğunu da gördü. Bir şeyler dönüyor olmalıydı. Alex'le kötü bir tecrübe yaşamamıştı inşallah! Yoksa kız para ve mücevherleri alıp, sıvışmış mıydı? Veya buna benzer başka bir şey mi olmuştu? İyi ki, yüzüğü ona daha vermemişti.

Lange'nin kendisine beklentiyle baktığını fark etti. Charly de rahatsızdı. Duruverdiğini ve ikisinin sadece kendisinin bir şey söylemesini beklediğini o vakit anladı. Silindir şapkasını ve siyah takım elbisesini işaret etti. "Tam cenazeden geliyordum, henüz üzerimi değiştirme fırsatım olmadı," dedi özür dilercesine ve yoluna devam etti. Ofisinin kapısının önüne geldiğinde bir kere daha arkasına döndü. Charly Lange'yle birlikte koridorun sonundaki bir sorgu odasında gözden kayboldu.

Neler oluyordu?

85

Bu miğferli adam da, tıpkı daha önce gördükleri gibi kayıtsız bakıyordu.

"Hayır, bu da değil."

Adam gitti, yerini bir başkası aldı.

Charly başını iki yana salladı.

Lange sabırla sayfayı çevirdi ve bir sonraki miğferli adamın fotoğrafını Charly'nin önüne uzattı. Yine tanıdık değildi.

"Berlin'de kaç tane polis teğmeni var?" diye sordu Charly kafasını bir daha iki yana salladıktan sonra. Bu kaçıncıydı?

"Az kaldı." Lange gülümsemeye çalıştı. "En azından Tiergarten ve Moabit'in bütün semt karakollarındakiler bitiyor."

Charly içini çekti. Bir saatten fazla bir süreden beri bu sorgu odasında oturmuş, resimlere bakıyordu. Baktığı resimler burada şahitlere genellikle gösterilen suçlu kayıtlarından değil, toplum polisinin personel dosyasındandı.

"Gördüğünüzden hakikaten emin misiniz?" diye sordu Lange.

"Toplum polisini hayalimde görmedim ya. Oradaydı ve Kuschke'nin öldürüldüğü sokaktan çıktı. Bir şey görmüş olmalı. Cinayeti olmasa bile, katili."

"Siz de hemen göremediniz ki. Yani Kuschke'nin karnına bir bıçak saplanmış olduğunu, demek istiyorum. Adam ne bağırmış ne de dikkat çekecek davranışları olmuş. Meslektaşımız da sizin gibi yanılmış olamaz mı?"

"Ben Kuschke'yi sadece arkadan gördüm. Hem o kadar çok yakalanmamaya konsantre olmuştum ki, başka her şeyi çok geç fark ettim."

"Fakat meslektaşımızı, sizin görmediğinizi görmüş olmakla itham ediyorsunuz..."

"Bilmem ki," dedi Charly. Omuzları aşağı sarktı. "Sadece... Bazen bana inanmadığınızı düşünüyorum ve buna tahammül edemiyorum. Şu anda en azından."

"Şu anda tahammül etme mecburiyetindesiniz," dedi Lange. Bir anda sesi tuhaf bir şekilde soğumuştu. "Çünkü şu anda size inanıp inanmayacağımı hakikaten bilemiyorum."

"Nasıl?"

Lange oturduğu iskemleden kalkarak, iki eliyle yazı masasına dayandı. "Bu polis hakikaten var mı? Yoksa dikkatleri muhafazanıza aldığınız kızdan başka bir tarafa yönlendirmek ve beni bir süre meşgul etmek için bunu uyduruyor musunuz?"

Charly'nin kan beynine sıçradı. O sevimli ve zararsız görünen Lange'nin sesi göz açıp kapayana kadar alışılmamış bir sertlik kazanmıştı. Kriminal asistanın sorgu sırasında sıkıştırdığı günahkârlara acıdı. İşin kötü tarafı, şu anda o zavallı günahkâr kendisiydi.

"Hiçbir şey uydurmadım," dedi. "Birlikte çalıştığımızı zannediyordum."

"Ben de. Fakat madem öyle, mezbahada neler olduğunu bana neden anlatmıyorsunuz?"

"Bunların vakamızla bir alâkası olmadığını düşünmüştüm."

"Bir ağır yaralı var, yaralayan da belli ki Alexandra Reinhold ve siz bunu benden saklıyorsunuz! Alex'i nereye kadar koruyacaksınız?"

"Alex kimseyi yaralamadı!" Şimdi Charly'nin de sesi yükselmişti. "Onun itimadını kazanmak için polis çağırmadım. Yaralanana da bakım yapıldı zaten."

"Peki bana bunları neden anlatmadınız?"

"Çünkü bu da onun itimadını sarsardı, Tanrı aşkına anlamıyor musunuz?"

"Yok canım! Peki benim itimadımı sarsmanıza ne diyorsunuz? Ya da Kriminal Müdür Gennat'ın?"

"Allah kahretsin, tecavüze uğradı kız! Bir kızın bu mevzuyu konuşmasının ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikriniz var mı? Hem de polisle!"

"Özür dilerim, bunu bilmiyordum." Cepheden saldırıya geçtiğinden beri Lange sesini ilk defa alçalttı.

"O pislik herifin şimdi de kızın başını belaya sokmak istediği besbelli. O ve onun bütün çetesi kıza tecavüz etti. Oğlanın karnını deşen başkası. O da bunu Alex'i korumak için yaptı."

"Siz buna şahit oldunuz mu?"

"Hayır."

"Kimmiş ki bu asil kurtarıcı?"

"Bunu size kesinlikle söylemem." Charly yine hiddetlendi. "Bazen bu memlekette polisin kimi koruduğunu hakikaten merak ediyorum. Suçluları mı, yolsa medeni cesaret gösterenleri mi?"

"Birinin karnını deşmeyi siz medeni cesaret olarak mı adlandırıyorsunuz?"

"Şu anki tavrınız, size her şeyi anlatmamanın ne kadar doğru olduğunu ispatlıyor."

"Bir hata yapmışsınız ama bunu itiraf etmek istemiyorsunuz. O ufaklığı gözaltına almanız lazımdı."

"Gözaltına alsaydım da Kuschke ve suç ortaklarının şiddetine çaresiz teslim olsaydı değil mi?"

"Şu anda, daha çok Kuschke'yi Alex'in ve suç ortağının şiddetine çaresiz terk etmişe benziyorsunuz."

"Buna hakikaten inanıyor musunuz?"

"Tek bildiğim, bu kızın başpolisi bir defa fena yaraladığı. Bir oğlanın da karnını deşmiş olma ihtimali var."

"Deşmedi."

"Sizin bu olaya şahit olmadığınızı sanıyordum." Lange, Charly'ye onu çığırından çıkaracak şekilde baktı. "Her neyse," dedi sonra. "Belki Alex karın deşmekten hoşlanıyordur da, sadece Kuschke'de bıçak kaymıştır."

"Bunların hepsi silme spekülasyon."

"Bu spekülasyonların doğruluğuna işaret eden ipuçlarının sayısı, sizin o hiçbir personel dosyasında bulunamayan gizemli toplum polisine işaret edenlerden daha fazla."

"O kişinin polis değil de, Kuschke'nin katili olabileceği ihtimalini hiç düşündünüz mü? Kuschke'yi şüphelendirmeden ona yaklaşabilmek için üniforma giymiş biri olamaz mı? Ve tabii olay mahallinden daha kolay uzaklaşabilmek için. Şu anda aklıma geliyor: Onunla karşılaştığım sırada adam cebine üzerinde kırmızı damlalar olan bir mendil koyuyordu. Sivil olsa belki şüphelenirdim ama üniformalı olduğundan şüphelenmedim."

Lange eliyle tersledi. "Artık sizin teorilerinizi dinlemek istemiyorum. Alex'i buraya getirin! Size uysun uymasın: O kız bir cinayet zanlısı! En azından bu ihtimali de hesaba katın!"

Charly bunu hesaba katıyordu. Zaten sırf bu yüzden, Lange'ye haber verdikten ve o nihayet olay mahalline geldikten sonra, kan bulaşan bluzunu değiştirme bahanesiyle oradan yayan en fazla on beş dakika mesafede olan kendi evine uğramıştı. Asıl niyeti Alex ile Vicky'nin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmekti.

Yoklardı.

Bunu da hesaba katmıştı. Fakat bunun kızların lehine mi, yoksa aleyhine mi olduğunu bilemiyordu. Kuschke'nin ölümüyle herhangi bir alâkaları olup olmadığını doğrudan kendilerine sormak isterdi ama bu mümkün değildi. Kızların nereye gittiğini hiç bilmiyordu.

Charly bluzunu değiştirip, Kale'ye gitmişti. Orada da anında Gereon'la burun buruna gelmişti. Ona ne anlatacağını henüz bilmiyordu. Gereon, Alex'i gördüğüne göre, herhalde gerisini de tahmin

etmişti. Çenesini tutardı inşallah. Bir akşam önce onu kapı dışarı ettiğinden beri konuşmamışlardı. Şimdi onunla paylaşmayı arzu ettiği ne çok şey birikmişti. Oysa hiçbirini anlatamazdı. Lange ve Gennat'ın kimseyle konuşmamasını kendisine sıkı sıkı tembih etmiş olmasını şimdiye kadar hep ciddiye almıştı.

"Zannediyorum burada işimiz bitti," dedi Lange ve personel dosyalarını topladı. "Bana söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?"

Charly omuz silkti. "Ne söylemeliyim?"

"Mesela Alexandra Reinhold'u nerede bulabileceğimizi."

"Bilsem şu anda onun yanında olurdum, bundan emin olun."

86

Nihayet hepsi çıkmıştı; ilk çıkanlar da tabutu taşıyanlardı. En nihayet! Adamların itinayla omuzladığı basit ve gösterişsiz tahta tabutta Jakob Goldstein yatıyordu. Hemen arkalarından aile takip ediyordu. Kara sakallı kuzenini görür görmez Abe gayri ihtiyari biraz geri çekildi, başını eğip, başka tarafa döndü ama göze batmamak için bu hareketi abartmadı da. Ölene son görevin yapıldığı salona girmemişti; zaten salon tıka basa doluydu. Anlaşılan dedesi buradaki cemaatin sevdiği biriydi.

Salona yakın büyük bir mezarlıktalardı. Diğerleriyle birlikte salondaki merasimin bitmesini beklerken Abe basit taş heykele baktı. Beyaz taşa kazınmış yazıyı okudu: *Dünya Savaşı'nda şehit olan oğullarımıza. Berlin Yahudi Cemaati.* O sapık savaş! Hakikaten her yerde bir iz bırakmıştı. Abe, Amerika Birleşik Devletleri daha savaşa girmeden çok önce, bilhassa İrlandalı ve Yankee'lerin ailesine gösterdiği düşmanlığı hatırladı. Tek sebebi de, onların Yiddiş konuşması ve dilleri birbirinden ayırt edemeyen o aptal İrlandalıların onları Almanlarla aynı kefeye koymasıydı.

Weissensee Mezarlığı'nda ağaçlar sıktı. Buna rağmen Abe orada saklanma dürtüsüne direndi. Ağaç gövdelerinin veya çalılıkların arasında eninde sonunda birisinin dikkatini çekerdi. Buna karşılık insan kalabalığı, cenaze kortejinin yavaş yavaş hareketlendiği şu sıralarda dahi saklanmak için daha uygun bir yerdi. Arkalarda,

aileden uzak bir yerde, en az göze battığı kendi yaşında adamların arasında kaldı. Aralarında uzun sakallı kaftanlıların sayısı da azdı. Belli ki Lea Halası'nın ailesi bir istisnaydı.

Kortej ikide birde duruyordu. Ölenin yasını tutanların onu mezara götürmekteki tereddüdünü sembolize eden bu Yahudi geleneğini Abe sevmezdi. Yası uzatan her şeyden nefret ederdi zaten. Süratle vedalaşmayı tercih ederdi.

Bu şekilde ilerleyen kortejin Jakob Goldstein için kazılan mezara varmasının bir ömür boyu sürdüğü hissine kapıldı. Dedesinin burayı seveceğini düşündü. Kıyıda köşede kalmış, büyük anayollardan birinin üzerinde olmayan, duvarın gölgesinde bir mezardı bu. Mezar başındaki konuşmalar kısaydı. Bu da dedesinin hoşuna giderdi herhalde. Sonra cemaat korosu şefinin okuduğu bir ayet eşliğinde tabut usulca mezara indirildi. Önce aile mensupları mezara yanaştı. Her birinin tabutun üzerine yalnız üç avuç toprak atmasına izin vardı. Abe daha önce hastane odasında gördüğü insanları tanıdı. Halalarını ve ailelerini... Sadece o kara şapkalının değil, hepsinin yakasında yaslarını ifade eden bir yırtık vardı. Abe bu gelenekten de hep nefret etmişti. Annesinden bu yırtığı esirgemişti. Cenazesine katılmaktan ziyade cenaze törenini bozduğu babasından ise bunu zaten esirgemişti. Yaklaşık bir düzine adam açık mezarın başına geldi. Aralarında kara şapkalı kuzeni de vardı. Şimdi olacakları Abe biliyordu, kendini hazırladı. Daha adamlar mezarın etrafına toplanırken, o yoldan biraz uzaklaşıp, ağaçların gölgesindeki büyük aile mezarlarının ardına çekildi. Şimdi planladığını yaparken seyirciye ihtiyacı yoktu. Seyirci istemiyordu. Daha da önemlisi, kimsenin kendisini dinlemesini arzu etmiyordu. Dedesinin mezarını çevreleyen adamları gayet iyi görecek şekilde durdu ve onlar eski, binlerce yıldır kuşaktan kuşağa aktarılan dualarına başladığında, o da sessizce onlara katıldı. İbranice, Aramice kelimeler ağzından o kadar kolay ve hiç duraksamadan dökülüyordu. Sanki daha dün ezberlemiş gibiydi. Oysa aradan neredeyse yirmi yıl geçmişti. Abe bu kelimeleri kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar sessiz, fakat şayet varsa Tanrının duyabileceği kadar yüksek sesle sıraladı. Şayet dedesinin ruhu bu dünyadan başka bir dünyaya göçmekteyse, onun da duyabileceği şekilde elbette. Orada öyle-

ce duruyor ve bir Yahudi mezar taşının ardında gizlenmiş, insanlardan kaçan bir kara şapkalı gibi Kadiş duası okumakta olmasını hiç garipsemiyordu. Yaşlı adamın son arzusunu yerine getirmişti. İki arzusunu da.

Ölenin ailesi mezarın yanında taziye dileklerini kabul ederken, Abe kalabalığa ait olmadığı belli olan iki adamı fark etti. Cenazeye katılanlar onların birer kâfir olduğunu anlayıp, merakla bakarken, Abe onların polis olduğunu çıkardı. Dedektif Rath'ı yollamamışlardı. Tanıdığı kimseyi göndermemişlerdi. Herhalde hemen tanımaması için. Ama istediklerinin tam aksi olmuştu: Daha önce hiç görmediklerinden onlar *onu* tanımamıştı. Abe'in tedarik ettiği siyah cenaze elbisesi onu o kalabalıkta neredeyse görünmez yapıyordu. Cenazeye katılanların çoğunluğu başını öne eğdiğinden, şapkasının siperliğinin gölgesinde kalan yüzünü de görememişlerdi. Şimdiye kadar hiç de öyle meraklı görünmeyen iki adam merasimin sonuna doğru artık adeta uyanmıştı. Kortejden önce yola koyuldular. Abe'in dikkatli olması şarttı. Onları asla küçümsememeliydi.

Kortej dönüş yolundaydı. Bu defa arkadan takip eden aileden yine uzak durdu. Öylece yavaş yavaş bir başka salon ve daha başka ek binalardan oluşan girişe yaklaşıyorlardı. O anda o iki "dedektif"i yine gördü. Mezarlıktan dışarı çıkan sütunlu yolun iki yanına dikilmiş, orayı terk eden herkesi yakından inceliyorlardı.

Abe zaman kazanmak için geride kalmaya başladı. Onu canlı bir kalkan gibi perdeleyen yaslı kalabalığın arasına karıştı. En azından şimdilik oradan çıkamazdı. Adamlar onu o ana kadar görmemiş olsa dahi tam önlerine geldiği esnada tanırlardı. Ah, o lanet olası resim!

Abe ilk önce yaslıların mezarlığı terk etmeden ellerini yıkadığı lavabonun yanına gitti. O iki av köpeğinin beklediği sütunlu geçidi gözünden ayırmadan, sırasını beklerken, dikkatleri üzerine çekmeden bu cenaze kortejinden nasıl ayrılabileceğini buldu.

Bu uzun cenaze merasiminden sonra tuvalet ihtiyacını gidermeye çalışan bir tek o değildi ama yine de boş bir helâ buldu. Sürgüyü çekti, tuvalete oturdu ve beklemeye başladı. Çok sabırlı olması gerektiğini biliyordu ama sabırlı adamdı zaten. Başta dışarısı ana ba-

ba günüydü. Fakat zamanla sesler azaldı ve nihayet damlayan bir musluğun fayanslardan yansıyan sesi hariç, çıt çıkmaz oldu.

Abe daha uzun bir süre oturmaya devam etti. İşini sağlama bağlamak, iki dedektif görevlerini hakkıyla yerine getirdiklerine kanaat getirip, gidene kadar beklemek istiyordu. Ya gitmezlerse? Ceketinin cebindeki Remington'ı yokladı. Mezarlığa yanında silah getirmesinin yasak olduğunu biliyordu bilmesine ama onu görebilse torununun içinde olduğu duruma dedesinin anlayış göstereceğine ve ona kızmayacağına inanıyordu. Hatta belki hakikaten kızmıyor da olabilirdi.

Musluğun damlamasını, ona saatler gibi geldiği halde en fazla on beş dakika daha dinledikten sonra, nihayet yerinden kalktı. Bir mezarlıktan etrafa ateş açarak kaçmaya mecbur kalmayacağını ümit ediyordu ama zorda kalırsa, ona başka bir çare bırakmazlarsa bunu da yapmaya kararlıydı. O kadar uzun oturmaktan bacakları uyuşmuştu. Ayaklarında yeniden bir hayat emaresi hissedene kadar biraz daha bekledikten sonra kapıyı açıp, kabinden çıktı.

Tam galiba her şey yolunda gidiyor diye düşünerek el yıkanan kısma geçtiğinde korkuyla donakaldı.

Adamın geldiğini işitmemişti. Bir ruh gibi sessizce gelmiş olmalıydı.

Gerçi tam o esnada kapıyı açan siyah sakallı, siyah şapkalı adam ona hayretle bakıyordu ama bakışlarında düşmanlık yoktu. Daha çok merak denebilirdi buna. Tıpkı birkaç gün önce hastanenin önündeki sokakta olduğu gibi. Adam hiçbir şey söylemedi ama Abe onun gözlerinden okudu: Joseph Flegenheimer karşısında duranın kim olduğunu çok iyi biliyordu.

87

"Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim..." Kapının önünde dikilen adam hiç de mahcup değildi, sadece mahcup taklidi yapıyordu. Mecbur kalsa daha geç saatte de çalardı kapıyı. "Çok çok özür dilerim," dedi adam. "Fakat bu hafta birkaç defa daha uğradım, hiç kimseyi bulamadım."

"Önemli değil Herr Maltritz." Hiç canı istemediği halde Charly bina yöneticisine gülümsedi. "Dışarıda bu kadar çok dolaşmam sizin kabahatiniz değil."

"Çok özür dilerim."

"Siz sadece vazifenizi yapıyorsunuz. Birinin kirayı tahsil etmesi lazım elbette değil mi?"

Bina yöneticisi başını salladı. "Aynen öyle. Rica etsem. On iki elli lütfen. Her zamanki gibi, fatura hazır."

"Bir saniye lütfen. Hemen geliyorum."

Charly yine eve girdi. Bu hafta kirayı ödemeyi tamamen unutmuştu. Aslında pazartesi günleri ödemesi lazımdı ve her hafta yaşadığı bu prosedürü en kısa sürede tamamlamak için parayı hep sayıp, bir kenara ayırırdı. Fakat bu hafta yaşadığı kargaşa içinde kira ödemek gibi sıradan işler tamamen aklından çıkmıştı. Pazartesi günü Lange ile Gennat'ın verdiği özel vazifeyi üstlenmiş, Heymann'a olumlu cevap vermiş ve Gereon'la buluşmuştu. Diğer günlerde de işi azalmamıştı.

Mutfağa gidip, içinde tabak çanak duran dolabı açtı. Fakat seramik çanağı çıkardığında donup kaldı.

Çanak boştu.

Kısa bir an, panik içinde, parayı ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Fakat sonra ne olduğunu ve parayı kimin çaldığını anladı. Allah belanızı versin! O kızlara itimat etmişti halbuki. Sadece silahını çalmadıkları ve ona kahvaltı hazırladıkları için. Oysa Alex ona kahve yaparken, herhalde parayı çoktan cebe indirmişti. Charly öyle salak salak orada oturup, içtiği o tadı tuzu olmayan sıvıyı övmüştü bir de. Yüz yirmi mark! Kira, yemek parası, gelecek haftalar için bir kenara ayırdığı paranın tamamı! Aslında ertesi sabah alışverişe çıkmak, bir Paris rehberi ve paslanan Fransızcasını tazelemek için bir sözlük almayı planlamıştı.

Alex, seni sıçan seni!

Charly daire kapısına geri gitti.

"Çok mahcubum Herr Maltritz," dedi. "Fakat bugün mahkemeye hiç uğramadığımı tamamen unutmuşum. Paramı ancak pazartesi günü alacağım. O zamana kadar sabredebilir misiniz?"

Bina yöneticisi Hans Maltritz bundan hiç de memnun olmamış-

tı –yanlarında erkek olmadan bir evde yalnız yaşayan bu iki kadın zaten onu huzursuz ediyordu, buna rağmen suratına güzel bir ifade yerleştirdi. "İyi," dedi. "Bu defalık göz yumacağım. Sırf sizin hatırınıza. Fakat önümüzdeki pazartesi günü parayı almam şart, aksi takdirde faiz hesaplamam lazım! Geriye dönük olarak!"

"Elbette." Charly gülümsedi. Bu gülücüğün adamı mahcup etmesi işe yaradı. Parmağıyla kasketine dokunup, iyi akşamlar diledi. Merdivenlerde bir kere daha ona döndü. "Pazartesi," dedi. Charly başını salladı ve adam aşağı inene kadar da arkasından gülümsedi.

Kapıyı tekrar kapattığında, "Lanet olsun," dedi. "Lanet olsun!"

Alexandra Reinhold'un onun asla tahayyül edemeyeceği kadar kirli çıkın cadının biri olduğu artık kesindi. Nasıl da yanıltmıştı onu! İnsanları ne kadar iyi tanıyorsun Fräulein Ritter! Amma saf bir ördeksin sen! Gereon yerden göğe kadar haklıymış. Belli ki Lange de öyle.

88

Gri bir gündü ve çoktan doğan güneşe rağmen aydınlanmaya niyetli de değildi. Şehrin üzerinde kalın bir bulut yığını asılı duruyor ve her an yağmur yağdırmakla tehdit ediyordu. Fakat şimdiye kadar yağmamıştı. Mühlendamm'da daha şimdiden işler yoğundu. Kanaldaki su bendinin önünde beş tekne bekliyordu. Bendin makinisti bir yandan üzerine dağ gibi hurda demir yığılmış bir yük teknesine bendin kapağını açarken, diğer yandan da yağ içindeki sandviçini çiğniyordu. Bu ikinci kahvaltısıydı. İşini yaparken genellikle iki elini de kullanmaya mecbur olduğundan, elleri boş kalması gerektiğinde başkaları nasıl sigarayı dişlerinin arasına sıkıştırıyorsa, o da aynı şekilde sandviçini sıkıştırıyordu. Teknenin güvertesinde dört adam ellerindeki uzun ahşap çubukları kullanarak kanal duvarıyla aralarındaki mesafeyi koruyor ve teknenin yosun kaplı duvara sürtünmesine mâni oluyordu. Biraz sonra makinist bendin kapaklarını tekrar kapatmak için tekeri diğer yöne çevirirken, adamlardan ikisi halatlara koşup, tekneyi kanalın kenarına bağladı.

Tümüyle mideye indirdiğinden ekmek de engellemiyordu artık makinisti. Bu sayede su bendinin ağır demir kapakları açıldığından daha hızlı kapanıyordu. Fakat bir süre sonra durdular.

Bir şey sıkışmış, takılmıştı; makinist direnci hissediyordu. O ucube teknedeki hırdavatın bir kısmı suya düşüp, kapakları sıkıştırmış olmalıydı!

"Kahretsin!" diye söylendi makinist. Fakat dirence sebep olan neyse, yerinden kımıldamaya niyeti yoktu. Gıdım gıdım geri çevirdi tekeri. Kapakları azıcık açtı, genellikle bunun faydası olurdu. Spree'de neler yüzüyordu neler! O güne kadar çeşit çeşit eşya bulmuştu. Yağ bidonları, paslanmış bir karyola, bir trafik lambası, bir çocuk arabası iskeleti ve hatta yarı çürümüş bir inek cesedi; hepsi Mühlendamm'da takılır kalırdı. Bazısının nasıl olup da nehire düştüğünü bile izah edemezdi. Tahayyül de edemiyordu zaten. Bu sefer neyin takıldığını da bilmiyordu. Yine kapakları temizlemenin vakti gelmişti.

Tekeri geri çevirme numarası bu defa da faydalı oldu. Orada, suyun dibinde kapaklara ne takıldıysa, yine serbest kaldı. Bendin kapakları tekrar hafifçe gıcırdayarak hareketlendi.

"Suda bir şey var," diye bağırdı hurda taşıyan teknedeki adamlardan biri. Gemici bir eliyle ahşap çubuğuna dayanıyor, diğer eliyle de artık hemen hemen tamamen kapanan demir kapağı işaret ediyordu. Makinist suya baktı. Hakikaten su yüzeyinin hemen altında açık renk bir cisim parlıyordu. Işığın kırılmasıyla ezik gibi görünüyordu. Makinist gördüğünün ne olduğunu bilse, herhalde o kadar yakından bakmazdı. Fakat bu cismin ne olduğunu, ancak artık şişip insanlıktan çıkmış ve solmuş bir surattan o gözler kendisine baktığında idrak etti. Bu bir insandı. Cildi adeta cilalanmış gibiydi ve ceset uzun süre yosunlu suda kaldığından yeşilimtraktı. Akıntıda yosun gibi yumuşak yumuşak dalgalanan kısa saçlı yüzündeki derin, fakat kandan tamamen arınmış ve bir o kadar da korkunç yaralar dişlerinin yarısını öylesine ortaya çıkarmıştı ki, adam adeta dişlerini gıcırdatıyormuş gibi görünüyordu. Makinist ancak bütün bunları en ince teferruatına kadar algıladıktan sonra, bir cesede bakmakta olduğunu idrak etti.

Dizlerinin bağı çözüldü. Aynı anda da midesinin nasıl kalktığını fark etti ama elinden bir şey gelmiyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, kısaca öğürdükten sonra bütün kahvaltısını su bendinin bulaşık suyu gibi siyah suyuna kustu. Perşembe sabahı, saat yediye çeyrek vardı.

89

Salondaki ortam fena halde bir hafta önceki toplantıyı çağrıştırıyordu. Yine Bernhard Weiss kürsüdeydi ve Emniyet Genel Müdürü'nün suratı bu defa da çok ciddiydi. Hakikaten de yine ölü bir polis memuruydu bahis konusu olan.

Yine bir toplum polisi, bu kez Hansa Mahallesi'nde, fakat bu defa vazife başında değil, izinliyken ve sivil kıyafetleriyle dolaşırken kimliği bilinmeyen biri tarafından bıçaklanmıştı.

"Bu ölüm vakası tam bir bilmece," dedi Weiss. "Siyasi bir arka planı olma ihtimali pek yok, fakat buna rağmen göz ardı da edilemez. Fakat yine de bu defa hedef olan üniforma değil de, Jochen Kuschke'nin şahsı."

Weiss ölen toplum polisinin adını anınca Tornow yutkundu.

"Allah kahretsin!" dedi. "Bu benimkilerden biri. Wittenbergplatz'taki eski meslektaşlarımdan."

Az sonra kürsüde Weiss'ın yerini alan Ernst Gennat da bunu teyit etti. Bu vakanın soruşturmasını bizzat üstlenen Buda, bunun yeraltı dünyasının intikamı olması ihtimali de bulunduğunu vurgulayarak, Başpolis Kuschke'nin, bilindiği gibi yaklaşık iki hafta önce genç bir hırsızın hayatını kaybettiği KaDeWe operasyonuna katılan memurlardan biri olduğunu anlattı.

"Ölen soyguncunun suç ortaklarının veya arkasındakilerin kanlı bir intikamı olması ihtimali de var bu olayın," diye devam etti Gennat.

Eyvah, dedi Rath, Charly'nin Alex. Yoksa şimdi bir de katil mi olmuştu kız? Daha bir gece önce, bir önceki gün onun evinde gördüğü kız hakkında Charly'ye tek bir kelime bile etmemiş, Charly de o mevzuda konuşmamıştı. Ancak artık bu meseleyi daha uzun

süre sessizce geçiştiremezdi. Neler oluyordu? Charly bir katili koruyacak kadar batmış mıydı yoksa bu işe?

"Şimdilik soruşturmayı her yönde sürdürüyoruz," dedi Gennat. "Bu vakanın aydınlatılması öncelik taşıdığından, halen devam eden cinayet soruşturmalarının ekiplerinde bazı değişiklikler yapacağız."

Buda bir soruşturmayı bizzat üstlendiğinde, bu her zaman çok özel bir durum olurdu. Rath, A Dairesi Müdürü'nün onları kendi soruşturma ekibine almasını arzu ettikleri için kaşarlanmış polislerin bile huzursuzlandığını fark etti. Rath'ın da içi pek rahat değildi. Sanki tombalada ana ikramiyenin çekilişi yapılıyordu. Gennat'tan çok şey öğrenmek mümkündü. Hem nam yapmak için de iyiydi onunla çalışmak. Bu maksatla Wilhelm Böhm'le birlikte çalışmayı bile sineye çekerdi. Çünkü Gennat ilk olarak onu almıştı ekibine. Ona Grabowski ve Mertens ile Rath'ın pek iyi tanımadığı birkaç başka kriminal asistan daha eklendi. Onun da, Gräf'in de beklentileri boşa çıktı. Oysa Rath, Buda'nın kendisini sevdiğini sanırdı hep. Edi ile Büdü salonda yoktu. Buda ekibini oluşturur oluşturmaz, bunun da sebebini öğrendiler.

"Bu sabah bir de Mühlendamm Su Bendi'nden çıkarılan bir ceset var," dedi Gennat. "Henning ve Czerwinski'yi bu işle görevlendirdim."

Bu şekilde Gennat, Humboldthain'da ölü bulunan SA üyesi Kubicki vakasına bakan personelin büyük kısmına başka vazifeler dağıtmıştı. Geriye sadece Rath, Gräf ve Tornow kalmıştı. Herhalde müdür, Rath ve Gräf'in henüz hafta sonundaki hatalarını düzeltmeleri gerektiği kanısındaydı, çünkü Abraham Goldstein hâlâ ana zanlıydı. Neyse ki, onlara bir adam daha, yani Tornow'u da bırakarak nezaket göstermişti. Yoksa o da Arama Dairesi'ne geri mi gönderilecekti? Hayır. Gennat, toplantının hemen ardından Rath, Gräf ve Tornow'un Cinayet Masası'na gelmesini üzerine basa basa rica etmişti.

Orada Böhm onlara artık iki kalın klasörü dolduran Kubicki dosyasını teslim etti.

"Bu klasörlerden birini zaten tek başıma ben doldurdum," dedi Gräf acımtrak bir gülümsemeyle. "Hiçbir işe yaramayacak şahitlerin, hiçbir işe yaramayacak ifadelerinin sayfalar dolusu protokolü."

"Neyse, o zaman en azından hangilerini okumaya lüzum olmadığını biliyoruz," diye homurdandı Rath. O yaşlı Yahudinin tekrar meydana çıkarak, ifadesini Gräf'e de tekrarlayıp tekrarlamadığını merak ediyordu ama hiç de öyleye benzemiyordu. Tam klasörlerden birini kriminal sekreterin, diğerini de Tornow'un eline tutuşturmuş, gitmeye hazırlanırken, Böhm burnunun dibinde bir dosya salladı.

"Bir dakika," dedi Başkomiser. "Bu da size ait!"

Rath merakla ona baktı.

"Demin geldi," dedi Böhm. "LD'den. Galiba bu vakada ikinci bir cesedimiz daha var. Hiç Sıçan Rudi adını işitmiş miydiniz?"

"Kuzey Korsanları'ndan olan mı?"

Böhm başıyla onayladı. "Aynen. Birkaç gün önce Schöneiche Çöp Deposu'nda bulunan bir ceset. Aradan geçen sürede Kronberg cesedin Rudi Höller'e ait olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde saptadı. Bir mermi kafasına, biri de göğsüne saplanmış. Kubicki'de kullanılan silah olduğunu tahmin ediyoruz."

"Eyvah!" diye ağzından kaçırdı Gräf. "Kuzey Korsanları'nın bundan haberi var mı?"

"Henüz yok," dedi Böhm. Bunu söylerken de şüpheyle Rath'a kaydırdı gözlerini. "Fakat Goldstein'ı Kuzey Korsanları'ndan önce bulmanızı şiddetle tavsiye ederim."

"Belki bununla onu yakalayabilirsiniz," dedi Kriminal Asistan Grabowski. "Bir ipucu olabilir."

Rath adamın kendisine uzattığı dosyaya baktı. Böhm'ün adamları bu vakayla uzaktan yakından alâkası olan her şeyden kurtulmaya adeta can atıyordu.

"Goldstein'ın sigaralarını nereden satın aldığını nihayet buldum," diye devam etti Grabowski. "Her halükârda tütüncüdeki adam onu portresinden tanıdı. Onun ifadesine göre, eşkaali Abraham Goldstein'a uyan bir adam pazar sabahı Stettin İstasyonu'nda büyük miktarda Amerikan sigarası satın almış. Camel marka."

Rath dosyayı açıp, baktı. İlk gördüğü uzun bir adres listesiydi. Büyükşehir Berlin'de kalınabilecek bütün mekânların listesine benziyordu. "Bu da ne?" diye sordu.

"İlk iş, o yakında bulunan bütün otellerin listesini çıkardım," diye izah etti Grabowski. "Bir kilometre çapında bir daire içinde kalanların üç aşağı beş yukarı hepsi. Fiyatlarına değil, mesafelerine göre sıraladım. Belki oralarda bir yerde saklanıyordur. Aralarında çok izbe yerler de var. O civarda normaldir."

O civar dediği, Stettin İstasyonu yakınlarındaki şairler semtiydi. Bu bölgede şiirsel olan tek şey Almanya'nın en ünlü romantik şairlerini anmak üzere konmuş sokak isimleriydi. Yoksa orada ne romantik ne de şiirsel bir şey vardı. İstasyon semtiydi. Bakımsız binalar, karanlık arka avlular, berbat dükkânlar, fuhuş, uyuşturucu ticareti, her yol vardı. Kuzey Korsanları'nın bölgesi.

Yaklaşık bir saat sonra Rath, Baltık Denizi sahillerine giden trenler buradan kalktığı için çoğu Berlinlinin adını uzun tatillerle bağdaştırdığı muazzam büyük istasyon binasının önünde arabayı park edecek bir yer arıyordu. Kalabalık da binanın büyüklüğüne taş çıkartacak kadar vardı. Güneşten yanıp, kıpkırmızı olmuş tatilciler, yağmurdan usanmış, benzi solmuş büyükşehir sakinlerine karışıyordu. Buick'e üç kişi sığmadığı ve Rath Gräf'i ofisi beklemeye mahkûm etmek istemediği için garajdan bir Opel almak zorunda kalmışlardı. Ancak istasyon binasının yan tarafında, onunkilerle tıpatıp aynı sarı tuğlalarıyla Stettin İstasyonu'nu az önce dünyaya getirmiş de, sonra üvey çocuk gibi terk etmişe benzeyen banliyö tren istasyonunun önünde bir yer bulup, aracı park edebildiler nihayet.

İnmeden önce Rath listeleri dağıttı. Voss'tan adresleri o noktadan başlayıp istikametlerine göre sıralamasını rica etmişti. Otellerin çoğunluğu Stettin İstasyonu'nun güneyinde kalıyordu. Rath güneybatıyı, Gräf güneydoğuyu, Tornow da Invalidenstrasse'nin kuzeyinde kalanları üstlenmişti. Kriminal Asistan Grabowski'nin çalışkanlığı sayesinde epeyce iş vardı yapacak.

"Peki beyler," dedi Rath arabanın kapısını kilitlerken. "Saat birde istasyon lokantasında buluşuruz. Orada herkes ne bulduğunu anlatır." Sırıttı. "Goldstein'ın izini bulan olursa, en yakın polis karakoluna haber verir ve adamı gözaltına alır. Mümkünse öğleden önce."

Dört bir yana dağıldılar. Rath istasyon binasından çıkıp, tak-

si peşine düşen güneşte yanmış tatilcilere kıskanarak baktı. Acaba Rügen'de hava hakikaten Berlin'den daha mı iyiydi? En azından öyleye benziyordu. Keşke şimdi yine Charly ile tatile gidip, boku çıkan o tatili yenileyebilseydim, diye düşündü. Fakat biraz daha sabretmesi lazımdı. Belki sonbaharda, Kale'de işlerin azaldığı ve fazla mesai karşılığı izin alabileceği günlerde Paris'e onu ziyarete gidebilirdi. Acaba Charly neredeydi? Yanına aldığı o sokak kızının son polis cinayetiyle bir alâkası yoktu inşallah! Ölen toplum polisini düşündü. Tornow'un bugün pek sesi çıkmamıştı. Bu ölüm vakasının onu etkilediği belliydi. Belki de ölen arkadaşıydı. Rath bunu sormak istememişti. Fakat Tornow'un, Rath'la beraber Yahudi bir gangsteri aramak yerine Gennat'ın soruşturma ekibinde çalışmayı tercih edeceğini kestirebiliyordu en azından. Buda da onu zaten tam da bu nedenle ekibine almamıştı. Rath, çalıştığı sürece Tornow'un başka şeyler düşüneceğini umut ediyordu. Bütün gün ofiste oturacaklarına dışarı çıkmaları bu sebepten de iyiydi. Listesine baktı. İlk otel Eichendorffstrasse'deydi.

90

Daire mobilyalıydı. Onun haricinde de zaten her şey buranın bir bekâr evi olduğuna işaret ediyordu ve daha bir gün önce temizlik yapılıp, ortalığın toplanmış olması da bu izlenimi değiştirmiyordu. Temiz ve tertipliydi ama onun haricinde bir evi konforlu kılacak hiçbir şey yoktu. Ne bir bitki, ne bir resim vardı. Sormadan onlara eşlik eden ve yanlarından ayrılacağa da hiç benzemeyen ev sahibesi hariç, bu daireye henüz hiç kadın girmemiş gibiydi. Lange, Jochen Kuschke'nin tertemiz üniformasının asılı olduğu elbise dolabını açarken, ev sahibesi de merak ve biraz da kuşkuyla onu seyrediyordu. Miğfer yukarıda, dolabın üzerindeydi.

Ev sahibesi hemen Lange'nin arkasındaydı. Charly kadının onu huzursuz ettiğinin farkındaydı. Sonunda Lange dayanamayıp, döndü.

"Hanımefendi," derken, bir yandan da dimdik dikilmişti kadının karşısında.

"Frâulein" diye lafını kesti kadın. "Frâulein Elfriede Stock."

"Artık her neyse. Sevgili Frâulein Stock, eminim daha çamaşır yıkamanız veya halı dövmeniz filan lazımdır değil mi? Biz sizi daha fazla tutmayalım. Biz başımızın çaresine bakarız."

Frâulein Stock'un adamın ne kastettiğini anlaması birkaç saniye daha sürdü. Az sonra çekip giderken hiç de memnun değildi ama yine de gitti.

Birkaç dakika sonra kadının hakikaten avluda halı dövdüğünü işittiler. Bu ya bir tesadüftü ya da Kraliyet Prusya'sının kul psikolojisi ev sahibesinin kalbinde hâlâ canlı olduğundan, bir polisin sözünü emir kabul etmişti. O esnada yazı masasının en üst çekmecesini açan Charly uzun uzun Lange'ye baktı. O da bu bakışa karşılık verdi ve Kuschke'nin elbise dolabını karıştırmaya devam etmeden önce sırıttı.

Charly kriminal asistana bu aramada eşlik etmeyi kendisi istemişti. Ondan sonra şimdilik Emniyet Müdürlüğü'ne uğramayacaktı; öyle anlaşmışlardı.

"Bize yardımcı olabileceğinizi düşündüğünüz zaman telefon edin Charly" demişti Gennat. "Her an hazır olun." Buda ona kendisine hâlâ ihtiyaç duyulduğu hissini vermeyi denemişti ama Charly onu gayri resmi şekilde görevlendirerek fazla ileri gitmiş olmaktan korktuğunu ve daha başka komplikasyonlar olmamasını sağlamaya çalıştığını fark etmişti. Charly Cinayet Masası'nda çok sık görülürse, diğer polisler de sorular sormaya başlayacaktı.

Özellikle de polislerden biri, diye düşündü Charly.

Gereon'a hâlâ hiçbir şey anlatmamıştı. O da Alex'i Spenerstrasse'de görmüş ve kendi payına birtakım sonuçlar çıkarmış olduğu halde kendisine hiçbir şey söylememiş, neler olup bittiğini anlatmayı ona bırakmıştı. Fakat Charly anlatmamıştı. Lange'yle Gennat'ın onu mahkûm ettiği bu gizlilik Charly'nin midesini ağrıtıyordu. Bir yandan Gereon onu sıkıştırmadığı için mutluydu, bu sayede kendilerini zorda bırakacak bir durumdan kurtulmuşlardı. Fakat diğer yandan da sustukça kendisini daha da kötü hissediyordu. Bir sokak çocuğunu, firari bir suçluyu evine almasını Rath'ın tasvip etmediğini algılıyordu. Başka neler olduğunu bir bilse...

Suskunluğunu nereye kadar koruyabilirdi? Her zaman onu suçladığı şeyin aynısını şimdi kendisi yapıyordu: İş icabı yaptıklarını gizliyor, dürüst davranmıyor, kendi gemisini yürütüyordu. Bütün bunları Kriminal Müdür Gennat'ın ricası üzerine ve onun desteğiyle yapsa bile, bu ne fark ederdi?

Charly çekmecede bulduğu kâğıtları karıştırarak, sıra dışı şeyler aradı. Yoktu. İçinde tuhaf bir his vardı: Sanki buraya birisi daha önce gelmiş, bütün çekmeceleri karıştırmıştı. Bu odadaki kargaşa kendiliğinden oluşmuşa benzemiyordu. Yıkıcı, kurulu düzeni bozan bir kargaşaydı.

Charly'nin gözleri kitap rafına takıldı. Kitapların bazıları ters duruyordu. Dikkatle bakıldığında, alelacele yapılmış bir aramanın başka ipuçları da görülebiliyordu. Dairenin tertemiz olması bu intibayı değiştirmeye yetmiyordu. Lange de benzer düşünceler içindeydi belli ki. Pencereyi açıp, avludaki ev sahibesine seslendi.

Aradan iki dakika bile geçmemişti ki, kadın yine kiracısının dairesine gelmiş, gördünüz mü, bensiz hiçbir yere varamazsınız der gibi bakmaya başlamıştı.

"Sizi işinizden alıkoyduğum için özür dilerim Frau... Fräulein Stock." Lange, Elfriede Stock'un hiçbir zaman görmeyeceği bir damat gibi dostane konuşuyordu. Kadının bakışları yumuşadı. "Fakat bir sorumuz daha var: Herr Kuschke çarşamba öğleden sonra dışarı çıktıktan sonra bu eve başka giren oldu mu?"

"Elbette!" Kadın hararetle başını sallıyordu. "Bu sabah ben girdim. Temizlemek için."

"Bunu biliyoruz. Başka giren oldu mu diye soruyorum."

"E meslektaşınız girdi. Fakat kuşkusuz bundan haberiniz vardır..."

"Hangi meslektaşım?"

"Haberiniz yok mu? Eh, daha doğrusu Herr Kuschke'nin meslektaşıydı denebilir. Karakoldan, üniformalı biri."

Charly bu cevabın Lange'yi de heyecanlandırdığını gördü. Fakat adam hislerini kontrol edebiliyordu.

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu yine aynı dostane sesle.

"E dün tabii. Akşamüstü."

"Ne istiyordu?"

"Sadece birkaç parça eşya almak. Herr Kuschke'nin seyahate

çıkmak istediğini söyledi. İş arkadaşından da bavulunu almasını rica etmiş."

"Hakikaten sadece bavulu mu aldı? Evi de yoklamış olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Ben yan tarafta kahve yapıyordum."

"Kahve mi yapıyordunuz?"

"Polis Bey o kadar nazikti ki, belki benimle bir fincan içer diye düşündüm. Maalesef vakti yoktu."

"Demek adamın durup dururken eve girmesine izin verdiniz?"

"İyi de adam polisti. Herhangi biri değil. Her önüme geleni salmam elbette içeri!" Bozulmuştu.

"Elbette." Lange dostça davranmayı sürdürdü. "Öyleyse, o polisin dairede tam olarak ne yaptığını bilmediğiniz de söylenebilir."

"Her halükârda Kuschke'nin bavulunu aldı. Bunu gördüm. Mutfak kapısını tıklatıp, bana veda etti. O esnada koltuğunun altındaydı. Teşekkür de etti."

"Bavulda ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Seyahate çıkan biri yanına ne alır ki? Birkaç gömlek ve pantolon, iç çamaşırı, çorap, diş fırçası vesaire."

"Bu kadar kesin biliyorsunuz yani."

"Bilmiyorum, tahmin ediyorum."

"Burayı siz temizlediniz değil mi?"

Kadın başıyla doğruladı. "Yatağına temiz çarşaf da serdim. Tatile gittiğini düşündüğüm için." Kiracısının öldüğünü ancak şimdi yeniden hatırlamıştı sanki. Üzüntüyle sustu.

"Temizlik yaparken dikkatinizi çeken bir şey oldu mu? Mesela Kuschke'nin diş fırçası?"

"Şimdi siz söyleyince..." Ev sahibesi durakladı. "Diş fırçası hâlâ cam bardakta duruyor."

"Bu polis bavulu almak için değil de, burada bir şey aramak için gelmiş olabilir mi?"

"Ne arayacak ki?"

"Ben de size bunu soruyorum. Belki Herr Kuschke bir ara size bundan bahsetmiştir."

Elfriede Stock kafasını iki yana salladı. Aynı zamanda dudaklarını da sıkı sıkı birbirine bastırdı. Yalan söylüyordu. Bir şey gizliyordu ve bunu saklayamıyordu.

"Fräulein Stock," diye lafa karıştı Charly. "Bu dairede bildiğiniz herhangi bir zula var mı?"

Ev sahibesi hararetle başını iki yana salladı. "Hayır, hayır! Hiçbir şey saklamıyordu." Utangaçça gülümseyerek Lange'ye baktı. "Onun adına bir şey saklamamı rica etti. Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra."

Lange ve Charly göz göze geldi.

"Fakat bunu size verip veremeyeceğimi bilemiyorum," diye devam etti. "Bunu kimseye, özellikle de polislere vermememi bilhassa rica etti benden."

"Verdiğiniz söze bu denli sadık olmanız sizin adınıza çok onurlu bir davranış," dedi Lange. "Fakat sanırım, şartların değişmiş olması, sizin de verdiğiniz sözden dönmenize izin verir. Başpolis Kuschke öldü. Biz de bir cinayet soruşturuyoruz. Zannederim kendisi de size teslim ettiklerini bize vermenizi isterdi. Onun katilini bulabilmemiz için."

Charly, Lange'nin bu yaşlı hanım karşısında gösterdiği sabrı hayretle izliyordu. Bu sabırla başarılı da oldu.

Elfriede Stock başını salladı.

"Bir kutu," dedi. "Birkaç haftada bir kutuyu vermemi ister, fakat sonra her defasında da geri verirdi. Sizin yanınızda bu emniyette Fräulein Stock, derdi hep." Üzüntüsünü göstermek için kuru burnunu kısaca çekti. Bembeyaz bir mendil çıkardı ve yüzünü kuruladı.

"Kutunun içinde ne var?"

Ev sahibesi omuz silkti. "Gidip almam lazım. Alayım mı?" dediği sırada Charly kadının merakından, kutunun içinde ne olduğunu katiyen bilmediğini anladı.

"Rica edeceğiz," dedi Lange. Artık sesinin tonu sabrının hafifçe taşmakta olduğuna işaret ediyordu. Elfriede Stock gitti. Lange konuşmasa da Charly ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Ev sahibesi biraz nefessiz ve elinde ufak bir hazine sandığına benzeyen tahta bir kutuyla geri dönüp, kutuyu yemek masasının üzerine bıraktı.

"İşte bu," dedi.

Kutu kilitliydi.

"Tesadüfen anahtarın nerede olduğunu da biliyor olabilir misiniz?"

"Sanırım Herr Kuschke anahtarı hep yanında taşırdı."

"İyi," dedi Lange. "Buna el koyuyoruz. İsterseniz size buna dair bir belge de verebilirim, sonra giderken yanımızda götüreceğiz."

"Burada açmak istemiyor musunuz?" diye sordu ev sahibesi. Hayal kırıklığını da az önceki merakı gibi suratından okumak mümkündü.

"İyi ama," dedi Lange gayet üzgün bir sesle, "o zaman kutuyu kırmamız gerekir. Prusyalı bir memurdan bunu talep edemezsiniz."

91

Adam kafasını hararetten ziyade can sıkıntısıyla iki yana salladı. "Hiç görmedim," dedi, sonra yine bulmaca çözmeye devam etti.

Rath bu cümleyi o gün defalarca duymuştu ama yine de ilk defa bu iki kelimeye inanmıyordu. Nedenini de bilmiyordu. Ne adamın sesinde güven vermeyecek bir unsur vardı, ne de önceden hazırlanmış cevaplarda hep olduğu gibi, aceleyle sarf etmişti bu sözleri. İnanmamasının sebebi, resepsiyon niyetine oraya konmuş sallanan masanın arkasında oturan adamdan bırak hoşlanmamış olmayı, onu baştan aşağı iğrenç bulmasıydı belki de. Oysa Grabowski'nin bulduğu bu ipucunun herhangi bir sonuç getireceğini hiç tahmin etmemişti aslında. En fazla birkaç saate mal olur diye düşünmüştü. Fakat Abraham Goldstein'ın portresi, açık etmemeye çalışsa bile, bu adamın huzurunu kaçırmıştı.

"Antik Yunan'da bir yeraltı nehri. Son harfi X."

"Styx," dedi Rath. Adam kurşunkalemine davrandı.

"Nasıl yazılıyor?" diye sordu.

Çabuk bir hamleyle Rath adamın elinden gazeteyi kaptı, sonra yavaşça, hatta neredeyse özenle masanın üstündeki kahve fincanının yanına koydu. Ardından da Abraham Goldstein'ın portresiyle bulmacanın üzerini kapattı.

"Şu resme lütfen biraz daha dikkatli bakın," dedi. Dostane ses tonu resepsiyonisti şaşırtmıştı.

Adam Rath'ın istediğini yaptıktan sonra, "Dediğim gibi, tanımıyorum," dedi ve yine gazetesine daldı.

Rath etrafına baktı. Elektrik kabloları duvar kâğıdının üzerinden geçiyordu. Uzman işine benzemiyordu pek. Bu ucube yer temiz de sayılmazdı doğrusu. Acaba muhasebe defterlerinde her şey usulüne uygun muydu?

"Bakın," dedi dostane tonunu muhafaza ederek. "Bu böcek yuvasını kapatmak ne kadar zaman alır dersiniz? Zabıtaya telefon açmak yeter mi? Yoksa Sağlık Müdürlüğü daha mı uygun olur? Vergi Dairesi her halükârda bu meseleyi halleder. Kısa bir vergi denetimi yeter herhalde. İyisi mi ayağımı sağlam basayım."

"Durun, durun, aceleniz ne?" Adam hakikaten gazeteyi bir kenara bırakmış, hatta ayağa kalkmaya davranmıştı. "Konuşmamızın bir sakıncası yok. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Rath, Goldstein portresini bir defa daha adamın burnuna dayadı. "Bu adam. Burada mı kalıyor?"

Resepsiyonist başını iki yana salladı. "Yok," dedi. Tam Rath arkasını dönüp, Oranienburger Tor'daki telefon kulübesine yürüyecekti ki, adam konuşmaya devam etti. "Birkaç gün önce gitti."

Rath durdu. "Ne zaman?" diye sordu.

Resepsiyonist omuzlarını kaldırdı.

"Bana işkence etmeyin! Hiç para da beklemeyin. Ya ötersiniz ya da telefona giderim!"

"Dün," dedi adam. "Dün öğleden sonra."

"Nereye gitti peki?"

Adam tekrar omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Çıktı, bir daha da geri gelmedi. Şimdi nerede kaldığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Peki bavulları ne oldu? Hâlâ buradalar mı?"

"Yok. Öyle olsa, gitti demem. Bavulunu birisi aldı."

"Birisi kim? Erkek mi, kadın mı?"

Adam salak salak baktı. "Anlamadım..."

"Yanındaki kadın. O mu aldı bavulu?"

Başını iki yana salladı adam. "Hayır. Katiyetle kadın değildi!" Adam sırıtıyordu. "Böyle bir sakalı vardı." Eliyle sakalın ne kadar uzun olduğunu gösterdi. "Elbiseleri simsiyahtı. Tuhaf biriydi. Şu kaftanlılardan, anlarsınız ya."

"Neyi anlarım?"

"E Yahudi işte. Eşyayı alan oydu. Zaten fazla değildi. Sadece bir bavul. Hesabı da ödedi. Yani her şey kitabına uygundu."

Rath başını salladı. Artık dinlemiyordu bile.

Olay yeri inceleme ekibi hiçbir şey bulamadı elbette. Bütün dolaplar boştu. Goldstein arkasında hiçbir iz bırakmamıştı. Sadece komodinin çekmecesindeki İncil yerli yerindeydi. Oda bu otelden hiç beklenmeyecek kadar büyüktü. Herhalde bu döküntü otelin en iyi odasıydı ama yine de *Excelsior*'un lüks süitiyle kıyaslandığında olsa olsa bir delik olduğu söylenebilirdi; Rath'ın aklına başka bir kelime gelmedi. Burada kalan misafir alelacele terk ettikten sonra bu kategoride bir otele yakışacak şekilde odaya herhangi bir temizlikçi girmediğinden, delil arama ekibi en azından bol bol parmak izi tespit etti. Bu sayede hiç değilse Goldstein'ın bu odada kaldığı doğrulanabilecekti. Aslında Rath'ın bu tasdike ihtiyacı da yoktu; o kadar emindi bundan.

Ancak belirleyici soru Abraham Goldstein'ın son günlerde nerede kaldığı değil, şu anda nerede bulunduğuydu ve bu keşifleri onları bu sorunun cevabına bir adım bile yaklaştırmamıştı.

Saat dörde doğru üçü de Kale'ye dönmüştü. Ofisteki yazı masaları yetmediğinden Rath, Tornow için ön odadaki bir masayı içeri taşıdı ve misafirler için öngörülen sandalyeyi de önüne koydu. Komiser adayına özel bir telefon hattı yoktu ama Rath gönüllü olarak kendi daktilosunu ona verdi. Kâğıt kürek işlerinden oldum olası hoşlanmazdı. Hem zaten ekipteki bir komiser adayının başka ne işi olabilirdi ki?

Tornow, Rath kontrol ettikten sonra Voss'un temize çekeceği o günkü operasyon raporunu daktiloda yazarken, Rath da, kendini önemli zanneden sayısız şahidin palavraları arasında her şeye rağmen ciddiye alınabilecek bir-iki ifade bulma umuduyla Gräf'le birlikte bir kere daha sorgu protokollerini gözden geçirdi. Elbette bir şey bulamadılar. Şairler mahallesine ya da Stettin İstasyonu civarına işaret eden bazı ifadeleri işaretlediler. Bu şahitlerin yanına bir uğramanın faydası olurdu belki. Fakat büyük ihtimalle bütün ben-

zerlikler birer tesadüften ibaretti. Büyükşehir Berlin'in hemen hemen her semtinde Abraham Goldstein'ı gördüğünü iddia eden biri mevcuttu.

Rath, Tornow'un raporunu okumak ve kendisinin raporun kenarına not ettiği gerekli değişiklikleri Voss'la konuşmak için ön odada otururken yazı masasındaki telefon çaldı. Açmadı. Sırf Böhm'den azar işitmek için işine ara vermeyi hiç canı çekmiyordu. Doğrudan onun numarasını çeviren tek kişi başkomiserdi çünkü. Kale'de başka herkes ona Erika Voss üzerinden ulaşmaya çalışırdı.

Gräf ve Tornow bakıştı. Kriminal sekreter de telefona bakmak için yerinden kımıldamadığından komiser adayı vazife bilinciyle masasından kalktı, Rath'ın masasına yürüdü ve ahizeyi kaldırdı.

"Tornow, Komiser Rath'ın cihazı." Bir süre dinledikten sonra ahizeyi Rath'a uzattı. "Size. Bay Liang."

Lanet olsun! Bütün meslektaşları dinlerken sırası mıydı bunun! Bozuntuya vermedi. Gidip, telefonu aldı.

"Efendim?" diye sordu elinden geldiği kadar masum bir sesle.

"Sanırım, şu anda şefime bağlanmak için müsait değilsiniz," dediğini duydu Marlow'un Çinli'sinin.

"Aynen öyle," derken Rath umursamaz gibi yapmaya çalıştı.

"Öyleyse bu akşam sekizde Borchardt'a gelin. Französische Strasse. Doktor sizinle konuşmak istiyor."

"Konu nedir?"

"Eminim haberiniz olmuştur ve bunu derhal doktora bildirmeyi arzu ediyorsunuzdur."

"Nasıl?"

"Bilmiyor musunuz? Arkadaşlarınız Hugo Lenz'i buldu. Ölü."

"Anlıyorum."

Rath bu defa ilgisiz ve umursamaz bir ses çıkarmayı başarıp başaramadığından pek emin değildi. Yine de kimse bir şey anlamışa benzemiyordu. Telefonu kapattı.

"Bu da kimdi?" diye sordu Tornow. "Çinli miydi?"

Rath başıyla onayladı. "Berberim," dedi. Aklına başka bir şey gelmemişti. "Bir randevuyu iptal etti."

"O zaman Alman bir berber bulun," dedi Tornow sırıtarak. "Saçınızı kestirseniz iyi olur."

Flegenheimer ailesinin evinde kendisini ne beklediğini bilse Rath orayı ziyaret etmeden birkaç gün daha beklerdi belki. Oraya vardığında kapı açık olduğundan, alçı süslemelerle dolu sahanlıkta içeri girip girmemeye karar veremeden durakladı önce. Üstelik köpek de vardı. Fakat sonra içeriden gelen sesleri duyunca ve "Kimse var mı?" diye seslendiğinde kimse yanıt vermediğinden girmeye karar verdi.

Lea Flegenheimer ve kocasını oturma odasında, birkaç gün önce birlikte oturdukları yerde buldu. Ancak bu defa Flegenheimerler koltuklarında oturmuyordu. Yere, ufak ve rahatsız taburelere çökmüşlerdi. Aile dostları olduğu anlaşılan dört misafir seslerini hürmetle alçaltmış, Flegenheimerlerle konuşuyordu. Elinde Kirie'nin tasmasıyla Rath odaya girince altı kişinin dehşet dolu bakışları onun üzerinde kilitlendi.

Ariel Flegenheimer hiçbir şey söylemedi, ayağa da kalkmadı. Ev sahibi gibi tamamen siyahlar giyinmiş yaşlı bir bey Rath'a yaklaştı.

"Ne istediğinizi sorabilir miyim?" diye fısıldayan adam Rath'ı çekip, koridora çıkardı. "Burası yaslı bir ev."

"Kriminal polis," dedi Rath. "Flegenheimer ailesi beni tanıyor. Birkaç sorum daha var."

"Birisi şivaya oturduğunda," dedi adam, "onu avutmak için ziyaret edilir, soru sormak için değil!"

"Ne yazık ki, avutmak polisin görevleri arasında değil," dedi Rath.

"Ne sorunuz var ki? Belki ben Ariel'e aktarabilirim."

Rath başını iki yana salladı. "Ben kendim sormayı tercih ederim. Ona ve karısına. Anlayışınıza sığınıyorum."

Tam o sırada geniş koridorda bir kapı açıldı, içeriden Joseph Flegenheimer çıktı, Rath'ı tanıyınca irkildi, kapıyı arkasından örttü ve selamsız sabahsız iki adamın yanından geçip, oturma odasına gitti.

"Durumu görüyorsunuz," dedi yaşlı adam. "Birkaç gün sonra tekrar uğrayamaz mısınız?"

"Kusura bakmayın ama bu meseleyi ertelemek olmaz. Polisin işleri böyledir maalesef."

Adam pes etti. "Peki öyleyse, ne yapalım," diye iç çekti. "Fakat lütfen köpeği dışarıda bırakın."

Rath tasmayı şaşkın şaşkın bakan adamın eline tutuşturdu. "İyi," dedi ve tekrar oturma odasına girdi.

Ariel ve Lea Flegenheimer bu defa da az öncekinden daha dostça bakmıyordu ona. Rath, Ariel Flegenheimer'le konuşan bir ziyaretçinin sözlerini bitirip, el sıkışarak kalkmasını bekledikten sonra yas tutan çiftin yanında yere çöktü.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Bir kere daha üzüntümü iletmeme izin verin."

"Fakat bunun için geldiğinizi hiç sanmıyorum," dedi Ariel Flegenheimer.

"Haklısınız. Kısa bir sorum var, sonra hemen gideceğim."

"Sorun bakalım. Yasımızı zaten yeterince böldünüz artık."

"Bir kere daha yeğeninizi sormak istiyorum. Abraham Goldstein son günlerde belki sizinle temasa geçmiş olabilir. Sizinle veya ailenizle bir şekilde ilişki kurmuş olabilir."

"Hayır. Ne benimle, ne de karımla. Hepsi bu kadar mı?"

Rath annesiyle babasının yanında duran ve o odaya girdiğinden beri bir ziyaretçiyle fısır fısır konuşan Joseph Flegenheimer'e döndü. "Ya siz?" diye sordu. Abe Goldstein'ın kuzeniyle konuştuğuna hâlâ inanamıyordu. "Kuzeniniz sizinle ilişkiye geçmiş olabilir mi?"

Joseph Flegenheimer başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. Kısa ve net. Buna rağmen Rath genç Flegenheimer'in kendisine çıtlattığından daha fazlasını bildiğine kanaat getirdi.

"Onu hiç görmediniz mi?"

"Nerede görmüş olabilirim?"

"Veya ona yardım etmiş olabilir misiniz?"

Siyah sakalın ardındaki suratın kılı bile kıpırdamadı. Joseph Flegenheimer kendine hakim olabilen bir insandı.

"Her neyse," dedi Rath. "Size sadece bir kere daha hatırlatmak istedim. Eğer ilişkiye geçerse beni arayın." Genç Flegenheimer'e kartvizitini uzattı. "Eh, daha fazla rahatsız etmeyeyim."

Bu sözlerin ardından yas evini terk etti, koridorda Kirie'nin tasmasını tekrar aldı, merdivenleri indi ve Berchtesgadener Strasse'ye

çıktı. Orada karşı kaldırıma park ettiği Buick'ine yerleşip, bir sigara yaktı ve beklemeye koyuldu. Kirie'ye kıyak olsun diye yan koltuğun penceresini indirdi.

Sabrettiğine değdi. On beş dakika sonra binanın kapısı açıldı ve dışarı Joseph Flegenheimer çıktı. Onun Wartburgstrasse'ye varıp, gözden kaybolmasını bekledikten sonra Rath motoru çalıştırdı.

O siyah silueti izlemek kolaydı. Flegenheimer Martin-Luther-Strasse'ye gelene kadar Wartburgstrasse'nin ucunda bekledi, sonra takibe devam etti. Oradan tramvay da geçiyordu ama Goldstein'ın kuzeni durağı geçip, Schöneberg Belediyesi'ne doğru yoluna devam etti. Rath bir süre daha izledikten sonra arabasını belediyenin önünde durdurdu. Siyah kıyafetli adamın Rudolf-Wilde-Platz'ı baştan sona geçerek, Mühlenstrasse'ye girişini seyretti. Peşine takıldı. Elinden geldiği kadar yavaş sürüyordu arabayı. Yine de Berlin'deki birçok başka kilise gibi iki bina arasına hiç ara bırakmadan inşa edilmiş büyük kilisenin önüne geldiğinde ona yetişmişti artık. Arabasını göze batmadan sağa çekebileceği bir boşluk ararken hesapta olmayan bir şey oldu.

Rath'ın anlayabildiği kadarıyla inançlı bir Yahudi olan ve mümin atalarının simsiyah elbiselerinden giyinmiş Joseph Flegenheimer kilisenin kapılarından birini açıp, içeri girdi.

Rath sağa yanaşıp, kiliseye baktı ve düşünmeye başladı. Bunun ne anlamı olabilirdi? Flegenheimer'i kuşkulandırmamak için kiliseye girmedi ama o sırada birisinin kendisine inançlı bir Yahudinin bir kilisede, üstelik de bir Katolik kilisesinde ne aradığını izah etmesi için dünyaları verebilirdi.

Aslında Rath, Flegenheimer'in kendisini Abraham Goldstein'ın o sırada saklandığı batakhaneye götüreceğini umuyordu ama anlaşılan bu o kadar kolay olmayacaktı. Buna rağmen Tieckstrasse'deki otelden kuzeninin eşyasını alan ve hesabı kapatan şahsın Joseph Flegenheimer olduğundan emindi.

Bir süre daha arabasında oturup bir Overstolz içtiği halde Flegenheimer bir daha dışarı çıkmadı. Nihayet izmaritini pencereden dışarıya fiskeledi ve yeniden motoru çalıştırdı. Geç olmuştu. Yola devam etmesi gerekiyordu. Marlow'la randevusunu kaçırmak istemiyordu. Fakat kilisenin adını not etmişti. Sankt Norbert.

Küf kokusunun sebebinin odanın penceresi olmaması ve doğru dürüst havalandırılmaması olduğu çok açıktı. Üniformalı bir memurun peşinden upuzun raflar boyunca yürüdüler. Burası, bir yandan da her türlü ıvır zıvır satan bir silah tüccarının deposunu andırıyordu. Envai çeşit tabanca ve tüfek, bıçaklar, kılıçlar, muştalar, halılar, şamdanlar, yağlıboya resimler, pikaplar ve hatta kaynak yapılıp açılmış bir kasa bile vardı.

Charly eliyle burnunu kapatmış, Lange'nin üzeri kabuk bağlamış kan lekeleriyle kaplı açık gri birtakım elbiseyi aramasını seyrediyordu. İlk planlarının aksine, onunla birlikte Emniyet'e geri dönmüştü. Sadece merakından. Lange ahşap kutunun kapağını gerçekten arabada bile kırmamıştı. Yalnızca ev sahibesini kızdırmamak için de değil, hakikaten sağlam bir Prusyalı olduğundan. Belki de Hannoverlilerin Prusyalılardan daha Prusyalı olduğunu her zaman iddia eden babası haklıydı.

Dönüş yolunda fazla konuşmasalar da ikisi de Alex Reinhold'un ana şüpheli olmadığına artık ikna olmuştu ve bu durumdan Lange de en az Charly kadar rahatlamıştı. Fakat vakanın çözümüne de yaklaşmamışlardı. Kuschke'nin dairesindeki toplum polisi ile Charly'nin Hansa Mahallesi'nde gördüğü aynı polis olsa gerekti ve cinayetle bir alâkası olmalıydı. Bu nasıl bir karabasandı: Bir polisin öldürdüğü bir başka cani polis... Başkent gazeteleri kısa bir haber yayımlamaktan öte Hansa Mahallesi'ndeki ölüyle şimdiye dek ilgilenmemişti. Kale'de bu mesele bilinçli olarak büyütülmemiş, Händelstrasse'de bıçaklanarak öldürülen adamın polis olduğu bilhassa gizlenmişti. Bilgileri gıdım gıdım, ideal olarak da, soruşturmada ilerleme kaydedildikçe vereceklerdi; öyle anlaşmışlardı.

Tek mesele soruşturmada şimdiye kadar elde ettikleri sonuçların bu vakanın gitgide daha da beter hale gelmesine neden olmasıydı.

Charly büktüğü bir ataşla şansını deneyip, ufak kilidi açmayı başaramadıktan sonra nihayet delil deposuna gitmişlerdi. Lange, Kuschke'nin cüzdanından ufak bir anahtar çıkarıp, zafer kazanmış edasıyla havaya kaldırdı.

Charly kutuyu verdi. Anahtar uyuyordu.

Kriminal asistanın kutudan çıkarıp, açtığı kâğıda Charly önce hiçbir mana veremedi. Jochen Kuschke'yi üniformalı gösteren bir vesikalık resimdi bu, fakat üzerindeki başpolis üniforması değil, polis memurlarına kesinlikle yasaklanmış bir üniformaydı. Daha fotoğrafın yanında kâğıda basılı harfleri okumadan ve mühürdeki sembolü tanımadan, bu bulduklarının asla basına duyurulamayacak bir şey olduğunu anlamıştı.

Lange dudaklarının arasından bir ıslık öttürdü.

Bu bir üye kimliğiydi. Jochen Kuschke'nin 12 Aralık 1930 tarihinden beri Üst Manga Komutanı rütbesiyle Berlin-Brandenburg eyalet teşkilatında SA üyesi olduğunu gösteriyordu ve bizzat, o arada Hitler'in kovduğu eski Berlin SA şefi Walther Stennes'in imzasını taşıyordu.

Grzezinski ve Weiss basının bu işin kokusunu almaması için her şeyi yapardı. İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Müdürü'nün kesin yasağına rağmen Berlinli bir polisin SA'ya üye olduğu ve hatta SA üniformasıyla fotoğraf bile çektirdiği ortaya çıkarsa kim bilir neler olurdu?

Kutuda buldukları ve Kuschke'nin SA kimliği kadar ihtimamla saklanmaya değer bulduğu diğer eşyaya fazla bir anlam veremediler. Üzerine beyaz bir el dikilmiş siyah bir bant ile ona benzer dizayn edilmiş bir rozetin yanı sıra Kuschke'yi birkaç başka adamla birlikte gösteren birkaç fotoğraf buldular. Ancak hepsi sivil giyimliydi. Hiçbiri SA ya da polis üniforması giymemişti.

Tam hepsini tekrar yerine yerleştirmiş, gitmeye hazırlanıyorlardı ki, rafların arasında ayak sesleri işittiler. Az sonra Olay Yeri İnceleme'den Kronberg köşeden kafasını uzattı.

"Ha, siz miydiniz?" dedi Lange'ye. "Fräulein Steiner sizi burada bulabileceğimi söyledi." Sadece kriminal asistanla konuşuyordu, LD'nin müdürü Charly'nin yüzüne bile bakmamıştı.

Kronberg elini bir zarfa sokup, rafın üzerinde duran ahşap kutunun hemen yanına kanlı bir bıçak resmi bıraktı.

"Kuschke'nin öldürülmesinde kullanılan bıçak," dedi Charly. "Yeni bir şey mi buldunuz?"

"Bu bir bıçak değil, bir kama," diye düzeltti Kronberg. Charly'ye

küçümseyen gözlerle bir baktıktan sonra Lange'yle konuşmaya devam etti. "Daha doğrusu bir süngü. Dünya Savaşı'ndaki süngü muharebeleri için üretilen bir süngü. Savaşa katılan herkesin evinde böyle bir süngü bulunur." Kronberg daha söyleyeceklerini bitirmemiş gibi bakıyor ama susuyordu.

"Başka?" diye sordu Lange.

"Yani böyle bir silahın kime ait olduğunu bulmak zor. Fakat..." Zafer kazanmış gibi baktı. Bu defa bunu başardığımızı zannediyorum."

"Ee?" Lange giderek sabırsızlanıyordu.

"Humboldthain'da öldürülen SA üyesi kendisine ait böyle bir süngüyle bıçaklanmıştı. Şimdiye kadar suç unsuru silahın hiçbir izine rastlamamıştık. Fakat bana sorarsanız..." Kronberg fotoğrafı işaret etti ve "Bu silah," dedi.

94

Johann Marlow, ısmarladığı bir şişe beyaz şarabı soğutma kabına yerleştirmiş, onu bekliyordu. *F.W. Borchardt* Berlin'de gurmelerin gözde adreslerindendi. İyi bir mutfağı en iyi şaraplarla donatılmış bir mahzenle tamamlayan bir lokaldi. Marlow rahatsız edilmeyecekleri bir köşede bir masaya yerleşmişti. Masada Liang da vardı. Rath için de servis açılmıştı. Johann Marlow'un kendisine sormadan yaptığı bu jestlerden nefret etse de karşı da koyamıyordu. Ne deseydi yani? *Hayır, teşekkür ederim, ben yedim* mi deseydi? Midesi böyle bir lafın inandırıcılığını sıfırlayacak kadar yüksek sesle gurulduyordu. Gräf ve Tornow'la beraber Stettin İstasyonu'nda süratle atıştırdığı az miktarda çorbadan başka bir şey girmemişti midesine daha. Kirie de açtı. Az kalsın onun lokantaya köpekle birlikte girmesine izin vermeyeceklerdi ama kapıda bekleyen Liang meseleyle ilgilenmiş ve resepsiyondaki adamın eline bir banknot tutuşturmuştu. Bunun üzerine bir komi anında köpekle ilgilenmeye başlamıştı. Kirie tamamen gönüllü olarak oğlanın peşinden gitmişti. Anlaşılan içgüdüsü yemek verileceğini ona müjdelemişti.

"Oturun," dedi Marlow. "Şarap?"

Rath başıyla onayladı. Garsonu beklemesine lüzûm kalmadı, ikramı Liang yaptı.

"Lenz için üzgünüm," dedi Rath. "Belki size Sıçan Rudi'nin bir çöplükte ölü bulunduğunu söylersem avunmanıza yardımcı olur."

Marlow aniden yumruğunu masaya vurdu. "Allah kahretsin," dedi. "Lenz'in öldüğünü neden sizden öğrenmiyorum? Neden bunu bana önce Berolina'dan Teuber'in anlatması gerekiyor? Meslektaşlarınızın *Amor-Diele*'de bitiverdiğini, orada heyecan yarattıklarını ve nihayet baklayı ağızlarından çıkarıp, Hugo'nun cesedinin Mühlendamm Su Bendi'nden çıkarıldığını anlattıklarını neden ondan öğrenmem icap ediyor?"

"Çok basit," dedi Rath ve bir sigara yaktı. Marlow'la ilişkisinde öğrendiği bir şey varsa, o da bu adamın kendisini korkutmasına izin vermemesi gerektiğiydi. Konuşmaya devam etmeden sigarasından birkaç nefes çekti. "Bu vaka bana ait değil. Haberi Herr Liang'dan aldım."

"Tam adamını yerleştirmişiz Emniyet Müdürlüğü'ne."

"Ben sizin Emniyet'teki adamınız değilim. Size hâlâ bir borcum olduğu için bir kıyak yapıyorum. Hepsi o."

"Hugo'nun kaybolmasının ardında ne yattığını öğrenmenizi rica etmiştim sizden."

"Doğu Limanı'nın bir tuzak olduğunu tahmin ettiğimi size hemen söylemiştim. Muhtemelen bu tuzaktan canlı kurtulamamış olduğunu da..."

"Olabilir. Peki tuzağı kuran kim?"

"Bu dosyadan sorumlu olan arkadaşlarla konuştum." Hakikaten de verimli bir konuşma olmuştu. Edi ile Büdü bildiklerinin hepsini anlatmıştı. Hele Czerwinski bu soruşturmayı idare etmesine ve dolayısıyla ahbabı Henning'e emir yağdırmasına izin verilmesinden bayağı gurur duyar gibiydi. "Adli Tıp, Hugo Lenz'in boğulmadığını tespit etti," diye anlatmaya devam etti Rath. "Vurulmuş. Bir mermi kafasına, bir mermi de kalbine. Tıpkı Rudi Höller gibi. Hugo'nun cesedinin su bendinde tekrar gün yüzüne çıkmadan önce Spree Nehri'nde birkaç gün yüzdüğü tahmin ediliyor. Yani meslektaşlarım cesedin nehrin daha yukarılarında suya atıldığından hareket ediyor. Buranın Doğu Limanı olup olmadığını bilmiyorlar ama."

"Fakat siz biliyorsunuz."

"Bunu size daha bir hafta önce söyledim: Hugo Lenz'in liman arazisine girdiği kesin ama çıktığını gören yok. Ertesi sabah arabası akşam bıraktığı yerdeydi hâlâ. Sonra soğuk hava deposu yakınlarında gece bekçisinin işittiği silah sesleri de var."

"Benim depoyu siz de incelediniz ama hiçbir şey bulamadınız."

"Buna rağmen olayın orada olduğuna inanıyorum. Hugo Lenz'i onunla limanda sözleşen kişi vurdu. Berolina'ya ait bir depoda. Çünkü kendisini orada güvende hissediyordu. Tıpkı Sıçan Rudi gibi. Tek fark onun çöplüğe, Lenz'in ise suya atılması."

"Yine de iki ceset de bulundu," dedi Marlow.

"Belki de bulunmaları gerekiyordu," diye yorum yaptı Rath. "Paramparça edilmiş halde. Size ve Kuzey Korsanları'na bir uyarı olarak."

"Bunun arkasında kim var?"

Rath omuz silkti. "Bir başka çete. Sizin henüz hesaba katmadığınız bir başkası da olabilir."

Marlow düşünceli bir ifade takındı. "O başkası da Amerikalı bir katil tutmuş öyle mi?"

"Daha çok, bütün bunları Goldstein'ın üzerine yıkmak isteyen birini. Çünkü şu anda bütün bunların bende bıraktığı intiba bu. Bir şeyler sahneye konuyor."

"Beni şaşırtıyorsunuz Komiser Bey! Bir gangsteri savunuyorsunuz şu anda!"

"Goldstein yapmış olamaz. Olay olduğu sırada onu takip ediyordum."

"Devamlı sizi ektiğini sanıyordum."

"O daha sonraydı. Hugo Lenz'in kaybolduğu gün değil."

"Artık her nasılsa," dedi Marlow. "Her halükârda bir sorunumuz var. Hugo Lenz'in ortadan kaldırıldığı da sabit olduğuna göre, bir karşılık vermeye mecburum artık."

"İntikam mı alacaksınız? Olayın arkasında kim olduğunu bile tam bilmiyorsunuz."

Marlow omuz silkti. "Birbirimizi yanlış anlamayalım," dedi. "Şahsen Lenz'e üzülmüş filan değilim. Fakat onun ölümü benim teşkilatıma yönelik bir saldırı aynı zamanda. Herkes de sorumlu-

nun Korsanlar olduğundan hareket ediyor. Yani hesabını da Korsanlar verecek. Zaten birkaç haftadan beri bizimle fazla uğraşmaya başladılar. Kim bilir, belki Lapke'nin bile parmağı vardır bunda."

"O ve Sıçan Rudi çok yakın ahbaptı."

"Ancak rakiptiler de."

"Biraz acele sonuçlar çıkarmıyor musunuz?"

Marlow sert ve soğuk gözleriyle Rath'ın gözlerinin içine baktı. "Karşılık vermem şart. Şayet bana Hugo Lenz'i kimin öldürdüğünü söyleyemiyorsanız, cezasını Korsanlar çekecek."

"Şimdi Korsanlar'la çatışmaya girerseniz şehirde neler olacağını biliyor musunuz? Her yer kan gölüne döner."

"Sineye mi çekeyim yani? Şimdi karşılık vermezsem, öyle anlaşılır. O zaman da daha kafamı kaldırmaya vakit bulamadan Berolina'yı karşımda bulurum."

"İlle şartsa, gözdağı verin. Korsanlardan bir ikisine sopa attırın. Birkaçını kaçırıp, rutubetli kilerlere tıkın. Fakat adam... iş ortağınızı kimin hakladığını tam olarak öğrenmeden açık bir savaşı göze almayın."

"A be adam! O zaman artık bunun kim olduğunu tam olarak söyleyin bana!"

"Bu işin peşindeyim," dedi Rath.

Marlow düşündü. "Size üç gün veriyorum," dedi nihayet. "Tam yetmiş iki saat. Pazar akşamı tekrar görüşelim. O zaman daha açık bir cevap istiyorum."

Rath başını salladı. "Alacaksınız." Sigarasını bastırıp söndürdü ve ayağa kalktı.

"Bizimle yemek istemiyor musunuz?"

"Burası Emniyet'e fazla yakın," dedi Rath.

"Endişelenmeyin," dedi Marlow. "Meslektaşlarınızın parası buraya gelmeye yetmez. Emniyet Müdürü de Borchardt'a adım atmayacak kadar cimridir."

"Hayır, hayır, teşekkür ederim. Bana başka bir iyilik yapabilirsiniz."

"Nedir?"

"Christine'yle bir kere daha konuşmam lazım. Şu *Venuskeller*'deki dansöz, biliyorsunuz."

Marlow sırıttı. "Ayarlayabiliriz zannederim," dedi ve Kısaca Liang'a göz attı. Çinli ceketinden siyah bir not defteri çıkarıp, bir adres yazdı, sonra da sayfayı yırtıp, notu Rath'a uzattı. "Christine'ye burada ulaşabilirsiniz. Fakat öğlen on ikiden önce olmaz. Ya da bugün *Venuskeller*'e gidersiniz."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Rath. "Daha güzel planlarım var."

95

Alex'ten bir daha ses çıkmamıştı. Ne Alex'ten, ne de Vicky'den. İki kız da kayıplara karışmıştı. Charly dairesinin kapısını açıp, içeri girdi. Gereon daha gelmemişti. Neyse ki, Kale'de de bir daha karşılaşmamışlardı. Onunla konuşmak zorunda kalmadığı için rahatlamış olmaktan vicdan azabı duydu.

Dolapta yarı dolu bir şarap şişesi buldu. Bir bardak alarak masaya oturdu. İlk yudum çok iyi geldi. Bir sigara yakıp düşünmeye başladı. Nasıl bir meseleye bulaşmıştı? Polis öldüren polisler de neyin nesiydi? Üstüne üstlük bir de bir polisten intikam almak isteyen ergenlik çağına ermemiş kızlar vardı. Bütün bu rezaleti Gereon'la konuşmayı ne kadar da isterdi. Ama yasaktı. Oysa bu vaka onunkiyle ilişkiliydi sanki. Suç aleti. Hunboldthain'daki SA üyesi büyük ihtimalle Hansa Mahallesi'ndeki polis cinayetinde de kullanılan bıçakla öldürülmüştü. O günden beri o polisin de SA üyesi olduğunu artık biliyorlardı. İki olay arasında bir ilişki var mıydı? Yoksa şehirde SA üyelerini harcayan biri mi vardı? Abraham Goldstein olabilir miydi bu? Gereon'un gangsteri. O adam Yahudi değil miydi? Belki de Atlantik'i aşıp, buraya gelmesine neden olan görev buydu. Belki de birkaç SA üyesini temizlemesi istenmişti. Belki de SA'nın sataşmalarından bıkan birtakım Yahudiler onu görevlendirmişti. Saçma bir fikirdi bu. Öte yandan, böyle saçma fikirlerin sık sık vakaların çözülmesini sağladığı da ortadaydı. Üstelik, bu senaryo eldeki vakaya da bir şekilde uyuyordu.

Şu Allahın belası gizlilik. Gereon buna alışık olabilirdi ama kendisi değildi. Asla alışmak da istemiyordu. Açıkça konuşamadığı her saat durumu daha da beter yapıyordu. Gennat'tan, Komiser

Rath'ı bilgilendirmesine yeşil ışık yakmasını, buna açık onay vermesini mi istemeliydi? Diğer taraftan, şimdiye kadar Humboldthain vakasını soruşturduğu için Gennat'ın ufak ekiplerine Böhm'ü kattığını da biliyordu. Böhm de hiçbir hiyerarşi kabul etmeyen Gereon Rath gibi tiplerle hiç anlaşamıyordu. Bu nedenle Charly, Gereon Böhm'den nefret ediyor olsa bile, Böhm'ün Gereon'u devamlı ekarte etmesine hak bile veriyordu. O ise Wilhelm Böhm'le her zaman iyi anlaşmıştı. Demek mümkündü. Tek yapmak gereken, bu adamın ancak ayılara yakışan zarafetini fazla ciddiye almamaktı.

Merdivenlerde yaklaşan ayak sesleri işitti. Gereon olabilir miydi? Bir yudum daha şarap içti ve dışarıdan gelen seslere ürkekçe kulak verdi.

96

Grâf ve Tornow'dan daha sabahtan kurtulmuştu. Onları bir kere daha, Grabowski'nin titizlikle listelediği, Berlin'de Camel satılan dükkânları dolaşmaya göndermişti. Kriminal sekreterle komiser adayı iyi anlaşmıştı. Dolayısıyla gönül rahatlığıyla onları birlikte işe koşabiliyordu. Yani ikisinin de yapacak yeterince işi olduğundan Rath da yine en sevdiği şeyi yapabiliyor, yalnız çalışıyordu.

Adres Treptow'daydı. Rath Buick'ini bir yan sokağa park edip, eve yürüdü. Christine çok sıradanlaşmış Möller soyadını taşıyor ve Rath'ın beklediğinden çok daha zengin bir evde yaşıyordu. Ön bina, birinci kat.

Rath, Liang'ın tavsiyesine uyup, öğle tatilinden sonra kapıyı çaldığı halde, kapının açılması zaman aldı. İşte *Venuskeller*'in ana atraksiyonu sahne arkasındaki bornozu kadar şık gece mavisi bir ipek gecelik içinde karşısındaydı ve eliyle ağzını kapamış, esniyordu. Herhalde onu tanımamıştı. Bir mağaraya sığınmış aslan misali hem çekingen, hem de saldırmaya hazır bakıyordu.

Sonra kadın, "Yeniden karşılaşacağımızı biliyordum zaten," dedi ve kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri girin. Tam kahvaltı ediyordum."

Eve kahve kokusu yayılmıştı. Kadın onu güneşli bir odaya götürdü. Büyük pencerenin vasistası yatırıldığından, sokağın gürültüsü

duyuluyor, rüzgâr perdeleri kıpırdatıyordu. İki sandalyenin arasındaki ufak bir masanın üzerinde koyu kırmızı bir ısıtıcıya sarılmış bir demlik ve içinde dumanı tüten simsiyah kahve bulunan bir fincan duruyordu. Kül tablasında söndürülmüş bir sigara vardı. Demek Christine Möller'in kahvaltı zevki kendisininkine benziyordu.

"Siz de bir kahve ister misiniz?"

"Memnuniyetle."

Kadın ona kahve doldurdu. "Üstünüzü çıkarıp, bana biraz eşlik etsenize," dedi.

Rath bu lafların satır arasında söyleneni anlamıştı. Kadın onu baştan çıkarmaya çalışıyordu; orası gün gibi açıktı. Bilmesine biliyordu ama yine de aniden bastıran heyecanın önünü alamıyordu. Bu sefer tombul kolları düşünmek de yetmiyordu.

Rath palto ve şapkasını çıkarıp, masada Christine'nin yanına oturdu. Kahvesini yudumlarken kadının gece mavisi ipeğin altından gayet bariz görünen cömert göğüslerine bakmamaya çalıştı.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Burası sıcak, değil mi?" Christine alnına düşmüş sarı bir kâkülü kenara üfledikten sonra fincanını karıştırmak için azıcık öne eğilince sabahlığı bir göğsünü salıverdi. Rath konuya girmenin vaktinin geldiğine karar verdi.

Kahve fincanını şakırtıyla tabağa bıraktı.

"Sadece Johann Marlow'a değil, aynı zamanda Ahlâk'taki meslektaşlarıma da çalışıyorsunuz," dedi.

Bunları söylerken gözlerini kadından hiç ayırmadı. Christine şaşılacak kadar sakindi.

"Siz kendiniz de hem Marlow'a, hem de polise çalışmıyor musunuz?"

"Benden değil, sizden bahsediyoruz."

Kadın omuz silkti. "İyi bir ücret öderseniz size de çalışırım."

Kadın bu sözleri başka anlama gelecek şekilde sarf etmişti ama Rath bu baştan çıkarma çabalarından artık etkilenmiyordu. Paketinden bir sigara çıkarıp yakarken kadını hiç gözünden kaçırmadı.

"Teşekkür ederim," dedi. "İhtiyacım yok."

"Yazık."

Aralanan sabahlığını örttü.

"Buraya sizi kimin gönderdiğini söylerseniz faydası olur belki. Doktor M. mi, yoksa Doktor Weiss mı?"

"Kendim geldim."

Kadın sorularına kaçamak cevaplar verdikçe, Rath onun hakikaten bir şeyler gizlediğinden gitgide daha az kuşku duyuyordu. Lanke'nin çekmecesinde bulduğu resimler tesadüf eseri değildi.

"Fakat bu, bu sohbetten patronlarımın işine yarayacak bir şey çıkmayacağı anlamına gelmez," dedi. "Bu tamamen sizin tavrınıza, bana hakikati söyleyip, söylemeyeceğinize bağlı."

"Demek tehdit ediyorsunuz."

"Sadece uyarıyorum."

"Belki benim *sizi* uyarmam daha doğru olur. Bana nasıl muamele ettiğiniz kulağına giderse Doktor M. size ne yapar dersiniz? Bana böyle çocukça şantaj yaptığınızı duyarsa..."

"Hugo Lenz'i o ölümcül tuzağa düşürenin siz olduğu kulağına giderse, size ne yapar dersiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kadının derhal profesyonel bir kendine güvenle perdelemeye çalıştığı şaşkınlığı samimiydi. Rath sadece bir tahmin yürütmüştü ama bu tepkiyi görünce tahmininin gerçeğe oldukça yakın olduğuna emin oldu.

"Hugo Lenz'in polisle ilişkisini siz kurdunuz," dedi. "Lenz, Marlow'da o çok kıskandığı ilişkilerle nihayet biraz da kendisinin oynayabileceğine inanmıştı. Kuzey Korsanları'yla aralarındaki meseleleri, onları polis yardımıyla mandepsiye bastırarak gayet şık bir şekilde aşabileceğini umuyordu." Rath sigarasından bir nefes çekti. "Siz de bu umudu beslediniz. Hatta belki bu fikri ona siz vermiş, kanına girmiş bile olabilirsiniz."

"Neden söz ettiğinizi anlamıyorum."

Bu cevap Rath'ın doğru iz üzerinde olduğunu ispatladı sadece. Christine Möller onu baştan çıkarmak için yaptığı bütün numaraları bir yana bırakmış, sabahlığını sıkı sıkıya kapamak için kollarını göğüslerinin önünde kavuşturmuştu. Artık boynu bile görünmüyordu.

"Neden söz ettiğimi gayet iyi biliyorsunuz. Fakat henüz Herr Marlow bunu bilmiyor. Bilmemesi de sanırım sizin sağlığınız açı-

sından daha iyi." Söylediklerinin etki etmesi için Rath sözlerine ara verdi. Son bir nefes çektiği sigarasını söndürdü. "Öğrenip öğrenmemesi tamamen size bağlı. Bana bütün ayrıntıları anlatırsanız, size söz veriyorum, hepsi aramızda kalır. Fakat inat ederseniz ya da bana saçma sapan bir şeyler anlattığınızı fark edersem, bu ayrıntıları öğrenme işini Marlow'a bırakırım."

"Pis domuz!"

"Karar sizin. Bildiğiniz her şeyi ya bana anlatın ya da Marlow'a. Tabii ona ancak küflü bir kilerde bir iskemleye bağlanmış vaziyette anlatırsınız."

Rath'ın daha açık konuşmasına lüzum yoktu. Christine Möller anlamıştı.

"Onu öldüreceklerini bilmiyordum ki," diye söze başladı. "Sadece gözaltına alacaklarını sanıyordum."

Sonra her şeyi anlattı.

97

Adam huzursuzdu. Doğal haliyle Amerikalı artiste polis portresindekinden daha çok benziyordu. Ancak adı Harold Lloyd değil, Gerald Thiemann'dı.

"Gelmeniz çok iyi oldu Herr Thiemann," dedi Gennat.

Thiemann başını salladı. "Bir arkadaşım gazetede resmimin yayımlandığını söyledi."

Gennat'ın ofisinde, yeşil yastıklarla kaplı oturma köşesine yerleşmişlerdi. Buda bu önemli şahidin kendisini iyi hissedeceği bir ortam sağlamaya gayret gösteriyordu. Bu yüzden de şimdi Trud'çuk Steiner taze yapılmış kahveyle içeri giriyordu. Yakınlarda, Königstrasse'de bulunan pastahaneden alınmış çeşit çeşit pasta çoktan masanın üzerine yerleştirilmişti bile. Sekreter herkese kahve verdikten sonra pasta servisini Gennat bizzat üstlendi. Önce şahide pasta verdi. Tepsinin üzerindeki pasta yığınından etkilendiği belli olan Gerald Thiemann tercihini ufak bir parça cevizli kekten yana kullanmıştı. Pasta almayan Charly, Gennat'ın anlayışsızlık ile acıma duyguları arasında gidip gelen bakışlarına maruz kalırken, Lange kor-

kuyla karışık bir saygıyla, gözlerini tabağına konan, az şekerli olduğundan ve alkol içerdiğinden erkek pastası adı verilen devasa pastaya dikmişti. Kendisine ise Gennat bir dilim frenküzümlü kek münasip görmüştü. Tepsinin daha yarısı bile boşalmamıştı.

Masada Böhm yoktu. Kriminal müdür onu bir kere daha iki kriminal asistanın Kuschke cinayetinin şahitlerini aradığı Hansa Mahallesi'ne göndermişti. Charly, kaba bir tarzı olan Böhm'ün bu gibi zor ifadeler alınırken hazır bulunmamasının daha iyi olduğunu biliyordu. İstemeden de olsa, şahitleri korkutmaya meyilliydi çünkü. Oysa bu sorguda şahidin korkması arzu edilmiyordu. Zaten sırf bu nedenle bir sorgu odasında değil, önlerinde kahve ve pastalarla Gennat'ın aynı zamanda oturma odası olan ofisindelerdi. Oturma takımı yastıklarının iyice eskidiği ve zevk açısından cumhuriyetten ziyade İmparator Wilhelm dönemini andırdığı bir yana bırakılacak olursa, bütün Emniyet Müdürlüğü'nün herhalde en rahat ofisi Gennat'ınkiydi. Bazı kötü niyetliler, birinci katta Emniyet Müdürü'nün kullanımına tahsis edilen Alex manzaralı hizmet dairesinin bile bu kadar konforlu olmadığını iddia ediyordu.

Bir an sadece pasta çatalları ve kahve fincanlarının şakırtısı duyulduktan sonra Gennat ilk soruyu sordu.

"O gece KaDeWe'nin önünde ne gördünüz?"

Thielmann kahve fincanını tabağa bıraktı. "Bir oğlan vardı," dedi. "Bir de o kız. Önce onu da oğlan zannettim. Sesini duyana kadar."

"Sırasıyla anlatın. Passauer Strasse'den geldiniz..."

"Evet."

"Hangi yönden gelmiştiniz ve nereye gidiyordunuz?" diye sordu Lange biraz da aceleyle. Charly, Gennat'ın öfkeli bakışlarının Lange'nin derhal kızarıp, susmasına yol açtığını gördü.

"Ben... işte şey yapmaya gidiyordum..." Thiemann tedirginlikle Gennat'a baktı. "Bunun gerçekten protokole geçmesi şart mı?"

Gennat başını iki yana salladı. "Bizim için tek önemli olan orada olmanız, neden orada olduğunuz değil. Fakat ne gördüğünüzü ayrıntılarıyla anlatırsanız elbette faydası olur."

Rahatlayan Thiemann başını salladı ve devam etti. "İşte sokakta Tauentzien yönüne doğru yürüyordum. KaDeWe'nin bulunduğu kaldırımda değildim. Hatta mağazanın ışıklarının hâlâ yandığı-

na hayret ettim. Yani sadece ışıklı reklamların değil, içeride, bütün katlardaki ışıkların yanmasına." Konuşmaya devam etmeden önce bir yudum daha kahve içti. "Yani zaten KaDeWe'ye bakıyor ve hayret ediyordum ki, o oğlanı gördüm." Yavaş yavaş gömülmeye başladığı koltukta tekrar doğruldu, koltuğun kollarını elleriyle sıkı sıkıya kavradı. "Onu orada korkuluğa tırmanmış görünce intihar etmek istediğini düşündüm. Sonra o polis geldi. Neyse, halloldu, birisi duruma el koydu, diye düşündüm."

"Ne olduğunu gördünüz mü?" diye sordu Gennat.

Thiemann başıyla onayladı. "Evet. Yerimden kıpırdayacak halde değildim."

"Sokakta başkaları da var mıydı?"

"Tam o noktada yoktu. Sadece ben ve o kız vardık. O karşı kaldırımda durmuş, yukarı bakıyordu. Pantolonluydu. KaDeWe'den çıktığını ve yukarıdaki ahbabı gibi onun da hırsız olduğunu daha sonra anladım."

"Sonra ne oldu?"

"Ne kadar sürdü bu bilmiyorum ama top... polis memuru orada öylece durdu ve oğlanı kurtarmak için kılını bile kıpırdatmadı. Önce, işi aceleye getirmek istemiyor, konuşup ikna etmeye çalışacak filan sandım. Fakat daha sonra çizmesiyle oğlanın ellerini çiğnediğini gördüm. Sanki çizmesinin tabanıyla sigara söndürüyordu."

"Bunu aşağıdan o kadar açık seçik görebildiniz yani öyle mi?"

"Açık seçik denebilir mi bilemem. Fakat ışıklı reklam panosu binanın cephesini aydınlatıyordu. Pencerelerden de dışarıya biraz ışık sızıyordu. Yani gördüklerimden eminim. Bakmayın gözlüklü olduğuma, gözlerim iyi görür." Sağ eliyle gözlüğünü çıkarıp, sol elinin işaret ve ortaparmaklarıyla gözbebeklerini gösterdi. "Hipermetrop."

Gennat başını salladı. Hiç not almamıştı. Bu vazifeyi Lange üstlenmiş, bu yüzden de erkek pastasını ihmal etmişti. Konudan haberdar olanların sayısını kısıtlı tutmak amacıyla stenograf da almamışlardı odaya. Aslında bu işi Charly üstlenebilirdi, hatta o öyle olacağını da sanmıştı ama Buda steno defterini Lange'nin eline tutuşturmuştu.

"Daha sonra ne oldu Herr Thiemann?" diye sordu Charly. Sesi meraklı bir dinleyici gibi çıkıyordu. Sanki Gerald Thiemann bir hikâye anlatıyordu da, kendisi de kahvesini yudumlarken onu dinliyordu.

"Oğlan birkaç defa çığlık attı," diye anlatmaya devam etti şahit. "Bir süre sonra da düştü." Kısaca gözlerini kapatıp, başını iki yana salladı. "Korkunçtu. Düşerken hiç sesi çıkmadı, çığlık filan atmadı."

"Ya kız ne yaptı?"

Thiemann omuz silkti. "Ona bakmıyordum ki, oğlana bakıyordum. Fakat sanırım o da benim gibi donmuş kalmıştı. Hemen oğlanın yanına koştu. Ben de öyle. Sonra kız bana hırladı, ambülans çağırmamı söyledi."

Charly, Alex'i düşündü. Adamın anlattıkları makuldü. "Siz de çağırdınız öyle mi?" diye sordu.

"Önce bir telefon kulübesi aramak zorunda kaldım. En yakındaki Wittenbergplatz'taydı, biraz vakit aldı. Geri geldiğimde de meslektaşlarınız gelmiş, oğlanın etrafını sarmıştı. Sanırım ölmüştü. Kız da gitmişti."

"Ya siz? Arkadaşlarımız ifadenizi almadı mı?"

Thiemann başını iki yana salladı. "Benimle kimse ilgilenmedi. Meraktan bakanlardan biriydim onların gözünde. Ambülans gelene kadar bekledim, sonra kimseyle konuşmadan oradan ayrıldım."

"Konuşmanız gerekirdi ama Herr Thiemann." Gennat pasta tabağını masaya bırakıp, sevecenlikle şahide baktı. "Bütün bu anlattıklarınız önemli. Arkadaşlarımıza neden hiçbir şey söylemediniz?"

Thiemann omuzlarını kaldırdı. Biraz çaresiz oturuyordu. Fazla geniş bir koltuğa yerleşmiş bir fasulye sırığını andırıyordu. "Başıma bela almak istemedim," dedi nihayet. "Adi bir suçlu olan o kızla konuşmuş, ama yakalamamıştım. Ambülans çağırmak için en yakın telefon kulübesini ararken, onun oradan tüymesine göz yummuştum."

"Kimse sizi bu yüzden suçlamazdı ki."

"Olabilir. Fakat... bir şey daha vardı. Şu adam..." Thiemann, Kuschke'nin fotoğrafını işaret etti. "Öyle korkunç bakıyordu ki..." Bir sonraki cümleyi kurmakta zorlanır gibi yutkundu. "Hem bütün olan bitenlerden sonra benim de aklım karışmıştı. Neler oldu-

ğunu anlayamaz haldeydim. Yani sizinle... meslektaşlarınızla demek istiyorum..."

Gennat anlayışla başını salladı. "Peki neden daha sonra bize başvurmadınız? Aklınızın karışıklığı geçtikten sonra yani?"

"Belki aklım hâlâ karışıktır," dedi Thiemann. Bir süre sonra devam etti. "Çocukken, polisin her zaman iyi, soyguncuların her zaman kötü olduğunu öğrenmiştim. En azından oyun oynarken öyleydi..." Tedirginlikle masanın etrafında oturanlara baktı. "Fakat imparatorluk yıkıldığından beri bu da değişmiş olabilir..."

"Değişmedi," dedi Gennat. "İyi olanlar hâlâ bizleriz." İç geçirdi. "İstisnalar kaideyi bozmaz."

98

Rath arabasını tam bir gün önce park ettiği yere bıraktı. Sankt Norbert, müstakil değil de, sıra sıra binaların arasına inşa edilmiş Berlin kiliselerindendi. Kiliseyi iki yanındaki binalardan ayıran yegâne şey, iki çan kulesi ve tempan duvarın üzerindeki çatının yüksekliğiydi. Mühlenstrasse'ye damgasını vuran bu beş katlı evlere tepeden bakıyordu. Sol taraftaki kule sokakla birlikte kıvrılıyor ve yanı başındaki Norbert Hastanesi'yle birleşiyordu. Üzerleri kemerli giriş kapıları bulunan (bunlardan biri bir avlu girişiydi) zemin katının duvarları kabaca yontulmuş doğal taşlarla kaplanmış, üst katları ise dizi dizi pencereyle bölümlere ayrılmıştı. Çok oda vardı belli ki; belki papaz da onlardan birinde yaşıyordu.

Rath fazla göze batan Buick'i Emniyet Müdürlüğü'nde bırakmış ve garajdan bir Opel almıştı. Dünkü ziyareti genç Flegenheimer'i heyecanlandırmış, sırf bu yüzden bu kiliseye gelmişti. İyi ama neden? Bütün akşam boyunca ve gecenin büyük kısmında Rath buna kafa yormuştu ve ona tek mantıklı gelen izah tarzı, buranın bir ölü posta kutusu olduğuydu. Flegenheimer kilisede bir yere kuzeni için bir haber saklamıştı.

Christine Möller'e yaptığı ziyaret geldi aklına. Kızıl Hugo'ya ihanet eden bu kadın hakikaten *Venuskeller*'in ana atraksiyonuydu ama ısrarla vurguladığı gibi, onu ölüme gönderdiğinin farkın-

da değildi. Rath ona inanıp inanmamakta kararsızdı ama kadın bu yöndeki talimatı Kuzey Korsanları'ndan değil, anlaşıldığı kadarıyla gerçekten polisten almıştı. Fakat Rath'a ne bir isim verebilmiş, ne de birisini tarif edebilmişti. Her şey gizli yürümüş, ilişki de daha çok telefonla kurulmuştu. Kadının anlattığına göre, buluştuğu tek şahıs Ahlâk'tan Gregor Lanke'ydi. O gizemli şahısla, yani telefondaki sesle irtibatı da o kurmuştu. İsteklerini yerine getirmesi için Lanke kadına baskı yapmış, aksi halde uyuşturucu madde bulundurmaktan onu yıllarca hapislerde süründüreceğini söylemişti. Kadının kokain kullandığını birisi ona çıtlatmış olmalıydı. Günün birinde kapısına dayanmış ve kokaini bulmuştu. Yalnız gelmişti. Yanında başka polis olmadan. O zamandan beri de kadın bunun bedelini ödüyordu. Bilgiden ziyade düzenli olarak kıyak geçerek. Kadının ayrıntıya girmesi gerekmemişti. Rath aralarında Marion Bosetzky'ye ait olanların da bulunduğu fotoğrafları biliyordu.

Sus payı olarak aylarca sadece seks talep ettikten sonra, birdenbire bir üç kâğıtçı hakkında ispiyonculuk yapmasını istemişti. "Benim Hugo'yla ilişkimi bir yerden duymuş olmalı," demişti kadın. "Halbuki daha sadece birkaç haftadır birlikteydik." İstemese de, itaat etmeye mecbur kalmıştı. Telefonla aldığı talimatlar o kadar netti ki, Lenz onun bu işteki rolünü hiç fark etmeden onlarla ilişki kurabilmişti. Kızıl Hugo daha sonra katili olacak şahısla iki kez buluşmuş olmalıydı; üçüncü buluşma ölümüyle sonuçlanmıştı. Christine adamı hiç görmemişti ama aradığı telefon numarasını hâlâ hatırlıyordu. Rath not defterine göz attı: STEPHAN 1701. Az önce, Opel'in durduğu yere yakın bir telefon kulübesinden bir kere aramayı denemişti ama kimse açmamıştı. Ama en azından şimdi elinde bir ipucu vardı.

Telefon kulübesi az ilerde, Schöneberg'deki Hauptstrasse üzerinde, Mühlenstrasse'den birkaç metre ötedeydi. Rath saatine bakıp, bir kere daha denemeye karar verdi. Bir saatten uzun bir süredir kiliseyi izliyordu ama hiçbir kıpırtı dahi olmamıştı. Gelen giden yoktu. Ne Joseph Flegenheimer, ne de Abraham Goldstein. Zaten gelmeleri büyük şans olurdu.

Sokakta tanıdık olmadığına kanaat getirdikten sonra arabadan indi. Mühlenstrasse'de yürürken, bir cenaze levazımatçısının üze-

rine kilisenin görüntüsü yansıyan vitrinine baktı. Telefon kulübesinden Sankt Norbert'i ancak kapıyı açıp, dışarı bir adım attığında görebiliyordu. Telefon kablosu yeterince uzun olduğu halde cambazlık yapmamayı tercih etti. Zaten orada vaktini boşa harcadığı hissine kapılıyordu yavaş yavaş. Her takipten tanıdığı bir histi bu. Santraldan STEPHAN 1701'i bağlamalarını istedi ve uzun uzun çaldırdı. Nafile. Evde kimse yok, diye düşündü. Çünkü en azından, bu numaranın bir polis karakoluna ait olmadığı açıktı.

Yeşil Opel'in yanına dönüp, kilisenin cephesine bakınca sigara dumanına boğulan arabaya binmeyi canı istemedi. Ağzına bir sigara yerleştirip, cenaze levazımatçısının vitrininin önünde dikildi. Tabutlara bakarken, bir gün sigarayı bırakmanın daha iyi olacağı geçti aklından. Sigarasını ayağının altında söndürdüğünde, bir sonraki sigarayı o daracık arabanın içinde içme fikri hâlâ çekici gelmiyordu. Dağ yürümezse abdal yürür...

Aradan üç dakika bile geçmemişti ki, matemi bir daha bozmaya kesin kararlı, Flegenheimerlerin evinin önündeydi. Bu defa kapı kapalıydı. Rath kapıyı çaldı. İçeriden ayak sesleri gelmesi zaman aldı. Daha önce hiç rastlamadığı bir kadın açtı kapıyı.

"Aa, burası Flegenheimerlerin evi değil mi?" diye sordu hafif bir şaşkınlıkla.

Kadın onu baştan aşağı süzdü. "Evet," dedi.

"Joseph Flegenheimer'le görüş..."

"Burada değil," dedi kadın, Rath daha cümlesini bitirmeden.

"Kim geldi Riwka?" Rath işte bu sesi tanıyordu. Demek Lea Flegenheimer evdeydi. İki saniye sonra da zaten kapıya gelmiş, haşarat görmüş gibi Rath'a bakıyordu.

"Bizi rahatsız etmekten hâlâ usanmadınız mı?"

"Oğlunuzla konuşmak istiyorum Frau Flegenheimer."

"O zaman yanlış günde geldiniz."

"Neden?"

"Şabat," dedi Lea Flegenheimer. "Bütün erkekler sinagogda. Ben de Riwka'yla beraber Şabat yemeği hazırlıyorum."

"Hay Allah! Ben Şabat'ın cumartesi günleri olduğunu sanırdım."

"Hiç Yahudi arkadaşınız yok değil mi Komiser Bey?" diye sordu Lea Flegenheimer. Daha Rath, Manfred Oppenberger ya da Mag-

nus Schwartz'la arkadaş olup olmadığını ve hatta bundan da öte, Yahudi, Katolik, Protestan veya hiç değilse ateist herhangi bir arkadaşı olup olmadığını düşünürken, kadın kendi sorusunun cevabını kendisi verdi. "Belli ki yok. Aksi halde bizim inancımızda günün güneşin batışıyla başladığını bilirdiniz."

"Ders için teşekkürler," dedi Rath. Lea Flegenheimer gibilerini kızdırmanın en iyi yolunun dostça davranmaktan bir an bile vazgeçmemek olduğunu iyi biliyordu. "Bana bir iyilik yapıp, oğlunuzu hangi sinagogda bulabileceğimi söyleyebilir misiniz."

"Ayini bölmeyi filan düşünmüyorsunuz herhalde?"

"Hiç merak etmeyin, dışarıda beklerim."

Münchener Strasse'deki sinagoga gitmesi beş dakikasını bile almadı. Elbette içeri girmedi. Zaten Lea Flegenheimer onu uyarmamış olsa bile girmezdi. Kapının önünde durup bir sigara yaktı. Hava artık tamamen kararmak üzereydi, ayin çok uzun sürmezdi. Heybetli sinagog binasını inceledi. Binanın cephesi Art Nouveau tarzında inşa edilmiş, tepesine, alt kısmında Davud Yıldızı bulunan basık bir kubbe yerleştirilmişti.

Ayinin bitip, adamların dışarı çıkması iki sigara içimi sürdü. Çıkanların hepsi erkekti. Herhalde kadınlar evde yemek hazırlıyordu. Sadece hava iyice karardığından değil, adamların çoğu benzer kıyafetler giymiş olduğundan Rath'ın gayet dikkatli bakması gerekti. Hemen hemen hepsi siyah palto giyip şapka takmış, hepsi birer dua atkısı sarınmıştı. Hepsinin sakalı ve şakak lüleleri olmasa da Rath'ın o kalabalıkta baba ve oğul Flegenheimerleri diğerlerinden ayırt etmesini zorlaştıracak kadar çoktu sayıları. İki Flegenheimer, bir grupla beraber Münchner Strasse'den Grunewaldstrasse istikametine yürüdü. Rath arada bir mesafe bırakarak peşlerine düştü. Adamlar Grunewaldstrasse'de de bir süre birlikte yürüdükten sonra, Flegenheimerler Berchtesgadener Strasse'nin köşesinde diğerlerinden ayrıldı.

İnanılır gibi değildi ama o anda ne Joseph Flegenheimer'e seslenmeye ne de onu bir Katolik Kilisesi'nde gördüğünü babasına fitnelemeye cesaret edemiyordu. Baba oğul dua paltolarına büründüğünden mi, yoksa onların en kutsal dini günlerini kutlamakta olduklarını bildiğinden miydi, emin değildi ama havada öylesine içsel ve dini bir şey vardı ki, onları rahatsız etmek istemiyor veya

belki de rahatsız etmeye içi elvermiyordu. Belki de kendisi özünde öylesine Katolikti ki, içten içe arzu ettiği halde onun bir türlü yapamadığını becerebilen bu insanlara büyük saygı duyuyordu: Onlar Tanrıya inanıyordu.

İki adamın evlerine girmesini bekledikten sonra Berchtesgadener Strasse'de duran arabasına geri döndü. Geç olmuştu. Daha Kale'ye dönüp, Buick'ini alacaktı.

99

Cumartesileri hep şnitzel olurdu. Şişko Czerwinski tabağına özellikle büyük bir parça koymalarını söylemiş, yanına da fazladan patates salatası istemişti. Kantinde servis yapan personel kriminal sekreterin iştahını iyi bilirdi. Rath ve Henning ona kıyasla daha mütevazıydı. Daha ufak porsiyonlarla yetindiler.

Edi ile Büdü'nün keyfi yerindeydi. Hafta sonu gelmişti. Czerwinski'nin gözünde önemli olan, her haftayı elden geldiğince kazasız belâsız atlatmaktı ve bunu bir kez daha başarmıştı. Rath art arda sorular sormaya başladığında kuşkulanmadılar bile. O güne kadar o kadar sık birlikte çalışmışlardı ki, Böhm onları birbirlerinden koparmış olsa da, komiserin onların sürdürdüğü soruşturma hakkında bilgi toplamasını çok doğal karşılıyorlardı.

Kıyıda ulaşımı zor olan birkaç başka noktayla birlikte ilk akla gelen yerler arasında olmasına rağmen, iki polis de olay yerinin Doğu Limanı olduğunu henüz anlayamamıştı. Ölümün ne zaman gerçekleştiği konusunda da hiçbir şey söyleyemiyorlardı. Bir başka deyişle, ellerinde hiçbir şey yoktu. En azından Rath'dan daha az bilgileri vardı, o da bildiklerini onlarla paylaşacak durumda değildi. Sadece Hugo'nun şöhreti nedeniyle ve ellerinde başka bir ipucu da olmadığından Edi ile Büdü onun ölümünün suç dünyasında bir iç hesaplaşmanın sonucu olduğundan hareket ediyordu. Başka ne yapabilirlerdi ki zaten? Ellerinde başka hiçbir ipucu yoktu. Sıçan Rudi'nin ölümü de senaryoya uyuyordu. Fakat hangi cinayetin diğerinin intikamı olduğunu söyleyemiyorlardı. Cinayetlerin ne zaman işlendiği hakkındaki kısıtlı bilgiler buna olanak tanımıyordu.

"Garip olan iki olayda da katilin aynı yöntemi kullanması," dedi Henning. "Bir mermi kafaya, bir mermi göğüse. Hatta daha da garibi, balistik raporuna göre, ikisinin de aynı silahla öldürülmüş olması. Ölen SA üyesinin ayağını paramparça eden silahla aynı silah."

"Demek bizim sevgili Goldstein'ın Remington'uyla," deyince Rath, kriminal asistan başıyla onayladı.

"Gazeteler haklı gibi görünüyor," dedi Czerwinski. Mideye indirdiği o koca porsiyona rağmen hâlâ tatlı yemekle meşguldü. "Bizim gangster fazla mesai yapmışa benziyor."

"Bilmiyorum," dedi Rath kuşkuyla. "Bütün bu ipuçlarının biraz fazla açık şekilde Goldstein'a işaret ettiğini düşünmüyor musunuz siz de? Bir de, o ölen SA üyesinin bu tabloda yeri ne?"

"Kendini kandırmaya çalışma Gereon," dedi Henning. "Adamı izlememiz gerekiyordu ama elimizden kaçırdık. Bundan hepimiz rahatsızız. Fakat gerçeği kabullenmemiz gerek."

Rath başını salladı. Daha fazla konuşmadı. Bu ikisine çıtlatabileceği hiçbir şey yoktu. Kalkıp vedalaştı. O sabah birkaç defa Lanke'nin ofisine uğramış ama ona denk gelmemişti. Lanke'nin ketum iş arkadaşı sadece dışarıda, görevde olduğunu söylemişti.

Lanke Schöneberg'de, Königin Luise Anı Kilisesi yakınlarında yaşıyordu. Rath'ı kapısının önünde görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Başka birisini bekliyor gibi bir hali vardı.

"Yine mi siz?" dedi. "Burada ne işiniz var?"

"Sizinle konuşmam lazım. Beni içeri almayacak mısınız?"

"Kusura bakmayın, fakat şu an hiç uygun değil. Misafir bekliyorum."

"Amcanız mı?"

Lanke bu lafa girmedi. "Gidin lütfen," dedi.

Rath aldırmayıp daireye daldı.

Lanke'nin avcunun içinde olduğunu biliyordu. O da zaten gıkını çıkaramadı.

"İyi, peki," dedi. "Ne istediğinizi söyleyin, sonra lütfen gidin."

Rath etrafına baktı. Lanke'nin tek gelir kaynağı kriminal sekreter maaşı olamazdı. Yoksa ön binadaki bu geniş daireye parası kolay kolay yetmezdi. Temizlikçi kadın da daha yeni uğramıştı sanki. Her yer tertemiz ve derli topluydu.

"Bana bir şey ikram etmeyecek misiniz?" diye sordu Rath.

"Bir de kahve mi yapayım yani?"

"Tamam, tamam," dedi Rath sırıtarak. "Şaka yaptım."

"Ne şaka ama... Gülmekten katıldım."

"Christine Möller'e hangi telefon numarasını verdiniz?" diye sordu Rath aniden. Ters köşeye yatırma taktiği...

"Nasıl?"

"Christine Möller. O etkileyici koleksiyonunuzdaki kızlardan biri. Size bilgi veren kızlardan neler neler istediğiniz hayret verici. Bana öyle geliyor ki, bilgi hariç her şeyi istiyorsunuz."

Lanke sarardı. Kapıya tutundu.

"Ne kastettiğinizi anlamıyorum," dedi ama sesi pek inandırıcı değildi. Rath'ın kendisinden ne istediğini Lanke gayet iyi biliyordu.

"Hugo Lenz. Kızıl Hugo olarak da bilinirdi. Fingirdeştiğiniz kadının sevgilisi mi desem, yoksa başka bir ifade mi kullansam? Onu kıskanıyor muydunuz? O sözde meslektaşlarla bu dalavereyi başka neden çevirmiş olabilirsiniz? Yoksa Hugo Lenz'i vuran siz miydiniz? Ya da bir kiralık katil filan mı tuttunuz? Başka bir kıtadan gelmiş biri olabilir mi bu?"

"Nasıl?"

Bu defa *nasıl* kelimesi samimiydi. Rath şaşırdı.

"İnanın, ben değildim!" Lanke'nin sesi hakikaten çaresiz çıkıyordu.

"O zaman bana onun kim olduğunu söyleyin!"

"Söyleyemem! Anlamıyor musunuz?"

"Hayır."

"Ülkü... Onlara ihanet edemem, edersem bu intihar olur!"

Rath ona baktı. Gregor Lanke altından kalkamayacağı işlere bulaşmışa benziyordu.

"Bana anlattığınız bütün hikâye palavraydı. Goldstein'ı yakalamak istediğiniz için ispiyoncunuzu *Excelsior* oteline sızdırdığınız baştan aşağı yalandı," dedi Rath. "Bu da o... ülküdaşlarınızın size verdiği bir görevdi değil mi?"

Lanke ses çıkarmasa da Rath doğru yolda olduğunu fark etti.

"Nedir bu oynanan oyun Lanke?"

Gregor Lanke gözlerini pabuçlarının ucuna dikmiş, konuşmadan, hafifçe titriyordu. Rath az kaldı acıyacaktı. Az kaldı...

"Benimle işbirliği yapmanızı salık veririm, yoksa bütün kirli çamaşırlarınızı ortaya dökerim. Bu da polislik kariyerinizin sonu olur."

"Elinizden geleni ardınıza koymayın. Şimdi evimden defolun."

Rath, Lanke'den şimdilik daha fazla bir şey elde edemeyeceğini anladı. Genç adam ölüm korkusu yaşıyordu. O sırada kapı çalındı. Lanke, avcısından kaçan bir geyik gibi ürkek gözlerle kapıya baktı.

Kapıyı Rath açtı ve açar açmaz da güzel bir suratla burun buruna geldi. Kapıdaki genç kadını Rath daha önce hiç görmemişti. Fakat bu şehrin yasadışı gece kulüplerinden birinde, gençlere müsait olmayan bir programda onu sahnede izleyebileceğinden kesinlikle emindi. Parmağını şapkasının kenarına dokundurdu ve "Size güzel bir hafta sonu dilerim," diyerek veda etti.

İkisinin de hafta sonu güzel olmayacaktı. Gregor Lanke terden sırılsıklam olmuştu. Hiçbir şey yapabilecek halde değildi.

Rath ona acımıyordu. Gregor Lanke'den hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Aklındaki tek soru, Lanke'nin, Rath'ın onun polis kariyerini bitirmesini bile göze alacak kadar kimden korktuğuydu. Şayet genç Lanke'nin, E Dairesi'nin ispiyoncu listesindeki fahişelerle yatıp kalktığı ortaya çıkacak olursa, kariyeri öylesine darmadağın olurdu ki, Werner Amca'sı bile bir daha toparlayamazdı.

Rath sokağa çıkıp, arabasına doğru yürüdü.

Elinde bir alışveriş torbasıyla bir dükkândan çıkan adamı o sırada gördü ve durakladı.

"İyi günler sevgili meslektaşım," diye karşı kaldırıma seslendi. "Daha şimdiden hafta sonu alışverişine mi başladınız?"

Sebastian Tornow gözlerini kocaman açtı.

"Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu komiser adayı.

"Ben de aynısını size soracaktım tam."

"Ben mi?" Tornow omuz silkip, başıyla dükkânı işaret etti. "Alışverişimi hep buradan yaparım. Hemen şurada oturuyorum. Leuthener Strasse'de."

"Tesadüfe bak!"

"Ya siz?"

"Eski bir çalışma arkadaşıma uğradım. Kriminal Sekreter Lanke."

"Lanke mi? Ahlâk Dairesi'nde çalışmış olduğunuzu bilmiyordum."

"Lanke'yi tanıyor musunuz?"

Tornow güldü. "Burası ufak mahalledir. Alışverişte bile olsa, insan ister istemez karşılaşıyor." İçinde bira şişeleri şıngırdayan alışveriş torbasını gösterdi. "Ne dersiniz?" dedi. "Bana bir bira içmeye gelir misiniz? Hafta sonu tatilini başlatmış oluruz."

Rath önce fazla düşünmeden reddetmeye hazırlanıyordu ki, birden bu fikrin hiç de fena olmadığına hükmetti. "Neden olmasın?" dedi.

Tornow'un evi hiç de Lanke'ninki gibi konforlu değildi. Mobilyalıydı, ev sahibesi de orada oturuyordu, üstelik çatı arasındaydı. Rath, Nürnberger Strasse'de oturduğu ilk evini hatırladı. Tornow'un dairesi ondan biraz daha ferahtı. Nereden bakarsan bak, tavanları çatı yüzünden eğik bile olsa iki odası vardı. Birini yatak odası, diğerini çalışma ve oturma odası olarak kullanıyordu. Dört iskemlesi olan ufak bir yemek masası, bir koltuk ve küçük bir sofası vardı. Pencerenin önündeki yazı masasının üzerinde bir daktilo ile bir telefon ve çerçevelenmiş birkaç fotoğraf duruyordu. Rath'ın gözü sofanın yanındaki akvaryuma takıldı.

"A, balıklarınız var demek," dedi. Sahiden şaşırmıştı. Bu akvaryum, kafasındaki Tornow imajına uymuyordu.

"Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır," dedi Tornow sırıtarak. "Frau Hollerbach eve kadın misafir almamı kesinlikle yasakladı."

"Bunu bir yerlerden tanıyorum sanki," dedi Rath. "Ben de sırf bu yüzden başka ev aramak zorunda kalmıştım. Arka binada ve üstelik biraz daha pahalıydı, Charlottenburg'da da değildi, buna karşılık her istediğimi yapabiliyordum. Şimdiki evimde Frau Lennartz sadece temizliğe geliyor. Onun dışında canım isterse evime yüz tane bile kadın alabiliyorum; kimse bundan rahatsız olmuyor."

"Herhalde E Dairesi hariç," dedi Tornow.

Alışveriş torbasından iki şişe bira çıkarıp, masanın üzerine bıraktı. Geri kalan malları dolaba kaldırdı. İki adam kulplu kapakları patırtıyla açıp, şişeleri tokuşturdu.

"Davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Rath. "Bu arada, size verdiğim bira sözünü hâlâ yerine getirmediğim geldi aklıma."

"O da olur," dedi Tornow. "Belki o fırsatla Reinhold'un bana sözünü ettiği o efsanevî *Islak Üçgen*'in yerini de öğrenmiş olurum."

"Bahsetti mi oradan?" diye sordu Rath. Wassertorplatz'taki *Üçgen*'in devamlı müşterisi sayılırdı. Zaman zaman Gräf'le uzun uzun çalıştıkları günleri orada bitirirlerdi. "Söz verdiğim birayı ısmarlamak için biraz daha bekleyecektim aslında," dedi. "Fakat şimdi siz benden hızlı davranınca..." Elini uzattı. "Artık birlikte çalıştığımıza göre, birbirimize sen diye hitap etmenin zamanı geldi. Benim adım Gereon."

Tornow elini sıkarken, "Sebastian," dedi.

Tekrar tokuşturduklarında şişeler şıngırdadı.

Rath, Sedan Mahallesi'nin arkasındaki heybetli Schöneberg Gaz Deposu'na bakan çatı penceresini işaret etti.

"Manzaran güzelmiş," dedi.

Tornow başıyla onayladı. "Sana bir sır vereyim," dedi. "Ara sıra yasadışı işler yaparım ben. Aslına bakarsan oldukça sık yaparım. Hemen hemen her hafta."

"Bırak tahmin edeyim: Seri katilsin!" Rath bir kahkaha attı.

Tornow bu espriyi beğenmemişti; zoraki sırıttı. "Hayır," deyip, pencereyi işaret etti. "Gaz Deposu. En güzel Berlin manzarası onun tepesinde."

Rath içmek için dudaklarına götürdüğü bira şişesini tekrar masaya bıraktı. "Oraya mı tırmanıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Çok aptalca bir şey olduğunu biliyorum. Fakat oraya çıktığımda, aşağıdaki sorunlar çok uzakta kalıyor, çok daha rahat düşünebiliyorum."

Rath, kendisinin de sükûnet aradığı anlarda zaman zaman çatıya, Liebig'in güvercin kafeslerinin yanına tırmandığını hatırladı.

"Gaz deposu adeta bir hayvan gibi," diye devam etti Tornow. "Nefes alıp veriyor. Duba her akşam alçalıyor, sonra her gün tekrar yükseliyor. Bu bana huzur veriyor."

Rath elindeki bira şişesiyle gaz deposunun içini hemen hemen tamamen doldurduğu çelik iskeleyi işaret etti. "Nasıl çıkılıyor oraya?"

"Merdivenden," dedi Tornow. "Çelik bir merdiven var. Çelik iskeledeki şu halkaları görüyor musun? Bakım yapmakta kullanılan koridorlar onlar. Oraya çıkmak mesele değil. Dubanın üzerine çıktığında da kimse seni göremiyor. Buna karşılık sen bütün şehri görüyorsun."

"Yasadışı mı bu?"

"İzni olmayanların girmesi yasak. Tabelalarda öyle yazıyor."

"Polislerin her zaman, her şeye izni vardır, bunu aklından çıkarma Sayın Komiser Adayı."

Rath yazı masasında bir fotoğraf gördü. Belki on dördünde, belki de on beşinde, genç ve güzel bir kızı gösteriyordu. Gülümsemesi baş döndürücüydü.

"Bu kim?" diye sordu.

"Kız kardeşim."

Rath komiser adayına baktı. "Senin polis olmana neden olan kız kardeşin mi?"

Tornow başıyla onayladı. "Onun yüzünden polis oldum."

"Güzel bir kız," dedi Rath. "Üstelik çok da genç."

"O resim biraz eski."

"Bu hikâyeyi bana daha anlatmadın. Yani neden onun yüzünden polis olduğunu demek istiyorum."

Tornow bir yudum daha bira içip, sustu. Tıpkı birkaç gün önce Rath lafı ilk açtığında yaptığı gibi. Yine de eşelemeye devam etti Rath. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyor musun yoksa?"

"Bu hikâyeyi hakikaten dinlemek istediğinden emin değilim," dedi Tornow.

"Elbette istiyorum. Anlat."

Tornow acı acı gülümsedi. "Aslında anlatmak isteyip istemediğimi de bilmiyorum."

"O senin bileceğin iş tabii."

"Peki." Tornow kararlı şekilde boğazını temizledi. "Bu meselenin üzerinden yedi sene geçti. Allah kahretsin! Luise dünyanın en güzel kızıydı."

"Geçmiş zaman?"

"Yok, ölmedi," diyen Tornow, Rath'a baktı. Rath'ın genellikle dostça ve keyifli gördüğü bu adamın gözlerinde şimdiye kadar hiç

fark etmediği bir acı saklıydı. "Belki ölse daha iyi olurdu."

Kulağa duygudan yoksun gelen bu laf Rath'ı korkuttu ama bir şey sormadı; Tornow'un anlatmasını bekledi.

"Aslında hikâye uzun değil," diye lafını sürdürdü komiser adayı. "Ailece Teltow'da yaşıyorduk. Berlin'in güneybatısında ufak bir kasabadır Teltow. Dünyada her şeyin hâlâ güzel olduğu ufak bir yer sanırdık orayı hep. İşte o güzel dünyada bir gün ufak kız kardeşim ki, o zaman daha on beş yaşındaydı, iki adamın bir deponun penceresinden içeri atladığına şahit oldu. Polise haber verdi ama gelen memurlar sadece kırık bir camla karşılaştı; içeride kimsecikler yoktu. Yine de kısa bir süre sonra eşkâlleri tarife uyan iki kişi gözaltına alındı. Luise polis karakolunda kendisine gösterildiğinde o iki serseriyi derhal tanıdı."

Durakladı. Adeta hikâyenin devamını anlatmak için kuvvet toplaması gerekiyordu.

"Sonra mahkeme günü geldi çattı," diye anlatmaya devam etti. "Bütün ailemiz oradaydı. Duruşmaya katılabilmek için babam bile işten yarım gün izin almıştı. Luise'yle gurur duyuyorduk. Cesaretini ispatlamış, hakikaten ip kaçkınına benzeyen o heriflerden korkmamıştı. Mahkemede ifade verdi. Sonra sıra avukata geldi. Pahalı, çok pahalı Berlinli bir avukattı. Fakat o iki adamın üyesi olduğu çete avukatın ücretini ödüyordu. İşte o avukat Luise'yle çok samimi bir dille konuşup, ona verdiği bir mektubu okumasını istedi. Okuyamadı. Okumak için gözlük takması lazımdı. Kızları bilirsin. Öyle bir gözlüğü ellerinden geldiği kadar takmamaya çalışırlar. Sonuçta avukat kız kardeşimi, söylediklerine itibar edilemeyecek yarı kör biri gibi göstermeyi becerdi. Üstüne üstlük bir de Luise'yi kendisini hep ön planda görmek isteyen, büyüklük kompleksine sahip biri olarak göstermeye yarayan eski hikâyeler bulup çıkardı. Sınıf başkanı olmasını bile o pezevenk kız kardeşimin aleyhine kullandı. Biz de; annem, babam, ben ve kardeşim, topluma karşı sorumluluk duygusuyla hareket eden o cesur kızın birdenbire herkesin gözünde iki masum insanı hapse tıktırmaktan bile geri durmayacak, miyop, kendini beğenmiş şımarık bir kıza dönüştüğüne şahit olmak zorunda kaldık. Sonunda da avukat hakime müvekkillerinin olay saatinde başka bir yerde olduğuna dair öyle sağ-

lam bir kanıt sundu ki, daha önce hatırı sayılır sayıda sabıkası olan o iki herif beraat etti."

"Maalesef böyle şeyler çok oluyor. Adalet cüzdanının ne kadar kabarık olduğuna bakıyor. İyi avukat tutabilenler cezadan kurtuluyor."

"Biz ise gözlerimize inanamıyorduk," diye anlatmaya devam etti Tornow. "Kız kardeşim metin davranıyordu ama ağlamasına ramak kaldığını görebiliyordum. Öyle ya, avukat onu sadece ailesinin değil, kasabanın yarısının önünde küçük düşürmüştü. Yığınla Teltowlu mahkemeye gelmiş, onun aşağılanmasına şahit olmuştu."

Rath başını salladı. "Anlıyorum."

"Hayır," diye karşılık veren Tornow'un sesi öyle sert çıktı ki, Rath irkildi. "Anlamıyorsun. Hikâye daha bitmedi!" Konuşmaya devam ettiğinde sesi o kadar sert değildi artık. "Duruşmadan sonra hayat devam etti gerçi ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Bu devlete ve mehkemelerine güvenimizi kaybetmiştik. Sonra... Luise bir gün okuldan döndüğünde o adamlardan birini okul yolunda tekrar gördüğünü anlattı. Kimse ona inanmadı. Ne kasabada, ne de okulda. Ne de olsa artık yarı kör ve kendini beğenmiş bir kız kabul ediliyordu. Onu bir tek biz ciddiye aldık ama bizim okulda ve polisteki girişimlerimiz de sonuçsuz kaldı. Sonra..." Devam etmeden yutkundu. "... sonra bir gün eve... İyi hatırlıyorum, çok sıcak bir gündü. Eve dönmedi. Her yerde aradık ama nihayet dolaşmaya çıkmış biri buldu onu. Öldüresiye dövülmüş, bütün vücudu kan revan içinde, elbiseleri yırtılmış halde Holland Çayırı'nda yatıyormuş. O günden sonra ağzından tek bir kelime bile çıkmadı ama biz bunu yapanın kim olduğunu gayet iyi biliyorduk. Kız kardeşimin hayatını mahveden o iki adam yapmıştı."

Rath boğazının düğümlendiğini hissetti. "Şimdi nasıl?" diye sordu.

Tornow ona bakmadan konuşmaya devam etti. "Yedi yıldan beri tek bir kelime bile etmedi ve evden çıkmıyor. Nasıl olacak? Ayakta dolaşan bir cenaze kendini nasıl hisseder?"

"Üzüldüm," dedi Rath. "Bu korkunç bir hikâye."

"Sen istedin anlatmamı," dedi Tornow. "İşte polis olmamın sebebi bu. Sebebin adı Luise Tornow."

Rath vicdan azabı duyduğunu fark etti. Kendisi de, Marlow ve

onun çetesindekiler gibi suçlularla işbirliği yapmaktan kaçınmayan aynasızlardan biriydi. Daha yeni, bir yerde Marlow'un talimatıyla bir meslektaşını perişan etmişti. Bunu hiç düşünmüş müydü? Polis memuru olmasını sağlayan ilk motivasyonuyla bugünkü tavrını bağdaştırmak mümkün müydü? Evet, düşünmüştü. Onu kahredecek kadar sık düşünmüştü üstelik. Fakat şimdiye kadar bir cevap bulamamıştı. Bu tatsız düşünceleri bu defa da bir yana itti. "O iki hırsıza ne oldu?" diye sordu.

Tornow omuz silkti. "Bir cezaya çarptırılmalarına fırsat olmadan silahlı bir çatışmada öldüler. Yeraltı dünyasındaki kavgalardan birinde. Fakat kim bilir, belki zaten mahkeme ilkinde olduğu gibi yine beraat ettirecekti. Belki de böylesi daha iyi olmuştur. Belki de ölüm onların cezasıdır."

Bir miktar tatmin olduğu açıkça seziliyordu. Kız kardeşinin hayatını karartan adamlar Tornow'un gözünde hak ettikleri cezayı çekmişti. Rath belki de onun haklı olduğunu düşündü.

Sustular. Rath bu kadar karanlık bir hikâye beklememişti. Uzun uzun düşündü. O arada Tornow ne yapıp edip tekrar gülümsemeyi başardı.

"Neyse," dedi. "Bütün bunlar eski hikâyeler. Önemli olan bugün." Bira şişesini kaldırdı.

Rath da ona uydu. "Bugüne! Artık kriminal poliste çalışıyorsun; böyle şeyler yapan heriflerin içeri tıkılmasını sağlayabilirsin."

"Umalım öyle olsun."

"Cinayet Masası'nda çalışmak hoşuna gidiyor mu?"

"Bazen bu işin ne kadar can sıkıcı olduğunu bir tarafa bırakacak olursak..."

Son günlerde Tornow ve Gräf'e nasıl ceza gibi görevler verdiğini düşünen Rath sırıttı.

"...yani, onun haricinde, poliste yapılabilecek en anlamlı iş gibi geliyor bana."

"Tamamen haklısın." Devam etmeden Tornow'a baktı. Bira yüzünden mi böyle konuşkanlaştığını kestiremiyordu ama Tornow'un ağzını yoklamanın tam zamanıydı. "Senin A Dairesi'nde komiser olarak işe başlamanı Gennat'a önermeme ne dersin?" diye sordu. "Elbette önce sınavı geçmen lazım."

Tornow hayretle, belki de biraz hazırlıksız yakalanmış gibi baktı ona. Fakat derhal cevabı yapıştırdı. "Sınavda başarılı olursam, seve seve," dedi.

Rath bira şişesini masaya bırakıp, saate baktı. "Yavaş yavaş kalkayım," dedi.

"Ben de zaten beş dakika sonra seni kapı dışarı edecektim," dedi Tornow. "Bir biradan fazlası yok." Güldü. "Hayır, hayır, on dakika sonra banliyö tren istasyonunda olmam gerek. Zaten geç kaldım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Westend."

Rath yolu düşündü. "Belediye araçlarıyla gidersen dünya seyahatine döner, değil mi?"

"Ne yapalım, öyle."

"Arabam kapının önünde. İstersen seni bir yere kadar götüreyim. Zoo'da biri köpek, biri kadın, iki yolcu almam lazım."

"Zoo İstasyonu harika olur. Oradan metroyla sadece altı yedi durak."

Az sonra arabaya yerleşmiş, Potsdamer Strasse'den geçiyorlardı. Rath bira kokusunu bastırmak için Tornow'dan bir bardak su rica etmiş, ev sahibi gibi o da ellerini ve yüzünü yıkamış, saçlarını taramıştı. Sonra çıkmışlardı.

Dakikası dakikasına randevu saatinde oraya vardılar. Charly ve Kirie anlaştıkları gibi Hardenbergstrasse'de *Café Berlin*'in terasında oturuyordu.

Tam kahvenin karşısında bir park yeri gören Rath, "Seni burada indirsem olur mu?" diye sordu.

"Yürümenin nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlıyorum galiba," dedi Tornow. "Diyeceğim, beni arabayla istasyonun merdivenlerinden aşağı indirmene gerek yok."

Rath sırıtıp sinyal verdi.

Charly onu henüz fark etmemişti ama Kirie arabayı tanımıştı. Aslında köpeğin yüzlerce motor sesi arasında Buick'in sesini tanıması hayret vericiydi ama tanıyordu işte. Çılgınca havlamaya başlayınca, o sırada motoru kapatan Rath, Charly'nin de Buick'i fark ettiğini gördü. Kadın yerinden kalktı.

Tornow'la tanışmasının hiç zararı olmaz, diye düşündü Rath.

Charly'yi eskiden tanımıyordu. İlişkilerini diğer meslektaşlarından gizli tutmuşlardı. Rath kriminal sekreteri bu şehirdeki tek dostu olarak gördüğü halde, Gräf'in bile haberi yoktu. Fakat Rath, birlikte çalıştıkları dönemde Gräf'in Charly'ye hayran olduğu hissine kapıldığından, bu konuda susmayı da tercih ediyordu zaten.

Charly ile Tornow'u tanıştırmanın doğru olup olmayacağını düşünmek için geç kalmıştı aslında. Kirie tasmasını ve onu tutan Charly'yi bütün gücüyle arabaya doğru sürüklüyordu; Tornow da arabanın kapısını açmıştı. Rath aceleyle indi. Hızla arabanın etrafından dolaştı ve tam Kirie'nin fırtına gibi selamlamasına yetişti. Charly gülümsedi. Rath'ın köpekle ilişkisi hoşuna gidiyordu. Tornow da bu gösteriyi ilgiyle izliyordu.

"İkinize de selam," dedi Rath. "Bu ne güzel bir karşılama töreni böyle!"

"Bir iş arkadaşımı getirdim." Tornow'u gösterdi. "Tanıştırayım: Sebastian Tornow, komiser adayı. Sana ondan daha önce de bahsetmiştim." Tornow elini uzatıp, o sıcak gülümsemesini yüzüne yerleştirdi. "Bu da Charlotte Ritter," diye devam etti Rath. "Hukukçu olmak üzere..."

Charly'nin surat ifadesini görünce durakladı. Kadın gerçi elini uzatmış Tornow'un sağ elini sıkıyordu ama yüzündeki gülümseme sanki artık tesadüfen oradaymış, aslında çok başka bir ifade daha yerinde olurmuş da, Charly o ifadeyi bir türlü bulamıyormuş gibi adeta donmuştu.

"Memnun oldum," diyen Tornow da duraksamıştı.

Charly konuşmuyordu.

"Eh," dedi Tornow, "sizinle tanıştığıma memnun oldum ama artık yola devam etmem gerek." Charly'nin elini bıraktı. "Gereon."

Komiser adayı şapkasının siperliğine bir dokunduktan ve arkasına dönüp, huzursuz bir bakış attıktan sonra uzaklaştı. Rath ona kızacak halde değildi.

"Neyin var senin?" diye sordu pek de dostça olmayan bir edayla.

Charly ona baktı. Sanki hâlâ kendinde değildi.

"Bu kimdi?" diye sordu.

"Söyledim ya, yeni iş arkadaşım. Belki arkadaş bile oluruz. Hoş bir adam en azından. Sebastian Tornow."

"Zannediyorum onu daha önce de bir defa gördüm."

"Daha bir haftadır Kale'de ama."

"Emniyet'te değil." Charly görmeden ona baktı. Rath dünyada böyle bakmayı beceren tek bir insan tanıyordu. "Gereon," dedi kadın. "Seninle konuşmam lazım. Sana bir itirafta bulunmam lazım."

Aslında güneş elverdiği takdirde şehir dışına çıkmayı planlamışlardı ama şimdi yakınlarda, Tiergarten'daki Cornelius Köprüsü üzerinde gezinmekle yetiniyorlardı. Köpeğin dolaşması gerekiyordu. Rath da Charly'nin hikâyesini dinliyordu. Kadının anlattıklarına inanamıyordu. Salına salına kuzeye doğru yürüyorlar, Charly de ona o haftayı nasıl geçirdiğini anlatıyordu. Pazartesi gününden beri Gennat'ın verdiği gizli bir görevi yerine getirdiğini, onun talimatıyla Alex'in izini bulduğunu, cinayet işlediğinden kuşkulanılan bir toplum polisini takip ettiğini ve bu toplum polisinin öldürüldüğünü; hepsini anlattı. Rath bu vakayı perşembe günkü toplantıdan biliyordu. Şimdi Böhm'ün baktığı vakaydı bu.

"Cinayete şahit mi oldun?" diye sordu.

"Doğrudan değil. Onu takip ettim, sonra... Lanet olsun! İyisi mi, sana olay yerini göstereyim. Birazdan orada oluruz."

Tiergarten'ı ikiye bölen, karşıya geçmenin hiç de kolay olmadığı geniş bir cadde olan Charlottenburger Chaussee'de duruyorlardı. Kısa bir süre sonra, ardında her birinin ufak bir bahçesi olan, temiz ve bakımlı hoş evlerin bulunduğu, Berlin'in daha nadide semtlerinin başladığı noktada bir kiliseye vardılar. Hansa semtindeki evlerin cephesinden ne sıva, ne de alçı süsler dökülürdü.

Charly bir reklam sütununu işaret etti. "Oraya saklanmıştım," dedi. "Şuradan, Lessingstrasse'den geldik. Arada mesafe bıraktım elbette. Bu köşeyi döndüğümde oradaki sokak lambasına dayanmış, kımıldamıyordu." Sütundan belki altı yedi metre uzaktaki gaz lambasını gösteriyordu. "Önce ne olduğunu anlamadım. Daha çok beni fark etmemesine dikkat ediyordum." Yutkundu. "Ancak yanına gittiğimde göğsüne saplanan bıçağı gördüm; daha doğrusu Dünya Savaşı'ndan kalma bir süngüydü."

"Lanet olsun! Demek Buda seni böyle işlere bulaştırıyor!"

"Sanırım o da vicdan azabı çekiyor. Olayın böyle gelişeceğini hiç tahmin etmiyordu anlaşılan."

"Bana da hiçbir şey anlatmaman gerekiyordu öyle mi?"

"Gennat ve Lange özellikle senden söz etmedi," dedi Charly ve Hardenbergstrasse'den ayrıldıklarından beri ilk defa sırıttı. "*Kimseye* bir şey söylemememi tembih ettiler, o yüzden sana da hiçbir şey anlatmadım."

"O zaman neden tam da şimdi anlatıyorsun?"

Charly, Rath'ın elini tutup, Kirie'yi de ardından sürükleyerek Händelstrasse'deki reklam sütununun yanından birkaç metre ileriye, Lessingstrasse'ye götürdü. Ya dördüncü ya da beşinci binanın önünde durdu. "Burasıydı," dedi. "Burada bir toplum polisiyle karşılaştım. Ölmek üzere olan Kuschke'yi bulmadan hemen önce. Karşıdan bana doğru geliyordu. Händelstrasse'den çıktı, hemen şu köşeden."

"Ee?"

Aynı toplum polisi, aynı gün Kuschke'nin evini de baştan aşağı aramış. Kurbanının evini."

"Yani bir toplum polisi bir diğerini mi öldürmüş? Aman Tanrım, bu ne korkunç bir hikâye!"

Charly başını salladı. "Şimdiye kadar Kuschke'nin katilinin polis üniformasını sadece kullandığına inanıyorduk. Kimliğini gizlemek için yani. Elbette, bir de maktulün meslektaşı olarak hiçbir güçlükle karşılaşmadan evine girebilmek için. Ev sahibelerinin çoğu üniforma gördüğünde hazır ola geçiyor."

Rath başıyla onayladı.

"Fakat artık adamın hakiki bir polis olduğunu biliyorum," diyen Charly karmakarışık bir ifadeyle Rath'a baktı. "Gereon," dedi. "Üç gün önce tam bu noktada karşılaştığım adam, deminki adamdı. Sebastian Tornow'la karşılaşmıştım!"

100

Her yer sessizliğe bürünmüştü. Artık saklandığı yerden çıkabilirdi. Kendisini bir kere daha bir alışveriş merkezine kilitleteceği aklının

ucundan bile geçmemişti. KaDeWe'de olanların, Benny'nin ölümünün üzerinden daha sadece iki hafta geçmişti. Hem de Wertheim! Fakat başka şansı yoktu. Herkesin onun peşine düştüğü bu şehirden uzaklaşmak için acilen paraya ihtiyacı vardı. Ona nakit para lazımdı ve bu kocaman ve karmakarışık alışveriş merkezinin bütün binaya, her kata ve bölüme dağıtılmış nakitle dolu olduğunu biliyordu. Akşamları tezgâhlarda elbette sadece bozuk para kalıyor, bütün günün cirosu kasaya konuyordu. Wertheim sırf bunun için binanın kilerinde dev gibi bir kasa yaptırmıştı. Bu kasanın şifresini kırmak mümkün değildi. Alex, Wertheim'ın kasasında Berlin'deki banka kasalarının birçoğunda olduğundan çok daha fazla para bulunduğunu tahmin ediyordu. Buna rağmen bu kasayı açmayı kimse denememişti. Sass kardeşler bile.

Tezgâh kasalarındaki bozuk paraya ulaşmak ise, özellikle de, kasiyer kadınların sabahları işe başlarken kasa anahtarlarını nereden aldıklarını bilen biri için çok daha kolaydı. Alex anahtarların yerini biliyordu.

Mücevher ve saatler işe yaramazdı artık. Kalli ölmüştü. Bu malları teklif edeceği başka herkesin onu aynasızlara satması tehlikesi vardı. Yani nakit almalıydı. Daha çok da madeni para. Epeyce ağır olacaktı ama buna değecekti. Her kasada otuz mark bozuk para bulunurdu ve Wertheim'da sayısız kasa vardı. Hatta bazı bölümlerde birden çok kasa mevcuttu. Tam sayıyı Alex bilmiyordu ama en az yüz tane olmalıydı. Ne de olsa Avrupa'nın en büyük alışveriş merkeziydi burası. Yüz kere otuz. Bu bir sürü madeni para demekti ve elbette bayağı ağır olacaktı. Vicky'yi de sırf bu yüzden yanına almıştı. Yoksa yalnız da kotarırdı bu işi. Fakat gözüne kestirdiği kaçış yolunu ancak iki kişi olduklarında kullanabilirlerdi. Tabii kaldıracakları parayı arkalarında bırakmak istemiyorlarsa.

Alex artık eski işverenini soymaktan çekinmiyordu. Bu çevireceği son dolap olacak, sonra Berlin'i ebediyen terk edecekti.

Yüz yirmi mark ödünç almıştı. Parayı mutfak dolabında, hâlâ ringa balığı kokan bir çanakta bulmuştu. Bunun sadece seksen mark kadarını harcamak zorunda kalmıştı. Kendisine ve Vicky'ye birkaç yeni elbise ile saç boyası almış ve tabii yerleştikleri odanın ücretini ödemişti. Aslında odayı o katil polisten intikam alma planlarını ra-

hat rahat sürdürebilmek için kiralamışlardı. Baştan emin olamamıştı. Gazetedeki makale çok geneldi. Fakat Vicky'nin Wittenbergplatz'taki karakolu aramasıyla her şey netleşmişti. Önce Kuschke'nin tatile çıktığını söylemişlerdi. Ancak ısrar edip, bilgi vermezlerse özel bir mesele için evine uğrayacağını söylediğinde telefondaki aynasız her şeyi anlatmıştı. Bu haberi vermeye mecbur kaldığı için üzgündü ve onun Kuschke'yle ne yakınlığı olduğunu da bilmiyordu ama maalesef başpolis trajik şekilde hayatını kaybetmişti.

O sadist götveren Kuschke'yi birisi haklamıştı!

Alex bu habere sevinsin mi, üzülsün mü, önce bilemedi. Birisi onun intikamını almıştı ya da en azından ona öyle geliyordu. Aslında kendisi o kadar ileri gitmeye niyetli değildi. Adamı öldürmeyecek, sadece ölüm korkusu yaşatacaklardı. Oydu planları. Şimdi o iğrenç polis ölmüştü ve Alex bunun adil bir ceza olup olmadığından emin olamıyordu. Adamın ölümü Benny'yi geri getirmeyecekti elbette. Öte yandan, onların planladığı intikam da onu tekrar hayata döndürmeyecekti.

Dönüp Vicky'ye baktı. Büyük, ışıkları karartılmış salonda koyu renk elbiseleriyle, tıpkı daha önceki alışveriş merkezi soygunlarındaki Benny'yi andırıyordu. Gece bekçileri turlarını tamamlamıştı. Vakit gelmişti. Alex'in tasarladığı turu gerçekleştirirlerse bütün kasaları boşaltmak için bir saatten fazla zamana ihtiyaçları olmayacaktı.

Alt kattaki tuhafiye bölümünden başladılar.

101

Islak Üçgen'in son müşterileriydiler ama fazla konuşmayan barmen Schorsch hiç ses çıkarmadan, bir melek sabrıyla art arda bira, ara ara da daha sert içkiler vermeye devam ediyordu. Müşterilerini bu kadar iyi tanıyan bir barmenin ne fazla konuşmasına gerek vardı ne de sipariş verilmesine.

Rath'ın aslında kafasında tamamen farklı canlandırdığı bir akşam için en uygun finaldi bu. Bir yandan, Reinhold Gräf'le barda oturup kederini paylaşmasının üzerinden bir haftadan fazla bir

süre geçmişti. Diğer yandan, Charly ile bir kere daha amansız bir kavga ettikten sonra aklına yapacak başka hiçbir şey gelmemişti.

Her hafta sonu kapıya dayandığında böyle kapışmaları şart mıydı sanki? Cuma veya en geç cumartesi günü tekrar barışabilmek için bundan sonra kavgalarını pazartesi veya salı günleri etmeyi teklif etmeliydi ona. O zaman hafta sonlarının keyfini daha iyi çıkarırlardı. Üstelik, genel olarak onun Charly'yi güldürmesiyle başlayan barışma süreci çoğu zaman yatakta tamamlanıyordu. Bu da hiç fena bir hafta sonu eğlencesi sayılmazdı.

Bu defa Sebastian Tornow yüzünden kavga etmişlerdi.

Rath, Charly'nin anlattıklarına inanmamış, daha da önemlisi inanmak *istememişti*. Tornow katil olamazdı.

Bunu ona izah etmeye çalışmıştı; yanıldığını, onu birisiyle karıştırdığını anlatmayı denemişti.

"O toplum polisini olsa olsa üç saniye görmüş olabilirsin. Adamın yüzünü nasıl bu kadar kesin hatırlayabilirsin ki?"

"Gülümsemesi. Gülümsemesini hatırlıyorum. Aynı adam."

"Gülümseyen ne kadar çok erkek var, biliyor musun?"

"Benimle alay etme! Bunun beni nasıl sinirlendiğimi biliyorsun!"

Hemen hemen o anda başlamıştı kavga. O anda Rath, bu kavgayı artık kolay kolay atlatamayacaklarını kestirmişti. Kendisi ne kadar kanıt gösterdiyse, o da –büyük ölçüde herhangi bir kanıt göstermeden– direnmekte o kadar ısrarcı olmuştu.

"Tornow neredeyse iki haftadır üniforma giymiyor ki," demişti Rath sonunda. "Hansa semtinde gördüğün o olamaz."

Zafer kazanmış gibi bir edayla bakmış ama Charly'nin kılı bile kıpırdamamıştı.

"Yine de oydu," demişti kadın inatçı bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bir defa da inan bana!"

"Bir insan nasıl bu kadar inatçı olabilir?"

"*Kimmiş* inatçı olan bakayım?"

Beş dakika sonra Kirie'yle beraber arabasına binip, Luisenufer'e gitmişti. Onların neden kavga ettiğini en az anlayan bu köpekti. Kirie kendisini çoktan Spenerstrasse'de geçirilecek rahat bir akşama hazırlamış, kıvrılıp sepetine yatmıştı ki, tekrar yola düşmüşlerdi. Kadın sahibi yanlarında olmadan. Uslu uslu peşinden gelmesi-

ne rağmen, böyle aceleyle kalkıp gitmelerinin sebebini bir türlü anlayamadığı her defasında belli oluyordu. Üstelik Kirie haklı da sayılırdı. İnsanlar bir garipti. Oysa köpekler farklıydı. Birbirlerini koklar, koku hoşlarına giderse sevişirlerdi. İnsanlarda bu işler çok daha karmaşıktı. Neden acaba diye düşündü Rath, barın önüne kıvrılmış uyuyan Kirie'ye bakarken. Bu belki de fazla bira içmesinden kaynaklanan ama yine de cevabı verilmesi gereken bir soruydu!

Artık Gräf de konuşmadan bara dayanmış, kara kara düşünüyordu. Bardaklarını tokuşturdular. Arkadaşım dediği meslektaşı Reinhold Gräf'le elbette Charly ile ettiği kavgayı konuşmamıştı. Onunla hiçbir zaman Charly hakkında konuşmazdı. Charly ile kavga ettiği zamanlarda onunla meyhaneye giderdi.

"Yeni iş arkadaşımızı nasıl buluyorsun?" diye sordu Reinhold'a sigara tabakasını uzatırken. Charly ile kavgasının bir sonucu da buydu: Bütün akşam Sebastian Tornow'dan başka bir şey düşünememişti.

Kriminal sekreter sigara tabakasından bir sigara çekti.

"İyi birine benziyor. Neden?"

"Hiç, öylesine sordum." Rath da bir sigara aldıktan sonra iki sigarayı da yaktı. "Bizim soruşturma ekibine alabiliriz belki diye düşündüm. Çıraklık dönemi bittikten sonra. Gennat'ın dikkatine sunmaya değer biri sanki, ne dersin?"

Gräf, Overstolz'undan bir nefes çekip, omuz silkti. "Her halükârda kriminal poliste çalışabilecek kabiliyette biri," dedi. "Gözlem ve analiz yeteneği var...",

"Ama?" diye sordu Rath.

"Ne aması? Aması filan yok." Gräf bir yudum bira içti.

Rath kriminal sekretere bu soruyu sorduğuna bin pişman olmuştu. Gräf'in Tornow'u rakip görmesi doğaldı. Hem kimse gammazcı olarak kötüye kullanılmayı sevmezdi. Aslında Rath'ın niyeti de bu değildi ama şimdi merakı kabarmıştı. "İkna olmamışa benziyorsun," dedi.

"Adamın biraz tuhaf fikirleri var. Sanırım, ona kalsa, suçluları mahkemeye bile çıkarmadan içeri tıkar."

"Yapma şimdi, daha birkaç gün önce sen de kantinde aynısını söylüyordun." Rath, Tornow'u savunmaya geçtiğini fark etti. Geç-

mişin komiser adayının omuzlarında nasıl bir yük olduğunu Gräf elbette bilemezdi.

"Olabilir. Biri hak ettiği cezayı çekmeden kurtulduğunda insan kızar tabii. Ya da suçlu olduğunu bildiği birinin yakasına yapışamadığı zaman. Tıpkı bizim Goldstein'da olduğu gibi: Daha geçen hafta onu altın tabakta sunabilecek haldeydik, oysa şimdi, üstelik de suçlu olduğunu ispat edebileceğimiz halde, adam kayıplara karıştı."

"Böyle şeyler elbette can sıkıcı. Fakat polislik mesleğinde bunlara alışmak lazım. Adalet ve kanunlar olmadan olmaz."

"Korkarım, o zaman Tornow'un daha çok şey öğrenmesi gerek," dedi Gräf.

"Ne o? Yoksa şimdi bir meslektaşını kötülemeye mi kalkıyorsun? Nereye varacak bunun sonu?"

"Afedersin ama Gereon, sen sordun."

"Neyse. Haklısın." Rath pişmanlıkla bira bardağına baktı. "Sadece şaşırdım. Son günlerde iyi anlaştığınızı düşünmeye başlamıştım."

"Anlaştık da. O acayip soruları sormaya başlayana kadar."

"Hangi soruları?"

"E işte bu kadar çok suçlunun elini kolunu sallaya sallaya ortalıkta dolaşması hakkında ne düşündüğüm filan gibi şeyler."

"Böyle sorular genç bir polisin kafasını yorar elbette. Tecrübeli olanlarını da düşündürür aslında. Bir komiser adayının soru sorması iyi bir şey. Öğrenme arzusunu gösterir."

"Mümkün. Fakat bana daha çok, ağzımı arıyor gibi geldi. Fikrini paylaşıp paylaşmadığımı anlamaya çalışıyordu sanki."

Rath anlamadan baktı.

"Sorularından biri bana bilhassa tuhaf geldi," diye anlatmaya devam etti Gräf. "Ne dersiniz, iyi bir polis adam öldürebilmeli mi, diye sordu."

102

Pazar ayininden çıkanlar sokağa dökülüyordu. Pazar günü vazifesini yerine getirmediği için bir nevi vicdan azabı hissetti. İnandı-

ğı tek şey sinizm olmaya başlayalı beri hemen hemen hiç kiliseye gitmemişti ve bundan rahatsızlık da duymuyordu. Ancak kilisenin önündeki bu insanlar, ondan farklı düşünen, hâlâ büyük bir hiçten başka bir şeylere inanabilen o insanlar onda için için hem kıskançlık, hem de saygı duyguları uyandırıyordu. Saflıkları yüzünden onları küçük görüyor, inandıkları için kıskanıyordu.

Çünkü bilindiği gibi, inanç insanlara güç veriyordu. O ise kendisini o gün hiç de güçlü hissetmiyordu; sanki bacakları zor taşıyordu onu. Buick'ini artık adeta kendi özel park yeri haline gelen, cenaze levazımatçısının önüne, Sankt Norbert'in çapraz karşısına bırakmıştı. Bugün garajdan bir Opel alamamıştı. En azından şüphe uyandırmadan almak mümkün değildi. İzin günüydü. Şu sırada orada yaptığı ise tamamen şahsiydi ve Kale'de kimseyi ilgilendirmezdi. Bu nedenle de bugünün tarihiyle garajın dosyalarında imzasının bulunması akıllıca olmazdı. Rath saatine baktı. Pazar ayini tam zamanında sona ermişti. Kiliseden çıkan herkesi inceliyordu ama aralarında Joseph Flegenheimer yoktu. Elbette yoktu. Çünkü o bu kiliseye Katolikliğe sempati duyduğundan gelmemişti.

Rath'ın hâlâ biraz başı ağrıyordu. Schorsch her zaman yaptığı gibi önüne gerekenden fazla bira koymuştu. Berbat olan akşam geldi aklına. Aslında Charly ile kavga etmiş olması şu sırada bayağı işine geliyordu. Köpeği ve kız arkadaşıyla pazar gezmeleri yapmaktan daha önemli işleri vardı. Bugün Kirie'nin de onsuz idare etmesi gerekiyordu. Günü Lennartz ailesinin yanında geçirecekti. Köpeği, belki de bütün gününü arabada geçirmeye zorlamaya gönlü elvermemişti. Aslında kendisi de istemiyordu ama başa gelen çekilecekti. Aklına yanına aldığı erzak geldi. Piknik torbasını açıp, ilk elmasını çıkardı ve ısırdı. Saatine göz attı ve buraya geleli daha beş dakika bile olmadığını gördü.

Takriben bir saat sonra ki, bu bir saat ona erzağının çoğunu yediği üç saat gibi gelmişti, ortada hâlâ ne Joseph Flegenheimer vardı ne de şüphe uyandıracak başka bir şey. Tükenmeye yüz tutan yiyeceklere baktı. Geriye sadece bir sandviç ve katı haşlanmış bir yumurta kalmıştı. Can sıkıntısı insanın karnını acıktırıyordu. Herhalde şişmanlatıyordu da.

Rath arabanın kapısını açtı. Hauptstrasse'ye kadar bir yürüyüş yapmanın vakti gelmişti. Güzel, sıcak bir havaydı, hafif bir rüzgâr esiyordu, mükemmel bir pazar günüydü. O da bu mükemmel günü arabasıyla telefon kulübesi arasında gidip gelerek harcıyordu. Mükemmel!

İçini çekti ama başka şansı da yoktu. O akşam başının ciddi şekilde belâya girmesini istemiyorsa, Marlow'un verdiği görevi yerine getirmesi şarttı. Her ne kadar Lanke'nin ispiyoncusuyla ettiği sohbet sayesinde oldukça önemli bir mesafe kaydetmiş olsa da, o akşam yeraltı dünyasının patronuna zavallı Christine Möller'i yem etmeye hiç niyeti yoktu. Marlow'a, Hugo'nun ölümünün gerçek suçlusunun kim olduğunu gösterecek somut bir ipucu vermeyi kesinlikle tercih ediyordu. Fakat işte elinde olmayan da buydu.

Çok darda kalırsa hiç değilse Lanke'yi kurban edebilirdi ama bu düşünce de Rath'ın vicdanını rahatsız ediyordu. O herif götverenin biri olabilirdi ama Doktor Mabuse'nin pençesine düşmeyi o da hak etmiyordu. Rath iki yeni ölüm vakasına sebep olmak, her gece kendisini ziyarete gelecek yeni hayaletler yaratmak istemiyordu.

Somut bir ipucuna ihtiyacı vardı ama elinde sadece Christine'nin ona verdiği telefon numarası vardı. O numaraya ulaşmayı ne kadar çok denemişti. Fakat bu sır gibi numaranın telefon rehberinde bile kaydı yoktu.

Annesi bir işi denemenin teorisini yapmaktan iyi olduğunu ona her zaman söylerdi. Bugün için yaptığı planlar da hemen hemen bundan ibaret sayılırdı. Gözetlemek ve telefon etmek.

Camlı teneke kabinde insanın içini bayan bir sera havası vardı. Rath daha ahizeyi yeni eline almış ve makineye para atmıştı ki, Hauptstrasse'nin kaldırımında uzun süredir görmediği ve giriştiği gözetleme işinin ne kadar isabetli olduğunu kendisine kanıtlayan bir sima keşfetti. O sırada telefonda da santral memuru kadının sesi duyuluyordu. Rath artık ezberlediği numarayı otomatik olarak söyledi: "Daire Stephan, numara 1701, lütfen." Bir yandan da o sırada Mühlenstrasse'ye sapan güzel kadının arkasından bakıyordu. Az önce elektrikli tramvaydan inmiş olmalıydı. Gözden kaybolana kadar kadını izlemeye devam etti; onu görmeye devam etmesi için

kapıyı açması gerekiyordu. Kadının hakikaten kiliseye gittiğini anladığı anda telefon ahizesinden de çatlak bir ses geldi.

"Buyrun?"

Rath ters ayakta yakalanmıştı. Dün ve önceki gün hiçbir sonuç vermeyen sayısız arama girişiminden sonra telefona bu kadar çabuk birisinin çıkmasını beklemiyordu. Yine kabine girdi ve sokak gürültüsü kulağına artık sadece bir uğultu olarak gelecek şekilde kapıyı örttü. "Kiminle görüşüyorum?" diye sordu. Telefona çıkıp adını söylememek nasıl bir kültürsüzlüktü! Tıpkı Charly gibi!

"Ben kiminle görüşüyorum?"

Karşısındaki ser veriyor, sır vermiyordu. Buna hazırlıklı değildi. Telefona çıkanın adını söyleyeceğini sanıyor, sonra da kendisinin telefonu kapatarak, gerisini Nüfus Kayıt Dairesi'nde halledeceğini düşünüyordu. Hatta aradığı ismi Berlin polisinin personel kayıtlarında bile bulabileceğini umuyordu.

"Telefona çıkıp, ismini söylememenin son derece ayıp olduğunu düşünüyorum," dedi Rath. Bundan daha akıllı bir cümle gelmemişti aklına.

"Gereon?"

Karşıdan gelen sesi duyunca Rath başının arkasından saplanıp, omurgasından aşağı inen bir elektrik şoku yemiş kadar oldu. Bu sesin ilk andan itibaren tanıdık gelmesi tesadüf değildi. Karşıdakinin, "Sen misin?" diye lafa devam ettiğini işitti ama konuşacak hali kalmamıştı. Telefonu kapattı. Düşünceleri birbirine karışıyor, bu duruma bir anlam veremiyordu. Telefonu tekrar kaldırıp, santralin cevap vermesini bekledi. "Hanımefendi, beni az önce bağladığınız numarayı bir daha kontrol edebilir misiniz lütfen?" diye sordu. "Doğru olup olmadığından emin değilim, galiba kazara size yanlış bir numara söylemişim."

"Stephan 1701" dedi hafif bıkkın bir ses. Rath bir kere daha elindeki kâğıda not ettiği numaraya baktı. Hiçbir şüpheye yer yoktu.

Christine Möller'in kendisine verdiği ve büyük ihtimalle Kızıl Hugo'nun kanına giren adama ait olan numaraya hakikaten bir iş arkadaşı çıkıyordu.

Kahvaltıda bile sakin sakin oturamamış, kafese kısılmış bir aslan gibi evinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Charly ne yapacağını bilemez haldeydi. Pazar günü Lange'ye telefon edebilir miydi? Veya Gennat'a? Şüphesiz prensipte mümkündü bu ama Charly bunu haklı göstermeye yeterli bir neden var mı yok mu, onu kestiremiyordu. Alışılmış kuşkuculuğuyla Gereon aklını öylesine karıştırmıştı ki, Hansa semtinde ne gördüğünden artık kendisi bile emin değildi. Acaba gördüğü hakikaten bir toplum polisi miydi? Adam Gereon'un iş arkadaşına benziyor muydu? Allah kahretsin, ona öyle öfkeliydi ki! Bir kere, tek bir kere olsun onu destekleyemez miydi sanki? Hep karşı çıkmaya mecbur muydu?

Bir iş arkadaşını cinayetle suçlamanın nasıl hassas bir şey olduğunu o da biliyordu. Çünkü nihayetinde bu iş oraya varırdı. Şayet Kuschke'nin evini arayan toplum polisi aynı adamsa, artık zararsız bir şahit sayılmazdı.

Lanet olsun! Gereon ondan yana olsa kendisini daha iyi hissedecekti! O anda yanında olsa yeterdi.

Aslında yeniden Alex'i aramaya başlayabilirdi ama dünden beri kafasını toparlayamıyor, Sebastian Tornow'un gülümsemesini gördüğünden ve algıladıkları onu yıldırım çarpmışa döndürdüğünden beri kafasında bin bir düşünce dolaşıyordu. Fakat anlaşılan aklıselim bu algıya ters düşüyordu.

Telefon çalınca Charly irkildi. Gereon olabilir miydi? Belki de oydu. İçindeki bütün öfkeye rağmen onunla tekrar barışmayı çok istiyordu. O anda kafası karmakarışıktı ve ona ihtiyacı vardı. O zaman dün onu neden evinden kovdun salak karı? Üstelik, Maltritz ertesi gün kirayı almak için yeniden kapısına dayanacağından Gereon'dan para söğüşlemeyi de düşünmüştü. İyi o zaman! Barışmak istiyorsa, buna izin verecekti. Fakat hemen olmazdı. Yoksa olur muydu?

Amaaan, çocuk olma, kıvrandırma adamı! Baksana tam beşinci defa çalıyor telefon!

Ahizeyi kaldırdı.

"Buyrun."

"Charlotte Ritter mi?" Gereon'un sesi değildi.

"Evet," dediği anda, adını hemen söylemenin akıllıca bir iş olup olmadığını düşündü. Arayanın kim olduğunu bile bilmiyordu henüz. "Kim arıyor?" diye sordu uslu bir sesle.

"Gereon Rath'la konuşmak istemiştim."

"Burada değil."

"Rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın o zaman."

"Rica ederim," dedi Charly. Fakat arayan çoktan kapatmıştı telefonu.

104

Rath telefonu yumruklayıp, küfürü bastı. Meşguldü! Tam şimdi telefon etmenin sırası mıydı? Ahizeyi yerine astı. Bozuk parası tıngırdayarak para iade hanesine düştü. Lanet olsun! Marion Bosetzky çoktan kiliseye girip gözden kaybolmuşken, kendisi hâlâ telefon kulübesinde Charly'ye ulaşmaya çalışıyordu. Onunla konuşmalıydı; kavga etmişler etmemişler hiç önemi yoktu, mümkün olduğu kadar çabuk onunla konuşmalıydı. Telefonda Tornow'un sesini duyalı beri o kavga da aklından çıkmıyordu. Ne olduğunu tam anlamıyordu ama bu işte bir bityeniği vardı; kötü kokular geliyordu. Bir akşam önce kendisinin öne sürdüğü karşı tezler geldi aklına: *Tornow hemen hemen iki haftadan beri üniforma giymiyor ki.* Oysa bu doğru değildi. Geçen hafta Sebastian Tornow'un üniforma giydiği bir gün olmuştu. Hansa semtinden çok uzaktaydı ama olsun. Pankow'daki Schönholz Mezarlığı'nda. Emil Kuhlfeld toprağa verilirken üniformalıydı.

Para iade hanesindeki bozuk parayı kapıp, tekrar telefona attı. Charly inşallah o sırıtkan herifle konuşmuyordu, o sohbet bitmek bilmezdi. Telefon numarasını söylerken kilisenin giriş kapısını da gözünden kaçırmıyordu ama çıplak dansöz, oda hizmetçisi ve gangster sevgilisi Marion Bosetzky bir daha görünmemişti. Nihayet! Telefon çalıyordu. Charly açtı.

"Buyrun."

Elbette! Asla adını söylemezdi, en fazla ofiste söylerdi, o kadar.

Bunun kendisini neden bu kadar sinirlendirdiğini şimdi daha iyi anlıyordu. "Charly," dedi aceleyle. "Benim, Gereon. Umarım bana hâlâ kırgın değilsindir."

"Gereon! Ben... Ne tesadüf, ben de tam..."

"Beni dinle," diye lafını kesti kadının. Yaptığının pek de kibarca olmadığını biliyordu ama o koşullarda başka türlü davranamazdı. "Biraz acelem var, onun için hemen söyleyeyim: Dün akşam için gerçekten çok üzgünüm. Ben salağın biriyim."

Charly bir kahkaha attı. "Bunu kabul etmen güzel."

"Beni dinle," dedi bir kere daha. "Tornow'u Hansa semtinde tam ne zaman gördüğünü bilmem lazım. Hangi gündü? Saat kaçtaydı?"

"Çarşamba," dedi Charly. "Saat yarım civarında."

Her şey birbirini tutuyordu! Cenaze töreni on birde başlamış, o Tornow'dan o saatte ayrılmış, bir daha da görmemişti. Mezarlık hemen banliyö tren istasyonunun dibindeydi. İnsan bir iki aktarmayla yarım saat, en fazla kırk beş dakikada Tiergarten İstasyonu'na varırdı.

"Sanırım, Hansa semtinde hakikaten Tornow'u görmüşsün," dedi Rath. "Neler döndüğünü bilmiyorum ama bu işte bir sakatlık var. Kızıl Hugo'nun ölümüne bile karışmış olabilir. Sıçan Rudi'nin öldürülmesine de."

"Ne?"

"İki gangster. Gel, en kısa sürede bunları konuşalım. Şu anda sana açıklayamam, bir işim var. Fakat yaklaşık bir saat sonra sende olabilirim. Beni bekle."

"Fakat...."

"Bekle işte. Bir saatçik daha. Sonra beraber bir şeyler yerken, sana her şeyi anlatırım."

Telefonu kapattı, dar ve havasız kulübeden çıkıp, hızlı adımlarla kiliseye yürüdü. Kendisinin soruşturmadığı Hugo Lenz vakası hakkında neden bu kadar çok bilgisi olduğunu Charly'ye en akla yakın şekilde nasıl izah edebileceğini düşünüyordu. Johann Marlow için çalıştığını asla öğrenmemeliydi. Henning ve Czerwinski üzerinden bir bağlantı kurmalıydı. Edi ile Büdü bu vakayı soruşturuyordu ve Charly onların genellikle Rath'la birlikte çalıştığını biliyordu. Hem zaten dün de kantinde birlikte değiller miydi? Fa-

kat kadının ona inanıp inanmayacağının şimdi fazla önemi yoktu; önemli olan bildiklerini paylaşarak, Kuschke, Lenz ve Höller vakalarının birbirleriyle ne alâkası olduğunu ortaya çıkarmaktı.

Buradaki işinin çabuk hallolacağını umuyordu. Hele Marion Bosetzky avcuna bir düşsün, gerisini ortaya çıkarırdı. Mecbur kalırsa ellerine kelepçeyi vurur, Emniyet'e teslim ederdi. Bir haftadan uzun bir süreden beri Arama Şubesi ekiplerinin peşinde olduğu bir kadın neden tesadüfen bir komiserle karşılaşmasındı ki? Fakat belki kendisini Goldstein'ın gizlendiği yere götürmesi için kadına biraz baskı yapması bile yeterdi. O zaman seve seve kelepçeyi Goldstein'a saklayıp, Marion'u tekrar salıverirdi. Gennat'ın nezdinde iki durumda da olumlu puan alırdı ama kendisi açıkça Goldstein versiyonunu tercih ediyordu. Böyle şeylerle Kale'de iyi ün yapılırdı. Hele bir de adamı iki defa elinden kaçırdıktan sonra.

Rath orta kapıdan Sankt Norbert'e girdi. Kilisenin naosuna girmeden, ufak bir piştaktan geçmek zorunda kaldı. İçinde kutsal su duran kâseyi görüp, fazla düşünmeden parmak uçlarını daldırdı ve istavroz çıkardı. Bırak ayine katılmayı, uzun yıllardan beri bir kiliseye adım bile atmamıştı ama çocukluğunda alıştığı ritüeller hâlâ sağlamdı. Tanrının varlığına inansın inanmasın, insan bir defa Katolik oldu mu, Katolik kalıyordu. Rath'ın kendi inancı konusunda büyük tereddütleri olsa bile, istese de istemese de Katolik olduğundan zerre kadar kuşku duymuyordu.

Şimdi de aynı hisse kapılmıştı. Bir Katolik kilisesinin dünyanın her tarafında aynı olan o bildik kokusu, dünyanın her tarafında vatanından, çocukluğundan bir parça anlamına geliyordu onun için. Belki de vatan ve çocukluk aynı şeydi, kim bilir?

Rath yavaşça naosta yürüdü. Yalnızdı, adımları beyaz duvarlarda yankılanıyordu. Marion Bosetzky'den eser yoktu. Kilise serindi; o kadar hoş bir serinlikti ki, cildindeki ter damlaları kurudu. Bu kadın hangi cehenneme girmişti? Günah çıkarma kabinlerine baktı, boştu. Zangoç odasına bile bir göz attı ama orada da kimse yoktu. Yukarıda, org balkonunda olabilir miydi? Hâlâ kilisede olmalıydı; çıktığını görmemişti. Kulelerden birinin içinden üst katlara çıkan ve doğrudan sokağa bakan ek binaya açılan merdivenleri yavaş yavaş çıktı. Burası papazın evinden çok bir ofisi andırıyordu.

Merakla etrafını inceledi. Marion Bosetzky ofislerden birine girmiş olabilir miydi? Papazı mı ziyaret ediyordu?

Kapılardan birini tıklattı. Cevap gelmedi. Kapı kolunu indirdi; kilitli değildi. Azıcık aralayarak içeri baktı. Oda Kale'deki ofisler gibi döşenmişti; yazı masası, telefon, sürmeli dolaplar ve hatta pencerenin önündeki küçük bir masada bir daktilo bile vardı. Bu ofisi Emniyet Müdürlüğü'nden biraz farklı kılan sadece büyük bir haç ve çeşitli azizlerle Meryem'e ait sayısız resimdi. Duvara asılması mecburi olan Hindenburg portresinin yerinde burada kocaman bir yağlıboya resim vardı. Resim, elinde bir monstrans ile içinden örümcek çıkan bir kadeh tutan, premonstratensis kıyafeti giymiş bir azizi gösteriyordu. Rath, Xantenli Aziz Norbert'in ayin kadehine bir örümcek düştüğü ve ölümü hiçe sayıp, her şeyden önce de Tanrıya güvenip, onu da içiverdiği şeklindeki hikâyeyi hayal meyal hatırlıyordu. Çocukluğunda zorla kafasına sokulan bin türlü aziz hikâyesinden biriydi bu. Kemerli pencerelerin birinden dışarı baktı. Mühlenstrasse'de duran Buick'in güneşte parladığını görebiliyordu.

Hayır, burada örümcekli bir kadeh tutan bir aziz haricinde hiçbir şey yoktu. Ofisten çıktı. Karşıdaki kapıyı da tıklattı. Yine bir cevap alamadı. Bu oda karanlıktı. Elleriyle ışık düğmesini aramaya başladı ama daha bulamadan üzerine bir şey atladı.

Rath çenesine inen ama o anda kafasını yana çevirmiş olduğu için tam oturmayan yumruğu hissetti. Çenesinin ucuna inse böyle bir darbe herhalde onu nakavt ederdi. Ama sadece çenesine muazzam bir ağrı saplandı. Arkasındaki kapı pervazına doğru savruldu. Karanlıktan üzerine atlayan gölge bir anda yanı başında bitip, bu defa karın boşluğuna nefesini kesen bir yumruk daha indirdikten sonra hızla kapıdan çıkmaya yeltendi ama Rath'ın beyni çelme takmayı akıl edecek kadar çalışıyordu daha. Koridorun ışığında saldırganı tanıdı.

Abraham Goldstein.

İçeri girdiğini gözleriyle gördüğü Marion Bosetzky'nin ortadan kaybolmasına, buna karşılık Goldstein'a tosladığına şaşmaya fazla zamanı olmadı. Bir yandan tekrar nefes almaya çalışırken, diğer yandan da hızla toparlanıp, koşar adım merdivenleri inmeye başlayan Goldstein'ın peşine takıldı. Arayı biraz kapadı. Fakat Gold-

stein merdivenlerin sonuna varıp da, Rath tepesine binmeden hemen önce kısaca arkasına dönüp baktığında merdivenlerin ta ortasından üzerine çullanıp, onunla birlikte beton zemine yuvarlanmasa onu yakalayamazdı. Rath gangsterden biraz daha yumuşak düşmüştü. Üstteydi. Düştüğünde hafifçe sersemleyen Goldstein toparlanmaya çalışırken Rath bir kroşe patlattı. Goldstein gerisingeriye kilisenin ortasına yuvarlandı. Elleriyle bir yerlere tutunmayı denedi ama sadece raflardan birkaç dua kitabının düşmesine neden oldu. Rath peşinden koştu. Herifin işini bitirmeliydi. Aptallığından kelepçeyi arabada unuttuğu için başka çaresi yoktu. Ancak sendeleye sendeleye geri giden gangstere ikinci bir yumruk atmayı denediğinde adam sıyrıldı, kendini sırtüstü düşmeye bıraktı, fakat bunu yaparken Rath'ı da kollarından yakalayarak, arkaya doğru yuvarlandı. Rath başına geleni anlayamadı bile. Goldstein kolunu sıkıca tutmuş, vücudunun bütün ağırlığıyla onu aşağı çekiyordu. Aynı anda adamın çizmelerini de kendi bel altına yerleştirdiğini hissetti. Goldstein kendisi arka üstü yuvarlanırken kollarını bırakınca Rath uçup, şiddetle kilisenin banklarına çarptı. Sert tahta ile Rath'ın alnı çarpıştığında büyük bir gürültü koptu. Rath bir süre yıldızları saydı. Kendisini fırtınalı sularda seyreden bir teknede gibi hissediyordu.

O arada Goldstein da tepesine binmiş, onu yakasından tutup kaldırmıştı. Fakat bu defa Rath onun yumruğundan kaçmayı başardı ve aynı anda da apış arasına attığı tekmeyle Goldstein'ı bir süre tesirsiz hale getirdi. Tam son darbeyi vurup, Amerikalıyı rüyalar âlemine gönderme şansını yakaladığını sanırken, kafasının sağ tarafına inen sert darbeyi hissetti. Bir gong sesi duydu. Gözlerinde adeta bütün dünyayı aydınlatan bir şimşek çaktı. Sonra karanlığa gömüldü.

105

O telefon ettiğinden beri evin içinde daha da huzursuz bir aslan gibi dolaşıyordu. O zamandan beri art arda en az yedi sigara içmişti. Bu pis herife sevinsin mi, yoksa daha da fazla mı öfkelensin, bilemiyordu. Konuşmasına hiç fırsat bırakmamıştı. Onu taklit edip,

"biraz acelem var" dedi kendi kendine ama bu da öfkesini ve huzursuzluğunu dindirmeye yetmedi. Kendini ne sanıyordu bu herif? Ona nasıl böyle davranabilirdi? Neyse, hiç değilse hatasını kabul etmişti. İyi de, şu gangsterlerle ilgili anlattıkları neyin nesiydi? Onların ölümüyle Başpolis Kuschke'nin ölümü arasında bir ilişki mi varmış? İyi ama Kızıl Hugo'nun cesedi Mühlendamm Su Bendi'nde bulunmuştu. Üstelik, bildiği kadarıyla, bu Gereon'un baktığı bir vaka da değildi.

Neden olduğunu bilmiyordu ama Rath'ın araması canını daha da sıkmıştı. Sinirle bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Hemen bir şeyler yapması gerektiğini hissediyor ama bunun ne olduğunu kestiremiyordu. Rath da Charly'yi beklemeye mahkûm etmişti. İstese de, istemese de merakı öfkesinden büyüktü. Aradan hemen hemen bir saat geçmişti. Nerede kalmıştı bu adam? Bir de, az önce Gereon'u kim aramış olabilirdi? Acaba bunun da Gereon'un yeni elde ettiği bilgilerle bir alâkası olabilir miydi?

İşte kapı çalıyordu!

Charly saate baktı. Gereon onu kırk yedi dakika önce aramıştı. Sahiden acele mi etmişti? Hiç onun yapacağı iş değildi ya, neyse.

Öfkesinin dağıldığını, gerginliğinin uçup gittiğini fark etti. Aslında onun kendi öfkesini biraz tatmayı hak ettiğine inanıyordu ama bu sık sık başına geliyordu. Rath kaşısına dikildiğinde, Charly'nin de öfkesi buhar olup uçuyordu. Kapıya yürürken hiç değilse suratındaki o mutlu sırıtışı bastırabildi; o kadar öz disiplini vardı.

Kapıyı açınca donakaldı.

Gereon değildi gelen.

Kapıda Sebastian Tornow durmuş, gülümsüyordu. Yanında Charly'ye tanıdık gelen daha yaşlı biri daha vardı ama onu daha önce nerede gördüğünü çıkaramıyordu. Tabancayı ona doğrultan oydu oysa.

106

Başı, hatta aslında bütün vücudu ağrıyordu. Ayılmak hoş bir duygu değildi. Tekrar kendini kaybetmeyi tercih ederdi. İlk anda nere-

de olduğunu bilemedi, sadece elbiseleri dalgalanan melek ve azizleri gördü. Sonra hatırladı: Sankt Norbert! Goldstein!

Usulca başını çevirdi. Hâlâ kilisenin naosunda yerde yatıyor, banklardan birinde de şişmanlamaya yüz tutmuş bir papaz oturuyordu. Adamın sağ elinde hafif bükülmüş bir buhurdanlık vardı. On yaşındayken kendisi de buna benzer teneke kutuları sağa sola sallamıştı. Fakat amacı birilerini nakavt etmek değildi. Oysa bu papaz galiba öyle yapmıştı.

Rath şakağını tuttu. Sağ kaşının üzerinde muazzam bir şişlik vardı. "Bunu siz mi yaptınız?" diye sordu papaza.

Kendisinden sadece birkaç metre ilerde yerde yatan Goldstein'ı ancak o esnada fark etti. O da hırpalanmışa benziyordu. Belli ki buhurdanlığı ensesine yemiş, orayı ovuşturuyordu.

"Tanrının evinde yumruklaşmaya izin vermem," dedi papaz. Okul bahçesinde iki yaramaz öğrenciyi kavga ederken yakalamış sert öğretmen edasıyla konuşuyordu.

"Bu adam tehlikeli bir gangster," dedi Rath ve papaza vaziyetin ne kadar ciddi olduğunu anlatabilmek için eliyle Goldstein'ı işaret etti. "Silahlıdır!"

"Bu adam kutsal kiliseye sığındı," dedi papaz. "Sığınma talebi de kabul edildi. Hem silahlı filan da değil."

"Nasıl?" Rath kulaklarına inanamıyordu. Yahudi gangster Abraham Goldstein bir Katolik kilisesine mi sığınmıştı? "Bu adam hakkında yakalama emri var," dedi. "Aranıyor!"

"Bu adam kilisenin himayesinde ve ben burada papaz olduğum sürece dünyevi mahkemelere teslim edilmeyecek."

Vaziyet ciddi olmasa Rath kahkahayı basardı.

"Kimin kararıymış bu?"

"Benim," dedi papaz. "Johannes Warszawski."

"Orta Çağ'da değiliz artık!"

"Ecclesia iure asyli gaudet ita ut rei, qui ad illam confugerint, inde non sint extrahenti, nisi necessitas urgeat, sine assensu Ordinarii, vel saltem rectoris ecclesiae," diye tumturaklı laflar döküldü Papaz Warszawski'nin ağzından.

Bu kadarı Rath'ın Latincesini epeyce aşıyordu. "Nasıl?" diye sordu.

"Iuris Canonici'den bir alıntı. Aşağı yukarı, kiliseme sığınan hiç kimseyi, sizin gibilerinin sürükleye sürükleye tekrar dışarı çıkaramayacağı anlamına gelir. En azından önce benimle hesaplaşmaları gerekir."

"Kilise hukukunda polislere buhurdanlıkla vurmanın serbest olduğu da yazıyor mu?"

"Polis misiniz?" diye sordu Warszawski. Bu bilgi onu hiç de yıldırmışa benzemiyordu. "Polis gibi davranmıyorsunuz ama."

"Hakikaten polis ama," dedi o arada kilisenin bir bankına yerleşmiş olan Goldstein.

Fakat Rath onun desteğine muhtaç olmamayı tercih ediyordu. Amerikalıyı duymazdan geldi.

"Bu adam bir katil," dedi papaza ve doğrulup ayağa kalktı. "Humboldthain'da bir kişiyi bıçakladığı, iki kişiyi de vurduğu söyleniyor."

"Katil değil," dedi papaz. "Sadece cinayetten aranıyor. Sizin ve meslektaşlarınızın onu haksız yere aradığı da dahil olmak üzere, bana her şeyi anlattı."

"Siz de ona inandınız, öyle mi?"

"Ona inanıyorum evet." Bu saf cümle papazın ağzından çıktığında hiç de safça gelmiyordu kulağa. Belki Rath da aynı fikirde olduğu içindi. Buna rağmen Goldstein hâlâ Amerika'daki bir suç çetesi adına cinayetler işleyen bir kiralık katildi. En azından Amerikalı meslektaşları öyle olduğunu söylüyordu.

"Joseph Flegenheimer bu adama kefil oluyor," diye sözüne devam etti papaz. "Bu bana yeter."

"Bir Katolik papazı Ortodoks bir Yahudi'yi nereden tanıyabilir ki?"

Warszawski omuz silkti. "Joseph'in eski arkadaşıyım," dedi. "Onunla çeşitli inanç meselelerini tartışmak mükemmel bir şeydir."

"Bir Yahudiyle tartışmak her zaman mükemmeldir," dedi Goldstein gülerek.

"Doğru söze ne denir," dedi Rath ve elini başına götürdü.

"Hadi, hadi! Siz de hiç fena vurmuyordunuz ama! Şu şişlik de..." Rath'ın kafasını işaret etti, "... onu papaz yaptı."

"Kötü bir niyetim yoktu," dedi Warszawski. "Fakat buna kendi-

niz sebep oldunuz. İki şeye kilisemde asla tahammül gösteremem: Kutsal kiliseye sığınan birinin devletin hizmetçilerine teslim edilmesi..." Bunu Rath'a hitaben söylemişti. ve bir o kadar da bu kilisede kan dökülmesi." Bu da Goldstein'ın payına düştü.

Rath da, Goldstein da, uslu birer keşiş adayı gibi başlarını salladı.

"Marion nerede?" diye sordu Rath.

"Çoktan gitti. Kilisenin bir de arka kapısı var," diyerek, gülümsedi Goldstein. "Başka arabayla gelecektiniz dedektif. Marion sizin Buick'i tanıdı."

"Onunla birlikte tüymeniz daha doğru olurdu."

"Her şeye burnunuzu soktuğunuzu bilemezdim ki." Güldü. "Hem meslektaşlarınız olmadan, sadece ikimizin sakin bir ortamda konuşmasının uygun olacağını düşünüyorum."

Papaz Warszawski imayı anladı. Kalkıp, eğilip bükülmüş buhurdanlığı zangoç odasına götürdü.

Rath kilise bankına, Goldstein'ın yanına oturdu. Bu adamın bütün yaptıklarına ve yaptığı iddia edilenlere rağmen ona bir çeşit sempati duyuyordu.

"Berlin Emniyet Müdürlüğü'nün bir sorgu odasında anlatamayacağınız ne var da, yalnız kaldığımızda bana anlatabileceksiniz?"

"Çok şey var. Umarım biraz zamanınız vardır."

Rath saatine baktı. "Aslında yok. Randevum var. Geç bile kaldım."

"O zaman kısa keseyim," dedi Goldstein. "Birincisi: O hayvanları o parkta dövdüm, bu doğru. Çünkü onlar da yaşlı bir adamı dövmeye kalkıştı. Hatta birinin ayağına ateş de ettim, bu da doğru. Salakça bir şeydi. Silah kendiliğinden ateş aldı." Bu anlattıklarına Rath'ın ne kadar inandığını değerlendirmek istercesine ona baktı. "İkincisi," diye devam etti sonra sözüne, "kimseyi öldürmedim. Bu kadar basit."

"Kısası bu muydu?"

"Evet."

"New York'ta yaptıklarınızı bunun için mi anlatmadınız?"

"ABD'de ne yaptığım sizi hiç alâkadar etmez." Goldstein, Rath'ı kötü kötü süzdü. "Sizin ülkenizde beni itham edebileceğiniz tek şey izinsiz silah taşımaktır. Fakat bunu da artık ispat edemezsi-

niz." Gangster güldü. "Silaha Papaz Warszawski el koydu. Bana bir portatif karyola tahsis etmeden önce bunu şart koştu."

Rath saatine baktı. Aslında çoktan Charly'nin yanına gitmiş olması gerekiyordu. Kadının randevulara geç kalınmasından nasıl nefret ettiğini iyi biliyordu. Abraham Goldstein'la bir kilisede önce dövüştüğünü, sonra da kısaca sohbet ettiğini ona izah etmesi ise imkânsızdı.

"Yardımına koştuğunuz yaşlı Yahudinin suçsuzluğunuzu ispat edebilecek tek şahit olduğunu biliyor musunuz?"

Goldstein omuz silkti.

"Beni ona götürün," dedi Rath. "Belki o zaman size yardımcı olabilirim. Adamın nerede oturduğunu biliyor musunuz?"

"Elbette. Evine götürmüştüm onu. Adı Titelbaum, Simon Titelbaum. Herhalde bu ülkeye geleli çok olmamış. En azından davranışları onu gösteriyor."

"Nedense bana adını söylemek istemedi," dedi Rath. Sonra bir daha saatine baktı ve kalktı. "Şimdi hakikaten gitmem gerekli."

"Papaz Warszawski'nin başına belâ açmayacağınıza ve adamlarınıza bu kiliseyi kuşattırmayacağınıza nasıl güvenebilirim?"

Rath omuz silkti. "Ben Katoliğim."

"Brooklyn'deki İrlandalılar da öyle. Ama onlara bir kuruşluk itimadım yok ve bunda haklıyım da."

"Fakat şayet dosyanızı yanlış okumadıysam İtalyanlara itimat ediyorsunuz. Onlar da Katolik."

"İtimat etmekle dini inançların bir alâkası yok."

"Gelin sizinle bir deal yapalım," dedi Rath. "Sizin orada öyle diyorsunuz değil mi?"

Goldstein hayretle ona baktı.

"Beni o şahide götürene kadar sizi rahat bırakacağım," diye devam etti Rath. "Fakat karşılığında siz de bana bir söz vereceksiniz."

"Nedir?"

"Çok basit: Önünüze çıkacak ilk gemiye atlayıp, ABD'ye kaçmayacaksınız."

"Keşke her şey bu kadar basit olsaydı!" diyen Goldstein gülmeye başladı. "Gördünüz mü? İşte bu da sizinle konuşmak istediğim o karışık işlerden biri. Fakat maalesef şu anda vaktiniz yok."

Ne güzel bir pazar günüydü! Spree Nehri'nin üzerindeki yaya köprüsüne çıktığında Alex'in keyfine diyecek yoktu. Şöyle bir düşünecek olursa, Benny'nin ölümünden beri en güzel gündü bugün. Bütün o bozuk paralarla doldurdukları o lanet olası çantalar fazla ağır geldiğinden, onları pencereden Vicky ile beraber geçirmekte bile zorlanmışlardı. O sayılmazsa, akşamı kazasız belâsız atlatmışlardı. Hayır, Alex kendisini çok iyi hissediyordu, çünkü çok uzun zamandan beri halledilmesi gereken her şeyi halletmekteydi. Her şeyden önce de kendi hayatına yeniden çekidüzen vermesi gerekiyordu. Vicky'nin hayatına da...

Banliyö treniyle Bellevue İstasyonu'na giderken bilet bile satın almıştı. Riske girmemeli, bir daha asla kaçak seyahat ederken yakayı ele vermemeliydi! Hem şu sırada paranın da önemi yoktu, enikonu iki Groschen tutuyordu bilet! Wertheim'ın kasalarından yürüttükleri bozuk paralar üç bin Mark'ı bulmamıştı belki ama iki binin de epey üzerindeydi. Benny ile beraberken çaldıkları saatlerle hiç bu kadar para kazanmamışlardı. Bunu daha önce akıl etmeliydi. Fakat Wertheim'ı soyma fikrinden utanması buna mâni olmuştu. Şimdiyse hem bu şehirle, hem de Wertheim'la zaten bir alıp vereceği kalmamıştı. O lanet olası dükkân ona borçluydu. Bütün bu sefalet Wertheim'dan kovulmasıyla başlamamış mıydı en nihayetinde?

Spenerstrasse'nin köşesine vardığında huzursuz oldu. Charlotte'ye, mahkemedeki kadına ne diyeceğini bilmiyordu. İçin için evde olmamasını diliyordu. O zaman içinde yüz elli mark ve kısa bir mektup olan zarfı mektup deliğinden atar, bu meseleyi de çözerdi.

Karnında tuhaf bir his, gıcırdayan merdivenleri tırmandı. Bir süre daire kapısının önünde durduktan sonra zili çaldı. Kıl kıpırdamadı.

Zile bir daha basıp, kulağını ahşap kapıya dayadı. İçeride hareket yoktu.

Duyduğu bir ses üzerine arkasına döndü. Karşı kapı açılmıştı. Kapıda pazar kıyafetlerini giymiş yaşlıca bir kadın vardı.

"İyi günler," dedi Alex ve hatta hafifçe diz kırdı. Canı isterse bal

gibi uslu genç kız rolü de oynayabiliyordu. Bugün kıyafeti de uygundu.

Komşu kadın onu baştan aşağı süzdü.

"İyi günler küçükhanım" diye karşılık verdi. "Fräulein Ritter'e mi gelmiştiniz?"

Alex başıyla onayladı.

"Geç kaldınız. Biraz önce gitti, on dakika ya oldu, ya olmadı." Kadın anahtarı kilitte iki defa çevirerek kapısını sıkıca kilitledikten sonra konuşmaya devam etti. Sesinde hafif bir küçümseme vardı. "Birtakım beylerin eşliğindeydi..."

Bu son cümleyi sarf ederken, bir pazar günü öğleden sonra *birtakım beylerin eşliğinde* bir kadının yapabileceği birçok şey tahayyül edebildiği ama bunların hiçbirini kesinlikle tasvip etmediği anlaşılıyordu.

Alex bir kez daha başını salladı. "Ben sadece Fräulein Ritter'e bir haber getirmiştim," dedi. Sonra da zarfın üzerine daha bir şeyler yazması gerekiyormuş gibi yaptı. Kadının merdivenleri inmesini bekledikten sonra, kaçarken kapalı kapılarla uğraşmak zorunda kalmamak için Wertheim soygunundan önce temin ettiği maymuncuğu cebinden çıkardı. Ancak bina kapısının da kapandığını işittikten sonra aleti kilide sokup, dairenin kapısını açtı.

Belki küstahlıktan, belki de mahkemedeki kadına sürpriz yapmak istediğinden parayı tekrar o seramik çanağa yerleştirecekti. Paranın kaybolduğunu fark etmemiş olduğundan, bulacağı fazladan otuz marka şaşardı bile belki, kim bilir? Kafasında bu düşüncelerle, parayı bulduğunda Charlotte'nin suratının nasıl bir ifade alacağını tahayyül etti.

Sürprizi ancak ondan sonra fark etti.

Daire savaş meydanına dönmüştü.

Bütün çekmeceler tamamen çıkarılıp, içindekiler ortaya saçılmış, kitaplar raflardan alınıp, yere atılmış, dosya ve mektuplar birbirine karışmıştı. Tam bir kaos. Eve hırsız girmiş gibiydi ama az önce karşılaştığı o moruk, Fräulein Ritter'in evden daha birkaç dakika önce çıktığını söylememiş miydi?

Birtakım beylerin eşliğinde.

Alex bütün bunlara bir anlam vermeye çalıştı. Ne olmuş olabilir-

di? Charlotte hangi beylerle çıkmıştı evinden? Bu kaosun sorumlusu onlar mıydı? Yoksa bu beyler, Charlotte'nin polisin aradığı bir suçluyu evinde barındırdığını öğrenen aynasızlar olabilir miydi?

Para dolu zarfı tekrar el çantasına attı ve etrafına bakındı. Bu sorularına bir cevap arıyordu. Boğuşma izi yoktu. Birisi hoyratça bir şey aramıştı sadece. Çekmecelerin birinden fırladığı anlaşılan ufak tabanca da değildi aradığı belli ki. Alex, deri deposuna geldiği sırada Charlotte'nin elinde gördüğü tabancayı tanıdı. Adamlar tabancanın peşinde değildi, onu orada öylece bırakmışlardı. Tuhaf. Aynasız olsalar alırlardı, öyle değil mi? Alex silahı yerden kaldırdı. Ağır ve soğuk metal hoşuna gitti. Şarjörü çıkardı. Boştu. Fakat mermileri bulmakta gecikmedi. Az ötede yere saçılmışlardı. Biraz uğraştı ama sonunda şarjörü tekrar doldurup, silaha takmayı becerdi.

Parayı bu dağınık odada bırakmak içinden gelmiyordu. Bu durumda Charlotte'nin eline geçeceğinin hiçbir garantisi yoktu. Tabancayı el çantasındaki zarfın yanına yerleştirdi. Kralle'nin çetesi onu bir daha rahatsız edecek olursa böyle bir alete sahip olmanın zararı olmazdı. El çantası silah taşımaya pek müsait değildi belki ama yeni yazlık elbisesinde tabanca kılıfı olarak kullanılabileceği bir bölüm yoktu.

Alex tam evin kapısını açmaya hazırlanıyordu ki, merdivende yaklaşan adımları işitti.

Hayır, şu anda ne o moruğun ne de bir başkasının kucağına düşüp, boş bir dairede ne aradığını izah etmek zorunda kalmaya hiç niyeti yoktu.

Kapıya kulak verdi. Birisi ağır adımlarla merdivenleri çıkıyordu. Kadın değil, bir erkekti bu. Biraz daha beklerse adam kapının önünden geçecek, merdiven kendisi için serbest kalacaktı.

Adımlar evin kapısına yaklaştı. Alex gayri ihtiyari parmak uçlarına basa basa kapıdan birkaç metre uzaklaştı.

Sonra kapı zili çaldı. Alex gık çıkarmadan, nefesini tutmaya çalıştı.

Kapı tekrar çalındı. E gitsene artık, diye düşündü Alex, defol! Evde kimse yok, anlamıyor musun?

O anda kilide giren bir anahtarın sesini duydu. Kalbi duracaktı artık. Panik içinde el çantasındaki tabancayı çıkarıp, emniyeti-

ni aradı. Tam emniyeti açmıştı ki, daire kapısında bir adam belirdi. Alex'in bir şey demesine kalmadı. Adam onu görünce ellerini havaya kaldırdı.

Her türlü ihtimale hazırlıklıydı ama bunu beklemiyordu. Genç bir kız koridorda durmuş, göğsüne bir tabanca doğrultuyordu. Ev de adeta bir bombalı saldırıya uğramış gibiydi. Kız tek kelime bile etmiyordu.

"Nereye varacak bu iş?" diye sordu kıza.

Kız yine konuşmadı. Tabancası ve kuşku dolu gözleri hâlâ ona kilitlenmişti. Kapana kıstırılmış bir hayvanı andırıyordu. Rath onu derhal tanımıştı. Ne saçının boyası, ne de üzerindeki zarif yazlık elbise onu yanıltamazdı.

"Sen Alex'sin değil mi?"

Kız cevap vermek yerine başıyla tereddüt dolu bir hareket yaptı. Rath'ı bir an bile gözden kaçırmıyordu.

"Charly bana senden bahsetti."

"Charly mi?"

E işte nihayet konuşmaya başlamıştı. Fakat eli hâlâ tetikdeydi. Rath, Walther'ini çekip çekemeyeceğini kestirmeye çalıştı. Fakat hiçbir şansı yoktu. Onunla konuşmak zorundaydı.

"Charlotte Ritter. Bu evde oturan kadın," deyip, içinden hiç gelmediği halde gülümsedi.

"Haa" diyerek başını salladı Alex.

Rath, elleri hâlâ havada, çenesiyle tabancayı işaret etti. "Bu hakikaten şart mı?" diye sordu.

Kız bir an düşündükten sonra silahı indirdi. "Hayır," dedi. "Sadece, sandım ki..."

Gerisini getiremedi, çünkü Rath bir aslan gibi üzerine atlayıp, iki eliyle kızın silahı tutan elini ve tabancayı kavramıştı. Soğuk metal aleti kızın elinden çekip alması düşündüğünden zor oldu. Küçük canavarın tekme ve yumruklarını hissediyordu ama tabancayı alana kadar sineye çekti. Sonra silahı tahta zemin üzerinden mutfağa kadar fırlattı. Tabanca masanın altında durdu. Ancak ondan sonra Rath dikkatini kıza verdi. Bir yandan kızın kollarını sıkı sı-

kı tutarken, diğer yandan da kendisine tekmeler savuran titrek bacaklarını vücudunun ağırlığıyla zaptetmeye çalıştı. Bu eşitsiz bir mücadeleydi ve çabucak sona erdi.

"Şimdi sakin sakin anlat bakalım," dedi biraz nefesi kesilmiş halde. "Bu evde ne işin var ve neden beni tabancayla tehdit ediyorsun?"

"Göt herif," diyen Alex tükürdü. Rath tam zamanında yana çekildi.

"Bana bak kızım," dedi. "Bugün yeterince güreştim. Gel bu işi barış içinde bitirelim. Yoksa önümüzdeki üç saat boyunca üzerinde oturmamı tercih mi edersin?"

Kızın bakışları insanı öldürebilirdi. "Barış," dedi nihayet.

Rath kızı gözünden kaçırmadan kalktı. Ama o da artık Rath'ı ne yumruklamaya, ne tekmelemeye, ne de ona tükürmeye kalkışıyordu. Rath, onlar boğuşurken yere düşen el çantasını aldı.

Alex de ayağa kalkıp, sancıyan elini tuttu.

"Kusura bakma kızım," dedi Rath. "Fakat birisine tabanca çekersen böyle şeylere hazırlıklı olman gerekir. Şaka değil bu."

"Şaka olmadığını ben de biliyorum. Hayat şaka değil zaten!"

"Hayatta birçok şey hakikaten şaka değil, haklısın." Rath sırıttı. "Ne işin var burada? Charly nerede?" diye sorarken, el çantasını açtı.

"Aynı soruyu ben de size sorabilirim."

"Ben... nişanlısıyım." Rath hafifçe öksürdü.

"Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu Alex. "Aynasızları mı çağıracaksınız?"

"Buna gerek yok," dedi Rath. "Ben kendim *aynasızım* zaten."

Laf olsun diye söylemişti ama kızın ürperdiği gözünden kaçmadı. Her an sıvışmak için bir fırsat ararcasına kapıya göz atıyordu.

"Korkma," dedi aceleyle. "Ben iyi olanlarındanım. Benden korkmana gerek yok. Charly bana her şeyi anlattı. KaDeWe meselesini, şu toplum polisini filan... Arkadaşına üzüldüm."

Konuşurken, diğer yandan da el çantasını karıştıran Rath maymuncuğu buldu. Acıma duyguları da o anda eridi gitti.

"Demek maymuncuk taşıyorsun?" dedi. "Yoksa eve zorla mı girdin?"

"Evde kimse olmadığına göre, başka çarem yoktu herhalde. Yoksa anahtar deliğinden geçebileceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Burayı sen mi böyle dağıttın?"

"Hiçbir şey çalmadım!"

"Bu ne peki?" Rath zarfı gösterip, içinden en az bir düzine on marklık banknot çıkardı.

"Onu geri getirdim. Borç almıştım. Nişanlınızdan."

Rath şüpheyle başını salladı.

"İnanmıyorsanız daha dikkatli bakın. Orada bir başka zarfta bir de mektup var."

Rath mektubu hızla okudu. *Her şey için teşekkür ederim* yazıyordu kâğıtta. *Para için üzgünüm. Tesadüfen buldum ve ihtiyacım olduğu için ödünç aldım. Bunun beni affettirmeye yeteceğini umarım. Özür dilerim.*

"Demek ödünç aldın," dedi Rath.

"Önemli olan borcumu ödemem değil mi? Para sizin sanki. Lütfen yine zarfa koyun ve bana çantamı verin."

Cazgırdı, buna hiç şüphe yoktu. Fakat bir yerde haklıydı da. Rath para dolu zarfı el çantasına koyup, kıza geri verdi.

"Şimdi sakin sakin burada neler olduğunu anlat bakalım."

"Ben ne bileyim? Geleli daha birkaç dakika oldu. Geldiğimde de burası şimdi nasılsa öyleydi." Düşünceli bir ifade yerleşti kızın suratına. "Belki o adamlarla bağlantılıdır."

Rath içinde alarm zillerinin çalmaya başladığını hissetti, fakat sükûnetini korumaya çalıştı. "Hangi adamlar?" diye sordu.

"Nişanlınız birkaç adamla birlikte gitmiş, ötesini bilmem." Alex omuz silkti. "Kadına sorun. Komşuya. O görmüş."

"Frau Brettschneider mi?"

"Adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Karşı komşu."

"Frau Brettschneider." Rath iç geçirdi. "Tam olarak ne görmüş?"

"Sadece Fräulein Ritter'in birkaç dakika önce gittiğini söyledi. *Birkaç beyefendinin eşliğinde* dedi, başka bir şey demedi."

Alarm zilleri iyice çalmaya başlamıştı ama Rath yine renk vermedi. O korkunç şüpheyi kendine sakladı. Charlotte Ritter'in başını kendisinin belâya sokmuş olduğundan endişe ediyordu.

Aceleyle daireden dışarı fırladı, karşı kapının önündeki paspasın

üzerinde durdu ve üzerinde *Irmgard Brettschneider* yazan zili çaldı. Bir gün bunu yapacağı hiç aklına gelmezdi doğrusu. Zili deli gibi çalıyordu ama dairede hiçbir hareket olmuyordu.

"İstediğiniz kadar çalın. Evde değil." Rath arkasına döndü. El çantasını sırtına vurmuş Alex arkasındaydı. "Biraz önce gitti. Galiba pazar gezmesine filan çıktı."

Rath başını salladı. Yavaş yavaş sakinleşiyordu. Belki bütün bu olan bitenin mantıklı bir açıklaması olabilirdi. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu kıza.

"Gitmeme bir itirazınız mı var?"

Rath başını iki yana salladı. Kız tam merdivenlere vardığında ardından seslendi. "Şimdi bu olanlara göz yumup, gitmene izin vermem, mağaza soymana bir itirazım olmadığı anlamına gelmez tabii."

Alex merdivenlerde durup döndü. "Sizin neyi tasvip ettiğiniz, neyi etmediğiniz zerre kadar umurumda değil. Fikrinizi kendinize saklayın."

"Bu bir fikir değil, kanun. Soygun yapmak kanunlara aykırı. Senden tek istediğim bunu bir düşünmen."

Allah belânı versin, diye düşündü Rath, tıpkı baban gibi konuşuyorsun.

Alex de zaten isyankâr bir kız çocuğu gibi tepki gösteriyordu. "Yok ya!" dedi. "Belki siz de biraz düşünseniz iyi olur. Ne yapıyor o alışveriş merkezleri? Ne bileyim, mesela on bin marka mücevher ve saat satın alıyor, vitrinine dolduruyor, sonra iki katına satıyor. Sadece vitrine koyduğu için on bin mark alıyor yani, öyle mi? Emin olun, o kadar para kazanmak için benim gibiler çok daha fazla uğraşıyor!

O cevap veremeden kız kayıplara karıştı. Büyük ihtimalle kızın mantığı çok da hatalı değil, diye düşündü Rath. Alman ekonomisinin temelini oluşturan o muhteşem firmalardan bazıları, mecazi anlamda da olsa, birtakım malları vitrinine yerleştirmek ve bunları insafsız bir kâr payıyla satmak haricinde gerçekten pek bir şey yapmıyordu.

Charly'nin dairesine geri döndü. Birisi hakikaten buranın altını üstüne getirmişti. Bütün kitap ve kâğıtlar yerlere dökülmüştü.

Bir tek adres defteri komodinin üzerinde, telefonun yanında duruyordu. Rath deftere baktı. R harfi açılmıştı. *Raabe, Karin*'in arkasından ikinci sırada Charly'nin zarif ve biraz küçük el yazısıyla yazılmış bir kayıt vardı: *Rath, Gereon, Luisenufer 47, 1. arka bina, Tel. Moritzplatz 2955.*

Her şeyi yazmıştı. Adresini, telefon numarasını... Bir ayakkabı numarası eksikti. Kendisini de ziyaret etmeye niyetlilerdi anlaşılan. Belki o namussuzları yakalayabilirdi. Rath evden çıkmadan mutfaktaki masanın altına baktı. Tabanca ortalıkta yoktu.

Lanet olsun! Alex onu eninde sonunda yine uyutmuştu!

108

Nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Moabit'ten ayrıldıkları anda herifler başına bir çuval geçirmiş ve ancak burada, bu sandalyeye kendisini oturttuktan sonra çıkarmışlardı.

Kötü bir filmdeydi sanki. Ne oluyordu? Tornow ve yardımcıları güpegündüz ve en ufak bir pişmanlık duymadan kimseye zararı olmayan bir vatandaşı kaçırmıştı. Olanlara hâlâ inanamıyordu.

Tornow ve o silahlı adam haricinde, bir de aracı kullanan adam vardı. Arabanın bir Horch olduğunu ayırt edebilmişti ama o kargaşada plakasını okuyamamıştı.

İçinde olduğu oda penceresizdi. Burası bir kiler de olabilirdi ama emin değildi, çünkü günün kavurucu sıcağı odaya sinmişti; kiler serinliği yoktu. Adamlar bir masanın ardına oturmuştu. Üçü birden... Sahne bir mahkemeyi, Engizisyon Mahkemesi'ni andırıyordu. Kendisi de cadı rolündeydi.

Hiç değilse elini kolunu bağlamamışlardı.

Tornow en solda oturuyordu, ortada kendisini o anda da masanın üzerinde duran tabancayla tehdit eden yaşlıca adam vardı (Charly onun ellili yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordu), en sağda ise aracı kullananın oturuyor olması lazımdı; Charly bu suratla ilk defa karşılaşıyordu. Arkalarında bir bayrak veya belki de bir çeşit duvar süslemesi asılıydı. Üzerinde büyük, beyaz bir el silueti bulunan siyah bir bezdi bu.

Aklına Kuschke'nin kutusunda buldukları rozet ve bant geldi derhal. Götveren adayı Tornow ile ölen Kuschke arasındaki ilk ortak nokta işte gözünün önündeydi. Tornow'un başpolisin katili olmayabileceği yönünde içinde varolan son kuşku kırıntıları da en geç o an uçtu gitti.

"Neden burada olduğunuzu herhalde biliyorsunuz değil mi Fräulein Ritter?" diye sordu yaşlıca olan. Belli ki aralarında en üst rütbelisi oydu. Charly bu adamı nereden tanıdığını düşündü. Onun da polis olduğuna kalıbını basabilirdi. Şoför de polisti herhalde.

Kadın kaçıran polisler, olacak iş değil!

"Neden mi buradayım? Herhalde iskambil oynamak istediniz, dördüncü adam eksik kaldı. Fakat sizi hayal kırıklığına uğratacağım: Birincisi, ben kadınım, ikincisi, sadece skat oynamayı bilirim. Skat üç kişiyle oynandığına göre, bunun için bana ihtiyacınız yok. Gidebilir miyim?"

"Bu şartlar altında bile hâlâ şakacı mizacınızı koruyabilmeniz doğrusu hayranlık verici."

"Hangi şartlar altında? Belki bana şartların ne olduğunu bir izah ederseniz iyi olur. Şu ana kadar ben sadece suç unsurları görebiliyorum: Haneye tecavüz, tehdit, kişiyi hürriyetinden yoksun bırakma... Fakat bütün bunlar hepsi bir araya gelince ne anlama geldiklerini çıkaramadığımı açıkça itiraf edeyim. Fidye mi isteyeceksiniz? Sizi yine hayal kırıklığına uğratacağım: Ailem o kadar zengin değil."

"Yazık. Bu ufak operasyonumuzun amacının son derece açık olduğunu sanıyordum. Amaç sizi yapabileceğiniz son derece aptalca hareketler karşısında korumak. Polis Teğmeni Tornow'u belli bir zamanda belli bir yerde gördüğünüzü zannettiğinize dair elimizde güçlü bilgiler var. Oysa, birçok şahidin doğrulayabileceği gibi, Tornow o sırada orada değildi."

"Bu kadar dolambaçlı konuştuğunuza göre ya polis ya da hukukçu olmalısınız."

Adam gülümsedi. "Siz de *birazcık* ikisi birden sayılmaz mısınız? Tabii vurgu *birazcık* üzerinde olmalı."

O anda Charly adamların sözcüsünü nereden tanıdığını hatırlar gibi oldu ama yine de emin değildi. "Bu işten yakanızı sıyırabi-

leceğinizi mi sanıyorsunuz? Beni düpedüz kaçırdınız! Beni nereye getirdiğinizi bilmesem bile, bütün bunları kime borçlu olduğumu biliyorum."

"Teğmen Tornow'u tanıdığınızın bilincindeyiz. Fakat aslında o burada değil, anlıyor musunuz? Onu Hansa semtinde de görmediniz."

"Sizi de tanıyorum Başkomiser Scheer. Umarım, kendinizin başka yerde olduğuna dair şahitlik yapacak birilerini de ayarlamışsınızdır."

Bu sözleri ortada oturan adamı hakikaten bir an tereddüde düşürdü. Demek gerçekten oydu. Rudi Scheer'i çok uzun süreden beri görmemiş ve biraz da tahmin yürütmüştü. Bir zamanlar Alex'te silah deposunu idare eden, ancak daha sonra silah kaçakçılığına adı karıştığı için kızağa çekilip, sürgüne gönderilen Rudi Scheer.

"Gözlem kabiliyetiniz fena değil anlaşılan" dedi bu defa Scheer. "Fakat hakikaten ben de burada değilim. Tıpkı yanımda oturan Başpolis Klinger gibi."

Şoförü kastediyordu. Adamın adını ve rütbesini açıkça kullanması, bu üç adamın kendilerine ne kadar güvendiğini ve hiçbir zaman, hiç kimsenin güpegündüz adam kaçıran bu adamlardan hesap soramayacağını ona anlatmak içindi herhalde.

"Fräulein Ritter," dedi bu defa Tornow. "Bütün bu gördüklerinizi bir hayal ürünü olduğuna göre, bildiğiniz her şeyi bize anlatır mısınız lütfen? Tabii, bir de Gereon Rath'ın neler bildiğini. Bütün bunlar için herhangi bir kanıtınız olup olmadığını da. Kuschke'nin dairesinde neler buldunuz?"

"Bildiğim tek bir şey var," dedi Charly. "O da, işlediğiniz bu suçtan cezasız kurtulamayacağınız."

"Çevremizde çok etkili insanlar var. Bizi sakın küçümsemeyin!" Tornow gülümsedi. Ne kadar da dostça konuşabiliyordu. Böyle bir durumda bile.

"Yoksa bu yüzden kanunların üzerinde olduğunuzu mu hayal ediyorsunuz?" Charly konuştukça öfkeleniyordu. "Herr Scheer, siz nesiniz biliyor musunuz? Pis ve alçak bir silah tüccarından başka bir şey değilsiniz! Daha o tarihte sizi Charlottenburg İnşaat Polisi'ne yollamak yerine elinize kelepçe vurmaları lazımdı."

Scheer ona keyifle baktı.

"Beni kaçırdınız," diye devam etti Charly. "Bu işten kazasız belâsız kurtulabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Yoksa bunu önlemek için sonunda beni öldürmeyi mi planlıyorsunuz? Neler döndüğünü ve bunun ardında kimlerin olduğunu Gereon Rath'ın bilmediğini mi zannediyorsunuz?"

En azından Rath'ın bunu bildiğini umut ediyordu.

"Gereon Rath'ın tam ne bildiğini ve neyi bilmediğini bize siz söyleyeceksiniz," dedi Scheer. "Hayatınız için endişe etmenize gerek yok. Saçınızın bir teline bile zarar gelmeyecek. Buna hiç gerek yok. İş ciddiye binecek olursa bundan da çekinmeyeceğimizi bilmenizde fayda var elbette ama biz daha çok sizin mantıklı hareket edeceğinize inanıyoruz. Kendinizi gülünç duruma düşürmek istemezsiniz herhalde. Ve bu şekilde kariyerinizi tehlikeye atmayı..." Gülümsemeyi denedi ama Tornow kadar beceremedi. "Konuşana kadar uyku uyuyamayacaksınız. Bu insanı ne kadar geveze yapar, biliyor musunuz?"

Charly yutkundu. Onu birkaç saat içinde serbest bırakacağa benzemiyorlardı.

109

Rath, Buick'ini Ritterstrasse'ye park etti. Luisenufer'e sapmadan önce şapkasını alnına indirdi, hava durumu tam aksini yapmasını gerektirirken, yazlık mantosunun yakalarını kaldırdı. Sokakta şüphe uyandıracak bir araç görmüyordu. Dikkatle avlu girişine yaklaştı. Burada da her şey yolunda gibiydi. Pazar günleri genellikle olduğu gibi avlu bomboştu. Karanlık merdivenlere adımını atarken ya bir tuzak kurdularsa, diye düşündü. Walther'ini kılıfından çıkarıp, emniyetini açarken, tam o sırada Frau Liebig ya da kocasının merdivenlerden inmemesi için dua etti.

Anahtarı hiçbir zaman yapmadığı kadar sessizce ve yavaşça çevirdi. Sonra kendi evine dalıp, Walther'ini tek tek bütün odalara doğrulttu. Kimse yoktu. İçeri kim girdiyse, çoktan gitmiş olmalıydı. Fakat içeri birinin girdiği çok açıktı.

Rath bunu beklediği halde, evinin nasıl darmadağın edildiğini görünce yine de şaşırdı. Spenerstrasse'den de beterdi buranın hali. Elbette burada da tabak çanağın yarısı paramparça olup, mutfağın zeminine yayılmıştı, bütün kitap ve kâğıtları ortalıkta uçuşuyordu, çiçek saksıları devrilmiş ve kırılmıştı, elbise dolapları tamamen boşaltılmış, hatta şiltesi ve en sevdiği koltuğu bile deşilmişti. Fakat en fenasıyla oturma odasında karşılaştı.

Plak dolabını boşaltmışlardı.

Hepsi değilse de, epeyce plak kırılmıştı. Aralarında Severin'in ona ABD'den gönderdiği, eşsiz plaklar da vardı. Rath'ın içini dayanılmaz bir öfke kapladı. Bu domuzlar bunun cezasını çekecekti! Tornow'dan ve onunla aynı kaba sıçan herkesten bunun hesabını soracaktı!

Mecburen ortalığı biraz topladı, sağlam kalmış bir fincan buldu ve kahve suyu koydu. Nasıl olsa yarın saat sonra Kirie'yi Lennartzlardan almaya gitmek zorundaydı, bu zamanı kafeinle kafasını açarak ve ne yapacağını düşünerek değerlendirebilirdi.

Yaklaşık iki saat sonra aracını tekrar Spenerstrasse'de park etti. O pazar günü ikinci defa Irmgard Brettschneider'in kapısını çaldığında hava kararmaya başlamıştı. Ondan önce bir kere daha Charly'nin dairesini kontrol etmişti ama aradan geçen sürede herhangi bir değişiklik olmamıştı.

O güne değin onu defalarca kuşkuyla süzen, fakat tek bir kelime bile söylemeyen komşu kadın şimdi ona hayalet görünüş gibi bakıyordu.

"Ne istemiştiniz?" diye sordu.

"İyi akşamlar Frau Brettschneider," dedi Rath. "Bana bir iyilikte bulunabilir misiniz?"

Kadın ona sanki bir fincan un veya iki yumurta istemiş gibi baktığından Rath polis kimliğini kullanmanın yerinde olacağına karar verdi. Ceketinin cebinden kimliğini çıkarıp, kadının burnuna dayadı.

"Rath, Kriminal Polis," dedi. "Fräulein Ritter'i soracaktım. Bugün öğleden sonra evinden birkaç adamın eşliğinde çıkmış. Bu konuda bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

"Ne yap... Yoksa bir..." Irmgard Brettschneider doğru kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu. "Yoksa mesele satılık sevgi mi?" diye sordu nihayet. Rath kahkaha mı atsın, yoksa kabına sığmayan fantezisi sebebiyle öfkesini bu hastalıklı kadından mı çıkarsın karar veremedi.

"Çok rica ederim! Fräulein Ritter'in adli bir kurumda memur olduğunu bilmiyor musunuz?" Aslında bu kocakarıyı iyice azarlamayı canı çekiyordu. Öte yandan onu kızdırmak da istemiyordu.

Brettschneider şaşkına döndü. "Tabii, tabii. Sadece sandım ki... eve polis gelince... Yani..."

"Fräulein Ritter'in bir kaçırma vakasının kurbanı olmuş olması ihtimali var," dedi Rath.

"Ne?" Brettschneider korkmuştu. "O nazik beyler mi? Yanılıyor olmalısınız."

"Onları gördünüz mü?"

"Kapı deliğinden," dedi özür dilercesine. "İyi giyimli iki beydi. Biri yaşlı, diğeri genç."

"Size bazı resimler göstersem o adamları yine tanıyabilir misiniz?

Brettschneider omuzlarını kaldırdı. "Sanırım," deyip, beklentiyle ona baktı. "Şimdi sizinle Emniyet'e mi gelmem icap ediyor?"

"Buna şimdilik lüzum yok," dedi Rath. "İçeri girebilir miyim?"

Kadın ona baktı, kısaca merdivene bir göz attı, sonra bir baş hareketi yaparak kenara çekildi. Rath daireye girer girmez kapıyı arkasından kapattı. Onu son derece tertipli bir odaya götürdü. Bir çay masası ve iki sandalye tam Spenerstrasse'ye açılan pencerenin önüne yerleştirilmişti. Rath oradan aşağıda sokağın kenarına park edilmiş kendi Buick'ini görebiliyordu. Oturup, Kale'den temin ettiği fotoğrafı cebinden çıkardı. Arama ekiplerinin ofisine getirdiği Tornow'un personel dosyasından almıştı bu resmi.

"İyi ama bu bir polis," dedi Brettschneider, Sebastian Tornow'un miğferinin altından gülümseyen fotoğrafını görünce. "Ben bunun bir adam kaçırma vakası olduğunu sanıyordum."

"Fakat bu adam da aralarındaydı, öyle mi?" diye sordu Rath.

Brettschneider başıyla onayladı. "Fakat sivil giyinmişti, üniformalı değildi."

"Elbette. Gizli soruşturma, anlarsınız ya."

Rath kadına suç ortağıymış gibi gülümsedi. Kadın başını salladı.

"Siz... Siz de bu yüzden mi ara sıra Fräulein Ritter'in dairesine giriyorsunuz? Siz de mi gizli bir soruşturma yapıyorsunuz?"

"Evet ama aramızda kalsın, olur mu?"

Kadın başını salladı. "Peki neden kaçırılmış?"

"Bu konuda bir şey söyleyemem." Rath sesini iyice kıstı. "Devlet sırrı. Anlıyorsunuz değil mi?"

Irmgard Brettschneider anlayışla bir kere daha başını salladı. "Benim ağzımı bıçak açmaz Komiser Bey!" Kadın tam forma girdi. Irmgard Brettschneider'den iyi gizli ajan olurdu. "Bir de plaka numarası verebilirim," derken, sanki evi dinleniyormuş gibi fısıldıyordu. Rath kaşlarını kaldırdı. Kadın özür dilercesine omuzlarını kaldırdı. "Evin önüne kimin park ettiğini her zaman not ederim. Ne olur, ne olmaz. Siyah bir limuzindi. Markasını maalesef söyleyemem, arabalardan fazla anlamam. Fakat plakasını aldım. Size bir faydası olur mu?"

Rath bir yandan başıyla evet derken, diğer yandan da kendisinin ruhu duymadan Brettschneider'in onu merdivenlerde ve hatta sokakta ne kadar sık gözlemiş olabileceğini düşündü.

"Evet," dedi nihayet. "Çok faydası olur."

Arabasını yine Luisenufer'de, bu defa Ritterstrasse'de saklanmadan doğrudan evinin önüne park ettiğinde artık gece olmuştu. Kale'de iki saatten fazla kalmıştı. Bir şekilde Trafik Dairesi'ne girebilmek için akla karayı seçmişti ama pazar günleri Emniyet Müdürlüğü'ndeki birçok başka ofis gibi orası da kapalı ve kapıları kilitliydi. Resmi yol olan Savcılığı ya da Şube Müdürlüğü'nü araya sokmaktan çekinmişti. Onlara ne anlatacaktı ki?

Kendi dairesine girdiğinde koridordaki sigara dumanını fark etti. Bir an Charly'nin geldiğini düşündü. Belki kendisi saatlerden beri Emniyet'te ve onun evinde dolanırken o Rath'ı orada bekliyordu. Dumanın kendisini neden rahatsız ettiğini ancak mutfak kapısına geldiğinde fark etti. Juno kokusu değildi bu. Hatta sigara kokusu bile değildi.

Puro kokuyordu.

Bu yüzden, mutfağa girip, purolarından birini dişlerinin arasına sıkıştırmış, o gittiğinden beri yerinden hiç kıpırdamamışa benzeyen Kirie'nin başının arkasını okşamakla meşgul Johann Marlow'u gördüğünde, aslında belki şaşması gerektiği kadar şaşırmadı. Liang bir başka iskemleye oturmuştu; açık renk yazlık manto giymiş iki kişi de mutfak tezgâhının önünde bekliyordu. Marlow kafasını kaldırıp baktı.

"Kapıyı çaldık ama evde kimse yoktu," dedi. "Bu yüzden içeri girebileceğimizi düşündük."

"O zaman kendinizi evinizde hissetmenizi söylememe gerek bile yok. Zaten öyle hissettiğiniz de belli oluyor."

"Olabildiği kadar. Pek tertipli bir ev sayılmaz doğrusunu isterseniz."

"Bunu Hugo Lenz'in kanına girenler yaptı," dedi Rath. "Korkarım, peşlerinde olduğumu fark ettiler." Ceketinin cebinden Tornow'un fotoğrafını çıkarıp masanın üzerine koydu. "Bu da onlardan biri," dedi. "Sebastian Tornow. Diğeri, Başpolis Jochen Kuschke maalesef öldü."

"Tebrik ederim," dedi Marlow. "İyi çalıştınız Komiser Bey." Mutfak tezgâhının önünde duran iki adamına baktı. "Bu adamı kendinize örnek alın!"

"Henüz Tornow hakkında açılmış bir soruşturma yok," dedi Rath. "Eldeki deliller bayağı zayıf ve ben de bütün olanların sorumlusunun o olduğunu daha yeni ortaya çıkardım. Anladığım kadarıyla yeraltı dünyasında huzursuzluk yaratmayı amaçlıyor. Büyük ihtimalle Rudi Höller'i öldüren de o."

Marlow başıyla anladığını belirtti. Emniyet Müdürlüğü'nün daha hiçbir şeyden haberi olmaması işine geliyordu sanki. "Bu Tornow'u nerede bulabilirim?" diye sordu.

"İşte sorun bu," dedi Rath. "Korkarım elinde bir rehine var."

110

Haklı çıkmışlardı. Arkada kalıcı iz bırakmadan bir insana çektirilebilecek en büyük acı uyumasına mâni olmaktı.

Daha sadece bir gece uykusuz geçmişti, yani daha yeni başlıyorlardı. Charly zaten bir gece öncesinde de kötü uyumuştu. Gereon'la ne zaman kavga etse kötü uyurdu. Kısaca bir kestirmek için neler vermezdi. Fakat her daldığında birisi dürtüp, uyandırıyordu.

Tornow, Scheer ve Klinger gece boyunca nöbet değiştirmişti. Tanımadığı başka adamlar da vardı. Saatler boyu karşısına oturup, mütemadiyen soru sormuşlardı. Neler biliyorsunuz? Komiser Rath neler biliyor? Sorgulama biçimlerinden onu burada tutan ve işkence eden adamların hepsinin polis olduğuna hükmetmişti. Dünya bakışına pek uygun değildi bu aslında. Bugüne kadar polisleri, birkaç istisna hariç, hep iyi kabul etmişti.

Gereon'u düşündü. Dün (yoksa önceki gün müydü, tam bilemiyordu artık) ona Tornow'dan ve şahit olduğu olaydan bahsettiğinde ne kadar şüpheci davranmıştı. Şimdi bu başına gelenlere hiç inanmazdı artık. Ya diğer arkadaşları? Gennat veya Böhm? Onun orada olmakla itham edeceği herkes başka yerde olduğunu ispatlarsa ne olacaktı? Büyük ihtimalle Scheer ve Tornow haklıydı. Kimse ona inanmazdı. Belki Gereon inanırdı. Ne demişti dün? Yoksa önceki gün müydü? Bugün olabilir miydi? Düşüncelerinin birbirine karıştığını ve yine dalmaya başladığını hissetti.

Vücudunu tatlı bir uykunun ellerine teslim etmek istiyordu.

Ta ki, birisi onu yine şiddetle sarsana kadar.

"Gereon Rath bu telefon numarasını nereden buldu?" diye sordu bir ses. Scheer değil, Tornow da değil, ona saatlerden beri işkence edenlerden birinin sesiydi. Neyse ki hangi telefon numarasından söz ettikleri hakkında zerre kadar fikri yoktu, yoksa belki de hakikaten konuşabilirdi.

111

Trafik İşleri Komiserliği saat sekiz otuzda açılıyordu. Rath saat sekizi çeyrek geçeden beri koridordaki tahta banka oturmuş, memurların kapıları açmasını bekliyordu. Fakat hiçbir şey olmuyordu. Buçuğu biraz geçiyordu ki, ellili yaşlarının ortalarında bir adam koridora girip, Rath'ı çileden çıkaracak kadar yavaş adımlar-

la yürümeye başladı. Ofisinin önünde bekleyen adama alnını kırıştırarak bakıp, cebinden anahtarlığını çıkardı. Rath ayağa kalktı.

"Günaydın," deyince nihayet adamın yan gözle ve ters ters de olsa kendisine bakmasını sağladı. Adam cevap vermedi, hatta selam bile vermedi.

Adam kapıyı açtığında Rath peşinden içeri girmeye davrandı ama adam engel oldu.

"Bir saniye daha sabredin lütfen," dedi memur. "Bir dakika sonra açıyoruz."

O arada başka memurlar da koridora akın etmiş, başka ofislerin de kapıları açılmaya başlanmıştı. Rath bekleyecekti.

Sonunda memur saniyesi saniyesine buçukta kafasını kapıdan uzattı.

"Günaydın."

Demek ancak mesai başladıktan sonra dostça davranılıyor diye düşünen Rath adama kimliğini gösterdi.

"A Dairesi," dedi. "Bir bilgiye ihtiyacım var. Şu aracın sahibini arıyorum." Memura elle yazılmış bir not uzattı.

Memur okuma gözlüğünü takıp, kâğıtta yazanları okudu.

"Resmi bir başvuru yaptınız mı?"

"Hayır," dedi Rath. "Fakat acelem var. Suçüstü yapmak durumundayım."

Bu yöntem genellikle işe yarardı ama bu defa adam sadece düşünceli düşünceli kafasını salladı.

"Acele," dedi Rath. "Lütfen bir iyilik yapın."

Memur başını salladı. "İyi o zaman," dedi. "Bu defalık göz yumalım."

Rath yazı masasının önünde durup, beklemeye başladı ama memur herhangi bir şey aramaya niyetli görünmüyordu.

"Ne var?" diye sordu onun yerine. "Daha ne istiyorsunuz?"

"Arabanın sahibinin ismini tabii."

"O kadar çabuk olmaz. Sizi ararım."

"Hey Allahım! Beyefendi acele edin," diye adama çıkıştı Rath. "Belki de bir ölüm kalım meselesi bu."

Memur istifini bozmadı. "A Dairesi'nde zaten her şey ölüm kalım meselesi değil mi?"

Rath meselenin kendi iddia ettiği kadar dramatik olmadığını umut ediyordu ama hiç de emin değildi bundan. Kısa geçen gecede gözünü bile yummamıştı. Bilinmezlik içini kemiriyordu. Tornow ve adamları Charly'ye ne yapmıştı? Anlaşılan sırtları duvara dayanmıştı artık. En az iki cinayet işlemişlerdi, hatta belki de daha fazla. Dün Marlow'la Rath'ın teorisini konuşmuşlardı. Bazı polislerin Kuzey Korsanları ile Berolina'nın çatışmasını kışkırtmaya çalıştığı, bunların bir kısmının bu amaçla cinayet ya da cinayetler işlemekten bile kaçınmadığı, bütün bu suçları o günlerde şehirde olan Amerikalı bir gangsterin üzerine yıkmaya çalıştıkları ve Stefan Fink oyuna ortak olduğu için basının da çoktan o adamın peşine düştüğü şeklinde bir teoriydi bu.

Rath ofisine döndüğünde saat daha dokuz bile olmamıştı. İlk gelen oydu. Allah kahretsin o Trafik Dairesi'ndeki masa başı kahramanını! İnşallah, bir an önce arabanın sahibinin adını bildirirdi. Elindeki tek ipucu buydu.

Az sonra Erika Voss geldi. Saat tam dokuz olmalıydı. Biraz sonra Gräf de işe geldi. Rath'ın aklı başka yerdeydi. Selam verdi, o kadar. Gräf bunu Rath'ın pazartesi günlerine özgü keyifsizliğine verdi ve üzerine varmadı. Rath'ın içi kıpır kıpırdı. Aracın sahibinin adını öğrenmek, bir şeyler yapmak zorundaydı. Trafik Dairesi onu neden böyle kıvrandırıyordu?

"İş arkadaşımız nerede kaldı?" diye sordu Gräf dikkatle.

"Korkarım bugün gelmeyecek."

"Hasta mı?"

Rath cevap vermedi. Gräf de kendini işine vererek, Camel satan dükkânları tek tek aramaya başladı. Telefonda kısık sesle konuşuyordu.

Birden ön odanın kapısı ardına kadar açıldı. Rath gözlerine inanamadı.

Sebastian Tornow kapıda durmuş, hiçbir şey olmamış gibi içeridekilere gülümsüyordu.

"Herkese günaydın," diye selam verdi, Erika Voss da onu selamladı.

Rath, yeni polisi bir kere daha hiç gizlemeye gerek duymadan hayranlıkla izleyen sekreterini oracıkta boğabilirdi. Gräf'in mes-

lektaşlar arasında normal olan dostça selamı bile sinirine dokunuyordu.

Rath anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Şoku atlatmak veya en azından tekrar normal hareket etmesine elverecek kadar bastırmak için zamana ihtiyacı vardı.

Tornow şapkasını ve mantosunu asıp, geçici olarak ona ait olan yazı masasına oturdu. "Hafta sonunuz iyi miydi?" diye sordu. "Eh, çalışmaya başlayalım o zaman."

"*Neye* başlayacaksınız?" diye sordu Rath.

"E Camel satan yerlere bakacaktık ya," diyen Tornow, Gräf'i işaret etti. "Arkadaş başlamış bile."

"O zaman o işi arkadaş yalnız başına da yapar," dedi Rath. "Siz benimle geleceksiniz!"

"Nereye?"

"Gelin benimle!"

Rath'ın sesi o denli saldırgandı ki, Gräf yazı masasının arkasında büzüldü. Voss bile ürkekleşmişti; bu çok ender olurdu. İkisi de kendilerini bekleyen on dakikanın neler getireceğini merak etmeye başlamıştı belli ki.

Rath, peşinden yeterince hızlı gelmeyen Tornow'u kapıdan dışarı sürükleyerek koridora çıkardı.

"Neyin var senin?" diye sordu Tornow.

"Burada olmaz," diye homurdandı Rath. Koridorda birkaç polis daha vardı.

"Bu arada hatırlatayım, senlibenli olmuştuk. Yoksa unuttun mu?"

"Kapat çeneni!"

Rath, Tornow'u tuvalete sürükledi ve kapıyı arkalarından kapadı.

Yalnız kalmışlardı.

Tornow'u yakasından yakaladığı gibi fayans kaplı duvara yapıştırdı.

"Nerede?" diye sordu. Tornow nefes almaya çalışıyordu.

"Bir dur, bir dur," dedi. "Bunu iki medeni insan gibi halletsek daha iyi olmaz mı?"

"Kadın kaçırmanın medeniyetle ne alâkası var?"

"Şimdi önce yakamı bırak, yoksa onu bir daha hiç göremezsin!"

Bu sözler Tornow'un ağzından sessizce ama bir o kadar da sert çıkmıştı. Rath'ın bütün vücudunu korku sardı. Bir anda, kimin kimi avcunun içinde tuttuğunu ve hiçbir şey yapamayacak haldeki enayinin kim olduğunu tekrar algıladı. Tornow'u bıraktı.

"Nerede?" diye bir daha sordu elinden geldiği kadar sakin kalmaya çalışarak.

"Bu kadar endişeli olmandan, dün doğru hareket ettiğimizi anlıyorum."

"Biz kim?"

"Kusura bakma ama bu seni ilgilendirmez."

"Nerede, lanet olsun, nerede?"

"O da seni ilgilendirmez. Nasıl denir? İçinde bulunduğu şartlar göz önünde bulundurulursa durumu iyi sayılır." Tornow gömleğinin yakasını ve kravatını düzeltti. "Bilmen gereken tek şey şu: Bizim için bir görev yerine getirirsen onu yine sağ salim görürsün."

"Bu da ne demek? Ben de mi cinayet işleyeyim? Sizin yaptığınız bu değil mi?"

"Çok basit. Şimdiye kadar hakkımda öğrendiğin ya da öğrendiğini zannettiğin her şeyi unutacaksın. Zaten sana kimse inanmaz. Sonra... Bak burası önemli, iyi dinle burayı. Sonra Abraham Goldstein'ın gözaltına alınmasını ve Hugo Lenz, Rudolf Höller, Gerhard Kubicki ve Jochen Kuschke'yi öldürmek suçundan hakkında dava açılmasını sağlayacaksın. Ha, bir de Eberhard Kallweit var, neredeyse unutuyordum."

"Başlamışken Emil Kuhfeld ve Gustav Stresemann'ı da ekleyeyim mi, ne dersin? Düzineyle daha ucuza gelir."

"Senin yerinde olsam bu meseleyi daha ciddiye alırdım. Şaka yapmıyorum."

"Ciddi olan ne? Goldstein mahkûm olursa Charly'nin serbest bırakılacağı mı? Onu altı ay bir yerlerde hapis mi tutacaksın?"

"Goldstein gözaltına alınır ve bahsettiğim vakalardan hakkında dava açılırsa yeter." Tornow, Rath'ın gözlerinin içine baktı. "Yani senin zavallının ne kadar süre hapis kalacağı tamamen sana bağlı. Fakat senin yerinde olsam elimi biraz çabuk tutarım!"

"Saçının bir teline bile dokunursanız, canınıza okurum!"

"Kimse ona bir şey yapmıyor. Bizim kadınlarla işimiz yok," dedi Tornow. "Fakat önümüzdeki günlerde biraz az uyku uyumak zorunda kalabilir ve bu uzun vadede pek de sağlıklı sayılmaz. Dediğim gibi: Acele et!"

Rath komiser adayına baktı. Bu nasıl bir insandı? Neden yapıyordu bunu?

"Bu işten asla yakanızı sıyıramazsınız!" dedi.

Tornow güldü. "Bunu senin tanıdığın bir kadın da söyledi. İkiniz de yanılıyorsunuz. Nasıl bağlantılarımız olduğunu bilmiyorsunuz. Dikkatli olmanı tavsiye ederim."

Rath başını iki yana salladı. Diyecek lafı kalmamıştı.

"Ha, bir şey daha var..." Tornow yine bildik gülümsemesini takındı ama bu defa Rath'a şeytan gülümsüyormuş gibi geldi. bir polise bunu söylemek biraz tuhaf ama elbette bu vakada da geçerli: Kız arkadaşını hayatta görmek ve başının belâya girmemesini istiyorsan bu işe polisi karıştırma. Her şeyi aramızda halledelim!"

Rath, Tornow'u bırakıp, tuvaletten çıktı. Kapıyı çarpabildiği kadar sert çarptı.

112

Ernst Gennat *Café Josty*'nin terasında, önünde bir frenküzümü pastasıyla oturmuş, başına gelene bir anlam vermeye gayret ediyordu. Genellikle astlarına pasta ikram eden kendisiydi, aksi pek olmazdı.

"Komiser Bey, herhalde bana rüşvet vermeye kalkışmıyorsunuz değil mi?"

"Hiç endişelenmeyin. Aklımın ucundan bile geçmez böyle bir şey. Afiyet olsun Müdürüm."

Rath şapkasını ve mantosunu kapıp, Gräf'e ya da sekretere herhangi bir şey söylemeden ofisinden ayrılmıştı. Ne olduğunu Tornow açıklasındı. Emniyet'ten ayrılmadan Trafik Şubesi'ne de bir kere daha uğramıştı. Çok özel bir dostunun o sabah kendisine anlattıklarının onu endişelendirdiğini söyleyip, aldığı bilgiyi kendisinden başka kimseye vermemelerini tembih etmişti. Charly'nin

kaçırılmasında kullanılan siyah limuzinin sahibini Rath tanıyordu. Rudi Scheer eskiden Alex'te silah deposunu yönetirken, polis ve ordu içindeki bazı sağcı çevrelerden oluşan ve silah kaçakçılığı yapan bir çeteye üye olduğu ortaya çıkmıştı. Scheer kızağa çekilmiş, fakat cezalandırılmamıştı. Rath daha o zaman bunun bir hata olduğunu düşünmüştü.

Gennat pastasına dokunmadı bile. "Önce *Josty*'de bu esrarengiz buluşmaya beni neden çağırdığınızı anlatırsanız, çok memnun olurum Komiser Bey," dedi. "Telefonda konuşmanızdan ölüm kalım meselesi gibi anlaşılıyordu."

"Korkarım öyle zaten."

Sonra Rath Buda'ya anlatılması gereken her şeyi anlattı. Gennat o kadar dikkatle dinledi ki, pastasını yemeyi bile unuttu.

"Fakat bu şantaja boyun eğmeyeceksiniz herhalde," dedi Rath sözlerini bitirince. "Delil karartmakmış!" Gerçekten bozulmuştu.

"Başka bir planım var. Fakat ancak sizin de desteğinizle başarılı olabilecek bir plan. İlk iş, Goldstein'ı gözaltına almamız lazım."

Gennat güldü. "Bunun için önce onu bulmamız lazım."

"O halloldu. Onu kimin sakladığını artık biliyorum."

"Yoksa yine bizden bilgi mi sakladınız?" Gennat elindeki pasta çatalını tabağa atıp, öfkeyle ona baktı. "Demek hakikaten bana rüşvet vermeye çalışıyorsunuz!"

"Asla Müdürüm, sadece planımı desteklemenizi sağlamaya çalışıyorum. Beni on dakikacık dinleyin, kararınızı sonra verin."

Gennat dinledi.

Rath, Tornow'un evinin içindeki ve etrafındaki adamlarını çekmesini istediğinde Marlow bunu pek de memnuniyetle karşılamadı.

"Cezasını görecek, bunun garantisini veriyorum. Fakat onu şimdi sıkıştırırsak, bir insanın hayatını tehlikeye atarız. Kendisini güvende hissetmeli."

"Benden zor bir şey istiyorsunuz Komiser Bey."

"Biliyorum. Fakat adaleti kendi ellerinize almayıp, hukuk devletinin vazifesini yapmasını beklemeye ne dersiniz? Bu adam cezasını çekecek. Söz veriyorum."

Marlow nihayet kabul etti. Bir engel daha aşılmıştı. Fakat asıl belirleyici olan bir sonraki adımdı.

Sankt Norbert'te Rath sadece Papaz Warszawski'yi buldu. Onun da işbirliği yapmaya yanaştığı söylenemezdi.

"Tekrar geleceğinizi tahmin etmiştim," dedi. "Bunun için de gereken önlemleri aldım."

"Goldstein artık burada değil mi yani?"

"Elbette değil. Dünkü ziyaretinizden sonra..."

"Nerede?"

"Bunu size neden söyleyeyim? Neden artık burada olmadığını sanıyorsunuz?"

"Bana güvenmiyor olabilir misiniz?"

"Ben insanlara değil Tanrıya güvenirim. Size nasıl ulaşabileceğini söyleyin, sizi aramasını sağlayayım."

"Allah kahretsin, o kadar zamanım yok! Bir insanın hayatı söz konusu."

"Bana bunu biraz daha açıklamanız lazım."

Rath açıkladı. Goldstein'ın saklandığı yer pek de orijinal sayılmazdı ama Katolik kilisesinin yardımı olmasa onu asla bulamazlardı. Papaz Warszawski, Rath'a şahsen eşlik etmekte ısrar etmişti. Papazın içinde hâlâ bir nebze güvensizlik vardı. 1 numaralı karayolundan şehrin güneybatısına gitmiş, Zehlendorf'a gelmeden hemen önce sola sapmışlardı. Yemyeşil ve sakin bir sokağa vardıklarında papaz Rath'a nihayet durmasını söylemişti. Bir tarafta bahçe içinde hoş evler vardı. Diğer tarafta ise sonu görünmeyen yemyeşil çalılar.

"Abendruh Kolonisi" dedi çalılıklara bakan Warszawski. "Benim de burada bir kulübem var."

Rath Buick'ini her zaman hayalini kurduğu ve şayet ailesinden miras filan kalmazsa parasının asla yetişmeyeceği türden güzel bir evin önüne park etti. Karşı kaldırımdaki çalılık düzenli aralıklarla bölünüyordu. Çalıların ardında ağaçlar, çeşitli bitkiler, bayrak direkleri ve ahşap kulübelerin çatıları görülüyordu. Berlin gibi şehirlerde saklanılacak en klasik yerlerden biriydi. Bu tür yerlerde elde ufak da olsa bir ipucu olmadığı veya orada oturanlar bir şeylerden şüphelenmediği sürece herhangi birini bulmak imkânsızdı.

Koloni muazzam büyüktü. Rath bir süre iki yanı çalılarla kaplı dümdüz bir yolda papazın peşinden yürüdü. Birkaç defa doksan derecelik bir açıyla bir sağa, bir sola saptıktan sonra kendisini barok stilde inşa edilmiş sarayların labirent şeklindeki bahçelerinde gibi hissetti. Sonra Warszawski birdenbire durdu.

"Burası," dedi papaz. Kendisini hiç iyi hissetmediği fark ediliyordu.

113

Aradan iki saat bile geçmeden Elmshorner Strasse'ye polis arabaları geldi. Bir kamyon, polis garajından dört yeşil Opel ve son olarak da Cinayet Masası'nın siyah aracı. Kamyonun arkasından üniformalı memurlar atladı ve birbirine paralel üç yoldan koloniye daldı. Opel'lerden sivil giyimli kriminal polis memurları indi. Cinayet Masası'nın aracından ise önce Ernst Gennat koca bedenini güçlükle çıkardı, arkasından Wilhelm Böhm indi.

Batıya giderken sık sık akşam trafiğine yakalanmış, fakat dikkat çekmek istemedikleri için sirenleri çalmamışlardı. Rath durmaksızın küfür ediyordu. Charly'nin Tornow ve adamlarının elinde rehin kaldığı her bir saat, fazladan bir saatti. Rath bütün yol boyunca Sebastian Tornow'un yanında oturmak zorunda kalmıştı; buna mâni olamamıştı. Aslında içinden hâlâ bu herifin suratının tam ortasına yumruğunu patlatmak geçiyordu ama işin kötüsü, bu kötü piyeste kendisinden memnun rolü oynamaya mecburdu. Tornow aralarında hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, Rath'a da aynı şekilde hareket etmekten başka çare kalmıyordu. Buna rağmen onunla mümkün olduğunca konuşmamayı, hatta ona bakmamayı becermişti. Gräf şefinin mesafeli tavrını fark etmiş ve bunu *Islak Üçgen*'deki sohbetlerine bağlamıştı. Kriminal sekreter bu yüzden vicdan azabı çekse dahi, aslında bu durumdan memnundu. Gennat, Goldstein dosyasına bakan polisleri de, Tornow'un utanmazca şantaj girişiminde adını andığı ve polisin elindeki belgelerin, hepsinin failinin bu gangster olduğuna işaret ettiği ölüm vakalarından sorumlu bütün memurları alarma geçirmişti.

Rath adamlarıyla beraber, Papaz Warszawski'nin kulübesine giden ortadaki anayoldan koloniye yöneldi.

Fakat orada kendilerini, elinde bir megafonla, dağ gibi dikilmiş Wilhelm Böhm bekliyordu.

"Rath ve Tornow, siz dışarıda bekleyeceksiniz," diye onlara bağırdı. "Goldstein'ı zaten bir kere elinizden kaçırdınız, bunu tekrarlamanın lüzûmu yok. Sizi tanıyor." Buldog eliyle Gräf'i işaret etti. "Bu sizin için de geçerli. Sizi de otelden tanıyor."

Diğer bütün kriminal polislerin geçmesine izin verdi. Rath, yola çıkmadan kısa bir süre önce Gennat'ın onları katılmaya davet ettiği kısa toplantıdan operasyon planlarını biliyordu. En önde kulübenin etrafını çaktırmadan çevirecek toplum polisleri vardı. Her yeri kaplayan çalılar işlerini kolaylaştırıyordu. Buda, silahlarını çok mecbur kalmadıkları takdirde kullanmamaları yolunda uyarmış olsa bile, bahçe kapısının sağında ve solunda silahlarının emniyetini açmış iki polis bekleyecekti. İlk sıradaki sivil polisler sadece Gennat ve Böhm'den ibaretti. Diğer kriminal polisler, fazla meraklı koloni sakinlerini operasyon sahasından uzak tutmakla görevlendirilen üniformalılara yardım edecekti.

Uzakta bekleyen polisler arasında sadece Rath, Gräf ve Tornow'un üniforması yoktu; onlar da biraz kenara çekilmişti. İşleri, Abendruh Kolonisi'nin girişlerini kontrol eden üniformalılarınkinden de azdı. Çoğu bu fırsatı bir sigara molası vermek için kullanıyordu. Rath da onlar arasındaydı.

"Madem burada ortalıkta dikilecektik, neden geldik?" diye öfkeyle söylenen Gräf geldikleri Opel'e geri döndü. Omuz silken Rath onun arkasından baktı. Tam peşinden gidecekti ki, Tornow konuştu.

"Huzursuzsun galiba?"

"Öyle mi görünüyorum?"

"Evet."

"Belki Charly'yi ne zaman serbest bırakacağınızı artık bilmek istediğimdendir."

"Abraham Goldstein'ın hakikaten burada saklandığından ve onu ele geçirdiğimizden emin olduğum anda."

"Demek bana güvenmiyorsun."

"Bugün her şey biraz çabuk oldu." Tornow gülümsedi. "Ya

Goldstein'ın burada saklandığını biliyor, fakat bunu gizliyordun, ya da bütün bunlar büyük bir tuzak ve bu kolonide karşımıza bir gangster değil, sadece birkaç köstebek çıkacak."

"Bekle," dedi Rath. İçinden Tornow'un sırıtan suratına vurmak geliyordu. Onun yerine sigarasını asfalta fırlatıp, zehirli bir örümcek gibi ayağının altında ezdi. Belki de o gülümsemeyi eziyordu...

"Bütün bunlara ne lüzum vardı?" diye sordu. "Lenz ve Höller'in neden ölmesi gerekliydi?"

Tornow'un gülümsemesi kayboldu. "Bu konuda fazla bilgi sahibi olmaman senin için daha iyi olur," dedi. "Üstelik bu sıçanlara yazık olmuş filan da değil. İkisi de adi suçluydu. Bunu herkes biliyordu ama kimsenin kılı kıpırdamıyordu."

"Kuschke adi suçlu değil, polisti."

"Belki başka hatalar yapmıştır."

"Cinayet işlerken görülmüş olmak gibi mi?"

"Bu konularda hiçbir şey bilmemen senin için daha iyi olur, inan bana!"

Tam o sırada Böhm'ün megafonunu cızırdatıp, zaten olduğundan da daha yüksek çıkan sesini işittiler.

"Dikkat, dikkat! Polis konuşuyor! Abraham Goldstein, bu kulübede saklandığınızı biliyoruz. Ellerinizi kaldırıp, dışarı çıkın. Kılınıza bile dokunulmayacak. Direnmek boşuna olur, etrafınız kuşatılmış durumda."

Uzunca bir süre başka bir şey duymadılar. Rath her şeyin planlandığı gibi gitmesi için dua ediyor, Charly'yi düşünüyordu. Her şey kendisinin hazırlayıp, Gennat'la üzerinde anlaştığı planın aksamadan yürümesine bağlıydı.

114

Zaman zaman nerede olduğunu hatırlayamıyor, kendisini sorguya çekenlerin kim olduğunu çıkaramıyordu. Sadece, *her daim* birilerinin kendisini sorguya çektiğini ve dinlenmesine hiç fırsat vermediklerini biliyordu. Odada her an soru soran biri vardı; bazen birden fazla insan da oluyordu ki, bu daha da fazla zorluyordu onu.

Konsantre olması giderek güçleşiyordu. Zaman zaman hiç orada olmayan birilerini görüyor, gözünün ucunda sık sık kırmızı kazaklı tanıdık biri peyda oluveriyordu. Hatta bir seferinde Gereon'u gördüğünü bile sandı. Yorgunluk sanki ağır bir önlük giymiş gibi onu aşağı çekiyordu ama yere yığılmasına izin vermiyorlardı. Yorgunlukla gelen ağırlığa karşı koymaya zorlanıyordu devamlı. Bunun ne zamandan beri böyle sürdüğünü de hiç bilmiyordu. Saatlerce de olabilirdi, günlerce veya haftalarca da...

Çok az su içmesine izin verdikleri için arada bir dili damağına yapışıyordu. Dili kuruduğu için hiç konuşamaz hale geldiğinde bir yudum su veriyorlardı. Ağzı kuruduğundan konuşamaz hale gelmiş taklidi yapmayı artık iyice öğrenmişti. Bütün gardiyanlar da aynı oranda insafsız değildi. Kimileri daha baştan ona acımaya başlamıştı. Hatta biri hafifçe uykuya dalmasına bile izin vermiş, hemen uyandırmamıştı. Başkalarıysa anında yaygarayı koparıyor, masayı yumrukluyor ve onu korkutmaya çalışıyordu.

Uyumasına engel oluyor, nadiren su içiriyor, yiyecek hemen hemen hiçbir şey vermiyorlardı. Fakat bunun haricinde şiddet kullanmıyorlardı. Bu heriflerin ona yaptıklarını anlatacak olsa kimse inanmazdı. Hatta ona herhangi bir kötülük yaptıklarından bile kuşku duyarlardı. Charly'ye uygulanan şiddet ardında hiç iz bırakmıyordu.

115

Goldstein'ı gözaltına almak korkulduğundan daha kolay olmuştu. Toplum polislerinin hiç de küçümsenmeyecek bir kısmı Chicago misali silahlı bir çatışma çıkmasını bekliyordu. Makineli tüfeklerin ya da en azından ucundan dumanlar çıkan Colt tabancaların konuştuğu bir Vahşi Batı sahnesi...

Oysa hiç öyle şeyler olmamış, tek bir silah bile patlamamıştı.

Böhm'ün çağrısını sadece bir kere daha tekrarlaması gerekmiş, ardından Rath tangır tungur bir sesler duymuş (daha sonra, komşu evlerden birinin bahçesinde bulunan üniformalı polislerden birinin sinirlerine hakim olamayıp, bahçe süsü seramik cücelerden

birini kırdığı ortaya çıkacaktı) ve belli ki Goldstein nihayet ortaya çıkmıştı.

"Ellerinizi havada tutmaya devam edin Herr Goldstein," diye böğürmüştü Böhm elindeki megafonla.

"Gouldstiin," diyen Abe Goldstein'ın sesini duyduğunda Rath az kalsın sevinçten çığlık atacaktı. Planı başarılı olmuştu!

"Adım Gouldstiin," diye konuşmaya devam etti Goldstein. "Amerikan vatandaşıyım ve sanırım burada bir yanlış anlama söz konusu."

"Jochen Kuschke, Gerhard Kubicki, Hugo Lenz, Rudolf Höller ve Eberhard Kallweit'ın cinayet zanlısı olarak sizi gözaltına alıyorum Herr... Gouldstiin."

"O zaman bari artık şu adamlarınızı gönderip ellerime kelepçe taktırın, yoksa kolların uyuşacak!"

"Söyleyeceğiniz başka hiçbir şey yok mu?" Böhm'ün sesindeki şaşkınlık çok barizdi.

"Suçsuz olduğum elbette," dedi Goldstein.

Bu diyaloğu Tornow da Rath kadar büyük bir heyecanla dinliyordu.

Gangsteri nihayet alıp götürmeleri ve akşamın sükûnetinin koloniye yeniden hakim olması epey zaman aldı. Hiçbir suçu olmayan koloni sakinlerinin çatışmanın tam ortasında kalmalarını önleyen kriminal polislerle üniformalı polisler geldi önce. Onları Goldstein'ın saklandığı evi kuşatan memurlar takip etti. Gangsteri aralarına almış olan iki görevli de onlarla birlikteydi.

Goldstein'ın elleri arkadan bağlıydı ama buna rağmen keyfi hiç de fena değildi sanki. Ta ki, Rath gözüne ilişene kadar. Tornow'u da fark etmişti herhalde ama onu tamamen görmezden geldi. Fakat Rath'ı görünce çehresi değişti. Suratına önce öfkeli, ardından da aşağılayıcı bir ifade yerleşti. Hiç konuşmadı ama önünden geçirdikleri sırada Rath'ın önünde durup, asfalta tükürdü. Kollarına girmiş olan iki toplum polisi onu çekiştirip, Cinayet Masası'nın aracına tıktı. Anlaşılan bunu Gennat emretmişti. Herhalde Amerikalıyla daha yolda biraz konuşmak istiyordu. Az sonra Gennat ve elindeki megafonu savaştan çıkmış Cermenlerin kalkanlarını tuttuğu gibi tutan Böhm de belirdi.

"İyi çalıştınız," diyen Buda dostça Rath'ın omzuna vurdu. "Bu sizin için de geçerli elbette."

Babacan bir bakışla süzdüğü komiser adayını kastediyordu.

Tornow biraz tereddütlü bakıyordu.

Gennat, Cinayet Masası aracıyla gözden kaybolup da, ikisi yine çalılıkların önünde yalnız kaldığında Rath, "E şimdi ne olacak?" diye sordu. Tornow yavaş adımlarla Opel'e doğru yürürken cevap verdi.

"Ne olacak?"

"Anlaşmıştık. Goldstein gözaltına alındı. Beş vakanın hepsinin zanlısı. Artık sıra sizde."

"Beklemeye sabrının kalmamasını anlıyorum. Endişe etme, biraz daha sabret. Önce Alex'e gitmemiz lazım, sonra rahat rahat telefon edebilmek için eve dönecek ve geri kalan her şeyi yoluna koyacağım."

"Onu nerden alabilirim?"

"Bizi aptal mı sanıyorsun?" Tornow başını iki yana salladı. "Sen beklemekten başka hiçbir şey yapmayacaksın."

116

Büyük polis operasyonu
Tehlikeli gangster yakalandı

Bugün düzenlediği büyük bir operasyonla Berlin polisi Amerikalı gangster Abraham Goldstein'ı saklandığı evde kıstırarak, gözaltına aldı. Berlin'in güneybatısındaki bir bahçe kolonisinde saklanan Goldstein'ın kaçmaya çalıştığı, ancak cesur Alman memurların çabaları sonucu kıskıvrak yakalandığı bildirildi. Amerikalı gangsterin Berlin'de, aralarında bir polis, bir SA üyesi ve bir antikacının da bulunduğu birçok kişiyi öldürdüğü belirtildi. Berlin yeraltı dünyasının iki büyük isminin öldürülmesi de ona atfediliyor. Gazetemize bilgi veren Cinayet Masası Müdürü Ernst Gennat, "Elimizdeki deliller çok sağlam," ifadesini kullandı. Polisin bu başarılı operasyonunda en büyük rolü Kriminal Komiser Gereon Rath'ın oynadı-

ğı belirtiliyor. Gennat, "Komiser Rath, Goldstein'ın saklandığı yeri bulmayı başardı," şeklinde konuştu.

Akşam gazetelerinin büyük kısmı haberi yayımlamıştı. Ertesi sabah bütün şehir polisin Goldstein'ı ele geçirdiğini öğrenecekti. Bu sayede Kriminal Komiser Rath'ın da yeniden göze girdiğini maalesef sadece *Tag* yazmıştı. Weinert bir zeplinle geziyor olmasa belki *Tageblatt*'ta da yer alabilirdi bu haber ama Rath'a bu da yetiyordu. Gennat'ın, ondan da önemlisi Bernhard Weiss'ın kendisine bir teşekkür borçlu olduğunu bilmesi de işine geliyordu.

Tornow ona sabırlı olmasını tavsiye etmişti ama Rath'ı bütün gece uyku tutmamıştı. Kirie ile Spenerstrasse'ye gitmiş, hatta Charly'nin darmadağın olan evini toplamaya başlamış ve yatağına tertemiz bir çarşaf sermişti. Ufak Gereon kırlarda geçirdiği yaz tatilinden döndüğünde benzer bir hamaratlık gösteren annesi gibi hissetmişti kendini neredeyse. Annesi bu durumlarda oğluna kek bile yapardı. Rath, Charly'ye kek yapmamıştı ama bir vazoya bir demet taze çiçek yerleştirmişti. Etrafına bakındı. Ev yine içinde oturulabilecek gibiydi. Tabii kadının kâğıtlarına dokunmamıştı; onun özel eşyasını karıştırmak istemiyordu. Fakat kitapları ve adamların dolaplardan boşalttığı başka her türlü ıvır zıvırı yine yerine yerleştirmişti.

İşi bittiğinde bir şişe konyak ve bir kadehle masaya oturdu ve o sırada Charly'nin ne durumda olduğunu düşündü. Acaba bu herifler onu serbest bırakmış mıydı? Tornow onu bilerek mi bu kadar oyalıyordu? Yoksa Charly'yi bırakmaları için önce Tornow'un suç ortaklarını ikna etmesi mi gerekiyordu? Kafasında dönüp dolaşan bin bir soru ve belirsizlik Rath'ı çıldırtıyordu. Emin olduğu tek bir şey vardı, o da, bol bol konyak içmezse bugün onu asla uyku tutmayacağıydı. İlk yudumun keyfini çıkardıktan sonra gerisini kafaya dikti. Şimdi ne keyif almanın ne de içki içme kültürünün sırasıydı.

Köpek kıvrıldığı yerden uykulu gözlerle onu seyrediyordu.

"Şerefe Kirie," diyerek ikinci kadehini kaldırdı.

Yarım şişe konyağı devirdikten sonra bir ara gerçekten uyumuş olmalıydı. Masanın sert tahtası yüzünün sağ tarafına baskı yapıp da yanağı acıyınca, karmakarışık rüyalar gördüğü uykusundan uyandı. Bir an nerede olduğunu çıkaramadı. Sonra her şey tekrar

aklına geldi ve hafif bir köpek uykusu uyuyan Kirie'yi de korkuyla zıplatan bir hamleyle olduğu yerde dikildi.

Mutfaktaki saate bakılırsa, altıya dört dakika vardı. Rath kalktı. Yatak elbette boştu. Tornow biraz sabretmesini tavsiye etmişti: *Beklemekten başka yapacak bir şeyin yok.*

Rath yeterince beklemişti. Artık bir şeyler yapması şarttı. Kısaca üstünü başını suyla temizledi, hızla tıraş oldu, sert bir fincan kahve içti, son bir kadeh konyağı mideye indirdi, iki sigara içti ve şapkasıyla araba anahtarlarını kapıp, köpeğe de tasmasını taktıktan sonra yola çıktı. Henüz fazla trafik yoktu. Bu sayede Moabit'ten Leuthener Strasse'ye rekor süratte vardı. Çatı katındaki dairede ışık yanıyordu. Demek orada günlük hayat alışılagelmiş düzeninde devam ediyor ve bu saatte hep olduğu gibi *Komiser Adayı Sebastian Tornow işe gitmeye hazırlanıyordu.*

Rath, Kirie'yi arabada bırakıp, merdivenlerden çatı katına kadar çıktı. Kapıyı açarken Tornow bir yandan da kravatını bağlıyordu. Bunun haricinde, yine her zaman olduğu gibi, üzerine giydiği her şey yerli yerine oturmuştu. Tam Tornow.

"Ha, sen misin?" dedi ama pek de şaşırmışa benzemiyordu. Rath yanından geçip, içeri girerken bonkörce kenara çekildi. Tornow kapıyı kapattı, dolabın kapısındaki aynanın karşısına geçti ve büyük bir rahatlıkla kravatını bağlamaya devam etti. Rath yolda gelirken aldığı sabah gazetesini dolaba fırlattı. *Vossische.* Önem taşıyan sayfayı önceden açmıştı.

"Bunu ne yapacağım?" diye sordu Tornow kravatının düğümünü düzeltirken. Mükemmel bir düğümdü.

"Burada, birçok cinayetten aranan Abraham Goldstein adında birini polisin dün yakaladığı yazıyor," dedi Rath.

"Ben de oradaydım, unuttun mu?"

"Bana artık bütün bunları sadece rüyamda görmüşüm gibi geliyor. Anlaşmamızda senin üzerine düşen kısım ne oldu? Charly nerede?"

Tornow omuz silkti. "Şayet aklına burada olabileceği geldiyse, burada değil." Gülümsedi. Fakat bu gülümseme artık Rath için sadece bir sırıtmadan ibaretti. İnsanı kışkırtan bir sırıtıştı bu.

"Bunun eğlenceli bir yanını göremiyorum," dedi. "Şimdiye ka-

dar oyunu senin kurallannla oynadık. Fakat onun başına bir şey geldiğini öğrenecek ya da beni kandırdığını fark edecek olursam bambaşka yöntemlere başvuracağım!"

"Ne yani? Beni Johann Marlow'la veya gangster arkadaşlarınla mı tehdit edeceksin? İnan, onların da işi yakında bitecek!"

Rath donakaldı. Tornow onun Marlow'la ilişkisini nereden biliyordu? Kızıl Hugo mu gevezelik etmişti?

"Lafı değiştirme," dedi. "Artık onun nerede olduğunu ve neden hâlâ rehin tuttuğunuzu söyle!"

"Artık rehinemiz değil ki." Tornow dargın dargın ona baktı. "Bu sabah saat beşten beri serbest. Sana sabretmeni söylememiş miydim?" Rath'a acır gibi baktı. "Daha seni aramadı mı yoksa?"

"Henüz evinde değil, bütün bildiğim bu."

"E elbette evinin kapısına kadar götürmedik. En yakın otobüs durağına giden yolu kendisinin bulması lazım."

"Nerede? Onu nereye götürdünüz?"

"Götürdünüz de ne demek? Bildiğim kadarıyla özel şoförü vardı."

İnanılmaz bir şeydi bu. Tornow hâlâ gülümsüyordu.

"Nereye?"

Rath gemlediği öfkesinin boşalmak için yaptığı baskının arttığını hissediyordu.

"Sen ciddisin galiba?" Tornow bonkör bir ifadeyle konuşuyordu. "Peki," dedi. "Onkel Toms Hütte. Orada, Grunewald'ın kıyısında bir kızak pisti var. Belki oraya bir baksan iyi olur." Sırıttı. "Belki kayranda uyuyakalmıştır. Bayağı yorgundu, o kadarını söyleyebilirim."

Rath daha fazla dayanamayıp, o sırıtan surata sağ yumruğunu yapıştırdı.

Tornow canı sıkkın bir şekilde ona baktıktan sonra, suratından damlayan kan kar gibi beyaz gömleğini berbat etmesin diye öne eğildi.

"Gereon Rath, sen hakiki bir götsün!" dedi. Kan tükürdü. "Sana yaptığım yardımın karşılığı bu mu yani?"

"Yardımına teşekkür ettiğimi, yalnızca bir yumruk atmakla kalmamdan anla," dedi Rath.

Fazla uzatmadan Tornow'un dairesinden çıktı, arkasından kapı-

yı çarptı ve merdivenleri koşar adım indi. Buick'inin yanına vardığında onu kuyruk sallayan Kirie karşıladı.

117

Zehlendorf yolu Rath'a hiç bu kadar uzun gelmemişti. Yarım saat kadar sonra Spandauer Strasse'de arabadan indi ve köpeğinin tasmasını taktı. Gökyüzünde bulutlar toplanmaya başladığı halde Kirie bu ufak gezintiden hoşlanmıştı sanki. Karşı kaldırımda başlayan bir yol bütün bu semte adını veren bir mekâna, Onkel Toms Hütte'ye çıkıyordu. Sağ tarafta ise Grunewald başlıyordu. İklimin etkisiyle iyice yıpranmış ahşap bir levha kızak pistine giden yolu gösteriyordu. Kızak pisti acınacak haldeydi; çam ormanının ortasında kalmış bir kayrandan ibaretti. Kışın hangi amaçla kullanıldığına işaret eden tek ipucu bir atlama pistiydi.

Oysa şimdi sadece birkaç kişi köpek gezdiriyordu. Charly'den eser yoktu.

Rath kadının ismini haykırdı. Cevap gelmedi.

Köpek gezdirenlerden biri Rath'la Kirie'ye yanaştı, Rath'ın kıskançlıkla baktığı kurt köpeğini kısaca "Bismarck, otur!" komutuyla durdurdu ve Berlin aksanıyla sordu: "Yardımcı olabilir miyim?" Rath'ı süzerken adam başını hafifçe yana eğmişti; köpeği de aynısını yaptı.

"Bir kadın arıyorum," diye karşılık verdi Rath.

"Ormanda mı?" Adam tepeye doğru baktı. "Size bir tavsiyede bulunayım. İyisi mi BZ'ye ilan verin."

Kendi şakasına katıla katıla güldükten sonra köpeğini çekiştirerek yoluna devam etti. Fakat birkaç metre gittikten sonra tekrar durdu.

"Bir dakika bekleyin," dedi. Oysa aralarındaki kısa konuşmadan beri Rath zaten yerinden kıpırdamamıştı bile. "Şimdi aklıma geldi. Bugün sabahın köründe genç bir hanım sendeleye sendeleye dolaşıyordu buralarda. Kalktığım sırada gördüm. Penceremin önünden geçti. Biraz, nasıl söyleyeyim, yardıma ihtiyacı var gibiydi. Onu mu arıyorsunuz acaba?"

"Yardıma ihtiyacı var gibi göründüyse, o olabilir," dedi Rath ve Charly'nin durumunun korktuğundan kötü olduğu geçti aklından. Belli ki Tornow hakikati söylemişti. Uyumasına engel olarak konuşmasını sağlamaya çalışmışlardı. "Nerede gördünüz onu?" diye sordu. "Nerede gördünüz o kadını?"

"Riemerstrasse'de," dedi adam. "Orada oturuyorum. Tam metro durağının orada."

"Çok teşekkür ederim."

Gezintinin bitmesinden ve ormana doğru yürümemelerinden hayal kırıklığına uğrayan Kirie'yi arabaya doğru sürükledi. GEHAG'ın birkaç sene önce yoktan var ettiği ve binaların önündeki kum ve tahta yığınlarından anlaşıldığı kadarıyla var etmeye devam ettiği semte doğru sürdü arabasını. Binaların bazılarına henüz sıva çekilmemişti. Sadece birkaç evin bahçesine çimen ekilmişti. Sokağın iki yanındaki çam ve kayın ağaçları o kadar büyüktü ki, semt inşa edilmeden önce de orada oldukları derhal belli oluyordu. Rath arabasını hemen metro durağının önüne park etti. Karşı kaldırımdaki kahve öyle asil olma iddiasındaydı ki, adını *Conditorei* koymuşlardı.

Köpeği arabadan çıkardı. Tasmasını eline alır almaz köpek onu çekiştirmeye başladı. Kirie bir koku almıştı. Birden heyecanlanmış, burnunu yere yaklaştırmış, adamakıllı kokluyor ve Rath'ı tuğladan, modern görünümlü bir kapıya, metro durağının girişine götürüyordu.

"Şayet yine ölü hayvan kokusu aldınsa vay haline!" dedi Rath sert öğretmen edasıyla.

Kirie hiç aldırış etmeden sahibini perona inen merdivenlerden aşağı çekiştiriyordu. Rath yuvarlanmamak için bütün dikkatini merdivenlere verdi.

Sonra onu gördü. Üzerinde çiçekli yazlık elbisesi, bir banka kıvrılmış, yatıyordu.

Etrafındaki diğer yolcular ona hiç aldırmıyor, olsa olsa, evsizlere yapıldığı gibi, acımaktan çok aşağılayan bakışlarla arada bir süzüyorlardı.

Hiç kuşkusuz, oydu. Kirie daha sokakta onun kokusunu almış olmalıydı.

Charly metro durağına kadar gelmeyi başarmış ama trenin gelmesini beklerken uyuyakalmıştı. Herkesin istediğini yapmasına izin veren ve kimsenin işine karışmamaya alışık Berlinliler de onu kendi haline bırakmıştı. Yakındaki şantiyenin gürültüsü bile onu uyandıramıyordu. Ancak Kirie'nin nemli dili uyandırdı.

Charly gözlerini önce azıcık araladı, sonra kendisine gülümseyen siyah köpeği görünce korkuyla kocaman açtı.

Ancak doğrulup, oturduktan sonra önce Kirie'yi, ardından da yanında duran Rath'ı tanıdı. Mutlulukla gülümseyip, Rath'ın bacaklarına sarıldı. Az kalsın o vaziyette yine uykuya dalacaktı.

"Biletim var," diye mırıldandı.

"Gerek yok, arabayla gideceğiz." Rath gülsün mü ağlasın mı bilemiyordu. "Fakat birkaç metre yürümen lazım," dedi.

Yürümek dile kolaydı. Rath koltukaltından tutmuştu, Charly de elinden geleni yapıyordu ama bünyesi o kadar zayıflamıştı ki, ikide birde, özellikle de merdivenleri çıkarken ara vermek zorunda kalıyordu.

"Haydi gel," dedi Rath. "Araba hemen yukarda, az kaldı. Ormandan buraya gelmeyi becermişsin!"

"Az önce bu daha kolaydı," dedi kadın. "Uyumadan önce. Uyumak insanı yoruyor."

Rath bir an karşı kaldırımdaki kahvede ona kuvvetli bir Türk kahvesi ısmarlamayı aklından geçirdi ama derhal fikrini değiştirdi. Onu mümkün olduğu kadar çabuk arabaya bindirmeliydi. Nihayet yolcu koltuğuna oturtmayı başardıktan birkaç saniye sonra kadın yine uykuya daldı. Rath daha motoru bile çalıştırmamıştı.

Spenerstrasse'ye geldiklerinde Charly'yi bir gelin gibi kapıdan içeri taşımak zorunda kaldı. Aksi halde arabada uyumaya devam etmesine göz yummaya mecbur olacaktı. Merdivenlerden yukarı taşırken Charly, Rath'ın kollarında bir tüy gibi hafif yatıyordu. En zor olan kilitte anahtarı çevirmek oldu ama bunu da becerdi. Kapıyı ayağıyla kapatarak, Charly'yi yatak odasına taşıdı, yatağa yatırdı, olduğu kadar üstünü başını çıkardı. Tam üzerini örtmüştü ki, kapı çaldı. Rath saate baktı. On bire geliyordu. Kim olabilirdi gelen?

Kirie'yi Charly'nin yanında bırakıp, hole çıktı. Gardırobun önünde Walther'ini kılıfından çıkarıp, namluya mermi sürdü. Eli

tetikte, dışarıdakinin aklına kapalı kapının ardından ateş etmek gelecek olursa hedef olmamak için neredeyse duvara yapışık halde dikkatle kapıya yaklaştı. Elini yavaşça kapı koluna koyduktan sonra ani bir hareketle ardına kadar açtı ve aynı anda da namluyu davetsiz misafire doğrulttu.

Kapının önünde ölüm korkusuyla birazdan yığılıp kalacağa benzeyen ufak bir adam vardı. Rath silahı indirdi.

Ufak adam hızla nefes alıp veriyordu. Sakinleşmesi vakit aldı.

"Maltritz," dedi nihayet. Özür diler gibi konuşuyordu. "Apartman yöneticisiyim sadece."

"Bu karşılamayı affedin Herr Maltritz" dedi Rath. "Sandım ki..."

"Ne sanmıştınız?"

"Birkaç gün önce bu daireye hırsız girdi, bu yüzden bir süredir nöbet bekliyorum. Ben... Fräulein Ritter'in bir tanıdığıyım," dedi. "Aynı zamanda polisim."

Kimliğini gösterdi ama bu da adamı yatıştırmadı.

"Fräulein Ritter nerede ki?"

"Eee... Şu anda evde değil," dedi Rath. "Bütün olan bitenlerden sonra anlaşılır bir durum. Yani hırsız girdikten sonra..."

"Hakikaten evde yok mu? Az önce merdivende ayak sesleri işittim de."

Apartman yöneticisi şüphe dolu gözlerle evin içini tarıyordu.

"Ayak sesleri mi? Bendim herhalde."

"Sadece siz miydiniz?"

"Ben ve köpeğim," dedi Rath. "Fakat bu sizi neden ilgilendiriyor, söyler misiniz?"

"Çok ilgilendiriyor. Fräulein Ritter'in kira borcu var. Dün akşama kadar para bulacaktı. Fakat akşam evde yoktu."

Rath hatırladı. Charly ondan para istemiş, fakat o para temin etmeyi unutmuştu. Yaşadıkları onca şey düşünülürse bunda şaşılacak bir şey de yoktu doğrusu. Alex'in 150 markına şimdi ihtiyaçları vardı işte.

"Paranızı alacaksınız Herr Maltritz. Fräulein Ritter... eee... beni kira borcunu ödemekle görevlendirdi."

"İyi," dedi Maltritz ve beklemeye başladı.

"Ne bekliyorsunuz?"

"Parayı bekliyorum."

"Daha param yok ki."

"Bana bakın, o haydut hikâyelerinizi gidin ufak çocuklara anlatın siz. Belki onlar inanır." Adamın sesi ufak tefek gövdesinden beklenmeyecek kadar yüksek çıkıyordu. "Fakat beni böyle oyalayamazsınız. Artık nerede saklanıyorsa Fräulein Ritter, evinde mi, başka bir yerde mi, fark etmez, lütfen gidip ona Hermann Joseph Maltritz'le oyun oynanmayacağını söyleyin." Söylediklerinin etkisini artırmak için ellerini beline koydu. "Parayı bana kimin, yani Fräulein Ritter'in kendisinin mi, sizin mi, yoksa Çin imparatorunun mu ödeyeceği beni hiç ilgilendirmez ama şayet bu akşam tartışmasız şekilde 12 mark 50 fenik vermezseniz, benim bambaşka bir tarafımla tanışırsınız! Evi boşaltmanız için ne kadar çabuk bir mahkeme kararı çıkartabileceğimi biliyor musunuz siz?"

12 mi? Ne komik bir rakamdı bu? Bunun için bu kadar tiyatroya değer miydi? "Hiç dertlenmeyin," dedi Rath. "Parayı bulacağım. Hemen bugün bankaya gideceğim."

"Benimle kafa mı buluyorsunuz?"

"Asla öyle bir şey yapmam."

"O zaman hiç gazete okumuyorsunuz anlaşılan. Bankadan para mara alamazsınız. Umarım başka kaynaklarınız da vardır." Rath'ı süzdü. "*Nereden* bulacağınız da ilgilendirmez beni zaten. Önemli olan *bulmanız*!"

Adam merdivenleri inip, gözden kaybolduktan sonra Rath ilk iş, hâlâ mantosunun cebinde duran *Vossische*'yi açtı. Aslında gazeteyi sadece Goldstein hakkındaki haber yüzünden satın almış, gerisi onu alâkadar etmemişti.

Fakat manşete çıkan başka bir konuydu. Alman bankaları krizdeydi.

Rath haberi süratle okuduktan sonra sayfaları çevirip, haberin içerideki kısmına da göz attı. Aptal apartman yöneticisi haklıydı! Bankadan para çekmek artık imkânsız gibi bir şeydi.

O hafta sonu Danatbank, yani bayağı ciddi bir banka olan Darmstädter-und Nationalbank, darda kalmış ve müşterilerinin parasını ödeyememişti. Gerçi Rath'ın hesabı Postscheckamt'taydı ama diğer bankaların durumu da pek parlak değildi. Tasarruf-

larından endişeye düşen ve paralarını çekmek isteyen müşterilerin akın etmesi sonucunda çoğu banka kapılarını kapamak zorunda kalmış, bu da elbette müşterilerin paniğini artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Kötü günlerde kullanmak üzere biriktirdiği birkaç bin markını hatırlayınca Rath'ın içini korku bürüdü. Sanki başka hiçbir derdi yoktu da!

Her halükârda Danatbank öyle güç durumda kalmıştı ki, hükümet bankadaki bütün yatırımların garantisini üstlenmişti. *Bütün diğer büyük Alman bankaları,* diye yazıyordu tecrübeli Voss, *hükümetle yaptıkları görüşmelerde bir devlet garantisine ya da buna benzer başka herhangi bir tedbire ihtiyaç bulunmadığını, likiditelerinin sağlam olduğunu ve her türlü talebi karşılayabileceklerini açıkladı.*

Buna rağmen birkaç gün süreyle bankalar tatil edilmişti ve kasalar kapalı kalacaktı. Rath, sizi gidi kendini beğenmiş götler, diye geçirdi içinden. Para ticaretinin tuhaflıklarından da, şimdi bankaların da girdabına kapıldığı anlaşılan o lanet olası ekonomik krizden de oldum olası hiçbir şey anlamamıştı. İki sene kadar önce New York Borsası'nda hisse senetleri bütün kıymetini kaybetmişti. Hatta bazı spekülatörler New York'taki sayısız gökdelenden kendilerini aşağı atmıştı. Fakat borsayla hiçbir alâkası olmayan başkalarının; akıllı uslu Alman şirketlerinin, hatta kendisi gibi devlet memurlarının bundan neden zarar gördüğünü, ücretlerinin neden kesildiğini bir türlü aklı almamıştı.

Vossische'nin ekonomi yorumcusu da bunu anlamamıştı zaten. Başmakalesine *Neyimiz eksik* başlığını atmıştı. *Almanya'nın bütün ekonomik gücünü aldığı fabrikalar dün olduğu gibi, bundan dört hafta önce de yerli yerinde duruyordu. Alman toprağı her yıl olduğu gibi bu yıl da ekin veriyor; hatta geçmiş yıllardan daha da verimli. Hazinemiz olan kömür ve demir çıkarılmadan yeraltında bekliyor. Almanya bütün bu alanlarda fakirleşmedi. O zaman alarm zilleri neden çalıyor? Her zaman olduğu gibi bugün de kuvvetli olan Alman ekonomisinin mekanizmalarını harekete geçirecek yakıt yok çünkü. Eksik olan para.*

Ne kadar doğru, diye düşündü Rath. Eksik olan para. Fakat bunun eksikliğini birçok kimse uzun zamandan beri çekmiyor muydu?

Felaket kapıda diye devam ediyordu gazeteci. *Bu eşsiz felaketin ciddiyeti karşısında gözlerimizi yummak erkekliğe sığmaz. Almanya'nın lider bankalarından birinin batmasının Alman ekonomi tarihinde başka bir örneği yok.*

Bugün yaşadığımız enflasyon değil, onun tam aksi.

Rath bunun iyi mi, yoksa kötü bir haber mi olduğunu tam anlayamadı. Baştan kulağa iyi geliyordu. Hiç değilse enflasyon yoktu! Fakat bu durum elde yeterli para olmadığı gerçeğini de değiştirmiyordu.

Bu nasıl manyak bir dünya, dedi kendi kendine. Bazen insan Alex gibilerini hakikaten anlayabiliyordu. Kızın merdivende söylediklerini hatırladı.

Yatak odasına geri döndüğünde Kirie merakla onu bekliyordu. Charly hâlâ derin uykudaydı.

"Siz köpeklerin keyfi kekâ," dedi. Hayvanın başını okşadı. "Üstelik sadece aşk konusunda da değil, biliyor musun?"

Sonra yatağa, Charly'nin yanına oturdu. Kadın kısaca gözlerini açıp, ona yaklaştı ve elini kendi eline aldı. "Onlara hiçbir şey söylemedim Gereon" diye mırıldandı. Ayık olmaktan çok uyuyordu. "Hiçbir şey!" Sonra gözleri yine kapandı. Rath örtüyü kadının omuzlarını da kapatacak şekilde yukarı çekti ve onu yanağından öptü.

"Çok üzgünüm," dedi. Oysa Charly'nin onu hâlâ duyduğundan bile emin değildi. Belki de bu hatasını kabul etmesini kolaylaştırıyordu. "Gerzeklik yapmasam, anlattıklarına inansam, bütün bunlar olmazdı."

Kadının yatağının yanına bir sandalye çekip oturdu ve Walther'ini de kucağına koydu. Charly'nin güpegündüz deliksiz uyumasını seyretti. Bundan sonra kimse onu kendisinden asla ve asla alamayacaktı!

Polis arabaları geldiğinde hava çoktan kararmaya yüz tutmuştu. Gaz deposu alev almış gibi görünen günbatımının önünde dev bir siluet oluşturuyordu. Öğleden sonra yağmur yağmış, arnavutkaldırımı hâlâ karanlık ve ıslak parlıyordu. Tutuklanacaklar listesinde adresleri şehrin dört bir yanında olan bir sürü insan vardı ama Rath Schöneberg'deki opreasyona katılmaya karar vermişti. Tıpkı Gennat gibi. Böhm Westend'e gitmiş, bu da Rath'ın tercihini Schöneberg'den yana yapmasına yardımcı olmuştu.

Polis ekipleri şehrin on yedi farklı bölgesinde harekete geçmişti. Tam akşam saat sekizde vuracaklardı darbeyi. Şüpheliler birbirlerini uyarmaya fırsat bulamayacaktı.

Tam o saatte, şehrin tam on yedi yerinde, polisin kanunlardan muaf olduğu hayali sönecekti.

Zamanın bu kadar acımasız bir yavaşlıkla ilerlediğini hiç son günlerdeki kadar yoğun hissetmemişti Rath.

Charly serbest bırakıldıktan sonra bile bu duygu önce değişmemişti. Elinden geldiği kadar Sebastian Tornow'dan uzak durmaya çalışsa da, işyerinde elbette devamlı burun buruna gelmişlerdi. Herkes canla başla Goldstein davası için kuvvetli deliller toplamaya çalışıyordu.

Gennat, Böhm ve Grabowski hariç herkes.

Bunu tek bilen Rath'tı. Diğer herkes, onların da Goldstein vakası üzerinde çalıştığını zannediyordu. Aslında sadece gizli bir odada ifade almakla meşgul oldukları kimsenin aklına bile gelmiyordu. Günahkârlara tahsis edilen sandalyede bu defa Helmut Grabowski'nin oturduğunu ve Cinayet Masası'nın o iki kaşarlanmış komiserinin sorularına cevap vermekte olduğunu ise hiç bilmiyorlardı.

Buda ve Buldog'un bu çetin cevizin kabuğunu kırması üç günlerini almıştı. Sonra Grabowski ötmüş, onlara on yedi isim ve bugünkü gözaltıları meşru kılmaya yetecek kadar arka plan bilgisi vermişti.

Gennat, Rath ve yanlarına aldıkları bir düzine toplum polisi artık merdivenin dibine gelmişti. Mümkün olduğu kadar az gürültü

yaparak, bu alışılmamış ağırlığı protesto edercesine ara sıra gıcırdayan ahşap basamakları çıkmaya başladılar.

Kale'den bilgi sızdıran köstebeğin Kriminal Asistan Helmut Grabowski olduğunu Rath ve Başkomiser Böhm hemen hemen aynı sırada anlamıştı. Goldstein vakasının daha ilk gününde soruşturma hakkında ilk elden bilgilerin basına sızdırılmasını hâlâ içine sindiremeyen Böhm, şüphelilerin listesini gitgide daraltmayı başarmıştı. Abraham Goldstein'ın eşkâlini bilen sadece yedi kişi vardı: Gereon Rath ve üç adamı, Emniyet Müdür Yardımcısı Doktor Bernhard Weiss, Kriminal Polis Müdürü Scholz ve Amerika'dan gelen telgrafı alıp, gerekli yere ileten görevli. Böhm önce dikkatini Rath ve adamları üzerinde yoğunlaştırmıştı; belli ki onlardan bilgi sızabileceğine inanıyordu. Başkomiser, Weiss ve Scholz'un bile siyasi nedenlerle bu tür bir suç işleyebileceğini tahayyül edebiliyor ama yirmili yaşlarının ortalarındaki zararsız telgrafçı kıza bunu yakıştıramıyordu. Yine de en sona ondan başka kimse kalmamıştı. O da uzun süren bir sorgulamanın neticesinde Goldstein'dan ve onun yakında ülkeye geleceğinden bir meslektaşına kantinde bahsettiğini itiraf etmişti. O meslektaşı Kriminal Asistan Helmut Grabowski'den başkası değildi.

Yani daha sonra Rath, Scherl Binası'nda burnuna fotoğrafı dayadığı zaman kapıcının Stefan Fink'in posta kutusuna o gizemli mektupları getirip, bıraktığını derhal teşhis ettiği kriminal asistan...

Grabowski önce ısrarla tek başına hareket ettiğini iddia etmişti. Fakat Gennat bir hafta önce Rath'ın sıkıp suyunu çıkardığı ama bütün bu teşkilatın ufak bir halkası olduğu belli olan genç Lanke'nin verdiği ifadeden elde ettikleri bilgileri gıdım gıdım önüne koydukça, o da çözülmüştü.

Charly'nin onlara verdiği isimler de cabasıydı. Kadın son günlerde yüzlerce polis memurunun fotoğrafına bakıp, bazılarını hatırlamıştı. Gennat fotoğraflara bakması için Charly'yi Emniyet'e davet etmemiş, gizli bir evi tercih etmişti. Bunu tek bilen kişi de, Gennat'ın sadık sekreteri Trud'çuk Steiner'den başkası değildi. Zaten Charly güvenlik gerekçesiyle bir süreden beri onun evinde kalıyordu. Scheer ve Tornow demir parmaklıklar ardına konmadığı sürece de orada kalacaktı.

Alınan bütün ifadelerden çıkan tablo korkunçtu. *Beyaz El*. Kendilerinin büyük emek sarf ederek içeri tıktığı adamları adalet sisteminin tekrar salıvermesinden usanan polislerin kurduğu gizli bir teşkilattı bu. Kendi mesleklerinin yanı sıra hakim ve cellat rolünü de üstlenerek, Berlin'in yeraltı dünyasının en ağır suçlularını bertaraf etmeye kararlı polislerdi bunlar.

Şimdiyse tutuklanmak üzerelerdi.

En üst kata varmışlardı. Çatı katındaki daire tamamen karanlıktı. Merdivenlerin ışığını yakmamışlardı. Sadece dışarıdan içeri sızan ışık kırıntıları vardı. Kapıda yazan ismi Rath zar zor okuyabildi. *S. TORNOW*. Rath'ın bu kapının arkasında bir dost edindiğini sanmasının üzerinden daha sadece bir hafta geçmişti. Her şey çabucak değişmişti.

Gennat artık merdiven çıkmadığı için toplum polislerinin şefine kafasıyla bir işaret yaparak operasyona yeşil ışık yakmak Rath'a düştü. Bunun üzerine toplum polislerinin şefi kendi adamlarına bir işaret verdi, onlar da sanki hazırlıkları mükemmel yapılmış bir bale yapar gibi harekete geçti. İlki tekmeleyerek kapıyı kırdı, bir ikincisi elindeki silahın tetiğini her an çekmeye hazır şekilde kapıya döndü, sonra üç polis içeri daldı. Rath ise tabancasını çekti ama dışarıda kaldı. Aslında Tornow'un onlara bu karanlık evde pusu kurduğunu ya da saklandığı bir delikten ateş açarak kaçmaya çalışacağını zannetmiyordu.

Böyle bir şey olmadı da zaten. Toplum polislerinin şefi bir dakika sonra daireden çıkıp, başını iki yana salladı. "Kimse yok," dedi. Rath daireye kısaca göz attı. Tornow orayı acele terk etmişe benzemiyordu. Pencerede Leuthener Strasse'nin sonundaki gaz deposu gözüne ilişti.

Daireden çıktı. Diğer polis memurları da sonuç vermeyen her operasyondan sonra olduğu gibi hafif mutsuz, aşağı indi.

Gennat merdivenlerin dibinde bekliyordu.

Rath omuz silkti. "Evde değil," dedi. "Fakat onu nerede bulabileceğimizi bildiğime her şeyine iddiaya girerim."

Tekrar sokağa çıkıp, gaz şirketinin arazisine doğru ilerlerken Rath, Tornow'un bütün tedbirlere rağmen bir şeyler fark etmiş olup olmayacağını düşünüyordu. Fakat bu imkânsızdı. Helmut

Grabowski ve Gregor Lanke'nin, bırak tutuklanmış olmalarını, sorguya çekildikleri bile gizli tutulmuştu.

Tutuklamaları da kimsenin ruhu duymamıştı. Rath, Gregor Lanke'yi kantinde yakalamış ve önemli bir konuda yalnız görüşmek istediğini bahane ederek, onu Schöneberg'e çağırmıştı. Sankt Norbert'in papaz odasında Kriminal Müdür Gennat ve Başkomiser Böhm'ün kendisini beklediğini görünce kriminal sekreter az şaşırmamıştı. İlk şaşkınlığını atlattıktan sonra da Lanke, Buda'nın huzurunda kendisini bayağı rahatlamış hissetmiş, hiç duraksamadan vicdanına yük olan her şeyi bir bir anlatmıştı.

Grabowski ise Böhm'ün adamı olduğundan, başkomiser onu kuşkulandırmadan oraya çağırabilmişti. Cinayet Masası'nda görevli kriminal asistan şüphesiz Lanke'den daha çetin cevizdi. Fakat Gennat'ın ısrarlı tavrı, Lanke'nin ifadesiyle yüzleştirilmesi ve Charly'nin tespit etmeyi başardığı isimler nihayet onun da çözülmesini sağlamıştı.

Rudi Scheer'in bir nevi para kaynağı olduğu ve belirli operasyonlar için gereken finansmanı temin ettiği anlaşılıyordu. Bir ihtimalle Scheer hâlâ silah kaçakçılığının içindeydi; en azından Grabowski öyle tahmin ediyordu. Fakat bu iddiayı ispat etmek zor olacaktı. Ellerindeki tek ipucu Grenadierstrasse'de yasadışı faaliyet gösteren bir silah tüccarıydı. Goldstein Remington'u ondan satın aldığını doğrulamıştı. O adresi de o günlerde henüz Lanke'nin talimatıyla hareket eden Marion aracılığıyla Beyaz El'den almıştı. Bu girift ilişkiler karşısında Goldstein önemli bir şahide dönüşeceğe benziyordu.

Neyse, o ayrı meseleydi.

Scheer para buluyor olsa bile, ekibi organize eden genç yaşına rağmen yine de Sebastian Tornow'du. Rath'a sözünü ettiği, kız kardeşinin hayatını mahveden ve sözde çeteler arasındaki bir çatışmada ölen o iki haydut çetenin ilk kurbanları olmuştu. Sebastian Tornow, eğitimi esnasında tanıştığı Scheer'in kendisiyle aynı fikirleri paylaştığını derhal anlamış olmalıydı. Kendileri gibi düşünen başkalarını aramaya o günden sonra girişmişlerdi. Belli ki, iyi bir polisin adam da öldürüp öldüremeyeceği şeklindeki sorusuyla Tornow, Gräf'in de ağzını aramıştı.

Tornow'a göre, iyi bir polis suçluları *öldürmeliydi*. Ancak bu ilkeyi fazla ciddiye alan Jochen Kuschke, hiç düşünmeden hareket ederek, gitgide teşkilat için bir tehlike oluşturmaya başladığı için bertaraf edilmişti. Grabowski'nin anlattığına göre, onu öldürmeyi bir gece gizli bir toplantıda kararlaştırmışlardı. Sonuçta bu vazifeyi Tornow'un üstlenmesi sırf Kuschke'nin en çok eski akıl hocası ve üstü olan Tornow'a itimat etmesindendi.

Şimdi de Rath kendi eski astını hizaya getirecekti.

Hiçbir engelle karşılaşmadan gaz şirketinin arazisine ulaştılar. Her şey tam Tornow'un anlattığı gibiydi. Gaz deposuna tırmanmayı engellemesi gereken sadece birkaç uyarı levhasıydı. Daha somut söylemek gerekirse, levhalar gaz deposuna tırmanmayı *kesinlikle yasak*lıyordu. Bu yasak herhalde ancak Almanca'da bu kadar iyi formüle edilebilirdi. Bu iki kelimenin sedası bile insanı korkutuyordu.

Rath yasak işler yapmaya alışıktı.

"Adamlarınızla burada bekleyin," dedi Gennat'a. "Ben çıkıp bakayım orada mı?"

Gennat daha ağzını açmaya fırsat bulamadan da yola koyuldu.

Aslında Rath rüyalarında bile baş döndürücü yüksekliklere çıkmayı sevmezdi ama bu iş şahsi bir mesele olmuştu artık. Tornow, Charly'yi kaçırmış ve iki gün acı çektirmişti. Şayet yukarıda oturmuş Berlin gecesini seyrediyorsa, tutuklandığını ona Rath bizzat söylemek istiyordu.

Aslında gaz deposu, içinde durmaksızın çalışan dubasıyla fıçı biçiminde, uzmanların ürettiği dev gibi bir çelik çanak ve etrafındaki iskeleden başka bir şey değildi. Üzerine bir çeşit yangın merdiveninden, bazı apartmanlarda da rastlanan çelik bir merdivenden çıkılıyordu. Dört merdiven çıktığında Rath çanağın etrafını çeviren ilk bakım koridoruna ulaştı. Üç aşağı beş yukarı her on metrede bir bütün gaz deposunun etrafını saran çelik hasırdan bir platform vardı. Rath deponun etrafını dolaşmadı. Tornow'un bulunacağı yer, ona anlattığı gibi, gaz deposunun en tepesindeydi, bir bakım koridorunda değil.

İlk merdiven sahanlıklarında Rath kendi kendine koyduğu kaideye uyarak, aşağıya bakmadı ama bir süre sonra, daha çok dik-

katsizlikten, aşağı bir göz atmaya cesaret etti ve derhal pişman oldu. Parmaklıklara tutunup çömeldi. Aşağıda, deponun gece bekçisi olduğunu tahmin ettiği bir adamla tartışan Gennat'ı seçebiliyordu. Buda eliyle yukarıyı işaret ettiği sırada, Rath başının dönmesine mâni olmak için kendini diğer tarafa, içeriye doğru bakmaya zorladı. İskelenin içini bir teleskop gibi iç içe geçmiş, şiştikçe yükselen, sonra tekrar inen ve tıpkı güneş ile ay gibi hiç bıkmadan, ara vermeden ve önlenemez şekilde gece gündüz yavaşça hareket eden, gaz tanklarından müteşekkil devasa çelik silindirler kaplıyordu. Kasnak ve raylar yardımıyla dikey çelik kaburgalar içinde gidip gelen vinç kolları gaz dubasının düzenli nefes almasını temin ediyordu. Hatta Rath dubanın yavaşça indiğini görür gibiydi; yani nefes veriyordu. Bu bütün gece sürecekti. Tonlarca ağırlıktaki teleskop gözle görülmeyecek kadar yavaş alçalmakta, borulara ve Berlin gecesini aydınlatmaya katkıda bulunan sayısız lambaya gaz pompalamaktaydı.

Rath ancak en üst bakım koridoruna vardığında Tornow'u gördü.

Demek hakikaten buradaydı. Bütün gece şehrin yarısına gaz tedarik eden gaz stoklarının üzerini baştan başa kaplayan dev gibi çelik kubbenin tepesinde oturuyordu. Herhangi bir yerinde de değil, tam ortasında, çelikten bir ağaç kökünü ya da rahat bir tabureyi andıran büyük bir vananın üzerine oturmuştu. Yanında, yerde bir sırt çantası duruyordu.

Rath bir vinç kolunun üzerinden kubbeye tırmandı. Tıpkı bakım koridorları gibi, gaz deposunun hafif dalgalı çatısının etrafı da parmaklıklarla çevrilmişti.

Yavaşça kubbenin ortasına doğru ilerledi. Tırmanılması gereken bir tepe gibiydi; hep yukarı çıkılıyordu. En tepede, basık ve yuvarlak zirvede de, komiser adayı olarak umut veren kariyeri daha başlamadan biten eski toplum polisi oturuyordu. Mükemmel gülümseyen adam. Gözden düşen melek, Sebastian Tornow.

Rath onun bir metre kadar arkasında durdu.

Sırtı dönük oturan Tornow kısaca omzunun üzerinden baktı, sonra hiçbir şey söylemeden yine başını çevirdi. Elinde yarı dolu bir bira şişesi vardı.

"Seni almaya geldim," dedi Rath.

"Kulağa Azrail'mişsin gibi geliyor, Azrail misin?"

"Hayır, birisini tutuklayan bir kriminal komiserim."

"Tutuklama mı? Gaz deposu üzerinde oturup, bira içmek yasak olduğu için değil herhalde."

"Hayır."

Tornow yerinden kalkmadan bira şişesini bıraktı.

"İzin ver biramı bitireyim, sonra seninle gelirim," dedi. "Burada oturmayı ne kadar çok özleyeceğimi biliyorsun."

Rath başını salladı. Tornow bira şişesini ona uzattı. "İster misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Rath başını iki yana salladı. "Biliyorsun: Önce iş... Sigara içmeyi tercih ederim."

Tabakasından bir sigara çıkarıp yaktı ve Tornow'un yanına oturdu. "Burada manzara hakikaten güzelmiş," deyip sigarasının beyaz dumanını geceye üfledi.

"Fakat bunun için gelmedin değil mi?"

"Hayır." Rath, Tornow'a baktı ama o gözlerini uzaklara dikmişti. "Bugün, Beyaz El'in çökertildiği gün. Şu anda şehrin dört bir yanında insanlar gözaltına alınıyor. Sen de onlardan birisin. Ayrıca, Jochen Kuschke'yi öldürmek..."

"Kuschke, aptal herif."

ve Eberhard Kallweit, Hugo Lenz, Rudolf Höller ve Gerhard Kubicki cinayetlerine yardım etmekle suçlanıyorsun."

"Kubicki'yle bir alâkam yok. O tamamen Kuschke'nin saçma bir fikriydi. Tıpkı, sebepsiz yere KaDeWe'deki o zavallı oğlanı binadan aşağı atmak gibi."

"Kuschke kendisi de SA üyesi değil miydi? O zaman neden Kubicki gibi bir başka SA üyesini bıçakladı?"

"Bunu ona ben de sordum. Sözde bu cinayeti Goldstein'ın üzerine yıkmak içinmiş ama aslında başka sebepleri var anlaşılan. Kendi kahramanı olan Stennes'in peşinden gitmeyen bütün SA üyeleri, Kuschke'nin gözünde, bir avuç ibne oğlan çocuğundan başka bir şey değildi. En azından bana buna benzer bir şeyler söyleyerek açıklamaya çalıştı yaptığını." Rath'a baktı. "Onun SA üyesi olmasından şüphelenmem gerekirdi. Her halükârda o herifi Beyaz El'e almak hayatımda yaptığım en büyük hataydı."

"Pis işleri görmek için yeterince iyiydi ama değil mi? Hugo

Lenz'in öldürülmesi gibi mesela... Yoksa Kuschke sana eşlik etmese de Kızıl Hugo'ya bulaşır mıydın? Pis işlerinizi o yapıyordu, öyle değil mi? Rudi Höller'i vuran da o muydu?"

Tornow omuz silkti. "Bu saatten sonra bu kimi ilgilendirir?" İlk kez dikkatle Rath'a baktı. "Kuschke'yle iyi bir ikili teşkil edeceğimizi düşünmüştüm..."

"Değildiniz ama."

"Kendisine söyleneni yaptığı sürece işler yolunda gitti. Kendisi düşünmeye başladığı anda her şey sarpa sardı. Hem o herif sadisti de. Bilmem gerekirdi, benim hatam."

"Ben de sadistliğin sizin ekibe dahil olabilmek için gereken temel nitelik olduğunu sanıyordum. İnsanları durup dururken öldürüyorsunuz."

"Biz suçluları ortadan kaldırıyoruz, bu tamamen başka bir şey! Sadistlikle hiç alâkası yok!"

"Goldstein'ı öldürmediniz. Neden?"

"Belki de kamuoyunu ayıltmak istemişizdir. Gangster olduğu bilinen bir adamın Berlin sokaklarında elini kolunu sallayarak dolaşmasının ne kadar tehlikeli olduğunu göstermek için. Buna izin veren kanunların değiştirilmesi gerektiğini ispatlamak için."

"Gözetim altındaydı ama. Sadece sizin değerli yardımlarınızla gözetimimizden kurtuldu."

"Biz onu hep göz hapsinde tuttuk. Beyaz El, Komiser Rath kadar aptalca davranmadı."

"Kuschke hariç. Onun Goldstein'ı sadece göz hapsinde tutması gerekiyordu değil mi? Fırsat bulmuşken bir de SA üyesini öldürmesi değil..."

"O, bu gangsterin bir yavrukurt gibi hareket etmesinden hiç memnun değildi. O yüzden de, Berlin'in bu Yahudi gangster hakkındaki imajının düzeltilmesine biraz katkıda bulundu."

"Berlin'deki cinayetler konusunda o Yahudi gangster birkaç gün içinde aklanacak. Basında da..."

Tornow sanki gözlerinde bir şeyler okuyormuş gibi Rath'a baktı. "Her şeyden haberi vardı, değil mi?" diye sordu. O anda her şeyin farkına varmıştı adeta. "Beyaz El'e kurulan bu komploda Goldstein da rol aldı! Öyle değil mi?"

"Komplo hatalı bir kavram. Ceza soruşturması daha müsait. Onda da hakikaten önemli bir rol oynuyor. Onun üzerine yıkmaya çalıştığınız cinayetlerin hiçbirini işlemediği için."

Rath'ın aklına Goldstein lehine şahitlik yapan Simon Teitelbaum geldi. O yaşlı Yahudinin adını ve adresini vermemesinin haklı bir gerekçesi vardı. Sınır dışı edilmekten korkuyordu. Teitelbaum Almanya'da yasadışı ikâmet ediyordu. Rath'a verdiği ifadeyi mahkemede de tekrarlamaya ancak Gennat onun Alman vatandaşlığına alınmasını yoluna koyduktan sonra razı olmuştu.

"Senin gangsterlerle işbirliği yapman hiç de yeni bir şey değil," dedi Tornow. "Fakat Gennat'ın da size katılması... Az önce aşağıda gördüğüm Buda'ydı, değil mi?" Tornow elindeki bira şişesiyle aşağıdaki Leuthener Strasse'yi gösteriyordu.

Rath başını iki yana salladı. "Bir insanı sıradan bir iş yapar gibi bıçaklayıvermeni hâlâ aklım almıyor."

"O kadar basit değildi. Yanlış bir imaj var senin kafanda. Fakat artık başka çare kalmamıştı." Rath'a baktı. "İnan her zaman bu kadar soğuk bir insan değildim. Bu zamanla oluyor. Kalbinin etrafına buz gibi bir duvar örmek faydalı oluyor biliyor musun?" Sözlerine ara verip, uzaklara, gece tamamen hakim olmadan önce batıya, ufukta görünen son gün ışığına baktı. "Dolu yağan gün," diye devam etti sonra. "Luise'yi Holland Çayırı'nda bulduğumuz gün dolu yağmıştı. Otların arasında sadece bir vücut yatıyordu ve daha o sabah o vücudun barındırdığı insan bir daha geri gelmemek üzere gitmişti. O gün benim de kalbim dondu."

"Bunun da sana tıpkı kız kardeşinin hayatını mahveden insanlar gibi olma hakkını verdiğine inanıyorsun."

"Ben o pislikler gibi değilim!" Tornow'un gözleri öylesine bir öfkeyle parlamıştı ki, Rath ürktü. "Hiçbir zaman da onlar gibi olmayacağım!"

"Daha şimdiden onlar kadar acımasız olmuşsun," dedi Rath. "Buna hakikaten değiyor mu?"

"Neye değip, neye değmediğinin bir önemi yok." Tornow son bir yudum bira içti. "Acımasız olup olmayacağımıza kendimiz karar veremiyoruz."

Bira şişesi boşalmıştı. Tornow şişeyi içinde bir başka şişenin da-

ha şıngırdadığı ufak sırt çantasına yerleştirdi. Rath'ın almayı reddettiği şişe. Rath ayağa kalktı.

"Haydi o zaman, artık aşağıya inelim," dedi. "Ellerini bağlamam gerekmez herhalde değil mi?"

Tornow da hiç konuşmadan başını iki yana salladıktan sonra ayağa kalktı, sırt çantasını omzuna attı ve bağcıklarıyla oynamaya başladı.

"Bana karşı hep açıktın," dedi Rath. "Bütün bunları bana neden birkaç gün önce anlatmadın? Hepimizin başı daha az ağrırdı."

Tornow gülümsedi. "O sırada bir ölüyle konuştuğumu daha bilmiyordum." Birden elinde Rath'a çevrilmiş bir tabanca belirdi. "Sen Katolik değil misin? O zaman dertlerini anlatmanın insanı ne kadar rahatlattığını bilmen gerekir. Hele bir de çıkardığın günahlar gizli kalacaksa..."

Rath silahın namlusunun ucuna dikti gözlerini. İçinde ölüm bulunan, uğursuzluk habercisi kara bir delikti. Şimdi bir Mauser olduğunu görüyordu. Kendisinin de eskiden böyle bir resmi silahı vardı.

"Bir aptallık yapma," dedi nihayet. "Seni aşağıda düzinelerle polis bekliyor! Kaçma şansın hiç yok."

"Kaçmak istediğimi kim söyledi? Belki de sadece seni öldürmek istiyorum."

"Yüzden fazla şahidin önünde mi?"

Tornow omuz silkti. "Ne olur ki? Zaten polis katili olduğumu unuttun mu yoksa? Bir eksik, bir fazla artık fark etmez."

Rath başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum," dedi.

Tornow şaşkınlaştı. "Neye inanmıyorsun?"

"O kadar gaddar olduğuna ve beni vuracağına inanmıyorum. Hem..." Etraflarını çeviren bakım koridorunu işaret etti. Onlar konuşurken gaz tankının kubbesi de birkaç santimetre daha alçalmıştı. "Namlularına mermi sürülmüş karabinalarıyla üniformalıların etrafımızı sarması an meselesi. Bana ateş attığın anda onlar da seni tavşan gibi avlar."

Tornow hakikaten kısaca da olsa başını çevirip yana baktı. Zaten Rath da bundan fazlasını beklemiyordu. Hızla Tornow'a yaklaşıp, iki eliyle sağ kolunu kavradı. Mauser patladı, bir kurşun gece-

nin karanlığına uçtu ve bir daha görülmemek üzere bulutlara gömüldü.

İki adam gaz tankının hafif eğimli kubbesinin üzerine yuvarlandı. Tornow'un Mauser'i tankın yüzeyine çarptığında metal tok bir sesle gürledi. Rath bütün gücünü ve dikkatini Tornow'un silahlı eline verdiğinden, ister istemez başka şeyleri ihmal etmişti. Bu yüzden Tornow'un bütün şiddetiyle apış arasına attığı tekmeye hazırlıksız yakalandı. Gözleri karardı, bir an nefesi kesildi ama yine de bütün gücünü silah tutan o eli bırakmamaya verdi. Tornow ondan kurtulmaya çalışırken, o da Tornow'un elini bütün kuvvetiyle defalarca çelik tanka çarptı. Tornow'un attığı yumruk ve tekmeleri sineye çeken Rath yaptığından şaşmadı. Nihayet tabanca elinden düştüğünde Tornow'un eli artık kan içindeydi. Tornow birkaç santimetre sürüklenip, duran silahı tekrar kapmadan Rath hokey oynar gibi bir darbeyle eliyle uzaklara itti. Silah eğimli yüzeyde yuvarlandı, birkaç kere kendi etrafında döndü ve sonunda büyük bir hızla gaz tankının ucundan kaydı gitti. Fakat Rath'ın sandığı gibi teleskop biçimindeki silindirle iskelenin arasından derine düşmedi. Aslında tanktan bayağı uzak olan bakım koridorunun zemininde kaldı.

Tornow bu durumu derhal fark etti. Silaha o daha yakındı. Koştu, kendisini yere attı, gaz tankının kenarına karın üstü yattı ve parmakları telaşla Mauser'e ulaşmaya çalıştı. Bunun için vücudunu iyice germek zorundaydı. Rath'ın acelesi yoktu. Toparlanıp, kalktı. Tornow'un sebep olduğu acıları kafasından atmaya çalışarak Walther'ini kılıfından çıkardı.

Tornow'un parmakları nihayet Mauser'i yine kavradığı sırada o silahının namlusuna mermiyi sürmüştü bile. O kargaşada gaz tankının biraz daha alçaldığını fark etmemişti. Bakım koridorunun parmaklığı olduğu yerde dururken, gaz tankının kenarındaki parmaklık yavaşça aşağı iniyordu.

Tornow'un ise silaha ulaşmak için iki parmaklığın arasından uzanması gerekiyordu.

Sağ elinin çoktan iki parmaklık arasına amansızca sıkıştığını anladığında Tornow'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Rath'ın vaziyeti anlaması ise birkaç saniye daha uzun sürdü.

Tornow'un ilk ve henüz bastırılmış acı çığlığı Rath'ın da olanları kavramasına yardımcı oldu.

"Çek elini oradan!" diye bağırdı.

"Çekemiyorum! Çekemiyorum!" İçini kaplamaya başlayan panik Tornow'un sesine yansıyordu. "Durdur şu lanet olası aleti! Durdur!"

Rath, sanki oralarda bir yerde bir acil durum şalteri olabilirmiş gibi etrafına bakındı. Fakat bu elbette saçma bir düşünceydi. Gazometre sadece yerçekimiyle hareket ediyordu. Herhalde bu acımasız alçalışı durdurmanın tek yolu, aşağıda birisinin tanka yeni gaz pompalamasıydı.

Sıkışan adamın giderek yükselen çığlıklarını duymazdan gelen Rath bakım koridoruna çıkıp, elinden geldiği kadar yüksek sesle oradan aşağıya bağırdı. "Durdurun! Gazometreyi durdurmanız lazım! Tekrar yükseltmeniz lazım!"

Aşağıdakilerin suratını tam göremediğinden, sözlerini anlayıp anlamadıklarını da bilemiyordu. Tornow feryat etmeye devam ediyordu. Rath yeniden kubbeye tırmanıp, çığlıklar atan adamı girdiği kapandan çekip çıkarmaya uğraştı. Nafile.

Tornow da çaresizlik içinde kolunu çekiştiriyordu ama artık çok geçti. İki çelik çubuk, gaz tankının yavaş yavaş alçalan parmaklığı ile platformun parmaklığı kolunun alt kısmını kıstırmış, bırakmıyordu.

Üstelik çelik parmaklık Tornow'un kolundan elbette daha sağlamdı.

Kolunun kemikleri insana fenalık veren bir gürültüyle birbiri ardına kırılırken Tornow canhıraş çığlıklar atıyordu. Rath hâlâ zavallı adamı çekmeye çabalıyordu ama yavaş çekim birbirlerinin yanından geçen çelik çubuklar kolu sıkı sıkıya kavramıştı artık. Tabanca bakım koridorunun zeminine düştü. Tornow'un eli güçsüz ve tuhaf şekilde bükülmüş halde tabancanın üzerinde asılı duruyordu.

Tornow artık bağırmıyordu. Acıdan kendini kaybetmişti. Fakat gazometre çalışmaya devam ediyor, milim milim alçalıyordu. Rath kasların, liflerin yırtıldığını, daha başka kemiklerin kırıldığını işitiyor, bu zavallıyı onu her şeyi ezip un ufak eden bu cendereden

kurtarmaya çalışıyordu ama alet onu kıskıvrak yakalamıştı. Rath artık hiçbir şey düşünmüyor, çaresizlik içinde çekiyor, çekiyordu. Oysa bunun bir anlamı olmadığını gayet iyi biliyordu. Sonra birden bir perdenin yırtılmasını andıran son bir iğrenç gürültüyle gazometre Tornow'u yine salıverdi. Rath kıpırdamayan bedeni çeke çeke parmaklıklardan uzaklaştırdı.

Bezgin ve bitkin halde baygın yatan Tornow'a ve onun sağ koluna baktı. Daha doğrusu o koldan geriye kalana. Kolun koptuğu yer lime lime olmuş, kemik kırıntıları gözüküyor, yırtılmış lif ve sinirler sarkıyor, düzenli aralıklarla fırlayan kan gaz tankının metal yüzeyine sıçrıyordu. Rath kemerini çıkarıp, Tornow'un kolunu, o korkunç yaradan kan ancak damlar hale gelene kadar sıktı.

Sonra, bir yandan o anda yükseklik korkusundan eser kalmadığına da hayret ederek, bakım koridoruna tırmandı ve Gennat ve diğer polislerin nerede kaldığına baktı.

"Ambülans çağırın," diye bağırdı gecenin karanlığına. "Allah kahretsin, bir ambülans lazım! Acele edin!"

119

Hoparlörlerden gelen cızırtılı anons Rath'ın kendisini hissettiği kadar ümitsizdi.

"Dikkat, üç numaralı perona Hannover'den gelen ekspres girmektedir. Perondakilerin dikkatli olması rica olunur!"

Tren bileti almak için Kirie'yle beraber gişede sıra bekliyorlardı. Bagajı çoktan teslim etmişlerdi ama Charly hâlâ onu deli edecek kadar telaşlıydı. Elbette onu istasyona getirmişti. Bu, lafı edilmesine bile gerek olmayan, tabii bir şeydi. Elbette. Buna rağmen içinde kıvranıp duran bir his ona belki de bu yaptığının hiç de iyi olmadığını söylüyordu.

Sadece vedalaşmaktan nefret ettiği için de değil.

"Haydi gel artık," dedi Charly. "Yoksa treni de kaçıracağız."

Bu cümleyi bugün en azından yirmi üçüncü defa tekrarlıyordu. Rath onun göremeyeceği şekilde gözlerini devirdi. Sadece gişedeki adam gördü ve bu kınayan bakışı derhal üzerine alındı.

"Sakin olun! Size de sıra gelecek."

Gişedeki memur beş kişilik bir ailenin biletlerini kestikten sonra nihayet Rath'a da sıra geldi.

Charly'ye göz kırpıp, sanki lunapark kurası çekilişinde büyük ikramiyeyi kazanmış gibi bileti havada salladı. Fakat kadın bugün nükte yeteneğini evde bırakıp çıkmıştı sanki. Bir gece önce bu uzun seyahate çıkmadan hazırladığı üç bavuldan birine de tıkmış olabilirdi.

Yirmi dakika sonra Paris treninin (Magdeburg, Hannover, Köln ve Brüksel üzerinden gidiyordu) kalkacağı iki numaralı perona yöneldiler. Kirie sanki bir hedefi varmış gibi tasmasını çekiştiriyordu ama belli ki tek motivasyonu heyecanıydı. Her zaman olduğu gibi köpek bir şeylerin yolunda gitmediğini, hem de hiç yolunda gitmediğini insanlardan veya en azından Charly'den iyi anlıyordu.

Potsdam Garı. Rath'ın kaderini belirleyen gar. 1929 yılı Mart ayının iliklere işleyen soğuğunda Berlin'de burada inmişti trenden. Onu ziyarete gelen az sayıda misafiri de hep bu garda karşılamış veya onlara veda etmişti. Asla başka kimsenin eline geçmemesi gereken delilleri burada bir emanet dolabına kilitlemişti.

Peki şimdi burada ne işi vardı? Bu istasyonda kendisini hiç bu kadar yanlış bir yerde hissetmemişti.

Perona gelmiş, kalabalığın daha az olduğu arka kısımlara kadar yürümüş, orada bekliyorlardı. Charly huzursuz, Rath yanında köpeğiyle çaresizlik içindeydi.

Kadın saatine baktı. "Profesör Heymann da nerede kaldı?"

"Trenin kalkmasına daha on dört dakika var," dedi Rath, o da saatine baktıktan sonra. "Daha gelmedi bile."

Charly onu duymuyordu. El çantasını karıştırıyor, kim bilir kaçıncı defa pasaportunu arıyordu.

"Yan cepte," dedi Rath. "Hemen biletin yanında."

Rath artık dayanamıyordu. Burada, onun yanında on beş dakika daha dikilip, profesörün gelmesini nasıl bekleyeceğini bilemiyordu. Onunla derhal vedalaşmalıydı. Şimdi, henüz yalnızken ve daha özel birkaç veda kelimesi sarf etmeye fırsatı varken.

"Kirie ile ben artık gitsek daha iyi olur," dedi. "Herkesin öğrenmemesi lazım, ya... Hani bizim... Biliyorsun..."

Charly başını salladı ama bu sözler üzerine biraz üzülür gibi olmuştu. Kirie'ye eğildi ve köpeğin siyah kafasını okşadı.

"Canım benim, şu adama biraz göz kulak ol e mi?" dedi. "Evinde hiç değilse bir kadın olması çok iyi."

Sonra yine doğruldu ve Rath'a baktı.

Rath, Charly'nin bakışlarına dayanamıyordu. "Kısa keselim," dedi. "Uzun uzun vedalaşmaktan hiç hoşlanmam."

Kadın başıyla olur dedi.

Rath ona sarıldı. "Seni seviyorum," diye kadının kulağına fısıldadığı anda karşıdaki peronda tiz sesli bir düdük öttü. Rath kendi ağzından çıkanlardan ürküp, bunu Charly'ye daha önce hiç söyleyip söylemediğini düşündü. Hatırlamıyordu en azından. Sonra aklına bir zamanlar duyduğu bir deyiş geldi: Adını anarsan aşk kaybolur; hep yaşamasını istiyorsan, hiç aşktan bahsetme. Bunu hangi sivri akıllı adam veya kadının zırvaladığını artık hatırlamıyordu ama bir anda ona korkunç mantıklı geldi.

"Ne dedin?" diye soran Charly, Rath'ın kocaman açtığı gözleriyle ona bakıyordu. Başka zaman olsa bu gözlerin içinde kendini kaybedecekken, bu defa ona tuhaf şekilde yabancı göründüler.

"Hiç, önemli bir şey değildi," dedi ve kadının yanağına kaçamak bir öpücük kondurdu. Söylediklerinin bir kelimesini bile anlamamıştı. Belki bu iyi bir işaretti! "O zaman..." En samimi gülümsemesini yerleştirdi suratına. "İyi yolculuklar! Yarın seni otelinden ararım."

Kadın başını salladı ama ona bakmadı bile. Sanki söylediğini işitmemişti. "Hey, bak Guido geliyor," dedi onun yerine ve Rath'ın omzunun üzerinden el salladı. "Ne hoş."

Sırıtkan herif mi? Rath arkasına döndü. Hakikaten oydu! Bir o eksikti şimdi! Charly'nin ev arkadaşı Greta ve profesörü de peyda olmadan sıvışmanın tam zamanıydı.

"İyi o zaman." Rath, Charly'ye sarıldı ve saniyenin binde biri kadar bir süre onu bir daha bırakmayacakmış gibi sıkıca göğsüne bastırdı. Fakat herhalde sırıtkan herif artık yaklaşmış olduğu için kadın karşılık vermedi. Rath son bir defa yüzüne, gözlerinin içine baktı, sonra arkasına döndü. Buna artık dayanamıyordu.

Hayır, bunu yapamazdı. O sırıtkan herifle ve ondan her zaman

nefret etmiş olan Greta'yla beraber peronda durup, Charly'nin arkasından el sallayamazdı. Charly de artık bu kadarını anlardı herhalde!

Vedalaşmalarını kafasında başka türlü canlandırmıştı oysa. Nasıl canlandırdığını tam bilmiyordu ama farklı olacaktı. Gırtlağının düğümlendiğini hissetti.

Utangaççça kendisine sırıtan sırıtkan herifle karşılaştı ve selama benzer bir şeyler mırıldandıktan sonra yoluna devam ederek, garın giriş holündeki insanların arasına karıştı. Bir daha arkasına dönmekten çekiniyordu. Dönerse Orpheus veya Lut'un karısı gibi bir felakete neden olmaktan korkuyordu.

Peronun sonuna vardığında bir kere daha dönüp, baktı. Ne kendisi taş kesti ne de Charly ebediyen uçup gitti ama iki duyguyu da bir nebze yaşadı. Sonra onu gördüğünde bir an için hakikaten donakaldı. Vedalaşmak için ona el sallamıyor, hatta ona bakmıyordu bile. Ona dostça sarılıp, içinde belli ki uzun yolculuğu sırasında okuyabileceği bir kitap bulunan bir hediye paketi veren sırıtkan herifle sohbet ediyordu. Bu da Gereon'a kendisinin ona hiç böyle bir hediye almadığını hatırlattı. Nasıl alacaktı ki zaten? Kitaptan hiç anlamazdı. Garda çiçek de verilmezdi...

Charly'nin sırıtkan herife gülümsemesine daha fazla kalbi dayanmadığından yeniden önüne döndü.

"Kirie gel," diyerek köpeği ardından sürükledi. İstasyonun ucundaki büyük holün içini dolduran kalabalığın farkına bile varmadan insanları yararak yürüdü.

Charly'nin kaçırılmasını izleyen ilk haftalarda kendisini önceki yıllarda hiç olmadığı kadar ona yakın hissetmişti. Fakat aynı zamanda yaklaşan ayrılığın gölgesi de ilişkilerinin üzerine düşüyordu. Charly altı ay Paris'te kalacaktı. O zaman zarfında birbirlerini görüp görmeyecekleri ise henüz belli değildi; bunu konuşmamışlardı. Bu ayrılığı nereye koyacağını bilmiyordu. Tek bildiği, her şeyin başka türlü olmasını istediğiydi.

Daha istasyondayken onu özlemeye başladı ve her şeye rağmen bir kere daha geri gidip el sallamayı aklından geçirdi. Fakat sırıtkan herifin, Greta'nın, Profesör Heymann'ın ve kim bilir başka kimlerin orada bitiverebileceğini hatırlayınca bu arzusu geldiği gi-

bi uçtu gitti. Allah belânı versin senin göt herif, bu kadar duygusal olma, dedi kendi kendine.

Luisenufer'e geri döndü ama ancak Kirie'yle parklarda bir süre gezindikten sonra evine çıktı. Fakat burada da ne yapacağını bilemiyordu. Müzik dahi dinleyemeyecek kadar huzursuzdu. Gräf'i aradı ama evde yoktu. Weinert de onu atlatmıştı yine. Zeplin gezisinden döndüğünden beri her akşam başka bir davete katılıyordu. Rath'ın asla dahil olamayacağı çevrelerde at oynatıyordu. Kendisini biraz satılmış hissediyordu. Weinert'in polisiye konulara ilgisi gözle görülür şekilde azalmıştı. Sırf tanıdık, Kölnlü bir ses duymak için Rath, uzun mesafe görüşme masrafını sineye çekip Paul'ü bile aramayı düşündü bir an. Fakat daha sonra bunun aptalca bir fikir olduğuna kanaat getirip, telefon ahizesini tekrar yerine astı.

Mutfak masasına oturdu. O konyak şişesine, konyak şişesi de ona baktı ama kendini tuttu. Bir yudum bile içmeyecekti! Bunun yerine bir sigara yaktı. Kirie başını yana yatırıp, ona baktı.

"İşte böyle canım, artık buna alışmamız gerekecek," dedi. "Yine biz bize kaldık."

Telefon çaldı. Gennat arıyordu.

"Önemli bir şey mi oldu?" diye sordu Rath.

"Tornow," dedi Buda sadece.

"Nihayet ötmeye başladı demek?"

Sebastian Tornow sekiz haftadan beri hastanede yatıyordu ve bütün bu süre zarfında kendisini sorgulayanlarla tek bir kelime bile konuşmamıştı. Hatta Rath bile bir defasında onunla konuşmayı denemiş ama nefret dolu bakışlardan öte adamın ağzından bir şey alamamıştı. Etrafındaki teşkilat çökmüş olduğu halde o birilerini koruyabilecekmiş gibi susuyordu. Gaz tankının tepesinde Rath'a anlattıklarının hiçbir hukuki değeri yoktu.

"Keşke konuşmuş olsaydı," dedi Gennat. "Korkarım, yakın zamanda onu konuşturmaya pek fırsatımız olmayacak."

"Ne oldu? Yoksa..."

Gaz deposundan tahliye edildikten sonra Sebastian Tornow ilk günlerde kan zehirlenmesinden ölecekti az kalsın.

"Hayır, korkarım yaşıyor." Ernst Gennat'ın ağzından bu sözleri

işitmek tuhaftı. "Görünüşe göre, kaçmış," diye lafa devam etti Buda. "Birileri kaçmasına yardım etmiş olmalı."

"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Başında yeterli nöbetçi mi yoktu?"

"Nereden bakarsan bak, yattığı yer özel güvenlikli bir hapishane değil, bir hastaneydi."

"İyi ama tek kolla hiçbir şey yapamaz haldeydi."

"Kız kardeşinin bana anlattığına göre, birçok şeyi tek kolla yapma konusunda bayağı beceri kazanmış. Hem demin de söylediğim gibi birileri yardım etmiş."

"Peki nöbetçileri nasıl atlatmış?"

"Atlatması gerekmemiş. İki nöbetçisi de kayıp."

"Beyaz El."

"Öyle tahmin ediyoruz."

"Şimdi ne olacak?"

"Arıyoruz. Şimdilik hiçbir iz yok. Yurt dışına kaçmayı planladığını tahmin ettiğimiz için sınırları kontrol ediyoruz. Veya.." Gennat devam edip etmemekte tereddüt etti.

"Ya da benim peşimde olduğunu söylemek istiyordunuz herhalde."

"En azından sizden intikam almak istemesi için yeterince sebep var."

"Bu akşam yanına yaklaşmaya cesaret edemeyeceği birisiyle beraber olacak olmam ne büyük şans desenize..."

"Hindenburg'la akşam yemeği yiyecekmiş gibi konuşuyorsunuz."

"Daha iyi," dedi Rath. "Bir kişiyle daha vedalaşmam lazım."

"Kimi kastettiğinizi tahmin ediyorum galiba."

"Doktor Weiss'ın talimatı. Hem eğri oturup, doğru konuşalım, Abraham Goldstein hiç de namı kadar kötü bir adam değil. Kimseyi vurup, öldürmediği sürece."

"O zaman sizi vurup, öldürmesine izin vermeyin sakın. Bir de, adamın trenine hakikaten bindiğinden emin olun. Burada gerektiğinden uzun kaldı."

"Tam tamına on iki hafta. Fakat sadece bir haftasını devlet karşıladı. Bana sorarsanız, Goldstein şehrin turizm sektörünü elinden geldiği kadar destekledi."

"Siz de ona uysanıza," dedi Gennat. "Hafta sonunu evinizde geçirmemeniz daha iyi olur herhalde. Umarım, haftaya Tornow'un nerede olduğu hakkında daha fazla bilgimiz olur."

"Seve seve," dedi Rath. "Prusya Hür Devleti masrafları üstlendiği sürece saklanırım. Mecbur kalırsam otelde de kalırım."

"*Adlon*'da bir süit tutamazsınız. *Excelsior* da olmaz."

"Üzüldüm. Orada tam şu sırada güzel bir oda boşalmıştı."

Rath, Gennat'ın teklifine uydu. Zaten o anda evine dayanamıyordu. Birkaç parça eşya topladı, cebine biraz para sıkıştırdı, köpeği aşağıda, Lennartzlara teslim etti ve yola çıktı. Bu defa hedefi batının derinlikleriydi. Kesinlikle *Excelsior*'a gitmeyecekti. Şimdilik orası da ona yetmişti.

Charlottenburg'daki oteller belki en ucuz oteller arasında değildi, fakat şayet Maliye Dairesi sıkıntı çıkarırsa Rath kendi cebinden de bir miktar para harcamaya razıydı. Fasanenstrasse'de, Kantstrasse ve Kurfürstendamm'a çok yakın bir yerde daha birkaç yıl önce yeni açılan *Savoy* şehrin en modern otellerinden biriydi. İki geceliğine tek kişilik bir oda tutup, üstünü başını değiştirmek için yukarı çıktı. Duştan çıktığında kendisini artık çok daha iyi hissediyordu. Belki yeni doğmuş bir bebek gibi değil ama hiç değilse kötü bir rüyayı ardında bırakıp uyanmış biri gibi. Berlin'e yeni gelip, ilk günlerini otelde geçirdiği zaman olduğu gibi. Tıpkı o günlerdeki gibi yine yalnızdı; yanında ne bir köpek vardı ne de bir kadın. Belki o zaman da yaptığı gibi kendisini bir süre gece hayatına verirdi. Madem Gräf veya Weinert'in ona ayıracak vakti yoktu...

Pencereden Kantstrasse'deki dans lokallerinden *Delphi*'yi görüyordu. Bir keresinde oraya mesleki nedenlerle gitmişti. Aslında bu civarda gidecek bir sürü lokal vardı. Pencereyi açtı, Charlottenburg havasını içine çekti ve birden kendisini inanılmaz özgür hissetti.

Sokağa çıktığında hava kararıyordu. Fasanenstrasse'deki sinagogun önünde bayramlıklarını giymiş büyük bir kalabalık toplanmıştı. Yahudi bayramlarından biri olmalıydı. Rath hangisi olduğunu bilmiyordu.

Gerçi *Café Reimann* pek dans lokali olarak bilinmezdi ama orada bile bu saatte bir orkestra çalıyordu. Abraham Goldstein masasın-

da oturmuş, müşteri değil de lokalin sahibi havalarında gelen gideni karşılıyordu. Rath'ı görünce ayağa kalkıp, elini uzattı.

"Gelmeye fırsat bulmanıza sevindim," dedi. "Belki veda partisi verilecek en şık lokallerden biri değil burası ama son haftalarda buranın müdavimi oldum sayılır."

"Beni ilgilendiren partiden çok sizin sağ salim memleketinize doğru yola çıkmış olduğunuzu bilmek."

Rath etrafına baktı. Goldstein'ın masasında başkaları da oturuyordu. Solunda eski çıplak dansöz, oda hizmetçisi ve şimdi de gangster sevgilisi olan Marion Bosetzky vardı. Kadın başını hafifçe eğerek selam verdi.

Goldstein karşısında oturan adamı işaret etti. "Sizi tanıştırayım. Mister Salomon Epstein, Brooklyn'den eski bir dostum. Memleketimize birlikte dönüyoruz."

Rath bilim adamına benzeyen, gözlüklü, seyrek dalgalı saçlı ve çıta gibi zayıf adamın elini sıktı.

"İş için mi geldiniz buraya, yoksa turist misiniz?" diye sordu.

"Sizi anlamaz," dedi Goldstein. "Ailesi onunla hiç Almanca konuşmamış, hatta Yiddiş bile konuşmamışlar. Onu iyi bir Amerikalı yapmaya çalışmışlar. Zaten bu yüzden de sinagogda Roi Aşana kutlamaya gitmedik."

"Roşa... ne?"

"Yahudi yeni yılı."

"Yeni yılınız kutlu olsun," dedi Rath. "Gelin o zaman onun yerine buradan ayrılmanızı kutlayalım." Oturdu. "Ne oldu da evinize dönmeye karar verdiniz? Ben de er ya da geç Alman vatandaşlığına başvuracağınızdan endişe ediyordum."

"Neredeyse öyle olacaktı," dedi Goldstein. "Fakat şimdi sevgili Marion Amerikan vatandaşlığına başvuracak." Gülerek kadına göz kırptı. "Biliyor musunuz dedektif, aslında bu şehir hiç de fena bir yer değil. Bayağı çılgın olmasına rağmen. Yine de ben bu tımarhaneyi nihayet ardımda bırakacak olduğuma seviniyorum. Öyle değil mi Sally?"

Salomon Epstein, gözlüklü adam, adını duyunca bilmiş bilmiş gülümsedi. Hakikaten bir kelime bile Almanca anlamıyor, susmayı tercih ediyordu.

"Benden kurtulmanızı Sally'ye borçlusunuz," diyen Goldstein şefkatle karşısındaki adamın eline dokundu. "Beni almaya buraya kadar geldi."

"You're welcome," diye mırıldandı Epstein kendisinden hiç beklenmeyecek kadar kalın bir sesle.

"Her halükârda sizi tekrar görmek çok güzel Komiser Bey." Goldstein sırıttı. "Bir gün arkadaş olacağımız başlangıçta hiç aklıma gelmezdi."

"*Arkadaşlıktan* söz etmek belki biraz mübalağa olur," dedi Rath. "Vazife icabı buradayım. Sizin gideceğinizden tamamen emin olmak için."

"Oysa ben, hakkımda daha iyi düşüncelere sahip olduğunuzu sanıyordum."

"Hiç yanlış anlamayın. O günlerde bana yaptığınız yardımlar için size çok büyük bir teşekkür borçluyum. Gözaltına alınmaya razı olduğunuz için."

"Benim tekrar salıverilmemi sağlayacağınıza söz vermiştiniz." Goldstein omuz silkti. "Neden bilmiyorum, size inandım. Sonuçta da iyi oldu."

"Anlaşmamızın ikinci bölümünün sizi daha çok ilgilendirdiğini düşünüyorum."

"O yeni iş ilişkisi mi? Bu konuda hiçbir ayrıntıya girmememi anlayışla karşılayacağınıza inanıyorum. Fakat hakikaten çok cazip, o konuda haklısınız. Her şeyden önce bundan sonra başkalarının sorunlarını çözmekle uğraşmayacağıma, sadece kendi işimin peşinde olacağıma seviniyorum. Herr Marlow'a benden selam söyleyin."

"İlk fırsatta." Rath bir sigara yaktı. "Fakat her şeye rağmen bundan sonra aramızda milyonlarca kilometreküp su bulunacak olması bana rahat bir nefes aldıracak."

"Buna içelim." Goldstein birkaç şampanya kadehi doldurdu. "Gemimiz yarın sabah kalkıyor."

Rath kadehini kaldırdı. "Treninizi kaçırmamanız için içiyorum," dedi. "Elbette geminizi de..."

İçtiler. Marion sadece ucundan bir yudum almakla yetindi.

Müzik kısa bir ara verdiğinde sokaktan gelen gürültüleri duydu-

lar. Birileri yüksek sesle bağırıyor, sloganlar atıyordu. Rath meraklandı. Bu civarda komünistler gösteri yapmazdı genellikle.

Sonra gösteri yapanların komünist olmadığını gördü.

Camların önünden bir alay SA üyesi geçiyordu. Rath'ın anlayamadığı bir şeyler bağırıyorlardı.

"Az önce ne demiştiniz?" dedi Goldstein'a dönerek. "Çılgın bir şehir miydi? Korkarım haklısınız. İnsan bu geri zekâlıların bundan beterini yapamayacağına inanıyor hep..." Kaldırımdaki kahverengi gömleklileri işaret etti. "... fakat sonra her şey daha da kötüye gidiyor."

Adeta onun sözlerini tasdik etmek istercesine birdenbire kulakları sağır eden bir gürültü koptu. Terastaki sandalyelerden biri kahvenin penceresine çarptı. Binlerce parçaya ayrılan cam yağmur gibi yağdı. Odaya soğuk bir rüzgâr doldu. Dışarıdan sloganlar atan adamların sesinden başka ses gelmiyordu: "Açız! İş istiyoruz!"

"Yoksa bunlar camcılar birliğinden filan mı?" diye sordu Goldstein. Sonra kapı çarparak açıldı ve içeriye yarım düzine SA üniformalı adam daldı. Daha yaşları yirmi bile yoktu. Saldırganca etrafa bakındılar.

Girişe yakın bir yerde oturan yaşlıca bir adamı sandayesiyle birlikte yere yıktılar. Bir garson korkuyla elindeki tepsiyi bırakınca bir şangırtı koptu. Sonra sessizlik oldu. Salonda oturan hiç kimse gözlerini içeriye giren saldırganlardan alamıyordu. Kahverengi gömleklilerden biri bir iskemle kaparak salona fırlattı. Herkes iki büklüm oldu. İskemle başına isabet eden bir kadın yere devrildi. Korkuyla ellerini kan içindeki yüzüne kapattı. Kahverengi gömlekliler gürültülü kahkahalarla güldü.

"In this town the street gangs wear uniforms," diye arkadaşı Sally'ye söylendi Goldstein. Rath ve masadaki diğer herkes gibi o da ayağa kalkmıştı. Kahverengi üniformalı adamların karşısına dikildi.

"Çekip gitmeye ve verdiğiniz hasarı karşılaması için sigortanıza gereken bilgileri vermeye ne dersiniz?" dedi yüksek sesle. Adamların bağırış çağırışı bir anda durdu.

İskemleyi savuran ve Tunuslu bir halı tacirinin çırağını andıran, koyu renk saçları olan zayıf SA üyesi Goldstein'ın önüne geldi.

"Sen bu işe karışma aslanım, seni hiç ilgilendirmez! Bizim işimiz sadece Yahudilerle!"

"Ya tesadüfen ben de onlardan biriysem?"

"Öyleye benzemiyorsun ama."

"Sen de Ari ırktan birine pek benzemiyorsun. O ibne şefiniz hiç benzemiyor zaten. Hepinizin ibne olduğuna dair bir söylenti de var, doğru mu?"

Goldstein'ın adamın saldırmasını beklediği açıktı. Onun attığı yumruğu bloke etti ve zayıf adamın çenesine okkalı bir sağ yumruk indirdi. Adam parkeye yığıldı.

İki arkadaşı SA üyesinin yardımına koşmak istedi ama Goldstein'ın cebinden çıkardığı Remington'ı görünce zınk diye durdular.

"Aferin, uslu olun," dedi Goldstein. "Ellerinizi de havaya kaldırın."

İki adam da, daha arkada duran üç tanesi gibi verilen talimata uydu. Şimdi beşi birden korkuyla tabancanın namlusuna bakıyordu.

"Haydi sıvışalım buradan," diye fısıldadı Goldstein Rath'a. "Dışarıda bu heriflerden daha çok var, ordu gibiler. Hepsiyle baş edemeyiz."

Başını sallayan Rath, Goldstein SA üyelerini hizada tutarken, Sally Epstein ve Marion Bosetzky'yi kollarından tutup, çeke çeke lokalin arka kısmına götürdü.

Tam arka kapıya vardıkları sırada diğer camın da paramparça olduğunu ve ardından iki el silah patladığını duydular. Otomatik silahın eğitici etkisi ortadan kalktığı anda herifler yine saldırmıştı. *Café Reimann*'ı kurtarmak artık mümkün değildi. Rath'ın tek umudu, müşterilerin büyük kısmının sağ salim dışarı çıkmayı başarmasıydı.

Birkaç binanın arka avlusundan geçerek Knesebeckstrasse'ye vardıklarında bu umudunun boş olduğunu anladı. Burası da SA'lılarla doluydu. Aralarında Genç Çelik Miğferler'den bazı serseriler de vardı. Birkaç yüz kişi olmalıydılar. Her taraftan haykırış ve sloganları duyuluyordu. Ara sıra da bir cam tuzla buz oluyordu.

"Alman-yaaa uuu-yan! Yahud'aaa öööö-lüm!"

Rath, Goldstein, Marion ve Sally Epstein ile birlikte Ku'damm'daki taksi durağına doğru yürümeye başladı. Tuhaftı ama kimse onlara müdahale etmedi. Belki Goldstein Ari ırktan birine benziyordu, Marion da fazla sarışındı. Oysa Kurfürstendamm'da hakiki bir av başlamıştı. Zararsız yayalar çılgına dönmüş halde kendilerini kovalayan ve yakaladıktan sonra da kanlar içinde yere yığılana kadar ellerindeki uzun sopalarla döven SA'lı serserilerden kaçıyordu. Bu üniformalı serseriler kadınları ve yaşlıları bile dövmekten geri durmuyordu.

Ayakkabısı sorun çıkardığından Marion biraz arkada kalmıştı. Rath birden kadının çığlıklarını duydu. Bir SA üyesi onu saçlarından yakalamış, elindeki sopayı kaldırıyordu. Tam Goldstein silahına davranıyordu ki, bir başka SA üyesi arkadaşına müdahale etti. "Bırak gitsin," dedi hayal kırıklığını gizleyemeyen bir sesle. "Görmüyor musun, sarışın!"

Adamlar yollarına devam edip, koyu renk saçları olan ve bu nedenle de onlara göre, Ari ırktan olamayacak yeni kurbanlar aramayı sürdürdü. Rath o gün kaç sarışın Yahudi ve siyah saçlı Almanın sokakta olduğunu merak etti. Çok olduklarını umuyordu. Bu ırkçıların Allah belâsını versin!

"Yahudi'ye öööö-lüm!" diye haykırdığını duydu yine birisinin bir yerlerden. Irkçılıkla birleşen toplumsal kıskançlık iğrenç bir karışımdı.

Goldstein hayret verecek kadar sakindi.

"Siz öfkelenmiyor musunuz bunlara?" diye sordu Rath Amerikalıya.

"Hem de çok," diye homurdandı öteki. "Umarım yakında polis gelir de, bu avaz avaz bağıran herifleri toplar."

"Belki benim müdahale etmem doğru olur. Ben de polisim."

"Çıldırdınız mı? Onlara rozetinizi gösterince dağılacaklarını mı zannediyorsunuz?"

"Daha çok Walther'imi göstermeyi düşünmüştüm," dedi Rath.

"Bu sokakta silah çekerseniz burası kan gölüne döner."

"Neyse, yakında bizim arkadaşlar da gelir," dedi Rath. Daha çok kendi kendini yatıştırmaya çalışıyordu. "O zaman bu barbarlık sona erer."

Üniformalı iki polis gelmişti bile. Fakat ciddi ciddi müdahale

etmeyi düşünür gibi bir halleri yoktu pek. Daha çok ürkek ve çekingen gözlerle olan biteni izliyorlardı. Sanki yolları kazara Silezya semtine düşmüş de, komünist ve hırsız çetelerinin yarattığı bir anarşi ortamının ortasında kalmışlardı. Fakat burası Doğu değil, Kurfürstendamm'dı. Burada böyle şeyler görülmüş değildi.

Onun gözünde, çılgın bir şehirde her zaman normal bir dünyanın simgesi olmuş bu şık burjuva semtinin bu denli yoğun bir sokak çatışmasına sahne olması Rath için de bir şoktu.

Oradan geçen yayalar için de durumun farklı olmadığı belliydi. Birçoğu gözlerine inanamıyordu. Ta ki, kahverengi bir çizmenin sivri ucu bir taraflarına inene, suratlarına bir yumruk yiyene, burunlarından kan gelene veya kaburgaları kırılana kadar.

Taksi durağı bomboştu. Taksi şoförleri araçlarının kıymetli karoserilerini korumayı tercih etmişti herhalde. Veya belki de, kaçmaya çalışan yayalar hepsini tutmuş, taksiler müşterileriyle oradan ayrılmıştı. Başka çareleri yoktu, yola devam etmek zorundaydılar. Marion'un sinirleri iyice boşalmış, Goldstein'a artık adeta yapışmıştı. O gereksiz yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarmış, ayağında sadece çorapları kalmıştı.

Rath'ın az sonra şahit olacağı sahneler orada sahnelenenin işsiz gençlerin kendiliğinden gelişen bir patlaması olmadığını kanıtlıyordu. Sokağa dökülenler ne öfkeden kudurmuş halk yığınlarıydı ne de kontrolden çıkmış, SA üyesi bir güruhtu.

Sistemli hareket ediyorlardı.

Az önce Rath bazı SA'lıların ıslık ve el kol hareketleriyle birbirlerine işaret verdiğini fark etmişti. Şimdiyse, komutanlarının ordularını tıpkı bir savaş alanındaymış gibi yönlendirdiğinin nihai kanıtı gözlerinin önündeydi.

Çünkü generalin arabasını görmüştü. Kargaşanın ortasındaki araba olağanüstü bir varlıktı sanki. Üstü açık bir araçtı. Şoförün arkasındaki koltukta altın renk sırmalı denizci kasketi giymiş, ya amiral ya da buna benzer bir rütbe taşıyan bir adam oturuyordu. Yanında bir SA subayı vardı. O da ötekinin emir erine benziyordu. Üniforma şapkası göze batan adam sık sık aracı durduruyor, ya müfreze komutanı ya da manga başlarından birini yanına çağırıp, emirler yağdırıyordu.

Rath arabanın plakasını ezberlemeye çalıştı. Sonra Goldstein ile arkadaşlarının peşinden koşup, onları yeraltında bir metro durağına indirdi. Burada kapana kısılmamayı diliyordu. Aşağıda tek bir kahverengi üniforma dahi olmadığını görünce rahat bir nefes aldı. Her şey normal gibiydi. Tren bekleyen diğer yolcuların endişeli surat ifadeleri olmasa, insan yukarıda yaşananların sadece bir karabasan olduğuna inanabilirdi.

Rath, Goldstein'a metro durağında veda etmeye karar verdi. Gerçi bu kendisine verilen talimatla çelişiyordu ama Amerikalının bu tımarhanede gönüllü olarak daha uzun kalmayı arzu edeceğine ihtimal vermiyordu. Goldstein'ın gece treni bir buçuk saat sonra kalkacaktı.

"Benim yukarıdaki boklarla uğraşmam lazım," dedi Rath.

"Uğraşın," dedi Goldstein ve başını salladı. "Birkaç yıl sonra burada Olimpiyat Oyunları yapılacak," diye devam etti. "Şık stadyumunuzun bir modelini gördüm. O zamana kadar şu yukarıdaki serserileri kontrol altına almanız lazım."

"Merak etmeyin, Olimpiyatlara kadar hallederiz," diye yanıtladı Rath. "Bu tür olaylar bir daha kolay kolay olmaz, size söz veriyorum!"

Hepsine iyi yolculuklar diledikten sonra, metroya binmelerini bekledi. Sonra tekrar sokağa çıkarak, ilk telefon kulübesine yöneldi. Alex'i bağlatıp, takviye talep etti.

"İlk arayan siz değilsiniz," dedi telefonun diğer ucundaki nöbetçi memur. "Takviye yolda."

"Görünürde yoklar ama," diye telefona bağırdı Rath. "Bu kahverengi üniformalı serserilere sokakları terk ediyoruz. Komünist semtlerinde kamuya ait alanlarda kontrolü tamamen kaybetmiş olmamız yetmiyor mu? Haydi, bir şeyler yapın da acele etsinler!"

Ahizeyi yerine astı. Birisi kulübenin camını tıklattı. Kahverengi üniformalar içinde iki genç, bir yandan ellerindeki madeni paralarla kulübenin kapısına vuruyor, diğer yandan da pis pis sırıtıyordu. Rath'ın tahminine göre, yirmili yaşlarının başlarında olmalıydılar ama birinin suratı ergenlik yaşında çocuklar gibi sivilce doluydu.

Kapıyı açıp, "Ne var?" diye sordu.

"Sen de o Yahudi domuzlarından birisin herhalde," dedi sivilcelisi. Diğeri sırıtmaya devam ediyordu. "İyi Alman polislerini sana yardıma göndersinler diye senin Isidor'u aradın değil mi?"

"*Ben* iyi bir Alman polisiyim," diyen Rath rozetini çıkardı. SA'lı iki genç daha rozete bakarken, bu defa da Rath Walther'ini çekip, emniyetini açtı. "Herhalde şimdi siz kahverengi götler en yakın karakola benimle gelmeye itiraz etmezsiniz. Orada daha bir sürü başka iyi Alman polisi daha var."

İki genç uslu uslu ellerini kaldırdı.

"Bizimle böyle konuşamazsınız," diye protesto etti sivilcelisi. Haklarını biliyordu; herhalde hukukçuydu. "Bize hakaret edemezsiniz."

"Yanılıyorsun," dedi Rath ve silahını sallayarak onları hareketlendirdi. "*Siz benimle* böyle konuşamazsınız! Prusya'da *memura hakaret* suçtur. *Göt* demek ise serbesttir."

Bunun üzerine sivilceli oğlan sesini kesti. Diğeri zaten sessiz kalmayı tercih etmişti. Rath'ın önünde uslu uslu Ku'damm'dan aşağı, dosdoğru Joachimsthalerstrasse'deki 133. Karakol'a yürüdüler.

Aslında Rath bu akşamı başka türlü canlandırmıştı kafasında. *Kakadu*'nun barında birkaç kadeh kaliteli konyak içecek, biraz Charly'yi özleyecek, iyi bir bateristi olduğu söylenen yeni orkestrayı dinleyecekti. Bunun yerine bu iki geri zekâlıyı en yakın karakola teslim etmesi gerekiyordu. Hiç değilse artık bu iki kahverengi üniformalı serseri kimseye sıkıntı vermeyecekti. Hiç konuşmadan kaderlerine boyun eğmişlerdi.

Onları karakola teslim ettikten ve gerekli formaliteleri hallettikten sonra Rath sokağa çıkıp, karakol binasının önünde bir sigara yaktı. Ku'damm'da olaylar yatışmışa benziyordu. Haykırışlar yerini gece hayatının alışılmış seslerine terk etmişti. Karşı kaldırımda *Kakadu*'nun ışıklı levhası parlıyordu. Rath saatine baktı. Naziler bütün gecesinin içine etmemişti. Hâlâ konyak içebilirdi. Sigarasını bitirdi, sonra karşıya geçti. Kırmızı ve altın renkli duvarları olan lokal her zaman olduğu gibi kalabalıktı. Sokakta meydana gelenler daha şimdiden kötü bir rüya kadar gerçekdışıydı. Rath'a bunun bir rüya olmadığını tek hatırlatan, barda yanında oturan ada-

mın morarmış gözü ve hafifçe kirlenmiş elbisesiydi. Fakat hırpalanmış bu gece kuşu dahi, sanki hiçbir şey olmamış gibi kendisine eşlik eden kadına gülümsüyordu. Barmen de her zamanki gibi samimiydi. Rath bir konyak söyledi. Sonra Charly'yi düşünmemeye çalışarak, müzik dinlemeye koyuldu. Duydukları doğruydu: Yeni baterist hakikaten harikaydı.

Barmen konyağı getirdi. Birkaç saat sonra otel odasında yatağa hoş bir çakırkeyiflikle girmeyi planlayan Rath içmeye başladı. *Kakadu*'daki ortam her zamanki gibi rahattı. Burada, sırf bir şeyler içmek, dans etmek, müzik dinlemek ve eğlenmek isteyen bütün bu insanların arasında kendini iyi hissediyordu. Dışarıda gördüğü o insanların ne istediğini ise anlayamıyordu.

Bir konuda Abraham Goldstein'a hak vermeliydi: Berlin *son derece çılgın* bir şehirdi. Üstelik, gitgide daha da çılgınlaşıyordu.

Berlin'e "düşen" bir Amerikalı gangster, Komiser Rath'ı, Berlin'in yeraltı dünyasından gayrı bir de uluslararası mafya işlerine karıştırıyor. Çok boyutlu, karmaşık bir entrika. Fonda ekonomik buhranın yıkımı ve Nazilerin yükselişi...

Goldstein'da suç ve cürüm yelpazesi, bu defa olağanüstü geniş! Küçük suçlar âleminin çocuk hırsızlarından boy boy mafyaya, uluslararası suç bağlantılarına ve ırkçı şiddete uzanıyor. Kutscher'in ustası olduğu şey bu zaten: "zamanın ruhunun" müthiş zengin bir tasviri.

Berlin Babylon televizyon uyarlamasıyla uluslararası şöhret kazanan Komiser Rath dizisinin bu üçüncü romanı, "sert polisiye" stilindeki ustalığıyla da dikkat çekici. Yahudi-Amerikalı gangster figürü, sadece 30'lar Almanyası'ndaki antisemitizme değil, Amerikan mafya "töresine" de eğilmeye imkân vermiş.

"Kutscher, romanın uzunluğuna rağmen gerilimi 119 bölüm boyunca ayakta tutmayı başarıyor. Yozlaşma, cinayet ve nasyonal sosyalizmin yükselişi, karmaşık örgüsü içinde, çok yönlü olarak aydınlatıyor."

Rhein-Neckar-Zeitung

2018
THG
0066973
NNV

iletişim

ISBN-13: 978-975-05-2648-0
9 789750 526480